

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

WIDENER LIBRARY

HX JUSL J

Es 31.302 Corridor

HARVARD UNIVERSITY.

LIBRARY OF THE

Classical Department,

HARVARD HALL.

20 Jan. 1891.

○

SOPHOCLIS
=
A I A X.

COMMENTARIO PERPETUO ILLUSTRAVIT
CHRIST. AUGUSTUS LOBECK.

EDITIO SECUNDA

NOVIS CURIS ELABORATA.

LIPSIAE
APUD WEIDMANNOS.
MDCCCXXV.

Class. Dept.

1891, Jan. 20.

VIRO CLARISSIMO

FRANCISCO SPITZNERO

VETERIS AMICITIAE ET OBSERVANTIAE CAUSA

HUNC LIBRUM INSCRIPSIT

C. A. L.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

PRAEFATIO.

Insuperanti mihi et imparato sed valde optanti cecidit ut nova posceretur hujus libri editio, quem neque non esse vellem neque talem esse, qualis erat. Ubi vero operi instaurando manum admovi, illico me difficultatibus irretitum sensi iis, quas qui vetera novis adstruere conantur, haud facile effugiunt. Nam quum avito quodam philologorum more multa adnotassem cognitu utilia fortasse sed a re tamen aliena, eaque nec resecare sustinerem quippe jam aliorum disputationibus intexta, neque dignarer reponere imperfecta, factum est ut nonnunquam longius etiam quam antea a proposito digrederer. Id ego, si res integra fuisset, utique non fecissem; omninoque ita statuo, disciplinam grammaticam multo prius ad maturitatem quandam perventuram fuisse, si non pedi-

VI

sequae loco habita ac modo interpretandis modo emendandis veterum scriptis subservire coacta esset. Quid enim causae est, cur plerasque ejus partes adhuc temporis ne mediocriter quidem elaboratas habeamus, nisi quod in transcurso magis quam dedita opera nec generatim sed disperse in adnotationibus tractatae sunt? Nihilo secius philologis *difficile est saturam non scribere*. Nam quum nemo sit qui universam artem aequaliter pertentatam perceptamque habeat, multi autem qui singulis ejus locis plus minus lucis afferre possint, has miscellaneas, uti vocant, observationes aut nullo loco aut minus opportuno expromi oportebit. Etenim seorsum, at olim, quominus edantur, obstant bibliopolarum arbitria, hoc vero est lectorum ipsorum fastidia, qui commentariolos nostros accipiunt tanquam merces coemtionales, aspernantur autem nulla veteris scriptoris virtute redemptos. Itaque nos quoque in hac scriptione aliquoties

τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὥς ποιούμεθα

neque veniam desperamus. Sed quod subjunctus haic versus effatur

τὸ δ' ἔργον ὥς πάρεργον ἐκπονούμεθα

id si quis in operam nostram convenire demonstraverit, non voluntatem sed facultatem nobis defuisse confitebimur.

Ex priorē editione quae retenta sunt, ab additi-
ciis propria quadam nota distinguenda curavi eaque
brevitatis causa tum quoque sum usus quum adde-
rem paucula demeremve. Pleraque autem ab integro
retexui; quo in negotio haud raro accidit ut mihi
met ipse succenserem pergraviter, quum ea a me ad-
missa viderem, quae si quis deliquisset alius, fortasse
castigassem severius — ὡς κριτικὸς κριτικῶς κριτέει.
Sed nostris scilicet erroribus irasci nefas. Diversa-
rum lectionum, quae dicuntur, silvam auxi copiis a
Martino, Elmslejo, G. Dindorfio aliisque collectis sed
adhibito quodam delectu; et in referendis Criticorum
conjecturis eam tenui modum ut in primo cujusque
mutationis auctore acquiescerem omissis subscripto-
rum auctoritatibus. Sed hoc loco facere non possum
quin Bothio me exeusem, qui et in commentario suo
et multo gravius in Ajacis ab Hermanno editi cen-
sura iracundissima conquestas est, quod nonnullas
suas emendationes in Musgravium, alienas corrupte-
las in se transscripserim, idque me animo iniquo et
malevolo fecisse criminatur. Injuria quidem. Ego
enim illo tempore, quo primam hujus libri editionem
elaboravi, contubernalem habui illam non dicam at-
ticam sed saxoniam Peniam, quam quidam μουσομή-
τορα perhibent, plerique novercam. Haec igitur mihi

VIII

cum alia denegavit multa, tum libris undique corrogatis et commodatis uti coegit. Itaque Musgravii editionem usurpare non licuit sed adnotationes ejus condiscipulus quidam meus, cujus nunc perillustre in his literis nomen, praetextatae amicitiae causa Lipsiae transscripsit, transscriptas ad me transmisit; Bothianas ipse ex libro in tempus accepto excerpsi. Ergo, si quid a me turbatum est, id errori imputandum potius quam cupiditati. Quae autem praeterea dicit de Pauwianis conviciis acervatim in se congestis, certe *δευώσε* usus est; nam ab istiusmodi facetiis vel juvenis abhorrui, duas, ut Hesiodus ait, rixas esse ratus, unam plebejam illam et scurrilem, alteram palaestrae decoris motibus adsimilem, quam perpauci calient sed qualis sit, nisi recentia extarent exempla, ex Bentleji Lessingiique scriptis cognosci posset.

Scholia editioni priori adjuncta nunc quia saepius iterata sunt omittere consultius visum, exceptis quae aut diversae scripturae indicium aut interpretationis subsidium afferrent. His subjunxi posteriorum explanatorum sententias potiores, modo huic assensus, modo illi, tum etiam nulli. Nam ab Hermanno quoque, si quas habui ad contra dicendum rationes, discedere non sum cunctatus; quod ne quis secus interpretetur, libere profitebor quod sentio: inter eos,

qui me adolescente claruerunt philologos, haud paucos esse quos mihi antepo-
nam, sed eorum nullum
Hermanni in arte critica perfectionem, in grammaticarum rerum quaestionibus subtilitatem, in dicendo vigorem claroremque mihi adaequare videri. Praeterea nihil est, de quo lectores meos certiores fieri cupiam nisi quod multis ingratum fore praevideo, deesse huic editioni, quae priorem ornavit, Seidleri epistolam, quam non omissem nisi viri doctissimi voluntati potius obsequendum fuisset quam meae. Typothetarum errata in extrema indicabo pagina, *) quae quod pauca sunt, Friderico Palmio acceptum refero, correctori sollerti et utriusque linguae perquam perito. Eodemque loco additurus sum quae jam nunc praetermissa video, potissimum ex Fr. Ellendtii, viri amicissimi, lexico Sophocleo, egregio horum studiorum instrumento, cujus pars prior nuper ad nos allata est. Cetera alteri reservantur volumini, cui destinavi dissertationes de praeceptis euphonicis, de nominibus monosyllabis, de asyntaxia ge-

---

*) Praecipiam p. 93. lin. 5. ζῶμα pro σῶμα positum, p. 96. l. 5. a fin. *pollutare* pro *pullulare*; p. 161. l. 1. *aliam* pro *etiam*. Cur *Ἐρινός, λάθρα, τοῦρον, γήρα, αἶσσω, κηρῶνα, φῆς* non scripserim neque in accentuum inclinationibus priores editores semper sequutus sim, commodiore loco exponam. Dindorfii sententia, quam impugnavi p. 163. proposita est in editione Weidmanniana A. MDCCCXXX. quam apud nostros bibliopolas diu frustra requisivi, auctorque viri egregii is, quem suspicabar, Photius.

X

nerum, de substantivorum motione, denominatione, paraschematismo, aliasque complusculas partim syntacticas partim ejus generis, quod in Etymologia tractatur. Quo si perventum fuerit, quod brevi futurum spero, tum vero liberi solutique adnotationum vinculis per spatiosos doctrinae cum philosophia ipsa natae cognataeque campos vagabimur. Scripsi Regimontii Prussorum nonis aprilibus A. MDCCCXXXV.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

Sophocl. Aiax. Ed. 2.

1

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Τὸ δράμα τῆς τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὥςπερ οἱ Ἀντηνορίδαι καὶ Αἰχμαλωτίδες καὶ Ἑλένης ἀρπαγὴ καὶ Μέμνων. Πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδὴν· καὶ κρινόμενων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεὺς, ὃθεν ὁ Αἴας, τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην, ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων δοκεῖν τοῖς Ἑλληνας διαχρήσασθαι, καὶ τὰ μὲν ἀνείλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δῆσας ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνὴν, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριὸς τις ἑξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσεά, ὃν δῆσας ἐμασίγῳσεν, ὃθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόκειται ὁ Μαστιγοφόρος, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Λοκροῦ. Δικαίαρχος δὲ Αἴαντος θάνατον ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς Αἴας ἀναγράφεται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει
 δὲ Ἀθηναῖαν Ὀδυσσεά ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτρεύοντα, τί
 ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας· καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχ-
 θέντα καὶ προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα
 ἔτι ἐμμανῆ ὄντα καὶ ἐπικομπάζοντα, ὡς τῶν ἐχθρῶν
 ἀνηρημένων. καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν
 τὸν Ὀδυσσεά. παραγίνεται δὲ Χορὸς Σαλαμινίων
 ναυτῶν εἰδὼς μὲν τὸ γεγονὸς, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν
 Ἑλληνικά, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. Ἐξεῖσι δὲ καὶ
 Τέκμησσα τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακίς, εἰδυῖα
 μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων, ὅτι Αἴας ἐστίν,
 ἀγνοοῦσα δὲ τίνος εἶεν τὰ ποίμνια· ἐκάτερος οὖν
 παρ' ἐκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, ὁ Χορὸς
 μὲν παρὰ Τεκμήσεως, ὅτι Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέ-
 κμησσα δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικά τὰ σφα-
 γέντα ποίμνια, ἀπολοφύρονται, καὶ μάλιστα ὁ Χορὸς·
 ὁθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν, ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν
 ἀπολοφύρεται· καὶ τούτου ἡ Τέκμησσα δεῖται παύ-
 , σασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποκρινόμενος πεπαῦσθαι ἔξ-
 εις καθαρσίῳ ἐνεκεν καὶ ἑαυτὸν διαχρῆται. Εἰσὶ δὲ καὶ
 ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς
 Μενέλαον, οὐκ ἐῶντα θάπτειν τὸ σῶμα. Τὸ δὲ πέρας,
 θάψας αὐτὸν Τεῦκρος ἀπολοφύρεται. Παρίστησι δὲ
 ὁ λόγος τῆς τραγῳδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας
 οἱ ἄνθρωποι ἵκοιεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ

ὁ Αἴας προσδοκήσας ἐγκρατὴς εἶναι τῶν ὄπλων καὶ ἀποτυχὼν, ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. Αἱ δὲ τοιαῦται νῆκαι οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι· ὄρα γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἥττης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχέων καὶ περιπαθῶς· (Ὀδυσσ. λ. 542.)

οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφειστήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων.

εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος· (547.)

ὥς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλων.

οὐκ ἔλυσιτέλησεν ἄρα αὐτῷ ἡ νίκη, τοιούτου ἀνδρὸς διὰ τὴν ἥτταν ἀποθανόντος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος· δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προ-
λογίζουσιν τὴν Ἀθηναῖαν· ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊόντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτὸν· οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δρά-
σαντος· θεοῦ οὖν ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι καὶ Ἀθηναῖς προκηδομένης τοῦ Ὀδυσσέως, διό φησι·

καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην

τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ιστο-
ρήκασιν· οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρω-
θεῖς ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἰμορρόων· οἱ δὲ, ὅτι χρησ-

μὸς ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν· σιδήρεω
 γὰρ οὐκ ἦν τρωτάς· καὶ οὕτω τελευτᾷ· οἱ δέ, ὅτι
 αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἐστὶ καὶ Σοφοκλῆς. Περὶ
 δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστο-
 ρεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυπεν
 ἡ λεοντῇ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν, τρωτὸν
 ἔμεινε.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΔΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ. *)

ΕΤΡΤΣΑΚΗΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΤΞ.

---

*) Haec in Ed. pr. addidi.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ. ΟΔΥΣΣΕΥΣ. ΑΙΑΣ.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄει μὲν, ὦ παῖ Ἀαρτίου, δέδορκά σε
πειρᾶν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάς ὀρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον 5
ἔχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδης
εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον· εὐ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὐρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἄνῃρ ἄρτι τυγχάνει κάρα
στάζων ἰδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους. 10
καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῆςδε παπταίνειν πύλης
ἔκ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθης.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὥς εὐμαθὲς σου, καὶν ἄποπτος ἦς, ὅμως 15
φώνημι ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί,
χαλκοστόμου πώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνωνς εὐ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.

- 20 κεῖνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
 νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆςδε προῖχος ἄσκοπον
 ἔχει περᾶνας, εἴπερ εἴργασται τάδε.
 ἴσμεν γὰρ οὐδέν τρᾶνές ἀλλ' ἀλώμεθα.
 καὶ γὰρ ὅτελοντ' ἑλόντ' ὑπεξύγην πόνω.
- 25 ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
 ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὀπτῆρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
- 30 πηδῶντα πεδία σὺν νεορῶντι ξίφει,
 φράζει τε καδῆλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἵχνος ἄσσω· καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοῦκ ἔχω μαθεῖν ὅτου·
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ, τὰ τ' οὖν πάρος,
- 35 τὰ τ' εἰσέπειτα, σὴ κυβερνῶμαι χειρί.

ΑΘΗΝΑ.

Ἔγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῇ σὴ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἢ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘΗΝΑ.

Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶργα ταῦτά σοι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- 40 Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾗξεν χέρα;

ΑΘΗΝΑ.

Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὀπλῶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βᾶσιν;

ΑΘΗΝΑ.

Δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.

ΟΛΤΣΣΕΤΣ.

Ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὥς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘΗΝΑ.

Κἄν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.

45

ΟΛΤΣΣΕΤΣ.

Ποίαισι τόλμαις ταῖςδε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘΗΝΑ.

Νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.

ΟΛΤΣΣΕΤΣ.

Ἦ καὶ παρέστη καπὶ τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘΗΝΑ.

Καὶ δὴ πῖ δισσαῖς ἦν στρατηγείῳ πύλαις.

ΟΛΤΣΣΕΤΣ.

Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;

50

ΑΘΗΝΑ.

Ἐγὼ μὲν ἀπείργω δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
 γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
 καὶ πρὸς τε ποῖμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
 λειᾶς, ἄδυστα βουκόλων φρονήματα.
 ἐνθ' εἰσπεσὼν ἔκκιρε πολύνκερων φόνον,
 κύκλῳ ραχίζων· κατόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
 δισσὺς Ἀτρεΐδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.
 ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
 ὠτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρηκ κακά.
 κἄπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλάφησεν πόνον,

55

60

- τοὺς ζῶντας αὐ̃ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
 ποιμένας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται,
 ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὐκερων ἄγραν ἔχων.
 65. καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκίζεται.
 δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῇ νόσον,
 ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.
 θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχον
 τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὁμμάτων ἀποστρόφους
 70. αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.
 οὗτος, σέ, τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
 δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ.
 Δίαντα φωνῶ· στεῖχε δωμάτων πάρος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί δρᾶς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

ΑΘΗΝΑ.

75. Οὐ σὶγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Μὴ πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκεῖτω μένων.

ΑΘΗΝΑ.

Τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνῆρ ὄδ' ἦν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἐχθρός γε τῷδε τάνδρ' καὶ τανῦν ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

Οὐκουν γέλως ἡδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

80. Ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν.

ΑΘΗΝΑ.

Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Πῶς, εἶπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρᾳ;

ΑΘΗΝΑ.

Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. 85

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.

ΑΘΗΝΑ.

Σίγα νυν ἐστὼς καὶ μέν' ὥς κυρεῖς ἔχων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Μένοιμ' ἂν· ἥθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὧν τυχεῖν.

ΑΘΗΝΑ.

ὦ οὔτος, Αἴας, δευτέρόν σε προσκαλῶ.
τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου; 90

ΑΙΑΣ.

ὦ χαῖρ', Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
ὥς εὖ παρέστης· καὶ σε παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις τῆςδε τῆς ἄγρας χάριν.

ΑΘΗΝΑ.

Καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
ἔβασας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; 95

ΑΙΑΣ.

Κόμπος πάρεστι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.

ΑΘΗΝΑ.

Ἡ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἥχμασας χέραι;

ΑΙΑΣ.

Ἦστ' οὐποτ' Αἴαντ' οἷδ' ἀτιμάσουσ' ἐν.

ΑΘΗΝΑ.

Τεθναῖσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ;

ΑΙΑΣ.

100 Θανόντες ἤδη τᾶμ' ἀφαιρείσθων ὄπλα.

ΑΘΗΝΑ.

Εἶεν· τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου;
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἢ πέφευγέ σε;

ΑΙΑΣ.

Ἢ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ', ὅπου;

ΑΘΗΝΑ.

Ἐγώ· Ὀδυσσεά, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω.

ΑΙΑΣ.

105 Ἦδιστος, ὃ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω.
 θακεῖ· θαρεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.

ΑΘΗΝΑ.

Πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τί κερδάνης πλέον;

ΑΙΑΣ.

Πρὶν ἂν δεθείς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης —

ΑΘΗΝΑ.

Τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

ΑΙΑΣ.

110 Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοιμηθεῖς θάνη.

ΑΘΗΝΑ.

Μὲ δῆτα τὸν δύστηνον ὠδέ γ' αἰκίσῃ.

ΑΙΑΣ.

Χαίρειν, Ἀθάνα, τᾷλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι,
καῖνός δὲ τίσει τήνδε κούκ ἄλλην δίκην.

ΑΘΗΝΑ.

Σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,
χρῶ χειρὶ· φρίδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς. 115

ΑΙΑΣ.

Χορῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
τοιάνδ' αἰεὶ μοι ξύμμαχον παρεστάναι.

ΑΘΗΝΑ.

Ὅραξ, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση;
τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθῃ τὰ καίρια; 120

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτεῖρω δέ νιν
δύστηνον ἔμπαρ, καίπερ ὄντα δυσμενῇ,
ὁθύνει' ἄτῃ ξυγκατέξευκται κακῇ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμὸν σκοπῶν.
ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν 125
εἰδῶλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

ΑΘΗΝΑ.

Τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
μηδὲν ποτ' εἶπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρης μηδέν', εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. 130
ὥς ἰμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τάνθρωπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

ΠΑΡΟΔΟΣ ΧΟΡΟΥ.

- Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύντου
 135 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγκιάλου,
 σέ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
 σέ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενῆς
 λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
 μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι,
 140 πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.
 Ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
 ἐπὶ δυσκλείᾳ, σέ τὸν ἵππομανῇ
 λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν
 145 βοτὰ καὶ λείαν,
 ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπῇ,
 κτείνοντ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσω
 εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
 150 καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σοῦ νῦν
 εὐπειστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων
 τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
 τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
 Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς
 155 οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ
 τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι·
 πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
 καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
 σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
 160 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν,
 καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
 τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
 Ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,

κῆμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' 165
 ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.
 ἀλλ', ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
 παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι,
 μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες
 τάχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, 170
 σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

στροφῇ. Ἡ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἀρτεμις,
 ὦ μέγала φάτις, ὦ
 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
 ὠρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, 175
 ἥ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
 ἥ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
 ψευσθεῖς, ἀδώροις εἴτ' ἐλαφηβολίαις.
 ἥ χαλκοθώραξ ἦντιν' Ἐνυάλιος
 μομφὰν ἔχων 180
 ἐννοῦ δορὸς, ἐννυχίοις μηχαναῖς
 ἐτίσατο λῶβαν.

ἀντιοτρ. Οὐποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,
 παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
 τόσσον ἐν ποιμναις πιτνῶν· 185
 ἦκοι γὰρ ἄν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύνκοι
 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν·
 εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
 κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς
 ἥ τὰς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, 190
 μή, μή μ', ἄναξ,
 εἶθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων,
 κακὰν φάτιν ἄρη.

ἐπιδός. Ἄλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μακραίαν
195 στηρίζει ποτὲ τᾶδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ.

ἄταν οὐρανίαν φλέγων
ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβηθ'
ὀρμαῖται ἐν εὐάνεμοις βάσσαις,
πάντων καρχαζόντων
200 γλώσσαις βαρυάλητα·
ἔμοι δ' ἄχος ἔστακεν.

200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ναὸς ἄρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθιδᾶν,
ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
205 τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, μέγας, ὠμοκρατὴς
Αἴας θολερῶ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

205

ΧΟΡΟΣ.

Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας
210 νῦξ ἦδε βάρος;
παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
210 λέγ', ἐπεὶ σέ, λέχος δουριάλωτον,
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας,
ὥστ' οὐκ ἂν αἰδρὶς ὑπείποις.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρῳητον;
215 θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει.
215 μανίᾳ γὰρ ἀλοὺς ἡμιν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἐνδον
220 χειροδάκτυτα σφάγι' αἰμοβαφῇ,
κείνου χρηστήρια τάνδρός.

220

ΧΟΡΟΣ.

- στροφή. Οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς
 αἰθοπος ἀγγελίαν,
 ἄτλατον οὐδὲ φρενκτὰν,
 225 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομέναν, 225
 τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
 Οἱ μοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον· περίφαν-
 τος ἀνὴρ
 230 θανεῖται, παραπλήκτω χερὶ συγκατακτὰς
 κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ
 βοτῆρας ἱππονώμους. 230

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- ὦ μοι, κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
 δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποιμναν·
 235 ὦν τὴν μὲν ἔσω σφάξ' ἐπὶ γαίας,
 τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερῶρήνν.
 δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών 235
 τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
 ῥίπτει θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
 240 κίονι δήσας
 μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν
 παῖει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ, 240
 κακὰ δεινὰζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων
 κοῦδεις ἀνδρῶν, ἐδίδαξεν.

ΧΟΡΟΣ.

- 245 ἀντίστρ. ὦρα τιν' ἤδη κάρα κα-
 λύμμασι κρυψάμενον
 ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι, 245
 ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον
 250 ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι.

τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
 καθ' ἡμῶν πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη
 250 ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεῖς, 255
 τὸν αἰῶ' ἀπλᾶτος ἴσχει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οὐκ ἔτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς
 ἄξας ὅξυς νότος ὥς, λήγει.
 καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.
 255 τὸ γὰρ ἐςλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, 260
 μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
 μεγάλας ὑδύνας ὑποτείνει.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' εἰ πέπανται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ.
 φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

260 Πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἶρεσιν, λάβοις, 265
 φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
 ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;

ΧΟΡΟΣ.

Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μείζον κακόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.

ΧΟΡΟΣ.

265 Πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. 270

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἄνῃρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
 αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
 ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἡνία ξυνών·
 νῦν δ', ὥς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,

- 275 κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ, 270
 ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἥσσον ἢ πάρος.
 ἄρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;

ΧΟΡΟΣ.

- Ἐύμφημι δὴ σοι καὶ δέδοικα μὴ ἔ θεοῦ
 πληγὴ τις ἦκη· πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένος
 280 μῆδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; 275

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρή.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπιτατο;
 δῆλῳσον ἡμῖν, τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἄπαν μαθήσει τοῦργον, ὡς κοινωνὸς ὢν.

- 285 κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἔσπεροι 280
 λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβῶν
 ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς.

καὶ γὰρ πῖπλήσσω καὶ λέγω, τί χρῆμα δρᾶς,
 Αἴας; τί τήνδ' ἀκλῆτος οὐθ' ὑπ' ἀγγέλων

- 290 κληθεῖς ἀφορμᾶς πείραν, οὔτε του κλύων 285
 σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδαι στρατός.—

ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', αἰεὶ δ' ὑμνούμενα,
 γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.

καὶ γὰρ μαθοῦς' ἔληξ', ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.

- 295 καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας. 290

ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐκερῶν τ' ἄγραν.

καὶ τοὺς μὲν ἡϋχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
 ἔσφαζε καὶ ῥάχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους

- 300 ἡμίζετ', ὥστε φῶτας, ἐν ποιμναῖς πιτνῶν. 295
 τέλος δ' ὑπᾶξας διὰ θυρῶν, σκιᾷ τινὶ

- λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κἀτα,
 τοὺς δ' ἄμφ' Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεῖς γέλων πολὺν,
 ὅσῃν κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰὼν·
- 300 κἄπειτ' ἐπάξας αὐθις ἐς δόμους πάλιν, 305
 ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται,
 καὶ πλήρες ἄτης ὥς διοπτρεύει στέγος,
 παίσας κάρα θῷϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεῖς ἔζετ' ἀρνείου φόνου,
- 305 κόμην ἀπρίξ ὄνυξι συλλαβὼν χερσί. 310
 καὶ τὸν μὲν ἦστο πλείστον ἀφθογγος χρόνον·
 ἔπειτ' ἔμοι τὰ δειν' ἐπηπειλήσ' ἔπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κἀνήρετ', ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
- 310 κἀγὼ, φίλοι, δείσασα τοῦξειργασμένον 315
 ἔλεξα πᾶν, ὅσονπερ ἐξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθύς ἐξῳμῶξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
 ἃς οὐποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσέηκουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυνψύχου γόους
- 315 τοιοῦςδ' αἰέ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν. 320
 ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
 ὑπεστέναξε, ταῦρος ὥς, βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιαῦδε κείμενος κακῇ τύχῃ
 ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
- 320 σιδηροκμήσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325
 καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασεῖων κακόν.
 τοιαῦτα γὰρ πως καὶ λέγει κῶδύρεται.
 Ἄλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὐνεκ' ἐστάλην,
 ἀρήξαιτ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
- 325 φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις. 330

ΧΟΡΟΣ.

Τέμνησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύαντος, λέγεις
 ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

ΑΙΑΣ.

Ἰὼ μοί μοι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Τάχ', ὡς ἔοικε μᾶλλον, ἢ οὐκ ἠκούσατε
 335 Αἴαντος, οἷαν τήνδε θωύσσει βοήν; 330

ΑΙΑΣ.

Ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄνῆρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι
 νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙΑΣ.

Ἰὼ παῖ, παῖ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

340 ὦ μοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ. 335
 τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.

ΑΙΑΣ.

Τεῦκρον καλῶ, ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεῖ
 λεηλατήσας χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄνῆρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγετε.
 345 τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ καπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 340

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἰδοῦ, διοίγω· προςβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
 τὰ τοῦδε πράγη, καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.

('Ανοίγεται ἡ σκηνή·)

ΑΙΑΣ.

στροφή α'. Ἰὼ
 φίλοι ναυβάται, μύνοι ἐμῶν φίλων,

345   *μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ,*   350
ἴδεσθ' ἐμ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφριδρομον κυκλεῖται.

X O P O Σ.

Οἱ μὲν, ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοῦργον, ὡς ἀφροντίστως ἔχει. 355

ΑΙΑΣ.

350 ἀντιστρ. ἀ. Ἰωὴ
γένος ναῖας ἄρωγόν τέχνας,
ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,
σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρ-
κέσονται.
ἀλλά με συνδαΐξον.

ΧΟΡΟΣ.

355 Εὐφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδούς
ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

ΑΙΑΣ.

στροφή β'. Ὁρᾷς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον,
 τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις, 365
 ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
 360 οἱ μοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.

ΤΕΚΜΗΣΙΑ.

Μὴ δέσποτ' Αἴας, λίσσομαι σ', αὖδα τάδε.

ΑΓΑΣ.

Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρόρον ἐκνεμεῖ πόδα;
αἰαῖ, αἰαῖ. 370

XOP OΣ.

Ω πρὸς θεῶν, ὑπεικε καὶ φρόνησον εὖ.

ΑΙΑΣ.

στροφῇ γ'. ὦ δῦςμορος, ὅς χερὶ μὲν 365
 μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,
 ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσί καὶ
 375 κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις,
 ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδενσα.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; 370
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.

ΑΙΑΣ.

ἀντιστρ. β'. Ἰὼ πάνθ' ὀρῶν, ἀπάντων αἰεὶ
 380 κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου,
 κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
 ἧ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. 375

ΧΟΡΟΣ.

Ἔν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κωδύρεται.

ΑΙΑΣ.

Ἴδοιμι δὴ νιν, καίπερ ὧδ' ἀτῶμενος.
 385 ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Μηδὲν μέγ' εἵπης· οὐχ ὀρᾷς, ἴν' εἶ κακοῦ;

ΑΙΑΣ.

ἀντιστρ. γ'. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, 380
 πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον,
 ἐχθρὸν ἄλημα, τοὺς τε δις—
 390 σάρχας ὀλέσσας βασιλῆς,
 τέλος θάνοιμι καὐτός!

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ὅταν κατεύχη ταῦθ', ὁμοῦ καὶ μοὶ θανεῖν 385
 εὔχου· τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σοῦ τεθνηκός;

ΑΙΑΣ.

στροφή δ'. Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος,
 ἔρεβος ὧ φαεινότατον ὡς ἐμοί· 395
 ἔλεσθ', ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα,
 390 ἔλεσθέ μ', οὔτε γὰρ θεῶν
 γένος, οὔθ' ἀμερίων
 ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν'
 εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων. 400
 ἀλλὰ μὲν αἱ Διὸς
 395 ἀλκίμα θεὸς
 ὀλέθριον αἰκίζει.
 ποῖ τις οὖν φύγη;
 ποῖ μολὼν μενῶ;
 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, 405
 400 τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας,
 μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα,
 πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
 χειρὶ φονεύει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ δυστάλαινά, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον 410
 405 φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὔτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.

ΑΙΑΣ.

ἀντίστρ. δ'. Ἰὼ πόροι ἀλίγροθοι,
 πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
 πολὺν, πολὺν με δαρὸν τε δὴ
 κατεῖχετ' ἀμφὶ Τροίαν 415
 410 χρόνον· ἀλλ' οὐκ ἔτι μ', οὐκ
 ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα·
 τοῦτό τις φρονῶν ἴστω.
 ὦ Σκαμάνδριοι
 γεῖτονες ῥοαὶ

- 420 εὐφρονες Ἀργείοις, 415
 οὐκ ἔτ' ἄνδρα μὴ
 τόνδ' ἴδῃτ', ἔπος
 ἔξερέω μέγ', οἶον οὐ
 τινα Τροία στρατοῦ
 425 δέρχθη, χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 420
 Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
 ᾧδε πρόκειμαι.

ΧΟΡΟΣ.

Οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῷ λέγειν
 ἔχω κακοῖς τοιοῖςδε συμπεπτωκότα.

ΑΙΑΣ.

- 430 Αἰαῖ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον 425
 τοῦμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
 νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάξειν ἐμοί,
 καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
 οὔτου πατήρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς,
 435 τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ, 430
 πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων.
 ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον
 Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσسونι σθένει,
 οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
 440 ἄτιμος Ἀργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι. 435
 καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
 εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὦν πέρι
 κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί,
 οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
 445 νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουρῶ φρένας 440
 ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
 κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
 γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε

- δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
 445 νῦν δ' ἡ Λιὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ 450
 ἦδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
 ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
 ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς·
 κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
 450 ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος· εἰ δέ τις θεῶν 455
 βλάπτει, φύγοι γ' ἂν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
 καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
 ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
 ἐχθεὶ δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
 455 πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἔδρας, 460
 μόνους τ' Ἀτρεΐδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
 καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς
 Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
 γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
 460 ὦν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
 οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν· ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
 πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνους
 καὶ δρῶν τι χρηστόν, εἴτα λοίσθιον θάνω;
 ἀλλ' ὥδέ γ' Ἀτρεΐδας ἂν εὐφράναιμί πον.
 465 οὐκ ἔστι ταῦτα· πειρὰ τις ζητητέα 470
 τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
 μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
 αἰσχροὺν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
 κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 470 τί γὰρ παρ' ἡμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει 475
 πρὸςθεῖσα κἄναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
 οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν,
 ὅστις κενᾶισιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.
 ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι
 475 τὸν εὐγενῆ χρὴ· πάντ' ἀκίκοας λόγον. 480

ΧΟΡΟΣ.

Οὐδείς ἐρεῖ ποθ', ὡς ὑπόβλητον λόγον,
 Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαντοῦ φρενός·
 παῦσαι γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
 γνώμης κρατῆσαι, τάςδε φροντίδας μεθείς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- 485 ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης 480
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.
 ἐγὼ δ' ἔλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς,
 εἴπερ τινὸς, σθένοντος ἐν πλούτῳ, Φρυγῶν·
 νῦν δ' εἰμὶ δούλη· θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που,
 490 καὶ σῇ μάλιστα χειρὶ τοιγαροῦν, ἐπεὶ 485
 τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
 καὶ σ' ἀντιᾶζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς
 εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἥς συνηλλάχθης ἐμοί,
 μή μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
 495 τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφείς τινί. 490
 ἦν γὰρ θάνης' σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς,
 ταύτῃ νόμιζε καμὲ τῇ τότ' ἡμέρᾳ
 βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο
 ξύν· παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφὴν.
 500 καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, 495
 λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν
 Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
 οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει!
 τοιαῦτ' ἐρεῖ τις· καμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ
 505 σοὶ δ' αἰσχρὰ τᾶπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει. 500
 ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γήρᾳ προλείπων· αἰδεσθαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἥ σε πολλάκις
 θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.

- 505 οἴκτειρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας 510
 τροφῆς στερηθεῖς σοῦ διοίσεται μόνος
 ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν εἰς ὃ τι βλέπω,
 510 πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορὶ, 515
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
 καθεῖλεν Ἀίδου θανασίμους οἰκήτορας.
 τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
 τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶς ἔγωγε σῶζομαι.
 515 ἀλλ' ἴσχε κάμοῦ μνηστίν· ἀνδρὶ τοι χρεὼν 520
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἰ τί που πάθοι.
 χάρις χάριν γὰρ ἐστὶν ἢ τίκτους' αἰεὶ
 ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνηστὶς εὖ πεπονθότος,
 οὐκ ἂν γένοιτ' ἐθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ.

ΧΟΡΟΣ.

- 520 Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον, ὡς ἀγῶ, φρενί, 525
 θέλομ' ἂν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆςδ' ἔπη.

ΑΙΑΣ.

Καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
 εἰ μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἄλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.

ΑΙΑΣ.

- 525 Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω. 530

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Καὶ μὴν φόβοισι γ' αὐτὸν ἐξελευσάμην.

ΑΙΑΣ.

Ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἦ τί μοι λέγεις;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Μὴ σοὶ γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.

ΑΙΑΣ.

Πρέπον γέ τᾶν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

535 Ἄλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 530

ΑΙΑΣ.

Ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοϊαν ἦν ἔθου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Τί δῆτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;

ΑΙΑΣ.

Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῇ τ' ἰδεῖν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.

ΑΙΑΣ.

540 Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 535

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

*ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε· δεῦρο προσπόλων
ἄγ' αὐτὸν, ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.*

ΑΙΑΣ.

Ἐρποντι φωνεῖς ἢ λελειμμένῳ λόγου;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὃδ' ἐγγύθεν.

ΑΙΑΣ.

545 Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο· ταρβήσει γὰρ οὐ, 540
*νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσω φόνον,
εἵπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.*

- ἀλλ' αὐτίκ' ὁμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
 δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
- 545 ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, 550
 τὰ δ' ἄλλ' ὁμοίος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος,
- 550 [τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν,] 555
 ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης.
 ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ οἴου τράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
- 555 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν. 560
 οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίση
 στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἄμφι σοὶ
 λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεῖ τανῦν
- 560 τηλωπὸς οἶχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων. 565
 ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεῶς,
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,
 κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμούς ἄγων
- 565 Τελαμῶνι δείξει μητρὶ τ', Ἑριβοίᾳ λέγω, 570
 ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεῖ,
 ἔς τ' ἂν μυχοὺς κίχῃσι τοῦ κάτω θεοῦ.
 καὶ τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.
- 570 ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν, ἐπώνυμον, 575
 Εὐρύσκακες, ἴσχε, διὰ πολυρῥάφου στρέφω
 πόρπακος, ἐπτάβοῖόν ἄρρηκτον σάκος.
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ὥς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἦδη δέχου,

καὶ δῶμα πάντου, μὴδ' ἐπισκῆνους γόους 575
 580 δάκρυε· κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
 πύκαζε θάσσον· οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ,
 θροεῖν ἐπρωδὰς πρὸς τομῶντι πῆματι.

ΧΟΡΟΣ.

Δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν,
 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη. 580

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

585 ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖς φρενί;

ΑΙΑΣ.

Μὴ κρῖνε, μὴ ἔεταζε, σωφρονεῖν καλόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἷ μ', ὡς ἀθυμῶ! καὶ σε πρὸς τοῦ σου τέκνου
 καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.

ΑΙΑΣ.

Ἄγαν γε λυπεῖς· οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς 585
 590 ὥς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Εὐφημα φώνει.

ΑΙΑΣ.

τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Σὺ δ' οὐχὶ πείσεις;

ΑΙΑΣ.

πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ταρβῶ γὰρ, ὦναξ.

ΑΙΑΣ.

οὐ ξυνέροξέθ' ὡς τάχος;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

590 πρὸς θεῶν μαλάσσου.

ΑΙΑΣ.

μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τοῦμόν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. 595

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ α'. ὦ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μὲν που
ναίεις ἀλίπλαγκτος, εὐδαίμων,
πᾶσιν περίφαντος αἰεῖ·
595 ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρό-
νος 600

Ἰδαίᾳ μίμνω
λειμωνίᾳ πόα μῆλων,
ἀνῆριθμος, αἰὲν εὐνώμα
χρόνῳ τρυχόμενος,
600 κακὰν ἐλπίδ' ἔχων, 605
ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
τὸν ἀπότροπον αἰδηλον Ἄιδαν.

ἀντιστρ. α'. Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας
ξύνεστιν ἔφεδρος, ὃ μοί μοι, 610
605 θεία μανία ξύναυλος·
ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτὲ θουρίᾳ
κρατοῦντ' ἐν Ἄρει·
νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας 615
φίλοις μέγα πένθος εὖρηται.
610 τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
μεγίστας ἀρετᾶς,
ἄφιλα παρ' ἀφίλοις
ἔπεσ' ἔπεςσας μελίοις Ἀτρεΐδαις. 620

625 *στροφὴ β'.* Ἡ που παλαιᾷ μὲν ἐντροφος ἀμέρᾳ
 λευκῷ δὲ γήρᾳ μᾶτηρ νιν ὅταν νοσοῦν-
 τα 615

φρενομόρως ἀκούσῃ
 αἴλινον, αἴλινον,
 οὐδ' οἰκτρᾶς γόνον ὄρνιθος ἀηδοῦς
 ἦσει δύεμυρος,
 630 ἀλλ' ὀξύτόνους μὲν ῥῶδᾶς 620
 θρηγνήσει, χειρόπληκτοι δ'
 ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
 δοῦποι, καὶ πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας.

635 *ἀντιστροφ. β'.* Κρείσσων γὰρ Ἄϊδα κεύθων ὁ νοσῶν
 μάταν,
 ὃς ἐκ πατρώας ἦκων γενεᾶς ἄριστος 625
 πολυπόνων Ἀχαιῶν,
 οὐκ ἔτι συντρόφοις
 640 ὄργαις ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὀμιλεῖ.
 ὦ τλαῖμον πάτερ!
 οἶαν σε μένει πνυθέσθαι 630
 παιδὸς δύεφορον ἄταν,
 ἂν οὐπὼ τις ἔθρεψεν
 645 αἰῶν Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε.

ΑΙΑΣ. ΤΕΚΜΗΣΣΑ. ΧΟΡΟΣ.

ΑΙΑΣ.

Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται 635
 κούκ' ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 ᾧ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες.

- καὶ γὰρ, ὅς τὰ δεινὸν ἐκαρτέρουν τότε, 650
 βαφῇ σίδηρος ὥς, ἐθελύνθη στόμα
 640 πρὸς τῆςδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἴμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ 655
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς·
 645 μολῶν τε, χῶρον ἐνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἐχθιστον βελῶν,
 γαίας ὀρύξας ἐνθα μὴ τις ὄψεται.
 ἀλλ' αὐτὸ νῦν "Αἰδῆς τε σωζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 650 παρ' Ἐκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὐπὼ τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἢ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα. 665
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 655 εἵκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρεΐδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥςθ' ὑπεικτέον· τί μὴ;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφροστιβεῖς 670
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 660 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰαντὴς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν.
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος 675
 λύει πεδήσας οὐδ' αἰεὶ λαβῶν ἔχει.
 665 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
 ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὡς καὶ φιλήσων αὐθις· ἐς τε τὸν φίλον 680
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,

- ὥς αἰὲν οὐ μενοῦντα· τοῖς πολλοῖσι γὰρ 670
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἐταιρίας λιμήν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
 685 ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι,
 εὖχου τελεῖσθαι, τοῦμόν ὦν ἐρᾷ κέαρ.
 ὑμεῖς θ', ἐταῖροι, ταῦτ' ἀπὸ τῆς μοι τάδε 675
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἣν μόλῃ, σημήνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
 690 ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐκεῖς, ὅποι πορευτέον·
 ὑμεῖς δ' ἂν φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως
 πύθοισθε, κεῖ νῦν δυστυχῶ, σεσσωσμένον. 680

ΧΟΡΟΣ.

- στροφή. Ἐφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν.
 ἰὼ, ἰὼ, Πᾶν, Πᾶν,
 695 ὦ Πᾶν, Πᾶν ἀλίπλαγκτε Κυλλανίας χιο-
 νοκτύπου
 πετρωῖας ἀπὸ δειράδος
 φάνηθ', ὦ θεῶν χοροποι' ἄναξ, 685
 ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ'
 700 αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃ.
 νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
 Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων
 μολῶν ἄναξ Ἀπόλλων 690
 ὁ Δάλιος, εὐγνωστός
 705 ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὐφρων.
 ἀντίστρ. Ἐλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.
 ἰὼ, ἰὼ. νῦν αὖ,
 νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πε-
 λᾶσαι φάος 695
 710 θεῶν ὠκυάλων νεῶν,
 ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν,

- θεῶν δ' αὖ πάνθ' ὅτα θέσμι' ἐξήνυσ'
 εὐνομίᾳ σέβων μεγίστα.
 700 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαφαίνει τε καὶ φλέγει,
 κούδ' ἐν ἀναύδητον φατίσαιμι ἄν 715
 εὐτέ γ' ἐξ ἀέλπτων
 Αἴας μετανεγνώσθη
 θυμῶν Ἀτρεΐδαις μεγάλων τε νεκρέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- 705 Ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
 Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ 720
 κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολῶν στρατήγιον
 κινδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
 στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 710 μαθόντες ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνειδέσιν
 ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, οὐ τις ἔσθ' ὅς οὔ, 725
 τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
 ξύναιμον ἀποκαλοῦντες. ὥς οὐκ ἀρκέσοι
 τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
 715 ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
 κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. 730
 λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
 ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
 ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ ἔστιν, ὥς φράσω τάδε;
 720 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρηὶ δηλοῦν λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

- Οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φρουρὸς ἄρτίως, νέας 735
 βουλὰς νέοισιν ἐγκαταξεύξας τρόποις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἰού, ἰού!

βραδείαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
πέμπων ἔπεμψεν, ἢ φάνην ἐγὼ βραδύς; 725

ΧΟΡΟΣ.

740 Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆςδ' ὑπεσπανισμένον;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
μὴ ἔω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεῖς
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου. 730

ΑΓΓΕΛΟΣ.

745 Ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἵπέρ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟΡΟΣ.

Ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὼν ἐτύγχανον.

ἐκ γὰρ ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου 735

750 Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα
εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
θεὸς εἶπε κἀπέσκηψε παντοίᾳ τέχνη
εἶρξαι κατ' ἡμαρ τοῦμφανές· τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μὴδ' ἀφέντ' ἔῃν, 740

755 εἰ ζῶντ' ἐκείνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῇδε θῆμέρα μόνῃ
δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίας 745

- ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν 760
 βλαστῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ.
 κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος
 ἄνους καλῶς λέγοντος εὐρέθη πατρός.
 750 ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, Τέκνον, δορὶ
 βούλου κρατεῖν μὲν, ξὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν. 765
 ὁ δ' ὑψικόμπως ἀφρόνως ἡμείψατο,
 Πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὦν ὁμοῦ
 κράτος κατακτήσαιν· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
 755 κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.
 τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον· εἴτα δεύτερον 770
 δίας Ἀθάνας, ἥνικ' ὀτρύνουσά νιν
 ἠὺδατ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
 τότε ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρήτόν τ' ἔπος·
 760 Ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
 ἵστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη. 775
 τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῇ θεᾷς
 ἐκτίσας ὀργήν, οὐ κατ' ἀνθρώπον φρονῶν.
 ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῇδ' ἔθ' ἡμέρα, τάχ' ἂν
 765 γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι.
 τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἔδρας 780
 πέμπει με σοὶ φέροντα τάςδ' ἐπιστολάς
 Τεῦκρος φυλάσσειν· εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
 οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟΡΟΣ.

- 770 ὦ δαῖτα Τέκμησσα, δύεμορον γένος,
 ὄρα μολοῦσα τόνδ', ὅποι' ἔπη θροεῖ. 785
 ξυρεῖ γὰρ ἐν χορῷ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Τί μ' αὖτάλαιναι, ἀρτίως πεπαυμένην
 κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε;

ΧΟΡΟΣ.

Τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρὸς, ὥς ἤκει φέρων 775
 790 Αἴαντος ἡμῖν πραξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἷ μοι, τί φῆς, ἄνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πράξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
 θυραῖος εἰπέρ ἐστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς; 780

ΑΓΓΕΛΟΣ.

795 Ἐκεῖνον εἶργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται
 σκηνῆς ὑπαυλον, μῆδ' ἀφιέναι μόνον.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ποῦ δ' ἐστι Τεῦκρος; καπὶ τῷ λέγει τάδε;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἐξοδον
 ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν. 785

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

800 Οἷ μοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
 τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἷ γὰρ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης·
 καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν, 790
 805 οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους
 ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρὸς ἐξοδον κακὴν.

- ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
795 οἷ μοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον.
ἀλλ' εἶμι καὶ γὰρ κείσ', ὅποιπερ ἂν σθένω. 810
χωρῶμεν, ἐκγονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή,
σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ', ὃς σπεύδει θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

- Χωρεῖν ἔτοιμος, κού λόγῳ δείξω μόνον.
800 τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται.
(Χοροῦ μετάστασις.)

(Εκκύκλημα.)

ΑΙΑΣ.

- Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν, ἧ τομώτατος 815
γένοιτ' ἂν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος ἐχθίστου θ' ὄρα.
805 πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμία τῇ Τρωάδι
σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονίῃς 820
ἔπηξα δ' αὐτὸν εὐ περιστείλας ἐγὼ,
εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ
810 σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. 825
πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντά, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεοῖσιν ἔλπει,
815 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τοῦ κατοπτευθεὶς πάρος
ρίφθῃ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. 830
τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ θ' ἅμα
πομπαῖον Ἑρμῇ χθόνιον, εὐ με κοιμίῃσαι
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι

- πλευράν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ. 820
 835 καλῷ δ' ἄρωγους τὰς αἰεῖ τε παρθένους
 αἰεῖ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 σεμνὰς Ἑριννῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμέ,
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
 καὶ σφας κακὺς κάκιστα καὶ παγωλέθρους 825
 840 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμέ
 αὐτοσφαγῇ πίπτοντα, τῶς αὐτοσφαγεῖς
 πρὸς τῶν φιλίστων ἐκρόνων ὀλοίατο.
 ἴτ', ὧ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἑριννῦες,
 γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ. 830
 845 σὺ δ', ὧ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διαφορηλατῶν,
 Ἥλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόωντον ἡνίαν,
 ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ. 835
 850 ἣ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
 ἦσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
 ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν! 840
 855 καίτοι σέ μὲν κάκει προσανδήσω ξυνών.
 σέ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διαφορευτὴν ἥλιον προσεννέπω,
 πανύστατον δῆ, κοῦποτ' αὖθις ὕστερον.
 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον 845
 860 Σαλαμῖνος, ὦ πατρώον ἐστίας βᾶθρον,
 κλειναὶ τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρήναι τε ποταμοὶ θ' οἶδε καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσανδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ· 850
 865 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Αἰδοῦ τοῖς κάτω μύθησομαι.

(Επιπάροδος Χοροῦ.)

ΧΟΡΟΣ. ΤΕΚΜΗΣΣΑ. ΤΕΤΚΡΟΣ. ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Πόνος πόνῳ πόνον φέρει.

πᾶ, πᾶ,

πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

855 κούδεις ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος.

ἰδού, ἰδού,

870

δοῦπον αὖ κλύω τινά.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Β.

Ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Τί οὖν δῆ;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Β.

860 Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Ἐχεις οὖν;

875

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Β.

Πόνου γε πληῖθος κούδεν εἰς ὄψιν πλέων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ Α.

Ἄλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

ΧΟΡΟΣ.

865 στροφή α'. Τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων

ἄλιαδᾶν ἔχων αὐπνους ἄγρας

880

ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεῶν ἢ ῥυτῶν

Βοσπορίων ποταμῶν

ἴδρις, τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι

885

870

πλαζόμενον λεύσσω ἀπύοι; σχέτλια γὰρ

ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

890 οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἴὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Τίνος βοή πάραυλος ἐξέβη νάπους; 875

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ἴὼ τλήμων.

ΧΟΡΟΣ.

895 Τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὀρώ
Τέκμησσαν οἶκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἷχῳ, ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δ' ἔστιν; 880

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Αἴας ὃδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.

ΧΟΡΟΣ.

900 στροφή β'. ὦ μοι ἐμῶν νόστων,
ὦ μοι, κατέπεφνες, ἀναξ,
τόνδε συνναύταν, ὦ τάλας, 885
ὦ ταλαίφρων γύναι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦς ὥδε τοῦδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

905 Τίνος ποτ' ἄρ' ἐπραξε χειρὶ δύσμορος;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

890 *Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, δῆλον· ἐν γὰρ οἱ χθονὶ
πῆκτὸν τόδ' ἐγχος περιπετές κατηγορεῖ.*

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ γ'. ὦ μοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἰμάχθης,
ἄφρακτος φίλων! 910
ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφρὸς, ὁ πάντ' αἰδρις,
κατημέλησα· πᾶ, πᾶ
895 *κεῖται ὁ δυστράπελος, δυσώνυμος Αἴας;*

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οὐ τοι θεατός· ἀλλὰ νιν περιπτυχεῖ 915
φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὔδεις ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίῃ βλέπειν
φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας ἐκ τε φοινίας
900 *πληγῆς μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.*
οἱ μοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων; 920
ποῦ Τεῦκρος; ὥς ἀκμαῖος, εἰ βαίῃ, μόλοι,
πεπτοῖτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμοῖσαι.
ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὦν οἷως ἔχεις,
905 *ὥς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.*

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. α'. Ἐμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ 925
στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν
μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων· τοῖά μοι
πάννυχα καὶ φαέθοντ' 930
910 *ἀνεστέναζες, ὠμόφρων,*
ἐχθοδόπ' Ἀτρεΐδαις οὐλίῳ σὺν πάθει.
μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ 935
(Ἀχιλλέως) ὅπλων ἐκεῖτ' ἀγὼν πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ιὼ μοί μοι.

915

ΧΟΡΟΣ.

Χωρεῖ πρὸς ἡπαρ, οἶδα, γενναία δύνῃ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ιὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

940 Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι,
τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. 920

ΧΟΡΟΣ.

Ξυναυδῶ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Οἷ μοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
945 χωροῦμεν, οἷοι νῶν ἐφεστᾶσι σκοποί.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρε.β. Ω μοι ἀναλγήτων

δισσῶν ἐθρόησας ἄναυδον

925

ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.

ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

950 Οὐκ ἂν τάδ' ἔσθῃ τῇδε μὴ θεῶν μέτα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄγαν γ' ὑπερβριθεῖς ἄχθος ἦνυσαν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς

930

Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσεώς χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

- ἀντιστρ. γ'. Ἡ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφρυβρίζει 955
 πολύτλας ἀνὴρ,
 γεῶν δὲ τοῖςδε μαῖνομένοις ἄχεσιν
 935 πολὺν γέλωτα, φεῦ, φεῦ,
 ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐ-
 δαι 960

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

- Οἷδ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς
 τοῖς τοῦδ' ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ πόθουν,
 θανόντ' ἂν οἰμῶξαιαν ἐν χρεῖᾳ δορός.
 940 οἱ γὰρ κακοὶ γνῶμαισι τὰγαθὸν χεροῖν
 ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ. 965
 ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς,
 αὐτῷ δὲ τερπνός· ὦν γὰρ ἠρώσθη τυχεῖν,
 ἐκτήσαδ' αὐτῷ, θάνατον, ὅνπερ ἤθελεν.
 945 πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγεῶνεν ἂν κάτα;
 θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. 970
 πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβρίζειτω.
 Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν· ἀλλ' ἐμοὶ
 λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

- 950 Ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

- Σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975
 βοῶντος ἄτης τῆςδ' ἐπίσκοπον μέλος.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

- ᾧ φίλτατ' Αἴας, ὃ ξύναιμον ὅμμ' ἐμοί,
 ἅρ' ἡμπόληκας, ὥςπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ΧΟΡΟΣ.

- 955 Ὀλώλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

980 ὦ μοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης.

ΧΟΡΟΣ.

ὦς ὧδ' ἐχόντων —

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΟΡΟΣ.

Πάρα στενάζειν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ περισπερχές πάθος!

ΧΟΡΟΣ.

Ἄγαν γε, Τεῦκρε.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

φεῦ τάλας! τί γὰρ τέκνον

Τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος; 960

ΧΟΡΟΣ.

985 Μόνος παρὰ σκηναῖσιν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

οὐχ ὅσον τάχος

δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μήτις ὡς κενῆς

σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;

ἴθ', ἐγκόνει, ξύγκामνε· τοῖς θανοῦσί τοι

φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελάῃν. 965

ΧΟΡΟΣ.

990 Καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδ' ἐσσι μέλειν
ἐφ' ἑσθ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ

ἄλγιστον, ὣν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·

Sophocl. Aiax. Ed. 2.

- 970 ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
 μάλιστα τοῦμὸν σπλάγχνον, ἦν δὴ νῦν ἔβην, 995
 ᾧ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπρησθόμην
 μόρον, διώκων κἀξιγνοσκοπούμενος.
 ὄξεϊα γάρ σου βάξεις, ὡς θεοῦ τιнос,
 975 διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἶχει θανῶν,
 ἄγῶ κλύων δειλαίος, ἐκποδὼν μὲν ὦν, 1000
 ὑπεστέναζον, νῦν δ' ὄρων, ἀπόλλυμαι.
 οἷ μοι.
 ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
 980 ᾧ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
 ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1005
 ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, ἐς ποίους βροτοὺς,
 τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἦ πού με Τελαμῶν, σὸς πατήρ ἐμός θ' ἄμα,
 985 δέξαντ' ἄν εὐπρόσωπος, ἰλεῶς τ' ἴσως,
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ; πῶς γὰρ οὔχ; ὅτῳ πάρα 1010
 μῆδ' εὐτυχοῦντι μῆδὲν ἥδιον γελᾷν.
 οὔτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν;
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
 990 τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
 σέ, φίλτατ' Αἴας, ἣ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σοῦς.
 τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
 ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 995 τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορῥιφθήσομαι,
 δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. 1020
 τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δ' ἐμοὶ
 πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
 καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὐρόμην.
 1000 οἷ μοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κινάδοντος; ᾧ τάλας, ὅφ' οὔ 1025

φρονέως ἄρ' ἐξέπνευσας· εἶδες, ὡς χρόνον
 ἔμελλέ σ' ἔκτωρ, καὶ θανῶν, ἀποφθίσειν;
 σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
 Ἐκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα, 1005

1030 ζωστήρι· πρὶσθεῖς ἱππικῶν ἐξ ἀντίγων
 ἐγνάπτει· αἰὲν, ἐς τ' ἀπέψυξεν βίον·
 οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
 πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανάσιμῳ πεσέματι.
 ἄρ' οὐκ Ἑριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος, 1010

1035 κἄκεῖνον Ἀΐδης, δημιουργὸς ἄγριος,
 ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰεὶ
 φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·
 ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
 κείνος τὰ κείνου στεργέτω, κἀγὼ τάδε. 1015

ΧΟΡΟΣ.

1040 Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
 φράζου τὸν ἄνδρα, ᾧ τι μυθήσει τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν αἰ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Τίς δ' ἐστίν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσεις στρα-
 τοῦ; 1020

ΧΟΡΟΣ.

1045 Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Ὅρῳ· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὢν, οὐ δυσπετής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Οὗτος, σὲ φωνῶ· τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
 μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἑᾶν, ὅπως ἔχει.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον; 1025

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ', ὅς κραίνει στρα-
τοῦ. 1050

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Οὐκουν ἄν εἴποις, ἦντιν' αἰτίαν προθεῖς;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- Ὅθούνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἰκοθεν
ἄξειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
1030 ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίῳ Φρυγῶν.
ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον, 1055
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί.
κεῖ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν,
ἡμεῖς μὲν ἄν τήνδ', ἣν ὁδ' εἴληχεν, τύχην,
1035 θανόντες ἄν προῦκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ·
οὗτος δ' ἄν ἐξῇ· νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς, 1060
τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πεσεῖν.
ὣν οὔνεκ' αὐτὸν οὐ τις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
1040 ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος
ὄρνισι φορβὴ παραλίῳις γενήσεται. 1065
πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος.
εἰ γὰρ βλέποντος μὴ δυνήθημεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
1045 χειρὶν παρευθύνοντες, οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
λόγων ἀκούσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν. 1070
καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην
μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
οὐ γὰρ ποτ' οὐτ' ἄν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
1050 φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκη θεός·
οὐτ' ἄν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι, 1075
μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.
ἀλλ' ἄνδρα χρῆ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,

- δοκεῖν πεσεῖν ἄν, καὶ ἀπὸ μικροῦ κακοῦ.
 δέος γὰρ ὃ πρόσεστιν αἰσχύνῃ θ' ὁμοῦ, 1055
 1080 σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο.
 ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ', ἃ βούλεται, πάρα,
 ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
 ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
 ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον, 1060
 1085 καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἄν ἡδόμεθα
 οὐκ ἀντιτίσειν αὐθις, ἄν λυπώμεθα.
 ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα· πρόσθεν οὗτος ἦν
 αἰθων ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μίγ' αὐ φρονῶ,
 καὶ σοὶ προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως 1065
 1090 μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.

ΧΟΡΟΣ.

Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς,
 εἴτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστής γένη.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

- Οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμι ἔτι,
 ὃς μηδὲν ὦν γοναῖσιν εἶθ' ἁμαρτάνει, 1070
 1095 ὃθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
 τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
 ἄγ' εἰπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐθις, ἥ σὺ φῆς ἄγειν
 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
 οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὥς αὐτοῦ κρατῶν; 1075
 1100 ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν
 ἕξεσθ' ἀνάσσειν, ὦν ὃδ' ἡγεῖτ' οἰκοθεν;
 Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
 οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμηῆσαι πλέον
 ἀρχῆς ἐκεῖτο θεσμός, ἥ καὶ τῷδε σέ. 1080
 1105 ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὅλων
 στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.

- ἀλλ' ὥνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
 κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς,
 1085 εἴθ' ἄτερος στρατηγὸς, εἰς ταφὰς ἐγὼ
 θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα. 1110
 οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὐνεκ' ἐστρατεύσατο.
 γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω·
 ἀλλ' οὐνεχ' ὄρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,
 1090 σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας.
 πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν 1115
 καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
 οὐκ ἂν στραφεῖην, ἔς τ' ἂν ἦς, οἷός περ εἶ.

ΧΟΡΟΣ.

- Οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
 1095 τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. 1120

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Μέγ' ἂν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὠπλισμένῳ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- 1100 Ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὥς δεινὸν τρέφει.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Ἔν τῳ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν. 1125

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με;

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Κτείναντα; δεινὸν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.

ΤΕΤΚΡΟΣ

Μή νυν ἀτίμα θεοὺς, θεοῖς σεσωσμένος. 1105

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

1130 Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔῃς θάπτειν παρών.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Ἢ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο. 1110

ΤΕΤΚΡΟΣ.

1135 Κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὐρέδης.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἐν τοῖς δικασταῖς, κούκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέπειας κακά.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Οὐ μᾶλλον, ὥς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν. 1115

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

1140 Ἐν σοι φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὥς τεθάψεται.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἢδὴ ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασύν,

- ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
 1120 ὦ φθέγμ' ἄν οὐκ ἂν εὔρες, ἥνικ' ἐν κακῷ
 χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφείς, 1145
 πατεῖν παρείχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
 οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα,
 σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
 1125 χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

- Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων, 1150
 ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
 κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμπερῆς ἐμοί,
 ὀργὴν θ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον·
 1130 Ἄνθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
 εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος. 1155
 τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
 ὀρῶ δέ τοί νιν, κἄστιν, ὥς ἐμοί δοκεῖ,
 οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σὺ μῶν ἥνιξάμην;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ,

- 1135 Ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις,
 λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα. 1160

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Ἀφερπέ νυν· κἄμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
 ἀνδρὸς ματαίου, φλαυρὸν ἔπη μυθουμένου.

ΧΟΡΟΣ.

- Ἔσται μεγάλης ἔριδος τις ἀγών.
 1140 ἀλλ', ὥς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
 σπεύσον κοίλῃν κάπετόν τιν' ἰδεῖν 1165
 τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
 τάφον εὐρώεντα καθέξει.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίον

- πάρευσιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή, 1145
 1170 τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ.
 ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο καὶ σταθεὶς πέλας
 ἱκέτης ἔφαιπα πατρὸς ὅς σ' ἐγείνατο.
 θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων
 κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου, 1150
 1175 ἱκτήριον θησαυρόν· εἰ δέ τις στρατοῦ
 βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
 κακὸς κακῶς ἄθαιπτος ἐκπέσοι χθονὸς
 γένους ἅπαντος. ῥίζαν ἐξημημένος,
 αὐτως ὅπωςπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. 1155
 1180 ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδὲ σε
 κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
 ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
 παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μὲν
 τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἑῷ. 1160

ΧΟΡΟΣ.

- 1185 στερογῆ. Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει
 πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός,
 τὰν ἅπανστον αἰὲν ἐμοὶ
 δορυσσόντων μόχθων
 ἄταν ἐπάγων 1165
 1190 ἀνὰ τὰν εὐρώῃη Τροίαν.
 δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων.

- ἀντιστρ. α. Ὁφελε πρότερον αἰθέρα δύναι
 μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον Ἰδαν
 κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν 1170
 1195 ἔδειξ' ὅπλων Ἑλλα-
 σιν κοινὸν Ἀρη.
 ὦ πόνοι πρόγονοι πόνων.
 κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

- 1175 *στροφὴ β'.* Ἐκείνος οὐ στεφάνων,
οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200
νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
δύςμορος, οὔτ' ἐννυχίαν
1180 τέρψιν ἰαύειν· ἐρώτων δ'
ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ᾧ μοι! 1205
παῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
αἰὲ πικρῆς δρόσοις
τεγγόμενος κόμας,
1185 λυγρᾶς μνήματα Τροίας. 1210
- ἀντιστρε. β'.* Καὶ πρὶν μὲν ἐννυχίου
δείματος ἦν μοι προβολὰ
καὶ βελέων θούριος Αἴας·
νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ
1190 δαίμονι· τίς μοι, τίς ἐτ' οὖν 1215
τέρψις ἐπέσται; γενοίμαν,
ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
ὑπὸ πλάκα Σουνίου, 1220
1195 τὰς ἱερὰς ὕπως
προσείποιμ' ἂν Ἀθάνας.

ΤΕΤΚΡΟΣ. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ. ΧΟΡΟΣ. ΟΔΤΣΣΕΤΣ.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον·
δῆλος δὲ μοὶ ἔστι σκαῖον ἐκλύσων στόμα. 1225

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

- 1200 Σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
τλήναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνομιωκτεῖ χανεῖν;

- σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω.
 ἢ που τραφεῖς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
 1230 ὑψίλ' ἐκόμπεις, καὶ π' ἄκρων ὠδοιπόροις,
 ὅτ' οὐδὲν ὦν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ. 1205
 κοῦτε στρατηγούς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῆς, Αἴας ἐπλεῖ.
 1235 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακὰ;
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; 1210
 ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε;
 πικρούς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων
 1240 ἀγῶνας Ἀργεῖοισι κηρύξαι τότε,
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί, 1215
 κοῦκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν, οὐδ' ἡσσημένοις,
 εἵκειν ἅ τοις πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς.
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ πον,
 1245 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι.
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε 1220
 κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν
 καὶ τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 1250 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς,
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι, 1225
 ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾷ ὅμως
 μᾶστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 1225 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
 ὀρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτῇσει τινα. 1230
 ὅς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιάς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις καὶ ξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὅς εἰ φύσιν,

- ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260
 1235 ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
 σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμι· ἐγὼ
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαῖω.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν!
 τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1265

ΤΕΤΚΡΟΣ.

- 1240 Φεῦ! τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
 χάρις διαρῶει καὶ προδοῦς ἀλίσκεται,
 εἰ σοῦ γ' ὁδ' ἀνήρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
 Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνηστίν, οὐ σὺ πολλάκις
 τὴν σὴν προτείνων προῦκαμες ψυχὴν δορί. 1270
 1245 ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.
 ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν, ἥνικα
 ἐρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους,
 ἦδη τὸ μῆδεν ὄντας, ἐν τροπῇ δορός, 1275
 1250 ἐρρύσαςτ' ἐλθὼν μοῦνος· ἀμφὶ μὲν νεῶν
 ἄκροισιν ἦδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
 πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
 πηδῶντος ἄρδην Ἑκτορος τάφρων ὕπερ;
 τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ' ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1280
 1255 ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
 ἄρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
 χῶτ' αὐθις αὐτὸς Ἑκτορος μόνος μόνου,
 λαχὼν τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
 οὐ δραπετήν τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεῖς 1285
 1260 ὕγρας ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὅς εὐλόφου
 κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;

- ὃδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρῶν
 ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
 1290 δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;
 οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προῦφν πατὴρ, 1265
 ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
 Ἀτρεά δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δύσσεβέστατον,
 προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
 1295 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφνυς Κρήσσης, ἐφ' ἣ
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιλύσας πατὴρ 1270
 ἐφῆκεν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν.
 τοιοῦτος ὦν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν;
 ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 1300 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν
 ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν 1275
 βασιλεια, Λαομέδοντος; ἔκκριτον δέ νιν
 δώρημ' ἐκείνῳ ἔδωκεν Ἀλκμήνης γόνος.
 ἄρ' ὦδ' ἀριστος ἐξ ἀριστέων δυοῖν
 1305 βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος;
 οὓς νῦν σὺ τοιοῖςδ' ἐν πόνοισι κειμένους 1280
 ὦθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
 εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χημᾶς, τρεῖς ὁμοῦ ξυγκειμένους.
 1310 ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ 1285
 γυναικὸς, ἣ τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγων.
 πρὸς ταῦθ', ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
 ὥς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 1315 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.

ΧΟΡΟΣ.

- Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς, 1290
 εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

Τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἡσθόμην
βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

Οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους 1320
1295 ἄναξ Οδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

Ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

Ἦκουσεν αἰσχρὰ, δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

Τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

1300 Οὐ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

Ἐξεστίν οὖν εἰπόντι τάληθ' ἡ φίλῳ,
σοὶ μηδὲν ἦσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν;

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

Εἴπ' ἡ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ 1330
1305 φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.

Ο Δ Τ Σ Σ Ε Τ Σ.

Ἀκούε νυν· τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
μὴ τλῆς ἄθαρπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·
μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335

1310 καί μοι γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἐχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοί,

- οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
 1340 ἔν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι
 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως. 1315
 ὥστ' οὐκ ἄν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
 οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
 φθείροις ἄν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
 1345 βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί; 1320

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἔγωγ'· ἐμίσουν δ', ἥνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Οὐ γὰρ θᾶνόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

- 1350 Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ρᾶδιον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἄλλ' εὐ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν. 1325

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρή τῶν ἐν τέλει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικῶμενος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Μέμνησ' ὁποῖφ' φωτὶ τὴν χάριν δίδως.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

- 1355 Ὅδ' ἐχθρὸς ἄνῃρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὥδ' αἰδῆ νέκυν; 1330

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Νικᾷ γὰρ ἡ ῥετή με τῆς ἐχθρας πολὺ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτοῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὶ θις πικροί.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτασθαι φίλους; 1360

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

1335 Σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θῆμέρα φανεῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλήσι πᾶσιν ἐνδίκους.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἔαν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἐγώ γε καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι. 1365

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

1340 Ἡ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τῷ γὰρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ μαυτῷ πονεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Σὸν ἄρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ὡς ἂν ποιήσης, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἄλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὥς ἐγὼ 1370

1345 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

οὗτος δὲ κακῇ κἀνθάδ' ὦν ἔμοιγ' ὁμῶς
ἐχθιστος ἔσται· σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἅ χρῆ.

ΧΟΡΟΣ.

᾽Οστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
1375 φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρος ἔστ' ἀνὴρ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, 1350
ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
1380 χρῆ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι 1355
λόγοισι· καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ.
τούτῳ γὰρ ὦν ἐχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ,
μόνος παρέστης χερσὶν, οὐδ' ἔτλης παρῶν
1385 θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,
ὥς ὁ στρατηγὸς οὐπερρόντητος μολῶν, 1360
αὐτὸς τε χῶ ξύναιμος, ἠθέλησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ.
τοίγαρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ,
1390 μνήμων τ' Ἐριννὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη
κακούς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἠθέλον 1365
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ', ὦ γεραίου σπέρμα Λαέρτου πατρός,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἔαν,
1395 μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ.
τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεῖ τινα στρατοῦ 1370
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὦν ἐπίστασο.

ΟΔΤΣΣΕΥΣ.

Ἄλλ' ἤθελον μὲν· εἰ δὲ μή' στί σοι φίλον 1400
1375 πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἴμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ἄλις· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος· ἀλλ' οἱ μὲν κοίλῃν κάπετον
χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων 1405
1380 θέσθ' ἐπικάιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπιδιον
κόσμον φερέτω.

Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
φιλότῃτι θυγῶν πλευράς σὺν ἐμοὶ 1410
1385 τάςδ' ἐπικνούφειζ'· ἔτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
μένος· ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ
φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1415
1390 κούδενί πώ ποτε λῶσινι θνητῶν
Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἡ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει. 1420

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

COMMENTARIUS.

NOT AVAILABLE

COMMENTARIUS.

V. 1. Ὡ παῖ Λαέρτιον. Signum coronidis, quod Schaefero auctore nunc in omnibus editionibus deletum est, revocavi non ut necessarium sed ne veteris scripturae memoria penitus exolesceret. Grammatici quidem Byzantii coronidem poni negant nisi in commissura duorum vocabulorum v. Etym. M. s. Τόφρα et Lexicon de Spir. p. 242. neque apparet illa in ἀργός, ἱρός ceterisque, sed haeret in nomine herois. Quod quum veteres ex λᾶς et ἀεργάζειν compositum crederent v. Etym. M. p. 554, 37. Eustath. p. 1475, 25. scribae, ut nativam vocabuli formam lectoribus inculcarent, modo utramque syllabam expresserunt, modo alterius defectum signo contractionis notarunt. Priscianus L. VII. 5. p. 303. *Laertius pro Laertes dicebant, quomodo et Graeci; Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ Ἀεὶ μὲν ὦ παῖ Λαερτίου δέδορκα σε*, eaque scriptura et hoc loco servata est in cod. Monac. Aretini, *Beiträge zur Gesch. der Literatur* T. IX. 696. et v. 380. in codd. plurimis. Alteram rationem sequutus Planudes in Alcaei Epigr. Anth. Pal. c. VII. n. 1. *Λαέρτιάδεω* scripsit; in Agathiae c. XI. n. 379. ubi idem *Λαερτιάδης* dedit, scriptor codicis Pal. *Λαεργτιάδης* praetulit; in Anth. Plan. N. 125. p. 663. alii sic, alii *Λαέρτιάδης* scripserunt; *Λαερτιάδης* legitur Ἀδελφ. c. IX. n. 115. et Plan. CCXCII. et CCXCV. nulla; quod constet, librorum discrepantia: *Λαέρ-*

 Notae versuum praescriptae respondent numeris Brunckianis margini interiori Ed. nostras appositis.

τιού Arist. Plut. 312. Eur. Troad. 425. nescio qua auctoritate nitatur, sed editores principes hoc signum de suo addidisse haud credibile videtur. Hanc igitur pseudocoronidem, ubicunque in codd. apparet, servandam duco, ut ceteras notas prosodiacas, quae ab oculorum consuetudine non nimis abhorrent, et ut coronidem ipsam, quam quidam aut penitus abjiciendam aut parce ambiguitatis vitandae causa admittendam putant v. Elmslej. ad Med. v. 464. Matthiae ad Iph. T. 336. Mehlhorn ad Anacr. p. 56. quamque antiquioribus ignotam fuisse colligi potest partim ex Grammaticorum disceptatione de conjunctione καὶ τα, utrum ea ex καὶ εἶτα composita an sic ut δῆτα producta sit v. Apollon. de Conj. p. 496. partim ex eo, quod in signorum prosodiacorum enumeratione nota crasios omittitur, non solum a Grammaticis, quos omnes norunt, sed ab Epiphanio quoque de Mens. et Pond. p. 159. Ceterum Tragicis forma illius nominis ab origine propior frequentatur, Λαέρτης, Λαέρτιος, Λαερτιάδης, Λαερτιάδης.

V. 2. Πείραν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρόμενον. Affert hunc versum Suidas s. Πείρα. Scholiastae disceptant, utrum haec sit πείρα κατ' ἐχθρῶν activa significatione, ut ἐπίθεσις τῶν πολεμίων Diod. XIV. c. 80. an παρ' ἐχθρῶν, hoc est, utrum Ulixes hostibus insidias parare an quidquid hostes machinentur, praeripere dicatur, quorum utrumque gnavo duci convenit, τὸ ὀξυλαβῆσαι τὴν πρᾶξιν καὶ τὸ τῶν ἐναντίων τὴν γνώμην προαισθάνεσθαι Galen. de Parv. Pil. Exerc. III. 905. T. V. ed. Kuehn. Equidem posterius et personae Ulixis et praesenti ejus negotio convenientius judicavi; illud, quia iste τῶν ἀδύλων θηρατῆς Philostr. Imagg. I. 862. magis cavendis quam instruendis insidiis nobilitatus est, id quod Odys. IV. 242. et tota Dolonia testatur; hoc, quia nunc ipsum exploratoris, non insidiatoris, partes sustinet. Idque confirmabam ipsius verbi ἀρπάζειν usu, a re venatica, ut pleraque in oratione Minervae, translato: nam proprie canes venatici *nare sagaci captant auras* Senec. Hippol. 39. sive *apprensant* Gratius Cyn. 239. ἐπιλαμβάνονται τῆς τῶν θηρίων ὁσμῆς Plutarch. Quaest. Nat. XXIII. 20. T. XIII.

postremo οἱ κύνες ἀρπάζουσιν τὰ πνεύματα Poll. V. 60. 1) ex quo idem nomen Plutarcho de Soll. Anim. p. 969. B. (c. XIII. 162. T. XIII.) ἡ αἰσθησις τῶν κυνῶν τοῖς ἔχουσιν καὶ τοῖς πνεύμασι τοῦ θηρίου τὴν φυγὴν ἐπιδείκνυσιν, restitui pro τοῖς νεύμασι. His igitur indicii ductus πείραν ἐχθρῶν ἀρπάσαι statui idem significare, quod apud Platonem Civ. I. 334. A. τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι βουλεύματα, apud Arrianum Alex. VII. 28. ὑφαρπάσαι. Hermannus vero existimat hoc modo inepte additum esse τινά, locumque ita interpretatur: *semper captas opportunitatem, qua tentare hostem possis, ἀεὶ θηρᾷ πείραν τιν' ἐχθρῶν, ἀρπάσαι* scil. αὐτήν, infinitivo extrinsecus appenso, ut in locis a Porsono allatis ad Med. 1396. Verum haec, quaeque praeterea a nostris Grammaticis allata sunt aut porro a nobis afferentur ipsis, ab eo, quod in quaestione versatur, nescio quomodo discrepant. Nam quum verbum θηρᾶν et cum accusativo construi possit et cum infinitivo ut Eur. Hel. 63. θηρᾷ γαμεῖν με, ambiguum erit, utrum nomen ab infinitivo, infinitivus autem a verbo regatur, an, ut Hermannus voluit, θηρᾶται πείραν, ὥστε ἀρπάσαι αὐτήν. Ejusmodi vero ambiguitas in illis nulla est, sed protinus apparet infinitivum laxius pendere, neque a verbo regi primario, aut quia hoc cum infinitivo construi omnino non patitur ut Herod. I. 176. ὑφῆψαν τὴν πόλιν καίεσθαι, aut quia jam suum et proprium casum sibi adjunctum habet ad hunc modum ἐπιχειροῦσιν οἱ κύνες τοῖς προβάτοις κακουργεῖν Plat. Civ. III. 416. quod Winckelmannus ad synchysin constructionum refert ad Euthyd. p. 41. οὐδὲν ἀλλοίων δέονται ὀργάνων εἰσενεχθῆναι Hippocr. de Articc. p. 140. T. III. τιμάτω ὅτου ἂν δοκῇ ἄξιος εἶναι παθεῖν Dem. c. Mid. 529, 22. 2), aut ob utrumque, Plat. Legg. X.

1) Hippocrates saepius ἐρύσαι τὴν ὁδὸν, Antipater Sid. XXVII. 10. ἐρύσασθαι μνηστῆρσιν αὐτὴν, Plut. Symp. II. 1. 647. E. (p. 114. T. IX.) ὁμοίαι ἀρπαζόμεναι ταῖς ὁσφρήσεσι, Hippocr. de Cord. p. 488. T. I. τὰ ὄντα ἀρπάξει τὸν ἥερα, quae omnia a manibus ad aures naresque, dehinc ad animum translata sunt.

2) Sic obliquavit verba legitima, quae leguntur c. Timocr. 720, 28. τιμάτω ὃ, τι ἂν δοκῇ ἄξιος εἶναι παθεῖν. Antiphontis verba Apol. Caed.

899. D. *ἐν γυγνείᾳ τίς σε θεία πρὸς τὸ ξύμφυτον ἄγει τιμᾶν*. Denique si quid ambigue dictum est ut Soph. El. 364. *τῆς σῆς οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν* ³⁾, Aelian. V. H. II. 41, 128. *ἀκρατῶς ἐδιψα οἶνον πίνειν*, Diod. V. 73. *Ἀθηναῖα προσάπτουσι τὴν τῶν ἐλαίων φυτεῖαν παραδοῦναι*, quem infinitivum omitti potuisse docet Strabonis exemplum XIV. 572. *τοὺς θανάτους προσάπτουσι τούτοις τοῖς θεοῖς*, in his igitur, sive infinitivus cum casu suo ex verbo pendet sive perfectae jam constructioni additus est ⁴⁾, sententia eadem manet; hoc autem loco, ut viro praestantissimo visum, plurimum interest, utrum *θηρῶμαι* cum *πείραν* proxime jungatur, an cum *ἀρπάσαι*, illud enim significat hostibus insidias parare, hoc structas ab hostibus praeripere. De pronomine infinito non diffiteor, id mihi quoque multo aptius additum videri, si nomine *πείρα* significetur id quod Ulixes machinatur quam si, quod hostes; neque hoc alia ratione exsolvere scio, nisi ex eo, quod dicendum erat, ὅ, *τι δηποτοῦν οἱ ἐχθροὶ πειρῶνται*, relictum esse hoc *πείραν τινα*.

V. 4—6. *Σκηναῖς ναυτικαῖς Αἴαντος, ἐνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει* affert Eustathius p. 826, 52. quatuor postrema verba p. 792, 46. *ἔχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα* Suidas s. *Νεοχάρακτα*. Ed. Pr.

V. 7. *Εὐ δὲ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὐρίνος βάσις*. Haec usurpant Schol. Apoll. II. 125. Etym. M. s. *Τρίβακος* et Suidas tribus locis s. *Βάσις, Εὐρίνος* et *Λάκαινα*. Imitatus est Libanius Ecphr. T. IV. p. 1065. *εὐρίνω βάσει*

117, 27. *πάντων, ὧν ἐμὲ ἄξιόν φασι παθεῖν εἶναι* et illo modo explicari et ad attractionem referri possunt.

3) Aesch. Suppl. 524. *ὧν σ' ἔρωε ἔχει τυχεῖν*. Eur. Hel. 417. *οὐκ ἀξιοῦμαι τοῦδε τυχεῖν*, Dem. p. Cor. 349, 5. *ἐξέκλειον λόγον τυχεῖν*, qui infinitivus multo facilius omitti poterat quam ille Plat. Civ. VIII. 556. E. *σῶμα νοσῶδες σμικρᾶς ῥοπῆς δεῖται προσλαβεῖσθαι*, vel Soph. Phil. 63. *οὐκ ἤξιωσάν σε τῶν ὀπλῶν ἐλθόντι δοῦναι*, quem locum Buttmannus minus accurate cum v. 81. contendit, ubi *ἡδὺ λαβεῖν* conjungi possunt.

4) Insolentius loco non ultimo positus Thucyd. I. 33. *μὴ δοῦν φθάσαι ἀμάρτυσι*, interpretes ante Hermannum diu frustra exercuit. Pro infinitivo conjunctionem finalem posuit Lysias p. Polyst. 160, 40. *οὐ χρημάτων ἐνεκα, ἵνα λάβοιμεν, εὐ ἐποιούμεν*.

τὸ λανθάνον ἀνιχνεύοντες, et apertius Manuel Palaeologus Or. VI. 331. *μὴ πολυπραγμονῶμεν* — ὥσπερ οἱ τὰ θηρία ῥινηλατοῦσαι λάκαιναι κύνες· εὐρινας τὰντας εἶπε Σοφοκλῆς· minus aperte Aelianus Hist. Anim. II. c. 15. *δίκην εὐρίνου κυνός*. Hi igitur εὐρινος secundum casum esse crediderunt, Libanius primum, perinde ut Etym. M. *εὐρινος βάσις ἢ εὐόσφορητος πορεία*, ac recte quidem, quoniam poetis familiare est epitheta trajicere; cujus rei exempla plurima collegerunt Abresch. Dilucc. Thuc. p. 244. Valcken. ad Lennep. Etym. T. II. p. 700. Matthiae Gramm. p. 799. Bernhardt Synt. p. 53. etc. quibus autem haec res regatur finibus, nemo tradidit, neque dictu facile est. *Εὐρινος βάσις* vix sensum affert epitheti trajecti; nec *Θῆβαι εὐιπποι* Eur. Phoen. 17. et similia mirationem faciunt, sed *λευκίπποι Καδμείων ἀγνυαί* Pind. Pyth. IX. 146. nemo nostrorum poetarum imitabitur, nedum ista: *γραῖται ὄσσων πηγαί* Eur. Herc. 450. *λευκοπήχεις κτύποι χεροῖν* Bacch. 1158. *Γαύαντος τάφον μουσόφθαρτον* Lycophr. 831. Haec a prioribus quantum distent, manifesto apparet; sed per quos gradus a lenibus principiis huc usque provecta sit transferendi audacia et quid fuerit audentibus extremum, quaerimus incassum, ne codicum quidem auctoritatibus satis confisi, qui inter se persaepe discrepant, ut ap. Aesch. Suppl. 485. *βωμούς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων*, et Eur. Alc. 541. *ξένων πρὸς ἄλλην ἐστίαν*, illic unus, hic plures ἄλλων exhibent, quod glossemati propius videtur, idemque Eur. Phoen. 1649. ubi codd. *τριπτύχους νεκρῶν γόους* et *τριπτύχων* offerunt, et multis aliis locis usu venit v. Observ. Misc. Amstel. T. I. 24. Neque ulla Criticis religio epitheta, quo cujusque libido fert, transvertere; velut Blomfieldio Pers. 252. *τοῦδε φωτός δράμημα περσικόν* aptius videtur *περσικοῦ*. Elmslejus et Matthiae Eur. Iph. A. 1266. (1253.) pro *λέκτρων ἀρπαγὰς ἑλληνικάς* requirunt *ἐλληνικῶν*, quorum neutrum admiserim. In Anth. Pal. VI. n. 230. *πριστὸν ψήκτρης κνήσῃ σιδηρόδετον*, quum Brunckius *σιδηροδέτου* maluisset, jure opponit Jacobsius, *in periphrastica circumloquutione epitheton plerumque copulari cum eo quod periphrasin faciat*; quan-

quam hoc persaepe etiam praeter periphrasin fit, ut adjectiva primario potius apponantur casui quam genitivo; *Θέτιδος εἰνάλιον γόνον* Eur. El. 450. *Θάσιον οἶνου σταμνίον* Arist. Lys. 196. *τροφαλίδα τυροῦ σικελικῆν* Vesp. 838. 1) Ergo Matthiae ad Phoenn. v. 30. hanc, uti vocat, casuum enallagen nimis arctis circumscripsit finibus, quum eam diceret *ibi tantum locum habere, ubi vel substantivum cum genitivo periphrasi inserviat vel genitivus commode abesse possit*. Sed plurimus ejus usus in circumloquutione personae; primum ea, quae fit per articulum: *τὰ Ἰσαύρων ἐν λαθραίαις ἦν ληστείαις οὐπω πρὸς φανεράν ἐπανάστασιν ἀναστάντα* Zosim. V. 25. Jam articulo additur nomen indefinitae substantiae; Thuc. I. 110. *τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἐξ ἔτη πολεμήσαντα διεφθάρη*. Hinc illa pendent, quae in Ed. Pr. commemoravi nomina definita: *τὸ Αἰτωλῶν φρόνημα συμπεφευγὸς ἐς τὰς πόλεις ἦγε τὴν ἡσυχίαν* Polyb. IV. 64. quo vindicatur Eur. Hec. 290. *τὸ σὸν ἀξίωμα καὶ κακῶς λέγῃ*. Plato Legg. VII. 790. B. *τὰ τῶν δεσποτῶν ἡθῆ ἀκούσαντά*. Dionys. Antt. I. 18, 10. *τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως ἀπαραιτήτω ὀργῇ χρωμένην*, ubi Casaubonus *χρωμένου* optabat. Justin. XII. 6. *in locum irae successit existimatio causam occidendi considerans*. Perictione Stob. Tit. CLXXIII. 596. *αἱ τῶν ἐφήβων καρτερήσεις ἐδιζόμεναι φέρειν λιμόν τε καὶ δίψαν*. Eadem Tit. LXXVII. 457. *εἷ*

1) Legitime pronomina possessiva accommodantur nomini principali: *ἐμὴν βίωσιον τελευτήν* Anth. Pal. VII. n. 334. *οὐμός παῖς παιδός* Androm. 584. *σὸς παῖς παιδός* Bacch. 1327. *ἐμοῖς τέκνων τέκνοις* Iph. A. 785. *τάμα πεδία γῆς* Herc. 462. *τεαῖς χειρὸς ἐργασίαις* Pind. Ol. VIII. 55. *τεὰ τιμὰ ποδῶν* XII. 40. *μωρία τῇ σῇ φρενῶν* Iph. A. 394. *σὰ δ' ἐπὶ ζεύγλα λεπάδων* Melinno Stob. Flor. VII. 13, 177. *ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἀσθενεῖ τῆς γνώμης* Thuc. II. 61. *ὑμετέρας ἀκτῖνας ὄλβον* Pind. P. IV. 453. *τὴν ἡμετέραν τῶν αἰσθητηρίων κρίσιν* Athen. IX. 379 C. Ideo dubitari potest, num recte scriptum sit Androm. 1063. *σοῦ παιδὸς παιδί*. Sed pro *σῆς* *Κλυταιμνήστρας δέμας* Iph. A. 413. ridiculus foret, qui *σόν* requireret. Quin etiam ubi licuit epitheton transferre, non semper translatum esse, ostendit Eur. Troad. 1208. *συνλενμάτων τρωικῶν κόσμος* collatum cum *φρόνια πέπλων ἀγάλματα* ib. v. 1220. multique alii loci, in quibus nullum aut metri aut euphoniae discrimen cernitur.

τις γονέων ὑπερφρονέοιεν (sic), ἰδέη κακῶν ταύτῃ καὶ ζωῇ καὶ θανούσῃ ἁμαρτία γράφεται. Dio Cass. Fragm. CLI. p. 64. T. I. διήλεξε τὴν τοῦ γυναικείου γένους ἀσθένειαν ταχὺ μὲν ὀργιζομένην, ταχὺ δὲ καὶ φοβουμένην. Pind. P. I. 140. ὁ Τυρσηνῶν ἀλαλατὸς ὕβριν ἰδὼν, quo uti licet ad defendendum Aesch. Suppl. 482. οἶκτος εἰσιδὼν τάδε. Aristoph. Plut. 45. οὐ συνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ φράζουσιν. Plut. Cons. ad Apoll. p. 403. T. VII. ἐνταῦθα ἂν τις ἐλκύσειε τὴν τοῦ Σωκράτους φωνὴν τὴν οἰομένην — qui locus argumento est in V. Coriol. c. III. τοῦτον ἀποδέδωκεν ὁ νόμος εἴτε-τιμήσας εἴτε-οἰόμενος, neque νομοθέτης, ut Schaefero placet, scribendum esse, neque Νομᾶς, ut Haittingero, neque etiam, quod omnium lenissimum foret, οἰομένων. Postremo cum Androm. 159. ἡπειρώτις ψυχὴ γυναικῶν conferri licet Lucret. I. 475. Alexandri Phrygio sub pectore, v. 24. Nemeaeus hiatus leonis, quibus excusantur λέκτρων ἀρπαγαὶ ἐλληνικαί et δράμημα περσικόν. Et cum Soph. Oed. T. 1376. ἡ τέκνων ὄψις ἦν ἐφίμερος βλαστοῦς, ὅπως ἔβλαστε id quod Appianus scripsit Civ. IV. 89. p. 645. ἡδοντο ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ πλῆθους ἰσχυροτάτῃ σφίσι φανείσῃ, quae omnia referenda sunt ad illam translationum libertatem, qua pars pro toto dicitur ut χηλαὶ τετραβάμονες Phoen. 815. vel totum pro parte κερόεις ὄχος Callim. H. Dian. 123. 2) aliaeque metonymiarum species ad agnoscendum faciles, ad describendum difficillimae. Vulgo omnes usurpant χλωρὸν δέος, de quo disserit Schol. Apoll. III. 120. et pallida mors; unde progressi medicamenta quaedam ὀξυδερκῇ vocarunt, alia ἀντιπαθόντα Plut. Symp. II. Quaest. VII. 1. 92. cf. Valcken. ad Adon. p. 221. B. esculenta ἡδυνόνερα Athen. I. 27. F. vel κεφαλαλγῇ XIV. 551. C. alia πασχῆτιῶντα vel ὑποβινητιῶντα v. Meinek. ad Men. p. 161. cuminum pallens v. Interpr. ad Pers. V. 55. ulcera desperantia Plin. XXII. 24. Hippocrates Aphor. p. 720. T. III. notos βαρνηκόους dixit, nec sequuta est reprehensio; sed Galeno nonnunquam σολοι-κώδης videtur ἡ ἀπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τοὺς πάσχοντας ἡ

---

2) V. Toup. ad Longin. XV. 4. p. 322.

ἀπ' ἐκείνων ἐπὶ τὰ πάθη μετάβασις Comm. III. in Prorrh. I. T. XVI. p. 731. et 718. eamque κακόζηλον ἐρμηνείαν plus semel exprobrat Prorrheticorum scriptori, αἱ γὰρ ἀναδρομαί, φησὶν, ἐμέσασαί τε καὶ παρενεχθεῖσαι, δέον αὐτοὺς ἐμέσαντας καὶ παρενεχθέντας εἰπεῖν p. 674. Quis igitur rectum discernet ubi inter curva subit?

V. 9. Ἐνδον γὰρ ἀνῆρ — Olim adnotavi articulum cum *ī* et *ū* non colliquescere praeterquam in *θοῖματιον* et *θοῦδατος* Aristoph. Lys. 370. αἰρώμεθ' ὑμεῖς *θοῦδατος* τὴν κάλπιν, neque id in *τοῦδάφους* mutandum esse, licet ita dixerit Sophocles *χθονὸς αἰέρας* et Oppian. Cyn. IV. 186. αἰερώμενος *χθονός*, eodemque revocavi *θοῦδατος* Amipsiae Athen. XV. 667. F. *θῦδωρ* VI. 268. A. Alibi crasis non exprimitur, ut ὁ ὑπὲρ bisyllabum in Herodis versu Stob. Flor. CXV. 593, 30. τὸ ὑπὲρ³θυρον quatuor syllabarum in cantico Chelidonistarum Athen. VIII. 360. C. ubi nunc *θυπέρθυρον* scribitur. — Sequentia ἄρτι τυγχάνει Fischerus ad Well. T. IV. 8. cum participio *στάζων* comprehendī vult. Necquidquam. Ed. Pr.

V. 10. Κάρα στάζων ἰδρῶτι — idem est quod ἰδρῶτι ῥεόμενος Philostr. V. Soph. I. 25, 541. *) vel ῥαινόμενος Synes. Dion. p. 53. sed Eur. Iph. T. 108. *στάζων ἀφρῶ γένειον* idem significare videtur quod Herc. 934. ἀφρὸν κατέσταξε *γενειάδος*. Subsequentia καὶ σ' οὐδὲν — ἔργον ἐστίν affert Moschopulus Sched. p. 158.

V. 14. 15. Ὡ φθέγμ' Ἀθάνας — καὶν ἄποπτος ἦς, ὅμως φώνημ' ἀκούω. Prioris versus mentionem habet Libanius Presb. ad Julian. p. 460. T. I. τὸ Σοφοκλέους λέγειν, ὃ φθέγμ' Ἀθήνης· altero utuntur Suidas s. Ἀποπτος et Eustathius p. 198, 28. p. 611, 14. Scholiastes romanus: φθέγμα εἶπεν ὡς μὴ θεασάμενος αὐτήν· δῆλον γὰρ ἐκ τοῦ

---

*) *Πίωμα* neque barbarum esse, ut Matthiae putabat ad Hel. 1602. neque tam rarum quam Heldio videtur ad Plut. Timol. p. 384. demonstrant exempla Hippocr. Mul. I. 634. T. II. de Nat. Mul. p. 534. Plutarch. V. Galb. c. XXVII. Appian. Civ. II. 21, 201. Lucian. Gymn. §. 25. Callistr. Statt. VIII. 900. Heliod. III. 4, 113. Polyæn. Strat. IV. 2, 6.

πάν' ἄποπτος ἦς, τουτέστιν ἄόρατος. Huic assentiens Brunckius *Minervae*, inquit, *e machina loquentis et spectatoribus conspicuae vocem audiebat Ulysses, at ipse eam censebatur non videre juxta veterum opinionem, deos quidem saepe cum hominibus colloqui sed raro se iis in conspectum dare.* Quorum haec simulatio? et ad quod exemplum? Scilicet Philoctetes, Thoas, Theoclymenus, Ion, Peleus, Hippolytus, Orestes deos, quibuscum in scena colloquuntur, non videre existimandi sunt! Sed ut sumatur hoc, cujus neque ratio ulla neque exemplum apparet, quo pacto spectatoribus persuaderi poterat, ut deam, quam et ipsi clare vident et Ajax primo adspectu agnoscit, unius Ulixis obtutum fugere crederent? Decepit interpretes consuetudo novitia, quam sequuti Suidas et Grammaticus Ammonio adjunctus p. XLVI. ἄποπτον interpretantur τὸ ἀθέατον. Sic et Cyrillus Alex. in Exod. L. II. 296. ἄποπτος παντελῶς καὶ ἐπέκεινα τοῦ παντός, alique aequalium loquuti sunt, quos Hasius produxit ad Leon. Diac. p. 437. Sed veteres hoc ἄοπτον sive ἄνοπτον dicere solent, ἄποπτον vero id, quod e longinquo conspicitur vel clare, si in excelso est, vel obscure, si longo intervallo distat; ὅπως ἄποπτος ἔσται ἡ Κορινθία ἐκ τοῦ χώματος, ut *prospici possit* Aristot. Rep. II. 12, 253. D. id quod alibi εὐάφορον dicitur; καταφανής καὶ ἄποπτος Plutarch. V. Lucull. c. IX. ὅπως ἄποπτον εἶη ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Arrian. Alex. II. 12, 6. pariterque Dio Cass. L. 50. c. 12. Galen. de Semin. II. 5, 221. T. III. de Adm. Anat. VI. 1, 128. T. IV. Themist. Or. X. 137. B. Polyaeen. III. 12. Zosim. I. 66. Heliod. IX. 8, 361. His conveniunt τόπος ἐξ ἀπόπτου καὶ καταφανής Plutarch V. Eum. c. XV. ἐξ ἀπόπτου καὶ μεσαιτάτης περιωπής Gregor. Naz. Or. XIII. 94. C. ed. Bill. multisque aliis locis Soph. Phil. 467. Philo de Temul. p. 260. A. Phot. Bibl. CCLVIII. 778. item ἐν ἀπόπτῳ, in conspectu Dionys. Antt. II. 54. quod interpretes male reddit in occulto *) Joseph. Bell. Jud. V. 9, 1. Synes. de Regn.

*) De hoc Hasius aliter sentit neque negarem saltem ambigi posse, si modo significatio *occulti* aliunde constaret; ἐξ ἀπόπτου VI. 14. sine controversia significat *ex edito*.

p. 12. D. de Provid. p. 94. C. ἐν ἀπόψει Strab. VI. 256. et alibi v. Wytttenbach. ad Plut. T. I. 850. Invisum nunquam apud veteres significat, frustraue Erfurdus contra me assertit ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεος Oed. T. 762. et κτεῖνε καὶ κτανὼν πρόθετες ἀποπτον ἡμῖν El. 1499. ubi ἀποπτον sane *invisum* reddi potest, non quo haec sit vera et propria vocabuli potestas sed quia, quae eminus conspiciuntur, saepe valent pro non conspectis. Neoptolemus Philoct. 453. qui Trojam *nunquam* revisere cupit, sibi curae fore dicit, ne eam τηλόθεν adspiciat; num iccirco τηλόθεν significat οὐδαμῶς? Plautus Trinumm. II. 1. 237. *procul adhibenda* dicit, quae omnino non debent adhiberi; neque aliter ἦττον, ὀλίγον et βραχύ pro οὐδέν v. Philem. §. 90. p. 66. Etym. M. 621, 44. σχολῇ pro οὐδ' ὅλως, sero et *parum* eo, quo notum est, intellectu usurpantur ideo quod quae lente, quae sero, quae parum strenue aguntur, ea plerumque a non actis nihil distant. — Restat brevis de interpunctione quaestio. Nam quum vulgo comma ante ὅμως ponatur, Elmslejus proponendum censet, quia ὅμως apud Tragicos aliquoties in apodosi collocatum inveniatur. Certum est, nonnumquam interpungi non posse; nimirum si enuntiatio condicionalis et concessiva in unum coaluerunt, καὶ πέφυχ' ὅμως λάτρεις, καὶ δίκαι' ὅμως λέγω, *quamvis tamen oderat illam* Ovid. Met. II. 782. *muta tamen quum sint* Lucret. V. 1086. vel si pro illa nomen valet; Κύλωνα ἀνέθεσαν τυραννίδα ὅμως βουλεύσαντα Pausan. I. 28, 1. id est καίπερ ἐβούλευσεν, vel ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει Hesiod. Theog. 20. τὴν ἐμπης πτερόεσσαν ἐοῦσαν μέλπω Oppian. Cyn. III. 584. cf. Voss. ad Arat. 1110. *tamen contemptus abs te haec habui in memoria* v. Heindorf. ad Plat. Phaedon. p. 91. C. Neque nos interpungimus sic contracta *Non visum agnosco tamen*. Sed ubi utraque enuntiatio, condicionalis et concessiva, omnibus suis partibus, ut hoc loco, expressa est, καὶ ἐὰν ἀποπτος ᾗς, ὅμως ἀκούω, *etsi te non video, tamen agnosco*, interpunctione uti solemus, et in universum notas et signa orthoepiae non ad Graecorum rationem a nostro usu

alienissimam, sed ad legentium commoditatem dirigimus sic ut saepe interpretationis instar sint.

V. 16. *Καὶ ξυναρπάζω φρενί.* Grammaticus Etym. Gud. additus p. 643. *ἀρπάζω τὸ ὀξέως νοῶ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ Καὶ ξυναρπάζω φρενί.* Eadem affert Moschopul. Sched. p. 168. Sic Aristoph. Nubb. 777. *ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον.* Simylus Stob. Flor. Tit. LX. 4, 378. *τὸ ῥῆθ' ἐν ξυναρπάσαι,* alique quos testes adhibet Segaar. ad Clem. Quis div. p. 234. Aliter rhetores dicunt *συναρπάζεσθαι* ea, quae in dicendo premuntur v. Vales. ad Harp. p. 144. Ed. Pr.

V. 17. *Κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.* Extat hic versus ap. Suidam s. *Κώδων*, Schol. Soph. Oed. C. 124. et Schol. Thuc. IV. 134. qui Thucydidem ὁ *κώδων* dixisse affirmat; nec repugnat quod Schol. ad h. l. scribit: *ἡ κώδων θηλοκῶς ἀττικῶς.* Namque Thucydides de excubitorum sive circitorum tintinnabulo loquitur, ὁ *κώδων* ὁ *φυλακτῆριος* Synes. Catast. p. 303. D. unde nominatur ὁ *φύλαξ τοῦ κώδωνος* Parthen. c. VII. Eodem genere ὁ *κώδων* ὁ *κατὰ τὴν ὀψοπωλίαν* Strabo XIV. 626. ὁ *ἐν τῷ ἰχθυοπωλίῳ* Plutarch. Symp. IV. Quaest. IV. 2. p. 183. et qui jumentis appendi solet Diod. XVIII. c. 2. aut retibus Plut. V. Brut. XXX. et quo tempus officiorum matutinorum significatur Lucian. Merc. cond. §. 31. p. 254. T. III. Bip. Sed *τῆς κώδωνος* Aristot. de Sens. c. VI. 446, 22. ed. Bekk. quod tintinnabulum interpretantur. Scholiastes h. l. ait codonem esse *τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος.* Sed buccinae orificium superius, quod tubicen ori admotum inflat, denotare videtur Josephus Antt. III. 12, 18. *σύριγξ παρέχουσα εὖρος ἀρκοῦν ἐπὶ τῷ στόματι πρὸς ὑποδοχὴν πνεύματος εἰς κώδωνα ταῖς σάλπιγξι παραπλησίως τελοῦν*, nisi ille, ut Sambuco visum, *τελοῦσα* scripsit, id est *τελευτῶσα*, inferius sive *τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος* intelligens, de quo Athenaeus loquitur IV. 185. A. ubi cornu tibiae Phrygiae idem valere dicit, quod in tuba *τὸν κώδωνα*, et Eustathius p. 1139, 60. qui e Schol. Ven. Σ. 219. diversa tubarum genera accuratius quam Sophoclis interpres graecus percenset ac sexto loco Tyrrenicam

memorat ὁμοίαν φρυγίῳ αὐλῷ τὸν κῶδωνα κεκλασμένον ἔχουσαν. Ergo ob sonum graviorem Tyrrhenica tuba nominatur a Tragicis Aesch. Eum. 556. Eur. Phoenn. 1393. quorum exemplum sequuntur posteriores; Tymnes Anth. Pal. c. VI. n. 151. βαρὺν αὐλὸν — Τυρσηνὸν μελῆδῆμα. Crinagoras c. VI. n. 350. Τυρσηνῆς κελιάδῆμα σάλπιγγος καὶ — κῶδων χάλκεος. Nonnus XVII. 92. Τυρσηνῆς βαρύδουπον σάλπιγγα θαλάσσης. Gregorius Naz. Ep. ad Card. CXCIV. p. 891. T. I. τάχα δὲ καὶ τὰς Τυρσηνικὰς ὑπερεφώνησα σάλπιγγας, et Eumath. de Ism. L. IV. p. 178. τὴν γλῶσσαν εἰς Τυρσηνικὴν μετεχάλκευσε σάλπιγγα, quam Τυρσηνὴν vocant Diodorus V. 40. et Maximus Diss. III. p. 47. ut λόγος Τυρσηνός Aelian. H. Ann. XII. 46. Sophoclei loci meminit etiam Joh. Diaconus ad Theog. v. 979. Ed. Pr.

V. 21. Πρᾶγος ἄσκοπον. Hesychius Ἄσκοπον, ἀθέατον, (sic Hermannus pro ἄθετον) Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. Ed. Pr.

V. 22. Εἴπερ εἴργασται τὰδε. Musgravius emendabat εἴργασται γ' ὅδε, nempe ob ambiguitatem, quae re vera nulla est, apud Sophoclem praesertim, qui huic perfecto praeter participium semper activam tribuit potestatem Oed. T. 279. 347. Col. 825. Trach. 748. Phil. 1172. Ant. 294. etc. Ed. Pr.

V. 23. Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές — Sic Suidas scribit s. Τρανές hoc versu apposito; Etym. M. p. 466, 12. indidem affert ἴδμεν, quod ille et Schol. Ven. I. 124. dubitat utrum ex aoristo ἴδομεν an ex ἴσαμεν vel οἶδαμεν contractum dicat. Ab οἶδα non solum ἴδμεν proficiscitur, sed etiam ἴδμαι, id est γινώσκω, οἶδα Hesych. ἰδμή, φρόνησις Id. Sed a Tragicorum consuetudine illud alienum, nec satis tutum ἀφραδμόνως Aesch. Agam. 281. Pers. 415. ubi codd. usitatiorem formam praebent, quam confirmat πέφρασμαι Suppl. 433. et ἀφράσμων Sophoclis Anecd. p. 472. dubiumque ὁδμή in diverbiis Eur. Hipp. 1391. quum ὁσμή saepius legatur et εὐοσμία Soph. Laoc. Fr. I. κάκοσμος Ach. Fr. II. Perperam Buttmanus Gramm. §. 110. Adn. 8. κεκαδμένος huc refert, quod ab alio principio neque epicum sed doricum est vel aeolicum. Adjectivum τρανές Hesychius iisdem

verbis quibus Scholiastes interpretatur, σαφὲς, ἀληθές, sic ut hunc locum spectare videatur. Photius Τρανὲς τὸ σαφὲς οἱ τραγικοὶ λέγουσι, quanquam non invenitur alibi. Nomen defectivum esse declarat Schol. Jen. τᾶξιν μὲν ἔοικεν ἔχειν τριγενοῦς, οὐκ ἔχει δὲ τὰ λοιπὰ δύο γένη.

V. 24. Καγὼ ῥέλοντῆς. In anapaesticis carminibus ἐθέλειν usitatissimum, ᾧς ἐθελήσῃ Prom. 184. πάσχειν ἐθέλω 1067. ἰδεῖν ἐθέλεις Phil. 145. οὐδ' ἐθέλω Eur. El. 132. τοῖς ἐθέλουσι Ion. 99. perrarum alterum, ἄρα ῥέλουσαι ib. 1246. quo certius est τί ῥέλουσι Troad. 163. in senariis solum ῥέλειν. [Quod Buttmanus proposuit Phil. 1343. σύγχῳρει ῥέλων, non magis ferri potest quam ῥάθευδον, ῥαθήμην etc.] Ed. Pr. Θελοντῆς La. Lb. Ricc. quod Elmslejus probat propter eam quam attuli rationem. Verum haec nihil adtinet ad derivata; θελήμων, θελήτος, θελεχθρός partim Atticis insueta sunt, partim Graecis in universum; de θελητόν Oed. C. 527. quod olim iudicavi ad Phryn. p. 7. confirmat Hermannus; neque contra valet ῥέλεος ἀθέλεος nolens volens Aesch. Suppl. 864. quippe solitarium et fortasse oppositionis causa ex tempore fictum; disparatis autem quantum licentiae detur, ex δώτης—ἀδότης, τίσι—ἀτίσι, aconiti—coniti etc. cognoscitur. Apud Aristophanem Acharn. 335. in duobus continuis versibus se subsequuntur ἐθέλειν et ἔμοῦ ῥέλοντός, quae ordinaria est forma excepto μηδ' ἐθελήσῃ in anapaestis Avv. 558. Pro solemni formula ὅς' ἂν θεός ῥέλῃ Pac. 930. Dinarch. c. Arist. p. 105, 3. legitur ἂν θεός ἐῥέλῃ Plat. Hipp. 286. C. Phaedon. 80. D. Legg. VI. 778. B. aliisque locis ad Phryn. indicatis, quo loco non praetermisi, quod postea a Schaefero saepe repetitum est App. T. I. 819. T. V. 671. brevior formam et huius verbi et pronominis κείνος apud Atticos crebro post monophthongos et diphthongos inveniri vel cum aphaeresis signo ἧ ῥέλινο Parm. 142. E. etc. vel sine eo v. Bekker ad Dem. 38, 4. T. I., neque non apparet illud in Tragicorum libris vel post consonantem atque adeo in ipsis versuum initiis Orest. 484. Med. 955. Aj. 567. etc. ex quo intelligitur, hanc non esse prosodiacam notam sed a librariis subinde

Sophocl. Ajax. Ed. 2.

adjici ut lectores integrioris formae admoneantur. *Μὴ θελήσας* Isaecus Cir. p. 69. §. 11. *μὴ θέλοι* Lycurg. Leocr. p. 157, 77. etc. et similia apud Demosthenem, cui Schaeferus *μὴ ἐθέλειν* eximere studet ad p. 1451, 61. cf. Ruediger ad Philipp. I. p. 27. Thucydidi familiarius verbum trisyllabum, nec dubitatione caruit *εἰ θέλομεν* VI. 34, 4. sed Platoni jure reliquit Schneiderus ad Civ. T. I. p. 230. T. III. p. 154. etsi apud hunc ut apud ceteros antiquiores praevalet *ἐθέλειν*.

V. 25. *Ἐφθαρμένας* — Hunc et insequentem versum producit Suidas s. *Λείας*. Verbum *κατηναρισμένας* ex h. l. idem et Hesychius et Schol. Ven. XXI. 26. enotarunt. Quod sequitur, *ποιμνίων ἐπιστάταις*, id Suidas s. *Ἐπιστάτης* interpretatur *τοῖς κυσί*, fortasse ne Ajax caedis verae nec ad vindictam necessariae reus agatur; idemque sensisse videtur qui v. 232. adscripsit: *οὔτοι γὰρ ἐνόμιζον καὶ ποιμένας αὐτὸν ἀνηρηκέναι*, id est, solam in hoc conjecturam sequuntur. Rectius Schol. Rom. *τοῖς ποιμέσι· καλῶς δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ παραγένοντό τις ἀπαγγέλλων τὸ σαφές*. Sic *ποιμνίων ἐπιστάταις* Plat. Legg. X. 906. A.

V. 28. *Αἰτίαν νέμει*. Codd. Δ. La. Lb. Aug. B. *τρέπει*, hic supra scripto *νέμει*. Illud Valekenarius ad Hipp. p. 306. e glossa *εἰς αὐτὸν τρέπει* ortum putat. G. lenus de Plenit. c. XI. 346. T. VII. Chart. p. 582. Kuehn. *οὐκ ἴσθη ἅπασι νέμει τὴν αἰτίαν*.

V. 29. *Καὶ μοί τις ὀπτήρ· εἰσιδών* — haec verba apponit Thomas s. *Ὀπτήρ*, totum versum cum insequenti Suidas s. *Ὀπτῆρας*, quam vocem Eustathius p. 788, 31. ex h. l. affert. Ed. Pa.

V. 30. *Πηδῶντα πεδία*. E Scholiastae interpretatione τῷ πεδίῳ nata est codd. nonnullorum lectio *πεδίῳ*. Syntaxis hujus exempla abunde multa extant, sed regula parum claret; *πλανηθῆναι τὴν ἐρήμην* Iesai. XVI. 8. *πολλὴν ἐρημίαν* Conon. Narr. II. *πολλὴν γῆν* Xenoph. Eph. V. 14, 116. Plutarch. Lucull. c. XXXIV. cf. Aglaoph. T. I. 49. *πολὺν πλανᾶσθαι τόπον* Dio Chr. VII. 226. *πᾶσαν πλανηθεὶς χθόνα* Eur. Hel. 598. *γῆν ἀπίαν ἀλώμενος* Oed. C. 1686. *τὴν πλανοστιβῆ γῆν βεβώς* Aesch. Eum. 76.

γῆν πολλήν πορεύεσθαι Arrian. Alex. VI. 23, 1. haec, inquam satis trita sunt, nec rarius verbis meandi additur accusativus nominum, quae loci qualitatem sive, ut apertius dicam, locum qualificatum significant: οὐρεα πλαζόμεναι Callim. H. in Dian. 235. ἀλώμενος οὐρεα καὶ δρυμούς Theocr. Id. XIII. 66. ἐφοίτα παῖπαλα καὶ κρημνούς Callim. H. Dian. 194. στεῖχ' ἀνιρότους γύας Aesch. Prom. 708. τὰ δύσβατα πορεύεσθαι Xen. Cyr. II. 4, 27. ἐδραμε ῥόθια Eur. Hel. 1130. etc. Verum haec omnia dubito num comprobent illud φυχαῖς ἀλητεύων χθόνα Eur. Hipp. 1026. quem versum Valckenarius quoque subditicium esse judicat, sed rationem sequutus aliam et, ut mihi videri solet, minus probabilem; sic enim ait, quia ἀλητεύων idem valeat quod ἀλήτης ὢν, ab eo accusativum χθόνα regi non posse. Quum vero constet hunc casum cum primitivo ἀλάσθαι construi, idem derivato ἀλητεύω concedendum est; neque aliter construuntur verba δραπετεύω, ληστεύω, μσαιτεύω, στηλιτεύω, τεχνιτεύω, quod, si Valckenarii ratio valeret, fieri non posset. Mihi illud potius dubitandum videtur, num ἀλητεύειν sive ἀλάσθαι χθόνα dici possit nullo addito adjectivo *). Sed hoc missum faciam. Quum vero iisdem verbis etiam praepositiones ἀνά, διά, κατά, adjungantur, quaestio existit vix solubilis, quid unaquaeque momenti afferat. Pro Theocriteo illo Bion I. 20. substituit ἀνά δρυμούς ἀλάληται, ut ἀν' αἰθέρα ἰών Apollon. III. 166. eidemque verbo, quo Sophocles usus est nudo, praepositionem addidit Maximus Tyr. XV. 7, 283. πηδῶν ἀνά τὸ πεδίον, et Xenophon in Cynegeticis Hipparchoque modo τὰ ὄρη θεῖν, τὰ κατάντη ἐλαύνεσθαι, φεύγειν παντοῖα χωρία, modo πλανᾶσθαι ἀνά τὰ ὄρη, τρέχειν ἀνά τὰ ὄρη etc. Cum alia praepositione Strabo XV. 662. καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐπλανήθησαν, et Himerius Ecl. XII. 6, 202. ἐσπίρτησε κατὰ τοὺς λειμῶνας, cum eadem praepositione sed cum alio casu idem Or. II. 5, 376. ἐπλανᾶτο κατὰ τῆς ὑφ' ἡλίῳ πάσης, Epigr. Ἀδεσπ. DCCXXXVII. σκιρτῶσα κατὰ τῶν πεδίων, Aratus v. 1119.

*) Bernhardy Synt. p. 114. φυγαῖς χθόνα conjungit, quod cur displiceat planius suo loco dicemus.

ἄλλονται κατὰ βουβουσίοιο, Aelian. V. H. I. 21. πένονται κατὰ τῆς θαλάσσης. Horum differentia nisi explorata fuerit, multorum locorum et interpretationem et lectionem vacillare necesse erit. In Xenoph. Hipp. III. 3. pro τάρρους πηδῶν codd. nonnulli διαπηδῶν praebeant, quod Plutarchus nomini illi adjungit V. Lys. c. XXI. sed simplici utitur Maximus Tyr. XXVI. 5, 20. Grammaticusque Hermanni p. 402. πηδῶ τὴν τάρρον pro exemplo affert; τάρρον ἀλέσθαι Oppian. Cyn. I. 83. Apud Aelianum V. H. I. c. 32. Ἀρταξέρξης τὴν Περσίδα ἐλαύνοντι Corais praepositionem εἰς addebat, quam omitti posse demonstrat Lucian. Praec. Rhet. §. 5. ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαι. Huc pertinet etiam τὰς ὁδοὺς ὑπαζόμενοι Diod. XIII. 88. id est καθιππαζόμενοι c. 109. peregritantes, et quod ubique legitur πλεῖν τὴν θάλατταν, τὸν ποταμόν etc. sed τήνδε τὴν ὁδὸν ἐφυνγε, ἐξόδους κενὰς ἔρπει, aliaque, quae Matthiae Gramm. §. 409, 4. et Bernhardy Synt. p. 115. huc retulerunt, ut inter se, ita a prioribus longe distant.

V. 32. Τὰ μὲν σημαίνομαι. Legitur hic v. ap. Suidan s. Σημαίνομαι, quo verbo in eadem re usus est Oppianus Cyn. I. 453. μὲν τῶν κύνες πανίχνια σημήναντο, quanquam patet latius; πασχητιῶν μειράκιον ταῖς θριξὶ σημαίνόμεθα Synes. Enc. Calv. p. 85. similiterque Philostratus V. Ap. III. 53. p. 137. Appian. Civ. IV. 19. Aelian. H. Ann. VII. 48. cf. Abresch. ad Aesch. T. III. 163. Toup. in Suid. T. III. 323. Id attici oratores τεκμαίρομαι dicere solent, posteriores σηματίζομαι. Ed. Pr.

V. 33. Κοὺν ἔχω μαθεῖν ὅτου. In Suidae cod. l. c. vitiose scriptum ὅπου, quod Elmslejo placuisse mireris.

V. 34. Καιρὸν δ' ἐφήκεις. Suidas s. Καίρια ex h. l. καιρὸν δ' ἐφήκεις ἀντὶ τοῦ ἐπικαίρω. Infra v. 1317. καιρὸν ἐληλυθώς et Eur. Hel. 479. καιρὸν οὐδέν' ἤλθες. Poetae saepe praepositionem addunt: ἐς καιρὸν Arist. Avv. 1672. Eur. Hec. 666. Hipp. 899. Phoenn. 105. quam prae-verbii scripturam ne quis, animum ad ἐς κόρακας referens, in hac verborum consequentia perinde stabilem putet, admonendum est et codd. passim εἰς exhibere et libros impressos

Plat. Phaëdr. 229. A. Xenoph. Cyr. III. 1, 8. Alexis Diog. III. 27. Lucian. Lex. §. 3. Heliod. I. 3. etc. In soluta oratione semper praepositio additur vel *εἰς* vel *κατά* v. Dorv. ad Char. p. 419. *) nec solum post verba *ἤκειν*, *παρεῖναι*, et similia; *εὖ λέγειν καὶ ἐς καιρόν* Herodo. IX. 87. pro quo Pindaro licuit *καιρόν εἰ φθέγγαιο* Pyth. I. 157. similiterque *εἰς καλὸν ἤκεις* Plat. Symp. p. 174. E. *εἰς καλὸν εἶπας* Oed. T. 78. *εἰς καλὸν ὤλετο* Anth. P. c. IX. n. 236. cf. Boisson. ad Philostr. p. 612. Rueckert. ad Plat. l. c. Bornemann. ad Xen. Symp. I. 4. Sed latino *commodum advenis* quod respondeat, nihil reperi praeter hujusmodi adjectiva: *ὥριον ἐρχομένη* Arat. 1075. *νύχιον ἀπέπλευσεν* Anton. Lib. c. I. *καταβαίνουντι ὄρθριον* Plut. V. Cat. Min. c. 41. *ὄρθριον ἦκων* Aristid. T. I. 280. *Ἀωρίαν ἦκοντες* praebent codd. Arist. Ach. 23. sed simplici nomine Graeci non utuntur, quin aut praepositionem addant *ἐν ὥρᾳ* Polyb. XVIII. 2, 4. Theocr. XXI. 40. v. Casaub. ad Athen. T. II. 469. vel *καθ' ὥραν* idem XVIII. 12. quorum illud quamvis Aristophanis auctoritate munitum aliquibus displicuisse docet Antiatticista Anecd. p. 94. aut articulum aliudve epithetum, *τὴν ὥραν ἤκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον tempestive* Lucian. Somn. §. 7. Navig. §. 22. *τὴν εἰθισμένην ὥραν* Hippocr. Prorrh. T. I. 338. Plut. V. Mar. c. XXXVII. 116. cf. Elmslej. ad Bacch. 722. *τὴν ὥραν τῆς ἀπαλλαγῆς* Diod. XIII. 94.

V. 34. *Πάντα γὰρ — χειρὶ*. Affert h. v. Eustathius p. 805, 27.

V. 37. *Τῇ σῇ — κυνηγία*. Schol. *ἀντὶ τοῦ τῆς σῆς κυνηγίας*, quod adscriptum in cod. A. et Paris. In Heidelb. *κυναγία* in qua forma Eur. Hipp. 109. omnes codd. et Edd.

---

*) Aliud significat *οὐδένα καιρόν τὴν τροφήν παρῆς* Zosim. I. 33. *ἔστιν εἰσεῖναι πάντα καιρόν* Galen. de cogn. Anim. Morb. c. V. 527. *τοῦτον τὸν καιρόν πρὸς τοῖς ἱεροῖς γίνονται* Philostr. V. Ap. VI. 14, 252. ubi *καιρός* pro *χρόνος* valet; sic et *πολλὴν ὥραν προσψιθυρίας* Jamblich. V. P. p. 124. *πᾶσαν ὥραν προσεδρεύων* Democrit. Stob. Flor. I. 40. p. 17. utique contra veterum consuetudinem.

consentiunt, sed parī consensu *κυνηγία* scribitur Bacch. 339. v. ad Phryn. p. 430.

V. 38. *Πρὸς καιρὸν πονῶ*. Numnam hoc pertinet Suidae glossa *πρὸς καιρὸν ποιῶ, ἀληθῶς*?

V. 39. *Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶργα*. Cod. Γ. *ἀνδρὸς ἔργα τοῦδε*.

V. 40. *Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἦξεν χέρα*. Scholiastes in Parall. *πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀφορῶν ἐκίνησεν οὕτω χεῖρα δυσλόγιστον· ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιρρήματος ἀντὶ τοῦ δυσλόγιστος*. Sic Electr. 139. *σύ δ' ἐκτὸς οἴκων ἦξας πρὸς τί;* sed hoc loco *δυσλόγιστον* proxime ad pronomen interrogativum pertinere videtur, *τί δ' ἔστι τὸ δυσλόγιστον*. *πρὸς ὃ* — Verum incidit alia quaestio haud paullo gravior. Pro *χέρα* enim Ruhnkenius Ep. Cr. I. 33. *χερὶ* substituit, transitivam verbi *ἄσσειν* significationem undique exterminare conatus; nam Eur. Bacch. 147. Or. 1436. Orph. Arg. 967 (972.) *αἰθύσσειν*, Apoll. I. 1254. *ξίφος ἐπισσείων* scribendum esse; in Nonni loco XXI. 150. *εἰς φόβον αἰτσοῦσα κυβηλίδα θῆλυν Ἐννώ*, nisi is haec agentem forte effugisset, idem sine dubio *αἰθύσσοῦσα* reposuisset, neque injuria, quum *ἄτσειν* neque in hoc amplissimo poemate, neque in Paraphrasi uspiam significatione transitiva praeditum legatur, *αἰθύσσειν* autem et composita cum accusativis *σεύας*, *λαίλαπας*, *χαίτην*, *πτέρα*, *πέδιλα* saepius juncta reperiuntur III. 130. V. 2. VII. 93. VIII. 305. XVIII. 260. etc. Ed. Pr. Nonno *αἰθύσσειν*, quod volueram, restituit Graefius, Orpheo Hermannus, idemque Euripidis exemplum in Bacchis removit mutata interpunctione, hoc autem loco *ἄσσειν* statuit non magis accusativum *χέρα* modo transitivo regere, quam si dicitur *βαίνω πόδα* vel ut v. 42. *ἐμπίπτει βάσιν*. Posterius tum, quum ad illum locum pervenero, erit retractandum; nunc de verbo *βαίνειν* dicam, quo Porsonus quoque ad Orest. I. c. usus est ad defendendos, quos Ruhnkenius impugnavit, locos; *verba*, inquit, *quae motum significant, recte accusativum asciscunt instrumenti aut membri, quod praecipue adhibetur, βαίνειν πόδα, περᾶν πόδα, ac si ἄσσειν αὔραν, φλόγα dicitur, ex passivo ἄσσομαι intelligi debet, verbum ἄσσειν*

re vera esse activum. Verum enim vero ἄσσομαι medium est, non passivum. Deinde minus caute verbis motus (sive potius incessus) in universum tribuit, quod plerisque eorum non convenit; nam ἔρπειν, ἵεναι, στείχειν, βαδίζειν, οἰμᾶν, φοιτᾶν, ὀδεύειν, πορεύεσθαι, πηδᾶν, casum illum non adsciscunt. Postremo βαίνειν πόδα cum ἄσσειν χεῖρα comparandum non esse vel ex eo patet, quod hoc semel legitur, illud autem in omni genere ac ratione dicendi pervulgatissimum est, primum simplex: ἐπ' ἄλλοδαπὴν οἶμον ἔβαινε πόδα Pancrates ἐν πρώτῳ Κογχροηίδος (scrib. Κοσροηίδος) Athen. XI. 478. A. tum maxime composita: ἐπιβάς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα Lucian. Tox. §. 43. unde Suidas ἐπιβαίνων affert s. Ἐπὶ βύρσα, ἐπιβῆναι τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν Dial. Meretr. IV. fin. μὴ πόδα τόνδε πρόβαινε Theognis v. 278. προβάς τὸν ἀριστερόν πόδα Poll. V. 23. οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου προβεβηκώς Lucian. Quom. Hist. §. 29. πόδα μετάβατε in cantico Laconico Luc. Salt. §. 11. ἐκβάς ἀρμάτων πόδα Eur. Heracl. 802. quibus similia Porsonus ex Sophocle et Aristophane affert sine ullo causae suae emolumento; nam βαίνειν nulli nomini adjungitur praeter πόδα, ἄσσειν vero multis variisque, nec mirum, quum βαίνειν et ποῦς naturae vinculo contineantur, ἄσσειν et χεῖρ nullo nisi fortuito. Itaque illa eodem modo copulantur quo ἐξελεῖν et προελεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα Dinarch. c. Dem. p. 100, 82. ¹⁾ nulla cum actionis transitione sed ita ut praepositio addi possit, quam apposuit Lucianus Epist. Sat. §. 19. καθ' ὅπότερον ἂν προβαίῃ, cujus praepositionis notio cum verbo συμβαίνειν

1) Simplex fortasse Eur. Alc. 1163. ἀντοχολὲς νόστιμον δ' ἔλθοις πόδα haud pauci codd. praebent pro ἔλθοις ὁδόν. Sed videtur potius ποῦς pro πορεία positum ut χρόνον ποῦς etc. De Ciceronis verbo *pedem e villa egressi non sumus*, dubitari potest graeco more dictum sit an romano. Sed Aristotelis de Incess. Anim. c. V. 706, 7. πάντες τὰ ἀριστερὰ προβάλλονταί καὶ ἐστῶτες προβεβήκασι τὰ ἀριστερὰ μᾶλλον, prioribus adnumerandum est, ut et substantivum, quo Comicus utitur in Schol. Apoll. III. 533. Θεσσαλὶς σελήνης αἰθέρος καταβάτης. Suidas Καταβάτης Ζῆς — διὰ τὸ καταβαίνειν τὸν κερανόν sed hoc incertius.

comprehenditur Philostr. V. Ap. IV. 8, 168. Achill. Tat. I. 1, 15. aliisque locis ubi dicitur *συμβεβηκώς τὸ πόδε*. Sic igitur statuo, cum hocce verbo notionem pedis ita conjunctam esse ut sua sponte se insinuet incogitantibus, nihilque interesse utrum in accusativo ponatur an in dativo: *προσβῆναι ποδί* Eur. El. 490. Hec. 1263. *ἐμβαίνω ποδί* 1288. Rhes. 214. et cum aliis verbis *ἔν' ἐκβάλλω ποδί ἄλλην ἐπ' αἶαν* El. 94. *θριγκοῦ ὑπερβάλλω* (vel *ὑπερβαίνω*) *ποδί* Ion. 1321. de quo loco disceptatur, *κλίμακ' ἐκπέρα ποδί* Phoen. 100. et cum accusativo *ἐκ γῆς τῆςδ' ἀπαλλάσσει πόδα* Med. 728. *οὐκέτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψει πόδα* Hipp. 1106. *ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων* Alc. 809. *ἐμβήσῃ πόδα* Heracl. 169. *περᾶ ὑπὸ σκητῆς πόδα* Hec. 53. *μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιο πόδας* Erycius Epigr. XIII. *ἀμφίσβαινα λοξῇ καμπύλῃ νῶτα περισκαίρουσα πορείῃ* Nonn. V. 150. *Σεμέλη λοξῇ καμπύλῃ ἔχρος ὑποσκαίρουσα πεδίλῳ* VIII. 21. Neque solum verbis incessus sed omnibus, quae ad corporis motus referuntur, addi solet nomen ejus partis, quae in motu est; *λέων χαίνει στόμα* Anth. Pal. IX. n. 797. *ἡ γῇ ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς* Genes. IV. 11. *ἐπένευσε τὴν κεφαλὴν* Artemid. V. 71, 423. et *ἐπένευσε τῇ κεφαλῇ* Plut. V. Philop. c. XX. *βρύχει τοὺς ὀδόντας* Hippocr. de Morb. Mul. I. 611. et 623. T. II. Archias Epigr. XII. 4. et *βρύχει τοῖς ὀδοῦσι, frendet dentes et dentibus*, quae verba his nominibus tam cognata sunt, quam *μύειν* ori oculisque, *ὀκλάζειν* genibus, *φρίσσειν* comae, *offendere* pedibus, *oculis connivere*, sed omnia plerumque absolute usurpantur, nec facilis dijudicatio, utrum pleonasmus sit si nomina istarum partium adjiciuntur, an ellipsis si desunt ²⁾. Sed nolo id facere longius; patet enim *προβαίνειν τὸν πόδα* cum *ἄσσειν τὴν χέρα* nullo modo componi posse. Si quis autem illa in auxilium vocet, *ἐκβαίνετον τὸν πατέρα* Arist. Fragm. Inc. XXXVII. *ἀνά-*

2) Si verbum *ὀκλάζειν* cum *κλῆν*, *suffrago*, *supplex*, cognatum est, proprie dicitur *ὀκλάζω τὸν πόδα*, abusive autem *ποῦς ὀκλάζων* Nonn. XVIII. 15 Christodor. Ecphr. v. 300. *ὀκλάζειν ἐπὶ τοῖς ποσὶ* Paus. X. 20, 4.

βαινε τὴν θείαν Galen. de Adm. Anat. L. III. 3, 70. T. IV. (p. 354. T. II. Kuehn.) pro quo Himerius Ecl. XXXI. 6, 290. μεταβιβάζειν τὴν θείαν dixit, τὸ σύγγενές νιν ἐμβέβακεν ἵγνεσιν πατρός Pind. P. X. 20. quod Scholiastes interpretatur ἐπιβῆναι πεποίηκε, ut hoc loco ἄσσει χέρα accipiunt pro ἄσσειν ποιεῖ, haec igitur satis quidem certa sunt factitivae significationis exempla sed a proposito aliena propter praepositionem, cujus accessu verba neutralia saepe factitiva sunt, ut ἀνατέλλω i. q. ἀνατέλλειν ποιῶ, ἀνένηψα αὐτὸν Lucian. Bis accus. §. 17. οἱ μύες ἀνανεύουσι τὴν κεφαλὴν ὀπίσω καὶ ἐπινεύουσι Galen. de Us. Part. L. XII. 8, 597. T. IV. ἐπινεύσας τὸ κεράμιον ἐᾶσον ῥυῆναι Geopp. VII. 9, 1. 3) ἔγνωσαν ἀναπνεῦσαι τὴν ἵππον Heliod. VIII. 14, 339. σπεύδω ἀμεταβάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον Schol. Theocr. V. 3. similiterque ἐπιβάσκειν, ἐπισχύειν et συνεπισχύειν, κατασθενεῖν, κατασιγᾶν et κατασιωπᾶν τινὰ 4) aliaque ad v. 869. adscripta. Ergo simplicia circumspicienda sunt et ea quidem primitiva, nam de derivatis ad l. c. disseretur. Plerumque quidem cum significatione mutatur terminatio aut simplici paragoge πλήθω, πίμπλημι, βαίνω, βιβάζω, προσβιβάζω, γέμω, γεμίζω, πίνω, πιπίσκω etc. aut, quod in derivatis fieri solet, declinatu, δειπνέω, δειπνίζω, ἀριστάω, ἀριστιζώ, σιγάω, σιγάζω, cujus heteroclisiae similitudo apparet in latinis *liquere*, *liquare*, *sedere*, *sedare*, *placere*, *placare*, *clarere*, *clarare*, *lucere*, *col-lucare*, *fugere*, *fugare*, *pendere*, *pendere*. Sed sunt etiam quae duas significationes in una specie inclusas habeant, quae ex ordine percensebō, si prius ambigua quaedam amolitus fuero. Primum enim verba augendi et adolescendi, αὔξω, αἰξώ, αὐξάνω 5) ἀλδήσκω, ἀτάλλω, ἀτιτάλλω Tzetz. Anteh.

3) Cum his nemo conferet ἐπινεύω τὴν κεφαλὴν vel τὸν αὐχένα Sext. c. Rhet. p. 215. quae sunt ὅλον κατὰ μέρος, ut αὐχένα πύψε Λυαίφ Nonn. XVII. 346. Magis ambigua sunt λόφον νέει τρυφάλεια Oppian. Cyn. I. 184. νέοντες λόφους Apollon. II. 1065.

4) Suspectum est simplex σιωπησάμενος τὰ πλήθη. Polyb. XVIII. 24, 4

5) Contra Luciani praeceptum Aristoteles Anal. Pr. I. 7. p. 446. Sylb.

v. 60. ἀδρέω et ἀδρόνω, quae cum latino *condensare* id est *densescere* apud Columellam comparari possunt, tum βλαστάνω ⁶⁾ et nonnulla tempora verbi τρέφω ⁷⁾, quibus ad amussim respondent latina *augere* et *grandire*, postremo his cognatum φύω ⁸⁾ et opposita φθίνω atque μινύθω v. Merrik. ad Tryph. v. 10. Blomfield ad Pers. v. 915. haec igitur meo quidem iudicio naturā transitiva sunt, retransitione autem neutralium speciem sibi induunt; idque de uno illorum, quod propter significationis similitudinem primitivis adjunxi, hoc fidentius affirmo, quia etymi ratio congruit; nam ut a βάω, βαστάζω, a φύω, φύσταζω, et a similibus principiis ἐλκυστάζω, ἐρπυστάζω, ἀερτάζω, νευστάζω, κλαστάζω, ὀνοτάζω, iidem a βλάω, unde ἔβλην et βέβληκα, per traducem nominis participialis βλαστός propagatum est βλαστάνω cum significatione exuberandi et foras trudendi, ut Virgilius loquitur: *gemmae se trudent, pampinus gemmas trudit*, Lucretius *pullorum examina* (ab eo quod est exigere) pro germina, similiter Graeci ἐκβάλλειν pro ἐξανθεῖν Anecd. p. 38, 17.

αὐξάνει ἢ σελήνη, Polyb. XVI. 21. ἤξανε τὸ κακόν, quod Schweighauserus temere suspectat, Diod. XI. c. 81. et c. 90. εἰάν αὐξήσωσιν. Sic etiam Conop. XLIV. Clemens Strom. VIII. 919. et alii, quos viri docti ad Lucian. Philops. §. 4. Thomam M. s. h. v. et ad Soph. Oed. T. 1085. attulerunt, nonnulla aliena intermiscentes.

6) Ignotus scriptor in Schol. Odyss. Σ. 367. ἥλιος διὰ γῆς (fort. δι' αὐγῆς) πάντα βλαστάνει φθίνει τε. Schol. Eur. Hec. 448. δάφνη ἀνεβλάστησε κλάδους. Alia ad v. 869. addam.

7) Quod Herodianus Schol. Ven. Φ. 279. tradit τὰ ἐνεργητικὰ τοῦτοσ τοῦ ῥήματος ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ τάσσει, fortasse non de solo aoristo et perfecto valet. Maxim. Tyr. XII. 4, 220. ἡ ψυχὴ κατὰ τὸ θνητὸν τρέφει καὶ αὔξει καὶ κινεῖ (motus edit) κατὰ δὲ τὸ ἀθάνατον νοεῖ καὶ λογίζεσθαι etc. His retransitivis etiam δοῖν adnumerandum videtur.

8) Grammaticus Herm. p. 407. φύω τρέχας καὶ φύονται τρέχες. Hoc intellectu praesens semel apud Homerum, saepius apud posteriores legitur Aristot. Probl. V. 27. Liban. Decl. p. 1074. T. IV. Geopp. III. 5. 3. Xenocrat. II. p. 7. Himer. Ecl. XX. 4, 270. Theocr. VII. 75. Moschus III. 108. Oppian. Cyn. II. 567. imperfectum Pancrates Athen. XV. 677. F. et contra ὁ φύει pro ὁ φύσας v. Hasius ad Leon. Diac. p. 469. Corais ad Heliod. p. 62. ἔφυνος pro ἔφην Anth. Pal. App. N. 135. sed Brunckio et Jacobsio suspectum.

et Philostr. Herr. p. 663. ἐκδεδῶκασιν οἱ βότρυς. Non magis in computationem veniunt κρύπτω, κεύθω, παύω, λήγω, ἔζω, εἰσφρῶ, ἀποσπῶ, quae sine dubio transitiva sunt sed cum tacita ad subjectum relatione neutralia fiunt. Alterum genus dubiorum continet ea, quorum certa tempora a significatione praesentis discrepant, ἐνασσα, ἔχασσα, κέκαδον ὃ) λέλαχον, ἤριστον, ἤρικον, λέλαθον et ionicum ἀνέγνωσα, de quibus omnibus una est eademque dubitatio, fortuitumne sit, quod haec tempora diversam a ceteris potestatem habent, an sermonis quodam arbitrio sancitum, vel, ut exemplis agam, utrum verbum λαγχάνειν significationem, qua latina *participare* et *communicare* praedita sunt, per omnia inclinamenta propagaverit an pro temporibus et modis varietur; Proculus quidem Epigr. VI. 4. λελάχοι dixit pro λάχοι. Ac fortasse verborum thematicorum δάω et δίω, si plura superessent exempla, significatio appareret liberior; hujus certe futurum factitivum est in Phalar. Ep. LXXXIV. 240. μηδεὶς ἐμὲ λόγοις καταδείσειν οἰέσθω pariterque λήθειν in Maxim. v. 77. τῆμος σελήνη λήσει εὐνῆς, id est ἐπιλαθέσθαι ποιήσει, et paragogum ληθάνω atque compositum ἐκλήσαι Alcaei Fr. LXVI. cum praesenti ἐπιλήθω Aretae. Sign. Diut. II. 12, 169. ἡδονὴ σφέας λάζνται ἐπιλήθουσα τῶν πάρος, quomodo Ptolemaeus apud Homerum legebat κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων, sed Aristarchi lectionem confirmant imitatores v. Jacobs. ad Aelian. p. 158. sq. Philostr. Epist. XIV. 920. ἡ ξυνουσία οὐκ ἐπιλήσει σε τῶν ἀφροδισίων. Ac praeter Ptolemaeum fuisse quosdam factitivae significationis amatores nimios, testatum faciunt Scholiastarum adnotationes; ad Il. I. μῆνιν ἄειδε θεά Schol. ἀντὶ τοῦ ἀεῖδειν ποιεῖ, ὡς πάντας μὲν ῥ' ἔλεπε. Photius: Ἔσπετε (νῦν μοι Μοῦσαι) εἰπεῖν ποιήσατε. Schol. Pind. P. IV. 63. ἀπίθησέ νιν, παθητικῶς (scr. μεταβατικῶς) ἀντὶ τοῦ ἀπιθῆ ἔποιήσε. et ad Ol. X. 1. ἀνάγνωτε, οὐχ ὥς τινες, ἀντὶ τοῦ ἐγνωρίσατε.

9) Grammaticorum exemplis adde Hesych. πρόχασον, πρόελθε et κευθῶσαι, χωρῶσαι. Neutralis significatio apparet in latino *cedo*, factitiva in *οκάζω discedere facio*.

Ad ultimum, qui Odyss. XI. 579. δέρτρον ἔσω δύνοντες, nomen illud interpretati sunt ῥάμφος v. Schol. Suid. Etym. M. hos credibile est verbo adjuncto eandem tribuisse significationem, quam habet δύω *immergo* Theophr. H. Pl. V. 4, 8. compositum καταδύω¹⁰⁾ et nonnumquam latina *penetrare* et *insinuare*, hisque contrarium *eliminare*. His igitur omnibus vel remotis vel in dubio relictis afferam certa hujus conversionis exempla. Primum πτήσσειν et φαίνειν, quorum auctores extant; tum πλήθει κρητῆρα pro πίμπλησι Probl. Arithm. XLIII. Anall. T. II. 489. ὁ φλοιὸς στίλβει πρὸς-ωπον ἐπιχρῖόμενος Dioscor. Mat. I. 112. p. 111. σκαρ-θμῶν λαύσεις στόλον Lycophr. v. 111. pro παύσεις, ἐπλευσαν νάϊον ὄχημα Eur. Iph. T. 410. pro ἤρεσαν, ὄφεις κακόν οἱ ἔχραε κοῖτον Nicand. Ther. 315. et κυνόδοντα v. 277. pro ἐνέχριμψεν, ἐνέσκηψεν, ἐνήρεισε, ac fieri potest, ut illa tria verba furtim ad constructionem synonymorum, quae apposui, sese applicuerint. Quae autem Brunckius ad h. l. aliiq̃ue attulerunt causativorum verborum exempla, ea paullo cautius tractanda sunt. Primum si dicitur τοὶ δὲ λοε-τρὰ πύρρῳ ζέον Apoll. III. 273. id sine controversia huc referri debet; eodemque modo ζεῖν et ἀναζεῖν in vulgari sermone frequentatur v. Poet. de Herb. v. 34. Hippocr. de Morb. Mul. II. 837. T. II. Galen. de Simpl. Med. X. 4, 259. Geopp. II. 46, 210. et quod Atticis tribuitur, βράττειν. Grammaticus Hermannii p. 393. βράζει τὸ ὕδωρ, ἀναβράζω ἐγὼ τὸ ὕδωρ. Etym. M. βράσσω ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ἀναβράττω κίχλας. Sed his viri docti adnectunt aliena aut ambigua: Τυφῶς ἐξανάζεσει χόλον Aesch. Prom. 370. ἀναζείουσα βαρὺν χόλον Apollon. IV. 391. θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἐξεσας Philipp. Epigr. LXXV. 7. quae ad tropum

10) Apollon. I. 1008. δύνοντες κεφαλὰς καὶ στήθεα, Schol. pro δύνοντες accipit. Adnotabo h. l. Plutarch. Amator. c. XXV. 67. T. XIII. ὥσπερ ἐν φωλεῷ καταδύσασα pro καταδύσα scriptum, δύσαντος τοῦ ἡλίου Olympiod. ad II. Meteor. p. 43, a. pro δύναντος, Hom. H. Ap. 443. ἐς δ' αὖτε κατὰ δυνεῖ, Charit. V. 5, 116. ταῦτα λέγουσα ἐνὶ θυῷ καὶ ἐκόντα τὴν Καλλιρρόην.

etymologicum referri possunt, πόσῃν ὀργὴν ὠργίσθης, ac si Plutarchus de Alex. Virt. IV. 60. T. IX. corpus vermifluum dicit εὐλαὶς ἀναξέσαι, accusativus haud dubie eundem locum obtinet quem genitivus ap. Herodo. IV. 205. ζῶσα εὐλῶν ἐξανέζεσε, Diog. La. I. 112. ζῶμα φθειρῶν βρῦον. Idem valet de Nonn. XII. 359. ὁπώραν ἀνεκῆκειν ἀφρὸν ἐέρεσης, nec significat ἀνακηκίειν ἐποίει, sed accusativus est rei actionem in se perfectam consequentis. Clarius id fiet exemplorum appositione. Primum absolute dicitur ἡ πηγὴ ἀναβλύει, ἡ γὰρ βρῦει, sed ubi cum specie fontis bullientis, prati pullulantis comprehendimus notionem rei, quae emergit, accusativum addimus ἡ πηγὴ οὐ παύεται πότιμον ἀναβλύουσα M. Anton. VIII. 51. sive ἀναβλύζουσα Schol. Hermog. p. 99. T. IV. κρήνη βρῦουσα ὕδωρ Paul. Sil. in Therm. 51. νάπη πηγὴν ἀμβλύζει Epigr. Adesp. CCCLXIII. ὅσα λειμῶνες βρῦουσι Himer. Ecl. X. 13, 188. ἀνέβρουν ἀνθεα τοῖχοι Nonn. VII. 346. qui omnes et secundo casu uti poterant et tertio; neutri vero locus est in significatione vere factitiva: οἱ ποιηταὶ λίμνην αὐτῷ περιέβλυσαν νέκταρος Philostr. V. Ap. III. 16, 116. Χάριτες ῥόδα βρῦουσι Anacr. XLVIII. (37.) 2. id est germinare faciunt, ὦραι λειμῶνας βρῦουσιν Himer. Or. I. 19, 360. pro quo alius casus non potest substitui, quia poetae, Gratiae, Horae ipsae non pullulant, ut τόπος βρύων ὕλης ποικίλης Joseph. Antt. XIII. 3, 638. Similiter verba ἀνθεῖν et θάλλειν, etsi plerumque absolute dicuntur, tamen casum adsciscunt vel ejus rei, qua quis floret, νεανίσκος ἀνθῶν Ἰούλον v. Schaefer. ad Ar. Plut. p. 530. quod nihil differt a παῖδες χνοάζοντες ἰούλους Orian. Cyn. IV. 347. et χνοάζων κέρα Oed. T. 742. vel ejus rei, quam aliquis efflorescendo vel florum instar producit: ἀχρὰς θάλλουσα ὁπώραν Leonid. Tar. Epigr. XLIV. ὕδωρ Πειρήνης θηλήσει μέγαν υἱόν Alex. Aet. V. 9. λίθους οὓς φύσις ἤνθησε Anth. Pal. I. Ep. 10, 62. πᾶν τὸ πεδίον ἐξήνθησεν ἀλμυρίδα Plut. de Mul. Virt. p. 276. T. VIII. τὸ σῶμα φλόγα ἐξήνθησε V. Alex. c. XXXIV. βόες μελίττας ἐξανθοῦσι V. Cleom. c. XXXIX. (ut εὐλαὶς ἀναξέσαι) αἱ λαγόνες μέλι ἐξανθοῦσι Alciph. III. 23. et

per translationem τὸ φιλότιμον ἐξανθεῖ τὴν περιαντολογίαν Plut. de laud. propr. c. XVIII. 210. T. X. ubi Reiskius praeter causam ἐξαίθει emendat; πολλὰ καὶ φαῦλα προσεξανθοῦσιν αἱ μεγάλαι φύσεις de S. N. V. c. VI. 229. quod minus ornate dixit in V. Demetr. c. I. καὶ κακίας μεγάλας αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσι ¹¹). Factitivum horum omnium nullum dici potest. Latius vero patent verba lucendi. His enim qui additur accusativus, praeter partem, qua quis fulget (exempli causa χρῶτα λάμπει Pind.) primum modum fulgoris significat, ut de Typhoeo Aesch. Prom. 356. ἐξ ὀρμάτων ἥστραπτε γοργωπὸν σέλας, de eodem Apollod. II. 4, 9. πυρὸς ἐξ ὀρμάτων ἐλαμπεν αἴγλην, de Medea Philipp. Epigr. LIII. ὑπαστράπτει φόνιον πῦρ, de Oreste Eur. 747. στίλβει νοσφίδεις ἀστραπάς, de Herone Musaeus v. 55. μαρμαρυγὴν ἀπαστράπτουσα προσώπου, Philostr. V. Ap. III. 8, 101. λίθοι πάντα ἀπαυγάζοντες χρώματα, quorum locorum ea est ratio, ut nomen verbi significationem temperet quodammodo atque adeo cum adverbio vel generis neutrius adjectivo commutari possit. Secundo accusativus denotat rem, quae cum fulgore quodam proditur, αὐθάδης τρόπος πολλάκις βλαβεράν ἐξελαμψεν ἄταν Diog. I. §. 85. quo loco ἐξήνθησεν, ut supra, dici poterat. Tertio rem, in quam fulgor transfunditur, δαῖδων ἥστραψε σέλας θαλαμητόλον εὐνήν Mus. v. 276. ut compositum ἥλιος τὴν γῆν καταλάμπει Diod. I. 7. quo si accedit nomen fulgoris effusi, duplex casus existit ἐλλάμψει πᾶσι τὴν οἰκίαν φύσιν Prool. in Alcib. I. 181. T. I. ed. Creuz. νοῦν ἐλλάμπουσα ταῖς ψυχαῖς in Tim. II. 96. ἔσπερος ἐπαστράπτων τοῖς ὀργίοις τὸ φέγγος Himer. Or. XIV. 33, 666. σέλας καταστίλβων ἐς βιότητα Hom. II. in Mart. VII. 10. Ab his omnibus differt factitiva potestas, veluti si Nauplius dicitur δόλιον ἀστέρα λάμψας Eur. Hel. 1131. μολόντες ἐκλάμπουσι θυμάτων σέλας Lycophr. 1090. τὸ φῶς πάλιν λαμ-

11) Plat. Polit. 310. D. ἀνδρεία τελευτῶσα ἐξανθεῖ μανίας. Lucian. Nigrin. §. 16. ἀνθεῖ πολλὰς καὶ ἀγλαῖς ἐπιθυμίας, ubi Hemsterhousius alia adscripsit.

πρὸν ἀναλάμψει ὁ κύριος Plut. V. Alex. XXXIII. 294.
 μὴ τις Σπάρτη κῦδος ἔλαμψε νόθον Dioscorid. Epigr.
 XIII. 6. τούτῳ καλὸν ἄνθος ἔλαμψεν Ἔρως Artemon.
 Epigr. I. p. 79. T. II. ἀπὸ καρήατος Αἰσονίδαο στράπτειν
 Ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα Apollou. III. 1017. ex homerico
 Ἀθήνη δαῖτέ οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ leniter deflexum. Verbis
 fulgendi simillima sunt, quae fluere significant. Nam et horum
 significatio intransitiva non tollitur addito casu, sive genitivo:
 αἵματος ῥέουσιν αἱ μῆτραι Hippocr. de Nat. Mul. p. 572.
 T. II. οἱ ποταμοὶ πολλοῦ ὕδατος ἔρρεον v. Ellendt. ad
 Arrian. IV. 7, 10. cui apposita sunt e priori genere λειμῶ-
 νες Ἰου. ἡδὲ σελίνου θήλεον Odyss. V. 73. ἡ γῆ πᾶσα
 ἀρετῆς ἡνθῆσε Philostr. V. Ap. IV. 6, 154. sive dativo
 ποταμοὺς δάκρυσι ῥυῆναι Aristid. XX. 262. T. II. Δίν-
 θυμον ὕδατι νῦεν Apoll. Arg. I. 1146. quod Scholiastes ut
 homericum ῥέεν αἵματι γαῖα ad metathesin refert; sive cum
 accusativo τὴν γῆν ῥεῖν μέλι καὶ γάλα καὶ ποταμοὺς
 νέκταρος Himer. XIII. 7, 597. ποταμὸς οἶνον καὶ γάλα ῥεῖ
 Paus. X. 31, 2. ῥόοςλέυκος ῥεῖ λευκὸν ὡς ὄνου οὖρον Hipp. de
 Morb. Mul. II. 773. T. II. quae quomodo dicta sint, perspicuum fiet
 collatione adjectivorum. Nam si nemo dubitat quin ποταμὸς εὐρὺ
 vel καλὰ ῥέων, ποταμοὶ κελαδεῖνὰ ῥέοντες, adjectivum sit pro ad-
 verbio, si hoc idem valet de translatis ὀδόντες λευκὰ θέον-
 τες Hesiod. Sc. 147. ποιὴν λευκὰ θέουσας Herod. Att. v.
 24. κλίσιν κρυπτὰ θέουσας Joann. Gaz. Ecphr. I. 120. sí
 ad extremum pro adjectivis saepissime substituuntur substan-
 tiva, nihilque inter se differunt τακερὸν sive τακερὰ βλέ-
 πειν et τακερὸν βλέμμα βλέπειν Alciph. I. Ep. 28. φό-
 νιον δέρκεσθαι, φόνον λεύσσειν Theocr. XXV. 137. et
 φονίου δέργμα λέοντος λεύσσειν Aesch. Pers. 82. ἄβρα
 vel σαῦλα βαίνειν et καλλαβίδας βαίνειν Athen. XIV. 630.
 A. ἡδὺ γελᾶν et ῥόδα προσσεσηρῆναι XV. 685. A. non pot-
 est dubium videri, quin nominis adjectivi et adverbii relatio
 sit eadem. Sed vere causativum est χρυσὸν ἔρρευσας aurum
 profudi Gregor. Naz. de vita sua p. 30. A. et Νεοπτόλε-
 μος ἔρρει χροᾶς Eur. Hec. 527. cui loco quae apponuntur

exempla, ea omnia aut ad prius pertinent genus ¹²⁾ aut composita sunt, atque ne ea quidem satis certa; quare subponam alia: ὁ πίθος τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν ἀλλὰ διέρρεε εὐθύς Lucian. Hermot. §. 61. ut Petronius dixit c. 71. *amphorae gypsatae ne effluent vinum*, ἡ γαστήρ ὑδατώδεα διαρρέει Aretae. Sign. Diut. I. 13, 108. et ἄνοσμον ἐκρέει ib. p. 109. ὁ θώραξ τὸ περιττὸν ἀντιμεταρρέει Plut. Placc. Phil. IV. 22. pro quo proxime post legitur ἐξερχῆ, ut apud Simplicium Auscult. IV. 22. αἱ κλέψυδραι ἐκρέουσι τὸ ὕδωρ, sequente mox verbo ἐρχῆν, quae est propria activitvae significationis forma, cognata, ut videtur, defectivo ἀποέρσαι, quod proluere sive diluere denotat, ut ἀπορρέειν diffluere; atque haec ipsa verborum *luendi et fluendi* convenientia fortasse non fortuita est cf. Doederlein. Synon. T. II. p. 18. Eodem referri licet Νύμφαι καλὰ νάματα πλημμύρουσι Orph. Arg. 495. Γίγας πίδακας ὀμβρήσας Nonn. II. 33. quanquam saepius accusativus huic verbo adjunctus, sive est ejus rei, quae depluitur, ut ὅτω ὁ θεὸς τὸ ἀγαθὸν ὤμβρησε Philo. Resip. Noe p. 283. A. ὁ θεὸς ἐπινίφει καὶ ἐπομβρεῖ τὰς τῶν ἀγαθῶν πηγὰς Id. *Quod deus immut.* p. 315. E. ¹³⁾ sive ejus, quae compluitur, ὀμβρήσας λάρνακα θακρύοις

12) Κατὰ ὅλον καὶ μέρος constructum est οἱ ῥέοντες τὰς σάρκας Galen. Eupor. II. 10, 163. T. XIV.

13) Similiter Athen. VIII. 333. A. ὕσεν ὁ θεὸς ἰχθύας. Hesychius *Ἀνομβρεῖ, ἀναβάλλει*, quod neutrale est ap. Euseb. Or. de Laud. Const. VIII. 741. ζωοποιῶν νάματος ἀνομβρήσαντος πηγῆς δίκην, exuberantiam significans, ut Hesych. ὀμβρεῖ interpretatur ὑπερισχύει, αὔξει, πιαίνει. Hinc credibile sit, cognata esse ὄμβρος, *uber* (οὐθαρ), βρύω et βλύω. Suidas ὀμβροβλυτίω affert et ἀνομβροῦσαι, ἀναβλίζουσαι. Ammonius βρύειν ἐπὶ τοῦ ἀνθεῖν, βλύειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν, sed utrique communis est significatio exuberandi communiterque de fetu fruticum et animalium dicuntur, unde nomina ὄβρια, ἔμβρυα, ὄμβροι, *umbri* (ut *pulli*) et verba ἐξαμβλοῦν (latinum *ejicere*) ἐξαμβρέειν, ἐπέφλυσε id est βλαστῆσαι ἐποίησε Hesych. *pollutare*; τὰ φύλλα ἐκβράσσουσι Geopp. I. 6, 28. ab eodem βρύω propagatum. Hinc confirmatur quod supra dixi, βλυστάνω (Anecd. p. 1388. s. Κεραδίω) et βλαστάνω communem habere a verbo βλάω, βάλλω originem, unde etiam Plulemo p. 243. ἀμβλώσκειν repetit.

Epigr. Adesp. DCLV. non a propria verbi significatione regitur sed a translata, ut in superioribus exemplis, ἔσπερος ἐπαστραπτεῖ τὸ φέγγος, σέλας ἀστράπτει εὐνὴν, quorum loco nos compositis utimur, *zustrahlen*, *bestrahlen*, *beregnen*. Haec igitur verba florendi, fluendi, stillandi, sudandi, fulgendi, suis finibus reguntur, neque cum ᾄσσειν recte collata sunt. Sed non magis assentior iis, qui verba, ut ajunt, motus in auxilium vocant, δοάζω (θύω) ὀρμάω, οἰστρέω, δινέω, primum quia derivativa sunt, deinde quod natura transitiva esse sed reflexione intransitiva fieri videntur ut latina *ruo*, *praecipito*, *verto*, *muto*, *migro*. Postremo superiora exempla, λήθω, πλήθω, πτήσω etc. ad explicandum illius verbi usum ambiguum satis sunt; eamque ambiguitatem in ipso themate ᾄω insitam fuisse suspicamur, unde et αἴσσω et multa alia propagata videntur, quibus notiones et natura cognatae et similibus sonis signatae comprehenduntur, flandi, halandi, flammamandi, flagrandi hisque conjuga substantiva αὔρα, ἀήρ, αὐγή, αἶγλη, αἶθος, (*aestus*, *aestas*) αἶξ ¹⁴⁾, quibus omnibus subjectus est motus crispans, coruscans, vibrissans; neque alia, puto, causa cur αἰθύσω et παιφάσσω ¹⁵⁾ duplicem habeant intellectum. Ad ultimum locum reservavi duo verba singularia, quae quum factitiva fiunt, pro activa passivam inferunt significationem; nam in Odyss. XI. 502. τῷ κε τέω στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας, significatur στυγεῖσθαι ποιήσω, et ap. Maxim. v. 66. νείκεα λυγρὰ τὰ καὶ πινυτήν περ ἐοῦσαν ἀνέρι καὶ ποθέοντι θοῶς ἤχθηρεν ἄκοιτιν, pariter *invisum reddit*, quem intellectum habet compositum ἀπεχθαίρω Odyss. IV. 105. eodemque modo Scholiastae Pind. Ol. VI. et XIII. 3. γνῶναι et γνώσομαι accipiunt pro γνωστὸν ποιεῖν, quibus adstipulatur Boeckhiius, dubitat Matthiae Gramm.

14) Ab eodem illo ᾄω quomodo nomen *vapor* existere potuerit, apparere haec comparantibus: δράω (ἀποδιδράσκω) δραπέτης, θάω, θάπω, μέλος, μέλω, κείρω, (carpo) καρπός, κοῖλος, κάλπος, λάς, lapis, χάω, carpio, τρέω, trepidus, περόνη, πόρπη, λυω, lupercus.

15) Λαμπάδα παιφάσσουσα Joann. Gaz. Ecphr. 525. (II. 167.) Ποιφάσσω, quod Sophro Fr. CCXXIV. pro ποιεῖν sive ἐκπύσσειν usurpavit, factitivum videtur verbi φύζω, unde παφυζόσας et ἀφούζα λίσσω.

Sophocl. Aiaz. Ed. 2.

§. 228. ¹⁶⁾ Sed finem imponamus huic enormi adnotationi, quam non produxissem, nisi priores, (quos Matthiae citat ad Eur. Hec. 1. c.) res dissimillimas, ἄσσειν χέρα, προβαίνειν πόδα, χροῶν ἱουλον, πηγῇ ῥεῖ γάλα, οἰνοχόος ῥεῖ οἶνον, in unam Myconum confudissent, omnia verba, quibus accusativus adiungitur, transitiva vocitantes, sive factitiva sunt, sive affectiva ¹⁷⁾, sive casum illum proprie regunt, sive κατὰ τὸ σημαίνόμενον ¹⁸⁾. Ceterum in factitivis tropae vocalis, qualis apparet in *cado*, *caedo*, *imbibo*, *imbuo*, vestigia nulla reperi, nisi forte statuendum est, κίω ad κέλλω (cello, cillo) κλέω ad κλύω ¹⁹⁾ eandem habere rationem, quam habet ἔστακα ad ἔστηκα, περάσαι ad περᾶσαι. Sed, opinor, desinamus ²⁰⁾.

V. 42. Τί ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν. Eodem modo Euripides verbum neutrale cum duplici casu construxit, uno personae, altero rei, γονυπετεῖς ἔδρας σε προσπιπνῶ Phoen. 300. id est γονυπετῶ σε, neque aliter, puto, in Trach. 339. τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν, *quid tibi me accessio est*, sive τί με ἐπῆλθες, cujus verbi constructionem ἐφίστασαι illud sequi videtur. De hoc nostro loco vere admonet Triclinius οἱ λέγοντες τὸ ἐπεμπίπτειν ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλειν τάληθες ἀγνοοῦσιν ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν πολεμῶ

16) Ewald. Krit. Gramm. der hebr. Sprache §. 102. p. 187. *Es kann zwar von allen absoluten, aber nicht von allen relativen Verbis eine solche Causativform gebildet werden; jenes ist in vielen Sprachen, dieses der hebräischen fast ganz eigenthümlich.* Graeci hanc significationem, sive mutata verbi forma sive servata, absolutis attribuire solent, si quidem communem usum et exempla nobis cognita sequimur.

17) Cur factitiva dicere maluerim quam, ut Buttmannus, causativa, neminem latebit. Affectiva vel communicativa vocemus licet ea verba, quae etiamsi intransitiva sint, tamen assumunt casum ejus rei, cui partem substantiae suae communicant, ἐπαστρέπτειν τινὶ φέγγος etc.

18) Ἐπικουρεῖν τινὶ κάραβον Arist. Thesm. Fr. III. δάκρυαι πλημύρειν γενειάδας Orph. Arg. 886. etc.

19) In Θεοκλυτέω repullulat significatio verbi primitivi κλέω.

20) Consulto omisi τίθαψ obstupescit, quo poetam comicum usum esse Buttmannus in Ind. Anomm. credidit, ἔπειγς fac celeriter, et ἀνακάλυπτε detege scil. quod tectum est.

σοι πόλεμον καὶ ἦλθεν καλλίστην πορείαν. Sed si putavit πόλεμον πολεμεῖν dici posse ut πομπὴν πέμπειν et similia, pervagatum errorem sequutus est, de quo dixi in Dissert. de Figura etymologica.

V. 44. Ἡ καὶ τὸ βούλευμ' — La. Lb. βούλημ', quod Schol. Aristoph. Plut. 490. in antiquis exemplaribus legi tradit, probatque Musgravius. Notum est et nomina illa et verba βούλεσθαι, βουλευέσθαι, a librariis saepe confundi v. Wesseling. ad Herodo. I. 66. Interpp. ad Arist. Plut. 493. Stallbaum. ad Phileb. p. 103. Sturz. ad Dion. XXXVI. c. 30. Sed hoc loco optio facilis. Ed. Pa. Pro ἧ καὶ aptius videtur ἧ γὰρ — *ergone*.

V. 45. Κἄν ἐξέπραξεν — Schol. Rom. et La. a secunda manu ἐξεπράξαν' γρ. ἐξέπραξεν. In vulgata lectione consentiunt Thomas M. s. Eὔ, Eustath. p. 1564, 20. codicesque omnes. Aesch. Pers. 720. καὶ τόδ' ἐξέπραξε. Plutarch. V. Ages. XXVIII. ἐξέπραξε τὸν πόλεμον. Subsequenti versu usus est Schol. Pind. Ol. I. 52.

V. 47. 48. Νύκτωρ — ἀφίκετο. Hos versus affert Moschopulus Sched. p. 32.

V. 50. Πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου — Haec sic scripta repetunt Suidas s. Μαιμῶσα et Eustath. p. 921, 18. Sed Scholiastes: γράφεται καὶ διψῶσαν, quod legitur in ignoti poetae versu Athen. X. 433. F. ἰσχεῖν κελύα χεῖρα διψῶσαν φόνου, ut κορέσσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου apud Lycophronem, acerrimum Tragicorum imitatore v. 1171. φόνου διψᾶν Christodor. Ecphr. v. 227. pro quo accusativum φόνον διψᾶν substituit Philippus Anth. Plan. N. 136. p. 667. μαιμᾶν ἐδητύος Apollon. Arg. II. 269. Sophoclis versum ab Athenaeo ipso memoriae vitio ad istum modum interpolatum esse, Heraldii opinio est parum probabilis ad Arnob. L. I. p. 14. Ed. Pa.

V. 51. Ἐγὼ σφ' ἀπειργα. Cod. Γ. ἀπειρξα, cod. Θ. ὄμμασιν.

V. 52. Γνώμας — ἀνηκέστου χαρᾶς. Turnebus in margine ἀνεικάστου, quod simile videtur Scholiastarum lectionibus commenticiis. Suidas s. Γνώμη hunc versum ap-

ponit ut vulgo scribitur. *Γνώμαι* sunt ludibria oculorum, quibus dea Ajacem a proposito itinere deflectebat. *Quidam imaginibus falluntur, qualem insanientem Ajacem vel Orestem poctarum fabulae ferunt* Celsus L. IV. c. 8. *Δόξας* vocat Aeschylus Choeph. 1044. quas a mentis alienatione sejunctas esse posse vel ex Eur. Hel. 583. *ἡ γὰρ φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ*, intelligitur. Ed. Pr.

V. 53. 54. *Πρὸς τε ποιμένας ἐκτρέπω σύμμικτά τε λείας, ἄδαστα βοσκόλων φρουρήματα.* Cod. Θ. *ξύμμικτα* ceteri plerique *σύμμικτα*, quod Hermannus revocavit. Nomen *ἄδαστα* ex h. l. affert Etym. M. s. *Λατῶ*. Comma post *λείας* positum deletit Schaeferus probante Hermannō, ut duplex genitivus ab uno regatur nomine. Hujus constructionis exempla bene multa collegerunt Matthiae Gramm. §. 380. et ad Eur. Ion. v. 12. Bernhardy Synt. p. 162. alique quos Ern. Ellendtius nominat ad Arrian. T. I. 330. neque copia exhausta est. Ac profecto, si *βοσκόλων φρουρήματα* significaret pastorum in custodiendo grege curam, nemo dubitaret, quin rei ab ipsis custoditae nomen in genitivo adjungi possit, *βοσκόλων φρουρήματα* sive *φρουρᾶν λείας*, ut Thucyd. III. 115. *τὴν τοῦ Λάχης τῶν νεῶν ἀρχήν*, ubi unus genitivus activam habet significationem, alter passivam. Verum enim vero his Sophoclis verbis greges ipsi denotantur, quos ut credam uno eodemque loco et *φρουρήματα ποιμένων* et *φρουρήματα λείας* sive *ποιμνῶν* dici posse, istis quidem exemplis non adducor. Sed dicam, quid requiram. Pylades vocatur *παῖδευμα Πιτθέως* Eur. El. 886. greges *ποιμένων βοσκήματα* Cycl. 189. vel *φυλλάδος Παρνησίας παιδεύματα* Androm. 1100. et iidem per circumloquutionem *βοσκήματα μύσχων* Bacch. 677. ut pueri *νεογενῆ παιδων θρέμματα* Plat. Legg. VII. 789. B. Item Thetis dicitur *Νηρέως γένεθλον* Androm. 1273. Thetidis sorores *Νηρηίδων γένεθλα* Nonn. XLIII. 258. Quis vero conjuncto utroque genitivo, subjectivo et periphrastico, Pyladem a Pittheo educatum appellavit *Πυλάδου παῖδευμα Πιτθέως*, vel *παιδες μύσχων βοσκήματα ποιμένων*? quis matrem Achillis *Νηρέως γένεθλον Νηρηίδος* aut creatos a deo homines *θεοῦ γεννή-*

ματα ἀνθρώπων captumve a Meleagro aprum *Μελεάγρου ἄγρην κάπρον*? quae verba significant potius apri capturam Meleagri opera perfectam. Neque magis huc pertinet *Κάστορος ἄγαλμα πατρίδος* Hel. 209. aliaque ejusmodi, quae commodiore loco tractabuntur. Haec igitur ratio fuit, cur tralaticiam interpunctionem non immutarem. Ex Scholiastae verbis τὸ πᾶν τῆς συντάξεως, σύμμικτα βουκόλια, τῆς λείας τὰ ἄδαστα, et Triclinii τὰ σύμμικτα φρουρήματα τῶν βουκόλων, τὰ ἄδαστα τῆς λείας, colligi licet, eos verba λείας ἄδαστα a ceteris separasse, universa autem uno complexos esse ambitu.

V. 55. Ἐκείρως πολύκερων φόνον. Scholiastes ἀντὶ τοῦ κείρων ἐποίησε ut v. 42. ἐπεμπίπτει βάσιν pro ἐποίησατο βάσιν μετ' ἐπιθέσεως, et Schol. Thuc. I. 15. ἐκδήμους στρατείας ἐξήεσαν interpretatur ἐξιόντες ἀποίουν, cujus supplementi usum respuunt alia: νόσον βαρεῖαν ἐνόσει, αἰσχροὺς θάνατον ἀπέθανε etc. Idem πολύκερων exponit πολλῶν κερασφόρων ζώων, fere ut Elmslejus Oed. Col. 718. ἑκατόμποδες Νηρηῖδες interpretatur ἑκατον Νηρηῖδες ὀρχηστρίδες. Sed illo loco pedum mentio ad evidentiam pertinet, eoque repraesentantur Nereides navibus prae-natantes et quasi ἀμιλλώμεναι τοῖς ἑκατον ποσὶ *). Numerosum quidem gregem non absonum foret *multicornem* dici, sed pro πολλοὶ κερασφόροι substitui posse πολύκερω, parum credibile videtur. In La. scribitur πολύκερον, ac πολύκερως φόνος, quantumvis a nostro sensu abhorrens, tamen non licentius est quam γηγενὴς μάχη Cycl. v. 5. Ion. 987. τετρασκελὴς κενταυροπληθὴς πόλεμος Herc. 1272. atque plurima talia, quae neque mirari desinimus neque mutare audemus, quia, quum ἄλλοεθνὴς πόλεμος Dionys. Antt. V. c. 5. pariterque temperata probaverimus, quae his minutatim et gradatim accumulata sunt, repudiare non possumus.

*) Hecatomben veterum nonnulli dictam putant ἀπὸ τῶν ἑκατον βάσεων, ὅ ἐστιν εἰκοσιπέντε ζώων Hesych. s. v. Eustath. p. 49, 12. Etym. M. 320, 45. ubi pro βάσεων perperam scriptum βοσκημάτων. Atque hoc modo centumpedas Sophocleas absolvit Scholiastes, quasi duo Scholiastae dici possint quadrupedes Scholiastae.

V. 56. *Κύκλω βαχίζων*. Haec verba Suidas s. *Ραχίζων* ex hoc loco excerpfit.

V. 57. *Αυτόχειρ κτείνειν ἔχων*. Schol. et La. *γράφεται κτείνειν παρών*. Si quid in antiquis libris variatum est, potius *ἔλων* quam *παρών* fuisse crediderim; hoc qui adscripserunt primi, lectores admonere voluerunt similium locorum v. 1131. *τοὺς θανόντας οὐκ ἔξθ θάπτειν παρών*, v. 1384. *οὐδ' ἔτλης παρών ἐφρυβρίσαι*, ubi Reiskius imprudens in plagam incidit, non animadverso, participia *παρών*, *μολών*, *ἔχων*, *ἰών*, saepe *φράσεως ἕνεκα* addi atque ita ut tum inter se permutari tum plane omitti possint. Dehinc conjecturam feci in Eur. Heracl. 416. *καὶ νῦν μικρὸν ὦν συστάσεις ἂν εἰσίδοις* scribendum esse *καὶ νῦν παρών ἂν* [nisi potius e codd. lectione *πικράς* colligendum est illum *πυκνάς* scripsisse]. Quemadmodum Scholiastae Homerici sedulo adnotare solent, si quid poeta diversis locis pariter enuntiavit, ita credibile est, quod v. 312. legitur *ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπειλήσ' ἔπη*, similitudinis ergo adscriptum esse versui 650. *τὰ δεῖν' ἐκαρτέρουν τότε*, et hoc jam pro diversa afferri lectione. Aliud hujus rei exemplum praebet cod. Jen. v. 327. Inter ceteras autem lectiones a Scholiastis commemoratas nulla est, quae vulgatae praeferri mereatur, una v. 1056. *ὡς ἐλοιδορεῖ* ex mendosa scriptura profecta, pleraeque aut interpretandi causa adscriptae v. ad v. 616. aut similes iis, quas Critici male seduli fabricari solent nullo corruptae scripturae indicio sed sola mutationis facilitate allekti; quod genus v. 404. *ποῖ τις οὐν τράπη* affertur pro *φύγη*, v. 564. *φρουράν ἔχων* pro *θήραν*, v. 582. *τραύματι* pro *πήματι*, v. 1104. *ἦ καὶ τοῦδε σοί* pro *ἦ καὶ τῷδε σέ*, cujusmodi emendationes scilicet saepe nobis aliena verba transscribentibus excidunt perinivitis. Illorum certe nihil est, quod e Didymi vel Pii vel Praxiphanis exemplaribus haustum esse praestem. Ed. Pr. Hujus judicii nostri ab Osanno impugnati probatio potentissima, quod subsequuti editores ne unam quidem illarum lectionum susceperunt praeter *βλέποντας* v. 273. ab Hermanno adscitum sed rejectum rursus a Dindorfio.

V. 58. *Ὅτ' ἄλλοι' ἄλλον, ἐμπινῶν, στρατηλατῶν*.

Scholiastes: ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἀσυνδέτως εἴρηκεν. Aut ego non satis attendi aut hoc ὅτ' ἄλλοτε pro ὅτ' δέ vel ἄλλοτε δέ alibi non legitur, sed simile tamen quiddam ἐνίοτε δέχονται τὴν τῶν ἀγαθῶν ἔστιν ὅτε φύσιν Plat. Phileb. p. 32. D. Et τοῦτ' ἄλλο Oed. T. 603. τοῦτ' αὐθις Ant. 167. pro τοῦτο δέ valent. Scholiastes Rom. Ἐμπίπτων (sic) γράφεται ἐμπεσὼν ἢ ἐμπιπνῶν. Sed Schol. Laur. ἐμπιπνῶν γρ. ἐμπεσὼν. Codd. Γ. La. ἐμπίπτων γρ. ἐμπεσὼν. Ceteri ἐμπιπνῶν, nullus ἐμπιπνῶν, quod Dindorfius edidit, nedum ἐμπίπνων. Tacet Elmslejus.

V. 59. Φοιτῶντ' ἄνδρα μαριάσιν νόσοις. Hunc verum Hesychius exhibet sed interpolatum: φοιτῶντ' ἄνδρα μαριάσι λύσσασι, λυσσήμασι· τὴν ἐδραϊάν μαρίαν φοιτον ἔλεγον· τουτέστι τὸν μεθ' ὁρμῆς μεμνηνότες. Μαριάσιν λυσσήμασι adsutum est ex Eur. Or. 270.

V. 60. Εἰςέβαλλον εἰς ἔρηκ κακά. Schol. Laur. et cod. La. γράφεται ἐς ἐρινῦν κακήν. Sub hac lectione Wunderus Advers. in Philoct. p. 56. suspicatur latere veriolem εἰς ἄρκον κακήν. Equidem neutram a Sophocle profectam, sed illam, cui Erfurdinus patrocinatur, prorsus intolerabilem esse arbitror propter eas rationes, quas olim minus dilucide exposui. Etenim si Ajax aut aliquis e majoribus ejus caedere se obstrinxisset nefaria, tum vero consequuta hoc facinus θαροβλάβεια proprie vereque potuisset a Furiarum repeti instinctu coeco, ut φρενῶν ἐριννύς Antig. 603. vocatur illa amentia, quae Oedipi familiam parricidio funestatam in perniciem agebat. Sed quum Ajax nihil tale in se admiserit, ne Quintus quidem V. 360. et 452. ejus insaniam Furiae inscribit sed Lyssae sive Maniae, qua quum Aeschylus *) et Euripides ad pervertendas Penthei et Herculis mentes usi essent, Orpheus Arg. 872. Nonnus XXXI. 73. XLIV. 259.

---

*) In Xantriis Fragm. II. pro κέντημα γλώσσης scribendum videtur λῶσσης. Illo commode usus est Euripides Herc. 1288. γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδονοῦμενοι, sive potius κληδονοῦμένοι. In Sophoclis versu, quem ad v. 125. producemus, λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἡρεθισμένον, convenit utrumque.

poetaequae latini, priscæ religionis ignari, cum illos heroes, tum Bacchum, Tereum, Medeam Furiis obnoxios inducunt, quarum munus constat antiquitas multo arctioribus circumscriptum fuisse regionibus. Si quis autem hoc defendat, Graecis solemne esse consilia et facta, quae nullum quidem scelus sed funestum tamen exitum habeant, ad Furias rejicere auctores Od. XV. 239. Il. XIX. 87. quo spectat Hesychii glossa *Ἐριννίας τὰς ἀμαρτίας*, atque adeo Furiae nomen in nocentissimum quemque conferri Agam. 729. Orest. 1390. Soph. El. 809. non proprie sed per similitudinem, equidem ultro largiar, illud ultionis ab inimicis petendae consilium et hinc sequutam vitae desperationem *ἐριννύν* nominari potuisse, quo nomine in ea re utitur poeta Anth. Pal. IX. n. 470. Ajacem consolans: *οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἤλιθεν εἰς σὲ θέλων, βριαρὴ δὲ σ' ἔπεφεν Ἀθήνη — καὶ ἡεροφοῖτις Ἐριννύς*. Verum hoc loco agitur de brevi illo sive mentis sive oculorum errore, qui in pecudum perniciem vertit; quem si Minerva jam tunc praevidit auctori funestum fore, tamen id nullo modo significare debuit spectatoribus, primum ne jucundam spei metusque vicissitudinem tolleret, quae dedita opera per totam fere fabulam continuatur, deinde ne crudelior videretur Ulixē ipso. Huc accedit verborum insolentia. Quis unquam legit *εἰςβάλλειν τινὰ εἰς Ἐριννύν*? vel simile quiddam, *εἰς Ἄρην*, *εἰς Ἀφροδίτην*? Teucer infra v. 1034. dicit gladium, quo Ajax se peremit, aut Furiam, aut Orcum fabricasse videri, nimirum quia haec nomina idem valent, *ἐριννύος κλητήρ*, *ἄδου μάγειρος* etc. Quis vero hoc loco ferat *εἰςέβαλλον εἰς ἄδην κακόν*? Ergo nec *ἐριννύν κακήν*, quod fortasse ne Scholiastae quidem legerunt sed vel illud, quod Wunderus suspicatus est, vel *εἰς ἔριν κακήν*, in pugnam turpissimam.

V. 61. *Κᾶπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου*. Kruegerus ad Dion. Hist. p. 376. *ἐπειτα ἐπειδὴ*, inquit, *non cacophonon visum est Graecis*. Fortasse ne animadverterunt quidem; certe saepissime admiserunt non poetae solum Eur. Sisyph. I. 9. Arist. Vesp. 1322. Rann. 923. Eccl. 273. Phrynichus Poll. VII. 178. sed etiam qui prosa oratione usi

sunt, modo extrita ultima prioris vocabuli litera Demosth. 1375, 13. Dio Cass. XXXVIII. 32. XL. 64. etc. modo relictā Hipp. de Int. Aff. p. 438. T. II. de Vis. p. 46. T. III. Thucyd. VIII. 67. et similiter εἶν' ἐπειδὴ Demosth. 371, 19. Dionys. Art. c. IX. 7. Lucian. Alex. §. 27. sed εἶτα ἐπειδὴ Cronos. §. 12. Julian. Or. I. 39. C. τοσόνδ' ὅσον περ Aesch. Ag. 834. τέως ἕως Arist. Pac. 32. Demosth. 721. 1. οὕτως ὅπως 34, 3. Aristid. T. I. 47. nec solum correlativa sed et ὁμως δ' ὅπως Isocr. Antid. p. 386, 178. ἕως ἑώσι Eur. Or. 238. ἐγὼ λέγω Plat. Lach. 191. B. Soph. Phil. 107. ἤμεν ἤμενοι Iph. T. 1399. ἦν γυνὴ γένῃ Hel. 1312. etc. quae pertinent ad quaestionem de praeceptis euphonicis postmodo tractandam. — Pro πόνου codd. Γ. La. Lb. et pauci alii cum Edd. vett. φόνου, quod Brunckius praetulit proprium et vulgare infinito et poetico.

V. 63. Ἐς δόμους. Hermannus cum ΓΘ. εἰς.

V. 65. Καὶ νῦν κατ' οἴκους. Hoc abundare videtur post ἐς δόμους, sed magis etiam Trach. 689. κατ' οἶκον ἐν δόμοις *) ubi metri ratio pluralem non fert, quem, si vocalis sequitur, evitavit Sophocles in illa senarii sede Ἄλλ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν El. 1147. πλεῖς δ' ὥς πρὸς οἶκον ἐκλιπών Phil. 58. et Euripides Andr. 1052. δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας; sed hic saepius spondeum, quum declinare posset, non aversatus est: καὶ νῦν κατ' οἴκους ἐστί — Andr. 41. Orest. 403. Herc. 614. Hel. 1389. Alc. 19. v. Adn. ad v. 441. Hermannus συνδέτους cum Aug. B. C. Eadem tamen est symploce in δυσξύνετος Phoenn. 1510. et similibus, nec mutatur τῆς συμμάχου v. 90.

V. 68. Μηδὲ συμφορὰν δέχου — haec διὰ μέσου, cohaerent μίμνε τὸν ἄνδρα. Ed. Pr. Hoc probat Schaeferus, Hermannus improbat; pendet animi Scholiastes.

V. 70. Σὴν πρόσψιν εἰσιδεῖν. Suidas Πρὸς ὄψιν, πρὸς θεωρίαν, Σοφοκλῆς, quod nomen nisi ad subsequentem

*) Theocritus Id. XVII. 18. δῶμος ἐν Διὸς οἴκῳ, hoc nomine totum significat, illo partem.

articulum pertinet, ille hoc loco (nam alibi non legitur) πρὸς ὄψιν legisse videtur; Photius Ὅψιν οὐ τὸ πρόσωπον οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ τὴν πρόσοψιν. — Εἰσιδεῖν πρὸς ὄψιν ut Eur. Hipp. 872. πρὸς γὰρ τινος οἰωνὸν εἰσορῶ κακοῦ, quod injuria sollicitatur. Vulgatam lectionem tamen confirmat Eur. Phoenn. 1353. εἰσορῶ πρόσοψιν ἀγγέλου, quanquam simplex usitatus est, τίν' ὄψιν σὴν προσδέρομαι Hel. 554. ἐπεὶ τὴν ὄψιν αὐτοῦ εἶδε Plut. V. Pelop. c. XXX. οὐχ ὑπέμεινε προσιδεῖν τὴν ὄψιν αὐτοῦ V. Timol. c. V.

V. 71. 72. Τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπενθύνοντα. La. Lb. Harl. αἰχμαλώτιδας proparoxytonon, qui non fortuitus videtur error, nam invenitur saepius ita scriptum Eur. Hec. 1096. (Hermannus tacite correxit v. 1067.) Plutarch. de Fort. Alex. c. XII. Conon. XIII. Diod. III. 54. [XI. 61. XVII. 37. et 66. quos locos Lud. Dindorfius partim correxit, partim transmisit, sed ortus ex fallaci analogia vocabulorum similiter terminatorum ἡπειρώτις, ἡλικιώτις, πατριώτις, στρατιώτις etc. quorum exemplum sequuntur, quamvis masculino destituta, βορεῶτις, εὐιώτις, κουρεῶτις, μυστηριώτις. Contrario errore νησιωτίδες scribitur in Scymni Perieg. v. 547. sed recte fortasse εἰλωτίς Plutarch. V. Ages. III. ap. Suid. s. v. et Steph. s. Ἔλος, neque enim Schaeferus ad Plut. l. c. demonstravit cur ab Ἐίλωσ aut femininum nullum propagari aut hoc oxytonōs scribi non debeat, eodemque accentu est Ἐλλωτίς, cui idem principium ἐλεῖν vel ἔλος assignant Athen. XV. 673. A. Etym. M. Δεσμοῖς ἀπενθύνειν, quod Suidas ex h. l. profert, praeterea non legitur, nec tamen mutatione opus est, etsi facilem praebet Euripides Andr. 721. λέοντα ἐντείνειν βρόχοις.

V. 75. Οὐ σίγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἄρεις; Tria prima verba affert Planudes in Anecd. Bachmanni p. 96. T. II. Codd. Γ. La. Lb. ἄρης, Θ. ἄρεις γο. ἄρης, plerique et Ald. ἄρεις, idemque legitur ap. Schol. Ven. l. 148. qui hunc versum transscripsit, et jamdudum Dawesio praeunte Misc. p. 221. receptum est. Trach. 1183. οὐ θᾶσσον οἷσις μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; Plato Symp. 175. B. οὐκοῦν καλεῖς αὐ-

τὸν καὶ μὴ ἀφήσεις; Eur. Hipp. 498. οὐχὶ συγκλείσεις καὶ μὴ μεθήσεις; et omissa copula Aesch. Sept. 252. οὐ σίγα, μηδὲν τῶνδ' ἔρσεις; Secus interpretatur Scholiastes ἀφανίσσεις ἀπὸ παντοῦ. Ed. Pr.

V. 77. Τί μὴ γένηται; Hunc versum producit Planudes in Anecd. Bachmanni p. 61. T. II. Scholiastes μὴ τί γένηται φοβῆ; eodem modo τί μὴ γένηται Eur. Suppl. 544. et τί μὴ ποιήσω Soph. El. 1276. quod latino *quidni faciam* specie congruit, intellectu differt. Romani conjunctiones finales pronomini interrogativo nunc praeponunt, *ut quo nos reciperemus?* Liv. XLIV. 39, 5. *ut qualiter sentiremus?* Plin. H. N. XIII. 13. nunc subjiciunt: *quid uti facerent?* Cic. p. P. Sext. c. 39. Graeci semper postponunt Oed. C. 1725. ὥς τί ῥέξομεν; Soph. El. 398. ὅπως τί θράσῃς; Ion. 527. ὥς δὴ τί φεύγεις, quomodo scribendum videtur Herc. 1411. ὥς δὴ τί φίλτρον ἔχων; pro acrito τι. Nam omnibus hisce locis conjunctio ὥς haud dubie finalis est, sed omisso verbo, quod ab ea regitur, haec ejus significatio, sic obscuratur, ut plane abundare videatur tantumque hoc efficiat ut intelligamus interrogationem, quae sequitur, ad antecedentia referri, ὥς τί δὴ *quid ita* Iph. A. 1342. ὥς πρὸς τί Oed. T. 1174. Col. 1182. ὥς πρὸς τί χρείας; ὥς τί χρῆζων; ὥς τί δὴ θέλων; v. Matthiae ad Phoen. 621. a quo de caussis hujus constructionis dissentio. Similiter ὅτι τί; Demosth. ὅτι τί δὴ; Lucian. Enc. Dem. §. 22. refertur ad prius dicta, velut, si quis negaverit se hoc vel illud facturum esse, interrogat alter ὅτι τί sc. *γεγένηται*; ut ὥς τί sc. *γένηται*; quod verbum particulae finali addit Andocides Or. III. p. 26, 26. ἵνα ἡμῖν τί γένηται; plerumque autem omittitur: ἵνα δὴ τί προσέθηκε Arist. Nubb. 1192. etc. v. Hermann. ad Vig. p. 849. Matthiae Gramm. §. 620. idque imitantur scriptores Latini: *ut quid autem colitur?* Augustin. Civ. IV. c. 18. pro quo antiquiores solum *ut quid?* dixisse videntur. Illud ἵνα τί crebro usu ita in unum coaluit, ut ἐπιρῶρημα ἐρωτήσεως vocetur Étym. M. 471, 16. et proinde sive addito verbo sive omisso sub uno scribatur accentu Arist. Eccl. 719. Plat. Apol. p. 26. C. Evang. Matth. IX. 4. quibus locis nuperi

editores hyphen deleverunt; attamen perveterem esse hanc scribendi rationem testantur Arcadius p. 184. et Grammaticus Hermanni p. 460. τὸ ἰνατί καὶ διατί ἐν τῇ συνηθείᾳ (συννεπείᾳ) ὀξύνεται.

V. 77. Πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὃδ' ἦν; *Nonne hic vir antea fuit tecumque versatus est sine ullo tuo periculo? cur ejus hominis praesentiam extimescis, quem toties antea vidisti imperterritus?* Sic in Ed. priore haec verba acceperam. Idem placet Schaefero; Hermannus diversum sentit: *Nonne hic fuit antea homo, id est, mortalis?*

V. 79. Οὐκοῦν — Cod. Θ. οὐκοῦν, ut Edd. veteres.

V. 80. Ἐν δόμοις μένειν. Sic codd. plerique et Aldus; εἰς δόμους cod. F. Jen. Dresd. A. εἰς δόμους Lb. La. sed huic supra scriptum ἐν δόμοις. Scholiastes: εἰς δόμους, ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ ἐν δόμοις, cui si confidendum est, in dubium veniet Antig. 1241. τέλη λαχὼν δέιλαιος ἐν ἄδου δόμοις. Sed quae praeterea afferuntur hujus enallagae exempla Ion. 806. Cycl. 819. Hec. 1095. Aj. 1092. ubi ἐν θανούσι pro εἰς θάνοντας accipit Duckerus ad Thucyd. VII. 87. ea nihil efficiunt; unicam est Eur. Iph. T. 620. εἰς ἀνάγκην κείμεθα. Ed. Pr. Illud εἰς ἄδου δόμους, quod dubitanter proposueram, pro certo adoptavit Elmslejus. Postremum exemplum ab Herodoteo, quod Matthiae Gramm. §. 578. p. 1142. apposuit, τὰ τέκνα εἰς Σαλαμίνα ὑπεκκεῖται, differt eo, quod praepositio ὑπέκ verbo κείσθαι significationem τοῦ ὑπεκκομισθῆναι communicat, quae simplici verbo tribui non potest. Similius foret Dem. c. Arist. I. 786, 13. μεθ' ὧν οἱ ζωγράφοι τοὺς ἀσεβεῖς γράφουσιν εἰς ἄδου, nisi eqd. Coisl. ἐν ἄδου praeberet, quod Bekkerus recepit; ac sequitur paucis interjectis τῶν ἐν ἄδου θεῶν. Neque ex Eur. Hipp. 1106. λείπομαι ἐν τε τύχαις καὶ ἐν ἐργασίαις λεύσσω, necessario consequitur ut λεύσσειν ἐν τούτῳ pro εἰς τοῦτο dici liceat. Thucydidis locum VIII. 17. correxit Bekkerus; de aliis errat Priscianus L. XVII. 21. p. 86.

V. 82. Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνη. Pro γάρ νιν La. γάρ τ' ἂν in lemmate; idem et Jen. Aug. B. Dresd. B. ἐξέστην ἰδεῖν, vel e recordatione versus antece-

dentis vel e glossa οὐκ ἂν ἀπέφυγον φόβῳ ἰδεῖν. Veram et veterem lectionem sequitur Suidas s. Ὀκνώ et Schol. Rom. οὐκ ἂν ἐξέστην δι' εὐλάβειαν. Τὸν κίνδυνον ἐξίστασθαι Dio Cass. XXXVI. c. 11. ἐκστῆναι Dem. c. Lept. 462, 2. Androt. 617, 15. ex quo Schaeferus vitiose colligit etiam in Or. p. Cor. p. 331, 7. pro οὐδενὶ ἐξίσταμαι reponendum esse accusativum, quem duo codd. exhibent; nam illic significatur *declinare*, ἐννεῦσαι, hic vero *cedere*, quod tertium casum poscit, ἐκστῆναι et ὑπεκστῆναι τῷ καιρῷ *tempori cedere* Plut. V. Cat. c. XXXV. Philostr. V. Ap. IV. 36, 176. cf. Olear. ad VII. 10, 286. καὶ (καὶν) Πανὶ λιγυρὸν μέλος ἡχοῦντι πᾶς ὅστις ἐκσταίῃ Julian. Epp. XLI. p. 77. et cum genitivo rei, quam quis alteri cedit, τῆς πεδιάδος αὐτῷ ἐξέστησαν Dio Cass. XXXI. 3. σοὶ τῶν εὐφημιῶν ἐξίσταντο Himer. Or. XXXIII. 15. quibus locis unusquisque videt accusativum prorsus importunum esse. Sed cum hoc casu dicitur ἐξίστασθαι τὸν ἐπιφερόμενον Liban. Or. in Const. p. 310. T. III. περιστῆναι τὸν κίνδυνον Jamblich. V. P. XXXIII. 479. περίστασο (devita) τοὺς ἡγουμένους Artemid. IV. 59, 374. ¹⁾ uterque de una persona, quod Lucianus Pseudos. §. 5. et Thomas fieri vetant sed injuria; nam posteaquam περιστῆναι pro ἐκκλῖναι dici coeptum est, in ejusdem verbi constructionem successit. Similiterque ὑπορρεῖν et ὑπεκρεῖν τινα usurpatur ut latinum *subterfluere* pro subterfugere apud Demosthenem et Plutarchum ²⁾; neque aliter ὑποχωρεῖν τὸν ἐπιόντα v. Winckelmann. ad Euthyd. p. 133. quod verbum restituendum est Dioni Chr. VI. 208.

1) Sic et περικόμπτεσθαι ὁμαῖς δριμείας Galen. Eup. I. 5, 343. παρακόμπτειν τὰς ἀπαντήσεις καὶ ὁμίλιας Diód. V. 59. sed differt hoc, quod ipsum κάμπτειν in se continet notionem praepositionis.

2) Locos notavit Schneiderus in Lex. quorum alterum si cognitum habuisset Wolfius, nunquam eo prolapsus esset ut Demosthenem: ὑπορρεῖν pro *subruere*, *labefactare*, usurpasse affirmaret; quod ut stabiliret, latinum *ruo* idem quod graecum ῥέω esse licenter sumsit. Atque hoc auctore Bastius Ep. Crit. p. 231. Parthenii verba ὡς δὲ μᾶλλον αὐτὸν ἐπέρρει τὸ νόσημα eodem traxit, quae significant, *quoniam morbus eum altius penetraret*.

τοὺς γεράνους τὸν χειμῶνα ἀποχωρεῖν ³⁾. Nam hoc neque pro ὑπεκκλίνειν poni, neque, si propriam retinet significationem, cum quarto casu construi potest, multumque fallitur Bernhardy Synt. p. 113. ἀποχωρῶ τὰ ὄρη dici posse putans pro ἀπὸ τῶν ὀρέων, et ἀποικῶ σε pro ἀπωθεν σοῦ.

V. 83. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ—Cod. Γ. καὶ pro μὴ.

V. 87. Σίγα νυν ἐστώς. Hunc versum Thomas M. s. Νῦν, Schol. Arist. Plut. 414. Planudes in Anecd. Bachm. p. 60. sive Grammaticus Etymologico Gud. additus p. 657, 58. Moschopulus Sched. p. 45. et Eustathius p. 1312, 19. memorant.

V. 88. Ἐκτὸς ὧν τυχεῖν. Cod. Γ. κυρεῖν.

V. 89. Ὡ οὔτος, Αἴας. Hermannus Αἴαν ut legitur apud Suidan s. Ὡ οὔτος, in codd. ΓΘ. et plerisque aliis; sed Αἴας La. Membr. Mosq. B. et Grammatici Anecd. p. 1183. Gregor. p. 117. Eustath. p. 1469, 59. qui omnes haec verba afferunt ad comprabandam nominativi et vocativi similitudinem. Ὡ οὔτος, οὔτος, Οἰδίπους Oed. C. 1627. Hanc articuli cum pronomine conjunctionem Apollonius de Pron. p. 25. B. et p. 72. C. Sophronis exemplo excusat, meliorum oblitus.

V. 90. Τί βαιὼν ἐντρέπη τῆς ξυμμάχου. Hermannus ἐντρέπει, ut Δ. Mosq. B. Pro ξυμμάχου cod. Θ. συμμάχου, ut apud Suidan s. Τί βαιὼν legitur. Eustathius p. 610, 9. ἐντεῦθεν λαβὼν Σοφοκλῆς βαιὼν ἐντρέπεσθαι λέγει τὸ οὐδ' ὅλως ἐπιστρέφεσθαι. Simplicius in L. de An. I. 43. b. μικρόν ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως κατὰ ἀττικὴν συνήθειαν.

---

3) Paulo post VII. 245. ἔλαφον καταπονῶ καὶ συνφιλοτάται editum pro σὺν ὑφίσταμαι, syllabis male conglutinatis ut in Procl. V. Marin. c. VII. p. 6. Boiss. κάμνοντος αὐτῷ τοῦ σώματος, παρέστη τῇ κλίνῃ ὑπερφαινόμενος παῖς pro ὑπαρ φαινόμενος, nam de visione loquitur, non de somnio; et ap. Hesych. Κνισαλὲν περικνίστω p. πυρὶ καπνιστῷ, Βουβάλιον, γυναικὸς μόριον p. γυναικὸς κοσμάριον etc. et contra Plut. de Audit. VIII. 145. T. VII. ὄφρην κατὰ σχῆμα κινῶν pro ὄφρως κατὰστημα, quod p. 148. προσώπου κατὰστασις dicitur. Alexis Poll. VII. 72. γυνὴ λινουργὸς περὶ τοίχους ἀφείλετο scrib. περιτυχοῦς.

V. 96. *Κοῦν ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ'.* Suidas hunc versum s. *Μῆ οὐχί retulit*, quasi τὸ μῆ οὐ h. l. legisset.

V. 97. *Πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἥχμασας χέρα.* Cod. Γ. *χέρας*, La. *χέραι* (sic). Musgravius *ἥχμασας* emendat ut v. 45. *χεῖρας αἰμάξει.* Sed quisnam Sophoclem omnia ad unum exemplum et regulam scripsisse putet? *Αἰχμὰς αἰχμάζειν* homericum est; *αἰχμάζων γενέσσαι* Oppian. Hal. II. 612. Ex utroque casu conflatum illud *χέραι.* Ed. Pr.

V. 98. *Ὡστ' οὐποτ' Αἴαντ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.* Pro *ὦστ'* Elmslejus scribit *ὥς*, praeter rationem; *τοσοῦτον ἥχμασα ὥστε* — ut Phoen. 1606. *οὐ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκα, ὥστε* — *ἐμνηχανησάμην*, et suppresso pronomine demonstrativo Or. 379. *ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμι ἂν εἰσιδών.* Pro *οἶδ'* in cod. Θ. adscriptum est *οἶδ'*, et Schol. Rom. *ἐὰν δασυνθῇ, ἐπὶ τῶν Ἀτρειδῶν, ἐὰν δὲ ψιλόν, ἀντὶ τοῦ οἶδα.*

V. 101. *Εἶεν τί γὰρ δὴ παῖς* — Moschopulus Dict. Att. qui hoc loco utitur ad probandum, *εἶεν* esse ἀποθετικὸν καὶ προκαταστατικὸν τῶν τε εἰρημένων καὶ ῥηθησομένων, pro *τί γὰρ δὴ* scribit *τί δὴ σοι.* Illud pervulgatum est Grammaticorum praeceptum, *εἶεν* esse ἐπιρῶρημα τοῦ μὲν προτέρου λόγου ληπτικόν, ἑτέρου δὲ ἀρκτικόν Schol. Eur. Phoen. 849. etc. quomodo etiam *ναί* et *νῆ* *Αἴ* ἀλλά dici solet. Et ut hanc significationem adverbii similem, quae postremam syllabam interdum producit, ab optativa distinguerent, nonnulli *εἶεν* scripserunt Anecd. p. 1327. Hoc loco Hermannus post *εἶεν* pro stigme hypostigmen posuit, quia haec vox ad sequentia potius quam ad praecedentia referri videatur.

V. 103. *Ἡ τοῦπίτρυπτον κίναδος.* Afferunt hunc versum Suidas s. *Κίναδος*, Thomas M. p. 535. Schol. Arist. Nubb. 447. et partem Eustathius p. 481, 2. *Ἦ συνοφάντα καὶ ἐπίτρυπτον κίναδος* Andoc. de Myst. p. 49. (p. 13.) *τὰ τοιαῦτα κινάδη* Dinarch. c. Dem. p. 95. Genitivi et dativi exempla et auctores affert Etym. M. s. h. v. Ed. Pr.

V. 104. *Ἐγωγ' Ὀδυσσεά, τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.* Bothius *ἔγωγ' Ὀδυσσεά* sublato commate. Quum idem olim

Ὀδυσσεῖα σὸν scripsisset, vulgatam defendi Etymologi M. testimonio p. 625, 24. παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω, ἀντὶ τοῦ ἀντιστάτην, et Scholiastae Oppian. Hal. I. 152. τὴν ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὐρίσκομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν σὸν ἐνστάτην etc. quae ipsa verba apud Zonaram leguntur s. Ὀμοκλή p. 1448. ubi ἐγὼ δ' editum. In eadem senarii sede Eur. Phoen. 927. σφάζαι Μενοικέα τόνδε, Rhés. 977. ἔπειτ' Ἀχιλλέα Θέτιδος; sed ib. v. 710. Ὀδυσσῆ scribitur, ap. Lycophr. 1038. φονῇ, ut graecus ait interpres, κατὰ συναίρεσιν ἀττικὴν *), βασιλῇ Eur. Phaeth. Fr. V. 24. βραβῇ Schneiderus in Epigr. Ἀδεσπ. DCXXVII. pro βράβην reponi jubet; e vicino genere addam trisyllabum δημεχθεῖα Callimachi Anecd. p. 1188. et ἀκρατεῖα νηδὺν ἔχων in exitu senarii Athen. XV. 686. A. Ed. Pr.

V. 107. Πρὶν ἂν τί δράσῃς — affert Moschopulus ad II. I. p. 13.

V. 108. Λεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης. Hunc versum et 110. affert Suidas s. Ἐρκείος, unde haec scriptura pro vulgata ἐρκίον, quam G. Schneiderus defendit, auctore Elmslejo recepta est. Scholiastes: πρὸς τὸν κίονα τοῦ περιφράγματος τῆς αὐλῆς ἢ τῆς τοῦ δώματος στέγης· ἐρκίον (sic) γὰρ τὸ δῶμα. Moschopulus Sched. p. 101. ἐρκίον τὸ περίφραγμα, παροξύτονον. Aristid. XIV: 206. T. I. αὐλῆς ἐρκία (cod. ἐρκια). Sed hoc nomine Tragicj non magis utuntur quam similibus τειγίον, ἰχνιον, ἱρκιον. Patet igitur adjectivum esse, quod plerumque per simplex iota scribitur non solum apud Tragicos sed alibi quoque v. Dionys. Antiqq. I. c. 67. de Dinarch. c. IV. Philostr. Imagg. II. 22, 848. Cornut. de N. D. c. 9, 150. Poll. VIII. 87. Anecd. p. 256. Schol. Ven. XII. 63. Etym. M. 375. Maxim. v.

*) Lascaris. Gramm. L. III. Lit. E. fol. 8. Τυδῆ, Ἀχιλλῆ, φονῇ — ὁ Κέκκος φησὶ κατὰ συναίρεσιν ἀττικὴν γενέσθαι. Maithairius Dial. p. 36. quis, inquit, ille Ceccus fuerit, nescio. Est Tzetzes ipsissimus, qui nomen suum ita scribit Κέκος Schol. Lyc. 727. Latini Caecum vocant v. Du Cang.

325. ubi pro *Ἐρσιον* οὐ recte emendarunt *Ἐρσιον*, eademque correctio nuper multis aliis locis adhiberi coepta est, partim codicum auctoritate, partim metri causa, quod alteram formam saepe repudiat ut Tzetz. Posth. 733. nunquam exigit. Sed quum et illi haud raro fluctuent et ex eo, quod poetae alicubi metri causa fecerunt, non possit judicari, quid hac necessitate selati fecerint, opportunum videtur hujus universi generis, in quo librarii plurimum vacillant, rationes explicare. Primum ex Etym. Gud. p. 43, 22. *τὸ δὲ τοῦ ἰὸς κτητικὸν ἀπὸ πρωτοτύπων εἰς ὅς* (scr. *εἰς τὸς*) *γενόμενα, εἰ φυλάττουσι τὸ τ¹*), *δὲ διαφθόγγου γράφεται, Ἀρχειστράτειος, Καλλιστράτειος, χωρὶς εἰ μὴ ὡς ἐθνικὰ, ὡς τὸ Βουδ-τιος²*), ex hoc igitur praecepto cognoscitur, jam olim improbata esse, quae nostros libros obsident, εἰ *Ἡρακλείτιος* Procl. in Crat. p. 10. οἱ *Δημοκρίτιοι* Olympiod. in Alc. p. 92. ed. Creuz. hisque non meliora *Σπαρτάνιοι* Plut. Comp. Nic. c. Crass. c. III. et V. Pomp. c. XXXI. *Ἰπικράτιοι* Polyaen. III. 9. *Λυσιμάχοι* VII. 25. quae Schaeferus et Coraius corrigere praetermiserunt, *Ἰπποδαμῆα ἀγορά* Andocid. I. p. 7, 45. Bekk. etc. Sed haec vitia jam in dies rarescunt. De iis, quae radices suas in tertia declinatione

1) Stephanus *Βηρύτος, Βηρύτιος, ὡς Ἀζώτιος. οσημαίνας τὸ Μιλήσιος ἐν τοῖς τοπικοῖς ὅτι ἐτράπη ὡς τὸ Θεοδόσιος. τὸ γὰρ Θεό-δετος καὶ ἀθάνατος καὶ ἀμβρόσιος συνδέται* (imò *Ἀθανάσιος, Ἀναστάσιος, Θεοδόσιος, ἀμβρόσιος, ἀκηράσιος* etc. ἀπὸ συνθέτου).

2) Nec repugnant *Ζεὺς φύτιος* et *Ἀφρὶ φαία* (de Diana fallantur Lexicographi) quia deorum epitheta sunt propriis aequalia, quorum illud *φντάλιμον*, hoc fortasse, si a Phaestiorum fabulis abimus, *κουροτρόφον* (id enim Latonae cognomen) sive *almam* significat, nullo modo *τὴν Πυθίαν*, quod Goettlingius ad Anon. Oecon. p. 110. Ottfr. Muellero improvide credidit; scilicet quia Siculi *κῆρα* pro *χῆρα* dixerunt, ideo *κῆρα* *φύτος* pro *νόθος* et quidvis dici posse *uinnemus*? *Ἀ. στρατός* andronό-μικον fingitur *Στρατίος* vel *Στρατίος* et comparativus *στρατιώτερος*, quem ex aeolico poeta affert Choeroboscus Anecd. p. 1340. Positivum non magis legi quam *φύτιος*, praeter epitheton *Ζεὺς Στρατίος*. Photius *Στρατίος Ἀφρὶ καὶ Στρατία Ἀθηνᾶ, ἡ δευτέρα βραχίς*, ex quo corrigendum *Ἀθηνᾶ Στρατία* Lucian. Dial. Meretr. IX. 234. Idem valet de *Τίτιος*.

Sophocl. *Ajax*. Ed. 2.

habent, nihil adnotatum legi praeter curtum illud Etym. M. p. 226, 48. quod ad nomina in $\omega\bar{\nu}$ exeuntia pertinet. Horum duo genera commemorat, barytona et perispomena, quae si per $\nu\tau$ declinentur, adjectiva in $\epsilon\iota\sigma$ terminari, $\delta\rho\alpha\kappa\acute{o}\nu\tau\epsilon\iota\sigma$, $\xi\epsilon\nu\phi\acute{o}\nu\tau\epsilon\iota\sigma$, exceptis propriis ut $\Lambda\epsilon\acute{o}\nu\tau\iota\sigma$. His proxime subjungit $\pi\lambda\eta\bar{\nu}$ τοῦ Ποσειδῶν, Ποσειδῶνος, ex quo patet excidisse aliquid de perispomenis pure declinatis, $\Theta\acute{\omega}\nu$, $\tau\upsilon\phi\acute{\omega}\nu$, $\tau\alpha\acute{\omega}\nu$, quorum duo postrema nunc quidem aliter scribi solent, sed a Grammaticis cum Ποσειδῶν componuntur ut eodem accentu notata v. Etym. M. 749, 20. Arcad. p. 16, 10. ³⁾ Deinde idem ille docet, a barytonis, quae per $\nu\sigma$ declinentur, eandem terminationem existere, $\tau\rho\upsilon\phi\acute{o}\nu\epsilon\iota\sigma$, $\theta\epsilon\acute{\omega}\nu\epsilon\iota\sigma$, exceptis duobus, $\alpha\pi\omicron\lambda\lambda\acute{\omega}\nu\iota\sigma$ et $\alpha\mu\mu\acute{\omega}\nu\iota\sigma$, quorum tamen feminina illuc revolvi, $\alpha\pi\omicron\lambda\lambda\omega\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha$ $\beta\acute{\alpha}\xi\iota\varsigma$, $\alpha\mu\mu\omega\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha$ $\phi\acute{\eta}\mu\eta$, fortasse propter topica, Ἀπολλωνία , Ἀμμωνία . Quae omissa sunt in hoc canone, postea explicabimus, si de propositis transactum fuerit. De primo igitur et secundo genere inter omnes convenit; nam $\delta\rho\alpha\kappa\omicron\nu\tau\acute{\iota}\omega\nu$ $\acute{\upsilon}\delta\acute{\alpha}\tau\omega\nu$ Eunap. Excc. Legatt. p. 480. et si quid aliud a librariis in hoc genere peccatum est, omnino in computationem non venit, superantibus contrariis exemplis: $\gamma\iota\gamma\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\iota\omega\nu$ $\mu\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\theta\omicron\varsigma$, $\alpha\lambda\acute{\iota}\alpha\nu\tau\epsilon\iota\sigma$ $\gamma\acute{\epsilon}\lambda\omega\varsigma$, $\kappa\rho\epsilon\acute{o}\nu\tau\epsilon\iota\sigma$ $\theta\rho\acute{o}\nu\omicron\varsigma$ Oed. T. 400. Clemens Strom. IV. 585. $\alpha\tau\lambda\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\iota\sigma$ $\pi\acute{o}\lambda\omicron\varsigma$ Eur. Pirith. Fr. III. 5. $\alpha\chi\epsilon\rho\acute{o}\nu\tau\epsilon\iota\omega\nu$ $\sigma\pi\acute{\eta}\lambda\alpha\iota\omega\nu$ Schol. Apoll. II. 734. $\alpha\chi\epsilon\rho\omicron\nu\tau\epsilon\acute{\iota}\alpha$ $\nu\alpha\acute{\upsilon}\varsigma$ Callim. Fragm. CX. quanquam his ipsis poetae vocalem debitam detrahare liberum habent. Stephanus Ἀχέρων , $\alpha\chi\epsilon\rho\acute{o}\nu\sigma\iota\omicron\varsigma$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\alpha\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\alpha\chi\epsilon\rho\acute{o}\nu\tau\epsilon\iota\sigma$ δ $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\acute{o}$ $\mu\acute{\epsilon}\tau\rho\omicron\nu$ Ἀριστοφάνης (Eqq. 471.) $\acute{\epsilon}\phi\eta$ $\alpha\chi\epsilon\rho\acute{o}\nu\tau\iota\sigma$, idque Anth. Pal. V. n. 236. et saepius apud Euripidem legitur, ut $\lambda\alpha\omicron\mu\epsilon\delta\omicron\nu\tau\acute{\iota}\alpha$ $\alpha\mu\pi\lambda\alpha\kappa\acute{\iota}\alpha$ Pind. Isthm. VI. 42. neque tamen iccirco $\pi\omicron\iota\acute{\alpha}\nu\tau\iota\omicron\varsigma$ $\nu\acute{\iota}\omicron\varsigma$ minus $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}\lambda\omicron\gamma\omicron\nu$ habetur quam $\alpha\iota\pi\acute{\upsilon}\nu\tau\iota\omicron\varsigma$ $\tau\acute{\upsilon}\mu\beta\omicron\varsigma$ v. Steph. s. Ἀβαντες , Eustath. ad Dion. 803. ad Hom. p. 989,

3) $\tau\upsilon\phi\acute{o}\nu\epsilon\iota\sigma$ Plutarch. de Is. c. XLIII. 163. $\tau\upsilon\phi\acute{o}\nu\iota\sigma$ c. LXII. 189. Synes. Prov. II. 124. C. etc. $\tau\alpha\acute{\omega}\nu\iota\sigma$ Lexicis addidit Schneiderus demto auctore; haec per $\epsilon\iota\sigma$ scribenda esse colligimus ex Etymologi verbis $\pi\lambda\eta\bar{\nu}$ τοῦ Ποσειδῶν.

10. Sed quod *Λεόντιος* scribitur Plat. Rep. IV. 440. E. *Γερόντιος*, *Δρακόντιος*, is est legitimus andronymicorum flexus, quem sequuntur *Λεόντιον*, *δρακόντιον*, hoc herbae ⁴⁾ illud mulieris nomen, et gentilicia *Βυζάντιος*, *Γάντιος*, *Ἀθαμάντιος* v. Steph. s. *Βυζάντιον*, quibus assimilantur interdum possessiva localia *Μελάντιοι σκόπελοι* v. Tzschuck. ad Strab. XIV. 519. sed rectius *Λαοθαμάντειος λιμὴν* Scylax Per. c. 106. p. 307. nec probo *Ἀριστόζενος ἐν Πραξιδαμαντίοις* Harpocr. s. *Μουσαίος*. Eadem est de ceteris terminationibus cautio; nam quum secundum Etym. M. 660, 43. substantiva in *ωρ*, quae vocalem corripunt, adjectiva in *ειος* mittant, *ἀλεκτόρεια ὦα* Synes. Ep. IV. 165. D. *νεστόρειος οἶκος* Suid. s. v. possessiva hujus generis poetarum arbitrio iota amittunt *νεστόρεος*, *ἐκτόρεος*, *ἀνακτόρεος* Paul. Silent. Ecphr. Soph. I. 111. propriis et propriorum vicariis vulgo litera *ε* eximitur *Νεστόριος*, *Ζεὺς φρατόριος*, *Ἀθηνᾶ φρατορία*, eodemque exemplo *Μεμνόνιος*, *Χαρίστιος*, Anall. T. II. 488. *Θεμίστιος*, a quo differt adjectivum *Θεμιστελες* vel ut Herodianus jubet, *Θεμίστειος* v. Schol. Pind. Ol. I. 18. omninoque non plus quam tria andronymica in *ειος* terminantur *Βασίλειος*, *Ἡράκλειος*, *Ἄρειος* (non *Ἀρείος* v. Heusing. ad Julian. Caes. p. 118.) v. Suid. s. *Βασίλειος* et Adn. ad Phryn. p. 368. — Sequitur alterum genus, eorum, quae quum barytona sint, genitivum in *ωνος* mittunt. Id autem valde fluxum est et instabile; *πυρρῶνειος λόγος* Diog. La. IX. §. 77. Julian. Fragm. p. 301. C. *πυρρῶνεία αἵρεσις* Galen. de Art. c. VII. 162. A. T. III. convenit cum regula supra proposita, quam firmat Suidas: *Πυρρῶνειοι οἱ τὰ τοῦ Πύρρωνος φρονοῦντες*, *Πυρρῶνιος δὲ ὄνομα κύριον*, repugnat autem οἱ *Πυρρῶνιοι*

4) Sic et *λυσιμάχιον*, quae *λυσιμάχιος* vocatur Galen. de Simpl. Med. Fac. I. 21, 64. T. XII. *ἑλένιον*, *πολυπόδιον*, *μελαμπόδιον*. Sed trigenera sunt *πολυπόδιος*, *δασυπόδιος*, neque excusari possunt *Οἰδιποδία κρήνη* Plutarch. V. Sull. c. XXIX. 210. Pausan. IX. 18, 4. *ἐπὶ τῇ Οἰδιπόδιᾳ καλεῖται* IX. 4, 5. alibi *Οἰδιποδίας* nomine inscripta, et notissimum carmen *Μελαμποδία*, nisi affinitate propriorum v. Ebert. Dissert. Sicul. p. 207. qui Muelleri continentum *Μελαμπωδία* recte damnat.

Phot. Bibl. CCXH. 279. *Τίμων ὁ Πυρρῶνιος* Athen. IV. 160. A. non emendatum illud a Dindorfio, qui *Καλλιμάχιος, Κρατήτιος* et centena talia jure merito expulit. Ad eandem regulam pertinere videntur Suidae paraepgmata: *Ἀγνώνειος ὁ τοῦ Ἀγνωνος παῖς* — *Ἀδώνειοι κῆποι, Ἀδώνια συνισταλμένοις* — *Ἀπολλώνεια ἔργα τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος* etc. atque Anecd. p. 104, 13. *κυδώνιον μῆλον, βραχέως· Φιλήμων*, quo excusatur forma minus legitima sed multis communis nec omnibus eximenda, quia haec vocabula cum propriis et gentiliciis aliquid similitudinis habent; *μῆλα κυδώνια καὶ στρούθια* Athen. II. 59. B. et 81. D. pro quo Edd. veteres priore loco praebent elegantius *στρούθια*, sed *στρούθια* Galen. de Sanit. tuend. VI. 15. p. 450. T. VI. Dioscor. Mat. I. 150. et saepius invenitur; altero cod. Pal. *κυδώνεια* exhibet ut Urbinas Theophr. H. Pl. II. 2, 5. Sic *γλυκῶνσιον μέτρον* apud metricos, *χειρῶνεια ἔλκη* Galen. de Tumor. XIII. 727. T. VII. de Temper. III. 3, 664. T. I. Comm. in Hipp. de Hum. I. 26, 460. T. XVI. (ubi *τηλέφια* perperam pro *τηλέφεια*) *Ἡετιώνεια (ἄκρα)* Steph. s. v. Anecd. p. 262. et in plerisque libris Thueyd. VIII. 90, 4. *ζηνώνσιος ὑφήγησις* Athen. IV. 158. B. *χειλώνσιος τρόπος* Diog. La. I. 72. *ἀγαθώνσιος ποιήσις* Suid. *κυλώνσιον ἄγος* Plut. V. Solon. XII. et XIII. Diog. I. 110. *οἱ πλατώνειοι* Philostr. V. Ap. I. 7. p. 8. *τὰ κιμώνεια* Plut. V. Cim. c. IV. *ἐρμώνσιος χάρις* Zenob. sed *ἐρμώνσιος* Hesych. Suid. *ἀγαθώνσιος* Hesych. Zenob. *κονώνσιος κύλιξ* Athen. XI. 478. B. 486. C. *κυλώνσιον ἄγος* Hesych. *κυλώνιοι* et *κυλώνειοι* in eadem pagina Jambl. V. Pyth. 35. p. 248. *φειδώνεια μέτρα* et minus recte *φειδώνια* v. Tzschuck. ad Strab. VIII. p. 152. *χαρωνείσις βαράθροις* Galen. de Us. Part. VII. 8, 540. *χαρωνείων πνευμάτων* Comm. I. in Hipp. Epid. p. 10. T. XVII. P. I. absolute *χαρώνεια* Diog. La. VII. 123. Simplicius in L. I. de An. p. 51. a. sed *χαρώνια* Aretae. Sign. Ac. I. 7, 12. *χαρώνια* et *πλουτώνια* Strab. XIV. 636. et 649. temenitorum modo scribuntur. Postremo contra Philemonis §. 62. et Eustathii praeceptum p. 785, 20. *προπαροξύνεται ἢ Δολώνεια ὥσπερ καὶ ἡ Τηλεγόνεια καὶ*

Ὀδύσσεια καὶ Ὀρέσσεια καὶ Πατρόκληια καὶ Ἡράκλεια, non solum Δολωνία scribitur Aetian. V. H. XIII. 14. Schol. H. XXIII. 806. sed etiam Δευκαλιωνία v. Sturz. ad Hellan. p. 70. sq. et apud eundem Aelianum l. c. Κυκλωπία, apud Aristophanem *Λυκούργια* Thesm. 135. Ὀρεσσία Rann. 1124. nuper correcta ⁵⁾. Duo autem Stephani praecepta invicem contraria Σιρβων — τὸ κτητικὸν Σιρβώνιος, ὡς Κιθαϊρώνιος καὶ Ἀργανθώνιος, et Ἀργανθώνη τὸ κτητικὸν Ἀργανθώνιος ὡς Κιθαϊρώνιος, λέπας Κιθαϊρώνειον (Eur. Baech. 1043.) ea nescio quomodo inter se conciliari possint, nisi priore loco scribatur τὸ ἔθνικόν, sed magis suspicor Σιρβών scribendum esse acuta ultima ut Κιθαϊρών, unde Ἡρα Κιθαϊρωνία Plutarch. V. Arist. c. XI., et Ἀργανθών, unde ὄρος Ἀργανθώνιον Strab. XII. 564. quod poetae metri causa Ἀργανθώνειον vocant v. Etym. M. 135, 26. Idque nos traducit ad ea genera, quae ab Etym. silentio praeterita sunt. Nam de oxytonis, quae per ὠνος declinantur, ille nihil dixit, vel ut alii loco reservaret vel quia adjectiva hinc ducta unius modi sunt, ἀγώνιος, αἰώνιος, λειμώνιος, τελαμώνιος, Ἀντρέωνιος, Καλυδώνιος etc. v. Steph. s. Δωδώνη praeter unam παιώνιος ⁶⁾. Nec magis in censum retulit oxytona, quae vocalem nominativi corripunt, χθόνιος, ἧθνος, ἡγεμόνιος Mercurii cognomentum Procl. in Alcibi. I. 195. T. I. χώνιος sive χόνιος, aliaque minus stabilia. Ἀηδόνιος solum probat Hermannus Opusc. T. III. 306. nec putō aliter dici νομός, θρήνος ἀηδόνιος, sed alteram formam praestat Nicocharis versus Anecd. p. 349. τὸν ἀηδόνειον ὕπνον

5) Ὀδύσσειη Erycius Epigr. XI. 298. T. II. dixit ut ἀληθεῖη.

6) Parum dilucide Schol. Arist. Ach. 1227. παιώνια ἰορτή — παιώνιον ἱατρῶν ἢ σωτήριον φάρμακον. Periecticum rectius παιωνέιος scribitur apud Photium; adjectivum παιώνιος salutaris sive medicatus Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 359. T. VII. Philostr. V. Soph. II. 1, 5. p. 551. Julian. Epp. XV. 20. Longin. XVI. 2. Duobus postremis locis codd. παιώνιος praeferunt, quod Galen. de Sem. I. 10. p. 198. T. III. Origen. c. Cels. II. 444. F. Procl. in Theol. XVI. 41. et alias saepe invenitur, sed poetarum atticorum metris revincitur v. Wals. ad Rhett. Gr. T. I. 11. Andronymicum est Παιώνιος Paus. V. 10, 2. ut Παιώνιος Εὐταππὶ ἱσάπρες; mendose Παιώνιος Diog. II. 113.

ἀπαδαρθόντα [σε, αὐτός σὺ] σαντὸν αἰτιῶ, quamquam Nonnus V. 411. ἀηδονίου ὕπνου scribere coactus est, et Joannes Gaz. Ecphr. II, 274. χελιδονίου ῥοδεῶνος, id est *verni*, χελιδονίη ὥρη Nonn. XXXVIII. 272. Zonaras p. 1850. χελιδόνιον μέλας, χελιδόνειον δὲ κρέας, convenienter regulae metusiasticorum ⁷⁾. Dies haleyonidas Aelianus H. Ann. I. 36, 9. ἀλκυνείας appellat, ubi cod. ἀλκυνόιας. Ad ultimum ille oblitus est barytonorum, quae eadem vocalem in declinatu corripiunt, ἀρμόνιος ⁸⁾ ἀξόνιος, δαμμόνιος, περιβραχόνιος, περικιόνιος, στημόνιος, τερμόνιος, μνημόνιος. Pro postremo quidem codd. Pollucis μνημόνειος exhibent, sed ea forma metusiasticis reservanda videtur ut μεμνόεια κρέα, et temenicis πὸ Μεμνόειον, quamquam in hoc quoque libri multifariam fluctuant v. Interpp. ad Herod. V. 53. Jacobs. ad Aelian. p. 457. sq. denique possessivis andronymicis. Suidas Ἀγαμέμνων, καὶ ἀγαμεμνόνειος οἶκος καὶ ἀγαμεμνονεῖα ναῦς. Sic scribitur ἀγαμεμνόνειος πηγῇ Philostr. Heroicc. XVIII. 691. ἀγαμεμνόνειος δαίς Sophocl. ap. Eusth. 1507, 64, ἀγαμεμνόνεια ⁹⁾ χεῖρ Etym. M. 461, 44. ἀγαμεμνόνειον γένος Dio Cass. XXXV. 11. ἀγαμεμνόνεια φρέατα Eusth. 461, 13. minus recte ἀγαμεμνόια ap. Hesychium. In Tragicorum diverbiis semel, nisi fallor, ἀγαμεμνόνειος legitur Iph. T. 1290, in canticis saepius ἀγαμεμνόιος, ut ἀμφιόνιος Phoen. 834. et in Cyri Epigr. II. 4. τυφαόνιος Nonn. XIII. 320. XLV, 211. ὀφιόνιος

7) Sic in ceteris quoque terminationibus; περιόκειος v. Suid. δελφάκειος, σκυλάκειος, κοράκειος etc. quia metusiastica sunt, in scriptura multo magis sibi constant, quam φοινίκιος, ὀμφάκειος, κυλίκιος, quorum significatio aut diversa aut ambigua est. Ac gentilicia quoque Βεβρόκειος, Θερζέκειος, Ναρκέκειος, et localia Ἀνακτεῖον, κυλικτεῖον, φυλακτεῖον, rarissime depravantur a librariis.

8) Hoc ipsum non extat sed composita παναρμόνιος etc. nec patronymicum Ἀρμονιδῆς potuisset existere nisi, ut ἰδμων, ἡμων, φράδμων, sic ἄρμων quoque in usu fuisset.

9) Hanc accentus notationem probant Buttmannus Gramin. §. 60. Adn. 1. et Dindorfius Praef. Corp. Scenn. p. XXI. rejicit Hermannus Opusc. T. III. 308.

XLI. 362. ἀμαζόνιος XVII. 6. ἱασόνιος Theoor. XXII. 31. Nonn. XXX. 250. Strab. XI. 526. ἰηόνιος Aesch. Suppl. 66. Epigr. Adesp. CCCCLXXXVII. 254. πανδιόνιος Append. Epigr. N. 492. ἱξιόνιος Hom. II. XIV. 317. quod Eustathius p. 989, 6. dicit σημειῶδες μὴ διὰ τῆς εἰ γραφέν, quae vulgatio est in sermone soluto scribendi ratio. Haec inter pullulat tertia terminatio, ἀγαμεμνόνεος, quod quater apud Homerum legitur et in Agathiae Epigr. XLVIII. Anth. P. IX. n. 631. κιώνεος Nonn. XVIII. 81. Paraphr. V. 2. ubi Passovius χιονέην scripsit, et saepius χιώνεος, nec raro νῆσοι χελιδόνεαι Lucian. Navig. §. 7. p. 161. T. VIII. Aristid. Panath. p. 153. et 169. Encom. Rom. p. 200. T. I. Himer. Or. II. 29, 416. quae vulgo Chelidoniae vocantur in utroque sermone, ab Herodiano autem χελιδονιαὶ ὡς πυρκαϊαὶ Eustath. ad Dionys. 504. et Arcad. 99, 15. ubi χελιδονιά δῆμος scriptum pro νῆσος, sed ficus chelidoniae rectius χελιδόνειοι scribi videntur ¹⁰⁾. — A nominibus in ῆν exeuntibus quae producuntur adjectiva, eorum et numerus est exiguus et scriptura constans, αὐχένιος, λιμένιος, ποιμένιος, σειρήνιος, γεργήνιος, si tamen γέργην illud, quod Grammatici afferunt, usitatum fuit: nam Γεργήνιος non magis huc pertinet quam ἑλλήνιος et similia. Neque plus difficultatis exhibent ceterae terminationes praeter eam, cujus causa in hanc ingressi sumus disputationem. Schol. Ven. Φ. 471. ita tradit, adjectiva, quorum ortus a substantivis generis neutrius in ος, accentum in antepenultima, diphthongum in penultima habere, ὀνειδείος, τέλειος, ἐλειος, ὄρειος, cum exceptione eorum quae aut alpha in antepenultima habent, πελάγιος, πάγιος (scr. ἄγιος) θάλλπιος (scr. Θάλλπιος) aut duas consonas sic positas ut una sit syllabae primae finalis, altera secundae initialis, ἐρκειός, Ἀργεῖος, quorum posterius Stephanus s. h. v. alia ratione amolitur: οὐ παρὰ τὸ Ἀργος οὐδέτερον, ἦν γὰρ διὰ τοῦ ι, ἀλλὰ παρὰ τὸν Ἀργον, τὸν κτίστην. Exemplis regulae subnexis Schol. Z. 348. addit: τέγεος ὡς τέλεος· τέγος γὰρ

10) Plutarch. V. Cim. XII. et XIII. ἐντὸς Χελιδονίων, ut a Χελιδόνιοι. sed hoc gentis est nomen.

ὡς τέλος καὶ τέλειος οἷς νέλειος. Eustathius insuper p. 1343, 22. γήρειος, κήδειος, κήτηιος, pro quo nonnulli γήτειος invexerunt Od. A. 521. v. Schol. et Lehrs. de Aristarch. p. 155. Omittant vero ἔτειος, θαλείος, κτήντειος Orig. c. Cels. IV. 546. R. θέρειος ¹¹⁾ σκύτειος ¹²⁾ neque oxytoni ἀφνειός, quod a nomine neutro repetere solent, mentionem habuerunt. Ad exceptionem praeter ἄγιος, quod plerique tamen a verbo ἄζω derivant v. Arcad. 197, 27. Etym. M. 144, 5. pertinet τεναίγιος, ab Eustathio additum p. 1144, 37. sed quod p. 1144, 30. a nonnullis adjectivum ἄλγιος in hunc numerum referri dicit, is positivus commenticius est; neque σελάγιος fidei satis habet v. Jacobs. ad Aelian. H. Ann. XV. 11. quem fugit Artemid. II. 14, 167. Duo autem illa, quae propter consonantes excepta sunt, Ἀργεῖος et ἔρκειος, Choeroboscus Anecd. p. 1339. b. et Eustathius p. 1930, 30. artificiosius excusant, circumflexum ex diastasi aeolica repetentes, ut ἀρχεῖος, ἄρκειος. Sed hoc vix comprobavit Herodianus, qui diaeresi sublata non semper perispasin consequi monuit ap. Eust. p. 217, 42. id quod confirmant exempla αὐλείος, Ἀχιλλεῖος, βασιλῆος, ἀρήιος, quae, quum contrahuntur, proparoxytona fiunt. His quoque modo explicatis unum restat regulae incongruens, τεμένειος, quod Eustathius p. 149, 10. a Sophocle ob eam causam assumatum putat, quia, si τεμένειος diceretur, e tribus continuis syllabis eadem resonaret vocalis. Sed vox polysyllaba eademque poetica excusationis nihil indiget. Ex his vero Grammaticorum exemplis et praeceptis clare cognoscitur, adjectivum ἔρκιος et illis ignarum et a proportionem abhorrens esse; nam a nominibus, quae cum ἔρκος conferri possunt, nulla producuntur adjectiva nisi in εῖος. Idque validius est argumentum quam vel poetarum auctoritas vel codicum indicia. Sed quod ad scripturam vocabuli attinet, hactenus sit satis dictum.

11) Θέρειος, quod Lexicographi nostri susceperunt, a conjectura profectum parum probabili.

12) In Stesichori Fr. VII. 63. certum est Athenaeum σκύτειος sive σκύττειος legisse non σκυφίον, ut Kleinus voluit, sed incerta originatione, quia ὁ σκύφιος dicitur et τὸ —.

Κίων ἐρκείου στέγης, ut Scholiasta ait, vel tibicinem significat, qui tecti trabem fulcit, τὸν τῆν ὀροφήν ὑπερείδαντα κίονα Plut. V. Rom. c. XXVIII. Paus. VI, 9, 3. quem Aeschylus Agam. 897. ὑψηλῆς στέγης στῦλον ποδῆρη vocat, vel quamlibet aliam columnam in aula tentorii positam. Is consuetus alligandis noxiis locus; προσδεθείς κίονι ἔλαβε πληγὰς πολλὰς Artemid. I. 68. p. 114. δῆσαντες πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν ἐμαστίγουν Aeschin. c. Tim. p. 83. eodemque modo Lysias Fr. XLV. 407, 4. Hyperides ap. Poll. III. 80. qui omnes masculino sunt usi ὁ κίων, ut et Arist. Vesp. 105. Aristot. Nicom. X. 3. 1174, 24. Schol. ad h. l. ὁ κίων ἀρσενικῶς, παρὰ δὲ τοῖς Ἰωσιν ἡ κίων καὶ πολλὰ ἕτερα ἀρσενικῶς γραφόμενα θηλυκῶς εὔτοι προφέρουσι. Schol. Pind. Ol. I. 10. ἡ αἰθῆρ παρὰ τοῖς Ἰωσιν ὡς ἡ κίων καὶ ἡ Μαραθών. οὐ πάντα δὲ τοιαῦτα ἰωνικά ἐστιν· ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικά ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσιν. Idem genus Atticis tribuit Etym. M. s. v. nec video quomodo Lexicographi nostri contrarium tueri possint.

V. 109. *Τί δῆτα* — hunc versum profert Atticista in Villosioni Anecd. p. 83. sed mendose μὴ δῆτα scribit, quod est exordium versus 111.

V. 110. *Μάστιγι φοινιχθεὶς θάνῃ*. Eudocia p. 200. ἐρκείον τὸ περίφραγμα τῆς αὐλῆς (hoc ἐρκίον dicitur) Σοφοκλῆς πρὶν ἂν δεθείς πρὸν κίονα στέγης μάστιγι φοινιχθεὶς θάνῃ. Perstat in opinione vetere Bothius vv. 109. et 110. in unum contrahendos esse omissis verbis τὸν δύστηνον ἐργάσει κακὸν μάστιγι, sic ut Minerva pronunciet τί δῆτα, sequentia Ajax, nimirum quia absurdum sit dicere *nolo eum mori priusquam flagellatus moriatur*. Id in Ed. Pr. dixi stichomythiae lege refutari; quodque ille dici posse negat, saepe dictum esse Neuius ad Bacchyl. Fr. p. 34. aptissimis demonstravit exemplis Trach. 1135. τέθνηκε πρὶν ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερὸς, et Phil. 1329. παῦλαν ἴσθε μήποτ' ἐντυχεῖν πρὶν ἂν νόσου μαλαχθῆς τῆςδε, quibus Bernhardt ad Dion. 898. abutitur in causa multum dissimili. In eadem fabula v. 1225. Neoptolemus, quum Ulixi

interroganti ἡ δ' ἀμαρτία τίς ἦν; respondere deberet ἦν σοι πιθόμενος ἄνδρα δόλοισι εἶλον, pro indicativo substituit participium ἐλὼν, ex interposita Ulixidis oratione tacito repetens ἐπραξα ἄπρεπες ἔργον — ἐλὼν. Talia vix excusatione egent, sed Graecis multo duriora exoiderunt, quae ferimus solum propter bis mille annos.

V. 112. Χαίρειν τὰλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι, hoc est, *de ceteris, omnia, quae vis, fieri cupio*, quod cum usitata amandandi formula χαίρειν σὲ κελεύω verbis congruit, sententia discrepat, quippe se junctum ab aspernationis significatione, quae illi non nativa quidem sed usus quodam arbitrio adjuncta est. Vix mentione dignum quod La. Γ. Aug. B. Dresd. A. exhibent ἐγωγέ σ' —

V. 114. Ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν. Sic maxima pars codd. et Ald. in uno Pariss. ὦδε, quod codd. ΓΘ. Heidelb. et Lips. B. adscriptum probatumque est Musgravio *). Hermannus veterem scripturam retinens, articulum verbo additum explicandi vim habere censet, *τουτέστι τὸ δρᾶν* vel *τὸ δρᾶν λέγω*, Matthiae ad Hipp. v. 49. τὸ δρᾶν sc. *τοῦτο*, pro quo pronomen ad τέρψις relatum esse, quemadmodum Hermannus v. 453. ὥστ' ἐν τοιοῖσδε βοτοῖς pro ὥστ' ὦδε ἐν βοτοῖς dictum putat; sed certa hujus translationis exempla desunt. Sicut Oed. C. 766. ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός positum est pro *τερπνόν*, adaeque hoc loco dicere potuisset, *ἐπειδὴ τοῦτό σοι τερπνόν ἐστι, τὸ δρᾶν*, vel etiam *ἐπειδὴ τούτῳ τέρπη, τῷ δρᾶν, τουτέστι τῷ ἐνεργεῖν κατὰ τοῦ Ὀδυσσεύως καὶ, ὥςπερ ἀρτίως ἐφηςθα, τῇ χειρὶ χρῆσθαι*. Sic Thucydides l. 32, 4. ἡ δοκούσα σωφροσύνη, τὸ μὴ ξυγκινδυνεύειν. Ergo post σοί posui comma, quia cogitatio paullulum suspenditur.

V. 115. Ἰνπερ ἐννοεῖς. Schol. Rom. et cod. La. γράφεται ἐννέπεις, ab hariolatione profectum.

V. 118. Ὅρῳς Ὀδυσσεῦ — Hunc et duos insequentes versus affert Suidas s. Προνούστερος.

*) Eadem dubitatio de Theocr. XVI. 23. οὐχ ἂδε πλούτον φρονέουσιν ὄνασις, ubi multi codd. ὦδε.

V. 119. *Τίς ἄν σοι τάνδρὸς ἢ προνοούστερος*. Wakefieldius Silv. III. 63. emendabat *τίς ἦν*. Cod. Γ. *τούτου τίς ἀνδρῶν ἄλλος ἢ* — Θ. Mosq. AB. Heidelb. Jen. et Suid. l. c. *ἦν προνοούστερος*. Anecd. Bekk. q. 111. et Photius: *Προνοούστερος ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος*. Σοφοκλῆς *Αἰαντι μαστιγοφόρῳ*. Positivo *πρόνους*, quem Scholiastes Barrocc. *ἄχρηστον* esse dicit, usi sunt Aeschylus Suppl. 982. Herodotus VII. 113. Eusebius Stob. X. 130, 29. ubi *προνοός* editum; Atticis scriptoribus inusitatus est.

V. 120. *Ἡ δρᾶν ἀμείνων εὐρέσθῃ* — affert Suidas s. *Καίρια*. Elmslejus ad Med. 190. hic quoque *ἡρέσθῃ* suum praeposit, Bekkerus ap. Plat. Gorg. 514. B. et aliis locis *ἡύρισκον*, hic codicum auctoritate, ille, quod aliquoties legitur, ubique restituere obstinatus; qua de re quae ad Phryn. p. 140. dixi, confirmarunt alii v. Siebelis ad Paus. T. III. 372. Dindorf. ad Ar. Pac. 129. Poppo ad Thuc. I. 58.

V. 121. *Ἐποικτεῖρω δέ νιν δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῇ*. Hos vv. et duo subsequentes Suidas apposuit s. *Ἀτῇ*, secundum s. *Ἐμπης*, utrobique *ἐμπης*, ut in codd. omnibus et Edd. vett. legitur; *ἔμπας* Heathii admonitu e Scholiis restituit Brunckius. Quum Sophocles v. 563. spondei vitandi causa breviorē *ἐμπα* usus sit, dubitari potest an hic quoque, ut fieri solet in penthemimeri v. ad v. 441., trochaeum praetulerit. Post *ἐποικτεῖρω δέ νιν*, comma in Edd. vett. deest; appositum rursus expunxit Schaeferus, Hermannus reduxit, *ἐμπας* proxime ad *δύστηνον* referens, *miserum tamen etsi inimicum*. Mihi comma aut nullo loco aut post *ἐμπας* ponendum videtur; in cod. Θ. distinctio quae vocatur media, post *δύστηνον* apposita, junctis *καίπερ ἐμπης*, sicut Schaeferus ap. Dem. c. Callipp. 1241, 10. *ὁμῶς καίπερ* indistincte scribi jussit, hoc loco comma inter *ἐμπας* et *καίπερ* relinquens.

V. 123. *Ὁδοῦνεν* — Sic in Ed. Pr. pro vulgato *ὄθ' οὔνεν* scripsi ob eas rationes, quas ad Phryn. p. 657. a falsa viri docti suspitione vindicavi *). Signo coronidis, quod

*) Schol. ad 1052. *ὄθ' οὐνενα, ἐκ παραλλήλου*. Moschop. ad Hes.

Passovius in Lex. Gr. s. h. v. desiderat, minus opus est in vocabulo composito, cui communis consuetudo significationem simplicis conjunctionis tribuit. *Τούνεκα* tam diu et in ipsis Grammaticorum libris hoc modo scriptum esse permirum est, quam jam veteres docuerint, nomen relativum, sive ut nunc loquuntur, correlativum esse v. Etym. M. p. 641, 44. Apollon. de Pron. p. 72. A. cf. Aglaoph. p. 498. Sed mirabilior est Reisigii opinatio Comm. ad Oed. v. 980. *ὁδοῦνεκα* ex *ὁδοῦνεκα* compositum significare *ubi id est cuius causa quidque sit*; ergo h. l. *miseret me Ajacis ea in parte in qua est id, cuius causa miser est*. Tanti nova dicere non emam. *Συγκατέβηνται* cod. Θ. et Planudes in Anecd. Bachmanni T. II. 61. quod recepit Hermannus.

V. 125. *Ὅρῳ γὰρ* — Hunc totum locum usque ad finem v. 132. ad se transtulit Suidas s. *Εἰδωλον*, sex primores versus Stobaeus Tit. XXII. 22, 188. quatuor 125—128. Schol. Ven. E. 449. Secundo similem profert idem Stobaeus Tit. XLVIII. 4. *Σοφοκλῆς Ἀλάντι, Ἄνθρωπος ἐστὶ πνεῦμα καὶ σκιά μόνον*, quae vulgo ex Ajace Locro petita putant. Ajacem nescie quis ap. Clementem Strom. L. II. 64. ita loquentem facit

*Πῆμα δ' οὐδὲν ἐλευθέρου
ψυχὴν ἔδακνεν ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.
οὕτως πέπονθα καὶ με συμφορᾶς ἀεὶ
βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει
λύσσης πικροῖς κέντροισιν ἡρατισμένον. *)*

quae Grotius inter Sophoclea retulit p. 461. nonnulli propter furo-

---

Opp. 113. *νόσφιν ἄτερ, ἐκ παραλλήλου*. Schol. ad Oed. T. 1463. *χωρὶς ἄνω, ἐκ παραλλήλου*. cui conferri potest *χωρὶς ἰδέε* Demosth. p. 155. 10. Horum tamen nulli similis est conjunctionum *οἷσι οὐνεκα* parallelismus, neque magis quae Matthiae Gramm. §. 636. apponit, *τίνας δὲ χάριν ἔνεκα, βοτανῶν ἔνεκεν χάριν*. Sed illis fortasse *ἡμος ὅτι* ante oculos fuit.

*) Bothius in primo versu *πῆμα δ' οὐδ'* — Schaeferus ad Bos. p. 215. *οὐδὲν δὲ πῆμα* — ipse olim *οὐδὲν ὧδ'* — correxi; *συμφορᾶς* pro *συμφοροῦσ'* apta est Bothii emendatio, quam praecepit Suevernius v. Comment. ejus *Ueber einige Anspielungen* etc. p. 28. Sic *κηλὶς συμφορᾶς* Oed. T. 833.

ris mentionem ad Ajacem pertinere crediderunt. Atque huius fabulae Scholiastes Aristid. T. II. 143. nominatim adscribit, quae nullo modo ei conveniunt: τὸ δειλίας γέρας ἀνίνδυνον Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ λέγει. Αἴας γὰρ εἰ δειλὸς ἦν καὶ μὴ θρασὺς, εἴληφεν ἂν γέρας τῆς δειλίας τὸ μὴ κινδυνεῦσαι αὐτοχειρίᾳ. Sophoclem si constaret fabulam retractasse, haec unde provenerint, haud difficile esset ad suspicandum. Nunc Grammatici errorem quam temporis injuriam accusare malo. ED. PA. Quod Osannus affirmat (Ueber Sophocles Aias p. 130.) me, quum haec scriberem, a suspitione veri non procul afuisse, id a me longe deprecor; nam suspicionem istam duplicis recensiois et olim parum firmam judicavi et cognitis, quae Osannus pro ea dixit, fanditus repudio. De proverbio δειλίας γέρας ἀνίνδυνον dictum est in Aglaoph. p. 67.

V. 127. Ὑπέρκοπον μὴδὲν ποτ' εἶπης. Recte hoc Scholiastes refert ad Ajacis superbiam v. 767. et seqq. testatam, quam vel Cyclicorum carminibus vel scenicorum fabulis divulgatam, certe Sophoclis spectatoribus notam fuisse credi licet; cetera quae narrat ex Tragodumenis sumta, Ajacem noctuae signum gentilicium elypeo insculptum erasisse, deam ipsam, quum pugnaturum opem suam offerret, de carru detruxisse, ea si cognita fuerunt poetae, certe a re aliena iudicavit. Pro ὑπέρκοπον apud Stobaeum l. c. surrepsit ὑπέρρογκον, apud Schol. Ven. E. 449. qui vv. 125—128. affert, ὑπέρκομπον quod ipsum codd. nonnulli h. l. substituunt. Blomfieldius ad Sept. v. 795. statuit ὑπέρκομπος esse formam rovitiam ex ὑπέρκοπος auctam interpositu literae μ, ut ὄμβριμος, ὄμπνιος, pro quibus rectius attulisset στυφοκόμπος v. Dindorf. ad Avv. 1288. δοξακομπεῖν Dio Chr. LXVI. 347. v. Bast. Add. ad Longin. p. 644. δημοκόμπος, δειλοκομπεῖν, quae merito vituperantur. Sed opinionem ipsam falsam puto. Ὑπέρκομπα quae sunt et ὑψίκομπα, eadem ὑπέρκομπα immoderata et enormia dici possunt, sed non contra; in illis praeverbium et nomen perinde valent; in hoc praevalet praepositio, obscurata quodammodo compositi parte

altera, ut *μεσόκοπος* *), quod quidam ita interpretantur *δ μέσου κόμματος ὢν*, fortasse recte, dummodo non a moneta translatum putetur sed a *περικυπῇ* sive circumeasura (filo) corporis; nam dicitur illud proprie de statura, tum de aetate et specie in universum. Adjectivum *ὑπέρκοτος*, quod viri docti suspectant ut ex *ὑπέρκοπος* depravatum v. Matthiae ad Herc. 1059. tueri videntur cognata, quibus, aut sola mali ingruentis notio inest, ut *πρᾶγος νεόκοτον* Aeschyli et quotidianum *παλίγκοτος*, aut ne haec quidem sed indefinita modi significatio, sic ut *ἀλλόκοτος γνώμη τῶν πάρος diversa priori sententia* Philoct. 1191. nihil aliud significat quam *διάφορον* v. Corais ad Heliod. p. 146. et *ιδιόκοτος* idem est quod *ιδιόρρυθμος* v. Hesych. s. *Ἰδιόκοτον*. Idem et Zenobius *Δίχολοι γινώμαι κατὰ μετάληψιν*, *χόλος γὰρ ἡ ὀργή*, *ὀργή δὲ ὁ τρόπος*. Ergo, ut breviter complectar, *ὑπέρκομπος* propriam habet gloriationis significationem, unde transfertur ad res splendide exaggeratas, *ὑπέρκοπος* vero et *ὑπέρκοτος* immodicum et vehemens denotant.

V. 129. *Μηδ' ὄγκον ἄρης μηδέν* — Sic plerique codd. Stobaeus l. c. Suidas Kuesteri l. c. et Eustathius p. 807, 20. qui *ὄγκον αἴρειν* ex h. l. affert; *ἄρη* vero exhibent La. Ven. Θ. Mosq. A. Aug. C. Lips. AB. ut vett. Edd. Stobaei atque Suidae. Significationem sibi sumendi sive animo concipiendi habet utraque forma; activa v. 75. *δειλίαν αἴρειν*, Iph. A. 1598. *θάρσος αἴρειν*, Musaeus v. 243. *ἄλγος αἰείρειν* **), media Diod. XXXI. p. 127. *πένθος ἤρατο*,

*) Passim *μεσοκόπος* scribitur v. Schweighaeus. ad Athen. IV. 177. F. T. II. 659. sed falso, nec simile hoc est paroxytonis *δημοκόπος*, *δοξοκόπος* etc. cf. Corais *Στοχασμ.* p. 72. in quibus significatio verbi activa, quanquam alio traducta, clare tamen apparet, sicut neutralis in *προκόπτειν*, quod cum *προτύπτειν*, *ὑπερπαλεῖν*, *ἀντιπαλεῖν* (adversari) *ἐμπαιος*, *πρόσπαιος*, comparandum videtur. In *ζηλότυπος*, *ἀλιτύπος*, *χαμαιτύπη*, *ἀβολεῖν* (*συμβάλλειν*) *ἀντιβολεῖν* (*ἄντισθαι*) *συνηβολή*, manet originis nota, sed in *μοιχοτύπη*, *καλαμοτύπος*, *λαμαιοτύπης* (si pro *χαμαίζηλος* valet) *ὀξυβολῶ* (*ὀξέως ἀκούω* Suid. cf. *εἰκοβολῶ*) *μεμφιβολῶ*, *μεσάδοντος*, non minus obscuratur quam in *εὐκόπως πέττειν*, *εὐκοπία τροφῆς* Agatharch. de M. R. p. 30. T. I.

**) Sed *φρόνημα αἴρων εὐήνιον καὶ σῶφρον* Philostr. Herr. XI. p. 718. et

Theocr. V. 20. ἄλγος ἀροίμην, Oppian. Cyn. II. 63. θῆριν αἰείρασθαι etc. Ed. Pa.

V. 130. Ἡ χειρὶ βροίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάρει. Verba εἰ τιнос — βροίθεις profert Eustathius p. 54, 28. Βάρει legitur ap. Stob. et Suid. II. cc. in Γ. La. Ven. et plerisque aliis; βάρει Aug. A. Jen. Heidelb. Ald. et inter lineas Mosq. A. γρ. βάρει, quorum optio difficilis. Pro illo afferri potest, quod Hermannus monet, βάθος aliunde translatum esse quam βροίθω, ideoque sermoni poetico convenientius videri quam βάρος, quod in eadem metaphora consistit (ἐμβροίθεις καὶ βαρύ Plat. Phaedon. p. 81. C. cf. Fischer. p. 340.) βάρει quum olim praeferrem, hanc habui rationem, quod βάρος πλούτου et ὄλβου apud poetas leguntur Iph. T. 419. El. 1297. sed βάθος πλούτου, βαθύς πλούτος et βαθύπλουτος vulgari usu trita sunt v. Interpp. ad Ep. ad Rom. XI. 33. Μακρός h. l. non opus est pro βαθύς accipi, quemadmodum φρεϊάτα μακρά interpretantur v. Eustath. p. 192, 42. sed valet pro μέγας ut μακρὰ οὐσίαι Aristot. Pol. VI. 4, 3. p. 255. ed. Schneid. μακρὰ δόξα Aelian. V. H. I. 23. ἀριθμοῦ μάσσονα Pind. Nem. II. 36. μήκιστον τεράων Apollon. IV. 1364. μήκιστος πλούτος Emped. v. 420. qui v. 355. μήκος pro μέγεθος dixit ut Sophocles Ant. 393. et contra Demosthenes p. 496, 18. χρόνος τοσοῦτος τὸ πλήθος pro μήκος; Aelian. H. An. XIII. 18. τῷ πλήθει τῆς ἀλκῆς, eaque ratione nomina dimensionum, magnitudinis et multitudinis, qualitatis et quantitatis, mensurae et ponderis, crebro inter se, nec mirum, permutantur, ὀλίγος κοῦρος pro μικρός Ammon. p. 103. v. Valck. βούταις πολλός Apollon. Arg. I. 760. Σπάρτη πολλή pro μεγάλη Theocr. XXII. 156. cf. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. XX. 3, 271. βραχεῖς pro pauci Polyb. IV. 19, 10. Euseb. Demonstr. L. II. 72. D. Nicet. Ann. VII. 8, 127. B. Niceph. Greg. Hist. IX. 4, 250. F. et apud veteres βραχεία oppositum τῷ πολλά v. Schoemann. ad Isaeum p. 185. μετρεῖν pro

---

ἀφρονα μῆτιν αἰερεῖν Agathias Ep. LIII. p. 22. T. III. animi elationem assignificat, ut ἐποῦ αἶρε. θυμὸν Oed. T. 914. animos sustulit Plaut. Truc. II. 8, 10.

ἀριθμεῖν et ἀμέτρητοι pro ἀνάρηθμυι v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 47. *pondus* apud Latinos pro *copiā*, *quanti* pro *quot* etc. Ab his vero acyrologiae exemplis, quae certis notionum generibus continentur, multum distat et abusus praedicatorum subjectis suis inconvenientium et inconsequentia metaphorae ab alio genere translationis in aliud transeuntis. In utroque veteres sibi multa indulerunt nostris scriptoribus inconcessa, sed haec in certum ordinem redigi nequeunt. Pindarus Nem. VI. 45. ὦτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖσ' εὐθύνε — οὐρον ἐπέων, non minus licenter loquutus est quam illi qui, ut Quintilianus ait, quum initium a tempestate sumserunt, incendio aut ruina finiunt; λῦσαι δ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος Orph. Arg. 1330. ἀνάψει νέφος οἰμωγῆς Eur. Med. v. 107. et sic item alia. Quod ad conjunctionem disparabilium attinet, ea aut contra naturam est ut ἀλφὸς μέλας Anecd. p. 386. νεβρῇ παρδαλέῃ Orph. Arg. 451. μολυβῇ κεραμῖς Athen. XIV. 621. A. κέραμος ἀργυροῦς VI. 229. C. πυξίς χαλκῇ Galen. de Comp. Med. p. Loc. II. 584. T. XII. vel κερατίνη Alex. Trall. I. 10, 35. quae Proculus in Crat. c. 83. p. 44. ψευδωνύμως dici tradit τῆς ὕλης μεταπεσοῦσης, et compositi parte oblitterata ἵπποκόμος τῶν καμήλων v. Valcken. ad Herod. VI. 129. Alia contra usum, σιμοὶ τήν κνήμην Heliod. III. 1, 108. κυλλὸς ποῦς, χεῖρ χωλή v. Philemo Techn. p. 209. Schol. Arist. Av. 1386. Eq. 1094. Verum haec in transcurso tractari non possunt.

V. 131. Ὡς ἡμέρα — τοὺς κακούς. Eustathius de Ism. II. p. 70. τοὺς γὰρ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς Ed. Pa. Inutilis et supervacanea est correctio viri docti in Diario Class. A. MDCCCXV. p. 254. ὡς ἡμεῖς ἐν —

V. 134.135. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχω βάθρον ἀγχιάλου. Musgravius omissis τῆς ἀμφιρύτου ut supervacaneis, systema anapaesticum, si vulgarem in describendis versibus morem sequimur, a monometro inducit, quod per rarum est, ὡ φάος ἀγνόν Soph. El. 86. ex Hermannii descriptione, δόστανε γέναι Med. 357. ὡ τέκνον, ὡ ξέναι Iph. A. 1276. ὡ παῖ, τί θροεῖς Hipp. 212. Vulgatam satis stabiliant Suidass. Βάθρον,

Lydus d. Mag. L. I. p. 14. Schol. Eur. Phoen. 246. Grammaticus in Anecd. Bachm. p. 369. et in Append. Greg. p. 680. Ac si Musgravius dubitavit an insula *ἀρχίαλος* dici non possit, id refellitur Gemini exemplo, qui in Epigr. V. 256. T. II. Anth. Pal. IX. n. 288. eidem Salaminii hoc epitheton tribuit, ipsoque insulae hujus situ, quae tam prope a litore abest, ut *ἀρχίαλον* magis quam *ἀμφιδάλαττον* vel *πελαγίαν* nominari conveniat. Accedit, quod Hermannus et Bothius subjiciunt, fieri posse ut poeta urbem Salaminem *ἀρχίαλον* dixerit, quanquam haec ratio non convenit in Lemnum, quae ab Aeschilo Pers. 885. inter *ἀρχιάλους* refertur, etsi urbem cognominem non habet. Ed. Pr. Quod Bothius conjecturam olim a se propositam *βάθρον ἀρχίαλον* *), qua duo epitheta diversis adjunguntur subjectis, contra Elmsleji reprehensionem ad Heracl. 750. ipsius reprehensoris exemplo defendit, poterat sane locupletiores testes citare, Euripidem Hel. 408. *οἶδμα πόντιον γλαυκῆς ἀλός*, Iph. A. 165. *ἀμφὶ παρακτίαν ψάμαθον Ἀυλίδος ἐναλίας*, Herc. 364. *τὰν ὄρεινόμον ἀγρίων Κενταύρων γένναν*, et Sophoclem ipsum Trach. 848. *ἀδινῶν χλῶραν δακρύων ἄχραν*, quibus in locis nihil obstat, quo minus duo uni nomini accumularentur epitheta; postremo poetas epicos Hesiod. Theog. 566. *ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον ἀνγῆν*, Theocr. XXV. 10. *ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο*, Nonn. I. 300. *κωφὸν ἀδουπήτου μέλος ἤχους*, aliosque. Saepe tamen Graeci non solum duo sed quatuor et amplius epitheta uni adaggerarunt substantivo. Hom. Od. IX. 322. *νῆος ἑικοσόροιο μελαίνης φορτίδος εὐρείης*. II. XI. 32. *ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἄσπινδα θούριν καλήν*. Hesiod. Scut. 250. *κῆρες κυάνεαι — δεινωτοὶ βλοσυροὶ τε δαφουνοὶ τ' ἄπλητοὶ τε*. Aesch. Ag. 155. *μῖμνει γὰρ φοβερά παλινόροσος οἰκονόμος δολία μνάμων μῆνις τεκνόποιος*. Si vero duo epitheta totidem-

*) Wunderus ait idem requirere Kaemmerum ad Hymn. Hom. p. 146. quod verba *ἀρχίαλος* et *ἀμφίρτος* uni nomini tribui non possint. Libro illo per bibliopolas nostros uti non licuit, sed hoc certe non dubitari puto, quin bimaris Corinthus et *ἀμφικλυτος* dici queat et *πλησίαλος*. Sophocl. Ajax. Ed. 2.

que substantiva parili inter se convenientia obversarentur, persaepe iis ne in mentem quidem venisse arbitror aequabilis partitionis, nisi vel metri ratio vel concinnitatis admonuisset. Ergo Elmslejanus canon a Porsono, ut videtur, acceptus v. Hermann. ad Hec. 423. obstat quidem ne viris eximiis credamus, Eur. Hipp. 76. ἀκήρατον μέλισσα λειμῶν ἡρινὸς διέρχεται scribendum esse pro ἡρινόν, ne λειμῶν duo epitheta habeat, nullum autem μέλισσα, qua ratione ducitur Matthiae ad El. 829. prorsus autem non eo valet ut vel receptas lectiones immutare vel ancipites dijudicare possimus. Nec in Iph. T. 12. χιλίων ναῶν στόλον Ἑλληνικὸν συνήγαγ', veterum Edd. scripturae Ἑλληνικῶν viri docti praefere dubitarunt.

V. 136. Σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντ' ἐπιχαίρω. Hunc versum et duos sequentes promittit Suidas s. Ζαμενῆς et Κακόθρους. Schematis Oropii et exempla compluscula et causas varias afferunt veteres; primum loco parum opportuno Il. VI. 479. καὶ ποτέ τις εἶπη ἀνιόντα, unus quidem Scholiastarum antiptosis causatur, qualis sit γυναῖκα μαζόν, alius ἰδῶν supplet; repugnat tertius οὐ λείπει τὸ ἰδῶν ἀλλ' ἔστι συνήθης Ἀττικοῖς ἢ φράσις· Εὐρυπιδῆς Πήσω (390.) χαίρω σ' εὐτυχοῦντα, καὶ Ὅμηρος (Il. XIII. 352.) ἤχθετο δαμναμένους. Tum ad Il. IX. 77. τίς ἂν τάδε γηθήσειε — οὐ λείπει τὸ ὁρῶν, ἀλλ' ἔστι παλαιὰ συνήθεια. Ἀριστοφάνης (Ach. 15.) ἀλλ' ἕτερον ἦσθην, καὶ Κρατίνος (Fragm. p. 43.) γέγηθα τὸν ἄνδρα, καὶ ἔστιν ἐξ ἀντικειμένου οἶον, τίς οὐκ ἂν κλαύσειε. Ibidem cum Il. XIII. 353. ἤχθετο δαμναμένους conferunt Eupolideum ἤδη γὰρ Ἀρίσταρχον στρατηγοῦντ' ἄχθομαι. Postremo Eustathius Homerum, quum scriberet γηθήσει νῶϊ προφανείσα Il. VIII. 378. vel casum pro casu posuisse vel praepositionem διὰ omisisse censet; Suidas autem s. Χαίρω σε usus Euripidis loco Sisyph. Fr. III. χαίρω σε ἐλθόντα τὸν τε μιὰρὸν ἐξολωλότα, rationem constructionis non addit sed schema Oropicum vocari narrat, omissum illud a schematum scriptoribus, Tryphone et Lesbionacte. Ex nostris Grammaticis Brunckius ad Phil. 1314. et Elmslejus ad Iph. T. 930. Oed. C. 1119.

participia δρών et ἀκούων omissa putant; quae si omitti licuisset, procul dubio saepius et in vulgari quoque sermone et post alia etiam verba irascendi et indignandi premerentur, quoniam notiones eas continent, quae sponte se in animum audientis insinuant. Sed praeter Heliod. VIII. 16, 128. ἤσθην ἀπαγγελθέντα μοι τὸν νεανίαν, nullum mihi apud Atticistas exemplum reperisse videor, nedum apud Atticos ipsos *). Schaeferus autem ad Bos. p. 26. nihil subaudiendum esse dicit, sed accusativum ex ipso verbo pendere, quasi haec legitima sit et ordinaria syntaxis aut non legitima sine explanatione admitti possit. Huic tamen assensus Buttmannus ad Phil. I. c. Wakefieldianis exemplis demonstrat, Romanos *pallere, ardere, pavere*, cum quarto composuisse casu atque Statium adeo *gaudet bella, gaudet fata suorum* dixisse; quorum illa prorsus aliena sunt, quia pallere aliquem non proprie dicitur, ut χαίρειν, sed per translationem, ut πτήσσειν, ἐκπλήττεσθαι, ἄχθεσθαι τινά, quae more solito constructionem eorum verborum sequuntur, quorum vices sustinent; a Statianis autem graeca hoc differunt, quod omnia participium adjunctum habent, et quae paullo ante memoravi, et Eur. Dan. Fragm. VII. (IV.) 148. ceteraque a Matthiae Gramm. §. 414. p. 758. §. 555. p. 1088. collecta, excepto uno sed parum certo γέγηθα τὸν ἄνδρα, quod quam extra ordinem afferatur, omissi a Grammatico participii suspicio gliscit. Homericum τίς ἂν τάδε γηθήσεις non magis ad causam pertinet quam ταῦτ' οὖν ὁ Ἀρταξέρξης ἔχαιρε Plut. V. Pelop. c. XXX. ταῦτά λυπείσθαι καὶ ταῦτά χαίρειν Demosth. p. Cor. 323, 6. τὰ κοινὰ χαίρων μόνος Eur. Ion. 361. ac latina *id laetor, id doleo* v. Interpp. ad Sall. Cat. LI. 29. Illud autem Oppian. Cyn. I. 127. βότρων ἡμερίδων θλίβων ἐπιλήνια χαίρει, cum γαμήλια χρεμίδει I. 341. comparandum itaque accipiendum videtur quasi ἐπιλήνια χάσματα

*) In Aesch. Ag. 1103. (1066.) μαρτυρίοις τοῖςδ' ἐπιπείδομαι, κλαίόμενα τάδε βρέφη, utique ὁρῶσα suppleri potest, sed et μαρτυρεῖ et alia, estque haec non grammatica ellipsis sed rhetorica, quam nos notis orationis abruptae et concisae significare solemus.

χαίρει significetur, *er feiert die Kelterfreuden*, quod latine dici potest *torcularia gaudia gaudet*, ut *Saturnalia vivit et similia*, quae in Dissert. de figura etymologica produxi. Neo ab hoc multum abest Statianum illud *bella gaudet*, id est bella ejus deliciae sunt, quod multo plus significat quam bellis gaudet; et Aesch. Choeph. 440. *χαίρουσα πολύδακρυν γόον*, quorum omnium nihil cum *ἐπιχαίρω σε εὖ πράσσοντα* conferri debet. Quare, si quis huc potius inclinet, ut hanc constructionem *τῷ ἀντικειμένῳ*, quod isti vocant, assimilatam credat, suo jure uti videbitur. Ego magis arbitror asymptotiae rationem rhetoricam esse, non grammaticam. Nam infinitivum hic ferri non posse, perspicuum est; requiritur participium *σοῦ μὲν εὖ πράσσοντος*, sed quia, quod sequitur *σὲ δ' ὅταν ζαμενής* —, sententiae summam continet, hic accusativus pronomen praecedens in sui similitudinem trahit. — Verbum *ἐπιχαίρω*, quod Ammonius de *ἐπιχαίρεικάκῳ* dicit jubet, hoc loco de *ἐπιχαίραγάθῳ* positum est ut *ἐπίχαρτος* Agam. 704. Trach. 1263. Alciph. II. Ep. 4.

V. 139. 140. *Μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι, πτηνῆς ὡς ὄμμα πελειάς*. Primum versum expromit Eustathius in Ep. XV. Opusc. 323, 12. Tria prima verba affert Grammaticus in Etym. Gud. 647, 38. quatuor postrema Suidas s. *Πελειάδες*. In his Piersonus Veris. L. I. c. I. corrigebat *φήνης ὡς ὄμμα πελειάς*, utique incaute inconsulteque, licet assensi sint Valckenarius ad Phoenn. p. 152. et Musgravius; *ὑπόπτεροι πέλειαι* Philoct. 289. *πετεινοὶ οἰωνοί* Aesch. Sept. 1022. *πτηναὶ χῆνες* Anall. T. IV. 258. *πτηνοὶ ὄρνιδες* Arist. Avv. 1084. Eur. Troad. 148. quibus adjiciendum *ἰχθύες ἀναῦδοι* Soph. Fr. Inc. XLII. Neque Brunckio concedo *ὄμμα πελειάς* nihil aliud significare quam ipsum *πέλεια*, sed Sophocles cogitate ita scripsit, quod animi metus maxime oculorum nictatione proditur, quare *οἱ σκαρδαμυκταί* timidi putantur Arist. Physiogn. p. 154. Hinc est quod Hesychius *καταμεμυκέναι* interpretatur *ἀποπτῆξαι* (scr. *ὑποπτῆξαι*) et Philostr. V. Apoll. IV. 11, 242. *κατέμυσεν ἄν τις πρὸς ἐνίας αὐτῶν ὑπ' ἐκπλήξεως*. In contrarium vergit *βλέπειν ἀσκαρδάμυκτον* Arist. Eqq. 292. similiter ut

ὄφθοις seu ἀνεφρόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέπειν Plut. de Tranq. T. II. 476. E. Dionys. Antt. L. XI. 722. B. et simplicius ἀντωπεῖν àtque ἀντοφθαλμεῖν v. Bentlej. ad Horat. I. Od. 2, 18. Ed. Pr. Epithetorum otiosorum usus jam multos multo ante Piersonum offendit. Scholiastes Flor. ad Eur. Or. 1383. ἀδολεσχία τὸ σιδαρέοις ξίφεσι, quo idem poeta utitur Hec. 719. solus Tragicorum. Galenus de Comate c. II. 656. T. II. οὐκ ἦν τῶν ματαιῶς τὰ ὀνόματα ἐπιτιθέντων οὗτος ὁ ἀνὴρ (Hippocrates) οὐτ' ἀνοήτως πρόσκειται τῇ καταφορᾷ τὸ νωθρά, οὔτε φησὶν ὥσπερ Ὅμηρος ὑγρὸν ἔλαιον καὶ γάλα λευκὸν μηδενὸς ἔνεκα διορισμοῦ· καὶ γὰρ πᾶν γάλα λευκὸν καὶ ἔλαιον ὑγρὸν, quod crimen a caro capite, Homero, propulsare annititur Porphyrius in Schol. ad Il. IV. 434. sed praetermittit, quod maxime ad rem erat, epitheta non solum ad distinctionem pertinere sed vel maxime ad emphasin et enargiam, ut εἰλίποδες βοῦς, θηλύτεραι γυναῖκες et similia. Aequior Galeno. Aristoteles Rhetor. III. 3, 453. D. γάλα λευκόν, quo non Homerus solum sed etiam Pindarus, Aeschylus, Theocritus usi sunt, poetis condonat, oratoribus interdictum; nec illi displicuisset νίφα λευκήν, λευκή χιών apud Hesiodum, Sophoclem et Theocritum (*albas nives* Lucr. VI. 736.) ὑγρά ἄλς et ὑγρά θάλασσα apud Aeschylum, ὑγρὸν πέλαγος Pind. P. IV. 40. quae Homericum κύματα ὑγρά subsequuta sunt, hisque assimilata νοτερόν ὕδωρ Ion. 146. ἄλς ἀλμυρά Troad. 67. Nec Quintilianus, de appositorum convenientia disserens VIII. 6, 40. *humida vina* in poeta reprehendit, sed *apud oratorem*, inquit, *nisi aliquid efficitur, redundat*. Atque nostri quoque poetae illis quidem, quae diuturno usu eviluerunt, abstinere solent, alia vero his paria et similia minime aspernantur, in utroque rationibus quibusdam reconditis ducti, quae verbis concipi nequeunt. Sed τετρασκελὴς μέσχος Eur. Phoen. 742. et *quadrupes equus*, si ita scripsit Ennius Ann. VII. 82. dubito num antiquis Criticis placuerint; neque minus abhorreere videntur apposita a synonymis ducta ἄλς πελαγία Pers. 425. ἄλς ποντία Hel. 129. Hérc. 397. ποντιάς ἄλμη Pind. N. IV. 59. πέλαγος ἄλιον

Hec. 938. Androm. 1013. et *πέλαγος νοτίας ἔλμης* Hipp. 149. *ἄλός ἐν πελάγεσσι* Hom. H. XXXIII. 15. Hoc tamen loco non praetereundum est, primum prae ceteris Euripidem, poetarum ante Nonnum verbosissimum, hisce usum esse tomentis, deinde fieri posse, ut, quae nobis unum idemque significare videntur, veteres momento quodam distinxerint, quod maxime apparet in *ἄλς* et *πέλαγος*. Ac fortasse ille, quum *νοτερὸν ὕδωρ* diceret, non *τὸ ἴδιον τοῦ ὕδατος*, ut Technici loquuntur *), sed praesentem aquae lustralis usum significare voluit, quemadmodum Hercules a Theocrito XXV. 143. *εὐσκοπος* nominatur *ὡς τότε τοιοῦτος ὦν*, hoc est, quia cum maxime oculos ad occursum tauri intentos habet, quae temporaria epitheta opponuntur fixis et perpetuis, ut Venus etiam quum belligerat, *φιλομμειδής* dicitur v. Schol. H. T. 40.

V. 141. *Τῆς — νυκτός*, hinc excerpit Suidas s. *Φθιμένης*.

V. 143. *Ἐπὶ τὸν ἵππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ' —* Haec verba apponunt Etym. M. et Suidas s. *Ἴππομανής*. Pessime Eustathius p. 1524, 48. *ἵππομανής Αἴας ὁ πᾶν μανιώδης*. Melius Scholiasta *τὸν ἵππομανῆ λειμῶνα ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται*. Heathius *ἵππόνομον* emendat. Ed. Pa. Alia correctio est *τὸν ἵπτόμαχον*, quam praebet cod. Suidae l. c. ap. Porsonum Adv. p. 183. Brunckius, Musgravius et Wakefieldius conferunt *πεδία ὕλομανοῦντα, δένδρα φυλλομανοῦντα, θαλλομανοῦντα* et *καρπομανῆ*, quibus addi possunt verba *χορτομανεῖν* et *χερσομανεῖν*, *vites triferae* quas ob id *insanas* vocant Plin. XVI. 27. *μάχλος ἄμπελος* Aesch. Fragm. CCCCV, eoque evincere student, *λειμῶνα ἵππομανῆ* esse vel equis vel gramine luxuriantem. Posterius vehementer abhorret, prius Hermannus probavit; quanquam metaphora paullo audacior videtur, quia e campo equi non pullulant et exuberant ut ex agro et arbore frondes foliaque; neque facile quis campum Asium *κυννομανῆ* dixerit. Nos

*) Schol. Theocr. I. 57. *τὸ δὲ λευκοῦ γάλακτος τὸ ἴδιον τίθουσιν οὕτω καὶ μέλαν σκότος*.

Scholiastae accedimus, *λειμῶνα ἵππομανῇ* pratum significare equis pervulgatum sive quod equi persultant et perfurunt, ut Virg. Georg. II. 487. *virginibus bacchata Lacaenis Taygeta*, quod verbum de feris montivagis usurpat Lucretius V. 822. *animal omne quod in magnis bacchatur montibus passim*; neque negabit quisquam, montes feris bacchatos ὄρη θηρομανῇ dici potuisse. Passivam significationem habent etiam *θεομανῆς* et *ἡλιομανῆς*, sed aliter temperatam. *Thrace bello furiosa* apud Horatium *τὴν ἀρειμανῇ* vel *δοριμανῇ* significare videtur intellectu activo.

V. 145. *Βοτὰ καὶ λείαν* — non significat, quod Guil. Schneidero videtur, duo diversa pecudum genera, propria et rapta, sed idem est quod v. 55. *ποιμναι καὶ ξύμμικτα λείας*, omisso autem epitheto propius accedit ad schema, cujus C. Stolbergius, primus inter Germanos Sophoclis interpres, mentionem fecit, *τὸ ἐν διὰ δυοῖν*. Irridet hoc Heynius ad Georg. II. 192. parum reputans neminem sanum hodie sic loqui *date mihi pateram et aurum pro auream pateram*. Quod ille dicit convenientissimum esse, ut vocabulo minus definito accuratioris explanationis causa adjiciatur aliud, id quadrat ad ejusmodi locos: *corvorumque greges ubi aquam dicuntur et imbres poscere* Lucret V. 1084. cf. Cortium ad Sallust. Cat. Exc. II. 398. *δύγκλειαν ἐκτῆσαντο καὶ ῥαθυμίαν* Eur. Med. 220. id est *famam inertiae* cf. Matthiae ad Troad. 1028. *πυρὶ καὶ στεροπαῖς* Oed. T. 470. *δρόσου βιβλίνου τε πάματος* Ion. 1213. *ἴστω σίδηρος ὄρκιόν τέ μοι ξίφος* Phoen. 1671. *ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης* Arist. Eqq. 810. *χαλεπαὶ λαβεῖν μὴ οὐ χρόνῳ καὶ πολιορκία* Demosth. p. 379, 8. *ὁ ἰατρὸς προσφέρει δῆγμονες καὶ φάρμακα* Plutarch. V. Pericl. c. XV. *προσθεμάτων καὶ αἰδοίων* Clemens Strom. III. 553. et quod a nostra dicendi consuetudine longius abhorret, *ἀρχὴ πάλιν καὶ σύννευσις ἐγένετο τῶν πόλεων πρὸς ἀλλήλας* Polyb. II. c. 40. pro *ἀρχὴ συννεύσεως*. Sed fit interdum ut vocabulum, quod ex Heynii praescripto subsequi debebat, praeponatur ut Iph. A. 715. *ἤξει Σιμόεντα καὶ δῖνας ἀργυροειδεῖς*, Aesch. Eum. 242. *πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν*, neque

semper explicationi sed etiam exornationi et amplificationi hoc modo inservitur; id quod manifestissimum fit hujusmodi exemplis: τοῖς ἀγελάρχαις μέμφομαι, ὅσοι τὰς ἐαυτῶν ἀφέντες ἀγέλας μέλει ποιμαίνειν καὶ σύριγγι πληγὴν ἀπειλοῦσι καὶ μάστιγα Himer. XV. 2, 674. Nulla enim sunt pastorum carmina praeter fistulae modos, nec verberantur pecora nisi flagello, sed bis idem dixit rhetor, quo plenior fieret oratio et rotundior. Alias materia a materiato separatur: στίβας ἰστρωμένῃ τάπησι καὶ πορφύρα Themist. Or. XXII. 238. quod non licet amoliri sic ut Horatianum *sine aulaeis et ostro*; ναῦς ἐκ πεύκης καὶ ξύλων πεποιημένη Arist. Eqq. 1310. quod ad similitudinem exochae accedit; aut continens a contento: δὸς μοι πάγχρυσον τεῦχος καὶ λοιβὰν νεκρῶν Iph. T. 165, quo multo durior est ob inversum verborum ordinem Alexidis oratio Athen. XIV. 621. Ε. τοῦτῳ δότε πτισάναν καὶ τρυβλίον. Haec si quis inter se contenderit, haud difficulter intelliget, plerumque copulari vocabula idem aut fere idem significantia vel ad numeros complendos vel amplificationis et correctionis causa vel negligentia quadam incustoditi sermonis, qua plerique omnes ducimur inscii; idemque, si apud Euripidem legerit Heracl. 957. εὗρες ἄνδρας καὶ πόλισμ' ἐλεύθερον, vel Hel. 230. ἐν ἄλλῃ κύμασί τε, vix sensum figurati sermonis capiet; mirabitur paullulum *lyra et chordae* Pers. VI. 2. sed ut Plutarchum V. Pelop. c. XXII. ἵππος ἐξ ἀγέλης καὶ πῶλος pro ἵππου πῶλος dixisse credat, aegre sibi persuaderi sinet. Est etiam ubi zeugmatis species intercurrat, ut Artemid. IV. 82, 395. ἐλαίῳ καὶ ἐρίῳ χρυσάμενος κατὰ τοῦ στήθους. Sed principalis hujus schematis causa in eminentia quorundam epithetorum posita videtur, quae ita animum advertunt ut subjecto non subjuncta sed conjuncta et coordinata videantur. Atque hoc modo nescio an Theocritus Id. XV. 6. scripserit παντᾶ κνημίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες, quemadmodum Juvenalis, qui XVI. 24. *caligas offendere* usurpavit pro *centuriones*, idem pluribus verbis dicere potuisset *caligas et centuriones*. Multo tamen frequentior est ille, de quo ante dixi, parallelismus synonymorum, apparet-

que in omni vocabulorum genere: *ζῆ τε καὶ φάος βλέπει* Pers. 297. *ζώντων Ἀθηναίων καὶ ὄντων* Demosth. 248, 25. quae qui legerunt miror cur haereant in Helen. 538. *ζῶντα φέγγος εἰσορᾷ*, Bacch. 593. οὐτ' ἐθιγεν οὐθ' ἤψαθ' ἡμῶν, quae verba a Themistio saepius conjungi ostendit Dindorfius p. 34. eodemque modo *θίξις καὶ ἀφή* Sext. Hyp. III. 6, 143. *βοᾷ καὶ κέκραγε* Demosth. 294, 29. Lys. c. Sim. p. 97, 15. aliisque locis plurimis v. Abresch. Thucyd. p. 684. quorum quum unus solus innotuisset Schneidewino in Ibyc. p. 3. ipse idt in conjecturam mirabilem, Athenaei verbis ὁ Ἴβυκος βοᾷ καὶ κέκραγε declarari ibycis aviculae clamorem. *Ἡρεμέειν καὶ ἀτρεμέειν καὶ μὴ κινέσθαι* Hipp. de Morb. Mul. II. 824. T. II. *λῆγε γόνων καὶ παῦε* Epigr. Adesp. DCLXI. et maxime verba et nomina affectuum: *ῥδεσθαι καὶ τέρεπεσθαι* Arist. Plut. 288. Artem. I. 79, 74. (120.) *ῥδονται καὶ γῆθονται* Sext. c. Eth. p. 710. *ῥδεσθαι καὶ χαίρειν* Demosth. 384, 20. *γέγηθα καὶ χαίρω* Epicharm. Ath. VI. 236. *χαίρει καὶ γέγηθε* Julian. Or. III. 122. D. Plut. de Is. c. 54. p. 178. Liban. Decl. T. I. 257. Philo. de Sacrif. Abel. p. 179. A. *γῆθοσύνης καὶ χαρᾶς* idem de Plant. Noe p. 238. A. *γῆθους καὶ χαρᾶς* Lucian. Salt. §. 9. *πεφύβηται καὶ δέδοικε* Plat. Euthyphr. 12. C. *φόβοι καὶ δέιματα* Thucyd. VII. 80. *φόβος καὶ δέος* Herodo. IV. 115. Hipp. de Morb. sacr. p. 607. T. I. et saepius Demosthenes v. Schaefer. T. III. 477. *φρίκη καὶ φόβος* Plut. V. Pelop. c. XXVII. et si qua alia animo commoto vel animi commovendi causa geminantur, *δέρχοιτ' ἐξιδεσθε* Aesch. Prom. 140. *σκέψασθε καὶ θεωρήσατε* Dem. 629, 26. v. Krueger. ad Phil. I. 3, 3. *δέομαι καὶ ἀντιβολῶ καὶ ἰκετεύω* Isæus p. 26, 44. denique *φονεύετε, καίνετε, ὀλλυτε* Orest. 1302. *ἴθι, ἴκου, ἐλθέ* Aesch. Pers. 656. Neque ab affectu plane sejunctum est Homericum *εἰ ἔλθοι καὶ ἴκοιτο*, quo Artemidorus Prooem. L. IV. 309. ad demonstrandum synonymorum pleonasmum utitur, sed otiosa geminatio est *ἦκει καὶ κατέρχεται* Lucian. Philop. §. 28. sumtum illud ab Aeschylo, quem Aristophanes joculariter, serio et studiose Gellius defendit XIII. 24, 7. *ὀρᾷ καὶ βλέ-*

πει Plat. Legg. IX. 857. D. ἀλῶνται καὶ πλανῶνται Aelian. H. Ann. IX. 53. ἀλήτης καὶ πλάνης XII. 32. aliaque tau-
tologiae exempla, quibus non amplificatur sententia sed oratio
sit exaggeratio, modulationisque. His operae est conferre vo-
cabulorum conjugatorum compositionem interdum paronomas-
iae causa quaesitam, primum verborum, προσκαθεδεῖται καὶ
προσεδρεύσει Demosth. p. 14, 15. ἐπιμελείσθαι καὶ τη-
μελεῖν Plat. Legg. XII. 953. A. στροβεῖ καὶ στρέφεται
Julian. Or. II. 85. B. νιὸς ἐφύτευσε καὶ ἐξέφυσε Lesbos
Protrept. p. 171, 7. ἐρεσχελεῖ καὶ ἐρεθίζει Themist. XVIII.
224. A. deinde substantivorum: ἐπιβήτορες ἧδ' ἐπιβῆται
Orac. ap. Jo. Lydum de Mens. III. 5, 88. δαλοῖς καὶ δασί
Plut. V. Paull. Aem. c. XVII. ὠδίσι καὶ ὀδύναις Themist.
IX. 574. A. δορὰν καὶ δέσμα Philo de Anim. idon. sacr.
p. 844. A. tertio adjectivorum ἄτιμ' ἀτίετα Aesch. Eum.
363. διεσπαρμένους καὶ σποράδας Plut. de Def. Oracc.
XXXVIII. 362. postremo adverbiorum ἄνωθεν ἀνέκαθεν
Aesch. Choeph. 421. ταχὺ καὶ ταχέως Arist. Eccles. 1211.
quorum nonnulla viris doctis suspicionem glossae praebue-
runt; *pudor et pudicitia, fides atque fiducia, sine modo et
modestia* ¹⁾). Alia non conjugata sed synonyma arbitrio
quodam usus quotidiani coaluerunt, ut καινὰ νεά τε (ἄχῃ)
Aesch. Pers. 663. quod injuria sollicitari ostendit Themistii
exemplum Or. XXV. 310. A. καινόν τι καὶ νέον, et latina
novus ac recens v. Doederlein. Synon. T. IV. 95. contra-
riūque *vetus atque antiquus, prisci et veteres, παλαιὸν
καὶ ἀρχαῖον* Lys. c. Andoc. 107, 51. ἀρχαῖα καὶ παλαιά
Liban. Decl. T. I. p. 209. Aristot. Metaph. XII. 8, 744. E. ²⁾)

1) Aliā quaedam collegit et cum agnominis exemplis domesti-
cis composuit Grimmus in *Savigny Zeitschrift* T. II. p. 41. Eodem per-
tinent asyndeta *purus putus, novus novitius*, de quibus egit Gellius VI.
5. sed quae Gronovius hic attulit, *sarta tecta, pransus paratus*, nihilo
magis huc conveniunt quam *ruta caesa, accensi velati* etc.

2) Timaeus p. 54. αἶψα καὶ ξηράν, παραλλήλως εἶπεν· ἔστι δὲ
ταῦτόν. Hesiod. Theog. 233. ἀψευδέα καὶ ἀληθέα. Apollon. III. 967.
ἄνιψ καὶ ἄναυδοι. Plato Legg. X. 902. A. ὦ ἄριστε καὶ βέλτιστε. Sed
Hesiodus Opp. 4. ἄφατοί τε φατοί τε, ῥήτοί τε ἄῤῥήτοί τε hac gravi ver-
borum copia dignitatem et magnificentiam rei, quam tractat, scienter adumbravit.

quorum nominum discrimen tradit Demetrius de Eloc. c. 175. p. 72. ἀρχαῖοι ἐντιμότερον ἢ παλαιοί, neque negari potest, de vocabulis idem valere quod de foliis dici solet, nullum unum alteri perfecte simile esse, sed haec discrimina plerumque delitescunt. Itaque etiam Sophocleum illud βοτὰ καὶ λείαν, et quod infra legitur μῆλα καὶ ποίμνας v. 1061. δεσμὰ καὶ βρόχους Iph. T. 1411. ad sententiae gravitatem vel evidentiam nihil conferunt.

V. 148. Τοιούδε — πλάσσων. Affert hunc versum Suidas s. Ψιθυρίζει. Etym. M. 819, 2. κυρίως ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνεται.

V. 151. Εὐπειστα λέγει. La. pr. Γ. Harl. Jen. et duo Brunckiani εὐπιστα, a Brunckio et Porsono Adv. p. 183. probatum; ceteri εὐπειστα, quam lectionem exprimit Glossa εὐκόλως πειθόμενα. Id ego in Ed. Pr. recepi, quia ut ἄπιστα et δύσπιστα dicuntur, quae natura sua a fide abhorrent, sic εὐπιστα dici par est quae sua sponte et per se probabilia sunt, εὐπειστα vero, quae facile aliquibus persuadentur. Apparet autem famam, quae de Ajace increbuerat, familiaribus ejus tam non eredibilem quam ab adversariis cupide creditam esse. Adjeci in Aesch. Ag. 124. στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασι δισοῦς Ἀτρεΐδας μαχίμους, legendum videri λήμασι πιστούς ut Pers. 55. τοξοῦλκῃ λήματι πιστούς, et Simonid. Epigr. XXXVIII. εὐτόλμῳ θυχᾶς λάματι πειθόμενοι, id est, πιστεύοντες τῷ ἄφ' ἑαυτῶν εὐψύχῳ, ut Thucydides loquitur II. 39. Haec in Ed. Pr. Nunc εὐπειστα ab omnibus receptum est, nec injuria; quamquam vocabula conjugata facile non solum a loquentibus sed etiam inter scribendum commutantur. Simplex πιστόν non in usu fuisse videtur, sed πιστόν dicitur etiam pro πιθανόν, ut Antiph. p. 122, 41. τοῦτο πιστότερον ἢ ἀληθέστερον σύγκειται, ubi magis temporaria πείσις quam certa πίστις significatur. Πιστικός vero saepius legitur Plat. Legg. IV. 723. A. Dionys. de Dinarch. I. 631. T. V. Sext. c. Rhett. p. 303. Heliod. III. 9. Dio Chr. XVIII. 481. quod ut Stephanus Xenophonti reddi jussit, Polluci IV. 21. Salmasius, Menandro Meinekius p. 202. ita erunt fortasse qui Stob. Ecl.

II. 7. 236. Diog. IV. 12. Orig. c. Cels. IV. 411. F. VI. 676. F. Dio Chr. XVIII. 481. et quibuscunque locis πιστικός legitur pro πειστήριος, πιθανός *), eandem medicinam adhibendam putent, facilem sane et probabilem propter iotacismi contagionem, ancipitem tamen, quia ὁ τὸ πιστὸν ἔχων vel παρέχων idem dici potest πιστικός, ad fidem faciendam aptus, et quia nomina ipsa πίστις et πιστός a communi analogia dissident; neque enim πειστικός et ἐπιληστικός cum πιστικός accurate congruunt. Apud Plutarchum de discr. adul. c. XXIX. τὸ κακοηθὲς καὶ ἄπειστον, scribendum est ἄπειστον, et ap. Euclidem Stob. Flor. VI. 65. p. 86. ὁ μὲν ὕπνος ἐστὶν εὐπίστος καὶ ῥάδιος ἀποφυγεῖν, ὁ δὲ ἕτερος (θάνατος) — ἄπιστος καὶ ἀπαραίτητος, priore loco εὐπίστος, altero ἄσπειστος vel ἀπαραπίστος, ap. Aristot. Physiogn. c. V. 809, 36. δυσπαράπιστον mutandum in δυσπαράπειστον, nec ferri potest δυσανάπιστον, quod complures codd. exhibent Plat. Parm. 135. A. — Quod ad Aeschyli emendationem attinet, ei facile renuntiarem, si quis demonstraret, δισός pro diversus dici.

V. 151—153. Καὶ πᾶς — χαίρει — τοῖς σοῖς ἄγεσιν καθυβρίζων. Haec verba repetit Suidas s. κλέει. Hermannus χαίρει καθυβρίζων conjungit sublato commate. Καθυβρίσας τοῖς ἀνθεσι Plut. Symp. VII. Quaest. VIII. 4. τῇ θυσίᾳ Paus. IV. 27, 1. τῷ στρατῷ Herodo. I. 212. Similiter καταγελάων cum dativo construitur v. Fisch. ad Well. IV. 192.

V. 155. Οὐκ ἂν ἀμάργοι. La. pr. et fortasse Suidae codex ap. Pors. Adv. p. 184. ἀμάργοις, in quod Elmslejus conjectura deductus est, non animadverso, subjectum ipso participio significari, ut Hesiod. Opp. 12. τὴν μὲν ἐπαινήσεις νοήσας, id est, εἴ τις νοήσῃ. — Nec minus gratuita Wakefieldii conjectura Silv. T. III. 67. κατὰ δ' αὖ τις ἐμοῦ. Ed. Pr.

---

*) Artemid. II. 33, 198. γυνὴ πιστικὴ καὶ οἰκονόμος nullo modo addubitandum est.

V. 157. *Πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἔρπει.* Hoc versu utuntur Schol. Thucyd. VI. 78. Schol. Pind. Ol. VI. 124. Schol. Aristid. p. 111. ed. Fromm. Etym. M. s. *Ἀμέγαρτον*, Suidas s. *Ἰεῖς* et *Φθόνος*, Eustath. p. 992, 4. et cum sex seqq. Stobaeus Tit. XLIII. 18, 241. *Πρὸς τὸν εὖ ἔχοντα* substituunt Simplicius in Epict. c. XXVI. 313. et Schol. Aesch. Suppl. 498. Praeivit Pindarus Nem. VIII. 37. *ἄπτεται φθόνος ἐσλῶν αἰεί κ. τ. λ.* Ed. Pr.

V. 159. *Σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται.* Suidas: *Ῥῦμα φυλακῇ* χαλεπὸν πύργου ῥῦμα πέλεται, *τουτέστιν εὐτελὲς* (Schol. *ἐπισφαλές*) *φυλακῇ πόλεως*. Imo nihil aliud significat quam simplex *πύργος*. Alcaeus ap. Schol. Aesch. Pers. 349. (Matthiae Fr. XII. 21.) *ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήιος*, pro quo *πύργοι* substituunt Schol. Oed. T. 60. et Liban. Decl. T. II. 288. Ed. Pr. Hermannus secundum Scholiastam interpretatur *munimentum civitatis*, quod amplecterer si *πύργων* scriptum esset; ut nunc est, *πύργου ῥῦμα* non aliter dici videtur quam *ἀσπίδος ἔρυμα* Iph. A. 189. et cauda sciuri *σκέπας αὐτορόφοιο μελάθρου* Oppian. Cyn. II. 588. hoc est, *περιφραστικῶς*. Homo autem, qui turris instar alios protegit, et *ῥῦμα πύργου* sive *πυργοειδές* vocari potest, hoc est, tutamen, quale turres praebent, *εἰν Thurmschutz*, nec minus apposite *πύργος ἐρύματος*, *εἰν Schutzthurm*; illud proprie, ut delicata vestis *στολὴς τρυφῆς*, hoc ex metonymia, ut Aegisthus a Clytaemnestra dicitur *ἀσπίς θράσους* Agam. 1438. Ajacem ipsum Homerus *πύργον* Achaeorum vocat Od. XI. 556. quod Eustathius p. 105, 11. *πυργοειδές ἔρυμα* interpretatur.

V. 160. 161. *Μετὰ γὰρ — ὑπὸ μικροτέρων.* Sententiam hujus loci adumbravit rhetor in Thessali Presbent. p. 846. T. III. *ἐτέρως ἑτέρα ἢ τύχη ταχύνει* (fort. *κρατύνει*) *καὶ ποτε μικρῶν μεγάλοι προσεδέηθησαν καὶ οἱ κάρτεροι δι' ἀσθενείας σωτηρίας ἐτυχον*, et Clemens Ep. ad Corinth. I. c. 37. p. 27. in Bibl. Gall. T. I. *οἱ μεγάλοι γωρὶς τῶν μικρῶν οὐ δύνανται εἶναι, οὔτε οἱ σμικροὶ δίχα τῶν μεγάλων* ejusdemque obscura memoria ductus Nicolaus verba Thucydidis I. 76. *τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατω-*

τέρου κατείργεσθαι, Sophocli tribuit Progymn. c. IV. 282. T. I. ubi mendose editum κατειργάσθαι. Pro μικροτέρων cod. Tricl. μικρῶν.

V. 165. 166. Χήμεις — ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ. Hos vv. affert Suidas s. Ἀπαλέξασθαι, tangit Zonaras T. I. 256. Grammaticus in Excc. Etym. Gud. 633, 27. ἀπαλέξασθαι ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξήσασθαι παρὰ Σοφοκλεῖ. Ultimum ἄναξ a Triclinio proscriptum deest in codd. et Editt. hujus familiae, revocatum ab Heathio et Dawesio Misc. p. 224. Ed. Pr.

V. 167. Ἄλλ' — ἀπέδραν, affert Thomas M. s. Ἀπέδραν. Ed. Pr.

V. 168. 169. Παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι, μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες τάχ' ἂν — πτήξειαν ἄφωροι. De his summa Criticorum dissensione certatur. In codd. et Edd. vett. legitur αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες, apposita stigme perfecta, sic ut hoc ad ἀγέλαι referatur, quod notum est synesis genus. Praeterea ἄπερ pro ἄτε exhibet La. in lem-mate Schol. Brunckius Dawesium sequens post ἀγέλαι colon posuit, versumque proximum addito δ' sequentibus adnexuit. Toupii emendatio ad Suid. T. III. 23. παταγοῦσιν — σ' ὑποδείσαντες probata Porsono Append. T. IV. 465. sed naturae contraria est; nam aves hominesque metu perculsi non strepunt. Heathius αἰγυπιὸν γ' scribi jussit, Burgessius Misc. p. 386. vavati aliquid subesse suspicatur. [G. Schneiderus μέγαν αἰγυπιῶν scribit, Lachmannus de Syst. p. 28. post αἰγυπιὸν plene interpungit.] Ed. Pr. Haec omnia jam derelicta sunt praeter Dawesii correctionem, quam Hermannus sequutus est, egoque recepi sed mutata interpunctione; nam sententiarum series haec esse videtur, quam Triclinius indicavit: *Graeci te sermonibus differunt v. 164., neque nos sine te hoc coercere possumus v. 166., si tamen derepente prodires, timide, velut conspecto vulture aves, obmutescerent qui nunc absente te vociferantur, ἀλλὰ πτήξειαν ἂν, εἰ σὺ φανείης, οἱ νῦν θορυβοῦντες σοῦ ἀπόντος.* Hoc postremum (ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμι' ἀπέδραν) quum poeta

interposuisset, intulit particulam δέ vel ad redordendum ἀλλά, vel ob interpositum παταγοῦσι.

V. 170. Τάχ' ἂν ἐξαίφνης — Wytttenbachius sive quis alius in Bibl. Crit. II. P. II. 42. τάχα δ' — correxit contra sententiam. Hermannus post ἐξαίφνης comma posuit ut hoc cum πτήξειαν conjungatur; quia cum εἰ φανείης conjungi possit, dubitari non patitur Hippocratis locus similis in Epist. ad Philop. T. I. p. 14. δμῶες — θορυβοῦντες καὶ στασιάζοντες, ὁκόταν ἐξαπινάως ἢ δέσποινα αὐτοῖς ἐπιστῇ, πτοηθέντες ἀφησυχάζουσι.

V. 171. Σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι. Pindarus Pyth. IV. 101. σιωπᾷ ἑπταξαν ἀκίνητοι, quo refutatur Wakefieldii commentum Silv. T. III. 25. φρίκη πτήξειαν. Ed. Pa. In versu poetae lyrici ap. Herodian. π. μον. λ. p. 23, 10, ὄρνιθες ἄετον ἐξάπτησαν φανέντα, scribendum videtur ἐξέπταξαν, consternatae sunt.

V. 175. Ἡ γὰρ σε Ταυροπόλα Διὸς Ἀρτεμις. De Dianae solemnibus fanaticis multa dixi in Aglaoph. p. 1089. imprimisque illam, quae Tauricae et Tauropolae cognomen habet, bacchantium ritu propitiatam esse demonstravi p. 290, sq. unde apparet, cur ab ea potissimum hoc loco furoris causa repetatur. In proecdosi autem, ne quis ex Eur. Iph. T. 1457. Ταυρόπολος huc inferret, femininum non solum veterum Lexicographorum auctoritate confirmavi, sed etiam alia dearum epitheta mobilia attuli, partim a nomine et verbo composita Ἡριπόλη ¹⁾ Γοργοφόνη (Aristoph.) Θηροφόνη (Theognis) Ἰπποσόη (Pind.) Δημήτηρ πολυφόρβη (Hesiod.) Μοῦσα ἀγρονόμη Meleag. Anth. VII. n. 169. Ἡρὰ Ἠνιόχη Pausan. IX. 39, 4. partim a verbo et nomine Φοβεισιστράτη (Aristoph.) Ἐγερσιμάχη Anth. Pal. VII. n. 122. Ἐγρεμάχη (Hom. H.) Ἀνησιδώρα (Plut. et Alciphro.) Σωδῖνα Ἀρτεμις Inscript. Boeot. n. 1595. quae eadem vulgo Λυαιζώνη appellatur et Πρωτογόνη, partim duobus nominibus constantia

1) Ἐπιπολαί pro substantivo esse declarat accentus v. ad Phryn. p. 126. In Aelian. H. Ann. XIV. 16. τῶν λόφων τῶν ὑπεράκρων, οὗς ἐπιπλάς καλοῦσι, nihil mutari opus est.

Φοίβη χρυσομήτρη Oppian. Cyn. II. 2. *Λυγοδέσμα* (Paus.) *Ὀβρι-
μοπάτρα* (Solon.) *Ἀλκιμάχη* Anth. Pal. VI. n. 124. *Ἀρι-
στοβούλη* (Plut.) etc. quae sive nomini deae proprio adjun-
cta sunt sive absolute posita, eodem loco censi solent, quo
mulierum nomina propria, *Ἀστυνόμη*, *Ἡγήσάνδρα*, *Λεινο-
βία*, *Εὐρυδίκη* etc. Atque hanc mobilitatem poetarum arbi-
trio participant nonnunquam epitheta, quae non proprie sed
praecipue alicui tribuuntur, sicut Homerus bis quidem dixit
πολυφόρβον πείρατα γαίης (Il. XIV. 200. et 301.) semel
autem *γαίαν πολυφόρβην χερσὶν ἄλoία* IX. 586. ratione
aut nulla ductus aut (ne nostram insecitiam aliena culpa te-
gamus) nobis inexplicabili; nam si quis ita dicat; *πολυ-
φόρβης πείρατα γαίης* deterius sonare quam *ὁμοίης ἔμμορε
τιμῆς*, nugabitur. Sed hoc fortasse imitatus Christodorus
Anth. VII. 698, 5. *παμφόρβη χεῖρ* usurpavit. Apud Hesio-
dum duo ejus generis exempla reperiuntur *ὄρθρογῶν* et
δειπνολόγῶν, hoc parasitae, illud hirundinis epitheton; An-
dromachus in Galeni Ther. p. 36. T. XIV. hydrophobiam
dixit *κυνὸς ὑδροφόρβην γενύων λυσσῶσαν ξριννύν*, *γρυ-
τοδόκην κοιτίδα* Anth. Pal. VI. n. 254. quod si quis duo
substantiva esse dicat per appositionem juncta, non temere
assentiar; in Varronis autem testimonio de R. R. II. 5, 5.
a quo eas (apes) *βουγόνας appellant*, dubitari potest an no-
men graecum mendose scriptum sit. Euripidi Hel. 1667.
θεῆς Νηρηΐδος ἐκγόνῃ κόρῃ, Matthiae *ἐκγονος* restituit,
vere fortasse, sed barbarum illud dici nolim; nam *ἐγγόνῃ*,
προεγγόνῃ, *διεγγόνῃ*, in communi usu versantur eademque
libertate gaudent qua *ἀνδραδέλφῃ*, *γυναικαδέλφῃ*, *πατρα-
δέλφῃ*. Illis accedit *ὄφιοκτόνῃ*, scolopendrae genus, Dioscor.
de Best. Venn. V. 67. et quae ab alio genere verborum et
ab alio tempore composita sunt *χαμαιτύπη*, *ποδοκτύπη*,
ποντοκύνῃ ²⁾, comice fictum *οἰνοκάλλῃ*, Poll. VI. 21. laco-
nicum *ὀπιπθοσίλα*, postremo *χειρομάχα* betaeriae Milesiae
nomen Plut. Quaest. Gr. c. XXII. 394. unde Eustathius

2) Id Arcadio reddendum p. 102, 18. pro *παντοκύνῃ*, nisi Phry-
nichus ipse falsam lectionem pro *παντοκύνῃ* interpretatus est.

Opusc. XXIV. 244, 87. χειρομάχα πληθύνε lucratus est. Haec omnia ex epithetis communibus facta sunt propria, eo-que etiam accentum substantivorum acceperunt, αἱ ὀρσοδάκναι Aristot. H. Ann. V. 17. (19.) 11. αἱ γεγωνοκῶμαι Etym. M. p. 227, 24. Eustath. p. 909, 7. His quae olim addidi adjectivorum ordinariorum motionis exempla, ea quia nimis in latum crevere, in alium locum transtuli.

V. 176. Ἡ πού τινος νίκας ἀκάρπτωτον χάριν, ut Choeph. 40. τοιάνδε χάριν ἄχαρὶν μὲν ἰάλλει et Plat. Legg. IX. 853. E. ὧν δὴ χάριν οὐκ ἄχαριν λέγοιμ' ἂν νόμον etc. Pro ἧ που scripsi ἧ που, id est ἴσως, εἰκότως. Primum chorus in Dianam suspicionem confert ἧ ῥά σε Ταυροπόλα — iraeque ejus causam comminiscitur certe ob victoriam non remuneratam irata, sive ea victoria bellica fuit, sive venatoria. Itaque sequens ἧ ῥά suum et proprium locum obtinet in exordio enuntiati secundarii.

V. 177. 178. Ἡ ῥά κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις εἴτ' ἐλαφρηβολίαις. Sic omnes codd. et Edd. Lecapenus in Matthaei Lectt Mosq. p. 79. Ψεύδομαι, ἀποτυγχάνω, συντασσόμενον γενικῇ. Σοφοκλῆς Ἡ ῥά (sic) κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώρων, qui sive sic scripsit sive ἀδώρων, a vero aberravit. Triclinius πρῶτον μὲν εἰς αἰτιατικὴν συνέταξε ψευσθεῖσα χάριν (sic et Neuius construxit) εἶτα πρὸς δοτικὴν ἐπλαγίασε, ψευσθεῖσα δώροις, qui exemplum a Polyb. III. 16, 5. διεψεύσθησαν τοῖς λογισμοῖς, simili-
busve locis sumsisse videtur ad probandum parum idoneis. Hermannus δώροις et ἐλαφρηβολίαις cum ὤρμασε junxit; instigavit te decepta, ob dona a spoliis vel ob venationem. Nos ceteri sequuti sumus Stephani emendationem εἴτ' ἀδώροις. Pro εἴτ' quum Musgravius adscivisset ἦτ', quod in Bar. B. et Dresd. A. legitur, quumque Bothius dubitasset adeo an ἧ et εἶτε jungi non possent, in contrarium attuli Eur. Alc. 114. ἧ Λυκίας εἴτ' ἐπὶ τὰς Ἀμμωνιάδας ἐδρας, Iph. T. 273. εἶτε Διοσκόρων ἧ Νηρέως ἀγάλματα, Plato Legg. IX. 862. D. εἶτε ἔργοις ἧ λόγοις et similia Eur. Hipp. 142. Strab. VIII. 236. Athen. XIV. 648. D. cf. Schaefer. Melet.

Sophocl. Ajax. Ed. 2.

p. 5. *) Sophocles vel sic scribere potuisset ἐνάρων ἄρα ψευδοθεῖσα εἶτε δι' ἐλαφροβόλιαν, vel hoc modo ἦ ῥ' ὅτι ἐνάρων ἐψεύσθη; ἦ ῥα δι' ἐλαφροβόλιαν; ut Hippocr. Epidem. VI. 594. T. III. οἶσιν ὁ σπλήν κατάρροπος, πόδες καὶ χεῖρες θερμαί· ἦρα διὰ τοῦτο λεπτόν τὸ αἷμα; ἦρα καὶ φύσει τοιοῦτον ἔχουσι; pro quo ἄρα ὅτι scribitur in Galen. Comment. T. XVII. P. II. p. 41. sq. Ne tamen ἦ ῥα e Lecapeno reponatur, obstat praegressum ἦ πον. — Nomine ἐναρα praeter Sophoclem nullus Tragicorum usus est; σκῦλα et λάφυρα appellant.

V. 178. Ἡ χαλκοθώραξ, ἦ τιν' Ἐννάλιος μομφάν· ἔχων. Sic codd. et Edd. omnes. In Schol. Cod. Jen. ὁ χαλκοθώραξ, ab Erfurdio receptum; Brunckius ἦντιν' edidit ex Johnsoni conjectura; Reiskius σοί τιν', Musgravius μήτιν', Hermannus olim ad Hec. 991. ἦ τιν', nuper vero Elmslejum sequens εἶ τιν', nam ἦντινα pro ἦντιναοῦν a Sophoclis consuetudine alienum videri; idque ita interpretatur μομφάν ἔχων, εἶ τινα εἶχεν. Equidem praeferrem cum verbo primario conjunctum ἦ εἰ Ἄρης ἐτίσατο λώβην, aut Mars, si forte, ultus est injuriam; id enim in dubio erat, Marsne an alius quis Ajacem infatuasset; sed hoc posito vix ambigi poterat εἶ τινα μομφήν εἶχε. Si Johnsoni lectio probatur, hoc pacto resolvenda est sententia ἦ ὁ Ἄρης ἐξέμνηεν αὐτὸν ὀργισθεὶς δι' ἦντινα δὴ ὀλιγοβόλιαν τῆς συμμαχίας. Platonis loco Hipp. M. 282. D. πλέον ἀργυρίου εἰργασται ἦ ἄλλος δημοουργὸς ἀφ' ἧστίνος τέχνης, Neuius quoque usus est. Paus. II. 9, 7. τόπον ὄντινα εἰπών. Lucian. Gall. §. 16. ἦντινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα. Aristid. T. I. 309. τὰ ἐν οἷς τισι τοῖς καιροῖς. — Pravam lectionem ἦ χαλκοθώραξ, ἦ τιν' Ἐννάλιος, Scholiastes Rom. explanat: δια-

*) In Addend. memoravi Tragicos saepe ἦτοι—ἦ, ut vulgo solet, junxisse Trach. 150. Ant. 1182. Choeph. 494. Agam. 673. Or. 1497. Hipp. 1195. Ion. 431. nunquam ἦ—ἦτοι, quod in universum dici negat Apollonius Synt. IV. 1, 306. sed Thomas Pindari exemplo comprobatur; e Platone quae afferuntur, minus apposita esse demonstrat Schneiderus ad Civ. I. p. 62.

στέλλει τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος καὶ ὁμήλου ἐκ τῶν συνδέσμων· δηλοῦται γὰρ ὁ Ἄρης ἐκ τοῦ γαλκοθώραξ. Sane Athenienses diversum a Marte Enyalium coluisse tradit Schol. Ven. XVII. 211. Aristophanem fortasse sequutus Pac. 457. vel jus jurandum Epheborum Atticorum: ἱστορες θεοί, Ἄγραυλος, Ἐνυάλιος, Ἄρης, Ζεὺς, in quo quum singuli singulis nominibus noncupentur dii Ἐνυάλιος non potest pro epitheto Martis haberi ut ap. Plut. Praeccc. Polit. c. V. 145. T. XII. Ἄρεος Ἐνυαλίου καὶ Στρατιάς (sic) Ἀθηνᾶς, et in Inscript. Hermionensi N. 1221. ἱερεὺς Ἄρεως Ἐνοιαλίου (sic). Apud Aristophanem tamen dubium est, utrum diversi dii an diversa ejusdem dei epitheta significantur; ac si meminimus, cum nominum diversitate saepe conjunctam fuisse diversitatem sacrorum, eadem dubitatio ad sacramentum atticum transferri poterit. Etenim ut Mercurius Ἡγεμόνιος ab aliis propitiatus est et alio ritu atque Στροφαῖος et Ἐμπολαῖος, neque Jovis Hercei, Aurrunci, Statoris, eadem fuere caerimoniae sed maxime diversae, ita suspicari libet Martem et Enyalium, quorum nomina apud Homerum, Hesiodum, Archilochum et plerosque alios indiscreta sunt, a veteribus non naturae sed sacrorum causa distinctos fuisse idque speciem praebuisse diversorum deorum, sicut Augustus, quum dedicatam in Capitolio aedem Tonanti Jovi assidue frequentaret, somniavit queri Capitolinum Jovem, cultores sibi abduci Sueton. Aug. XCI. 4. quorum non puto oblitum esse Varro- nem, quum illos trecentos, ut Tertullianus ait, introduceret Juppiteres. Enyalio Polemarchus quotannis sacra faciebat Poll. VIII. 91. Anecd. p. 290. suovetaurilibus fortasse, si Hesychii Glossa Τρίκπειρα ἢ τραπύνα, θυσία τῷ Ἐνυαλίῳ, ad Athenas pertinet; eidem ephēbi Spartani in Phoebaeo noctu canes immolabant Paus. III. 14, 9. templum Enyalii in Salamine condidit Solon Plut. V. Sol. c. IX. aliud in Megaride situm memorat Thucydides IV. 67. Hesychius Ἐνυαλιάς (Ἐνυαλιάς) ἐορτὴ τοῦ Ἐνυαλίου, et Ἐνυήλιζειν, τὴν ἐνυάλιον ἐορτήν ἀγεῖν, nisi potius intelligi debet barritus, quem pugnam inuituri τῷ Ἐνυαλίῳ ἀλαλάζειν vel ἀλελίζειν

dicuntur Nearch. Peripl. p. 9. Arrian. I. 14, 10. cf. Spanheim. ad Julian. I. 233. Jungermann. ad Poll. I. 163. Corais ad Heliod. p. 163. Ac fuisse etiam, qui nomen illud a praepositione compositum crederent, colligas e Suidae testimonio: *Τάλιος πολεμικός καὶ Ἐννάλιος*. Plerique tamen vel a verbo obsoleto *ἔνω*, unde *αὐτοέντης*, repetunt vel a matre Enyo Schol. Ven. V. 333. Lexicon *περὶ πνευμ.* p. 217. *Ἐννώ*, ἐξ ἧς καὶ (Διὸς) *Ἐννάλιος Ἀρης*. Etym. Gud. p. 188, 2. οἱ δὲ Διὸς καὶ Ἐννοῦς τὸν Ἀρεα. Enyo autem Junonis (Hoplosmiae, puto) epitheton fuisse affirmat Tzetzes ad Lyc. 462. et Chil. XII. 793. Enyalium vero Thraciae regem a Marte occisum Arriano auctore prodit. Sed eundem veteres ap. Eustath. p. 944, 55. Saturni et Rheae filium faciunt, quod fortasse Scholiastam movit, ut Martem illius administrum et dignitate inferiorem diceret; alii contra Enyalium Martis paredrum perhibent, *παρέπεσθαι αὐτῷ τὸν Ἐννάλιον, ὡς Ἀθήνη τὴν Νίκην καὶ Ἀρτέμιδι τὴν Ἑκάτην* Etym. Gud. p. 188, 12. Postremo, rerum romanarum scriptores graeci Martem Quirinum *Ἐννάλιον* interpretantes v. Dionys. II. 48. Polyb. III. 25, 26. nihil aliud sequuti videntur praeter opportunam nominum diversitatem. Quid Sophocles h. l. intelligi voluerit, apertum est, quum *χαλκοθώραξ* nunquam sic ut *Ἀργυρότοξος* vel *Ὀρσοστράϊνα* pro nomine proprio poni soleat.

V. 180. *Μομφάν ἔχων ξυνοῦ δορός* — indignatus auxilium vel repudiatum ab Ajace (ut Minervae opem abnuat v. 771.) vel (ut modo Dianae offensam conjectabant) non remuneratum. Hic si cui minus veri simile videatur, Martem Ajaci adversus Trojanos opitulari voluisse, quanquam ille *ἄλλοπρόσαλλος* fuit, id referendum est ad expeditionem adversus Teuthrantem aliosve vicinorum susceptam. — *Ξυνός* ter apud Tragicos reperitur hic et Aesch. Sept. 379. Suppl. 370. Sophoclem *ξυνῶνα τὸν κοινωνόν* dixisse Photius auctor est.

V. 183. 184. *Οὔποτε γὰρ — ἔβας*. Hos versus affert Suidas s. *Ἀριστερά* et *Δεξιά*, ubi *ἔβης* legitur, et s. *Φρενόθεν*, ubi *ἔβας*, eosdemque Zonaras T. I. 304. Particulam

ἂν hic omissam non esse, adversus Thierschium ostendit Mehlhornius ad Anacr. p. 236.

V. 185. Τόσον ἐν ποιμναῖς πιτνῶν. Suidas s. Φρενόθεν et plerique codd. τόσον ἐν ποιμναῖσι. Τόσον legitur Aesch. Ag. 140. βαρ/δεοσι 551. μερόπεσοι Suppl. 79. κτίσας 337. ὀλέσας Aj. 390. ἔσσεται Pers. 119. πρόσσω Alc. 914. Ed. Pr. Hujus geminationis exempla accumularunt Wellauerus ad Ag. 138. et Monekius ad Alc. 234. Hermannus post τόσον, quod cum ἔβας jungit, comma posuit. Πίτνων Dindorfius pro πιτνῶν.

V. 186. Ἦκοι γὰρ ἂν θεία νόσος. Suidae Edd. vett. s. Θεόσεπτος pro ἦκοι exhibent ἦκει. Ven. omittit ἂν. Ex seqq. Suidas s. Φάτις excerpisit ἀλλ' ἀπερύνκοι Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.

V. 188. Εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι — βασιλῆς affert Suidas s. Ὑποβαλλόμενοι. Duo Lips. οἱ δ' — plerique βασιλεῖς, Dresd. A. βασιλῆς. Triclinius: τοῦτο ἀντιπῆς ἐστὶ διαλέκτου, τὸ τρέπειν τὴν εἰ εἰς ἦ, οἱ βασιλῆς γὰρ λέγουσι καὶ οἱ ἱππῆς, quippe ex βασιλῆς contractum, cujus formae exempla praeter numeros dactylicos Phoenn. 836. admodum suspecta sunt: Νηρῆος (fort. Νηρέως) Iph. A. 1057. βασιλῆς Electr. 877. Androm. 1024. τοκῆς Pers. 581. Agam. 757. Ed. Pr. In plerisque horum locorum recentiores Critici suspectatam a me scripturam mutaverunt alii ob alias rationes; de paucis adhuc discrepant. Sed quod olim ratus sum, nominativum istorum nominum ex εες contractum v. Anecd. p. 1190. Etym. p. 473, 43. sine jota scribendum esse, hodie inter plerbsque convenit v. Poppo ad Thuc. II. 9. Schneider ad Plat. Civ. T. I. p. 157. Rueckert. ad Symp. p. 127. itaque Hermannus et Dindorfius scripserunt βραβῆς Agam. 220. Soph. El. 690. et 701. Orest. 1650. βασιλῆς Pers. 25. et 44. Φωκῆς Soph. El. 1106. et 1441. ἱππῆς Eur. Suppl. 666. σφαγῆς Androm. 1111. saepe secundum codices nec raro contra eos.

V. 190. Ἡ τὰς ἀσώτου Σιουφιδᾶν γενεᾶς. Hunc versum proferunt Suidas s. Ἀσωτος et s. Σίουφος, atque Eustathius p. 1701, 59. Subjecti si quis certum nomen re-

quirit, proximum est *ἔκγονος*, quod praemonstratur ipsa mentione *τῆς γενεᾶς*, ut Eur. Cycl. 41. *πᾶ δὴ μοι γενναίων μὲν πατέρων, γενναίων τ' ἐκ τοκάδων*, videlicet *γένεθλα* sive *γεννήματα*. Arist. Ach. 549. *ἀλλ' ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων* scil. *θρέμματα*, quanquam alii *ἀνδρειοτάτη* praeferunt. Hermannus *βασιλεὺς* supplet, quod ἀπὸ κοινοῦ τοῦ βασιλῆος commodè repeti potest; sed quae Bernhardt Synt. p. 144. confert, dissimillima sunt. Lachmannus de System. p. 147. pro ἣ posuit *μή* cum sequentibus continuandum: *Μὴ τὰς — μή μή μ' ἄναξ — κακὰν φάτιν ἄρη, famam ab Ulixee sparsam ne suscipias*. Nec veteres inoffensi hunc locum praetorierunt. Schol. Jen. *τινὲς προστιθέασι τὸ ἄρθρον ἐν τῇ συντάξει, αὐτῷ λέγοντες, εἰ κλέπτονσιν — οἱ βασιλεῖς καὶ ὁ ἐκ τῆς Σισυφιδᾶν γενεᾶς — καταγόμενος*, quod qui scripsit incertum est utrum articulum extrinsecus, ut Triclinius ait, adsciverit, an pro καὶ legerit χά. Scholiastes Romanus *γράφεται*, inquit, *Σισυφίδα*, qui si genitivus est, fuerunt qui Sophoclem pro primitivo patronymicum posuisse crederent, ut *Ἡρακλείδης* dicitur pro *Ἡρακλῆς* Eustath. 989, 44. *Σιμιχίδης* pro *Σίμιχος* aliaque v. Aglaoph. p. 982. sed fieri potest, ut veterum Criticorum aliquis, qui genitivum explicare nesciret, *Σισυφίδας* scripserit vel *Σισαφίδα* nominativum aeolicum esse putaverit, qualis olim legebatur in Eur. Bacch. 95. *Κρονίδα* pro *Κρονίδας*. Ulixem Sisyphi ex Anticlea filium esse prodidit Aeschylus in Armorum iudicio Fragm. CLXI. alii Anticleam ab Autolyco, Sisyphi in omni astutia aemulatore, vel ab Autolyce filio Aesimo progenitam ferunt v. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 8. et Aglaoph. p. 1306. (ubi quae de Sinone dicta sunt, correxi alibi) Autolycum vero Mercurii filium Paus. VIII. 4. a quo deo nonnulli etiam Laertis genus repetunt v. Schol. Ven. II. 173. Nimirum credibile videbatur, deos atque homines calliditate pares naturae vinculo conjunctos fuisse.

V. 191. *Μὴ μή μ' ἄναξ*. Cod. Γ. *μή μ' ἄναξ*. Suidas s. h. *Μὴ μοι μ' ἄναξ, τὸ πλήρες μή μή μοι*, sed cod. Suidae Leid. *μή μή μ' —* omisso adnotamento. Hermannus, qui dativum *μοί* elidi posse negat, *μή με κακὰν*

φάτιν ἄρη ex synchysi constructionum ortum esse statuit, *ne tibi malum in me opprobrium contrahe.* Crebrum est *μή μοι, μή μοι σύγῃ*, praesertim ante imperativum *λέγε* vel additum vel suppressum v. Heindorf. ad Protag. 318. B. Gesner. ad Lucian. Philopatr. §. 7. neque incredibile mihi visum, Graecos illum dativum ex crebro usu auribus inhaerentem et saepe *φράσεως ἔνεκα* additum, interdum brevius obscuriusque pronuntiasset, ut *τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἢ ἄργυρον, πάλιν* Hippon. Fragm. II. *μή μ' ἀνάλυε τῆν εὐχὴν* Lucian. Navig. §. 21. p. 174. T. VIII. Sed e Tragicis quae afferuntur hujus elisionis exempla, pleraque incerta sunt. Iph. A. 814. *Μυρμιδόνας ἴσχον. οἷ μ' αἰεὶ πρὸς-κείμενοι λέγουσ', Ἀχιλλεῦ* — accusativus esse videtur a verbo suspensus, ut *προσῆσθαι* cum hoc casu construitur Aesch. Ag. 834. *ἐπικαθῆσθαι* Dionys. Antt. I. c. 11. *προσκαθῆσθαι* v. Wesseling. ad Diod. T. I. p. 602. [Matthiae fortasse rectius putat accusativum *μ'* a verbo *λέγουσι* regi.] Eundem casum esse Androm. 689. *ταῦτ' εὐφρονῶν σ' ἐπῆλθον*, apparet ex Iph. A. 349. *ταῦτα μὲν σε πρῶτ' ἐπῆλθον.* Pro *ἐγὼ σ'*, *ἔν' ἀγνὸν βωμὸν ἐκλίπης θεᾶς, προὔττεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον* Androm. 427. scribendum *ἔργω*, pronomine omissio, quod supervacaneum reddunt verba *ᾧ σ' ὑπήγαγον* [sic nunc editur]. Ceteri loci, quos Brunckius pro elisione affert ad Bacch. 737. et 1203. plane ad rem non pertinent; sed haeret adhuc Bacch. 820. *τοῦ χρόνου δέ σ' οὐ φθονῶ.* Diphthongos autem, quibus verbi passivi personae terminantur, elidi pluribus exemplis demonstrari potest: *αἰείρομ'* Trach. 216. servatum ab Hermanno ob elatiorem cantici sonum, et in eodem genere carminum *σώζετ'* Herc. 418. *φέρειτ'* Ion. 1065. ex quo in Aesch. Suppl. 910. (897:) *ἔχιδνα δ' ὥς με τί ποτ' ἐνδακούσα,* sic corregebam *ὥς μεθέπετ'* — sed male *στατίζειτ'* scribitur Alc. 90. et *κεῖτ'* Iph. T. 166. In diverbiis haec leguntur: *βούλομ'* Iph. A. 407. pro quo nunc alia e Plutarcho substituta est lectio, *λειφθήσομ'* ἤδη Phil. 1071. ubi *λειφθήσομαι* δὴ reponunt, *μνημονεύσεθ'* ἢ *χάρις* Heracl. 334. correctum nunc exento articulo, quem codd. omittunt; re-

stant βούλει' Eur. Fragm. LXXVIII. N. 48. Dind. πέπυσμ' Iph. A. 1141. πέπεμπν' Sept. 475. quorum correctio nulli successit; infinitivorum haec sunt exempla: ἔσσοθ' Prom. 841. nuper codicum ope emendatum, σώξεσθ' Iph. T. 679. θεᾶσθ' Fragm. Oedip. VI. quibus alii aliter medentur. Sed diphthongum finalem nominativi pluralis elidi posse falso creditur; nam in Herc. 858. ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶς ᾧ δρᾶν οὐ βούλομαι, et Ion. 1261. διωκόμεσθα Πυθία ψήφῳ κρατηθεῖς uterque numerus confusus est, quod saepe fit diversas ob causas. Primum numerus mutatur in enuntiato adjuncto, εἰ κωλύόμεσθα μὴ μαθεῖν ᾧ βούλομαι Ion. 391. quod Herodianus de Fig. p. 48. et Schol. Ven. N. 257. conferunt homerico κατεῖξάμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον, neque abstinere hac enallage scriptores numeris soluti, Pausan. VIII. 6, 1. ᾧ εὐρισκον, ἀποδησόμεθα. Aliis in locis syllepsis obtinet, ut Philoct. 646. χωρῶμεν (ἐγὼ καὶ σὺ) ἐνδοθεν λαβὼν ὅτον σε χρεία ἔχει, quod cum dissimillimis componit Eustathius p. 236, 38. [alia addidit Elmslejus ad Med. 552, cf. Matthiae ad Ion. 254.] Ab hoc differt paululum, si ex pluribus una appellatur persona primaria, Ζεῦ πάτερ, εἰ μὲν ἐθέλοντες ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν Od. XIX. 98. quod ipsum ab Eustathio συλληπτικόν vocatur p. 1885, 5. et est sane huic generi subjectum sed magis tamen ad schema κατ' ἐξοχήν inclinat, velut si vocativo singularis utuntur qui complures quidem simul sed unum eorum praecipue alloquuntur, προσέλθου, ὦ παῖ Oed. C. 1104. μήτερ, εἰσκηνοῦσατε Iph. A. 1368. οὐδ' ὕμᾱς, Πολύδευκες, ὑπέτρесе Callim. Fr. LXXI. ἀνάβηθι δεῦρο Λίπαρε καὶ Πυθίων καὶ — ἀπόδοτε Aeschin. Fals. Leg. 362, 143. ἄρα γ' ὦ τᾶν, ἐθελήσετε Cratin. Fragm. X. 75. ὦ σχέτλι', ἣ τολμήσετε Philoct. 369. quod Goettlingius ad Theodos. p. 216. perperam ὦ σχέτλιο esse censet. Similiter εἶπε ad plures pertinet v. Heindorf. ad Protag. p. 469. Matthiae ad Orest. 1236. et Winckelmann. ad Euthyd. p. 45. Audacius Pindarus numeros implicuit Ol. XIV. 20. ὦ πότνι' Ἀγλαΐα, φλησίμολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες, ἐπάκοος γενοῦ, Θαλίᾳ τε ἑρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον. Sed in Euripidis loco,

unde progressi sumus, διωκόμεσθα κρατηθεῖσα, constructio est, quae dicitur, ad sensum, ut Iph. T. 349. ἡγρούμεσθα δοκούσα, multisque aliis locis. Haec paucis exceptis in Ed. Pr. scripsi ad h. v. et ad v. 197. Rem ipsam copiosius tractavit Kuehlstaedtius in Observ. Crit. p. 26. sq.

V. 192. Ἐθ' ὧδ' ἐφάλοισ κλισίαις ὄμιμ' ἔχων, id est, ne semper ad litus desideas. Horat. III. Od. 20. *eripe tē morae; ne semper udum Tibur et Aesulae declive contempleris arvum.* Ὅμιμα ἔχειν ἐς τί Proculus H. in Ven. III. 9. ἐπὶ τινί Apollon. Arg. 445. Ergo Musgravii emendatio ἀφανὲς κλισίαις, non minus gratuita est quam Reiskiana κλισίαις ἐμμένων. Ed. Pr.

V. 193. Κακὰν φάτιν ἄρη. Sic codd. plerique et Ald. ἄρης et ἄρης Ric. Aug. B. Dresd. A. et Suidas s. *Μή μοι.* Hesychius vero Ἀρῆ, κήψη, οἶση· Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. Schol. ἄρη καὶ περιποιήση, ἦτοι ἐπαύρησ' αὐξήσης ἀπὸ σοῦ (scr. ἐπὶ σοῦ). Ed. Pr.

V. 194. 195. Ἄλλ' ἄνα — σχολῇ. Hos versus Suidas s. *Ἐδράνων* in brevius contraxit Ἄλλ' ἄναξ (sic etiam Mosq. B.) *ἐδράνων ὅπου μακραίωνι στηρίζῃ σχολῇ.* Etym. Gud. p. 36, 37. ἄλλ' ἄνα, ὁ ἄλλὰ σύνδεσμος, ἄνα δὲ εὐθεία ὁ ἄναξ. Recte Suidas s. Ἄνα et Eustathius p. 75, 9. ἄλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων pro ἀνάστηθι accipiunt. Στηρίζει La. pr. μακραίωνι σχολῇ Suidas ex h. l. notavit.

V. 196. Ἄταν οὐρανίαν φλέγων — affert Suidas s. *Φλέγων.* Schol. Barocc. μεθυπαλλαγὴ ἐστὶ τὸ σχῆμα ἐν-ταῦθα τὸ μὲν στηρίζῃ ῥῆμα ἀντὶ μετοχῆς λάμβανε, τὸ δὲ φλέγων μετοχὴν ἀντὶ ῥήματος. Hic vix discerni potest, utra notio sit potior, ut in multis aliis methypallagae exemplis, quae ad Phryn. p. 55. attuli. Verum tamen neque nomen hocce exterminandum videtur, neque omittenda quaestio cum nomine conjuncta, ex duobus loquendi modis uter sit vulgatiores elegantiorve. Ad Il. I. 242. εὐτ' ἂν πολλοὶ ὕφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι θνήσκοντες πίπτωσι, Scholiastae adnotant ἀναστροφή ὁ τρόπος τὸ ἐναντίον γὰρ γίνεται, non quo nescirent utrumque et fieri et dici posse, sed ut alterum usitatius esse significarent; neque hoc, opinor, improbabit A.

Fritzscheus, qui in Comment. ad Marc. p. 759. de *Hypallage* scripsit, *inani Grammaticorum commento*. Haud sane difficile est Herodoti verba IX. 50. οἱ ἀποπεμφθέντες — ἀποπεκλέατο ὑπὸ τῆς ἵππου, οὐ δυνάμενοι ἀπικέσθαι ἐς τὸ στρατόπεδον, ita interpretari ut mutatae constructionis causa appareat, sed mutatam esse constructionem, nemo negabit ¹⁾. Idem valet de hypallage casuum et epithetorum. Strabo L. XVII. 798. καταστασιαζόμενος ὁ Φύσκων τοῖς στρατιώταις ἐφίει τὰ πλήθη καὶ διέφθειρε, Heliodorus IX. 15, 370. ἐφείς τῷ χαλινῷ τὸν ἵππον, et Euripides Hec. 887. γυναῖκες Ἀθημονιάρσένων ἐξώκισαν (paullo post v. 992. γῆς μ' ἐξώκισε) quin graece loquuti sint, dubitari non potest; sed non minus clarum est plerumque aliter dici; neque quisquam diffitebitur Oppianum Hal. II. 463. ὑπέρβιον ὄπλον ἐκάστη καρτύνας ²⁾ Euripidem Iph. A. 182. ἐπὶ κρηναῖαις δροσοῖς, Juvenalem XII. 90. omnes violae jactabo colores, lectius ornatusque loquutos esse, quam vulgo fit. Hanc autem figurandi sermonis rationem quonam alio nomine appellemus nisi vel hypallagae vel antistrophae? Jam quod quidam se vereri dicunt, ne schematis praetextu infuscentur reconditiores harum constructionum rationes, equidem multum mihi gratularer, si in istis rationibus acquiescere possem. Sed quod Poppo Prolegg. Thuc. T. I. 162. τῷ πλήθει τῆς ὄψεως L. IV. 126. comparandum esse putat cum Tragici poetae verbo ἄστρον εὐφρόνη, perinde vanum est atque hypallagae, quod exhibilat, commentum; τὸ πλήθος τῆς ὄψεως est amplitudo spectaculi, quod conferta acies hostibus praebat. Rursus hoc εὐφρόνη ἄστρον Matthiae ad Phoen. 660. satis esse putat ad explicandum δράκων νόματι ἔνυδρα διεργμάτων κόραισιν ἐπισκοπῶν, quae similitudo nisi accuratius definia-

1) Pindarus Pyth. I. 45. de Aetnae incendio ποταμοὶ ἀμέραις μὲν προχέεισι ῥόον ἀπὸ νου, ἀλλ' ἐν ὄρεσσιν πέτρας κλινδομένη φλόξ φέροι ἐς πόντου πλάκα. Primarium est φλόξ κλινδομένη, nam lapides projici non solum noctu cernitur.

2) Ad similem locum Lycophr. 203. σιτῆράν ἐνοπλίσοισιν ὠλένας πλάτην, Scholiastes ἀντιστρόφως, inquit, ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ταῖς πλάταις.

tur, haud longe aberit quin tirones pro παρθένος εὐόμματος dici posse patent παρθένος ὀμμάτων, Scyllamque antiquorum Grammaticorum fugientes incident in Charybдин recentiorum. — Ἄτην οὐρανίαν φλέγων Schol. in Parall. recte explicare videtur εἰς οὐράνιον ὕψος ἀνάπτων τὴν βλάβην, id est, τὴν κακὴν φάτιν.

V. 197. 198. Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ᾧδ' ἀτάρβητα ὀρμάται — Suidas s. Ἀτάρβητος et Zonaras T. I. 338. ἀταρβήτως ὀρμά, omisso ᾧδ' — Paris. D. ἀτάρβητα γρ. ἀταρβητος. Aliquot codd. et Edd. vett. ἀτάρβητα ὀρμάται, sed Ald. cum La. F. Harl. Rice. et plerisque aliis ὀρμάτ', sequens ἐν omittit Ven., Hermannus ἀτάρβητος ὀρμά, Dindorf. ἀτάρβητος ὀρμάται. Ceterum adjectivorum hujus generis in numero plurali exempla abundant: ὑπέροπτα πορεύεται Oed. C. 883. ἀτέκμαρτα βαίνει Pind. Ol. VII. 83. αἶψ' ἀφορμᾷ Oed. C. 1469. ut Hermannus edidit pro αἶλιον metri causa, ἄκρανθ' ὀρμήσαμεν Bacch. 435. κατὰμεμπτ' ἔβητον Oed. C. 1696. εὐήνια προποδίζων Helioid. III. 3. 111. *)

V. 199. Πάντων καρχαζόντων γλώσσαις — affert Suidas s. Καρχάζει. Cod. F. βαρχαζόντων, Aug. C. καρχαζόντων. Saepius apud Tragicos hoc verbum non legitur; semel apud Aristophanem καρχάζειν, prima correpta ut cachinnor dicitur, quamque formam Dindorfius Sophocli h. l. vindicat. Suidas Ἀνακαρχάσας καὶ οὐχὶ ἀνακαρχάσας. Plato Civ. I. 337. A. ἀνεκάρχασε, pro quo cod. Lobc. ἀνεκάκχασε; Xen. Symp. I. 16. ἐξεκάρχασε, nec variant libri Poll.

*) Quaeritur num adjectiva locum demonstrantia eodem modo usurpentur; in Anon. Stad. M. M. p. 438. T. II. ed. Gail. τὴν νῆσον ἔχων δεξιὰ κατὰγον, facilis est correctio δεξιάν, sed a suspicione remotum Epigr. Adesp. DCCVIII. δεξιὰ δ' ἀντιτάφη — Ἰκπομίδων. Eur. Hipp. 1360. τίς ἐφέστημεν δεξιὰ πλευροῖς, Paus. I. 15, 2. ἐναντία τεταγμένος. Et ex affinis: ἀριστερὰ κεκληγῶτες Quint. Cal. XI. 307. (intonuit laenum) quod quaeri potest utrum valeat pro ἐπὶ δεξιὰ, ἐπ' ἀριστερὰ an adjectivi locum obtineat, ut οἱ ἀέτρια φοιζοῦντες ὄρνεις Lucian. Amorr. §. 22. ὑπνοπίδια προποδίζων Hom. Ἐκτωρ δίφφρα σφρόμενός Epigr. Adesp. CCCLXXXIX.

VI. 199. *Βαρύαλγητα* plene Aug. C. ἄχος ἔστηκε cod. Γ. et Jen. *Τοσαύτη κατάπληξις εἰστήκει* Diod. XIII. 55. καὶ σφισι μεγάλα πένθητα ἴσταιται Lucian. Dea Syr. §. 6. δέος ἔσταιτω Aj. 1084. *Θορύβου ἀναστάντος* Appian. Civ. I. 56. alia quaedam minus apposita affert Dorvillius ad Char. p. 383. Pro ὁπότ' Ἄρεος ἔσσοντο δῆρις Quint. Cal. V. 168. scribi oportet ἴστατο v. Wytttenbach. ad Julian. p. 199. et contra Orph. Arg. 435. pro ἔστατο δ' ἄκρα κάρηνα restituendum ἔσσοντο, quod a vulgato ἔσταντο proprius abest quam ἔπτατο.

V. 201. 202. *Ναὸς ἀρωγοί.* Cod. Γ. ὦ ναός, Hermanni operae ἀρωγοί. In seq. versu Γ. et Dresd. A. Ἐρεχθιδῶν. Scholiastes *χθονίων* recte interpretatur *αὐτοχθόνων*, sed quod idem dicit ad v. 134. et vulgo credimus, ὅτι ὁ χορός ἐσκεύασται ἀπὸ Σαλαμινίων, id a poeta v. 597. et 1213. clare significatum non est; nec quidquam interest ad eorum opinionem, qui Ajacem Atheniensibus belli ducem se prae-buisse crediderunt v. Philostr. Heroic. IX. 720. quos Strabo refellit IX. 604.

V. 205. *Νῦν γὰρ ὁ δεινὸς ὁ μέγας ὠμοκρατής.* Eustathius p. 275, 35. ὁ μέγας Αἴας παρὰ Σοφοκλεῖ. Totum versum affert Suidas s. Ὠμοκρατής. Articulum ante μέγας ejecerunt Seidlerus, Bothius, Hermannus; illi ratione minus firma, ne dactylo subjiciatur anapaestus v. Matthiae ad Hipp. 1355. Hermannus, quia articulus sic positus numeri vinculo cum δεινός, intellectu cum μέγας cohaereret. Ajacis Salaminii epitheton fere fixum et perpetuum ὁ μέγας Il. II. 358. Theocr. XV. 138. et poetam inducere potuit ut ὁ μέγας scriberet, et librariorum, ut articulum de suo adjicerent *). Ὠμοκρατής Scholiastae ambigunt utrum ab ὠμός compositum sit an ab ὠμος, ὁ τῶν (scr. διὰ τῶν) ὠμων κρατεῖν *δυνάμενος*, vel ut Moschopulus Sched. p. 184. ὁ ἐν τοῖς

*) In Meleagri Ep. CXV. p. 34. Anth. Pal. VI. n. 163. τίς τὰδε μοι θνητῶν περὶ θριγκοῖσιν ἀνῆψε σκῦλα — addito articulo scribendum τὰ περὶ ut Leonid. Ep. XLVII. ταῦτα λάφυρα τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας. Ed. Pr.

ᾧμοις τὸ κρατος ἔχων. Sine dubio significat staturam Ajacis, qui Il. III. 225. ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἡδ' εὐρέας ᾧμους dicitur. Cf. V. 623. IX. 169. Ed. Pr.

V. 208. 209. Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας νύξ ἥδε βάρος. Cod. Γ. ἡμερίας γρ. αἰμερίας, id est ἡμερίας. Schol. Rom. γράφεται ἡμερίας ἀντὶ τοῦ τῆς ἡδοῦς φορᾶς· ποῖον βάρος ἔλαβεν αὕτη ἡ νύξ ἀπὸ τῆς προτέρως ἡδίας, de quo dubitari potest, utrum τόδ' ἡμερίας scriptum invenerit, quod nomen alibi non reperitur, an contractionem admiserit aeque insolitam, sed utraque ratio eodem fert; *quodnam (hoc) novum calamitatis onus invexit novae praeterita*. Triclinius ita interpretatur: τίνα (βαρεῖαν) ἐναλλαγήν ἥδε ἡ νύξ ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας καὶ τῆς ἡμερίνης καταστάσεως. Eodem spectare videtur alterum Scholion τῆς ἡμέρας, videlicet ut intelligamus adjectivum femininum ἡ ἡμερία positum esse pro substantivo, ut alia adjectiva temporalia; primum quae diei partes significant, ἡ ἑώρα, ἡ ἑωθίνη, ἡ ὄψια, ἡ πρωῒα, cujus accusativus πρωῒην vulgo pro adverbio receptus est; neque injuria Grammatici huc referre videntur δειλὴν et ἑσπέρα, quorum masculina exstant δειλέος et ἑσπερος, ipsumque ἡμέρα v. Eustath. p. 1814, 58. p. 979, 2. Idem de ὀρφναία suspicari licet, si noctem significat ut ap. Androm. Ther. p. 36. T. XIV. κατ' ὀρφναίην τε καὶ ἡῶ, quomodo etiam Euripides et Apollonius loquuti sunt; et de ὠραία, quod non jam diei noctisque sed anni tempus declarat. Haec vulgo substantiva esse creduntur. Phrynichus App. p. 73. ὠραίαν τὴν ὥραν· ἡ δὲ τοιαύτη τροπή Ἀθηναίοις ἰδία, Ἀθηναῖα, Ἀθηναία, ἴση, ἰσαία, quae tam inepta sunt, ut vix ab antiquo Grammatico profecta videantur. Notum est, illam parectasin Ionibus tribui; sed quae proferuntur ejus exempla, vereor ne commenticia sint, quantum quidem ad substantiva adtinet non propria. Nam quod Schaeferus ad Bosium p. 577. negat sibi placere ὥρα ὠραία, id aliter visum esse Graecis, ostendit Aretaeus de Sign. Diut. I. 4, 73. ἐν ὥρῃ τῇ ὠραία, quod iisdem verbis sed intellectu longe alio Plautus dixit Mil. Glor. IV. 1. *pulcra pulcritudo*, Livius *tempestitiva tempora* v. Gronov. ad

XLV. 19. quibus similia multa proferentur in Dissert. de Fig. Etym. Itaque simplex ἡ ὥραία, quod apud Demosthenem, Polybium, Pausaniam, Dionem Cassium, Libanium Deck T. III. p. 123. et 298. Dioscoridem Mat. I. 11, 22. III. 26. (29.) 231. Stob. Ecl. Ll. 9, 49. p. 263. substantivi locum obtinet, iccirco non desinit adjectivum esse; neque aliter se habet ἡ θερσία apud Hippocratem ὑπὸ τὴν θερείην Prorrh. II. 188. T. I. et saepius mendose scriptum ἡ θερίη de Nat. Hom. p. 358. T. I. de Sal. Vict. I. 617. Epidem. VI. 625. T. III. Nicandr. Fragm. X. quod nihil aliud est quam ἡ θερείος ὥρα Aelian. H. An. II. 25. V. 21. VI. 51. IX. 56. XV. 12. sive ἡ θερεία ὥρα V. 52. et absolute ἡ θέρειος Liban. Decl. T. III. 153. ac nonnunquam propter hanc ascititiam significationem accentu substantivi notatur non solum a Grammaticis, θέρεια παρὰ τὸ θέρω ὡς θάλω, θάλεια, ἡ ἐκ τοῦ θέρειος κτητικῷ τὸ θηλυκὸν θερεία Etym. M. 446, 58. Theodos. p. 67, 10. Zonar. p. 1031. sed interdum etiam in libris nostris v. Schweighaeus. ad Polyb. I. 25, 7. In eundem numerum referendum videtur χεμίη, quod Galenus in Lexico Hippocrateo ita interpretatur ut adjectivi et substantivi notionem comprehendat: χεμίη, ψύχος, ῥίγος, incertum unde sumtum. Sed Dionysius jud. de Thucyd. VIII. 827. ut paria conjunxit θερείαις καὶ χειμερείαις, quod Reiskius in χειμερείαις convertit, Aelianoque exemit Jacobsius H. An. VII. 11. χειμέρια ἐδόκει εἶναι scribens pro χειμερία. Haec qui sibi ante oculos posuerit ceteraque his adjuncta, quibus alio loco usus sum, non admodum negabit, pro ἡμέρα suo loco et tempore dici potuisse ἡ ἡμερία, quod Manethoni tribuitur III. 264. et pro νύξ similiter ἡ νυκτερίνη, etsi neutrum exemplis confirmari possit. Ceterum si Sophocles sic, ut vulgatum est, scripsit, nomen *diurna* diem hesternum valere, sponte consequitur ex apposito νύξ ἥδε. Verbum autem ἐνέλλαται non passivam significationem habere videtur sed activam fere ut Diod. Fragm. L. X. p. 65. T. IV. Bip. ἐγένετο βασίλισσα ιδιωτικῆς ἐστίας ἐξηλλαγμένη ἡγεμονίαν. — Per hanc occasionem in Ed. Pr. indicavi aliquot locos prava literarum appellatione corruptos. Aelian.

Epist. III. καὶ γὰρ ἂν εὐκρίτως στενάξαι τὰ τῶν προγόνων ἥρια, εἰ ἑμαυτὸν περιόψομαι προσηλούμενον, scrib. προσ-
ελούμενον, quam lexin ille a Comico mutuatus est. In Me-
leagri Ep. XVII. Anth. P. XII. n. 76. εἰ μὴ τόξον Ἑρώς
— μηδὲ περιβλήτους εἶχε πόθων ἀκίδας, ubi cod. πυρι-
βλήτους, fortasse scribendum πυριπλήθεις, quae vox Lexi-
cis addenda ex oraculo Euseb. Pr. Ev. IV. 9, 145. φόνου
πλήσας πάντη πυριπλήθεα βωμόν (de accentu alibi dicam).
In ejusdem poetae Epigr. XCV. de Amore σιμὸν ἔφν καὶ
ὑπόπτερον — πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεστον, αἰείαλον, ὃς δ'
δεδορκός; pro λοιπὸν, quod mirifice languet, succurrit signi-
ficantius λίρον sive λίρον id est ἀναιδής v. Apollon. Lex.
T. II. 522. [Utroque loco Jacobsius vulgatam tuetur.] Sic
et inscriptio sepulcri Plut. V. Othon. XIII. δηλώσει Μάρκου
Ὀθωνος fuisse videtur Δαίμοσι, id est, diis manibus. Ap.
Nonn. XI. 450. λελασμένος ὕδατος ὄχθης scrib. ἡθάδος
et XIX. 293. Μάρων ἔνεδύσετο νίκην scrib. ἀνεδήσατο.
Hesychius Ἀριδάτων, πολέμων scrib. ἀρειφάτων, ex Aesch.
Eum. 901. ἀρειφάτων ἀγωνων. Gravius corrupta Nicephori
verba p. 486. T. I. Rhett. vett. οὐδὲ Διὸς ἀγρότα θεοῦ
μεγάλου τροπαῖον ἀνασπῶν pro οὐδ' ἔδεισας ἔρωτος —.

V. 210. Παι τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος. Brunckius
Τελλεύταντος edidit, quod Membr. La. ex em. Paris. E.
Mosq. A. exhibent; Porsonus ad Hec. v. 119. παι σὺ Τε-
λεύταντος, contra quem ego attuli Παρθενοπαῖος et Ἰππο-
μέδοντος ex iambis Aeschyli, Erfurdcius Ἀλφεισίβοια Soph.
Fragm. N. 785. qui nisi Ἀλφησίβοια scripsit, tacite gemi-
navit liquidam. Bothius nomen delendum censet, Hermannus
Porsono assensus est. — De regulo ipso nihil apud veteres
relatum invenimus. Teuthrantem vocant Tecumessae patrem
Malela p. 42. Dares p. 174. Dictys II. p. 41. ubi libri Τευ-
tras et Theutander praebent, Tethrantem Cedrenus T. I. p.
127. Teuthantem Tzetz. Chil. III. 76. Teleutantem Schol.
II. I. 138. Diversus est Teuthras Mysus, quem Vauvilliersius
hic inculcat. Ed. Pr.

V. 211. Ἐπεὶ σὲ λέχος δουριάλῳτον — Hunc et seq.
versum profert Suidas s. Ἀνέχει. Pro ἐπεὶ σε scripsi ἐπει

σε, erecto pronomine, cui appositum videtur λέχος δουρί-
 λωτον, quanquam hoc etiam cum στέρξας conjungi potest.
 Δουριάλωτον Brunckius scripsit pro δοριάλωτον, quod ap.
 Suidan, Philemonem p. 255. et in plerisque codd. legitur;
 δορυάλωτον Phavor. s. Ἀνέχει et Mosq. B. eaque est inter
 utramque scripturam codicum fluctuatio, ut Wesselingius ad
 Diod. XII. c. 83. p. 538. et XVI. 20. p. 97. δορυάλωτος
 plus auctoritatis habere affirmet, Schweighaeuserus ad Appian.
 T. III. p. 159. contrarium. Bekkerus Demosth. p. 289, 7.
 Isocr. Paneg. 78, 177. Archid. 119, 9. Plat. 300, 18. An-
 tid. 374, 122. δοριάλωτον partim restituit, partim ob pau-
 corum codd. dissensionem non mutavit, retenta tamen altera
 forma Aesch. Fals. Leg. 32, 33. etsi duo codd. δοριάλωτον
 praebent, quod plerique editorum illi praeferre solent v. Herod.
 VIII. 74. IX. 4. Athen. VI. 273. E. similiterque δορύκτητος
 expulerunt Polyb. XVIII, 34. Plut. V. Rom. XXVI. Dionys.
 Excc. p. 2356. T. IV. Dionys. Perieg. 1050. Maneth. III.
 258. Lycophr. 93. et 1116. ut et δορύπωνος Aesch. Sept.
 154. et δορύληπτος Philostr. Heroic. p. 747. δορύκτητος
 haeret adhuc Quint. Cal. V. 160. Anth. Pal. V. n. 230.
 Oppian. Hal. II. 316. (cod. δορίκτ.) Tryphiod. 630. δουρυτί-
 νακτος Aesch. Sept. 140. δουρυπτής Eur. Cycl. 305. δο-
 ρυάλωτος Synes. de Insomn. p. 148. C. Xenoph. Cyr. VII.
 5, 35. Hell. V. 2. Paus. IV. 5, 3. etc. nisi haec quoque
 nuper ab aliquo mutata sunt ¹⁾. Nobis vero probatur Ern.
 Ellendtii religio ad Arrian. VII. 4, 2. temerarium esse judi-
 cantis, si qui omnia ad unam normam corrigere tentent.
 Primum quis spondet nobis, Graecos his nominibus signifi-
 casse τὸν δορὶ κητὸν vel τὸν δορὶ ἐαλωκὸτα? Certe fieri
 potest ut δορύκτητος sic intellexerint ut δορύξενος dicitur ὁ
 κατὰ πόλεμον γενόμενος ξένος. Sed si vel hoc conceda-
 mus, tamen significationem instrumentalem vel localem vel

---

1) De proprio Δορύλαος et Δορίλαος dixit Tzschuckius ad Strab. X.
 248. quibus accedit tertia forma Δορίλλος ut Πέριλλος v. Ebert. Sicel.
 p. 97. cum affinis obscurissimis δορύαλλος, δορύαλος, δορίαλος v.
 Dindorf. ad Arist. Fragm. N. 336.

quamlibet etiam dativo attributam hujus casus formae non ita affixam esse, ut eam exuere non possit, nullo quidem, quod ad amussim respondeat, exemplo demonstrari licet, quia nulum in $\bar{u}$ vel $\bar{us}$ vocabulum dativum habet in $\bar{i}$ exeuntem, sed colligitur ex eo, quod multa hujus generis nomina, quum possent ad dativi similitudinem revocari, eo revocata non sunt; nam *γαστρίμαργος* dicitur sed *γαστροφορεῖν* id est *ἐν γαστρὶ φέρειν*, *ἀερίοικος* sed *ἀερονηχῆς*, ac similiter *χειροδόρος*, *χειροδαίκτος*, aliaque multa ad Phryn. p. 686. exposita, unde crebra lectionum fluctuatio *αἰγιπόδης* et *αἰγοπόδης*, *χειρόσοφος* et *χειρίσοφος* v. Interpp. ad Lucian. Rhet. Praecc. §. 17. *δουρομανῆς* et *δοριμανῆς* (*δορίμαργος*) v. Jacobs. ad Anth. P. p. 516. et omnino nulla est relatio, cui ista componendi ratio disconveniat, *ἀδοφοίτης*, *ἀγροδίατος*, *θαλασσοβίωτος*, *θημαῖχος*, *νωτοφορεῖν*, *ύλομαχεῖν*, *άλωνοτριβεῖν* (*πυρούς*) etc. ²⁾ Itaque etiam *δορίπαλτος* apud Aeschylum dubito an sine idonea ratione in *δορύπαλτος* mutatum fuerit.

V. 212. *Στέρξας ἀνέχει*. Scholiastes *ἄμεινον στέρξασαν γράφειν*, quam conjecturam Reiskius iteravit. Philemo p. 255. *Σοφοκλῆς δοριάλατον στέρξας ἀνέχει*, ἤγουν *τιμᾶ*, eodemque modo Eur. Hec. 119. *Κασσάνδρας ἀνέχων λέντρ' Ἀγαμέμνων*. Ed. Pr.

V. 214. *Πῶς δῆτα — ἄρῶντον*. Afferunt h. v. Suidas s. *Ἀρητόν*, et Eustath. 1461, 30. In seq. versu Barocc. AB. *βάρος*, quod pro diversa lectione exhibet Γ.

V. 216. 217. *Μανία — ἀπελωβήθη*, extant ap. Suidan s. *Ἀπελωβήθη*. Eustathius p. 920, 2. *τὸ ἀπητίμησος περιττήν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς τὸ ἀπελωβήθη παρὰ Σοφοκλεῖ*. Immo differunt haec quantum *ἐτελέσθη* et *ἀπετελέσθη*. Pro *ἡμῖν* Brunckius et Dindorfius *ἡμῖν*, Hermannus ut ego in Ed. pr. *ἡμιν*.

V. 220. *Σφάγι' αἰμοβαφῇ κείνου χρηστήρια τάνδρος*. Tria postrema verba apponunt Moschopul. Sched. p. 8. et

2) Antiphil. Epigr. XLV. Anall. T. II. 181. *φαμμίστην δόρπον ἰδοῦ μολόγει* scrib. *ἰθινολόγει*, in litore colligebat.
Sophocles. *Alax*. Ed. 2.

Suidas s. *Χρηστήρια*, quod nomen Schol. varie interpretantur: τὰ τολμήματα καὶ πράξεις ἢ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια διὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. Ab illo proxime abest Valckenarii emendatio δραστήρια ad Ammon. III. 9, 236. quod an pro ἔργα dici non possit, jure dubitat Heathius. *Χρηστήρια* idem significat quod σφάγια *victimae*, ut *ιερεῖα* saepe dicitur ἐπὶ τῶν ἀπλῶς σφαζομένων Eustath. p. 1671, 62. — Schol. ad Aesch. Sept. 215. τὸ σφάγια καὶ χρηστήρια ἐκ παραλλήλου, οὐ γὰρ μόνον χρηστήρια τὰ μαντεύματα ἀλλὰ καὶ τὰ θύματα, proprie quidem ea, quae oraculi consulendi consultive causa caedebantur. Ed. Pa.

V. 222. Ἄνδρὸς αἰθοπος ἀγγελίαν. Eustathius p. 862, 10. φέρεται αἰθων βοῦς καὶ σίδηρος καὶ ἄνθρωπος καὶ λέων· αἰθων δὲ οὐδεὶς αὐτῶν λέγοιτ' ἂν, ἀλλὰ τοῦνομα οἶνω μέλανι ἐπιτίθεται et p. 1072, 6. αἰθων ἀνὴρ παρὰ Σοφοκλέω. Isigitur αἰθωνος legit, ut in Γ. Barocc. AB. Heidelb. aliisque nonnullis et Edd. vett. scribitur; ceteri cum Schol. Rom. et Suida s. h. v. αἰθοπος, sed La. αἰθονος, supra scripta litera π. Id recepit Dindorfius syllabam nominum in ὦν penultimam anticipem esse existimans, non solum priorum Αἰσωνος, Αἰσωνος, Νάρωνος, Νάρονος, sed appellativorum quoque. Ego vulgatam retinui. Nam si Indi ob colorem αἰθοπες vocantur Nonn. L. XXVIII. 176. si per translationem αἰθων βασκανία Agath. Epigr. XIV. 10. quis neget hoc epitheton dici posse de homine ingenii fervidi et in iram praecipitis, qui vulgo θερμός et διάπυρος vocari solet? si praesertim respexerit alia adjectiva in ὦψ et ὦπης exeuntia, quae a vultu visuque transferuntur ad animum v. Adn. ad v. 955. Sed adjectivum αἰθων, cujus origo tam clara, mentio tam crebra est, aliquando per ὄνος declinatum esse, id quibus argumentis demonstrari possit nescio. Propria, quae cum illo jure conferri possunt, Αἰθων, Λάμπων, Λεύσων, Μένων, Χαίρων, ceteraque participiis assimilata, hanc licentiam certe non habent. Ex appellativis autem vir eximie doctus unum affert πρίονες. Ita enim, inquit, a Cratino dicti sunt, qui πρίωνες dicendi fuerant, de quo exposui ad Vesp. 694.

Equidem in Commentariis T. V. p. 495. et in Edd. Lond. et Lips. nihil quod huc pertineat reperi, sed suspicor eum Photii potissimum niti testimonio: *πριών ὀξύτωνος τὸ ἄρμενον, πριών δὲ ὁ τέμνων τὸ δὲ πληθυντικὸν πριόνες Κρατινός*. Id ego sic interpretor, nominativum substantivi, quo facilius a participio dignoscatur, oportere acui, sed hac distinctione in casibus inferioribus opus non esse; cujus rei exemplo affert pluralem *πριόνες*, a proportionem primi casus *πριών* dimotum. Alterius formae, quam Dindorfius legitimam dicit, exemplum in promptu est nullum praeter *πριώνος* Schol. Hermog. p. 54. T. IV. ed. Walz. nam qui inter belluas marinas recensentur a Caesario Dial. II. 605. D. in Bibl. Bign. T. XI. *φῶναι, φάλαιναι, πριόνες καὶ γαῦροι καὶ τὰ λοιπὰ φρικώδη*, si nomen sincere scriptum est, pisces esse videntur a serra, ut hodie, denominati typo amplificativo; serra ipsa *πριών* dicitur barytonōs, contra quam Photius praecipit, ap. Hippocr. de Vuln. Cap. p. 374. T. III. Poll. VII. 113. *τοῦ πριόνος* Soph. Trach. 699. Plut. Quaest. Rom. c. 87. V. Lyc. c. 13. Aelian. H. Ann. I. 30. Simplic. in Arist. de Cocl. III. p. 162. b. ut et Moschopulus jubet Sched. p. 161. *πριών κλίνεται πριόνος*. Galenus Gloss. *ὀρθοπριόνι, τῇ χοινικίδι* neque aliter *τὸν πριόνα* Hippocr. l. c. p. 375. sq. Aristot. de Cocl. III. 8. Leonid. Tar. Ep. XXVIII. Crinag. Epigr. XXXVII. Diodor. IV. 76. *πριόνες* Appian. Illyr. c. XXV. 1) *πριόνων* Achill. Tat. IV. 19. Poll. II. 36. idemque testantur Grammatici, qui *πριόνος, κίονος* 2), *πίονος, βραχίονος*, eandem mensuram habere docent, Draco p. 38, 10. p. 51, 4. Arcad. p. 18, 5. Etym. M. 674, 7. Phavorin. Ecl. p. 366, 24. sine ullo productionis illius indicio, pro qua ne Hesychii quidem glossa afferri potest *Πριονόπος, κό-*

1) In libro Judith. III. 11. ut apud Appianum, Polybium, Plinium *πριόνος* nomine mons significari videtur, talis fortasse, qualem Vascones *Sierra* vocant. Sed serpit suspicio aliquoties pro *πρηών* scriptum esse *πριών* v. Muncker. ad Anton. Lib. c. XI.

2) Galenus in Gloss. *κίων* oxytonum τὸ ἐκ τῶν θηριδίων (*κίων*) *ἄθροισμα* interpretatur, vitioso, ut videtur, accentu deceptus.

πτων *πρίωνας*, nam hic quoque in cod. *πρίωνας* scriptum. Postremo repugnant cognata *πριονωτός*, *πριονοειδής*, *πριόνιον*, atque universi generis constantia. Nomina in *ῶν* exeuntia paullo ante commemoravimus, quibus adjicienda sunt oxytona feminini generis *χιών* et *ῥιών*, cum glossematico *ῥιών* ³⁾. Schol. Harl. ad Od. II. 42. ἀντὶ τοῦ οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἐκλυον — γελοίως γράφει Ζηνόδοτος ἦτονα ἀπὸ τοῦ αἵων· ridicule sane, si vocabulo usitatissimo et ad rem aptissimo substituit nusquam lectum. Sed quid unquam commeruit Zenodotus, cur tantae insimuletur audaciae? Nomina in *ᾶων*, quae alpha breve habeant, Arcadius p. 17, 26. barytona esse scribit, ac pariter in *ἑων* terminata, *Φάων*, *Κάων*, *Κλέων*, *Νέων*, *νέων* δὲ ὡς περιεκτικόν· ubi pro *Κάων* aut *Ψάων* reponendum, historici nomen v. Wesseling. ad Diod. XXI. 499. Goeller. de Syrac. p. 185. aut *Λάων*, poetae comici, cujus genitivus *Λάωνος* Dicaearch. V. Graec. p. 130. ed. Gail. vocalem, ut in *Φάων*, brevem esse arguit; longa est in gentiliciis *Ἄων*, *Χάων* et in appellativo *ἄονες* Epicharm. Athen. VII. 321. D. quod ex accentu (quanquam fluctuat) et declinatione femininum esse conjicias. Praetereo, ut suspectum, *ταόνες*, quod cod. Medic. praebet Aristot. H. Ann. VI. 9, 1. *Νέων* autem, cujus Arcadius meminit, andronymicum esse videtur Polyb. XX. 5. non topicum; nam hoc Stephanus, eundem Herodianum sequi solitus, oxytonis adnumerat, fortasse quia typum periecticum prae se fert, ut Eustathius p. 324, 35. Ἀνθρώπων acui dicit quia ἀνθρώδης sit. Praeterea est unum in *ἑων* appellativum, *πρεῶν*, *πρεόνος*, ὡς *πρών*, *πρωνός* — σχολιοῦ τοῦδ' κατὰ *πρεόνος* Suid. ex Crinagorae Epigr. VII. sed adjectivum rursus produxit Pindarus, *προπρεῶνα* *ξεῖνον*. De nominibus in *αιων* Etym. M. 583, 36. τὰ εἰς ῶν ὀξύτονα τῇ αἰ παραληγόμενα, εἰ μὲν ὥσιν ἰθνηκὰ, τρέπουσι τὸ ῶ εἰς ὀ, Παιῶν· εἰ δὲ μὴ, φυλάττει τὸ ῶ, βαιῶν· Παιῶν, Παιῶνος κύριον.

3) De nominibus *περικτίων*, *ἰθυπτίων*, et de paragogis, *σχηπτίων*, *στρεφτίων*, *σπορκτίων* etc. alibi dicam. Apollonius Athen. VII. 284. Α. πομπήλον αἰωμάτων νηῶν αἰήονα δοῦλον, fortasse ἀλιδινέα scripsit.

Quod ad gentilicium attinet, *παιῶν στρατός* scribitur Eur. Rhes. 541. sed apud Herodotum, Demosthenem aliosque paroxytonum est ut et andronymicum Pausan. II. 18, 7. V. 1, 2. idque Eustathius praecipit p. 138. 10. et 1109, 11. *Παίων, Παίονος τὸ ἐθνικὸν ὡς Μαίων, καὶ τὸ κύριον· παιῶν δὲ παιῶνος ὡς αἰῶν, Ἀθηναίων, τὸ ἐπὶ ἱατροῦ, Ἀσκληπιοῦ παιῶνος, εὐμενοῦς τυχῶν* (Arist. Plut. 636.) Ac de altero consentit Stephanus *Μαίων τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως τῷ κτιστῇ*, discrepat vero Schol. Ven. IV. 394. *Μαίων βαρντόως εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐθνικοῦ*, quod oxytonum est in codd. Herodo. I. 7. VII. 74. sed et andronymicum sic scriptum exhibent codd. Apollod. III. 6, 5. Postremo dei nomen medici *Παιῶνος* scribitur Solon. Fragm. IV. 57. Soph. Phil. 168. Aristid. T. I. p. 71. accentu alio atque Suidas poscit *Παιῶνος τοῦ ὕμνου, παίωνος δὲ τοῦ ἱατροῦ*, neque non libri variant v. Schneider. ad Civ. T. II. 208. Duo appellativa sunt *αἰῶν* et *βαίων*, quod cum illis complectitur Etym. M. l. c. et separatim p. 192, 52. *βαίων βλέννος. Ἐπίχαρμος δὲ βαίοντας λέγει*, quod in poetae siculi versibus Athen. VII. 288. A. modo sic modo *βαίοντας* scribitur. Unius formae est *πλειῶν, πλειῶνος*, sed *πρηῶν* dupliciter declinatur, *μεγάλου πρηῶνος* Hesiod. Scut. 437. Nonn. XIV. 437. et *Κίλισσαι πρηῶνες* Nicand. Al. 218. *πρηῶσιν Ὀσσεῖοσι* (feminine puto) Callim. H. in Dian. 53. quibus accedit proparoxytonum *πρώονες ὡς σώφρονες* Schol. Ven. Θ. 557. et cum dialysi inversa *πρώονες οἱ προνενευκότες τόποι τῶν ὁρῶν* Suid. Postrema hujus generis sunt *κύων, αἰκνῶν* et *ἀλεκτρονῶν*, nam *ὀπάων* (*ὀπέων*) *διδυμάων, ξυνήων, παιήων* (*παιήονος οἴνου* Nonn. XIX. 24. *παιήονα βουλὴν* Christodor. Ecphr. 255.) utrique generi apta eoque adjectivis similia videri possunt; certe derivativa sunt. In hoc igitur numero perpauca inveniuntur appellativa, quae in aliis dialectis aliter declinentur, nullum quo duplex nominis *πρίων* declinatio apud ejusdem linguae auctores excusari possit. Sed ne quaestio imperfecta relinquatur, addam quae de non puris collecta habeo. Fixa sunt quae in *βων* exeunt, *ἄμβων, ἑρράβων, βουβών, τριβων*, quae cum genere masculino

servant vocalem nominativi, et femininum ῥυμβών, quod eam corripit 4). Pariter sibi constant ἄγων, quod accentum periectici habet, πῶγων et ἀρίγων, ἀρίγωνος, εἶδος δόρατος Anecd. p. 1346. Sed de hoc genere nominatim praecipit Schol. Ven. XXI. 141. oxytona esse, quae per ὀ declinentur, Παφλαγόνος, Λαιστρυγόνος, Πηλεγόνος (cujus exemplum minime aptum affert ex Callim. H. in Jov. 3.) ἀρηγό-
νος, barytona autem vel per ῶ declinari vel per ντ, Οὐκα-
λέγων. Πελάγων, Σαλάγγων, μέσφα Σαλάγγωνος
ποταμοῦ, quae eadem fere leguntur Arcad. p. 10. Eustath.
p. 1228, 14. sed mendosius scripta ἐλέγων pro Πελάγων,
λάγων incertum num pro εὐάγων ut cod., an pro Οὐκαλέ-
γων, postremo σελάγων et φαλάγγων pro Σαλάγγων, quod
fluvii nomen in Ind. Anecd. Σαλγών scribitur 5). Masculi-
num ἀρηγών, ὄνος, ille ignoti poetae testimonio confirmat
ἀρηγόνης ἡμετέρεια, et legitur saepius eodem ubique accentu
Batrach. 281. Nonn. XIII. 52. XXIV. 75. XXX. 171. Pa-
raphr. XVII. 79. Orph. Lith. 189. Gregor. Naz. Carm. I.
p. 45. D. Tzetz. Posth. 691. sed denegatur Homero, ἐπὶ
μόνονου θηλυκοῦ τάσσει ὁ ποιητής Schol. Il. IV. 7. Pro
masculino barytono nihil quod afferri possit, suppetit; pro
oxytono unum illud laconicum ζυγόνεσ, τοὺς ἐργάτας βοῦς
Hesych. quae sine dubio est prima positio feminini ζύγαινα.
Femininum tuetur Etym. M. 141, 15. πειθῶ, κλωθῶ, χιών,
τερπών, ἀρηγών componens ut a verbis barytonis orta,
idemque defendere videtur Schol. Il. V. 511. ἧ γὰρ ῥα πέλεν

4) Arcadio p. 10. restituenda στίλβων pro στείβων, Ἀλαβών fluvii
nomen v. Steph. Χαρναβών v. Aglaoph. p. 215. et in aliis terminationi-
bus ἀνόδων p. 11, 9. pro ἀπόδων, Ἀσπληδών pro Ἀσπιδών, πίθων pro
πήθων, κώθων pro ὄθων p. 12. Ἀργανθών pro ἀργαθών, φαρμακών
pro δαρμακών, Λάφνων (v. ad Greg. 884.) pro ἄμφων.

5) Ἐρίγων ab Arcadio memoratum est nomen fluvii, quod alibi Ἐρι-
γών scribitur v. Schweighaeuser ad Athen. T. I. 310. Ἀρῆσαγών, ὄνος
item fluvii v. Tzschuck. ad Strab. XI. 411. Πελάγοντα Hippodamiae
procum nominat Pausanias VI. 21, 7. sed Πελάγωνα piscatorem Sappho
Epigr. II. Ὀρτιάγων, ὄνος, Galli nomen est Polyb. XXII. 21. Λαμάγων
Laconis Thucyd. III. 92, 4.

Λανασοῖσιν ἀρήγων 6), ubi quum genus ambiguum sit, Aristarchus scripsit *ἀρηγών*. quod ille probat: *καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἀρηγόνες*. neque enim accentum accentu definire videtur sed declinatione, quia appellativa in *γων*, quae vocalem corripunt, ad genus femininum et ad oxytonesin propendent, *λαγών*, *ὀλολυγών*, *πλαγγών* 7) *πυγών*, *σταγών*, *τρυγών*, *σιαγών*, quibus *κραγγών* quoque, id est *ἡ κίττα* Hesych. addendum videtur et *κραγγόνες* cancrorum nomen, quod et *κράγγαι* dicitur, et *φαγών* si pro *σιαγών* valet; sed si comedonem significat, haud dubie per *ω* declinandum et gravandum est ut *δέκων ὁ δεκαζόμενος* Hesych. *δράπων*, *πόρδων* et cetera amplificativa; *τὸν λαγόνᾱ* Hippocr. de affect. intern. p. 473. sed multo praevallet alterum genus Aristoph. Rann. 662. Xenoph. Cyn. IV. 1. etc. Vocabulo alioqui suspecto *κραταιγών* cur Lexicographi masculinum articulum praepo-
nant, nescio, sed si Graeci illo paraschematismo usi sunt 8) certe accusativum potius paroxytonum fecerunt, ut apud Theophrastum legitur, quam proparoxytonum, ut apud

6) Mirum est Buttmannum Gramm. §. 56. Annot. 20. hujus nominati penitus oblitum esse.

7) Appellativum *πλαγγών*, *πλαγγόνος* scribitur ap. Callimachum et Grammaticos, eodemque modo nomen proprium mulieris Demosth. c. Boeot. p. 997. p. 1008. p. 1011. nisi quod cod. Marc. aliquoties barytonum exhibet, et mendosius etiam *Εὔβουλος ἐν Πλαγγώνῃ* vulgabatur ap. Harpocr. s. *Μετοίκιον*. In Charitonis libris saepissime *ἡ Πλάγγων*, *τῆς Πλάγγωνος* III. 8. V. 5. etc. sed *Πλαγγών* Alciphr. III. Ep. 22. *Γόγγων*, *μῦρος* Hesych. *λόγγων* cessator et *λογγών ὁ τρητὸς λίθος*, de quo Hom. Od. N. 77. masculina sunt.

8) Hujus exempla sunt *σπάδος*, *σπάδιον*, *χηραμός*, *χηραμών*, et in propriis *Καδμεῖοι*, *Καδμείωνες*, *Ἀργεῖοι*, *Ἀργεῖωνες*, cetera incerta: *γάγγαμον* et *γαγγαμών*, sed hoc parum stabilitum in codd. Poll. II. 169. et ap. Etym. M. *πλάταμος*, quod Schneiderus defendere conatur ad Aristot. T. IV. 582. et *πλαταμών*. *Τὸ γλίττον* et *ὁ γλίττων* Eust. 1560, 34. neutrum a suspitione remotum. Hesychius *Κλαδόνες*, *κλάδοι* et *Χαθμόνες*, *φλιαί* dubitari potest ne *κλαδῶνες* sive *κλαδίανες* et *σταθμῶνες* scripserit. Accusativus *γόγγρωνα* legitur in Galeni Gloss. idem significans quod *γόγγρος*, sed in Comm. ad Epid. VI. Sect. III. 38. sq. T. XVII. P. I. retinet femininam formam, qua Hippocrates utitur, *τὰς γογγρῶνας*. *Κορυδός* et *κορυδών* idemne significant, ambigitur.

Athenaeum. Tantum de nominibus in *γων*, quorum a declinatione legitima unum desciscit *της πλαταγωνος* Schol. Theocr. XI. 57. sed pro hoc *πλαταγωνης* scribendum ut *ανεμωνη, αργεμωνη, σικυνωη* ⁹⁾. Sequitur ut de nominibus in *δων* dicamus, ac primum de masculinis. Horum igitur ea, quae per *ω* declinantur, barytona esse solent, *Κύδων, κώδων, κλύδων, χλίδων, τοις χλίδοσι* (sic) *καὶ ὀρμίσκοις* Epiphan. de Gemm. V. 227. T. II. v. Schleusner Thes. T. V. p. 526. a quo quae proferuntur exempla oxytonesis, corrigenda sunt ad praeceptum Grammaticorum v. Dindorf. ad Arist. Fragm. p. 143. et Addend. p. VI. praeter *οὐδών, μυδών* (si certa lectio) et ionicum *ὀδών* ¹⁰⁾, quae per *ντ*, ea vero gravantur ad unum omnia, quod vetere edicatur canone: *τὰ εἰς ὧν ὀνόματα ὀξύτονα οὐδέποτε διὰ τοῦ ντ κλίνεσθαι* Schol. Ven. M. 390. nam *ἐκών* esse participium vel participiale. Atque huic generi Technographi hanc spissiore formam ita proprie assignant, ut genitivos *Λάδωνος, Νέδωνος, Μέδωνος* legitime declinatos, *Λάδοντος, Νέδοντος, Μέδοντος, κνώδοντος*, participiorum ritu effectos pronuncient v. Theodos. ap. Dindorf. ad Aristoph. Schol. Vol. III. 418. et Choerobose. Anecd. p. 1393. b. neque dubito, quin vocabula ejusdem filii *ἄκων, γέρων, δράκων, λέων, θεράπων, σπάδων* ¹¹⁾, *τένων, κελέων*, una cum aeolico *ἔδων* (mordex) et ionico *ὀδών* hanc ad rationem revocaverint. Quae vero genitivum in *ονος* mittunt, oxytona sunt

9) Ex hoc genere Arcadio p. 10, 5. pro *πύργων* restituendum est *πώγων*, pro *ταγών, σταγών*, pro *μέγων, Μάγων*, pro *φλεγών, φηγών*. *Αἶγων* andronymicum est et maris nomen v. Jacobs. Anth. T. IX. p. 507.

10) *Οἱ σπυρίδωνες* Lexicographi afferunt e Poll. VII. 137. ubi nullus articulus est. Eustathius Or. IV, 30, 88. *Δαυὶδ καὶ οἱ τῆς νῆας ἱεροὶ σπυρίδωνες*.

11) Hoc biforme est *σπάδωνος* et *σπάδοντος* v. ad Phryn. p. 273. aut ut peregrinum v. Steph. s. *Σπάδα*, aut ex dialecto, ut Aeoles *Δράκωνος* dixere (vel *Δράκωνος*) Anecd. p. 1199. Latini *Leontis* et *Leonis*, *draconis* et *dracontis*, et *bisonem* dicunt quem Graeci *βίσωνα*, Lacones *γερωνία* pro *γερωντία*.

etfeminina, ἀηδών¹²⁾ ἀκροχορδών, βεμβραδών, καρκαδών¹³⁾, ὀλοφυγδών, σινδών, σπαδών¹⁴⁾, σχαδών, Φλεδών¹⁵⁾, χελιδών, ad ultimum! σαρδών, cujus pluralem rectius apud Pollucem σαρδόνες scribi quam apud Hesychium σάρδονες¹⁶⁾ Arcadius testatur p. 11, 6. ὁξύνεται τὰ διὰ τοῦ ὁ μόνον κλινόμενα, Μυγδών, σαρδών, σινδών. His convenit magnus numerus nominum in εδών et ηδών, συπεδών, τηκεδών, χαιριῆδών, de quibus alio loco sum dicturus, et Theodosii regula Gramm. p. 128. feminina paroxytona in obliquis casibus penultimam longam, oxytona brevem habere, exceptis urbium nominibus Σιδών, Καλυδών, quod genus omnino liberius est quam ut canoni subjici patiatur, multasque antinomias habet. Μυγδών autem illud andronymicum et gentilicium non solum hoc modo scribitur in nonnullis codd. et edd. II. III. 186. Eur. Rhes. 539. Apollod. II. 5, 7. Strab. VII. 295. XII. 575. Nonn. XV. 59. sed etiam accentu in prima syllaba posito Paus. X. 27, 1. Julian. Epigr. XLVI. 503. T. II. Anall. Nonn. XIV. 14. Paul. Silent. Ecphr. Soph. 515. Steph. s. h. v. rectius tamen prius videtur, quia, quae communis generis sunt, accentum femininorum habere solent, Σαρδών, Ἀνθηδών,

12) Eustathius Atticos ὁ ἀηδών dixisse narrat; fortasse μετωννμικῶς, ut poeta, qui Euripidem nominavit μελιγερὺν ἀηδόνα. Nihil certius silvester aedon.

13) Phot. s. v. Genus femininum colligo ex eo, quod nonnulli id herbae nomen esse putarunt.

14) Σπάδων ὁ εὐνοῦχος, σπαδών ὁξυτόνως τὸ σπάσμα Phot. Suid. Λακίδες, σπαδόνες Hesych.

15) Φλεδόνες φληαρίας καὶ λήρους ὠνόμασαν ἔνιοι τῶν παλαιῶν Galen. Comm. I. in Prorrh. I. 103. p. 733. T. XVI. φλεδόνες καὶ σπιδές Plut. de Def. Oracc. XIX. 329. T. IX. φλεδόνες τὰ σπάσματα Hesych. sed barytonum φλέδων utriusque generis particeps. Βώρδων Orion. p. 177, sive βόρδων Etym. Gud. p. 111. nihil aliud est quam latinum burdo. Hesychius et Suidas Ψιδόνες, Ψιδῶνες et Ψυδῶνες interpretantur διάβολοι. Suidas (post πολοκομπία) ψύδια, ψευδῆ· Κρηῖτες, ubi Kuesterus e codd. ψούδια reponit, quod comparandum cum σπουδῇ, σπεύδω. Omisi Κλοῖδων, cujus declinatio in incerto est.

16) Idem Σαρῶνες τὰ τῶν θηρατῶν λίνα. Utrumque nomen cum latino *verriculum* congruit. Hesychii σάρων, λάγνος, unde sit, ignoramus.

Ἀσπληδών, Ἴσσηδών, Σαρπηδών, nam non heros solum ita dicitur sed et insula et rupes v. Herodian. π. μον. λ. p. 9. ubi *φαρκειδών* editum pro *Φαρκηδών* v. Steph. *ἄσσιδών* pro *Ἴσσηδών*. Itaque *Σαρπηδόντος* scribitur sed *Σαρπηδόνος*, et *Ἀκίδοντι* ut *Κελάδοντι* ¹⁷⁾ sed *Ἀπιδόνος*. Atque hunc flexum sequuntur etiam adjectiva in *ζών*, *ἄλαζών*, *ὀλίζων*, *μείζων*, ut duorum generum; substantiva vero sic terminata non extant praeter propria; Stephanus *Ἀλαζών ἔθνος ὅξυνεται διὰ* (scr. κατὰ) *τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ὦ πρὸς ἀντιδιαστολήν*. Alio accentu, quia diastole nulla, scribitur *Ἀλίζωνες* in Schol. Ven. B. 858. quos quidam eosdem putant. In Ind. Anecd. proferuntur *Ἀζων* et *Ῥίζων* per *ω* declinata; atque haec barytona Arcadius sine dubio ante oculos habuit p. 11. *τὰ εἰς ζῶν ἄρσενικά βαρύνεται, ὅποτε μὴ εἶη ὑπερδισύλλαβα ἢ πρὸ τέλους ἔχει μακρὸν τὸ ᾧ, εἰ πόλει ὁμωνυμεῖ, οἷον μείζων, ῥίζων (cod. ὄζων) ὀλίζων*. ubi pro *μείζων* scribi oportet *Ἀμαζών*, nam id masculinum quoque est v. Steph. et acuitur, quia alpha longum in paralexī habet v. Draco p. 100, 2. pro *ὄζων* vero, quod cod. addit, *Ἀζων* viri et fluvii nomen, quod hoc accentu distinguitur ab urbe homonyma *Ἀζῶνες* Diodor. Fragm. L. XXII. 303. T. IX. Bip. *Ῥίζων* item viri et fluvii ab urbico *Ῥιζῶν, ὦνος*, quanquam in utroque et accentus fluctuat et declinatio v. Steph. s. *Βουθόη* et Schweighaeuser. ad Polyb. II. 11. postremo *ὀλίζων* a vocabulo oppidi *Ὀλιζών, ὦνος*, v. Eustath. 329, 10. quod *Ὀλίζων* scribi maluit Nicias v. Schol. Ven. B. 717. ut legebatur ante Tzschuckium ap. Strab. IX. 436. Sequitur Philemonis praeceptum N. 8. *τὰ εἰς θῶν λήγοντα πάντα φυλάττονται τὸ ὦ οἷον αἰθωνος, γρόνθωνος*, adde *κάνθων, κώθων, μοθών, ῥώθων*. Sed a *κόκκων* genere discordat *μήκων*, accentu *ἐλικών*, declinatione *εἰκών*. Nomina in *λων* Etym. M. 130, 30. gravari dicit, ut *δόλων, Ἀσκάλων* (adde *κάλλων, κήλων, τίλων, αἰσάλων* v. Schnei-

17) Strab. VIII. 348. A. apud quem tamen p. 351. *Ἀκίδα* scribitur.

der. ad Arist. T. IV. 18.) praeter *μιμαλλών* et *Βαβυλών* ¹⁸⁾. Nomina in *μων* dissyllaba, ut Arcadius docet p. 13, 22. *βαρυτονα* sunt *ἄκμων*, *κάμων* (*κάμωτος*) *μούσμων*, *πνεύμων*, *στήμων*, *τέρμων* ¹⁹⁾ exceptis topicis, quibus *λειμών* adnumerari potest cf. Etym. M. 562, 29. καὶ τοῖς ἐπὶ καιροῦ λεγομένοις, quo *χειμών* significatur, postremo iis, quae longum *ῥ* habent (ut *Στρυμών*); atque haec omnia masculina sunt, feminina autem *μορμών*, ut *Γοργών*, et *δαίμων* ἡ διαίρεσις Alcman. Fr. XLVIII. *πάλους ἔπαλε δαίμονας εἰ δάσσατο*. Trisyllaba in *αμων*, utcunque declinata, ultimam acutam habent, *τελαμών*, *θηλαμών*, *χηραμών*, nomina in *εμων*, *ῥμων*, brachyparalecta, si penultimam genitivi corripiunt, acuuntur, *ἀκρεμών*, *δαιτυμών* ²⁰⁾ si porrigunt, gravantur, *ἀρτέμων* ut *Πολέμων*. In Act. Apost. XXVII. 40. omnes quidem codd. *τὸν ἀρτέμονα* ut in obscuro J. Lydi loco de Mens. II. 11, 78. sed appellativi declinatio sine dubio eadem quae proprii ²¹⁾ et *ἀκρέμων* vulgo paroxytonōs scribitur sed contra disertum Suidae praeceptum *ἀκρεμών ὀξύνεται ὡς ἡγεμών*. Praetereo *ιχνεύμων* et verbalia, quae hominibus attribuuntur, *ἐπάμων*, *ἥμων*, *οἰκτίρμων*, quia in hoc numerosissimo genere nulla apparet divertitas; quibus accedunt adjectiva mera *τεράμων* et *αἰφνήμων*. Ad proximas literas descendantibus occurrunt *ἄξων*, *μένμων*, *θρασυμένμων*, *πέπων*, *πεπών* et *κανών*, tum *κάπων*, *σάπων*,

18) *Βριλών ὁ βαλανεύς* Anecd. Ind. quod cum *μύκων* Poll. v. Interpp. ad Greg. 362. sq. praeterea ut ignotum; *σαλάκων* proprium perhibetur v. Schol. Vesp. 1208.

19) Eur. Hel. 1491. *Ῥάκινθον ἐξαμιλλησάμενος πρόχῳ τέρμονι δίσκον ἔκανε*, sunt qui πρὸς τέρμονα emendent; praestat fortasse *ἀτέρμονι*.

20) Hoc Arcadio restituendum p. 14, 1. pro *τυμών*, et paullo ante *δρυμών* pro *κρεμών*.

21) Vid. Fischer. ad Anacr. Fr. XXVII. 2. *τὸν Ἀρτίμονα* in Schol. Pind. P. I. 1. Boeckhio invito excidisse videtur. *Ἀγρέμων*, *ἀγρέμονος* contrarium est Arcadii praecepto.

σπίπων, παρών ²²⁾ quod rectius scribi videtur πάρων ²³⁾, σίων, γσίτων, τέκτων, quae ambo Grammatici communia perhibent, πακτών, χιτών, κροτών, cujus notatio in libris nostris instabilis sed a Stephano fixa est: Αἰσὼν ὀξύτόνως· τὰ γὰρ εἰς ὧν δισύλλαβα ὀξύνεται, εἰ μὴ διαστολὴν ἔχει σημαικομένου, ὡς Κρότων, κροτών, ἡ χαρακτῆρι ὑπάγοιτο ὡς τὸ Ἴτων συναπενεχθὲν τῷ Τρίτων, Γείτων (scr. Κρίτων) οἶον Ἡϊών, Κρανών, Γυρτών, Νεών, quae omnia librarii aliter scribere solent v. Tzschuck. ad Strab. IX. 641. Siebelis. ad Paus. L. X. p. 287. Lehrs. de Aristarch. p. 272. Eadem Ethnographus s. Βιστωνία nos docet, bisyllaba, quae in τῶν exeant, barytona esse exceptis periecticis et si qua diastole opus sit, ut κροτών, χιτών, quanquam ipse Βουβών et βουβών non magis distinguit quam Arcadius Ἀγκών et ἀγκών, neque Ἐλεών differt ab ἐλεών θάμνος καὶ ὄφεις Hesych. nisi forte spiritu. Sed ὁ Πύθων et ἡ Πυθών ipsa generis diversitate disparantur v. Ammon. s. h. v. Restant βίσων, φώσσω, σίφων, τυφών sive potius τυφῶν, ἀχὼν ἄμπελος Anecd. Ind. βλήχων, de quo uno veteres curiosius disserunt. Primum Theodosius p. 128. illud cum femininis barytonis conjungit, quae longam retinent, τρήρων ²⁴⁾, Ἀσκάλων, quo accentu masculinum notatur τὸν βλήχωνα ap. Schol. Nic. Al. v. 128. et βλήχων ἢ γλήχων Suid. Ac si quis hunc οὐ γλήχων scripsisse putet ut Philemo p. 295. praesto est alius masculini generis testis Alexander Aphr. in Soph. El. p. 30 b. ὁ γλήχων καὶ τὸ σκόροδον. Arcadius p. 16, 7. τὸ γλήχων (γλήχων) ὥφειλε

22) Zosimus IV. 39, 354. τοῖς περὶ τὴν ἡῖονα τοῦ ποταμοῦ παροῖς ἐμπεσόντας ἀπώλοντο· scr. παρῶσι vel μυοπάρωσι, repetita syllaba praecedentis vocabuli.

23) Nihil nos juvant Zonaras T. I. 426. et Arcadius, qui p. 16, 9. pro νέρων scripsit vel Ἡρων vel εἶρων, pro τήρων τρήρων, pro σφαιρών (rete) pro οἰρών fortasse χοῖρων. Paullo ante Δεξιερῶν, non ἐξιερῶν, et paullo post Ὀλοσσών, non λοσσών, neque κράτων sed Κρότων. Βρύχων p. 16. fluvii nomen est v. Dicaearch. Descr. Pel. p. 142. T. II. ed. Gail. Σπέρχων canis v. Anecd. Ind. Λούπων p. 14. Centauri v. Anecd. Ind. Pro μωτίων p. 17. scr. Μολίων.

24) Id natura haud dubie non minus commune est quam adjectivum χέρων,

βαρύνεσθαι, εἰ δὲ θηλυκὸν καὶ διὰ τοῦ β, ὀξύνεται ²⁵⁾. Huic consentit Phrynichus App. p. 30, 15. βληχῶν οἱ Δωριεῖς γλαχῶν, οἱ Ἴωνες γληχῶν· ἀμφοτέρω δὲ θηλυκῶς, οἱ μὲν τὰν γλαχόνα, οἱ δὲ τήν γληχόνα, unde adjectivum ducitur γληχονοειδὲς τὸ δίκταμνον Hesych. ²⁶⁾ Apud Hippocratem saepe legitur τῆς γλήχωνος, τῇ γλήχωνι, τὴν γλήχωνα de Mul. Morb. p. 663. 708. 714. 715. 723. 732. 734. 768. 810. 831. T. II. aliquoties etiam τῆς βληχοῦς de Morb. III. 323. et 324. T. II. sed vitiose scriptum βλήχους, et τῇ βληχοῖ Theophr. H. Plant. IX. 16, 1. τήν βληχῶ Aristophon Athen. II. 63. A. Arist. Lys. 89. τήν γλαχῶ Ach. 882. quos accusativos Buttmannus Gramm. §. 56. Adn. 11. et Elmslejus gravandos putant, ceterorum casuum ignari. Ad ultimum, qui homericum κατηφόνες interpretati sunt κατήφεια Schol. Il. XXIV. 252. in substantivis numerarunt; Aristarchus quid senserit, parum claret; nisi forte ex eo quod κατηφόνες scripsisse dicitur ὡς Μακεδόνες, vel, ut alius ait, ὡς σειρηδόνες, κηληδόνες, quae omnia sunt vocabula animantium, non affectionum, conjecturam ducere libet, eum intellexisse tristitiae conciliatores vel etiam, quod probrosius est in mares dictum, conciliatrices; nam ex duobus postremis exemplis, quae non temere apposita videntur, sicut ex Arcadii supplemento in cod. Havn. p. 16, 3. et Etym. M. 513, 31. Κολοφῶν καὶ κατηφῶν ὀξύνεται ὡς θηλυκά, colligi potest, de hoc veteres idem statuuisse quod de ἀργῶν, unius generis esse feminini. Accentus solus id non demonstrat, quum ἀλαζῶν commune sit, neque apparet omnino, cur Aristarchus κατήφρονες scribere noluerit ut καταπίγρονες ²⁷⁾

25) Γλήχων in farragine dichronorum Drac. p. 117, 2. et Hephaest. Schol. p. 2. fortasse idem est quod γλιχὼ ἢ περιεργος.

26) In dictamni succidaneis pulegium refert Galen. T. XIX. 729.

27) Schol. Ven. XXI. 141. παρώνυμον τοῦ καταπίγρος, ὡς τοῦ ἄπειρος ὁ ἄπειρων. Arcadius 10, 25. addit ἀναιμος, ἀναιμων, ἄγκυλος, ἀγκύλων, quod quum ab hoc loco, ubi de compositis agitur, alienum sit, in ἄκμος, ἀκύμων mutandum videtur; ἄκμος Matthiae ad Herc. 686. suspectum habet. Nec rara haec paragoge in simplicibus, γλίσχρων, γλώων, κύρτων, μάκρων, στράβων, ψύλων etc.

nisi generi feminino affixum esse credidit. Cur autem hoc crediderit vix suspicari licet, quum loco homerico utrumque genus aptum sit, neque Crates *κατηφές* scripsisset, si nomen *κατηφών* ei fuisset aliunde cognitum. Ceterum hinc quoque apparet, femininis propriam esse oxytonesin cum correptione vocalis conjunctam, masculinis in contrarium inclinantibus. Loquor de appellativis; nam topica, gentilicia perinde ut andronymica et periectica ab hac disputatione seclusi; neque complexus sum omnia sed quae ad probationem necessaria videbantur. Haec autem omnia eodem tendunt, planumque faciunt nullum esse vocabulum appellativum ab ejusdem dialecti scriptoribus dupliciter per *ωνος* et *ονος* declinatum; quo magis scire aveo, quibus rationibus Dindorfius in illam ductus sit sententiam.

V. 224. *Ἀτλατον οὐδὲ φευκτάν*. Sic codd. et Ald. *φευκτῆν* vett. Edd. *φερτάν* Heidelb. *φευκτόν* Suidas s. *Αἰδοπος*, quod Hermannus improbat ob eam causam quia Tragicis, si fieri possit, terminationes variare ament. Fortasse hoc addi potest, eos non sine certa ratione ex mobilibus communia facere, sed potissimum hiatus effugiendi causa ut *δακρυτός ἐλπίς* Choeph. 233. *ιαλτός ἐκ δόμων* ib. 20. *βροντῇ πτέρωτος ἦδε* Oed. C. 1460. ac similiter feminina sunt *ξηλωτός* Med. 1035. *ὠνητός ἦ τολμητός* Hel. 825. *ξηλωτός* Andr. 5. *θνητός* Iph. A. 901. 1394. *Κύπρις οὐ φορητός* Hipp. 442. codd. *φορητόν*, ut pro *εἰανδρία διδακτός* Eur. Suppl. 924. libri *διδακτόν* exhibent; postremo *δωρητός οὐκ αἰτητός* Oed. T. 384. *μεμπτός* Trach. 446. quae omnia vocalem praecedunt; *ισχύς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονήν* Agam. 294. fortasse sigmatismi causa; sed cur Aeschylus Prom. 592. de Io dixerit *Ἥρα στυγητός πρὸς βίαν γυνάσσεται*, minus apparet.

V. 225. *Δαναῶν ὑπο κληζομένην*. Plerique codd. et Ald. *ὑποκληζομένην*, quod et Suidas in Lexicon retulit, etsi Schol. simplex *κληζομένην* interpretatur *φημιζομένην*. Paris. D. et Cant. *ὑπο κληζομένην*, quod recepi. Ed. Pa.

V. 226. *Τὰν ὁ μέγας*. Musgravius in superiore versu

τὰν μεγάλων, in hoc παντομειγῆς scribi vult; Reiskius τὰν ὁ μιγὰς quod (etiamnunc) arridet Bothio; sed laboratur frustra; μέγας μόρος Choeph. 478. μέγας δαίμων καὶ βαρύνῃς Agam. 1492. prope accedunt ad significationem τοῦ δεινοῦ, et quod supra v. 173. legitur μέγала φάνις, id omnem eximit dubitationem. Ed. Pa.

V. 229. 230. Οἱ μοι — περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται παραπλήκτω χειρὶ συγκατακτάς. Apud Suidan s. Τὸ προσ-έρπον legitur ὧμοι, ut in Dresd. A., ὦ μοι cod. Γ. Περίφαντος ἀνὴρ hinc affert Eustathius p. 927, 3. Bothius ἀνὴρ edidit ut Hermannus praescripserat. Sequentia παραπλήκτω — συγκατακτάς apponit Suidas s. Παραπλήγες. Vitiosam interpunctionem, qua θανεῖται χειρὶ junguntur, retinuit Brunckius, quamvis jam olim a Stephano castigatam. Ed. Pa.

V. 231. Κελαινοῖς ξίφεσι. Eadem numeri enallage usi sunt Pindarus P. IV. 431. Φρίξον μάχαιραι, Euripides Ion. 191. ὕδραν ἐναίρει χουσαῖς ἄρπαις, Manetho I. 316. σφαγίοις ξίφεσιν δεδαῖγμένος; item aliorum instrumentorum vocabula pluraliter usurpantur, βάντρα Eur. Herc. 108. σκήπτρα Agam. 1266. ἀγκύλαι Oed. T. 1227. Haec sive fortuito sive ex occulta quadam ratione paucorum exemplorum finibus continentur, certe a plurali τὰ τόξα, qui jam vulgo pro singulari obtinet, distingui oportet. Eademque cautio adhibenda vocabulis, quibus partes corporis significantur; nam λαιοὶ βραχίονες Eur. Phoen. 1143. sine dubio longe notabilius est quam quod uni homini tribuuntur πρόσωπα, στόματα, λαιμοί, στήθη, στέρνα, μετάφρενα, νῶτα, non a poetis solum sed vel in sermone vulgari, λόγῃ βληθεὶς εἰς τὰ στέρνα Dionys. Antt. IX. 11. p. 1766. ἀνοίξας τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα Lucian. Phal. Pr. §. 11. p. 51. T. V. τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ Philostr. Iconn. I. 26, 801. etc. et nonnulla hujus generis in hoc numero fere fixa sunt, ut τὰ οὔλα, quod solum probare videtur Pollux II. 94. sed τὸ οὔλον Diog. VII. 176. et latini promiscue gingiva et gingivae, αἱ ὠμοπλάται, ut apud Latinos scapulae, οἱ μύξωτῆρες, οἱ ῥῶθωνες, nares, τὰ κύφελλα, τὰ μήδεα, τὰ γέντα, ἔντερα, νήδυνια, ἰλία, intestina, τὰ κάλλαια, αἱ

λαγόνες, αἱ γαμφηλαί, cujus usus exempla Grammatici Latini intentissima cura conquisiverunt; Graeci nostri de pluralibus tantum ne verbum quidem.

V. 232. Καὶ βοτῆρας ἵππονόμους. Porsonus Adv. p. 186. antistrophae causa emendat ἵππονώμας, quod in La. pr. obscure expressum videtur. Id Matthiae probat prae ἵππονόμους, quod Hermannus edidit, quia quae brevem in penultima vocalem habeant, ea in *ος* finiantur, quae longam, in *ας*, quod si de iis intelligi voluit quae a verbo *νωμῶ* et similibus composita sunt, praeter hoc ipsum nullum est a quo adjectiva in *ης* componantur v. ad 604. nam a *φωρῶ* est *αὐτόφωρος*, cetera hujus moduli, *τρωχῶ*, *στρωφῶ*, *τρωπῶ*, ad componendum inhabilia sunt, sic ut ex his regula compositionis duci nequeat. Si de aliis, adversantur ei *ιερόσυλος*, *σκιοθήρως*, *μειλιχόμευδος*, quod ipse in Alcaei Fragg. XLII. p. 42. adversus Blomfieldium tuetur, aliaque multa. Scholiastes ἵππονόμους interpretatur τοὺς μεγάλως φυλάσσοντας, ratione debili, quia equorum antea nulla facta sit mentio. Ego cum Hermannō ἵππονόμους recepi, sed aliam ob causam. Pro βοτῆρας Musgravius, qui in versu antistrophico τὸν λύσσα scribit, hic βοστῆρας corrigit teste usus Hesychio βοστῆρες, νομεῖς, quod licet alibi non reperiatur, tamen praefendum est Stephani emendationi βοτῆρες, namque ἐκτείνεται μὲν ὁ βῶτωρ καθὰ καὶ ὁ δῶτωρ, οὐ μέντοι καὶ ὁ βοτῆρ ὥσπερ οὐδὲ ὁ δοτῆρ, παρὰ γε τοῖς ὕστερον Eustath. 1739, 45. ut et Suidas tradit Βοτῆρ καὶ δοτῆρ, βῶτωρ δὲ καὶ δῶτωρ, falsoque Lexicographi nostri ex hoc Sophoclis loco βοτῆρ, et ex Nicandro βορροσῆρ afferunt.

V. 233. Κεῖθεν κεῖθεν. Sic cum codd. melioribus et Ald. edidit Brunckius, ne dipodiae per caesuram misceantur; in codd. Triclinianis ἐκεῖθεν, ἐκεῖθεν, in Aug. C. κεῖθεν ἐκεῖθεν.

V. 235. Ἵν' τὴν μὲν ἔσω σφάζ' — Sic Harl. La. Γ. alique cum Aldo, ὧν τὰ μὲν εἶσω Brunckius e Triclinianis. Quum ποιμνὴ praecipue significet gregem ovium, facile intelligitur οἷς, Σφάζειν, συρίζειν, ἀρμόζειν, νίζειν Tragici

dicere maluerunt quam popularem consuetudinem *) sequi; nec puto illos ὀλολύττειν vel βράττειν dicturos fuisse.

V. 237. Δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών. Thomas p. 22. Ἀνείλε ἀντὶ τοῦ ἔλαβε, ποιηταὶ μόνοι καὶ Θουκυδίδης ἄπαξ. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ Δύο δ' ἀργίποδας — ῥίπτει θερίαςας. Ed. Pr.

V. 238. Γλῶσσαν ἄκραν — θερίαςας. Schol. ἴσως τοῦτον ἐνόμιζε Νέστορα, ὡς ψευδομαρτυρήσαντα κατ' αὐτοῦ. quod ex Tragoedumenis haustum suspicor v. ad v. 303. Verbis congruit Agathias Anth. Pal. c. V. n. 237. φιλομηλεῖν γλῶσσαν ἀπεθρισάμην.

V. 239. Ῥίπτει θερίαςας. Schol. Guelph. ad Eur. Or. 116. παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ γλῶτταν (sic) ῥίπτει θερίαςας. Schol. ad Epict. Ench. c. XXXIV. 236. ed. Heyn. ῥίπτω, ῥιπτήσω, παρὰ Σοφοκλεῖ ῥίπτει θερίαςας τὴν ἄκραν γλῶτταν, καὶ τυπτῶ, τυπτήσω, quo loco res ipsa docet, ῥίπτει et τύπτω scribendum esse. Ac ῥίπτει hic in Mosq. B. et Heidelb. scriptum Hermannus praetulit, non ut ῥιπτεῖν Tragicis abjudicaret, quae fuit Elmsleji sententia ad Heracl. 150. sed ob significationem; ῥίπτειν, inquit, nisi fallor, est jaccere, ῥιπτεῖν autem jactare, de quo ei adversatur Matthiae ad Heracl. l. c. consentit Bornemann. ad Xen. Symp. II. 8. Differre illa veteres quoque rentur, sed alio modo. Thomas p. 327. Grammaticus Etym. Gud. adjunctus p. 647. et Schol. ad h. l. ῥίπτω τὸ ἀπλῶς ῥίπτω, ῥιπτῶ δὲ τὸ μετὰ σφοδρότητος. Posterius invenitur Odyss. XIII. 78. ἀνεῖρ ῥίπτουν ἄλα πηδῶ, sed VII. 328. ἀναῖρ ῥιπτεῖν ἄλα πηδῶ, quanquam hoc quoque loco Eustathius ἀναῖρ ῥιπτεῖν legi testatur, idque confirmat posteriorum usus: ἀναῖρ ῥιπτούμενοι βιαίως Dio Cass. LXVIII. 24. ῥιπτεῖν κατὰ πετρῶν Theogn. v. 176. ubi Bekkerus ῥίπτειν edidit ut legitur in Eur. Fragm. Inc. LXV. quod hinc expressum est; ceteri Theognidis imitatores partim sic,

*) Ad Phryn. p. 447. quum Atticos ἐρέθηον non ἐρέθηον dixisse affirmassem, addidi hoc legi quidem aliquoties apud Platonem sed et hunc sequutum videri consuetudinem popularem, hoc est, populi sui propriam, minime vulgarem, ut Schneiderus accepit ad Civ. T. II. p. 6.

pars *ρίπτειν*, v. Walz. ad Rhett. Gr. T. I. 25. *ἐρρίπτειον* κατὰ τοῦ τείχεος Herodo. VIII. 53. *μάρψας ποδὸς νιν* *ρίπτει* Sophocl. Trach. 780. quo loco et Hel. 1096. (*ῶλένας πρὸς οὐρανὸν* *ρίπτουντες*) et Heracl. 149. (*ἐς κίνδυνον* *ρίπτουντες*) Hermannus et Elmslejus breviorē formam substituerunt. Eaque saepius apud Tragicos legitur significatione varia; *ρίπτέσθω φλόξ* Prom. 994. et 1045. *ρίπτετέ νιν praecipitate*, λόγους s. ἀράς *ρίπτειν* Troad. 769. *ἐκρίπτειν* Prom. 934. Troad. 729. *κίνδυνον μέγαν* *ρίπτοντες* Inus Fragma. VII. multisque aliis hujus poetae locis, ubi codd. et Edd. veteres persaepe verbum circumflexum offerunt v. Matthiae Add. ad Hipp. v. 213. itaque saepe cum eodem nomine et eadem significatione modo haec modo altera verbi forma conjuncta reperitur; *σκώμματα ἀπορρίπτειν* Herodian. IV. 9. p. 92, 7. et *ἀπορρίπτειν* Julian. Or. II. 96. *κινδύνους* *ρίπτειν* sive *ἀναρρίπτειν* Herodotus, Euripides, Thucydides IV. 95. aliis barytono usis v. Reitz. ad Lucian. de Gymn. §. 27. p. 490. T. VII. Bos. Ellips. p. 139. quod et Marino V. Procl. c. I. e codd. redditum est. De iis, qui se aliosve praecipitant, *ρίπτειν* legitur Thucyd. II. 49, 5. Demosth. p. 883, 27. Lucian. Phal. Pr. §. 12. Asin. §. 31. Helioid. VI. 9, 238. VII. 8, 268. *ὁ λέων ἐπιρρίπτει* *ἑαυτὸν* Aristot. H. Ann. IX. 31. (44.) 1. *εἰς τοὺς πολέμους* *ρίπτων* *ἑαυτὸν* Dionys. Antt. V. 46. et eodem intellectu *ρίπτοντες* Diod. XIX. 8, 208. Thucyd. VII. 44. (ubi pauci codd. *ρίπτουντες*) *ἐρρίπτον* Diod. XII. 58, 121. sed de iisdem *ρίπτουντες* Polyb. V. 48, 4. Xen. Cyr. III. 1, 25. Athen. II. 66. A. *ἐρρίπτουν* Plut. V. Rom. XVIII. *ρίπτούμενος* Lucian. Phal. Pr. §. 6. *ρίπτέσθαι* Strab. X. 452. v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 152. De aegrotis Galenus de Comat. c. IV. 664. T. VII. *στρεφόμενοι καὶ* *ρίπτοντες* *ἑαυτοὺς* sed paullo ante c. III. 658. *τὸ σῶμα* *ρίπτουσιν*. Hippocr. de Mul. I. 612. *ἀλύει καὶ* *ρίπτει* *ἑαυτήν*. Aretaeus Cur. Acut. I. 5, 84. *ἦν τὴν χεῖρα καὶ τὰ σκέλεα* *ρίπτηται*. Jam exempla ex alio genere rerum afferam; *τὰ ὄπλα* *ρίπτειν* Aristot. Nicom. III. 15. p. 1119, 30. Dio Chr. XXVIII. 533. Charito VIII. 5, 182. sed de

eadem re ῥιπτοῦντες Polyb. XVIII. 9. Diod. XIV. 75. ἀποδ-
 ῥιπτοῦντες τὰ σημεῖα Plut. V. Caes. c. XXXIX. ἃ ἔφερον
 Xen. Hell. V. 4, 42. ῥιπτεῖτε χλαίνας Arist. Eccl. 529.
 De jaculantibus ῥίπτειν βέλη Plat. Legg. VII. 795. C. (duo
 Florr. ῥιπτεῖν) τὸν λίθον Aristot. Nicom. II. 1. δόρυ Diod.
 Excc. L. VIII. p. 36. T. IV. ὁ δίσκος ἀναρῥίπτεται Ar-
 temid. I. 57, 85. sed ἀναρῥιπτοῦσι τὸν δίσκον Lucian. de
 Gymn. §. 27. p. 188. ubi Solanus ex §. 4. barytonum re-
 ponit; at ῥιπτεῖ τὸν σκύφον ἐπ' αὐτόν Conviv. §. 44.
 Tantum de significatione intensiva et frequentativa, cujus
 propria forma est ῥιπτάζω ¹⁾. Aliud discrimen tradit Gram-
 maticus Ammonio praemissus p. LIV. ῥίπτω τὸ πετάζω βα-
 ρυτόνως, ῥιπτῶ δὲ τὸ ἐξουθενῶ. Hanc contemptus significa-
 tionem saepe quidem habet perispomenon; εἰκῇ ῥιπτοῦντες
 τὰ καλὰ Dionys. Antt. IV. 14, 696. ἐὰν εἰς τὸ μέσον ῥι-
 πτῆται Themist. XXVIII. 342. D. pariterque Plut. V. Cat.
 Maj. c. V. 392. Philostr. V. Ap. III. 4, 97. Dio Chr. XXXI.
 618. sed eodem modo verbum non contractum dicitur ῥίπτειν
 ἐν ταῖς ὁδοῖς Themist. XXVI. 325. D. ἡ κοπρία ῥίπτεται
 Artemid. I. 9, 143. nec raro codicum inter utrumque vacil-
 latio v. Demosth. p. 413, 11. p. 797, 11. — Sed perse-
 quar Grammaticorum referre praecepta. Etym. M. p. 509,
 12. de verborum paragogis disserens exempli gratia affert
 κύω, κυέω, ἔλκω, ἐλκέω, ῥίπτω, ῥιπτέω, et Macrobius de
 Diff. Verb. p. 709. ῥίπτω, quia modo acuto modo circum-
 flexo pronuntiatur, et ἑρῥίπτον et ἑρῥίπτουν facit; κίω
 (scr. κύω) propter eandem causam et ἔκτον et ἐκίουν. De
 diversitate significationis neuter meminit; quae res nos ad-
 monet, ut alia heteroclisiae exempla circumspiciamus, initio
 a dentalibus sumto, quorum consona characteristica cum sigma
 futuri consistere nequit. Ergo μύζω, ut Hemsterhusius ju-
 dicat, antiquius est quam μυζάω ²⁾ significatione nihil differt.

1) Pro ὀφρῦσι ῥιπτάζεσκε Hom. H. in Merc. 279. scribendum vi-
 detur νυστάζεσκε vel νουστάζεσκε ex Odys. XII. 194.

2) Suidas Μυζεῖ καὶ μύζει. Μυζᾶν et ἐμυζᾶν legitur Aelian. H.
 Ann. III. 39. Dion. Cass. L. LI. 14. Paul. Aeg. VI. 41, 191. ἐκμυζήσα

De gannitu canis promiscue dicitur *κυνύζω* sive *κυνύζομαι* Plut. Amat. Narr. III. 73. Galen. Exeg. s. *Κυνύμα*, et *κυνύζομαι* Lyc. 608. *κυνυζάομαι* v. Corais ad Heliod. p. 231. Boisson. ad Philostr. p. 301. Jacobs. ad Aelian. p. 10. quod Elmslejus ad Soph. Oed. C. 1571. admodum tenui argumento Atticis vindicat v. Brunck. ad Vesp. 977. hisque finitima *φάζειν* et *ρύζειν* *) Suidae et Photio idem valent quod barytona; eidemque numero adscribenda *πιεζόμενος* Hippocr. Mal. II. 781. T. II. Aristot. Probl. XVI. 8. p. 915, 9. et 15. quo utroque loco codd. *πιεζόμενος* suppeditant, *πιεζίσθαι* Philo de Joseph. p. 521. D: *δίζομαι* *) *ἀλίνδω* et *κυλίνδω*, *ὀθίω* *), *γῆθομαι* Sext. c. Eth. p. 710. *πέκτω*, *πετάομαι* et fortasse plura, quorum alterutra forma nunc in declinatione modo et compositione apparet, ut, *ἐναλδόμενος*, *τυπτήσω*, *ἀπαντᾶσθαι* etc. Cum *αἶδομαι* et *αἰδέομαι* Schol. Lips. ad II. V. 531. componit *ὀμίχω* et *ὀμιχέω*, sed pro illo nihil aliud affert quam aoristum *ὤμιξα* ex Hippon. Fr. XL. quo et Etym. M. p. 624, 5. utitur, ac profecto fieri potest ut qui perfecto *minxi* usi sunt, in praesenti *mejo* dicere mauerint. Dubia sunt *ἀδάχω*, *περισπερχέω*, *στεναχέω* *), quod Homero quidem abjudicavit Aristarchus, sed dubitatio nulla de *ιάχω*, *ιαχέω*, *νηπιαχέω*, *νηπιαχεύω*, *ἀλέξω*, *ἀλεξέω*, at *ἀδάξω* vel *ὀδάξω* saltem illis ignotum fuit, qui praeter *αὔξω* et *ἀλέξω* nullum verbum in *ξω* terminari tradiderunt v. Theodos. Gramm. p. 151. Numerosiora sunt verborum liquidatorum exempla: *δῆλομαι*, *ἱλαμαι*, *ιλέομαι*, *ιλάομαι*, *εἴλω*, (*ἀπειλλω* v. ad Phryn. p. 29. sq.) *μοιμύλλειν* καὶ *μοιμνλ-*

Quint. Cal. IV. 398. Hero Spirit. p. 147. v. Dindorf. ad Aristid. T. I. 778.

3) *Ποίζειν* Eustath. 1792, 21. mendose scriptum pro *ρύζειν*.

4) *Δίξεσθαι* Hesiod. Opp. 601. Democrit. Stob. Flor. I. 40. p. 4. *δίξεσαι* Nonn. Paraphr. IV. 135. *διζόμενος* Quint. Cal. X. 447. *ἰδίξετο* Lucian. dea Syr. §. 22. Nonn. XII. 104. XIII. 531. *ὅτε διζω* XVI. 195.

5) Thomas p. 407. *ὦθω* — *γράφεται δὲ καὶ ὠθίω*, sed fidem non invenit.

6) Suidas et Anecd. p. 151. *ἀνέψυχεν ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀνεψύχησε*.

λῶν oodd. Pohl. II. 90. ἀτασθαλέων Nonn. Paraphr. IX. 14. ἀτασθαλέοντες Gregor. Naz. Carm. II. p. 51. C. ἐνδυνέουσι et διαβυνέονται apud Herodotum, quanquam idem ἐνδύνειν, καταδύνων, ὑποδύνειν et διαβύνεται scribit; δύνω, δυνέω, γεγώνω v. Lehrs. de Aristareh. 315. σινέομαι (σινοῦσι Maneth. V. 608.) κύρω, ξύρω sive ξύρομαι ⁷⁾ εἶρω, πείρω v. Lehrs de Arist. p. 314. πλημύρω. Ex labialibus οἶρω, ἐψέω ⁸⁾ et fortasse δεψέω ⁹⁾ ῥοφέω ¹⁰⁾. De multis aliis, quorum praesens indicativi activi aliam sequitur conjugationem quam quae ab eo derivata sunt tempora modique, ut ἄλδω, κελιάδω, ἤθω, ἄλθέω, κηδέω, φθινέω, μινυάέω ¹¹⁾ etc. inexploratum est, fortuitumne acciderit ut

7) Anecd. p. 109. ξύρεσθαι φασὶ λέγειν καὶ ξυρόμενον. Hac forma utuntur Plut. V. Anton. I. Lucian. de M. Peregr. §. 17. Diog. La. VIII. 87. Manetho V. 104. cf. Schweighaeuser. ad Athen. T. III. 538. ξυροῦντες et ξυριῦντας Herodoto familiare, ξυρεῖν Liban. Decl. p. 873. T. IV. ξυροῦμενος Aristot. Probl. XVI. 4. Artem. I. 30. p. 46. ξυρῶντες Galen. de Comp. Medd. p. Locc. I. 2, 438. T. XII. ξυρᾶσθαι, quod Photius damnat, Artem. I. 22, 35. Diog. La. VII. 166. ξυρῶνται Diod. I. 84. ἐξυρῶντο Palaeph. c. XXXIII.

8) Suidas Ἐψῶν τοῦτο βαρύνεται καὶ περισπᾶται. Ἐψεῖν legitur Plat. Euthyd. 301. C. Diod. III. 61. Aretae. Cur. Acut. II. 2. 250. et persaepe apud Hippocratem, interposito tamen altero ἔψε de Nat. Mul. p. 564. p. 565. p. 570. de Morb. Mul. II. 720. ἐπέτω p. 725. τὴν ὅταν ἐψῇ Plat. Hipp. Maj. 290. D. ἐψοῦσι non solum Aristot. Mirab. c. XXII. ubi Bekkerus tacite barytonum substituit ut Dindorfius Athen. XIV. 644. D. sed etiam Theophr. H. Pl. IV. 8, 12. VII. 4, 11. Apollod. I. 9, 28. ἐψοῦντες Galen. Simpl. Med. Fac. L. VII. 64. p. 54. T. XII. L. VIII. 23. p. 125. Diod. I. 80. (cod. ἔψοντες) ἐψοῦμενον Galen. T. XIV. 360. 382. καθεψιζοῦται Lucian. Asin. §. 25. cf. Jacobz. ad Aelian. p. 580. sq.

9) Δέψει Herodo. IV. 64. unus Flor. δεψεῖ, quod Schweighaeuserus recepit.

10) Etym. M. p. 705, 26. ῥοφέω, οἱ Ἀττικοὶ ῥόφω βαρυντόντες. Photius Ἐρρυπον, οὐκ ἐρρόφησα. Idem Ὀφλεω καὶ ῥόφειν, τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσι, quo significare videtur, infinitivos illos significationem aoristi, accentum praesentis habere.

11) Galen. de diffic. resp. II. 4, 836. T. VII. ὁ τὰ Ἱπποκράτους ἀναγνοὺς πάντως ἐν αὐτοῖς μυριάκις εὔρε το μινύθειν καὶ τὸ μινυθῆναι (μινυθῆσαι) καὶ τὴν μινυθῆσιν. Verbum ἀλθέω nobis in memoriam redigit Heliodori Fragm. ap. Stob. Tit. C. 6. p. 540. ῥῆτα δ' ἐκθεταί

alterius utrius formae exempla desint, an quae nos hodie legimus, ea sola Graeci probaverint. Significationis autem diversitas in hisce omnibus apparet nulla, neque omnino haec mutatae declinationis causa fuisse videtur primaria, sed interdum, ut arbitror, diversitate formae ad discriminandas significationes usi sunt. *Ἐλκίω* quidem continuativum vel frequentativum est sed in usu adeo rarum ut ex eo regula constitui non possit. Praeterea Grammatici duo afferunt, Scholiastes ad Eur. Hec. 937. et Moschopul. Sched. p. 192. *φύρω τὸ συγχέω, φυρῶ τὸ μιγνύω ἄλευρον ὕδατι, ὅθεν φύραμα ἢ ζυμὴ*, vel ut Grammaticus Hermanni p. 407. *φύρω τὸ συγχέω, φυρῶ δὲ ἄρτους*, idque discrimen patescit ex proprio et translato verbi usu. *Εἰκὴ πάντα φύρειν, πάντα φύρων καὶ συγχέων* dici solet non *φυρᾶν* v. Aesch. Prom. 448. Arist. Rann. 945. Plat. Phaeton. p. 97. B. Legg. XII. 950. A. Phileb. p. 15. E. Themist. Or. XXI. 260. C. M. Anton. III. 16. Aelian. H. A. III. 24. cf. Wytttenbach. ad Plut. T. I. 625. Jacobs. Lectt. Stob. p. 88. sed massam aqua aliove liquore imbuerē *φυρᾶν* Aesch. Sept. 48. Arist. Nubb. 979. Plat. Theaet. 147. C. Aristot. Probl. XXI. 11. et 16. Themist. Or. XXXII. 359. D. totque aliis locis ut contraria exempla *γαῖαν ὕδει φύρειν* Hesiod. *Ἔργ.* 61. *φύρειν ἄρτους* Xenoph. Hell. VII. 2, 22. *τὰ φυρόμενα* Aristot. l. c. ¹²⁾ aut antiquitate auctoris excusentur aut mendi suspicionem afferant; sed *γῇ αἵματι πεφυρμένη* et *πεφυραμένη* perinde usitatum est quippe ex proprio et translato conflatum. Alterum est *κύειν*, de quo Eustathius p. 1548, 20. *κύειν τὸ κατὰ γαστρὸς ἔχειν, κυῶ δὲ τὸ γεννᾷ, ὅθεν οἱ κυήτορες, καὶ ἐκύνει ἥγονν ἐγέννησε*, quod discrimen antiquioribus Grammaticis, Ammonio p. 86. et Phrynicho App. p. 48. ignotum fuisse intelligitur ex hoc eorum praecepto: *κύειν τὸ ἐγκυον εἶναι, τίπτειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ*

ὑδατι νοῦτος, ubi *ἄλθεται* scribendum, et paullo ante *λημηρῇ νεφέλῃ κακαλωμένος* ὅσος pro *λελυμένος*.

12) *Ἵδαι αὔροντα* in Nothis Hippocr. de Morb. Mul. p. 753. sed alibi *φυρῆν, φυρῆσαι* p. 768. p. 832. etc.

κύνειν. ac si quis *κυνεῖν* dixit pro *γεννᾶν*, sequutus videtur
 ambiguum verbi *τίκτειν* usum, quod de utroque parentium
 dici solet, eodemque intellectu barytono verbo uti potuisset;
 nomen quidem *κνήτωρ* utrique verbi formae aptum est; ne-
 que distinctionis ab Eustathio traditae exempla reperiri puto;
 sed apud antiquiores barytonum et circumflexum unum idem-
 que significat τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν vel *κνοφορεῖν*, mi-
 nus antiqui utrumque modo sic modo pro *τίκτειν* usurpant
 cf. Eust. 1799, 54. Illud significat *κύνει* in Calliae versibus
 Athen. X. 454. A. Theogn. v. 39. et 1081. bis in Orac.
 Herod. V. 92. Bion. VI. 17. quibus in locis brachyparalectum
 est, in Herodoteo unus Pass. *κυνεῖ* praebet, et saepius in so-
 luto sermone, Hippocr. de M. M. p. 651. p. 794. p. 842.
 Demosth. c. Macart. 1076, 17. Lysias c. Agor. p. 135, 32.
 (unus Laur. *κυνεῖν*) Plat. Theaet. p. 184. B. et aliis locis
 nec sine codd. dissensione cf. Rueckert. ad Symp. p. 184.
 tum Aristot. H. Animm. VIII. 17, 2. Probl. I. 860, 21.
 Diod. II. 42. Artem. V. 30, 409. Plutarch. Amator. XV.
 p. 67. T. XII. saepiusque apud Xenophontem et alios; cir-
 cumflexo verbo *κυνεῖν* usi sunt Hippocrates de Nat. Puer. p.
 422. T. I. Herodotus, Theophrastus, Arat. 1050. Oppian.
 Hal. I. 520. Nonn. XXXVII. 123. Maxim. 205. cf. Spitz-
 ner. Prosod. p. 64. *ἐκύνεις* Aristoph. Lys. 745. (metrum fert
ἐκυνες) *ἐκύνει* Lucian. Dial. Deor. IX. 1. Themist. Or. IV.
 29. τὸ *κνούμενον* Plat. Legg. VII. 789. A. Theophr. Caus.
 I. 20, 2. Aristot. de Gener. Ann. IV. 6. p. 775, 7. Julian.
 Or. II. 99. C. VI. 220. B. Antonin. Lib. c. XXIX. Geopp.
 XIX. 2, 6. Certum est igitur, neque aetatis ratione, ut
 Buttmanno visum, neque significationis, unum ab altero di-
 stingui posse; pariterque indiscreta sunt futuram *κνήσω*,
 aoristus hinc propagatus et reliqua tempora, *κενύηκε* Dio
 Cass. XLV. c. 1. Philipp. Ep. LXXV. 233. T. II. Anall.
κύνσσατο (peperit) Euphor. Fr. p. 150. *κνήσσατο* Oppian. Cyn.
 III. 22. *κνησαμένη* Himer. Or. VII. 4, 516. *ἐκκνηθῆναι*
 Ecl. XVIII. 2, 262. Neque tamen in ea sum opinione, ut
 quod vulgo neglectum ac ne nativum quidem duco discrimen,
 id negem ab aliquibus pro tempore assumtum esse, eamque

in partem interpretor Hermanni sententiam ad Aesch. Dan. Fr. N. 28. Opusc. T. II. 335. *κνείν* macroparalectum fecundandi significationem habere, *κνεῖν* vero brachycatalectum pariendi¹³⁾. Quod autem Buttmannus cum hoc verbo componit *λόω* et *λοέω*, et quod certius est dicatalexiae exemplum, *βύω*, *βυέω*, in his nulla apparet significationis diversitas. Ad ultimum Jo. Diaconus ad Hes. Scut. 291. *ἔστι δὲ καὶ πίτνω καὶ πιτνώ*, quorum posterius sine dubio agnoscit Herodianus quum dicit *αἱ εἰς ὧν λήγουσαι μετοχαὶ ἔχουσαι πρὸ τοῦ ν σύμφωνον — ἢ ἐβαρύνοντο ἢ περισπῶντο, τέμνων, κέμνων, πίτνων* scr. *πιτνῶν*, in quo dissentio a Lehrsio de Arist. p. 262. Utrumque verbum Hermannus ad Herc. 1379. ita distinguit, ut illi absolutam cadendi, huic continuativam casandi significationem tribuat, sed in uberiore disputatione ad Med. v. 58. *πίτνω* inter authypotacta refert. Itaque, quemadmodum sermo latinus plurima habet verba diverse declinata, sed perpauca quae cum forma significationem mutant, ut jungere, jugare, regere, rigare, educere, educare, idem de graecis statuo, principium heteroclisiae vocalitatem esse, sed inter multiplices significationis variandae rationes hanc quoque reperiri ex uno ordine in alterum transitionem, licet ejus exempla in communem usum recepta perquam pau-

13) Valet de hoc quod Triclinius ad Aj. v. 293. aliud spectans adnotat: *αἱ παραγωγὰς τῶν πρωτοτύπων βραχύτεραι*. Sic differunt *κύρω*, *κνέω*, *πορφύρω*, *πορφυρέω* v. Voss. ad Arat. 157. *μελαινῶ*, *μελανέω*, quae Bernhardy ad Dion. p. 820. male cum verbo *περισφαλῆω* comparat, cujus non forma solum sed significatio quoque a *περισφάλω* distat, quippe a *περισφαλῆς* ducta, ut *μεθυσφαλῆω*, *περιπαθέω* etc. Sed illis aequiparari debent *ἀσχάλλω*, *ἀσχαλάω*, *εἰλλῶ*, *εἰλέω*, *αἰόλλω*, *αἰολάω* sive *αἰολέω*, *στωμύλλω*, *στωμυλέω*, *θάλλω*, *θαλέω*, nisi potius haec a nominibus interpositis propagata sunt ut *μαρτυρέω* etc. Cum ὕδα, ὕδω Meinckius ad Euph. p. 137. comparat *τυφάων*, *δυμαίη*, quibus addam *Φαισύλη* Hesiod. Fr. LX. *Φασύλεια* Nonn. XX. 125. XXI. 84. et adjectivorum paragogorum correptiones legitimas, *Ποσειδήσιος*, *φοινικίσιος*, *ἀλγινίσιος*, *πνιγίσιος*, quae documento sunt in Theocr. I. 58. nullam causam fuisse cur pro *τυρόντα* substitueretur *τυρῶντα*. Insulae *Σῶρος* nomen macroparalectum v. Strab. X. 487. Homerus *Συρίη* vocavit prima correpta. Latini derivatis saepe literam detrahunt, *curulis*, *osella*, *mamella*.

ca sint, seu quia graecorum scriptorum pars minima restat, seu quia ista minuta rerum discrimina parum acute cernimus. Quis enim, quum numerosas unius verbi formas consideraverit, ἔλλω sive εἴλλω, εἰλῶ, ἱλλαίνω, εἰλίσσω, εἰλύω, εἰλυφάω, εἰλυφάζω, εἰλυσιπῶμαι, quis igitur non suspicetur, Graecos hac ipsa varietate ad effingendas varias volvendi rationes usos esse, si non constanter, at certe quum ad rem pertineret?

V. 241. *Μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβών.* Aeschines Fals. Leg. p. 49. *ἐγὼ ῥυτῆρα λαβὼν μαστιγοῖμι;* repetens ex industria vocabulum, quo Demosthenes invidiose usus erat in accusatione p. 402, 29. *In scalis latuit metuens pendentis habenae* Horat. Ep. II. 2, 15. cf. Petav. ad Themist. Addend. p. 724. Ed. Pa. *Ἱπποδέτης* activam habet significationem ut *ταυροδέτης βύρσα* Anth. Pal. c. VI. n. 41. sed et passivam huic terminationi attributam esse, de quo multi dubitarunt, certum documentum praebent *ἰοδέτης στέφανος* Pind. Fragm. XLV. *κηροδέτης κάλαμος* v. Schaefer. ad Dionys. p. 307. *συνδέτης* i. q. *δέσμιος* Athen. V. 213. A. quod Coraio scrupulum iniecit, *οἱ ἀφέται* liberti, *οἱ προχύται* (?), tum instrumentorum et vestimentorum vocabula, *ἐμβάτης*, *ὑποστάτης*, *ὑπενδύτης*. Interdum tamen neutra convenit, sed quae vulgo adjectivorum formam habet, *σμίονα τραγλοδύτης* Galen. Antid. I. 14. p. 68. T. XIV. *προσίκτης θαλλός*, *βωμός μηλοδύτης* ac nomina poculorum *θερμοπότης*, *ἡδυπότης*. *Ἀκμοδέτης* autem, quod Lexicographi ex Hesychio afferunt pro *ἀκμόθετον*, Musuri nititur correctione falsa.

V. 242. *Παίει λιγυρᾷ μάστιγι* — Ex hoc loco ductum est fabulae elogium, quod cur Harlesius ad Fabr. B. Gr. p. 196. commenticium putaret causa nulla erat; nam librorum inscriptiones saepe a rebus levioribus et quasi secundariis repetitae sunt; *Ἱππόλυτος στεφανίας, καλυπτόμενος*, ac si haec tragoedia ut summarii conditor prodidit, in didascaliiis solo *Αἴαντος* nomine insignita, a Dicaearcho *Αἴαντος θάνατος* inscripta est, nihil erat quo ab Ajace Locro distingueretur. Atydamantis fabula fuit *Αἴας μαινόμενος*, Theodectae *Αἴας* Aristot. Rhet. II. 23. p. 1400, 27. Sophocleam

Clemens Strom. VI. 740. Athenaeus VII. 277. C. Zenobius Cent. IV. 4. *Αἶαντα μαστιγοφόρον* vocant, Grammatici brevius *Αἶαντα*, ut saepissime in lemmatis Stobaei, Eustathius p. 757, 16. et p. 1139, 61. simpliciter τὸν μαστιγοφόρον, Ajacemque ita cognominatum putat ὡς *Θεομηνία περιπεσόντα* p. 891, 28. et 961, 25. quia casus ejus v. 137. *πληγὴ Διὸς* vocetur, quod cum homerico *Διὸς μάστιγι δαμέντες* contendit *). Quo tempore in scenam commissa sit, non constat. Boeckhius de Trag. Pr. p. 137. ante Philoctetam hoc est ante Ol. XCH. actam esse ex Ulixis oratione v. 1047. suspicatur. Ed. Pr.

V. 243. *Κατὰ δεινῶν ῥήματα* — Haec affert Suidas s. *Δεινῶν*, quod verbum hinc enotavit Eustathius p. 668, 47. et fortasse Hesychius *Δεινῶν, λοιδορῶν*. Exempla ejus collegerunt Brunck. ad Antig. 759. et Jacobs. Exercitt. Crit. p. 184. Substantivo *δέννος* utitur Herodotus; adjectivum *δεννός* Hesychius interpretatur *κακολόγος*; id Scholiastes h. l. ex usitato *δεινός* conversum putat. Ed. Pr.

V. 244. *Ῥήμαθ' ἃ δαίμων κοῦδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξ.* Hermannus hoc brevius dictum censet pro *οὔδεις δαίμων καὶ οὔδεις ἀνδρῶν*, ejus constructionis exempla afferri a Schaefero ad Bos. p. 777. Haec vero et quae Struvius Lectt. Lucian. p. 242. Elmslejus ad Oed. T. 817. et alii collegerunt, quaeque ipse reperi, unius modi sunt, vel ut Pind. P. III. 54. *ἔργοις οὔτε βουλαῖς*, vel ut Lucian. Jup. Trag. §. 47. *ἀλυσιτελὲς δὲ οὔδ' ἄλογον οὔδ' ἐν εἶχεν*, Asin. §. 22. *χευσίον μὲν οὔδ' ἀργύριον οὔδ' ἄλλο οὔδ' ἐν κομίζων* etc. nullum illi simile, quod particulam *καί* interpositam habet. Hujus generis exemplum donec quis protulerit, simpliciorum rationem praeferam. Quemadmodum Oedipo dolore furenti gladium *δεικνῦσι δαίμων τις, οὔδεις ἀνδρῶν* Oed. T. 1259. cf. ad v. 838. ita Tecmessa praesagio quodam veri illam immanem eandemque vanam Ajacis jactationem et exsultationem a dei cujusdam instinctu atque ludibrio repetit. *Δαίμων* nu-

---

*) Sophocl. Aj. Locr. Fr. IV. *ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχῶς τὸ πρὶν μάστιγ' ἐρείσῃ* scrib. *πλάστιγγ'* —

men Ajaci infestum denotat, non genium malum, ut Musgravius opinatur; nam hoc genus superstitionis Tragicorum aetate nouum apud Graecos percubuerat, sed timebantur vel coelestium irae privatam injuriam vindicantium, vel, si quis nullius delicti sibi conscius esset, deorum manium furiosus instinctus, quo hominum piaculum posteri ad scelera et flagitia impelli credebantur. Plato Legg. IX. 854. Α. οὐκ ἀνθρώπινόν σε κακὸν οὐδὲ θεῖον κινεῖ τὸ νῦν ἐπὶ τὴν ἐκροσυλίαν προτρέπον ἵναί, οἷστρος δέ τις ἀλιττριώδης.

V. 245. 246. Ὡρα τιν' ἤδη κᾶρα καλύμμασι κρυψάμενον. Eustathius p. 237, 14. ὥρα τιν' ἤδη κᾶτα καλύμματι — sed codd. omnes καλύμμασι, praeter Bar. B. qui hoc nomen omittit; ὥρα δὴ τιν' ἤδη Ricc. ὥρα τιν' ἤδη τοι κᾶτα La. ΓΘ. Ven. Bodl. Bar. A. Laud. Mosq. A. Dresd. B. Harl. (qui τοι omittit). Id Hermannus a metrico correctore profectum putat, qui in stropha legebat οἶαν ἐδήλωσας ἀνέρος αἰθοπος ἀγγελίαν, idemque transpositis verbis καλύμμασιν κᾶτα strophas exaequari posse ostendit, ipse tamen in Ed. II. retinuit κᾶρα, quod inde a Triclinio per omnes Edd. propagatum est. Lachmannus de Syst. p. 169. qui in stropha pro ἀνδρός posuit χερός, hoc loco κᾶτα tuetur. Wunderus credit Sophoclem aut hic ὥρα τιν' ἤδη — Κᾶτα, et in stropha οἶαν εφηνας — Ἀνέρος αἰθοπος ἀγγελίαν scripsisse, aut si hic κᾶρα posuerit, his videri numeris usam οἶαν ἐδήλωσας ἄνδρος — Αἰθοπος κ. τ. λ. — Quae sequuntur verba ποδοῖν κλοπὰν ἀρεῖσθαι, Eustathius saepius profert p. 66, 2. p. 1100, 27. p. 1464, 53. Φυγὴν αἶρεσθαι Eur. Rhés. 54. fugam capere et capessere.

V. 249. Ἡ θοὸν εἰρεσίας ζύγον ἐξόμενον. Eustathius p. 828, 38. θοὸς ζυγὸς παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ μὴ αὐτὸς ὢν ταχύς ἀλλ' ὁ αἴτιος τοῦ ἐπιταχύνασθαι νῆα κωπηλάταις, eodemque modo p. 678, 27. et p. 1041, 30. Bruhckius aut hoc amplexendum aut θοὸν pro adverbio positum esse statuit, in incerto relinquens utrum id cum ἐξόμενον an, ut Musgravius, cum μεθεῖναι jungi voluerit. Proprie loquutus est Orpheus Arg. 1040. θοαὶ εἰρεσῖαι, ex quo facile epitheton ad transtra potuit transferri, unde motus initium.

Antimeria ista adjectivi *θοός* a Grammaticis identidem observata est. Trach. 862. *θοὸν νύμφαν ἄγαγες*, Schol. ἀντὶ τοῦ *θοῶς*. *τινὲς δὲ τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν* ut Pind. P. I. 160. *κόρος ἀπαμβλύνει ταχείας πραπίδας*. Apollon. IV. 201. *ἀσπίδας* — *προσχόμενοι δῆτων θοὸν ἔχμα βελάων* Schol. ἀντὶ τοῦ *θοῶς*. Hom. Od. Θ. 38. *θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα*, Schol. ἀντὶ τοῦ *θοῶς*, ὡς *λύσαν δ' ἄγορὴν αἰψηρόν*, quod eodem modo explicant. Sed contraria ratione Etym. M. p. 453, 16. *θοὴν δαῖτα τὴν ἐδραῖαν καὶ ἀκίνητον*, *διὰ τὸ καθεζομένους ταύτης τυγχάνειν*. quod consentaneum est eorum opinioni, qui verba *θοάζειν* et *θάσσειν* synonyma putant.

V. 250. *Ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι*. Hermannii sententia est *μεθεῖναι ζυγὸν εἰρεσίας* conjungenda esse, sed ita ut nominibus istis *εἰρεσία* ipsa significetur, *solvere*, id est, *liberum facere remorum usum*. Scholiastes pronomē *ἐαυτὸν* intelligi vult, a quo non multum dissentirem, si pro *ναὶ* legeretur *ἀνέμῳ* vel alius rei nomen, quae proprio motu impellitur. Nam quod Bernhardy Synt. p. 340. isto supplemento uti nos vetat in totum, quia Homerus non solum dixerit *οὐ μὲν ἐπέτραπτε γῆραι λυγρῷ* sine pronomine, sed etiam *τάφρῳ ἐνιπλήξαι*, ubi *ἐαυτοῦς* ne intelligi quidem posse, quia Homerus hoc numero pronominis nusquam utatur, parum reputasse videtur, in omni hac quaestione non formas vocabulorum spectari sed vim ac notionem. Hic agitur de verbis remittendi, concedendi, laxandi, eorumque synonymis, quibus quum Graeci centies addiderint nomen reflexivum, *δοὺς ἐαυτὸν τῷ πνεύματι* Achill. Tat. I. 12, 10. *ἦν ἄπαξ ἐπιιδῶ τῇ πνεούσῃ τις αὐτόν* Lucian. Hermot. §. 28. *ἐπιτρέψας ἀνέμοις τὰ ἐαυτοῦ* Philostr. V. Ap. VI. 12, 250. etc. quis neget fieri posse, ut tum etiam tacite eorum animo observatum sit, quum verba illa absolute ponerentur? Deinde illo technico supplemento opus est ut similium constructionum dissimilis ratio agnoscat. Nam in ejusmodi locis: *συγκαθεῖσα ἐπὶ τὴν γῆν* Aristot. H. An. V. 2, 2. pro quo *συγκαθίσασα* legitur VI. 26. *εἰς γόνυ καθεικώς* (vel potius *συγκαθεικώς*) Plutarch. de Is. c. XXXI. *εἰς τόπον ὑλώδη*

συγκαθιέναι Polyb. VIII. 26. ἐς τὰ τῶν ἀντιπάλων ἰσχυρὰ συγκ. Aristid. de quatuor v. T. II. 142. εἰς ἀγῶνα καθιέναι Plut. Symp. I. Quaest. II. 3. p. 14. εἰς τὴν φροντίδα καθ. Synes. de Prov. p. 104. εἰς ἅπαντας λόγους κατῆι (scr. καθίει) Dio Chr. Or. LX. 312. πόντῳ ἐνήσομεν Od. XII. 293. 401. νήσοισιν ἐπιπροέηκα XV. 299. ¹⁾ in his igitur pronomen omissum dicimus, quod et saepissime adjicitur et facillime premitur, quia, quidquid agit quisque, ad se potissimum refert; similiterque in rebus inanimatis καταρῶνται ὑπὲρ τῶν σκοπέλων ἰέντες Aristid. T. II. 344. ὁ ἄνεμος καθίησι Arist. Eqq. 430. πῦρ ἀνίησι Paus. VIII. 29. Sed quae fere eandem speciem habent ὁ ποταμός ἐξίησι Herodo. I. 6. v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 363. sive ἐκδίδωσι Paus. III. 24. sive ἀναδίδωσι Dio Cass. 34, 49. ²⁾ sive ἐκβάλλει Diod. II. 48. ³⁾ sive προχέει Apollon. Arg. IV. 135. in his igitur incertum est utrum vis retransitionis ad subjectum gliscat an cum ipso fluminis nomine notio undarum cooriatur, saepe illa verbo expressa, ἦσι ῥόον Apoll. IV. 634. II. 356. τὸ ὕδωρ Herod. VII. 109. ⁴⁾ Ac fieri potest ut aliquis de neutro cogitet, sed solam motus, quo amnis provolvitur, imaginem sibi propositam habeat, quae ipsa per se animum intuentis ita impellit ut objecti cogitatio oblietretur, quemadmodum Latini, si dicunt *terra movet* ⁵⁾ nullum

1) Ἦκα εἰς πέλαγος, direxi in altum, Philostr. III. 24, 115. ἐς τὴν Ῥώμην ἀγῶων IV. 3, 174. ἀφείς ἐπ' Ἰωνίας ὁ στόλος Himer. Or. II. 19, 398. ubi ἀφείδεις corrigunt; εἰς ἔω ἀφήσειν μίλλομεν Heliod. IV. 16, 162. ἀφήσειν κατὰ κύμ' ἐμαντὸν οὖριον Arist. Eqq. 433. unde transfertur ad alia ἀφιέναι ἐπὶ τὴν πολιτείαν Plutarch. Praecc. reip. T. II. 804.

2) Εἰςδίδωσι et εἰςβάλλει damnat Thomas s. Ἐκβάλλει. Ἡ πηγὴ ἀναδίδωσι Dionys. Antt. VI. 13. Dio Chr. VII. 225. ἐκδίδωσι Athen. II. 43. D. ἀναδίδωται Philostr. Ap. I. 6.

3) Codices ἐκβάλλει et ἐμβάλλει, solita aberratione v. Tschuck. ad Strab. XI. 371. Jacobs. ad Philostr. p. 445.

4) Ad Strab. XII. 544. ὁ Ἄλφεις ἐξίησιν ἐς τὸν πόλπον, Scholiastes adnotat ἑλλειπτικῶς τὸ ὕδωρ. His omnibus praecivit Homerus: ποταμός ἐπὶ γαίαν ἦσι Od. XI. 239.

5) Hoc modo Graeci non loquuntur; sed simile est quod ipsani παραινῶν, id est inordinatos motus ciere dicuntur.

unum genus rerum motarum designant (quo differt *Hannibal nocte movit*) sed hoc intelligunt *terra motus edit*, vel in motu est. Homines vero quum a se discesserint, tum proxima quaeque tacite assignificant, gubernator vela, auriga habenas, tela jaculator. Itaque, ut plene dicitur ἅπασαν ἡνίαν ἀφείς τῷ ἵππῳ Synes. Ep. CIV. 245. Philostr. V. Soph. II. 22, 2. ἀνείς τῷ δῆμῳ τὰς ἡνίας Plut. V. Pericl. c. XI. cf. Jacobs. ad Achill. p. 873. et πλοίοις πᾶσαν ἐφείς ὁδοῦν Anth. P. X. n. 1. ἀφείς τὰ ἴστια τῷ πνεύματι Poll. I. 107. ἐνδόντες τὰ ἴστια τοῖς ἀνέμοις Suidas s. Ἀνέντες, ita non dubito quin horum vocabulorum obscure meminerint qui ita loquuti sunt: κυβερνήτης ἐνδους τῷ ἀνέμῳ v. Bos. Ell. p. 389. ἐπιτρέψας αἰήταις Oppian. Hal. I. 350. ναῦς παντοίοις ἀνέμοις ἀπλώσασα Himer. XIV. 9, 622. 6) Praeter haec quid quoque loco intelligi debeat, ex eo, quod cum maxime agitur, colligi potest, ut ap. Aristot. Meteor. I. 13. p. 350, 13. οὐδεὶς πώποτε καθιεύς (in Pontum) ἐδυνήθη πέρασ εὐρεῖν, res ipsa catapiratae notionem subjicit; apud Aristophanem Rann. 133. qui εἶναι clamant, facem de turri demitti jubent 7) eodemque modo ἀνιέναι, ἐνδοῦναι, χαλᾶν est concedere, quod nunc ipsum petitur, quod quale sit, ex re ipsa intelligitur sed persaepe nullo proprio nomine designari potest. Hactenus de verborum usu proprio loquutus sum; quae si alio transferuntur, obscuratur fere objectum, et, quo longius, hoc magis. Etenim in hisce locis ἐφιέναι οὐρίᾳ Plat. Protag. p. 338. A. τῷ φέροντι Aristid. Or. Plat. II. 208. ἐπιτρέψας τῷ πνεύματι Dionys. Ep. ad Pomp. VI. 786. τῷ ρεύματι Synes. de Prov. p. 95. C. nomen in

6) Idem Ecl. XIV. 5, 244. κύκνος Ζεφύρῳ πρὸς ψδὴν ἐκιδδόναι μέλλων τὰς πτέρυγας scr. ἐνδιδόναι.

7) In lampadodromiis facem ardentem, signum incipiendi cursus, de turri dejectam esse ex poetae verbis clare apparet; quum vero ii, qui in turri consistebant taedam demissuri, per tenebras videre non possent, num cursores ad capessendum certamen parati essent et compositi, attendebant vocem spectatorum, qui omnibus expeditis ἔφασκον εἶναι jubebant lampadem mitti; atque hoc ipso temporis momento Hercules Baccho ut se praecipitet, auctor est, non ut postea, quemadmodum Dindorfius statuit.

dativo appositum manifestum facit, quid, si illa proprie dicta essent, intelligi deberet; sed id fere totum evanescit substituto alio, quod ad animum refertur, vocabulo, ut *ἐφείναι* τῇ ἡδονῇ Plat. Tim. p. 59. D. Eur. Oen. Fr. IX. 459. τῇ προθυμίᾳ Themist. Or. V. 65. τῇ ὀργῇ Dionys. Antt. VI. c. 76. τῷ γέλῳτι Plat. Rep. III. 388. E. ταῖς παιδῖαις Cornut. N. D. c. XXX. 215. ubi perperam ἀφείναι vulgatum, τῷ καιρῷ Philostr. V. Soph. Prooem. p. 482. et L. I. 24, 529. ἐπιτρέπειν ὀργῇ Dionys. Antt. VII. 60. τρυφῇ δοῦναι et similia, quae Olearius ad Philostr. V. Ap. I. 7. not. 9. Berglerus ad Alciph. III. 47. Valckenarius ad Phoen. v. 21. contulerunt. Ejusmodi igitur in locis quid quisque scribentium cogitatione comprehenderit, quaerere supervacaneum, quoniam ista a nativo solo in alienum traducta sunt; sed propterea hujus rei quaestionem non omittendam esse vel Sophoclei loci ambiguitas argumento est. Equidem, quum cognatorum vocabulorum *veli frenique*, omissionem tam tritam fuisse reperiam, animus in hanc inclinat sententiam, Sophoclem his verbis ναῖ μεθεῖναι idem significasse quod Virgilium Aen. VI. 1. *classi immittit habenas*, Ovidium Trist. I. 4, 16. *aurigam video vela dedisse rati*, et Oppianum Hal. I. 255. πρὺμνη ἐπὶ πάντα χάλινα ἰθύντηρ ἀνίησι. Praeterea Bernhardy in hoc errat, quod verba, de quibus hoc loco tractatum est, componit cum iis, quae quum proprie transitivam habeant illidendi, confligendi, praecipitandi significationem, absolute usurpantur pro irruere sive ingruere. Ex hoc genere sunt ἐπισείειν τοῖς τείχεσιν, ἐνσειείν τοῖς πολεμίοις, vel εἰς βύραθρα v. Wesseling. ad Diod. XIII. c. 40. πόνον εἰς ὄσφυν ἐνσειέουσι Rufus Eph. de Morb. Renn. c. I. 2. ψυχῇ τυφλώττουσα ἐντινάσσει τοῖς πάθεσι Stob. Ecl. I. 52, 44. p. 1002. ἄνεμος ἐπαράσσει Synes. Ep. IV, 161. ποταμὸς καταράττων Strab. XIV. 669. XI. 593. ὄμβροι καταρρέσσουσι Aristot. de Mund. c. III. p. 392, 12. Bekk. Stob. Ecl. I. 42, 2. p. 650. quo in verbo litera canina saepe duplicatur incertum scribarumne errore an quia καταρρέγγναι in eundem fere intellectum ducitur ut Philostr. V. Ap. III. 52, 136. ποταμὸς διὰ κρημνῶν καταρρέγγνός, et

Herodo. I. 80. ὁ ποταμὸς συνῥήγγνυσι ἐς τὸν — pro quo apud Diodorum legitur τὰ ῥεῖθρα συνῥάττει, et ἡ γαστήρ κατέρραξε Aelian. H. Ann. III, 18. χάλαζα ἐπιῤῥάσσα Oed. Col. 1503. sed χάλαζα καταράσσει Diod. I. 41. *) Tum συμπαίειν Eur. Hel. 118. ἔριδος συνέπαισε κλύδων, quo fortasse etiam ἐκπαῖσαι et ἐπεισπαῖσαι pertinent, si erumpere et irrumpere significant v. Interpr. ad Gregór. p. 402. quanquam de verbis ferendi προκόπτειν, παρακόπτειν, παραπαίειν, προτύπτειν, διατύπτειν i. q. διεκπαίειν ap. Hesychium, dubitatio est an aliorum referenda sint. Illa vero si quis prioribus aequiparanda ducit, vel hoc argumento refellitur, quod verbis collisum, afflictum, impulsus significantibus, longe aliud quam illis subjectum est genus actionis. Quis enim non videat, funis paullatim remissi longe aliam esse speciem atque amnis in mare praecipitantis, illamque cogitatione informari, hanc etiam oculis cerni. Itaque ὁ ἄνεμος καθίησι dicitur et κάττεισι Philostr. Heroicc. VIII. 707. non καθίσταται, sed ποταμὸς ἐκδίδωσι et ἐκδίδοται, non item ἑαυτὸν καταράττει, neque hostes ἑαυτοὺς ἐνσείουσι τοῖς πολεμίοις.

V. 253. Τοῖας — ἀπειλάς, affert Suidas s. Ἐρέσσουσι.

V. 254. Πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη. La. Rice. F. Lips. A. Aug. B. Dresdd. Mosqq. Ald. Ἄρην. Schol. Rom. Membr. et alii Ἄρη, quod reduxit Brunckius. Blomfieldio ad Agam. 1606. Ἄρης λιθόλευστος adeo insolens visum, ut ἀράν vel ἄταν corrigeret: quod non fecisset, si recordatus esset similitum: φόνος δημόλευστος Antig. 36. πολύτμητος Oppian. Cyn. II. 252. ναυηγὸς μόρος Anth. Pal. c. IX. n. 84. σφιγκτὸς θάνατος Milonis Eust. ad Dion. 369. θάνατος θηρόβορος Maneth. IV. 614. quod perperam

---

8) Τὴν θύραν ἐπήραξε Plato Prot. p. 314. D. sed θύρας ἐπιῤῥάσσα Oed. T. 1244. ipsumque nomen καταῤῥάκτης non raro uno rho scribitur. Cf. Ellendt. ad Arrian. T. II. p. 188. et quos Astius citat ad Protag. I. I. p. 46. Adde quod ῥάκτριον vocatur instrumentum, quo τοὺς καρπὸν ἀπαράσσουσι v. Valcken. ad Herod. VIII. 90. Suidas ῥαχθέντος, ῥαγέντος. Herodian. III. 12. p. 76, 11. καταῤῥαχθείσης τῆς ἐσθῆτος.

scribitur *θηροβόρος* paroxytonós; *λακιστός μόρος* poeta tragicus ap. Lucian. Pisc. §. 2. *κυνოსπᾶς ἀνάγκη* dicitur Actaeonis casus Nonn. V. 371. cf. Adn. ad v. 907. — Adjectivum *λιθόλευστος*, quo praeter Alexandrum Aetolum et Callimachum usi sunt Plutarchus Paráll. c. 30. p. 430. T. VIII. et Schol. Ven. III. 56. verbumque hinc propagatum *λιθολευστεῖν* Rhetorr. Gr. T. I. 466. Gramm. Herm. p. 400. ex duobus ejusdem etymi vocabulis compositum est; cujus generis exempla requirenti, nullum succurrit. Neque tamen hoc plus mirationis habet quam substantivi cum adjectivo conjugato conjunctio *ὄμφαξ ὠμή* Theocr. Id. XI. 21. *ῶρα ὠραία* v. Annot. ad v. 207. *διαπρύσιος Ἥπειρος* Pind. Nem. IV. 82. *latomiae lapidariae* Plaut. Capt. III. 5, 65. vel cum verbo, *λίθοις καταλέγειν* Diod. Fr. L. XXXIII. 77. T. X. quorum vocabulorum cognatio ne apparet quidem nisi grammatice doctis. Neque reformidarunt substantivo adjungere adjectivum etymi quidem diversi sed ejusdem tamen significationis: *ισχὰς αὐή* Anth. Pal. c. VI. n. 303. *δίφροι διοχεῖς* Poll. X. 47. *λεύσιμον πέτρωμα*, quod Moschopulus ad Hes. Opp. 538. ex Eur. Or. 40. affert tanquam *ἐκ παραλλήλου* dictum; aut etiam verbum a nomine compositum cum eodem nomine construere, *σάρκας σαργοφαγεῖν* Diod. V. 39. quod conferri potest cum nominum constructione *ἡ ὑπώρεια τοῦ ὄρους* Herodo. I. 110. II. 158. Arrian. Alex. IV. 14. *ἡ ἀκρώρεια τοῦ ὄρους* Hippocr. Epist. XII. 778. T. III. Alciph. III. Ep. 13. quibus congruunt homerica *αἰπόλι' αἰγῶν, συβόσια συνῶν*, aliaque nonnulla a Valekenario allata ad Herod. III. 78. vel cum synonymo *πέτρας λατομεῖν* Diod. V. 39. *χθόνα γητομέειν* Apollon. II. 1005. *σκᾶφη ναυπηγεῖν* Polyb. I. 36, 8. et his mirabilius *πόλις ἀστυδρομουμένη* Aesch. Sept. 207. cujus similitudo quaedam cernitur in adjectivis et substantivis compositis *πόλις ἀστώνικος* Eum. 875. *ποδωκία σκελῶν* ib. 37. Veteres Grammatici vocabula ex duobus isodynamis conflata *στρεφεδινεῖν, φονοκτονεῖν, ἐναροκτάντης* (Aeschyli) inter exempla τοῦ ἐκ παραλλήλου σχηματισμοῦ referunt Eustath. p. 437. Philemo Techn. §. 152. hisque *ὀροθύνειν, θνοπαλίζειν, ἀγηλατεῖν, ψηλαφᾶν, εἰ*
Sophocl. Ajax. Ed. 2.

λυσσᾶσθαι *) atque alia a re aliena intermiscent; quae de-
verticula fortasse nunquam quaesivissent, nisi exempla illa
compositionis synonymorum iis ante oculos posita itaque in
scholis traditum fuisset, verba non paragoga, quae trium syl-
labarum numerum excederent, simplicibus adnumerari non
posse. Ex nominibus huc pertinet λυσσομανία Julian. Epist.
LII. 99. quod nihil discrepat a λύσσα μανιάς Eur. Or. 326.
ut idem pro λιθαλευστέιν dixit πέτροις λεύειν El. 330. ut
vulgo ὀρκωμοτέιν, ὠτακουσιτέιν, πομποστολεῖν, μοιρολα-
χεῖν sive μοιρολογχεῖν, aliaeque syntaxis etymologicae va-
riationes. Ἑλληθανός autem, quod Schol. Hes. Scut. 291.
ἀπὸ τοῦ ἔλω καὶ δέω, δύο ταυτοσημάντων λεξέων, com-
positum dicit, rectius simplicibus adnumerari ostendam ad
v. 931.

V. 256. Τὸν αἰσ' ἄπλματος ἴσχει. Duo Bar. ἄπλητος.
Aug. B. ἄτματος, Jen. ἄπλετος, Flor. Θ. ἄπματος γρ.
ἄτματος, Flor. Γ. ἄπλαστος, quod et Suidas s. h. v. ex-
hibet sed idem s. Ἄσα et ceteri codd. ἄπματος. Suidas
utroque loco et plerique codd. ἴσχει. In Aug. B. Dresd. B.
Mosq. A. supra scriptum ἔχει, quod Turn. Steph. ceterique
inferiores susceperunt. Hermannus ἴσχει reduxit.

V. 257. Λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς ἄξας ὅξυς νό-
τος ὡς λήγει, hoc est, ut Dionysii verbis utar Antiqq. IX.
599. τὴν τε προςβολὴν ὀξείαν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν ταχεῖαν
ἔλαβε, ventorum instar qui sine pertinacia vehementes sunt
Seneca de Ira I. c. 16. Suidas, qui s. Στεροπή hos tres
versiculos λαμπρᾶς — ἔχει profert, ex Schol. Rom. addit:
ὡς γενομένων τινῶν σημείων ἐπὶ τοῖς πνεύμασιν ὥστε
παρατείνειν αὐτὰ ἢ ταχέως πεπαῦσθαι, ὡς ἐν τῇ κωμῳ-
δίᾳ Ἀλλ' ἔπεσε ταχέως, δειλινὸς γὰρ ἦρξατο ἀλ-
γεῖν, quam prognosticorum observationem sequitur Lucianus
Dem. Encom. §. 31. Θρασέως ξανασιτάντες εἴτα πτήξαν-
τες οὐκ εἰς μακρὰν δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων.

*) Hoc simplici parage productum videtur ut nomina θλάσις v.
Galen. de Antid. I. 14. p. 81. T. XIV. λίπος, ἔλσις, θέσις, οἰσπή sive
οἰσπή, caespes, caespes.

Theophrastus vero de Sign. Pluv. II. 7. 791. *θέρους ὅταν σφόδρα καὶ ἰσχυρὸν ἀστράπη, θάπτον καὶ σφοδρότερον πνεύσουσι τοῦ δὲ χειμῶνος τοῦναντίον· παύουσι γὰρ τὰ πνεύματα αἱ ἀστραπαί·* cf. Schneider. Natt. T. IV. 732. Ex eo quod in cod. Γ. legitur γὰρ ἀστεροπῆς, conjiciat aliquis Sophoclem scripsisse ἀπ' ἀστεροπῆς. Ed. Pr.

V. 259. *Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.* Complures codd. Ald. et Suidae Edd. vet. l. c. *φρόνιμον*, quod Hermannus praetulit. Cod. Γ. *ἴσχει, γρ. ἔχει*, quod ad v. 257. pertinere videtur.

V. 260. *Τὸ γὰρ ἐςλεύσσειν* et quae sequuntur usque ad *ὑποτείνει*, afferunt Stobaeus Serm. XCIX. 21. Tzetzes Chil. X. 582. Suidas s. *Τὸ γὰρ* et *ὑποτείνει*, Eustathius p. 1422, 60. duos postremos versus *Μηδενὸς — ὑποτείνει* Grammaticus Hermanni p. 391. *Εἰςλεύσειν* cod. Γ. Ed. Pr.

V. 263. *Ἄλλ' — εὐτυχεῖν δοκῶ.* Schol. *ἐν εὐτυχίᾳ ἂν εἶημεν*, ut Hermannus *videor mihi gaudere posse*. Impersonale est Aesch. Sept. 260. *εὖ συντυχόντων.*

V. 264. *Φροῦδον γὰρ* — hunc versum delibavit Eustathius p. 487, 2. Eundem cum antecedente apponit Suidas s. *Φροῦδα*. Schol. *φροῦδον, δηλονότι ὄντος*. Aliter *φροῦδος* non construitur. Genitivi *φροῦδον* exemplum alterum non reperi.

V. 265. *Πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν* — Mirum est quantum hinc discrepet Stobaeus Serm. CXII. 8. qui vv. 265—267. promens eorum primum ita scribit *πότερα δειπτε* (cod. *διάνειμε*) *μοι τίν' αἵρεσιν λάβοις. Δειπτε μοι* Hom. II. X. 425. Vulgatam reddit Suidas s. *Ἐξ ἀπλῶν*. Pro *νέμοι* duo Bar. La. Mosq. A. et duo Lipss. *νέμει*, idem Harl. sed supra scripto *δοίη*. Dresd. A. *ἦν νέμοι*, Jen. *ἦν νέμῃ*, cod. Θ. *εἰ νέμει*, cod. Γ. *πότερα δ' εἰ νέμει*.

V. 268. *Τό τοι διπλάζον* — Antiatticista Anecd. p. 89. *διπλάσαι τὸ διπλασιᾶσαι Ἄλεξις*, transitive, puto, pro duplicare, ut Andocid. p. 30, 27. *εἴ τις τὸν φόρον διπλάσειεν*, ubi nunc *διπλασιᾶσειεν* positum est e Reiskii sententia, et *ἐπαναδιπλάζειν* apud Aeschylum. Sed hoc loco neutrale videtur ut ipsum *διπλασιᾶζειν* ap. Diod. IV. 84. *καρ-*

πὸς διπλασιάζων τῶν ἐν ἄλλαις χώραις φνομένων, ut omnes *congeminauimus* Plaut. Amph. II. 2, 154. (v. 634.) quod ab inusitato *congeminasco* repetendum esse Lindemanus parum persuadet, quum Lucretius IV. 452. *geminant* hoc modo usurpaverit et Virgilius saepius *ingeminat*. Verborum similium, hoc est eorum, quae ab adjectivis ducta terminantur in *άζειν*, aliis transitiva attributa est significatio, *αἰθριάζειν*, *πλαγιάζειν*, *πλουσιάζειν*, aliis ac pluribus quidem intransitiva, *ἄλλοτριάζειν*, *γελοιάζειν*, *ἐνεάζειν*, *ἐρημάζειν*, *ἐλευθεριάζειν*, *ἡρεμάζειν*, *ιδιάζειν*, *ματαιιάζειν*, *ὀρθιάζειν*, *πλησιάζειν*, *σκυθρωπάζειν*, *στυγνάζειν*. Sed ut verbi *πλησιάζειν* synonyma *ἐγγίζειν* et *πελάζειν* utramque significationem complectuntur, ita etiam in illo genere haud pauca sunt ambigua. *Ἰσάζειν* plerumque quidem est *par esse* Plat. Legg. VI. 773. A. Aristot. Pol. V. 3, 7. de Gener. et Int. I. 10. Theophr. de Sens. IV. 648. Diod. XVII. 1. Galen. de Simpl. Med. Fac. VII. 43, 139. et *ἐξισάζειν* Strabo VII. 824. Schol. Hermog. p. 119. T. IV. ut *ὁμοιάζειν* in N. T. et *προσομοιάζειν* Geopp. II. 21, 6. quam significationem etiam altera verbi forma interdum induit ¹⁾. Sed hoc idem *ισάζειν* pro *adaequare* dixit Geopp. XIX. 1. p. 1209. ut *ἀνισάζειν* Aristot. de Inc. An. VII. 161. A. (vett. Edd. mendose *ἐνισάζειν*) VIII. 162. E. ut et *ισοφαρίζειν* et latinum *aequare*; ac *μεσάζειν* quoque transitionis speciem habet in Geopp. I. 11, 4. *ἰάπτει καὶ λίη μεσάζουσι τὸν ζέφυρον*, saepiusque *διχάζειν*, *θειάζειν* ²⁾, *μετριάζειν*, *νεάζειν*, *ὑπτιάζειν*, *ἐξυπτιάζειν*, modo neutralia sunt, modo transitiva. Eandem ambiguitatem habent multa verba, quae in *ίζειν* desinunt, *κουφίζειν* leve esse Hippocr. Epid. II. 10. et

1) *Ὅμοιοι similis est* Dioscor. Mat. Med. III. 52. p. 394. quo tollitur Coraei dubitatio Atact. T. II. 273. *προσομοιοι* Demosth. p. 1398, 23. ubi accusativum non necessarium inserit Reiskius; *ἐξισοι par est* v. Hermann. ad Soph. El. 1185. *μεσοὶ δὲ τούτων πατήρ* Himer. Or. XXIII. 804. quod idem Reiskius in *μίσος* demutat.

2) Synes. de Regn. p. 14. C. *φημι γὰρ οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν περὶ τὸ βασιλικὸν οὔμα σπηρὴν κατὰ βαρβαρικὸν ἐπιτεθεῖσθαι* scrib. *ἐπιτεθειώσθαι*.

13. Dio Cass. XLIV. c. 1. aliisque locis, et *ἐλαφρίζειν* Callimach. *ὀμαλίζειν* Theophr. et Athen. VIII. 357. E. *διομαλίζειν* Longin. c. 33, 4. Sext. c. Eth. c. 208. p. 728. *ἐπαμφοτερίζειν* v. Schneider. ad Civ. T. II. 133. quae his locis intransitiva, saepius agentia sunt; *ἀφυνπνίζειν* Philostr. V. Ap. IV. 9. 158. et *δυνπνίζειν* ap. Lucianum pro *ἀφυνπνισθῆναι* valent; *ἄλγηστος καὶ διαιωνίζουσα χάρις* Euseb. V. Const. IV. 2, 628. sed *διαιωνίζει τὴν μνήμην* active III. 41, 601. et IV. 60, 659. *ἡ πέψις τὰ μὲν ἐκκρίνει καὶ διατμίζει* Theophr. H. Pl. IV. 3. (4.) 5. sed neutraliter τοῦτο κωλύει *διατμίζειν* de Ign. 49, 722. ut ap. Aristot. Meteor. I. 7. p. 344, 23. I. 10. p. 347, 7. Probl. XXII. 9. similiterque *ἐξικμάζειν, σπανίζειν, νοτίζειν, πελαγίζειν* ³⁾ *ἐκτοπίζειν, ὑπερακρίζειν*, inter utrumque intellectum fluctuant, neque puto ullum esse hujus notae verbum in una significatione ita alte defixum, ut ad alteram traduci nequeat. Id autem quanti referat accuratius inquiri, duobus exemplis ostendam. *Ἄγκος πένυκαις συσκιαζόν* Eur. Bacch. 1003. estne vallis umbrosa an, ut ita dicam, umbrifica, ut *lucus umbrans* apud Senecam? Eadem est quaestio de hoc: *τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης* Athen. IV. 130. A. et de similibus: *ἦδη συσκοτάζοντος* Plut. V. Caes. XXXII. 398. *ἐπσιδῇ συνεσκοτάσεν* apud Xenophontem et Demosthenem, utrum haec absolute posita sint, ut latina *quam illucesceret, crepuscularet, advesperasceret, dilucularet* v. Gronov. ad Gell. II. 29. quibus nullus accusativus addi potest, an vero activam potestatem retineant, objectum autem desit, quia actio non ad unam certam rem pertinet sed ad omnia circumjecta? In eadem causa versantur alia verba, quae lucis noctisque, caloris ac frigoris incrementa et decrementa denotant. In Soph. Antig. 413. *καῦμ' ἐθαλπε* reddunt *aestus incalescebat*; quidni *percalefaciebat, il faisait chaud*? alibi vero reflexivum est ⁴⁾. Nec aliter dici videtur Theocr. VI. 16. τὸ

3) V. Jacobs. ad Achill. p. 724. conf. *λιμνάζειν* et stagnare.

4) Anth. Pal. c. VII. n. 731. *τέτταρας ἡ τρεῖς ποίας θάλασσαν ἦν ἡλίου, fovit se, id est, vixit, pro quo Pindarus medio usus est ἡλίου ἐθάλαπτο* Nem. IV. 23.

καλὸν θείρος ἡνίκα φρύττει, XII. 9. ἡελίου φρύττοντος, Eunap. Legg. p. 466. ed. Boiss. τοῦ χειμῶνος διαψύχοντος, quod nemo reddet: *quum hiems frigeret* vel *frigesceret*; et impersonaliter ἐπειδὰν ἀποψύξη Plat. Phaedr. p. 242. A. ⁵⁾ quae verba Cicero de Or. I. 62. hoc modo transtulit *dum se calor frangat*, sententiam reddens non grammaticam rationem; quanquam hoc quoque verbum interdum reflexivum est ⁶⁾. Item latina *tenebravit* (Varr.) et *vespera inumbrante* (Tacit.) utroque modo intelligi possunt, vel intransitive ut *stellare*, *gemmare*, *conglaciare*, vel transitive pro *umbras*, *tenebras inducere*, ut pleraque hujus declinationis verba, ipsaque illa, quae Gellius XVIII. 12, 2. in contrariam partem profert, *pallium rugat*, *vestibulum pulverat*, nihil impedit quominus sic accipiantur quemadmodum graeca verba φρύττειν, θάλλειν, ἀναψύχειν interpretati sumus. Alterum exemplum praebet Alexidis locus Athen. 421. E. de parasito voracissimo: αὐτὸν ὁ κεκληκὼς τὰ Σαμοθράκι' εὐχεται λῆξαι πνέοντα καὶ γαληνίσαι ποτέ, ubi prorsus incertum est utrum hospes precetur ut sedentur venti an ut serenent (mare); nam γαληνίζειν hanc quoque significationem habet Eur. Fragm. Inc. LXXV. 4. ⁷⁾ ac fieri potest ut hoc declaretur: *preca-tur numina Samothracia sive Cabiros ut ille vehementissimus turbo quiescat*, Hujusmodi mille sunt loci, quorum sententiam *praeterpropter* sicut unus e circulo litteratorum intel-

---

5) Phrynichus App. p. 26, 12. hic ἀποψύχῃ legit ac vulgo καταψύχειν dici ait ὅταν τὸ καῦμα εἰς ψύχος τρέπηται. Bekkerus ex aliquot codd. ἀποψυχῇ edidit convenienter Thomae praecepto et Philemonis p. 293. ἀναψυχῇ καὶ ἀναψυχθῇ, οὐκ ἀναψυχῇ οὐδ' ἀναψύξαι. Hoc Heliodorus utitur IX. 7, 420. θάττον ἀναψύξαι τὰ περὶ Σήνην pro exarescere, et Polyaen. III. 9, 47. pro recreare sese.

6) Πρὸς ἀρπαγὴν τραπέμενοι καὶ ἀναψύχοντες Dionys. Antt. IX. c. 12, ἐτυχε ἀναψύχων κατὰ τὸ αἶτρον Appian. Civ. IV. 29. ὡς ἐπὶ καὶ ἀνέψυξε Arrian. Alex. V, 18, 13. Sic etiam Polyaen. III. 9. p. 47. Alciphro. II. Ep. 4, 40. Meleag. Epigr. LVIII. 8.

7) Aristoph. Eqq. 646. τῶν δ' εὐθείως τὰ πρόσωπα διαγαλῆσαν, cod. Rav. οἱ δ' — vel active vel neutraliter, ut Eunap. V. Chrysanth. p. 201. τὰ πρόσωπα διαστυγνίσαντες.

ligimus, grammaticam autem rationem parum expeditam habemus.

V. 269. *Ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες*. Unus e Pariss. γ' ἄρ, sub quo Bothius γάρ delitescere putat; Mosq. B. ἄρ' οί.

V. 271. *Ἀνὴρ ἐκεῖνος* — hunc versum et sex, qui ei subjecti sunt, exscripsit Suidas s. *Ἐξ ἀπλῶν*.

V. 272. *Οἷσιν εἵχεται ἐν κακοῖς*. Matthiae ad Iph. T. 147. non recte pro *ὅτι τοιοῦτοις* accipit.

V. 273. *Ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἡνία*. Sic omnes codd. et Suid. l. c. Sed Schol. Rom. et La. *γράφεται βλέποντας*, quod Bothius et Hermannus ut exquisitius praetulerunt vulgatae, quam ex interpretatione ortam putant. Equidem aliter sentio.

V. 274. *Κἀνέπνευσε τῆς νόσου*. Cod. Γ. *κατέπανσε γρ. ἀνέπανσε*.

V. 276. *Ἡμεῖς θ' ὁμοίως*. Cod. Leid, Suidae l. e, *ἡμεῖς δ'* — quod Hermannus non spernendum videtur.

V. 277. *Δίς τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά*. Tragicis τόσος et τοσόςδε promiscua sunt sed fixum *δίς τόσον*, *δίς τόσα* Eur. Hec. 396. Med. 1047. 1191. Rhes. 281. 757. Cycl. 147. Heracl. 293. El. 1096. ubi metrum ferebat *δίς τόσωςδ'*, ut Rhes. 160. ubi olim *δίς τοσοῦτ'* legebatur, *δίς τόσα* Demosth. 767, 7. Philostr. Iconn. I. 13, 783. *Δίς τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακῶν* Bodl. sed vulgata defenditur Euripidis exemplo *δύ' ἐξ ἐνός κακῷ* Iph. T. 487. Naturalem ordinem poetae saepe metri vel concinnitatis causa immutant: οὐκ ἐλάσσω τῶν ἐμῶν ἔχει κακῶν Troad. 674. ubi duae continuae dipodiae in easdem extremas exeunt; *ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε* Androm. 637. *ἔφρασας ὑπερτέραν τῆς πάρος ἐτι χάριτος* El. 1262. *τοῦδε πῆματος πολὺ μείζον* Agam. 1183. saepe etiam rationes minus observabiles sequuti: οἷδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων μύθων Iph. A. 402. *μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας* Hipp. 19. ubi Porsonus ὁμιλίαν requirit; *παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων* Med. 75. *ἄπεισι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου* Oed. T. 75. ubi Purgoldus χρόνον malebat, alios πλείον legisse ex Scholiastae interpretatione πλέον conjiciat fortasse aliquis; sed

πλείω τοῦ τεταγμένου χρόνου Dio Cass. XXXVI. 17. χαῦ-
 τη ξυνάδει χᾶτέρα ταύτῃ νόσος Arist. Lys. 1088. et sae-
 pissime pedestres scriptores. Plato Charm. p. 160. C. αἱ
 ἡσυχιοὶ τῶν ταχειῶν πράξεων τυγχάνουσι καλλίους οὔσαι,
 ubi variandi causa patet; proxime enim praecedit αἱ ἡσυχιοὶ
 πράξεις καλλίους ἐφάνησαν ἢ αἱ ταχέαι. Herodo. I. 207.
 ἀπιδείκνυτο ἐναντίην τῇ προκειμένη γνώμῃ, ut τῆς ἐναν-
 τίας τῇ πρότερον φθορᾷ Dio Chr. XXVI. 96. ἄδων ἐναν-
 τίον τῷ προτέρῳ λόγῳ παλινωδίαν αὐτὸν ἐκάλεσε Philostr.
 V. Ap. VI. 11, 246. τὴν ἐναντίαν τῇ προτέρᾳ παρόδῳ
 Polyb. III. 66, 8. ἐναντίον εἰσενηνοχῶς τοῖς οὔσι νόμοις
 Demosth. p. 712. ubi codex primariae dignationis νόμον ex-
 hibet, sed vulgatae similis constructio p. 434, 27. ἀντὶ κα-
 λῆς αἰσχροῦ γενέσθαι τῆς εἰρήνης, et p. 724, 12. συνε-
 νεγκῶν τὰ μὴ δῆλα τοῖς φανεροῖς ἀδικήμασιν. Aelian. H.
 Ann. V. c. 2. τὸν ἄρρενα ἡ θήλεια νικήσασα ὄρνι, quae sunt
 verba oraculi a Pausania relati II. 20. Sic plerumque scri-
 ptiores supparis aetatis post comparativos substantivum prima-
 rium in secundo casu ponunt: κρείττω τῆς πρότερον ἁρμο-
 νίας Dio Chr. IV. 187. μείζω τῆς Ἰβήρων στρατιάς Strab.
 XI. 425. λαμπροτέραν τῆς προτέρας παρασκευῆς Appian.
 Civ. V. 92, 833. T. II. οὐ πλείω τῶν πέντε γεγωνῶς ἐτῶν
 Dionys. Antt. IV. c. 6. μείζω ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γί-
 γαντας πολέμου Lucian. Charid. §. 18. μείζονας ἀναστή-
 σαι τῶν πεπαυμένων πολέμων Plut. V. Pomp. c. XX.
 λαμπροτάτων ἐπ' αἰσχίστοις ἱεροῖς γενομένων V. Marc.
 XXIX. quo loco Reiskius vel ἱερῶν scribendum vel σημείων
 addendum putavit. Et post numeralia: ἔχων ἑπτα πρὸς ταῖς
 ἐνενημόντα ναυσὶ Diod. XIII. 45. διέστηκεν ἑκατον πρὸς
 τοῖς τριάκοντα σταδίοις Strab. VIII. 341. ἐπήγαγε διακο-
 σίας πρὸς ταῖς χιλιάς τριήρεσι Julian. Or. I. 42. C. μετὰ
 τὴν τρίτην ἐπὶ ταῖς ἐβδομήκοντα Ὀλυμπιάσι Dionys.
 Antt. IV. 62, 793. τὴν ἐπ' ἐκείνῃ Ὀλυμπιάδι Philostr.
 Heroic. p. 679. quod interpretes male intellexit; ἐπὶ τὸ ἑβδο-
 μον ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα ἔτεσι Eunap. V. Proaer. p. 74.
 sed ex altera ratione ἐπὶ τέσσαρα πρὸς τοῖς εἰκοσιν ἔτη Dion.
 Antt. I. 45. περὶ τὴν ἑκτὴν πρὸς ταῖς ἑκατον Ὀλυμπιάδα

Plut. V. Luc. c. V. *τρεις πρὸς τοῖς πεντήκοντα πήχεις*
 Athen. V. 203. F. Nec minus post ἕτερος et ἄλλος. Xe-
 noph. Anab. V. 4, 31. *εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πό-*
λεως, sed Diod. III. 31. *ἄλλην ἐξ ἄλλης χώραν ἐπιπορεύ-*
ονται, ubi tamen cod. Coisl. *χώρας* praebet, optione per-
 quam difficili, non hoc solum loco sed ubicunque libri inter
 se discrepant, ut Aesch. Pers. 434. *τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἐτ'*
ἐχθρίων τύχη, pro quo in cod. reg. *τύχης* scribitur, ib. 468.
τοιάνδε σοι πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν πάρα στένειν,
 codd. Mosq. et Viteb. *συμφορᾶ*, Eur. Hel. 647. *πρὸς ἄλλην*
ἐλαύνει συμφορὰν τᾶσδε κρείττω, Paris. E. *συμφορᾶς*,
 quae omnia vulgatis elegantiora, neque tamen veteres ubique
 hanc elegantiam consecrati sunt. Eadem libertate poetae la-
 tini primario nomini formam secundarii reddunt partim metri
 ergo partim variandae constructionis: *mista aspera lacubus*
principiis Lucr. II. 470. *sic aliis aliae rebus vertuntur* I.
 805. *sordidus a tenui victu distabit* Horat. Sat. II. 2, 53.
 ubi alia id genus contulerunt interpretes. A nostra autem
 consuetudine hoc non minus abhorret quam quod Graeci,
 gens verborum modo prodiga, modo immodice parca, nomen
 idem sine ullo orationis emolumento bis iterant: *νόμους*
τοὺς καλλίστους ἐκ πάντων τῶν νόμων Herodo. III. 38.
ἀσφαλεστέρα οὐδεμία πορεία τῆς πρὸς Βαβυλῶνα πορείας
 Cyrop. V. 2, 31. *ἡ κείνη τῇ γενέσει ἐναντία γένεσις* Plat.
 Legg. XII. 944. E. *ἐλάττω τούτου τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα*
 Apol. p. 34. C. *ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλιν πόλεως ἀμειβομένην*
 p. 37. D. *ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων ναυτῶν ἑτέρους ἐμισθω-*
σάμην ναύτας Dem. c. Polycl. 1210, 9. *τὸ πάντων θαν-*
μάτων μέγιστον θαῦμα Galen. de Us. Part. XV. 7, 667.
 T. IV. *ἐν Τενέδῳ καλλίονας γενέσθαι γυναῖκας τῶν παν-*
ταχοῦ (cod. *πανταχόσε*) *γυναικῶν* Athen. XIII. 609. E.
πόλις θεοφιλεστάτη πόλεων Dion. Antt. IV. 83. ubi *πασῶν*
 omisum est ut in Aristid. III. 28. T. I. *θεάματα θεαμά-*
των ἡδιστα, quod alibi addit Dionysius *πόλεμον ἀπάντων*
πολέμων βαρύτερον V. 4, 974. Atque hac ratione com-
 probatur genitivus, quem addit cod. Guelph. Xen. Cyr. II.
 2, 26. *ἀνθρώπους ἐκ πάντων ἀνθρώπων οἱ ἂν etc.*

optumus hominum es homo Plaut. Capt. II. 2, 83. Haec autem numerorum complementa veteres non praeterierunt lectores. Ad Synesii verba de Insomn. p. 152. C. χαλεπὸν εἶναι ἐν ἐκάστῳ τόπῳ, κοινῇ φαντάσματι παραπλήσιον, Nicephorus p. 422. D. adnotat in aliis libris esse φάντασμα τι· ἔδει γὰρ ἀμφοτέρω κείσθαι· διὰ δὲ τὸ φορτικὸν τῆς φράσεως κεῖται ἐν ἐξ αὐτῶν, οἷον ἂν βούλοιντο τις· λάμβανε δὲ οὖν ὁμοῦς ἐξωθεν ἑλλειπτικῶς καὶ τὸ ἕτερον. Nobis sub alio coelo natis et hoc φορτικὸν videtur, nec minus illa, Ἀργείας ὄρους γαίης Σπαρτιάτιδος τε γῆς Eur. El. 409. ὃν γῇ δέξεται μολόντα γῆν Philoct. 894. πιανῶ χθόνα κεκευθῶς ὑπὸ χθονός Sept. 585. nec emollescunt haec substituto synonymo πόλει κατασκαφὰς θέντες λαπάζειν ἄστυ ib. 47. nec si ejusdem nominis mutatur significatio: ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπὶ δύο ἔπη Plat. Phaedr. 252. B. λόγον ἔχει ὁ λόγος Epinom. 983. D. λόγον ἐπράττετο τοῦ λόγου Synes. Dion. p. 57. D. ὑμῶν εἴ τις ἦν λόγων λόγος Liban. Decl. T. II. 271. Ἄρης Πέργαμον — κυκλώσας ἄρει φονίῳ Iph. A. 765. quod Matthiae et Hermannus funditus damnant; οὐκ ἂν πᾶσα φύσις ἱκανὴ γένοιτο μὴ θαυμαστῆς μετέχουσα φύσεως Plat. Epin. p. 990. B. φόβων πολλῶν τινῶν εἰς φόβον ἄγοντες αὐτόν Legg. I. 647. C. cf. Casaub. ad Strab. p. 52. sq. Ed. Pa.

V. 278. Ἐύμφημι δὴ σοι — consuetum senariorum exordium ξύμφημι καὶ τὸς Oed. C. 1748. ξύμφημι καὶ γὰρ El. 1257. Anabibasmum toni in hoc verbo et cognatis παράφημι, ἀπόφημι, legitimum et ubique servatum mirum est a Grammaticis identidem praescribi Schol. Ven. I. 577. VII. 362. Arcad. p. 173. Etym. M. s. Ἀπόχρη et s. Ἐνείμειν, nihil autem praecipi de secunda persona, cujus accentus fluctuat: ξύμφης Plat. Hipparch. 232. B. Soph. 236. D. 237. D. quibus in locis codd. complures aut συμφῆς aut συμφῆς exhibent; ξυμφῆς legitur Lach. 199. A. σύμφης Hipparch. 232. B. ἀντιφῆς Gorg. 501. C. οὐδὲ σὺ φῆς (cod. σύμφης) οὔτε ἀπόφης Protag. 360. D. tres codd. ἀποφῆς. Anecd. p. 409. ἀντιφῆς ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγεις, pro quo rectius ἀντιφῆς legitur apud Suidan. Σύμφασι Xen. Cyr. IV.

5, 34. Plato Gorg. p. 500. E. Rep. VII. 523. A. cujus simplex acui vult Joannes p. 21, 17. quanquam non magis inclinatur, quam persona indicativi secunda.

V. 278. Δέδοικα μὴ ἢ θεοῦ πληγὴ τις ἦκη. Codd. fere omnes et Edd. vett. ἦκοι, ut Plut. V. Pelop. X. ὁρᾶτε μὴ διαταράττοι, ubi Schaeferus conjunctivum reponit, et alii quos Bernhardy citat Synt. p. 408. Suidas s. Δέδοικα et Jen. μὴ ἦκη cum scholio μὴ ἦλθε, Ven. ἦκει, quod Matthiae ad Phoenn. 93. tacite improbat, Hermannus non improbat quidem sed ἦκη praefert cum Schaefero Mel. p. 109.

V. 279. Πῶς γὰρ, εἰ πεπανμένος. Aug. B. πεπανμένης cum glossa τῆς νόσου. Ceteri et Suidas l. c. ut vulgatum est. Schaeferus μὴ πληγὴ τις ἦκη (πῶς γὰρ;) εἰ — illud πῶς γὰρ pro πῶς γὰρ οὐ accipiens.

V. 281. Ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρὴ, id est ταῦτα οὕτως ἔχειν ἐπίστασο. Orta videtur haec constructio a casu recto διανοοῦ ὡς ἐρῶν Plat. Legg. XII. 965. A. οὕτω διανοοῦ ὡς — δυνάμενος Plut. V. Coriol. c. XXXV. hinc translata ad accusativum ὡς μηδὲν εἰδὸς ἴσθι με v. Matthiae Gramm. §. 569. et ad genitivum, quorum ille a verbo regitur, hic absolutus est: ὡς ἐμοῦ μὴ ἀμελήσοντος, οὕτως ἔχε τὴν γνώμην Xen. Cyr. I. 6, 11. ὡς ὄντων τῶνδε σοὶ μαθεῖν πάρα Aesch. Prom. 766. ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δὴ Med. 1308. quibus locis aliisque multis imperativus vel aliquid par et simile imperativo legitur. Nec rarus tamen indicativus: ἔνιοι ὡς σπερματικῆς οὐσῆς τῆς ἀρχῆς ὑπολαμβάνουσι Theophr. H. Pl. I. 6, 13. et alii v. Wytttenbach. Bibl. Cr. IV. 29. Stallbaum. ad Phileb. p. 31. Eadem est constructio verborum dicendi, cum accusativo ἔλεγον ὡς νικῶντα δεσπότην Eur. Phoenn. 1470. quod dupliciter construi potest; cum genitivo μηνύει ὡς ἐπιφερομένης Plat. Crat. 412. A. οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὡς Ἀθήνησιν ἀφθόνων ὄντων τῶν ξύλων Demosth. p. 219, 17. θαρρόουσι λέγειν ὡς ὁμοίων ὄντων τῶν πολιτευμάτων Polyb. VI. 44. ἰστορεῖ ὡς ὑπὸ Διονύσου εὐρεθέντων τῶν μήλων Athen. III. 82. D. εἶρηκε πρὸς αὐτὸν ὡς τῆς γυναικὸς διεφθαρμένης Jamblich. V. P. XXVII. 125. p.

266. ¹⁾ Restat unum ut quaeramus, num hoc, quod in verbis credendi, intelligendi, dicendi, frequentissimum est, ad ea quae *videre* significant, traductum sit. In Addend. Ed. Pr. attuli Trach. 394. *δίδαξον, ὡς ἐρποντος εἰσορᾶς ἐμοῦ*, qui locus prioribus simillimus est si post *δίδαξον* plenius interpungitur, sic ut oratio asyndeta, particula *ὡς* autem cum genitivo participii conjuncta sit, quomodo in illo *ὡς σπερματικῆς οὐσῆς τῆς ἀρχῆς ὑπολαμβάνουσι*, dissimilis vero, si *ὡς* *quoniam* significat, nam tum constructio erit qualis in altero, quem addidi, loco Arist. Rann. 815. *ἡνίκ' ἂν ὄξυλάλου περ ἴδῃ θήγοντος ὀδόντας ἀντιτέχνου*. Sed Reisi-gius Comm. Crit. p. 332. utrumque exemplum confodit; apud Sophoclem scribendum esse *ὡς ἐρποντος (εἰσορᾶς;) ἐμοῦ*, quod Schaefero et Fritzschio Lectt. Lucian. p. 96. certissimum, mihi admodum improbabile videtur non solum quia isto modo non *εἰσορᾶς* sed simplex *ὀρᾶς* apponi sci-mus, sed etiam quia hoc *viden*? non ex abundantia adjicitur sed maxime *ἡθικῶς*, ut et *οὐχ ὀρᾶς, ξυνίης* atque *μανθά-νεις* dici solet, cf. Boisson. ad Nic. Eug. p. 253. in illa vero Lichae oratione ne minima quidem apparet *ἡθους* signi-ficatio. Aristophanis autem verba Reisi-gius sic construit. *ἡ-νίκ' ἂν ἴδῃ τοὺς ὀδόντας τοῦ ἀντιτέχνου θήγοντος* scil. *τοὺς ὀδόντας*, quod neminem probaturum arbitror. Brunckii opinio est, verbum *ιδεῖν* hic syntaxin synonymi *αἰσθέσθαι* sibi induisse. Sed eodem jure aliquis dixerit, non verbum cum verbo sed, ut saepe, constructionem unam cum altera commutatam, hoc est, pro *ὅτε θήγει ἀντίτεχνος* substitutum esse, quod idem valet, *θήγοντος ἀντιτέχνου*, cum traiectione objecti in enuntiatum secundarium; *ἡνίκ' ἂν ἴδῃ ὅτε θήγει ἀντίτεχνος* pro *ἡνίκ' ἂν ἴδῃ τὸν ἀντίτεχνον ὅτε θήγει* ²⁾.

1) Pro *ὡς* Graeci posteriores *οἷα* substituunt: *ἐνεχειριάζειν οἱ ἐπιστο-λὴν, ἐν ᾗ ἐφέρετο οἷα ἀναθέκτου οὐσῆς τῆς στρατιᾶς* Justin. Excc. Legg. p. 173. *ἐσήμαινεν αὐτῷ οἷα λιμῷ πιεζομένης τῆς στρατιᾶς* Menand. Prot. p. 110. B.

2) Hac traiectione utuntur etiam ubi subjectum primarii enuntiatī idem est objectum secundarii: *μὴ λυπείτω σε ὀρῶντα ἰχώρα* Archestratus.

Galenus de Opt. Sect. c. IX. p. 96. T. I. ἡμᾶς αὐτοὺς ἀκοντας ἔστιν ἰδεῖν ὅτε σοφισζόμεθα. Theocr. Id. VI. 21. εἶδον, καὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποιμνιον ἡνίκ' ἔβαλλε, ubi nihil interest utrum construatur εἶδον τὴν Γαλατείαν ἡνίκ' ἔβαλλεν, an εἶδον, ἡνίκ' ἡ Γαλ. ἔβ. unde apparet quam facilis sit transitus ad hoc εἶδον τῆς Γαλατείας βαλλούσης. Apud Achillem Tat. II. 8. p. 32. οὐκ οἶδα οὕτω πρότερον ἡσθεΐσης τῆς καρδίας, verbum οἶδα pro μέμνημαι positum videri potest.

V. 282. Προσέπτατο. Sic omnes codd. et Eustathius hunc versum bis afferens p. 452, 32. et p. 527, 52. Brunckius qui ἐπτάμην non magis atticum putabat quam εὐράμην et ἡράμην, suo arbitrio προσέπτετο edidit. Moschopolus ad II. II. 71. ἀποπτάμενος παρὰ Πλάτωνι, εἰ καὶ ἄλλως οἱ εἰς ἣν ἀόριστοι τῶν εἰς μὲ οὐ χρεῖαν ἔχουσι παθητικῶν καὶ μέσων. Ed. Pr.

V. 285. Ἄκρας νυκτὸς ἡνίχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἐΐθον. Excerpsit haec verba Suidas s. Ἄκρας νυκτός. Scholiastes ἡ ὅτε οὐκ ἔφαινον οἱ ἔσπεροι ἀστέρες (hoc perperam omittit Suidas) ἡ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι. Prius probavit Spanhemius ad Callim. H. in Del. 303. hoc Valckenarius ad Herod. VII. 215. ac jure quidem. Quanquam enim stellae λαμπτήρες vocantur Maneth. V. 426. et ἔσπερα λύχνα Nonn. II. 324. tamen hoc loco apertum est significari foculos, qui noctu ad illustranda cubicula accendebantur. Galenus Exeg. p. 512. λαμπτήρ ὃν οἱ πολλοὶ φανόν, παρὰ μέντοι τοῖς Ἀττικοῖς ἐν ᾧ ξύλα κατεκαίετο παρέξοντα φῶς. Eustathius p. 1848,

---

Athen. IX. 399. D. ubi non ὁ λαγῶς supplendum sed verba ita construenda sunt μὴ λυπαίτω σε ὁ ἰχωρ ὀρώντα αὐτόν. Epigr. Ἀδισπ. CCCCXLIII. μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάσης ἀπὸ τῆλε θανόντα. Herodian. VIII. 7. p. 163, 32. ὅσον ὑμᾶς ὦνται μεταγρόντας sc. τὸ μεταγρόναι. Aristid. T. I. 448. συννηγόχεν αὐτοῖς ἀδικηθείσι. Plat. Crat. 393. E. τοῦ ἴτα καὶ τοῦ ταῦ προστεθέντων οὐδὲν ἰλύπησε. Phaedr. 230. E. ἐπίστασαι ὡς νομίζω συμφέρειν ἡμῖν γενομένων τούτων, quae si esset directa oratio, sic decurreret τούτων οὕτω γενομένων συμφέρει ἡμῖν, quod idem est ac ταῦτα οὕτω γενομένα συμφέρει.

32. λαμπτήρες ἑσθάραι μετέωροι ἢ χυτρόποδες, ἐφ' ὧν ἔκαιον cf. Odyss. XVIII. 304. Theocr. Id. XXV. 47. Sic autem Graeci diei incrementa et decrementa dispertire solebant, ut primordia noctis luminum accensione notarent, ἀρχομένης ἡμέρας, μεσοῦσης, δέλτης ὀψίας, περὶ λύχνων ἀφάς Liban. Decl. T. III. 127. Sic etiam Herodotus l. c. Dionysius Antt. XI. 33. Diodor. XIX. 43. et Nicephorus Breviar. p. 42. B. tempus crepusculi περὶ λύχνων ἀφάς vocant; μέχρη λύχνων ἀφῶν Athen. XII. 526. C. idque Atticis ipsis tribuit Grammaticus Anecd. p. 470. ἀφ' ἑσπέρας οὐκ ἀπεσπέρας (scrib. ἀφ' ἑσπέρου ut Phot. s. Ἑσπέραν) ἀλλὰ περὶ λύχνων (adde ἀφάς) nisi ille οὐδὲ scripsit pro ἀλλὰ. *Vespertina lumina* dicit Ammianus Marc. XVI. 8, 9. quae sublati mensis primis in triclinium inferri solebant; tempus ipsum *lumina prima, primam facem* v. Oudendorp. ad Apul. Met. II. c. 27. recentiores *lucernarem horam* τὸ λυχνικόν v. Voss. de Vit. Serm. III. 21. quod tempus quodammodo definit Galenus de Praenot. ad Epig. c. XI. 638. T. XIV. ὥρας ἐννάτης ἄρτι λύχνων ἡμμένων. Nocte concubia lucernae vel sponte marcescunt vel extinguntur; περὶ πρώτην φυλακὴν, ἐν ᾗ τῆς ὥρας οἱ πλείστοι τὰς ἑσπερίους σβεννύντες δᾶδας τῇ τῶν ὕπνων ἡγεμονίᾳ τὸ τῶν βλεφάρων ἐκδιδοῦσι στάδιον Niceph. Greg. Hist. XV. 8. nisi forte convivii causa *in lucem perferuntur vigiles lucernae* Horat. III. Od. 8, 14. quod fere tempus significant *extremae lucernae* Propert. III. El. 8, 1. Ex his manifestum sit, Ajacem non prima, ut Schaeferus statuit, nocte egressum esse sed adulta sive περὶ πρώτον ὕπνον, ut Scholiastes dicit, additque hoc tempus insidiis struendis aptissimum esse, quippe tum omnibus alto somno sepultis. Verba ἄκρας ἑσπέρας per se sunt ambigua. Nam non solum ut Schol. Arati v. 8. ait, ἄκρα νυκτῶν ἢ ἑσπέρα καὶ ὄρθρος, ut τὰ ἄκρα τῆς ἡμέρας et de ortu diei dicitur et de occasu Strab. IX. p. 415. et apud Aratum ipsum ἄρκη νύξ v. 774. initium, ἀκρόθι νυκτός exitum significat; sed etiam nox prima et media, hoc est ἡ ἀκμὴ τῆς νυκτός, ita vocari potest. Prius docent Anecd. p. 372. ἀκρόνυξ οἶον ἀρχὴ τῆς νυκτός, et

Theophr. de sign. plur. II. 782. ἀκρόνυχτοι ἀνατολαί, ὅταν ἅμα δυομένη ἀνατέλλῃ, quare Nicander Ther. 766. λύχνους ἀκρονύχους vocavit v. Niclas. ad Geopp. I. 9, 4. Sed ut eodem nomine etiam nox intempesta sive νυκτὸς τὸ σταθερώτατον Eunap. V. Proaer. p. 130. designari possit, ex ipsa adjectivi ἄκρος proprietate sequitur. De χειμῶνος ἄκρου Theocr. XI. 37. ambigit vetus interpres, utrum sit τὸ μεσαιτάτον sive ἡ ἀκμή (τὸ ἀκμαιότατον τοῦ χειμῶνος Athen. III. 98. B. cf. Ellendt. ad Arrian. T. II. 74.) an potius ἡ ἀρχή, ut Hippocrates Aphor. p. 723. T. III. τοῦ μὲν ἥρος καὶ ἄκρου τοῦ θέρους aetatem novam designat, et in Epid. VII. 653. ἀκρέσπερος φρίκη, quod Galenus Exeg. p. 418. interpretatur ἄκρας ἐσπέρας, τουτέστι τῆς πρώτης καὶ ἀρχομένης. Sed in contrariam partem ἀκρέσπερον Nicand. Ther. v. 25. ex Scholiastae sententia dicitur τὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς καὶ περὶ ἄκραν ἐσπέραν, id est sera vespera et in noctem vergens, sicut Aristoteles H. Ann. IX. 23. (44.) 1. οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀκρέσπερον καὶ περὶ ὄρθρον, noctis tempus primum, vesperae extremum significat. Idem Dionysius ap. Steph. s. Γάζος declarare videtur: ἡῶθεν κνέφας ἄκρον ἐπαιγόμενος ποσὶν οἷσι, ad seram vesperam, et Pindarus P. XI. 17. ὄφρα Θέμιν Πυθωνά τε κελαδῆτε ἄκρα — σὺν ἐσπέρα, quae vocantur ἐσπέριοι ἀοιδαί P. III. 33. cantrices ipsae ἀκρέσπερον ἀείδουσαι Theocr. XXIV. 75. Itaque ex sola foculorum extinctorum mentione intelligi potest, quo tempore Sophocles Ajacem prorupisse crediderit. Alios si adhibemus auctores, Quintus Calaber narrat eum de nocte profectum esse ad occidendos duces exercitus, die autem illucescente errorem mentis agnovisse mortemque sibi conscivisse L. V. 352. sq. Id in noctem proxime insequentam transfert Tzetzes Posth. 489. Pindarus vero, qui de gregum occisione tacet, ὀψία ἐν νυκτὶ necem factam ait Isthm. IV. 58. ubi Scholiastae in dubio ponunt, utrum ὀψία νύξ significet serum diei, quum noctescit, an mediam noctem, an extremam, quae eadem erat de ἄκρα νύξ dubitatio; postremum tamen confirmant Arctini auctoritate, qui Ajacem περὶ τὸν ὄρθρον manus sibi intulisse prodiderit, omissa, ut

opinor, pecudum caede, si quidem ex iis, quae de Machaone scripsit ap. Eust. p. 859, 44.

ὃς ἔα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθῃ χωρμένοιοι

ὄμματά τ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα ^{s)}

conjecturam capere licet, Machaonem primum furoris ingressum in medio Graecorum consessu deprehendisse, quum arma Ajaci adjudicata essent; certe in mimo illo, quem Lucianus describit de Salt. §. 83. iudicium insequitur furor. Ajacem in ipsa concione ensi incumbentem facit Ovidius Met. XIII. 391. idemque puto Parrhasium imitatum in *Armorum iudicio* Plin. XXXV. c. 5. Impetum in greges factum, qui cum hac ratione consistere nequit, interposuit Lesches in Excc. Proculi p. X. ἡ τῶν ὀπλῶν κρίσις γίνεται καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηναῖς λαμβάνει, Αἴας δὲ ἐμμανὴς γενόμενος τήν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ, quod Lycophro v. 454. Horatius II. Serm. 3. 211. Hygin. Fab. CVII. aliique sequuti sunt. Idem suscepit Sophocles complendae fabulae necessarium sed sejuncta insania, heroe dignius ratus si non coeco furoris impetu, neque luctus et irae impotentia sed libero animi motu mortem oppeteret, qua sese deorum hominumque vindicaret injuria. Ed. Pa.

V. 286. Ἀμφηκες λαβὼν — ἔγχος. Schol. ἀμφοτέρωθεν ἡκονημένον, quibus Suidas s. h. v. addit ἀπὸ τῆς ἀμφήκης εὐθείας, sumtum e Schol. Nubb. 1153. Eodem accentu notatur Od. XVI. 80. XXI. 341. Bacchyl. Fragm. XII. 19. Aesch. Ag. 1560, Soph. El. 485. Eur. El. 688. Theophr. H. Pl. IX. 8, 7. Cleanth. H. in Jov. v. 10. Maxim. v. 385. Synes. Ep. CVIII. 251. ταννύκης Nonn. XXXVII. 15. apud quos omnes illud bipennium, hastarum et gladiatorum epitheton est. Neque aliter ἄηκες τὸ (μὴ) ἡκονημένον Suid. εὐήκει ξυρῶ Nic. Al. 412. εὐήκεα φάσγανα Apollon. II. 101. Phanocl. Fragm. I. 8. Oxytonesis exempla pauciora sunt. Ἀμφακῆς (sic) ἀξίνη Hesych. ubi cod.

3) Wuellnerus de Cycl. p. 90. „Heynius et Lobeckius nescio quo errore eos versus ad Ajacis mortem referunt.“ Vellem reprehensores mei potius ea refellerent quae dixi quam quae non dixi.

ἀμφακλῆς, Musurus ἀμφάκης dedit; εὐηκής καλῶς ἡκονημένος Suid. νεηκὲς νεωστὶ ἡκονημένον Phot. quod ap. Hesychium νεακὲς scribitur, δραπάνησι νεηκέσι Quint. Cal. V. 58. ἀμφηκέα χαλκόν Oppian. Cyn. II. 47. ταννηκέες Ἄλπεις Orph. Arg. 1131. ταννηκέα πῆχυν Joann. Gaz. Ecphr. I. 285. et in Hesychii Lexico νεηκέσι, ταναηκέϊ, ex homericis locis, ubi nunc barytona leguntur, olim vero oxytona fuisse Scholiastae testantur ad II. XIII. 391. ἡ παράδοσις τὸ νεήκης καὶ ταναήκης βαρύνει κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ εὐμήκης ¹⁾ μεγαλήτης, et ad Od. IX. 387: πυριήκεα μόχλον — εἰ δὲ καὶ βαρυτόνως γράφεται, συνηγορεῖται ὑπὸ τοῦ τανυήκους ξίφους. Ceterum haec adjectiva partim ab ἀκή sive potius ἡκή, partim ab ἡκω composita esse affirmant, Schol. Od. XII. 205. ἐρετμὰ προήκεα — κατὰ τὸ ταναήκεα, τὰ προβεβηκυῖαν τὴν ἀκμὴν ²⁾ ἔχοντα ἢ τὰ προήκοντα, Etym. M. 391, 3. εὐήκεα — παρὰ τὸ ἡκω, ἡκής καὶ εὐήκης alia vero pro simplicibus valere, Schol. II. XVI. 768. τανυήκεας ὄζους — ὡς εὐμήκεας, οὐκ ἔγκειται τὸ ἀκή, ὥςπερ ἐν τῷ τακύηκες δορ, ἀλλὰ κατὰ παραγωγὴν ταναοῦς, ὡς κελαινεφές, atque adeo Etym. 745, 38. τανυήκης, si ramorum epitheton sit, simplex esse statuit; nec tamen his nominibus illi plus significant quam quod nos dicimus *alteram compositionis partem quiescere*, quod idem de ταλαύρινος, μελιθήης, aliisque affirmant. Sed de Homero errant; nam apud hunc nullum hujusmodi adjectivum legitur, quod non commode ad ἡκή referri possit. Apud alios vero quam multas res, quamque dispares haec terminatio complexa sit, ex Hesychii glossa perspicitur: *Εὐηκες, εὐήκοον, ὄξυ, εὐεκτοῦν, εὐ ἡκονημένον, ἀκμάζον, εὐρωστοῦν, εὐπλευρον*. Atque in Empedoclis v. 374. εὐήκεα βάξιν intelligi potest εὐήκοον, sive illud a verbi ἀκούω forma primitiva compositum, sive terminatio tantummodo formationis causa adscita est.

1) Idem significare videtur Hesychius *Ταναηκὲς, ευμηκες*, hoc est, scribi debere *ταναήκες*.

2) Sic apud Photium *Τανυμήκης τεταμένην ἔχον τὴν ἀκμὴν*, eod. ἀκμήν.

Ἀμφήκης γνάθος, quod Schol. ad h. l. ex Aristophane affert (in Fragmm. omissum) πυρός ἀμφήκης βόστρυχος Aesch. Prom. 1043. ἀμφήκης γέρας in affecto Meleagri versu Anth. c. VII. n. 421. v. 4. τανυήκεα πῆχυν Joann. Ecphr. l. c. a propria significatione acuti non multum absunt, nec dubitationem habet χρησμός ἀμφήκης καὶ διπρόσωπος Lucian. Jup. Trag. §. 43. p. 276. quanquam dubitatum esse ostendit vetus scholion γράφεται καὶ ἀμφήρης. Eodem re-vocari possunt Λεπτήκεα (διὰ) λεπτῆς ἐργασίας ποιηθέντα, et Λεπτήκεις (sic) λεπτάς apud Photium et Hesychium. Sed quae idem refert Εὐηκέστατοι, εὖ ἤκοντες, Ἀνηκές, ἀνήκον (cod. ἀηκές, ἀῆκον) Προτακές, ἐγγύς, quorum duo postrema Piersonus ad Moer. p. 78. ad nomen ἄκος refert, aut a verbo ἤκω composita, aut vere paragoga sunt. Quod nisi de his quoque sumere licet: Ἀθηναίκες εἰς λήθην ἄγον, τὸ φάρμακον, et Ὀξήκεις οἱ σφριγῶντες (veluti ramis dif-fusi et luxuriantes) non habeo quod subrogem. Superest unum magis accentus quam significationis causa notabile. Eustathius p. 939, 12. ubi de νεήκης dixit, βαρύνεται inquit, καὶ τὸ ξυρήκης ὁ κουρήσιμος καὶ ὁ κουριῶν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Hoc ita, uti dicit, scribitur apud Pollucem et Photium; item dativus ξυρήκει bis apud Euripidem; semel ξυρήκης El. 335. ut ἀμφήκης in Meleagri loco, semel ξυρη-κές Phoen. 375. ubi quod Scholiastes dicit ξυρηκές ὡς ἀπηγνὲς τῷ τόνῳ, παραλόγως γὰρ ἐξηνέχθη καὶ οὐκ ἔχει τὴν ἀκὴν ἐγκαιμένην ὡς τὸ ἀμφήκης, verum esset si sic scriberetur ξύρηκης ὡς ἀμφήκης. Nam paragoga in ῆκης alio quam composita accentu signata esse ideoque oxytonon ξυρηκές paralogon dici quia non perinde ut ἀμφήκης aciei significationem prae se ferat, veri simile non videtur. Conf. Hermann. ad Eur. Alc. 440.

V. 288. Τί χρῆμα δρᾶς, Αἴας — hunc locum Suidas usque ad ἐσσίδη μόνος v. 294. ad se transtulit s. Χρήματα, ubi Αἴαν scribitur ut in Membr. aliisque nonnullis, suffragante Hermanno.

V. 289. Ἀκλῆτος οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεῖς, οὔτε του κλύων σάλπιγγος. Nomini ἀκλῆτος duae subjectae sunt

epexegetes, οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων οὔτε σάλπιγγος κλύων, quod Hermanno permolestum videtur; quare recepit, quod apud Suidam s. Πείραν legitur, ἀκλήτος οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων, id autem de more dictum esse confirmatione ab negatione contrarii petita. Mihi nulla nisi ejusmodi exempla in promptu sunt, οὐκ ὑπ' ἀγγέλων ἀλλ' αὐτόκλητος Trach. 391. οὐκ ἀκλήτος ἀλλ' ὑπάγγελος Choeph. 787. οὐκ ἄκλητοι παρακλήθεντες δέ Thucyd. VI. 84. οὐκ ἀδαῆς ἀλλ' ἔμπειρος Herod. II. 49. vel interposita copulativa ἐκὼν καὶ οὐκ ἄκων v. Ellendt. ad Arrian. T. I. 200. φημι κοῦν ἀπαρνούμαι Eur. El. 1057. φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι Dem. Fals. Leg. 342, 6. et Dionys. Antt. VIII. c. 8. sed φράσω οὐδὲ κρύψομαι Soph. Trach. 474. γνῶ δ', οὐδ' ἡγνοίησε Hom. H. in Merc. 243. quae omnia ad eandem noscendi et notificandi notionem pertinent.

V. 290. Τί τήνδ' ἀφορμᾶς πείραν. Membr. ΓΘ. Aug. C. duo Lips. Ald. et Suid. l. c. ἀφορμᾶς, ceteri codd. ἐφορμᾶς, Suidae Edd. s. Πείραν ἀφορμῆς, cod. Porsoni ἀφορμαῖς. Brunckius ἐφορμᾶς edidit, Hermannus ἀφορμᾶς, quia de obitu Ajacis sermo est. Τί τήνδε πείραν ἐφορμᾶς significaret τί ἐπὶ — πείραν ὁρμᾶς, ut πρᾶξιν ἐφ' ἣν ὠρμάτο Aelian. H. Ann. X. 34. πρὸς ταύτας ὠρμησαν τὰς ἐπιβολὰς Polyb. I. 3. στονόεντας ἐφορμήσασθαι αἰέθλους Hesiod. Scut. 127. Sed quum Tecmessa nihil amplius videret nisi Ajacem exitum parare, neque sciret quid ille intenderet, non potuit dicere τί ἐπὶ τήνδε τὴν πείραν ὁρμᾶς. Neque ἐφορμᾶν hoc loco sic intelligi potest ut in Plat. Parm. 135. D. καλὴ ἡ ὁρμὴ ἦν ὁρμᾶς ἐπὶ τοὺς λόγους, ubi praepositio refertur ad id, quo, qui molitur aliquid, animum intentum habet, ut Oppian. Hal. V. 191. ἐπαῖσσει γενέσσει ῥιπὴν μαψιδίην id est ἐπὶ τὸ δέρμα τὸ αὐτὸ ἐρεῖον ᾄσσει vel ὁρμᾶ, et Nonn. Paraphr. V. 143. ταχύγονον ἐπεσσεύοντο πορείην, id est, ταχέως ἐπῆλθον, quo exemplo dici posset τί τήνδε πείραν ἐφορμᾶς τοῖς Ἀχαιοῖς, sed id quoque ab hoc loco alienum esse apparet. Convenit vero τί τήνδε πείραν ὁρμᾶς, ut Plat. Rep. V. 452. C. κατ' ἐκείνην τὴν ὁρμὴν, ἥνπερ τὸ πρῶτον ὠρμήσαμεν, sed di-

stinctius dicitur ἀφορμᾶς ut Trach. 155. τὴν τελευταίαν ὁδὸν ὠρμαῖτ' ἀπ' οἴκων. Πείρα igitur hoc loco ipsam motionem significat, non id quod Ajaci propositum erat facere, ac potuisset poeta etiam tropo etymologico dicere τί τήνδε πείραν πειρᾶ vel τί τήνδε ὁρμὴν ὁρμᾶς. Persaepe autem in medio relinquitur, utrum nomen repraesentet notionem actionis verbo subjectae an rem agentis propositam, sive ea cogitatione comprehenditur sive oculis cernitur. Aperte Sophocles Trach. 185. πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν significat certamina foris capessenda, ἐπὶ ἀγῶνας ἐξιὼν, vel uno verbo ἀγωνιούμενος; neque enim synonyma sunt ἐξιέναι et ἀγωνίζεσθαι. Sed minus perspicuum est Thuc. I. 15. ἐκδήμους στρατείας ἐξήσαν, utrum id quod in Sophoclis loco intelligi debeat in bella proficiscebantur, an ita ut I. 112. τὸν ἱερὸν πόλεμον ἐστράτευσαν, quia στρατεία et ἐξοδος idem significant. Sed si quis haec compareret: οὐκ ἐξῆλθον τὴν στρατείαν Dem. c. Neaer. 1353, 54. ἐξελθὼν στρατείαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην Aeschin. Fals. Leg. 371, 168. et mox τὰς ἐκ διαδοχῆς ἐξόδους ἐξῆλθον, et paullo post τὰς εἰς Εὐβοίαν στρατείας ἐξεστρατευσάμην, haec igitur si quis inter se comparaverit et ad praepositionem si attenderit non solum hoc ultimo loco sed etiam aliis additam: τὴν εἰς Ἰβηρίαν μέλλων στρατεύεσθαι Polyb. III. 11, 5. ἐξῆλθον καὶ ἄλλας ἐξόδους εἰς τὴν ἡπειρον Xen. Hell. I. 2, 17. ἐτέραν ἐξοδὸν ἐξῆλθον εἰς τὰ ὕδατα Aristid. T. I. 310. vix dubitabit, quin haec eadem ratione dicta sint qua μέγαν ἔρωτα ἠράσθη, δεινὴν νόσον ἐνόσει. Neque aliorum pertinent ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιούσα Dem. c. Olymp. 1182, 27. μέλλων ἐκπλεῖν τὸν ὕστερον ἐκπλεον p. 1186, 11. φύγε λαιψηρὸν δρόμον Pind. P. IX. 215. φυγὴν πορευθῶ πτερόεσσαν Eur. Ion. 1237. ψευδῶνυμον νόστον πλεῖν Tryphiod. v. 142. ὁμόστολον ναυτιλίην πλεῖν Orpian. Cyn. II. 218. *) πρεσβείαν εἰς Λακεδαιμόνα ἰόντες

*) In Hal. III. 105. εἰ δ' ὅγ' ἀνορμηταὶ πρῶτον στόλον αὐτοῖς ὀλισθῇ εἰς βρόχον, nomen στόλος, pro quo ὁρμή poni potuisset, servat quidem propriam significationem sed ad summum tamen nihil aliud decla-

Xenoph. Hell. V. 3, 23. quod frustra tentatur. Sed in Dem. Fals. Leg. p. 392, 14. ὅτε τὴν πρώτην ἀπήραμεν πρεσβείαν, nomen hocce non ut in Epist II. 1469, 23. πρεσβείας ὅσας ἐπρέσβευσα, actionem, quae verbo continetur, significare sed negotium, ad quod perficiendum orator missus est, colligi licet ex Aesch. c. Ctes. 404, 73. ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἀπαίρειν. Postremo quum πρεσβεία et πρεσβευτής novitia sint vocabula, pro quibus veteres Graeci ἀγγελία et ἄγγελος dixerunt, consentaneum videbitur homericum ἀγγελίην ἐλθεῖν ad eandem revocare rationem; neque falli puto Scholiastam qui ad II. II. 140. ἐξεσίην ἐλθεῖν, quod Aristarchus interposito aspero a non adspirato ἐξεσίην id est ἔξοδον distinxit, sic interpretatur ἐπὶ πρεσβείαν. Ad haec meminisse oportet, verba eundi adsciscere accusativum, quo locus eunti propositus sive realis sive idealis denotatur, ἐλθεῖν Ἀθήνας, ire Romam, pessum ire, unde per gradus perventum est ad *venum ire*, *altum ire*, *exequias* sive *pompam funeris* et *suppetias ire* sive *advenire*, postremo *infittias ire* (*auf's Läggnen ausgehn*) quod jam ab ἐρχομαι φράσων vix digitum distat; parique affinitate juncta videntur *Alexandriam evocare* et *suppetiatum convocare*.

V. 290. Οὐτε τοῦ κλύων σάλπιγγος, affert Schol. Eur. Hec. 367. et ad Oed. T. 80.

V. 292. 293. Ὁ δ' εἶπε — ἡ σιγὴ φέρει. Hos versus excerpterunt Stobaeus Serm. LXXXV. 1. Suidas s. Βαῖαι et Eustathius p. 1691, 1. Priorem delibavit Schol. Eur. Hec. 413. alterum Aristoteles Pol. I. 13. ὥσπερ ὁ ποιητής εἴρηκε, γυναικὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Pluralem numerum retinent ceteri hujus sententiae laudatores et imitatores, Libanius Decl. T. IV. 146. Heliod. I. c. 21. Eumath. de Hysm.

---

rat quam quod Latini semibarbari usurpant *prima vice*; quod nomen *conversionem* significat ut italicum *volto*; ejusque notionis vocabula et in linguis orientalibus et in Graecitate caduca adverbiorum numeralium instar sunt, *μίαν φοράν* p. ἅπαξ, pro quo *μίαν ὁρμήν* assumi potuisset, fere ut veteres dicunt *μῆ ἐπιβολῇ*, *uno impetu*; sic etiam *μίαν βολάν*, *τρεῖς βολάς* sive *τρεῖς φράς* pro *τρεῖς* v. Corais, ad Aesop. p. 441.

V. p. 196. Suidas l. c. Draco p. 32. Tzetzes ad Lyc. 3. Schol. Eur. Hec. 248. Apostolius et Arsenius p. 170. Eustath. p. 395, 42. p. 1423, 28. et saepius, postremo Servius ad Aen. I. 561. Ed. Pr. — Schol. Barocc. ad h. l. ἐκ τῶν τοῦ Καλλιστράτου· ὥσπερ γὰρ τὰ φύλλα κόσμον τοῖς δένδροις φέρει, τὰ δὲ ἔρια τοῖς προβάτοις, ἡ δὲ χαίτη τοῖς προβάτοις, ἡ δὲ γενειὰς τοῖς ἀνδράσιν, οὕτω καὶ ἡ σιωπὴ κόσμον ταῖς γυναῖξι φέρει. Hic Theocriti elegantiam imitando pervertit Id. VIII. 79. τᾶ δρυὶ ται βάλανοι κόσμος etc.

V. 294. Κὰ γὼ — μόνος, affert Suidas s. Βαίαι cum duobus, qui antecedunt, versibus.

V. 295. Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας. Apud Suidan s. Πάθας legitur καὶ τὰς μὲν ἔνδον — φράζειν πάθας, illud ex errore manifesto; φράζειν est etiam in cod. Jen. et probatur Toupio ad Suid. T. III. 2. Villosino ad Long. p. 5. Porsono, Schaefero et Dindorfio; sed vulgata retinet cod. Suidae. Cod. Γ. οὐ λέγειν ἔχω πάθας. Dresd. A. et Tricl. οὐκ ἔχω λέγειν τύχας. Feminino πάθη Sophocles solus inter tragicos usus est, sed saepius.

V. 297. Κύνας βοτῆρας. Schol. ὑφ' ἐν ἀναγνωστέον *), τοὺς ποιμενικοὺς κύνας· οὐ γὰρ ἀναιρεῖ κατὰ τὴν σκηνὴν ἀνθρωπον. Apud Suidan hoc hyphen non supposito semicirculo exprimitur sed ambae voces sub uno accentu scribuntur κυναςβοτῆρας, ut nonnulli ῥαδαλονδονακῆα et similia notabant. Post εὐκερων cod. Γ. Bar. B. Aug. C. omittunt copulam. Ex seq. versu Eustathius p. 134, 17. affert ἄνω τρέπων ἔσφαζε.

V. 300. Ἐν ποίμναις πιτνῶν. La. pr. πίτνων, quod Dindorfius edidit. Schol. Barocc. εὖρον ἐν τινι παλαιοτάτῳ τῶν ἀντιγράφων βιβλίων ἐν πημναῖς πιτνῶν, τουτέστιν ἐν βλάβαις, ἀπὸ τοῦ πημονή, πημνή. Hoc inauditum est.

V. 301. Τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν — Codd. nonnulli et Ald. ἐπαῖξας, La. in lemmate et Lb. ἀπαῖξας ut

*) Haec Brunckius e Suida addidit.

Schol. Laur. (Rom. ὑπαίξας) plerique ὑπάξας vel ὑπαῖξας, quod a Brunckio receptum obtinuit. Τέλος et πέρας *ad postremum* in omni genere dicendi frequentissimum est, rarius aliquanto cum praepositione ἐς τέλος ὅχθετο φεύγων Theocr. II. 152. et cum articulo τὸ πέρας Lys. Or. IX. 115, 7. τὸ τέλος Diod. IV. 34. XII. 50. τὸ τελευταῖον Arist. Nubb. 946. Aeschin. Fals. Leg. 319, 14. Isocr. de Big. p. 355, 40. Thucyd. VIII. 8. τὸ λοισθιον Eur. Hec. 1168. Troad. 504. Herc. 23. ubi Elmslejus frustra tricatur; τὸ ἔσχατον Diod. I. 7. sine articulo λοισθιον Soph. Ant. 1304. Theocr. XXIII. 16. τελευταῖον Plat. Rep. VII. 516. A. Aelian. V. H. IX. 8. in plurali τὰ τελευταῖα Thuc. VIII. 85. τὰ τελευταῖα ἔναγχος hoc novissimo tempore Plat. Hipp. Maj. 282. B. τὰ τελευταῖα ταῦτα Lucian. Herod. §. 4. τὰ τελ. νυνί Dem. 684, 17. τὰ ἄγχιιστα Antiph. Or. II. 115, 24. τὰ ὕστατα Strab. VIII. 274. T. III. quo non absolute, quid actionis cujusdam extremum, sed quid praesenti tempori proximum, significatur. Poetica sunt τέρμα Phocyl. v. 130. et τελευτήν πάντων Pind. Nem. XI. 21. ubi observandus est genitivus, qui nonnunquam his accusativis adverbii locum obtinentibus adjungitur: πέρας τοῦ πράγματος Aeschin. Fals. Leg. 349, 107. τὸ πάντων τελευταῖον c. Ctes. 460, 227. τὸ τελευταῖον τοῦ δράματος Achill. Tat. VIII. 10. p. 184, 6. quin etiam ipsi pronomini subjunguntur relativo: πολλὰ δεινὰ, ὧν καὶ τέλος ἡ πατρὶς ἀνετράπετο, quam constructionem primus animadvertit aptisque exemplis illustravit Wanowski in Dissert. de Casibus absolutis P. I.

V. 302. Λόγους ἀνέσπα. Eustathius p. 679, 63. ἐπὶ ἀλαζονείας τὸ ἀνασπᾶν, ὡς ὅλοι παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ λόγους ἀνέσπα, quod simile dicit τῷ ὀφρὺς ἀνασπᾶν. Alterutrum horum intelligitur apud Hesychium Ἀνασπᾶ, ἐπαίρει, neque opus est Kuesteri emendatione ἐξαιρεῖ vel ἀναιρεῖ. Idem fortasse quod Sophocles, significavit hoc verbo Menander Fragm. p. 153. πόθεν τούτους ἀνεσπάσασιν οὔτοι τοὺς λόγους, saepiusque verba cognata αἶρειν et ἀνάγειν huc transferuntur. Ἄνω τὰ ῥήματα ἐξαιρεῖν σημαίνει τὸ

ἀποσεμνύνειν Phrynich. App. p. 12. Φίλιππος πολλοὺς καὶ θρασεῖς τῇ πόλει ἐπαιρόμενος λόγους Dem. p. Cor. p. 302, 12., εἰ μὲν τούτου χάριν οὕτω ταῦτα σεμνῶς ἀνῆγον Aristid. de Paraphth. T. II. 394. quod fortasse ab elatione vocis translatum est, ut Plutarch. V. Flamin. c. X. ἀναγαγὼν ὁ κῆρυξ τὴν φωνήν. Proverbii instar usurpat Theodorus Metoch. XLVI. 275. κατὰ σκιᾶς ἀνασπῶν λόγους, ὡς φησιν ἡ ποίησις καὶ λίθους ἔψων etc. sed ipsa Sophoclis verba praestat Aristides de quatuor v. T. II. 309. καταδύντες εἰς τοὺς χηραμοὺς ἐκεῖ τὰ θαυμαστά σοφίζονται σκιᾷ τινι λόγους ἀνασπῶντες, ἔφης ὧ Σοφόκλεις. Ed. Pr.

V. 303. Ξυντιθεῖς γέλων πολύν. Cod. Θ. συντιθεῖς, ut Hermannus; Γ. et Jen. πολὺν γέλων, ut saepius adjectivum praepositum, etiamsi ad metrum nihil intersit Antig. 647. Or. 1560. Bacch. 250. sed postponitur Troad. 983. et aliis locis v. Interpr. ad Thom. p. 718. et Phryn. p. 471. Proverbii loco dici Διάντειος γέλως ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων, auctor est Suidas; Zenobius addit Cent. I. p. 16. Αἴας γὰρ μανεῖς διὰ τὸ προτιμηθῆναι τὸν Ὀδυσσεῖα, κατὰ τῶν Ἑλλήνων ξιφήρης ὥρμησε καὶ κατὰ τῶν βοσκημάτων προνοίᾳ θεῶν τραπεῖς ὡς Ἀχαιοὺς ταῦτα φονεύει· δύο δὲ μεγίστους κριοὺς κατασχὼν ὡς Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον δεσμεύσας ἐμάστιξεν etc. Sophocleus Ajax non furore actus ad occidendos inimicos egreditur sed mentis compos. Ed. Pr.

V. 304. Ὅσῃν κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιν' ἰών. Musgravii conjecturam ἐκτίσονται praepropere probavit Elmslejus. Ajacis ὕβρις in hostes imaginarios coepit cum ipsa eorum captivitate, quorum plerique, quum illa narraret Minervae, jam prostrati, omnes vincti, raplati, conculcatique erant.

V. 305. Κᾶπειν' ἐπάξας. Bodl. Laud. La. pr. La. sec. Aug. C. ἀπαξας. Omnes ἐς δόμους, quod cum v. 63. εἰς δόμους discordat.

V. 306. Ἐμφρων μόλις πῶς. Apud Sophoclem μόλις decies amplius legitur, nunquam μόγις, quod codd. quidem complures praebent El. 575. sed Hermannus a Tragicorum

consuetudine relegat; idem tamen *μόλις* reliquit Eur. Ion. 1267. in quo codd. consentiunt non minus quam Cycl. 573. Hel. 659. sed apud Aeschylum Agam. 1080. Eum. 853. *μόλις* exhibent. Hoc saepissime in Demosthenis Oratt. c. Apat. 896, 4. Phorm. 914, 4. 919, 10. Euerg. 1158, 8. Con. 1259, 26. Theocr. 1330. 3. Neaer. 1348, 2. rarius *μόλις* Olynth. III. 30, 1. ubi codd. complures *μόλις*, et c. Callipp. 1239, 28. ubi nihil variant, passimque in uno aut duobus c. Tim. 761, 21. c. Aphob. III. 850, 19. Lysiae Bekkerus p. 222. A. *μόλις* ex libris restituit, Platoni vero *μόλις* Theaet. 142. B. 161. E. Phaedon. 108. B. et retinuit idem Euthyd. 294. A. ubi omnes *μόλις* exhibent, sed paullo ante 282. D. *μόλις* adversus libros tuitus est, quanquam *μόλις* huic scriptori familiaris Charm. 135. E. 156. D. 162. E. Soph. 261. A. Protag. 314. D. 328. D. 360. D. Theaet. 186. C. ubi nulla lectionis diversitas adnotatur. Sed haec jam Schneiderum tractasse video ad Civ. T. II. 208. Thucydidi Poppo passim *μόλις* reddidit, quo codd. praeponderant v. P. I. T. I. 208. P. III. T. I. 132. idemque apud Xenophontem praevalet; sed *μόλις* constanter scribit Herodotus. De Epicorum inconstantia dixerunt Wernickius ad Tryph. p. 440. et Wellauerus ad Apoll. I. 1233. de recentioribus Sophistis Coraius ad Helioc. p. 177. Ellendt. ad Arrian. T. II. 122.— Pro *ἐν χρόνῳ* (*σύν* Bar. B. Laud. B.) Jen. *τῷ χρόνῳ*, Heidelb. *ἐν χρόνῳ*. Legitur utrumque apud Tragicos saepius: *τίσασθε τῷ χρόνῳ* Philoct. 1041. El. 1464. Med. 912. sed et *σύν χρόνῳ* Trach. 201. Eum. 545. etc. Ex Add. Ed. Pa.

V. 307. *Ὡς διοπτρεῖ στέγος*. Bar. B. Harl. Laud. Θ. Aug. C. Mosq. A. et Ald. *διοπτρεύοι*. Vulgatam sequitur Suidas s. *Θωύσσοντες*. Eustathius quod dicit p. 91, 33. *Ἀττικοὶ πολλάκις εὐκτικὰ λαλοῦσιν ἀντὶ παρωχημένων, ἐπεὶ ἔλθοι ὁ δεῖνα, ὡς δὲ λαλήσοι* (sic), id aut collegit ex huiusmodi locis *ἐπεὶ μὴ με πείθοι* Demosth. p. 563, 19. *ἐπεὶ δὲ μὴ ἀνταναγύοιεν* Thucyd. VIII. 38. qui abs re alieni sunt, aut Atticis tribuit, quod apud scriptores minus elegantes legerat. Nam hi optativo utuntur, ubi actio una

et definita narratur. Paus. VII. 14, 2. ὡς δὲ ἀπέλθοιεν ἐντυχόντες Ῥωμαίων πρέσβεσιν, ὅπισω καὶ αὐτοὶ τρέπονται. Nicet. Annal. XXI. 1, 386. ἐπεὶ πύθοιτο, et c. 2, 390. ἐπεὶ θεάσαιντο. Nicephorus Greg. VI. 10, 127. ἐπεὶ δὲ ἴδοιεν τούτους ἀτάκτως παρεξιόντας, παρακατάσι τῶν ὁρῶν, quo non significatur *quoties viderunt*, sed *quum viderent*. Atque sic fortasse Simeon Metaphrastes intelligi voluit, quod Gregorius Cor. p. 58. exempli causa affert: ἐπεὶ δὲ ταῦτα πύθοιτο Μαξιμῖνος. Theocriti verba Id. XXIV. 32. ἄψ δὲ πάλιν διέλκον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας, utroque trahi possunt.

V. 308. Κάρα θώϋξεν. Codd. signum coronidis omittunt.

V. 309. Ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔξετ' ἀρνεῖον φόνον. Hic primum observatione dignum nomen ἐρείπια a ruinis translatus ad cadavera ut νεκρῶν ἐρείπια Eur. Aug. Fr. IX. (II.) si quidem sequimur Heathii correctionem et lenem et (nisi quis doceat, quo pacto spolia dici possint νεκρῶν ἐρείπια) necessariam; similiter Oppianus Hal. V. 324. sed (quod non minus notabile) singulari numero usus: ἐρειπίον ὠμωστῆρος. Audacius etiam Sophocles Niob. Fr. VI. χλανιδίων ἐρείπια. Deinde ad scripturae diversitatem animadvertamus oportet; cod. Γ. et Zonaras T. I. 869. ἐρριφθεὶς, Suidas s. Ἐρείπια cum Jen. et Dresd. A. ἐριφθεὶς, Wakefieldio placitum Silv. T. II. p. 24. Scholiastes Ἐρειφθεὶς ἀντὶ τοῦ καταπεσῶν, ἐρριμμένος· τινὲς δὲ ἐρεισθεὶς γράφουσιν, οἷον ἐπερεισάμενος, et La. adscriptum habet γράφεται ἐρεισθεὶς, quam lectionem amplexus est Musgravius. Praestat vulgatum ἐρειφθεὶς, quod cum ἐρειπίοις junctum est tropo etymologico: ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα ἔξενξα ζεύγλαισι δουλεύοντα Aesch. Prom. 471. σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες Thuc. I. 6, 33. et fortasse Solon. Fr. LXI. (IV. 61. ed. Bach.) κακαῖς νόουσισι κακούμενος, ut correxi pro κυκούμενος, quod nemo unquam de morbo dixit, non magis quam latine dicitur *confusus morbo* ¹⁾ multi vero aliterum, κεκαωμένος ἐκ πυρετοῖο Agathias Epigr. LXIX.

1) Κηδεῖν κυκούμενος Archilochi, quod Bachius ad defendendam vul-

27. T. IV. κεφαλὴν κεκακωμένος idem LIV. p. 22. κακακωμένος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας Plutarch. V. Nic. XXVI. Alliterationis affectationem, ad quam Erfurdlius illud ἐν ἐρειπίοις ἐρειφθεῖς refert, neque in hoc mihi agnoscere videor, neque in aliis iteratorum vocabulorum exemplis, quae Boissonadius ad Eunap. p. 210. et Bernhardy ad Dion. v. 430. ad hanc rationem revocant, sed ea omnia ab assuetudine sermonis quotidiani profecta arbitror, quam Graeci scriptores nunquam exuere potuerunt, nos autem, scribendi quam loquendi curiosiores, sedulo cavemus v. Dissert. de Fig. Etym. — Restat tertium ut quaeramus, unde pendeant genitivi. Licet enim hoc modo construere ἐν ἐρειπίοις φόνου νεκρῶν, ut in Eur. Herc. 572. νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου, sine dubio νεκρῶν a φόνου regitur; sed illud propter additum ἀρνείου parum probabile videtur, rectiusque Scholiastae verba sic ordinant ἐν ἐρειπίοις νεκρῶν φόνου, quod Erfurdlius comparat cum El. 92. ἔσφαξ' αἷμα μηλίου φόνου, quanquam αἷμα φόνου multo commodius dicitur quam νεκροὶ φόνου ²). Superest tertia constructio, ut uterque genitivus ab eodem pendeat ἐρειπίοις, is quidem, qui praecedit, arctius, alter, qui sequitur, laxius: *in cada-verosis ruinis caedis ovillae, unter den gefallenen Leichen des Heerdenmords*. Genitivi duplicis exempla collegerunt Matthiae Gramm. §. 380. p. 699. sq. et Bernhardy Synt. p. 162. quibus alia addam sed distinctius descripta. Unum igitur genus est, quo nomini aliunde translato adjungitur nota translationis: Κρατίνου γλώσσης βακχεῖα Arist. Rann. 357. Πώλου μουσεῖα λόγων Plat. Phaedr. 267. C. κόρης νυμφεῖον ἄδου Antig. 1205. ubi alter genitivus significat no-

---

gatam affert, dissimile est. In ejusdem Fragn. XXVIII. 26. τῶν οὖνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κυκλόμενος ὡς ἐν κυλῖν πολλοῖσιν ἔστρεφον λέων, etiam nunc teneo, quod olim ad v. 810. proposui ὀργῇ pro ἀρχὴν et κυκλόμενος. Ibid. v. 5. θεῶν Ὀλυμπίων μεγίστη, ultimum, quod metro adversatur, fortasse interpretamentum est vocis πρέσβειρα. et XXV. 3. περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀασθεῖς (pro ἀγασθεῖς) οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον.

2) Φόνου κηλίσιν αἵματος Iph. A. 976. restituit Hermannus, sed aliter interpretatur,

mina βακχεΐα, μουσεΐα, νυμφεΐον, non proprie dici, sed per translationem. Ejusdem generis sunt καρδίας κλυδώνιον χολῆς Aesch. Choeph. 181. μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσα εὐτερεΐα κόσμον αἰοιδῆς Orph. Arg. 1282. et Aeschyleum δουλείας γάγγαμον ἄτης, quod Bernhardy cum dissimillimis componit. Ab his discrepat, si nomen primarium proprie quidem positum sed ita infinitum est ut explicatione egeat, qua de causa plurimumque quidem adjectivum, nec raro genitivus additur: πόνος ἀνδρῶν φυλόπιδος Oppian., Hal. V. 253. cui simillimum est quod Syntactici nostri e Pindaro afferunt, λαῶν πόνοι Ἐνναλίου, id est, πολεμικοί, ἐννάλιοι. Haec omnia ita comparata sunt ut facile intelligi possit, uter genitivus a nomine principali longius absit; ac facilius etiam, si unum duorum nominum tantummodo ornatus causa adjectum est, ut ἄδου περιβολαὶ κόμης Eur. Herc. 556. μύλοιο περιδρομον ἄχθος ἀνάγκης Anth. Pal. IX. n. 301. Nec refert, utrum nomen periphrasticum in genitivo positum sit, an illud quod περιφράζεται, ut Plat. Legg. IX. 881. A. τῶν γεννητόρων ἀνόσιοι πλεῖστων τολμαί etc. Sed prorsus indiscreta constructio, ubi unus genitivus agentem, alter patientem significat, ut ἡ τοῦ ἀνέμου ἅπσις αὐτῶν Dio Chr. VII. 34. ἡ τοῦ κρείττονος τοῦ ἐλάττονος ἀρχή III. 116. ³⁾ aliasve relationes genitivi proprias denotat: τὸ Λιβύων μαντιῖδον τοῦ Ἀμμωνος Lucian. de Astrol. §. 8. Λιβύης χαρίτων λόφος Nonn. XIII. 341. Τεύθραντος ἄστρῳ Μουσῶν Aesch. Suppl. 544. cf. Matthiae ad Ion. 12. Διονύσου πρεσβυτῶν χορὸς Plat. Legg. II. 665. Ζηνὸς φύλακες ἀνθρώπων Hesiod. Opp. 251. στολμὸς χρωτὸς πέπλων Androm. 148. τὰ τῶν ἱατρῶν τοῦ βίου τεκμήρια Athen. X. 444. C. τὰς Μιθριδάτου δυνάμεις πολλῶν μυριάδων Strabo IX. 472. ἵππου δρόμον ἡμέρας Dem. Fals. Leg. 428, 28.

---

3) In hac constructione praepositio addi solet: τὴν ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι Plat. Rep. II. fin. Ἄρως ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμός III. 390. C. κτεάνων τριβὴ ὑπὸ δυοῖν μισαστόροις Choeph. 940. Dativo usus est in Crat. 395. B. ὁ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος pro ὁ ὑπὸ Χρ. φόνος αὐτοῦ, quod ommissa praepositione ambiguum fuisset.

pro quo Dio Cass. L. L. c. 9. *ἵππου δρόμον ἡμερήσιον* dixit, pro genitivo obiectivo adiectivum substituens, quod si quis remotioris genitivi indicium putet, refellitur hoc exemplo Eur. Iph. A. 755. *ἐς τὸ Τροίας Φοιβήιον δάπεδον*, ubi si *Φοίβου* legeretur, nemo dicere posset, uter genitivus a nomine propius abesset. Haec, quae sunt *βαί' ἀπὸ πολλῶν*, viro docto, quem supra nominavi, persuadebunt, classicos scriptores persaepe ita loquutos esse, non raro inferiores. Si quid in hoc genere rarum dici potest, id est *Διὸς Ἀλκμήνης γόνος* Trach. 644. quod Hermannus ex uno codice edidit. Nec saepe fit, ut vel genitivo, qui regitur, vel casui regenti addantur adiectiva; Anth. Pal. VII. n. 334. *γενῶν ὑπέδεξατο κύριμον ἄνθος ἡλικίας ἐρατῆς*. Eur. El. 440. *Ἥφαιστον ἀκμόνων μόχθους ἀσπιστὰς τευχέων*. Orest. 650. *καλλιπότημος ὕδατος νοτὶς Δίρκας*, quae verba si quis ita construenda putat, ut prior genitivus ab altero, alter a nomine regatur, refelli non magis poterit, quam qui *ὕδατος νοτὶς* pro uno nomine accipiat ut in Eur. Suppl. 54. *τάφων χώματα γαίας*, et Soph. Oed. C. 668. *τᾶςδε χώρας τὰ κράτιστα γὰς ἐπαναλα*, quanquam ne hoc quidem ambiguitate vacare ostendit interpretum diversitas, quam Hermannus mihi optime dijudicasse videtur.

V. 310. *Κόμην ἀπριῆ ὄνυξι συλλαβῶν χειρί*. Mosq. A. *χεροῖν*. Wakefieldius Silv. II. 24. *περί* substituit pro *χειρί*, quod cum *ὄνυξι* consistere posse negat. Verum tamen poetae duo membra, quorum unum ex altero intelligitur, conjunctim nominare solent, vel hoc modo *ἔγχος ἐκ χερὸς τῆςδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν* Eur. Phoen. 1390. vel addita particula copulativam *νώτον ἀκανθάν τε* Troad. 117. *ὄνυχας χεῖρας τε* Hesiod. Scut. 263. *πόδεσσι καὶ χηλήσι* Oppian. Cyn. II. 275. *χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη στιβαρόν τε μέτωπον* Theocr. XXV. 144. Atque hoc exemplum, si proprio nomine insigniri oportet, referri potest ad illud schema, quod *κατ' ἐξοχὴν* dici solet positumque est in eo, ut aut post totum pars 1)

1) Schol. Ven. ad E. 230. et 283. *ἔθος ἐστὶ τοῖς ὅλοις τὰ μερικὰ ἐπάγειν*, sive ut Strabo ait VIII. 340. *συνκατάγειν τὸ μέρος τῷ ὅλῳ*,

aut post genus differentia ²⁾ nominetur. Huic proxime accedunt loci, in quibus nomen totius in secundo casu apponitur: *χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς* Ion. 1336. quod Musgravius immerito suspectat, *χηλαὶ ποδῶν* Bacch. 619. *ῥμμα προσώπου* Nonn. XIV. 169. *δάκτυλα χειρῶν* Theocr. XIX. 2. *οἱ καρποὶ τῶν χειρῶν* Eur. Ion. 891. et 1028. Xen. Cyr. VI. 4, 1. Diod. III. 45. *τὰ τοῦ στόματος χεῖλη* Achill. Tat. II. 37, 5. Diod. III. 8. quorum scriptorum nulli verendum erat, ne si nomen τοῦ ὅλου omisisset, de digitis pedum vel labris poculorum loqui videretur ³⁾. Eandem abundantiae speciem afferunt certorum membrorum vocabula, cum adverbiiis, quae de iisdem membris proprie dicuntur, copulata, ut homericum *λάξ ποδί, χειρὶ δράγδην ἐγκατ' ἔχοντες* Quint. Cal. XIII. 9. *τῇ χειρὶ πύξ παίειν* Plut. V. Cat. Maj. c. XX. 416. quae adverbia etsi non temere adduntur, tamen non addita nemo desideraret; sed sine ullo sententiae auctu Apollonius dixit III. 1393. *πίπτον ὁδὰξ τετραχότα βῶλον ὁδοῦσι λαζόμενοι*, quod mihi non minus importunum videtur quam Wellauero, sed ut corrigi possit, vereor; *ὀκλάξ* et *ἀπρίξ* aliena sunt. Quarto loco adjiciendum est, nomen *χείρ* verbis agentibus saepissime adjungi ubi minime opus erat; cujus rei luculentissimum specimen praebet Euripides Hec. 526.

*Σκίρτημα μύσχου σῆς κατέξοντες χεροῖν
ἔσποντο· πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρουσον ἔρῶει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως*

Κύπριοι καὶ Ἀμαθούσιοι, Κύπρος Πάφος τε cf. Dissen. Comm. ad Pind. p. 592. Similiter H. H. in Ap. 17. *πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον*, et ordine verso *πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλύμπον*.

2) Schol. Nic. Ther. 752. *τὸ ὄσπρια χέδροπά τ' ἄλλα ὅμοιον τῷ ἐρπυστάς ἐχέας τε, ἀπὸ γενικοῦ εἰς ἰδιόν*. HomERICA illa *ἐγχεύεις τε καὶ ἰχθύεις*, et οὐδὲ ποτητὰ οὐδὲ πέλεις (Od. M. 62.) nonnullos induxerunt ut hoc loco Phliades neque columbas significari crederent v. Athen. XI. 490. B. illo anguillas a genere piscium sejungerent Id. VII. 298. D.

3) Huc fortasse referri potest Hel. 1198. *παρῆδε δ' ὄνυχα φόνιον ἐμβαλῶ χροός*.

eujusmodi στοιβήν nostris poetis nec dii nec homines concessere ⁴⁾). Modestius hac perissologia usus est idem in Ione 1187. *χερσὶν ἐκχέων σπονδάς*, et cognominis poeta Anall. II. p. 161. T. 1.

*Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἶνοχόοι θέραιπες
κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις, ὃ δὲ κρήσας
οἶνον ἔχων χειρὸν νιζέτω εἰς ἔδαφος* —

si quidem Ion sic ut posui, scripsit ⁵⁾). His in Ed. Pr. addidi aliorum membrorum nomina: *διηρίδμυσεν ὠλένη* Iph. T. 965. *χείλεσιν ἀείδειν* Orph. Lith. 315. *μέλπειν στόμασι* Theocr. Epigr. IV. 2. *δέρεσθαι ὄμμασι* Eur. Alc. 121. *ποσσὶ χορεύσαι* Theocr. VII. 153. *πηδῆσαι ποδοῖν* Andr. 1139. etc. quibus locis nomen prorsus nullam affert emphasin. Horum autem exemplorum omnium etsi nullum cum Sophoclis ratione plane, atque omnino congruit, tamen ea vis est ut de lectionis veritate dubitari non possit. Asyndeti, quo ille utitur, simile quiddam praebet Manetho V. 187. *ἔχιδνα ὑπὸ γαμφηλῆσιν ὁδοῦσιν ἰὸν ἐρευγομένην*. Sed quae cum praesenti loco componit Matthiae ad Phoen. 1517. *Νεῖλος Αἰγύπτου πέδον — ὕγραίνει γῆρας*, et *ὀδυρμοῖς ἑμοῖς ἄχεσι συνωδός*, eorum utrumque diversas causas habet; illud ad schema pertinet quod *ὄλον κατὰ μέρος* dicitur, ut *πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενὶ* v. Matthiae ad Med. 981. altero loco hoc significatur *cum ejulatu querelis meis accipiens*, sic ut inter casus parallelos non minus intersit quam Hipp. 1144. *σᾶ δυστυχία δάκρυσι διοίσω πότμον ἄποτμον*, Hel. 380. *ὄνυχι γένυν ἔδευσε φονίαις πληγαῖς*, Aj. 230. *χερὶ συγκατακτάς ἑίφεσι*. Disparia composuerunt docti Grammatici, quos ad Engelhardtus provocat ad Plat. Lach. p. 44. nec raro Graeci ipsi ambigue loquuti sunt.

V. 312. *Τὰ δαῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη*. Sine articulo *δαῖν'* ἀπειλήσων ἔπη Eur. Suppl. 542. cum eo Dio Cass. XLV.

4) Cum adjectivo idem El. 701. *πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζονο' ἐμῇ*. Philoct. 747. *πρόχειρον εἴ τί σοι πάρα ξίφος χερσὶν*.

5) Vulgo *χειρῶν* legitur, quod Jacobsius in *διερὸν* mutat, et ὃ δὲ *χρυσός*, cujus in locum Brunckius ὃ δὲ *χρύσης* substituit; ὃ *κρήσας* est pincerna.

30. τῆς φωνῆς τὰ δεινὰ ἐκείνα λεγούσης, illa significans quae nota erant auditoribus, ut Eur. Or. 376. ὅς τὰ δειν' ἔτλη κακά. Hoc vero loco significantur quae graviter comminantes conceptis verbis dicere solent, id est, mortem mihi comminabatur, τὰ ἔσχατα ἠπειλήσας Aristid. Panath. p. 109. T. I. Sic Epr. Phoenn. 185. ὅς τὰ δειν' ἐφυβρίζει πόλει, id est, excisionem. Πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνείπας Xen. Cyr. IV. 2, 35.

V. 313. Εἰ μὴ φανοίην. Hoc, quod Piersonus ad Moer. p. 326. conjectura indagavit, Brunckius e Par. D. recepit pro vulgato φανείην. Schol. in Parall. φανοίην, ἐξείποιμι. Paris. C. Dresd. AB. φανείη, Porsono probatum ad Hec. 848. seu quod non meminerat futuri, seu quia diffusus est exemplis Lys. de Euandr. p. 176, 12. οὐκ ἂν ἄτοπον ποιήσαιτε εἰ — φανοῖσθε, ubi Bekkerus contra codd. φανείσθε scripsit, et Isae. de Astyph. 77, 24. λέγων ὅτι — ἀποφανοῖ, ut idem probabiliter correxit pro ἀποφαίνοι. Sed Lucian. Prom. §. 7. μὴ φανοίην ἐξαπατῶν, quod Bernhardt affert Synt. p. 408. dudum emendatius scribitur φανείην. Ne vero φανοίην pro optativo verbi φανοῦν habeatur, a quo compositum ἀποφανῶσαι Sophocles usurpavit pro εἰς τὸ φανερόν καταστῆσαι Anecl. p. 439. huic verbo eadem quae adjectivo φανός et proprio Φανίας *) mensura tribuitur. Neque aoristo ἔφανον hic uti licebat, cujus exempla parum luculenta extant, ἐκπροφανοῦσα Orph. H. LXX. 7. διαφανούσης τῆς εἰκοστῆς τοῦ Ἰουλίου μηνός Geopp. I. 8. 1. διαφανούσης τῆς ἡμέρας Priscus Rhet. Exce. Legatt. p. 50. B. ubi praesens aequè aptum est. Pro ἔφανε Eur. Herc. 794. passive posito jam alii ἐφάνη correxerunt; Quintus Cal. IX. 484.

Καὶ γὰρ οἱ μέγεθος τε καὶ ἀγλαίην κατέχευε
 ἐσθλῇ Τριτογένεια, φάνεν δέ ἐ οἶος ἦν περ.
 fortasse φάνεσκε scripsit i. q. ἐφάνη, ut Homerus et Hesiodus Fr. XXII. Apud Hesychium Φανόντα, λάμποντα, codex praebet φάντα, pro quo φαντά vel φανώοντα scri-

*) Ἀνώνυμος tamen legitur in Paul. Silent. Ecphr. Soph. I. 48.

bendum; Hippocrati Mul. I. 752. et 753. T. II. ὅταν αἷμα φάνηται, vitium facile abstergetur; Platoni Legg. XII. 945. F. ἀποφανόμενος, Isocrati c. Callim. p. 377, 32. φανοίμεθα jam abstersum est. Pervicacius resistit μὴ φάνεν Stob. Floril. CVI. 576, 39. bis iteratum in dicto Lacaenae, quod Plutarchus ter referens ubique μὴ ἔσο scribit evitata aoristi syntaxi minus legitima; nec suspectum fuit Valckēnario ad Adon. p. 259. sq. Sed in Philemonis versu, cujus Buttmannus meminit, τὰ κρυπτὰ μὴ φάνης, ea videtur aoristi primi forma neoterica ut ἵνα ἀποφάνωμεν Galen. Art. Med. c. 35. p. 227. T. II. ἔφανε Appian. Civ. I. 39, 57. Jamblich. V. Pyth. 34, 246. p. 482. Himer. XXIV. 878. Zosim. I. 13. Euseb. Demonstr. I. 18. D. Epiphan. c. Haer. L. II. T. II. 739. C. et L. III. T. III. 1023. A. Ejusdem temporis est ὕφανε in additamento hymni Orphici LVIII. correpta media, ut κρίναι, μιάναι et similia v. Addend. ad Aglaoph. p. 379. Jacobs. ad Anth. Pal. T. III. p. XXX. Idem de ἀνέσφαλε ap. Annam Comn. VI. 163. B. credi licet; cujus verbi aoristum secundum ex auctorum elegantiorum scriptis Critici radicitus evellerunt v. Heindorf. ad Euthyd. p. 296. A. Matthiae ad Hipp. 867. et Androm. 222. Wellauer. ad Apoll. III. 1310. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 114. Poppo ad Thucyd. VI. 23. qui φανοίμην Xenophonti reliquit eo ipso loco, quem Buttmannus notavit; ἔσφαλον remanet Polyb. VI. 9. Galen. de Diff. Febr. II. 9, 139. E. T. VII. idque Juliano suo obtrusit Haylerus Epist. LX. p. 75. et LXXVI. 76. sicut Jacobus Luciano φανοίην impertivit Toxar. c. 26. Hesychius Οὐκ ἔσφαλεν, οὐκ ἐκινδύνευσεν, Παρέσφηλεν, ἀποτυχεῖν ἐποίησεν, παρέσφαλεν ὁμοίως, quorum prius nihil momenti affert, alterum saltem ambiguum est v. Schleusner. Thes. T. V. 238. ut et Θάλωμεν (ex ordine) βλαστήσωμεν sed H. H. in Pan. XIX. 33. θάλε γὰρ πόθος ὕγρὸς ἐπελθὼν νύμφη — μιγῆναι, constructio ipsa mendosum esse arguit; Gregorio Naz. Carm. III. p. 64. C. πηγὴ τῆμος θάλεν, εἴτ' ἐμαράνθη indulgenda est vel prosodiae vel declinationis ignoratio. Ἐκρινε brachyparalectum

Sophocl. Ajax. Ed. 2.

Orph. Arg. 427. suspectum reddit codicum dissensio; *κατέσπαρε*, quod Boissonadius Aeschroni inseruit Athen. VII. 296. v. Schweigh. T. VIII. 447. merito rejectum est; *διέφθαρε* Galen. de usu Part. XVI. 6, 683. T. IV. veterem retinuit possessionem sed cessit meliori *διέφθειρε* in Longi Past. I. 9. item *ἤσχαλε* nuper sublatum Dion. Cass. XLV. 6. *Ἥγαλε* Ruhnkenio ad Tim. p. 5. per imprudentiam excidit. *Ἥγγελον* legitur quidem apud plurimos Herodo. IV. 153. Dionys. Antt. X. 20. Herodian. V. 2. p. 104, 2. Polyaen. IV. 2, 21. Appian. Civ. I. c. 121, 3. II. 2, 26. etc. *ἀγγελέτην* Agath. Epigr. LXXXII. 9. sed nusquam apud poetas antiquos metro sic adstrictum ut mutari non possit; quo major suspicio, scriptoribus politioribus modo aoristum primum substituendum esse, modo imperfectum, cujus significatio in hoc praesertim verbo ab aoristo dignosci vix potest. Tam crebri autem librorum errores fluxerunt ex scholastica disciplina, cujus rectores quodam tempore aoristum secundum in schematismo verbi liquidi adnectere solebant, *ἔσταλον*, *ἔδαρον*, *ἔσφαλον*, v. Gramm. in Matthaei Lectt. Mosq. T. I. p. 57. Phavorin. p. 218, 30. Lascar. Gramm. III. D. col. 8. non quo hoc tempore utendum esse putarent sed tenoris servandi causa vel etiam ad reddendum etymon, velut Orus ap. Etym. M. 668, 46. nomen *Φανόδημος* a participio *φανών* compositum esse docet, cujus indicativus in schola praestruitur passivo *ἐφάνην* v. Eustath. p. 729.

V. 314. *Κάνηρετ' ἐν τῷ πράγματι κυρεῖ ποτε*. Affert h. v. Suidas s. *Κυρεῖ* post *Κύρωμα*, transcripto scholio: *τὸ κυρῶ περισπωμένως ἢ συνήθεια καὶ Ἀττικοί. Ἐν δὲ εὐκτικοῖς βαρύνουσιν αὐτὸ Ἀττικοὶ μετὰ ἐκτάσεως τοῦ ὤ, κύροι ἀντὶ τοῦ κυροίη. Νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ὀριστικοῦ κείται*. Is igitur *κύροι* legit; cod. *Γ. κυροὶ ποτέ*. Parisinus Bekkeri *κυριοῖ*. La. pr. *κύροῖ*, (sic) unde Dindorfius *κυροῖ* adscivit. La. sec. Lb. *κυρεῖ*. Elmslejus hic et ad Oed. C. 1159. pronunciat, Atticos non magis *κύρω* dixisse quam *ᾤθω*, *δόκω*, cui Hermannus, Matthiae, Buttmannus uno ore refragati sunt. Praeter Sophoclis locos, quos Elmslejus suo decreto, corrigit, et praeter scenicum poetam, quem intactum

reliquit, barytonum *κύρουσα* legitur apud scenicorum imitatore[m] Lycophronem 255.

V. 316. Ἐλεξα — ἐξηπιστάμην, affert Eustathius p. 415, 15.

V. 319. 320. Πρὸς — βαρυψύχου — ἐξηγείτ' ἔχειν. Hos vv. afferunt Moschopolus Sched. p. 25. et Grammaticus ineditus apud Hermannum. *Βαρυθυμῖσθαι* dicuntur, qui tristi et demisso animo sunt v. Plut. Symp. IX. 5. 739. E. ἐν ὁδυρμοῖς καὶ βαρυθυμίαις καὶ μερίμναις de Tranquill. p. 477. E. ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας V. Alex. c. LXX. Idem h. l. significat *βαρύψυχος*, doloris impatiens, nec quisquam in animum inducat *κὸν βαρυψύχου* praeferre, quod Scholiastae suppeditant. Ἐξηγείτο vel pro simplici ἡγείτο positum est vel *dictitare* significat et *declarare* ut Aesch. Prom. 214. τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένον. Ἐχεν pro εἶναι valere, Triclinio credimus vel sine auctore; nam ἔχει πρὸς δίκης τι Oed. C. 546. aliquantum differt.

V. 322. Ταῦρος ὥς, βρυχώμενος. In Paris. D. supra scriptum *μυκῶμενος*, quod Triclinius propagavit ut convenientius tauro. Ceteri et Eustathius p. 1145, 3. *βρυχώμενος*. Δεινὰ βρυχηθεῖς Oed. T. 1265. pro quo usitatius est medium, ἀναβρυχησάμενος Plat. Phaedon. p. 177. D. γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίη Apollon. IV. 19. κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ Nonn. X. 83. quod de lamentantibus satis crebrum est, *μυκᾶσθαι* non item. Grammatici *βρύχημα* leonibus, *μύκημα* vero bubus tribuunt, sed in contrariam partem Hesiodus Theog. 832. ταῦρος ἐριβρύχης, Theocritus Id. XXV. 137. ταῦροι ἐβρυχῶντο, et junctim Oppianus Cyn. IV. 165. *μυκᾶσθαι βρύχημα*, Nonnus XXIX. 311. *βρυχηδὸν ἐμυκήσαντο*. Ed. Pr.

V. 324. Ἐν μέσοις βοτοῖς σιθηροκμήσι. Scholiastes, qui ὥς ἀνδροκμήσι adscripsit, aptiore exemplo uti poterat *δορικμῆς λαός* Choeph. 360. Idem epitheton rebus tribuitur *ἀνδροκμῆς μόχθος* Suppl. 692. *λοιγός* Eum. 242. *ἀγωνία* Eur. Suppl. 325. *ἀνδροθνής φθορά* Agam. 825. pro quo satis erat *ἀνδρῶν φθορά*, nec opus addi *θανόντων* vel

φθαρέντων ¹⁾. His commemoratis in Ed. Pr. imprudens controversiam movi, cui distrahendae ne nunc quidem me parem sentio, de accentu. Scripsi enim, αἷμα τραγοκτόνον Bacch. 139. αἷμα μητροκτόνον Orest. 833. potius proparoxytonōs notanda esse, quia significant αἷμα τράγον ἀποπεινομένου etc. idque comprobavit Schaeferus ad Orest 823. Contra dicit Elmslejus ad Bach. l. c. haec *activo sensu sumenda* et propterea penultimam erigendam esse, nam αἷμα valere pro φόνος. Id vero de illis locis precario sumi, intelliget qui inspexerit; sed profecto, ubi αἷμα pro caedes dicitur, ibi ut epitheton paroxytonōs scribatur, analogia videtur exigere: κηλὶς μητροκτόνος Iph.T. 1200. μύσος τεκνοκτόνον Herc. 1127. μῖασμα μητροκτόνον Eum. 273. ἄγος μητροκτόνον Dionys. Antt. VIII. 51, 1626. ζῆλος ἀλληλοκτόνος II. 24, 286. συμφορὰ παιδοκτόνος Herodo. III. 21. et ἀδελφοκτόνος Dionys. III. 21. αἷμα παιδοφόνον Eur. Herc. 1201. quae omnia sunt synonyma *caedis* perinde ut ἀλάστωρ ξενοκτόνος Plutarch. V. Mar. c. VIII. quod quum Schaeferus proparoxytonum faceret ad significandum ξένου φονεύθéntος, a ratione descivit; nam prorsus idem est quod μῖασμα ξενοκτόνον. Deinde non solum in circumlocutione sed etiam propriis nominibus adduntur paroxytona: φόνος ἀλληλοκτόνος Dionys. Antt. I. 65, 165. θάνατος αὐτοκτόνος Aesch. Sept. 666. θάνατος μαιφόνος Heliod. V. 2, 176. ex quo intelligitur αὐτοκτόνους σφαγὰς Lycophr. 446. falso ad αὐτόκτονος referri. Quodsi hisce exemplis fidere oportet, pro δίκαι ὀφθαλμώρυχοι Eum. 181. paroxytonum substituendum erit, quia ὀφθαλμωρυχία significatur ut in prioribus παιδοφονία, αὐτοκτονία; μητροκτονία etc. ubi vero haec ratio non obtinet, proparoxytonesin praeferam, αἷμα μητροκτόνον, si significatur proprie sanguis matris occisae, et παλαγμοὶ αἵματος χοιροκτόνου Aesch. Fragm. CCCXL. ῥέε-

1) Aristoph. Rann. 1264. Φθιῶντ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδάκτον ἀποῶν, ἰήκοπον οὐ πλάθεις ἐπ' ἀρωγάν, sine dubio jungenda sunt ἰήκοπον ἀνδροδάκτον *plactus caesorum*, commate deletο. Ἰήκοπος substantivum est.

ἄροις παρθενοσφάγοις Agam. 213. ad nominativos paroxytonos revocabo. Nec me moratur βρότοφθόρα σκύλα Eur. Aug. Fr. II. aliave inconstantiae exempla, quae jam veteres turbavit Grammaticos. Eustathius p. 1117, 53. dubitare se profitetur, utrum βούδορα ἤματα Hesiod. Opp. 502., sic, ut vulgo solet, scribendum sit κατὰ παιθητικὴν σημασίαν ἐν οἷς βόες ἀποδέρονται, an accentu in penultimam translato τὰ τοὺς βοῦς ἐκδέροντα, quorum posterius praefendum esse argumento sunt alia. dierum et temporum epitheta paroxytona ῥιζοτόμος ὥρη Nicand. Ther. 494. νυμφοστόλος ὥρη Nonn. V. 121. ἡμέρα ἀνδρογόνος Hesiod. Opp. 781. 786. et solemnium: τροπαιοφόρος πομπή καὶ θυσία Dionys. Antt. II. 34, 308. III. c. 31. μυοκτόνον τροπαιον Batrachom. 159. ²⁾ Ex his tria sunt quae colligi, posse videantur; primum ὠμοφάγον χάριν Eur. Bacch. 126., in cod. rectius scribi quam vulgo ὠμόφαγον, deinde casus indiscretos ταυροφόνων κρέα δόρων Anth. Pal. XI. n. 60. ταυροφόνῳ τριστηρίδι Pind. Nem. VI. 69. ἡμέρα ταυροσφάγῳ Trach. 609. βουφόνους θοίναις Aesch. Prom. 530. θυσίαις ἀνθρωποκτόνοις Iph. T. 384. καθαρμοῖς χοιροκτόνοις Eum. 278. δαφνηφόροις τιμαῖς Suppl. 687. ἀγλαταῖς ἀστυνόμοις Pind. Nem. IX. 74. quod Dissenius in Comm. ad v. 31. ad ἀσύννομος refert, a nominativis paroxytonis.

2) Ναύμαχα τρόπαια Plutarch. de Glor. Ath. c. I. p. 82. ζῶον ἐλεφαντόμαχον Strab. XVI. 775. convenit veterum praecepto, quod est de ναύμαχον (δόρυ) sed hoc ipsum parum comprobatur exemplis aliis: πέρδος ἀελλομάχον Julian. Ep. XLIX. Anall. T. II. 504. βέλως θηροκτόνον Nonn. XV. 258. παιδοκτόνον ὕδωρ XI. 471. μοχοστόκα νήματα IX. 8. θυοσκία ἱερὰ Marcell. v. 2. Anall. T. II. 302. ἔπος θεοτρόπον Soph. Trach. 824. τυμβοχόα χειρώματα, Aesch. Sept. 1001. αὐτοκτόνα δῶρα Anth. Pal. VIII. n. 152. βλάστημα σακεπάλον Christodor. Ephr. 144. Ac si quis opponat, haec esse epitheta trium generum, certe herbarum nomina, μυοκτόνον, λυκοκτόνον et κυνοκτόνον non minus μονογενῆ sunt, quam ναύμαχον, si vel maxime significat εἶδος δόρατος. Denique δόρυ ναυμάχον scribitur Nonn. XXXVI. 446. et 461. sed ναύμαχον XXXIX. 84. — Ξιφοκτόνον δίωγμα Eur. Hel. 360. dicitur ut λαρνακοφθόρους ἐφάει Lycophr. 235. id est τὰς ἐν λάρνασι φθίειναι μελλούσας, et ἄταις πολεμοφθόροις Aesch. Pers. 646.

repetenda esse; tertio vocabulis, quorum significatio duplex accentu distingui non potest, ut βούδντος ήμέρα, τιμή, προστροπή ap. Aeschylum et Euripidem, ταυρόδντοι λοιβαί Orphi. Arg. 617. πολύδντος τιμή et πομπή Pind. et Eur. αδντόχοις μόχθοις P. Silent. Soph. II. 555. eandem activam significationem adscribi oportere, quam βουλύσιος ώρη Arat. 824. μήν προβατοδόρας et αἰγοδόρας Schol. Hesiod. Opp. 502. κρέουργόν ήμαρ Aesch. Agam. 1574. ὄρθρος δημοεργός H. H. in Merc. 98. prae se ferunt ipsa forma insignitanti. Neque solum agentium epitheta ad tempus, quo quid agitur, sed etiam ad locum transferuntur accentu eodem; χοροϊτύπος κήλος Oppian. Hal. III. 250. quod conferendum cum κορυθαϊόλον άντρον Nonn. XIII. 244. 3) σαιέσπαλον άντρον VIII. 178. 4) στοά μυρόπωλις Paus. VIII. 30, 3. et vulgo ή ιχθυόπωλις Plut. Vitt. X. Oratt. c. IX. 272. T. XII. etc. ambulatio causicida, specus fatidica, ex quo apparet εύπατέρειαν αύλήν Hippol. 68. dici eam, in qua versantur οί εύπάτορες, ut αύλή άγρότειρα Electr. 168. θήσσα έστία ib. 205. χέρνητες δόμοι ib. 207. δραπέτις στέγη Soph. Dolop. Fr. I. Eaque ratione άγρονόμοις αύλαις Antig. 786. βούδντος έστία Oed. C. 1495. βουδντοίς έσχάrais Arist. Avv. 1232. ιερόδντον δάπεδον 1257. active interpretabimur ut μηλοδντης βώμος Iph. T. 1116. Et in universum, quaecunque ab agentibus ad res proxime adjunctas transferuntur, accentum nominum, quibus proprie conveniunt, retinere solent, τέχνη ξενοκτόνος Eur. Iph. T. 53, μονομάχος φρήν Phoen. 1310. 5) τερατολόγος φύσις Poll. IX. 147. (ex Plat. Phaedr. 299. D.) id est monstrosa et similis iis, quae οί τερατολόγοι effingunt, sicut quae οί βωμο-

3) Hic paroxytonum est ut XII. 251. proparoxytonum XIII. 384. et alibi cf. Jacobs ad Anth. Pal. p. 27.

4) Hoc accentu σαιέσπαλος scribitur XXX. 128. XXIII. 140. XXXVII. 494. Paraphr. XVIII. 27. P. Silent. Ecphr. Soph. 85. ut έγέσπαλος, alibi sed multo rarius σακισπάλος, quod rectius esse non dixerim.

5) Αἰαντος ναύμαχος βλα in Antipatri Sid. Ep. LXIX. p. 25. T. II. cur alio accentu notetur ac γανμάχος άνήρ, parum perspicitur.

λόχοι dicunt faciuntve, βωμολόχα vocantur Plut. V. Crass. XXXII. 458. V. Alcib. c. XXXV. quae Galenus βωμολογικὰ κομψεύματα appellat de Sanit. tuend. III. 13, 228. T. VI. Ac proinde Cybelistarum χαλκοτύπος μανίη Anall. T. III. 184. quam Jacobsius χαλκότυπον dicendum putabat, accentum habet eundem quem οἱ χαλκοτύποι, epitheto ab actore translato ut σαικίςπαλος ἡχώ Nonn. XXVIII. 320. χοροῖτυπον ἄλσος XIII. 95. μέλος κορυθαίολον VI. 120. neque dubitandum videtur, quin ναυφθόρου στολῆς Eur. Hel. 1398. δημηγόρους τιμάς Hec. 254. σιτονόμου ἐλπίδος Philoct. 1091. 6) si ad casum rectum transferantur, eodem tenore quo hominum ipsorum epitheta scribi debeant, et χοροῖτυπος λύρη Hom. H. in Merc. v. 31. pro quo nunc χοροῖτυπος legitur, locum suum retinere possit. Sed quo longius et liberius epitheta transferuntur, hoc difficilior fit significationum dispensatio, vix ut discernere audeam rectiusne scribatur ἱπποθόρος νόμος Etym. M. 145, 45. an quod praestare videtur, ἱππόθορος Plutarch. Conjug. Praecc. I. 410. Symp. VII. Quaest. V. 1. Clement. Paed. II. 4, 192. et δειπνοὺς ἰχθυβόλοις Oppian. Hal. III. 18. piscatorumne coenas significet an pisces in coena appositos. Ὅρος ἀκροπόλον et οἰοπόλον scribendum esse Grammatici decernunt non significationis causa, sed quia omnia a nomine et verbo πολῶ composita paroxytona sint Schol. II. V. 523. ac fieri potest, ut Graeci paroxytonis μαντιπόλος, μουσοπόλος etc. assueti eundem sonum reddiderint similiter terminatis quamvis ab activa significatione secretis. Quid vero fiet de tot aliis in νομος et πορος exeuntibus, si de personis transferuntur ad res, sic ut neque activa significatio clare appareat neque passiva, ut πλάκες ἀγρονόμοι, Soph. Oed. T. 1103. quod Hermannus tacite in proparoxytonum mutavit? Quin tota haec

6) Conf. σιτοποιὸς ἀνάγκη Eur. Hec. 362. Ὀλυμπιονίκης ὕμνος et κῶμος apud Pindarum eodem modo dicitur quo ὕμνοι θεῶν, Τελαμῶνος μέλη Athen. I. 23. E. etc. Pro τιμὴ λαότροφος Pind. Ql. VI. 102. recte λαοτρόφος repositum, significans βασιλείαν, quae non sine insigni regum injuria λαότροφος dici potest.

quaestio tribus maximis implicata tenetur difficultatibus. Prima posita est in crebra compositorum pro simplicibus usurpatione, quae quousque pateat, parum exploratum habemus; nam quum ἀρεΐφατος ἀγών et ἀρεΐφατον λῆμα (Aeschyl.) non plus significet quam ἀρειος, sed νεοδμήτες γάμοι (Eurip.) quanquam simplex νέοι tantumdem valet, tamen in memoriam revocet proprium verbi δαμῆναι usum, ex quo νύμφη νεόδμητος dicitur, quumque hoc idem obtineat in multis adjectivis quae duplicem recipere possint accentum, controversum erit, utrum haec communibus compositionis legibus subjicienda sint an non sint. Alteram affert epithetorum tractatio, ut si dicitur σαρκεσπάλον ἄλμα χορείης Nonn. III. 63. atque alia superius percurra, quibus si nemo adscribere dubitat Phoen. 1069. δράκοντος αἷμα λιθόβολον, jam illud in deliberationem veniet Eum. 688. πατροκτόνοις προστροπαῖς Ξείνος, utrum eodem modo sit transpositum an πατροκτόνος valeat pro πατροκτονικός, ut Pindarus Isthm. I. 31. γυμνά στάδια opponit δρόμοις ὀπλίταις. Tertiam objicit Graecorum in vocabulis alio atque alio transferendis libertas inenarrabilis, νόστιμος ἡμέρα, ὑπότροπον ἡμαρ Christodor. Ecphr. 262. κρατὴρ ἐλεύθερος, παιδὶν ἀλώσιμος etc. quae si quis neget omnino quaeri oportere passivae an activae significationi propiora sint, is omnino gravi nos et permolesto liberat negotio, sed idem omne de compositorum accentu iudicium tollit. Nam Graeci sane haec omnia non hac scholastica statera sed suis ponderibus examinasse videntur; Grammaticus vero detrectare non potest, quin Pind. Nem. VII. 124. γοναῖς μητροδόκοις exponat passive ταῖς ὑπὸ μητρὸς δεδεγμέναις ut πάθρα παιδότηρῳτα Aeschyli, active autem γοντοδόκην κοιτίδα παμβακίδων Anth. Pal. VI. n. 254. ut τὸν ἀδριακοῦ νέκταρος οἶνοδόκον ibid. n. 257. et ξινοδόκος μακάρων Nonn. XVIII. 32. Sed haec et talia in partes suas resolvere conanti persaepe moram injiciunt epitheta, quorum non una pars alteram regit ut παιδοκτόνος vel ξιφόκτονος, sed alia alio pertinet, quod genus κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι Anth. Pal. IX. n. 321. continet tres notiones inter duo vocabula partitas, γυναικῶν μανικῶν vel μανικοὶ ὄτο-

βοι ὅ). Sic *θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντες* Prom. 860. sententiam minime obscuram habet, sed quaeritur utrum caedes a mulieribus perpetrata *Ἄρης θηλυκτόνος* dicatur passive ut *Ἄρης λιθόλευστος, θάνατος θηρόβορος* et cetera quae ad v. 254. attuli, an *θηλυκτόνος*, id est *γυναικῶν κτεινουσῶν* ut *ἐκ χειρὸς πατροκτόνου* Iph. T. 1083. quo significatur *κτεινουσα* sive *κτανούσα* *χείρ* vel *πατὸς κτεινοντος* *χείρ*, et *ἀγέλαις βουνόμοις* Oed. T. 26. reddi potest *ἀγέλαι νεμόμεναι βοῶν* vel *νεμομένων*. sed *λακίδες λινόφθοροι ὑφασμάτων* Choeph. 25. accentus ostendit sic explicandum esse *φθείρουσαι τὰ λίνα*, ceterum ambiguum est utrum genitivus a *λακίδες* regatur an a nomine unde adjectivum compositum est, *τὰ λίνα*. Ad haec omnia accedit ignoratio legum, quibus accentus adjectivorum compositorum reguntur, qua de re in Dissert. de Anabibasmō sum dicturus. Quae autem de conjunctione diversorum generum *βοτοῖς σιδηρομήσιν* in Ed. Pr. scripsi, ea diuturna commentatione ad tantam amplitudinem excrevere ut proprium sibi locum deprecant.

V. 325. *Ἦσυχος θακσι — ὥς τι δρασεῖων κακόν*. Sic Timomachus Ajacem pinxit *καθήμενον ἀπειρηκόντα καὶ βουλὴν ποιοῦμενον ἑαυτὸν κτεῖναι* Philostr. V. Ap. II. 22. p. 76. Ed. Pr. Scholiastes: *τὸ δρασεῖω, τυφείω, πολεμῆσεω καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπὸ τῶν ἐνεστώτων καὶ μελλόντων (adde τούτων καὶ) τινῶν ἄλλων ῥημάτων παράγονται, ἐκ τοῦ χρεῖω τὸ χρεῖω, ἐκ τοῦ κίχω (scr. κίχῳ) τὸ κίχῳ. καλοῦνται δὲ ἐφεκτικά *) καὶ σημασίαν ἔχουσιν αἰεὶ μέλλοντος*. Sic etiam Schol. Ven. E. 37. et Etym. M. p. 220, 42. *ὄψειω, βρωσεῖω* et similia componunt cum *κακείω, ῥιγείω, θαλπειω, ὕδῃω, οἰνοβαρεῖω, ὄκνειω*, quae quum sigma non habeant, desiderativorum numero excludenda sunt; *κακκείοντες* dicitur quidem pro *κατακκείσόμενοι*, sed

7) Conf. *κόλλα ταυρόδετος* Eur. Cret. Fr. II. 8. pro *ταυροκόλλα σπνδετική*, *θεωρεῖ ναύστολος* Aesch. Sept. 860. *ἐκκείδοντος στολή* Rhes. 708. *οἰνόχυτον πῶμα* Philoct. 715.

*) Scrib. *ἐφεκτικά*. Idem vitium Theodosio p. 67. indulsit Goettlingius.

per antichronismum, neque satis confido Zonarae interpretationi Ἀθρείοντες, ἀθρεῖν ἐπιθυμοῦντες quae fortasse spectat ad ejusmodi locum, ubi ἀθρείοντες ἔβαν dictum est pro ἀθρήσοντες, ut τῇδ' ὑπὸ τῶν ἄρκουθων ἴτ' ἀμπαύοντες ὀδῖται Epigr. CVI. Parall. p. 682. ἦλθεν εἰς Δελφούς πυνθανόμενος Apollod. III. 4, 1. παρὴν παραχειμάζων Polyb. III. 15, 417. cf. Boeckh. Nott. crit. ad Pind. P. I. 52. Unum regulae reluctatur, quod his apud Hippocratem legitur de Articc. p. 135. et p. 136. T. III. οὐ μὴν διασχυριεῖω γε pro ἰσχυριεῖω vel ἰσχυριστικῶς ἔχω, ut Galenus interpretatur in Comm. I. p. 309. T. XVIII. P. I. quod nisi esset, graecum esse negarem et pernegarem.

V. 327. Καὶ λέγει κωδύρεται, Jen. καὶ γελᾷ pro λέγει, memoria ad v. 383. aberrante.

V. 328. Τούτων γὰρ οὐνεκ' ἐστάλην. Mosq. B. εἵνεκ', Dresd. A. ἐνεκ'. Schol. ἐστάλην κυρίως ἐπὶ θαλάσσης, καταχορηστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθην. de hoc disserunt Merrickius ad Tryph. v. 614. Dorvillius ad Char. p. 457. Gesner. in Indice Scr. R. R. s. v. *Ambulat. Iter maris et oīae conficere* Apulej. Met. II. 120. cf. Adn. ad Phryn. p. 615.

V. 330. Φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις. Codd. omnes et Schol. νικῶνται φίλοι, quod Bothius tuetur, φίλοι φίλων νικῶνται interpretans *faciles amicis sunt amici ejusmodi*, id est duri nec facile suorum alloquio flectendi, melius ille quam Schol. ὑπὸ τῶν αὐτῶ φίλων ἡδονῶν, sed non bene. Nec suaserim ut comma ponatur ante φίλοι. Stobaeus Serm. CXIII. 8. praebet λόγοις, quod a Stephano receptum servarunt Brunckius, Hermannus, ceteri.

V. 332. Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς. Ex Scholiastae interpretatione ἐκμεμηνέναι, παρὰ τὸν φοῖτον, ἢ ἀπὸ τῶν φοιβαμένων καὶ ἐνθανσιώντων, Valckenarius Animm. ad Ammon. II. 17, 149. cepit dittographiae indicium διαπεφοιβάσθαι et διαπεφοιτάσθαι, quorum posterius probat Musgravius; nobis neutrum verbum innotuit, neque magis διαπεφοιβάσθαι, quod Iunt. I. et Brubach. exhibent graecusque interpres in Schol. Barocc. repetit a verbo

φοιβάομαι, ὅθεν καὶ Φοῖβος ὁ μάντις. Quum Elmslejus ἡμῖν cum sequentibus jungendum esse statuisset, vulgatam interpunctionem Hermannus defendit. In seqq. Brunckius ἰώ μοι μοι uno accentu et v. 334. ἥ οὐκ ἠκούσατε pro ἥ.

V. 338. Ἡ τὸν εἰσελὶ λεηλατήσει χρόνον. Hue pertinet quod Thucydides dicit I. 11, 1. Graecos Trojam obsidentes ἐπὶ λεηλατίαν τραπέσθαι. Duo Lips. ἥ, quod Schaeff. et Dind. probant, alii et vett. Edd. ἧ, quod Brunck. et Herm. Postrema verba affert Eustathius p. 1313, 17.

V. 344. Ἄλλ' ἀνοίγετε. Hermannus, nescio, inquit, an ex hoc plurali ἀνοίγετε colligi possit, Tecmessam cum una vel duabus pedisequis progressam esse. Fortasse nihil aliud significatur quam illud *aperite aliquis*, de quo vid. Huschkus ad Tibull. I. 6, 39. Eodem numero Aeschylus utitur Choeph. 873. ἀλλ' ἀνοίξατε. Apud Suidan Ἀνοίγει καὶ ἀνοιγνύει διχῶς, pro posteriore reponendum est, quod in Anecd. p. 406. legitur, ἀνοίγνυσαι. Οἶγειν Aesch. Prom. 611. Eur. Herc. 329. Ἐώξας, ἀνέώξας Suid. Orationi composita magis conveniunt ἀνοίγουσιν Thucyd. IV. 73. Xen. Hell. VI. 5, 8. ἀνοίγειν Aesch. c. Tim. p. 2, 10. Isocr. Trap. 363, 23. Dem. c. Steph. 1104, 19. διανοίγων Plat. Lys. 210. A. διοίγων Eur. Beller. Fr. XIX. (XVI.) 111. ἀνοιγε Aesch. Suppl. 317. Acharn. 1151. Moeris p. 30. ἀνοιγνύτω ἀττικῶς, ἀνοιγέτω ἑλληνικῶς, sed hoc, non illo Thucydides utitur v. Poppo ad V. 10. Ἀνοίγνυμι Lys. c. Erat. p. 121, 10. ἀνοίγνυσαι Dem. c. Tim. 765, 1. ἀνοιγνύτω Liban. Decl. T. IV. 179. διοίγνυτε Arist. Eccl. 880. διοιγνύς Aristot. H. Ann. IX. 8. (7.) 2. ὑποιγνύς Arist. Eccl. 15. ἀνοιγνύσαι Aristid. Or. III. 23. διανοιγνύσα Athen. IX. 394. D. ἀνεώγνυσον Appian. Hann. L. VII. c. 32. ἀνεώγνυσαν Plut. V. Dem. c. XXXIV. Tertia forma est οἰγνύω Lexicographis praetermissa; ἀνοιγνύουσιν Galen. de Usu Part. VII. 14, 569. T. III. Philemo p. 292. Ἀνοιγνύουσιν, οὐκ ἀνοίγνυσαι. Passivum διοίγεται Oed. T. 1295. ἀνοίγνυται Eur. Ion. 923. ἀνοιγνύμενος Arist. Eqq. 1332. διοίγνυσθαι Theophr. H. Pl. IV. 8. quam utramque formam copulavit Galenus de Us. Part. VI. 13, 459. ἀνοιγνυμένου

καὶ διοιγομένον τοῦ στόματος ἀνέωγνυτο in Plat. Phaedon. p. 59. D. e codd. restitutam pro ἀνέωγετο. Anecd. p. 60. παρεωγμένης τῆς θύρας, οὐ παρανεωγμένης. Plusquamperfectum ἐπώχато nonnulli in Hom. II. XII. 340. invenire sibi visisunt, quod rectius omisso iota ad ἐπέχω refertur ut ὄκωχα. De ceteris temporibus dixi ad Phryn. p. 157.

V. 346. Ἴδου, διοίγω. Schol. Rom. ἐνταῦθα ἐκκύκλημα γίνεται (hinc parepigraphen in Ed. Pr. huic versui praeposui) ἵνα φανῇ ἐν μέσοις ποιμνίοις· εἰς ἐκπληξιν γὰρ ταῦτα φέρει τὸν θεάτην· δείκνυται δὲ ξιφήρης, ἡματωμένος, μεταξὺ τῶν ποιμνίων καθήμενος. Eodem modo Ottfr. Muellerus ad Eum. p. 103. *Ajas wird durch ein Enzyklima hervorgeschoben, blutbespritzt, ein blosses Schwerd in der Hand.* Ajax non protruditur sed, ut personae tragicae solent, progreditur diductis valvis, quo adstantibus amicis adspectus caedis praebetur; spectatorum oculis hanc lanienam subjici neque opus erat neque in expedito positum, nisi credere libet [choragum (Arist. Pac. 1021.) ad hoc aliquot vitulos arietesque recens mactatos e macello in scenam transtulisse. Gladii stricti nec significatio ulla nec usus homini sano cum amicis collocuturo.

V. 348—50. Ἰὼ φίλοι ναυβάται — μόνον τ' ἐμμένοντες — Codd. aliquot hic et v. 356. ἰὼ μοι φίλοι. Copulam post μόνον omittit Suidas, qui hunc locum s. Ὅρθῳ νόμφ negligentius excerpsit, et abesse malit Schaeferus. Hermannus olim in ἐτ' mutaverat, quod recepit Dindorfius.

V. 351—353. Οἶον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης — κυκλεῖται. Affert haec Suidas s. Ἀμφίδρομον. Cod. Γ. ἄρα κῦμα (γρ. ἀρτίως) et ἀπὸ ζάλης.

V. 355. Ὡς ἀφροντίστως ἔχει. Scholiastes recte μανικῶς, ut ἀφρόντιστος. ἔρως Theocr. X. 20. demens, inconsultus potius dicitur, quam, ut Scholiastae visum, ὁ ἄγαν φροντίζων. Sic Etym. M. p. 151, 47. Aeschylum refert ἀσαλῆς μανία dixisse τὴν μηδενὸς φροντίζουσαν, Sophronem autem ἀσαλέαν τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν, utrumque a nomine σάλη i. e. φροντίς. Suidas Ἐκνοον, παρανενοημένον, ἔξω τοῦ νοός, σαλόν, quae vox Kuestero et

et Tittmanno ad Zon. T. I. 1642. immerito suspecta fuit. Suidas Σίληνος ὁ σαλὸς καὶ φλύαρος. Idem Ἐπίσαλος ἀβέβαιος. Glossae Philoxeni *Insalus ἀβέλτερος*, nisi id pro insulsus est. Hinc substantiva manant σαλότης et σαλία, novitiae Graecitati familiaria v. Du Cang. Lex. Graecob. T. II. 1328. Ed. Pr. Adde quae Hemsterhusius scripsit ad Thom. M. p. 568. et Corais in Atact. T. I. p. 90. Inter σαλὸς illud et σάλος, id est σαλευμός, non plus interesse videtur quam inter βραγχος et βραγχός, τάγχος et ταγγός aliaque id genus.

V. 357—359. Ἰὼ γένος ναῦας ἀρωγὸν τέχνας, ἄλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν. Ἄλιον Bothius et Hermannus restituerunt pro ἀλίαν. Verba ipsa hic ita interpretatur: *O! qui mihi nauticae expeditionis adjutor navem conscendisti remisque promovisti*; quod nescio utrum sic intelligi voluerit ut Brunckius, *qui conscensa nave* (πλάτη) *marinam agitantis remum* (πλάτη) an nomen πλάτη cum utroque verbo conjunxerit significatu eodem ὃς ἐπέβης τὴν ναῦν ἐλίσσων αὐτήν. Equidem fatebor, me neque ut his acquiescerem a me impetrare potuisse, neque aliud, quod plene perfecteque satis faciat, expeditum habere. Simplicissimum tamen videtur illud: *o! qui nave vectus in Troadem venisti*. Ἐλίσσειν πλάτην sive κώπην quis praeter hunc dixerit non commemini, sed homericum ἐλίκωπες nonnulli sic compositum esse putarunt ad significandum οἱ τὰς κώπας ἐλίσσοντες. — Γένος ναῦας τέχνης ἀρωγὸν videtur idem esse quod κώπης ἄνακτες, rerum nauticarum administri. Scholiastarum vero unus nomen ἀρωγὸν a γένος ναῦας τέχνης secludens, hoc interpretatur *genus nauticum*. Eodem delatus est Bernhardy Synt. p. 163. sed exempla ista εὐφρόνη ἄστρον, πτέρυξ χιόνος vehementer discrepant.

V. 360. Σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντ'. Locum perdifficilem, in quo codd. nihil mutant nisi quod in cod. Γ. mendose ἐπαρκέσαντ' scriptum est, alii emendando alii interpretando enodare conati sunt. Vauvilliersius *πημονῶν* proposuit, Reiskius *πημονήν*, Matthiae olim *Observatt. Crit. p. 9. πρεμμενῇ*. Bernhardy Synt. p. 181. Sophoclem putat verbi ἐπαρκέσαι constructionem ordinasse ad exempla

Homerica ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος, νηῶν ἡμύνοντο, et cetera quae affert Matthiae Gramm. §. 354. p. 666. *) Haec vero ad probandum nihil valent, quia significationem arcendi et propulsandi habent, Ajax autem non id a choro expetit ut vim a se defendat sed ut manum suam commodet morituro. Hermannus Scholiastae adstipulatur, genitivum ποιμένων ex μόνον pendere eoque nomine non Ajacem sed amicos ejus significari. Jam, si chorus Ajacem ποιμένα suum appellaret, nemo sane haereret; dicitur enim illud pro κηδεμών, sicut verbum ποιμαίνειν pro fovere; sed cives regis ποιμένας vocari, quantumvis ei faveant et opitulentur laboranti, parum conveniens videtur. Equidem, quum primum hanc fabulam ederem, multorum verborum participia substantivorum modo cum genitivo construi ostendi, ac saepissime quidem tria, συνάρχων, τεκών, προσήκων. Ὁ συνάρχων αὐτοῦ Lys. c. Eratosth. p. 434. et 438. Plut. V. Lucull. VI. Marc. c. XXV. Dio Cass. XXXVI. 24. p. 101. Alterum ὁ τεκών sive τεκούσα αὐτοῦ Aesch. Pers. 243. Eur. El. 335. Alc. 165. περὶ σφετέρην τεκούσαν Oppian. Cyn. I. 143. Hal. I. 654. ut ἡμετέρῳ μεδέοντι Callim. H. in Jov. 86. σείο τεκούσαν Nonn. XXIII. 99. Julian. Epigr. LXVI. p. 509. Anall. T. III. Tertium οἱ προσήκοντες τοῦ δεινα Thucyd. I. 128. Plato Apol. c. 22. Demosth. c. Mac. 1069, 17. Lysias Epitaph. p. 197, 71. ubi codd. dativum substituant, qui legitur p. 197, 76. probatque utrumque casum Thomas p. 751. unde patet de Dion. Cass. XLVI. 35, 474. injuria dubitari; τοῖς ἐμοῖς προσήκουσι Antipho V. 131, 18. Quarto loco referendum τὸ συμφέρον αὐτοῦ Dem. p. Cor. 241, 4. c. Dionys. 1291, 23. Dinarch. c. Dem. 103, 107. et saepius v. Taylor. ad Lys. Epit. p. 125. T. V. τὸ ἐμὸν συμφέρον Liban. Epp. CCCCXVIII. 211. Heliod. VII. 12, 277. τὸ κοινὸν συμφέρον Plut. V. Arat. c. X. τὰ ἴδια συμφέροντα Dem. c. Mid. 583, 1. et Dionys. Antt. XI. c.

---

*) Archias Anth. c. VII. n. 147. μῦθος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχον ἄσπιδα τείνας νηοὶ βαρὺν Τρώων, Αἴαν, ἔμεινας Ἀργὴν scrib. ἀμύναι.

15. Postremo τῷ συνειδότη τοῦ κρείττονος Aristid. Panath. p. 117. T. I. ὑπὸ συνειδότης τῶν ἀθεμίτων ἔργων Ap-
pian. Pun. VIII. c. 118. ἐκ πόνου καὶ συνειδότης ἀλλήλο-
φαγίας Hisp. VI. c. 97. idemque priorum constructionem
imitatus est Illyr. c. VII. οἱ τοῦ Πύρρου διαδεξάμενοι.
Horum exemplorum pleraque a loco, quo de agitur, differunt
adjectu articuli, sed ex aliis apparet eum omitti posse ante
participia, quae substantivorum instar usurpantur ut τεκῶν
etc. a quibus segreganda sunt vocabula technica ὁ ὀρίζων
τῆς γῆς Diod. XVII. c. 7. ὁ ὑπεζωκῶς membrana costas
succingens Aretae. Cur. Acut. I. 101. οἱ ἀμείβοντες, ἡ
ὑποτείνουσα et quae formam nativam ita mutarunt ut potius
ὀνόματα μετοχικά appellanda sint quam participia, ut ὁ τέ-
νων, ὁ ὄρμενος, τὸ ἄρμενον, οἱ ὀδόντες, qui ut Pollux ait
VI. 38. ita vocantur οἶον ἔδοντές τινες, eamque ipsam no-
minis formam Aeolibus tribuit Gregorius §. 22. postremo la-
tinum *parens*, quod cum *saliens*, *profluens*, *confluens* signi-
ficatione convenit, specie autem distat. Licet vero nulli ho-
rum participium ἀρκέσων equiparari possit, tamen gliscit
suspicio poetam (nisi scripsit ἐτ' ἄρκος ὄντ') qualicunque si-
militudinis specie inductum illud substantivorum modo con-
struxisse. Ex participiis passivis huc referri meretur τὰ τῶν
Μοιρῶν ἐπιανενησμένα Lucian. Philop. §. 14. p. 251. T.
IX. τὴν Σαρπηδόνης εἰμαρμένην Isocr. Enc. Hel. p. 242,
52. τὸ δεύτερον τῆς πάθος φωνῆς σημαινόμενον Galen. de
Hipp. et Plat. VI. 1, 180. T. V. Chart. τὸ κοινὸν τοῦ γυμνασίου
σημαινόμενον de sanit. tuend. II. 2, 68. T. VII. et saepius v. de Fa-
cult. Alim. I. 22, 326. de Marasm. c. II. 179. ὅσα σημαινόμενον
ἐγκλίσεως δέχεται Apollon. Synt. III. 6, 204. ἐπὶ πλείονων ση-
μαινομένων λέγομεν Poll. V. 164. Notiora illa ἡ γεινα-
μένη, ἡ ἐρωμένη, ἡ κεκτημένη, ἡ ἐνεγκοῦσα, οἱ γράφον-
τες (v. Boisson. ad Marin. p. 72.) οἱ φεύγοντες, οἱ λέγον-
τες, et latina *venantes*, *medentes*, disperse a Grammaticis
nostris proposita.

V. 361. Ἀλλά με συνδαίξον. Schol. Rom. in lemmate
συνδαίξον, sed in interpretatione versus sequentis ἀλλά σύν
με δαίξον, errore aperto sed memorabili propter neglectam

assimilationem, de qua dicetur ad v. 837. Imperativum *συν-δαίξον* hinc enotavit Suidas s. h. v.

V. 362. *Μὴ κακὸν κακῷ διδούς ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει*. Musgravius modis inversis scribi vult *μὴ δίδου — τιθείς*. Tralaticium ordinem, quo nemo amplius offenditur, servant Stobaeus Serm. CVIII. 55. et Suidas s. *Πῆμα*, hos vv. afferentes. De constructione errat Scholiastes, *μὴ τὸ πῆμα ποίει πλέον τῆς ἄτης*, id est, noli committere ut insaniae (*ἄτης*) pudore ad gravius malum, mortem, adigaris. Rectius alter *πῆμα ἄτης κατὰ περιφρασιν τὴν ἄτην*, et Eustathius p. 1461, 68. *Ὁμήρου εἰπόντος πῆμα ἄτης ὁ ζήλων τῆς αὐτοῦ Σοφοκλῆς πῆμα ἄτης φησιν, ὃ ἐστὶν ἄτη περιφραστικῶς*, ut *πῆμα κακοῦ* Odyss. III. 152. *πῆμα νόσου* Philoct. 778. qua una voce Plato in hoc proverbio utitur Protag. p. 340. D. *εἰμί τις γελοῖος ἱατρός· ἰώμενος μείζον τὸ νόσημα ποιῶ*.

V. 365. *Ἐν δαίτοις ἄτρεστον μάχαις*. Codd. nonnulli, Ald. et Edd. Triclin. *δαίταις*. Masculinum retinet Suidas, qui s. *Ἀφοβόσπλαγχνος* hunc et seq. versum profert. *Δαίταις ἐν ἐκφοραῖς* Aesch. Choeph. 426. *δαίτας τόλμας* Androm. 837. sed *δαίτω τε λόγῳ* Troad. 1301. ubi nonnulli eodd. *δαίτα* exhibent; *δαίδοι — χεῖρες* Here. 915.

V. 366. *Ἐν ἀφόβοις θηρσί* — Schol. *τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι*, quod Hermannus probat. Alii pecudes securas nihilque sibi ab hominibus timentes, ut sunt animalia domestica, quibus sanus quisque parcat, non solum quia nihil periculi nobis creant sed etiam quia fidei nostrae confidunt. Pecudes *θήρας* dici, quod Heathius negat, Bentlejus Athenaei exemplo demonstrat XI. 471. C. ubi Schweighauserus hoc Sophoclis loco utitur. Ed. Pa. Athenaeus de victimis h. e. animantibus gregalibus loquitur, neque Sophocles feras absolute *θήρας* vocat sed *θ. ἀφόβους*, fere ut *cicures bestiae*. Strabo L. XVII. p. 775. *καμηλοπάρδαλις*, inquit, *οὐδὲ θηρίον ἐστὶν ἀλλὰ βόσκημα μᾶλλον, οὐδεμίαν γὰρ ἀγριότητα ἐμφαίνει*. Et Hippocrates distinguit de Nat. Puer. p. 421. T. I. *τοῖς κτήνεσι καὶ τοῖς θηρίοις*. Plato Menex. 237. D. *θηρία καὶ βοτὰ*. Idem tamen *θηρίον ὕειον* Rep.

VII. 536. Theocritus canem ita vocat XXV. 79. sed quod Eustathius dicit p. 397, 35. et 1653, 17. hoc nomine significari *πᾶν ἄλογον ζῶον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ τὸν Ἰνα θηρίον λέγουσιν οἱ σοφοί*, convenit potissimum huic ludicro scribendi generi, quo Sophistae utuntur.

V. 369. *Οὐκ ἄπορρον ἐκνεμεῖ πόδα* — affert haec verba Suidas s. *Ἀπορρος*, ubi in codd. *ἐκνεμῇ* scribitur. *Ἀπορρον* dubites adjectivumne sit cum *πόδα* conjunctum an adverbii loco positum pro *ἄψ*, quo Tragici non utuntur. Dicitur enim utroque modo: *Ἄλλος ἄπορρον ἀντὶ πατρὶ* Trach. 902. *ἄπορρον ἦξις* Prom. 1057. Soph. El. 53. et Theocr. XIV. 39.

*μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδῶν
ἄπορρον ταχινὰ πέτεται*

quod vereor ut intelligi possit, nisi pro *ὑπωροφίοισι* scribatur *ἐπεὶ προφέρησι*, ut in homerico loco II. IX. 324. quem Theocritus expressit. Hunc igitur usum inde ab Homero deductum spectantes Grammatici *ἄπορρον* inter adverbia *μεσότητος* referunt v. Schol. Ven. VII. 413. et Etym M. s. v. Sed idem adjectivum est, non solum apud epicos poetas sed apud Sophoclem ipsum Ant. 436. perinde ut *παλίνροσος*, *παλινόρος*, *ἀμπαλίνωρος*, quibus *ἄπορρος* ita simile est ut mirer esse qui a *ῥέω* compositum putent. Eodem modo *ἀγχίμολον παρανεῖσθε* Apollon. II. 357. et *ἀγχίμολοι ναῖον* Theocr. XXV. 203. sed *παλιμπετές* et huic assimilatum *παλιντυπές* Apollon. III. 1253. adjectivorum naturam exuerunt, contraque veterum morem Nonnus Paraphr. VII. 128. adjectivum *παλιμπετέες* usurpavit. Hoc autem loco *ἄπορρον* adverbium esse adducor eo quod *ἄπορρος ποῦς* non lègi, sed animantium hoc epitheton esse solet. *Ἐκνέμειν πόδα* quodammodo convenit cum Pind. Nem. VI. 27. *ἴχνησιν ἐν Πραξιδάμαντος ἐὼν πόδα νέμων*. Hesychius *Ἐκνενέμῃται, ἐξήλθεν*. Futuri forma *νεμῶ*, quae iteratur v. 513. Herodiani praecepto repugnat *νεμήσω* praeferentis v. Phryn. p. 457. Sic *νεμήσετε* Longus II. 23. *νεμήσονται* Dionys. Antt. IV. 71, 1681. *νεμήσεσθαι* (passive) Appian. Civ. IV. 3. Plut. V. Coriol. c. XVI. 75. V. Crass. XIV. 422. J. Caes.

Sophocl. Ajax. Ed. 2.

XIX. 380. V. Anton. c. LV. 127. Sed *νεμείς* Trach. 1240. Phoen. 551. *διανεμεί* Archytas Stob. Flor. XLI. 269, 52. Joseph. Bell. Iud. I. 23, 5. *διανεμοῦσι* Lucian. Asin. c. XIX. 152. *διανεμοῦνται* Lys. Or. XXI. 162, 14. Plut. V. Timol. IX. 126. *νεμεῖσθαι* Dem. c. Mid. 579, 28. Aoristos *νεμήσασθαι* et *κατενεμήσατο* Photius Bibl. XCVI. 145. et Hesychius afferant; *νεμησάμενοι* Athen. XII. 541. E.

V. 370. *Αἰαὶ αἰαὶ*. Magna pars codd. ter *αἶ* vel *αἷ*, cti repugnat *ὦ μοί μοι* v. 385. Interjectiones *αἶ* et *ἔ* nunquam impari numero scribi a Tragicis Hermannus docuit ad Oed. T. 1307. Trach. 968. Apollonius de Adv. p. 537, 19. *οὐδέποτε ἀντωνυμῖαι διπλασιάζονται, τὰ δὲ σχετλιαστικὰ τῶν ἐπιρρήμάτων τοῦ γὰρ πάθους ἐπιμένοντος ἐπεκτείνεται, αἶ αἶ αἶ, οἶ οἶ οἶ, οἷ μοί μοι*. Item illi obsequutus sum *αἰαὶ* scribenti ex Herodiani praecepto nuper vulgato, quanquam ne id quidem ad omnes locos transferendum arbitror.

V. 372. *Ὅς χειρὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας*. Sic edidi Hermannii monitu. Plerique codd. et Ald. *χερσὶ μὲν*. Barocc. A. Laud. Paris. T. Dresd. A. *χεροῖν*, omisso *μὲν*. Usitatio est genitivus; *ἴησι χερὸς περιμήκεα λᾶαν* Quint. VII. 493. *χειρῶν ἦκαν ἔρετμα* Orph. Arg. 1279. *τὰ ξίφη τῶν χειρῶν μεδίεσαν* Liban. Or. ad Julian. T. I. p. 399. nec raro praepositio additur *μεθῆκεν ἐκ τῶν χειρῶν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον* Synes. Epist. IV. p. 161. *Σικελίαν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφείς* Plut. V. Timol. c. XX. Sed dativo usus est Empedocles v. 268. *εἰς ὅς χειρὶ μεθῆ*, ubi minus aptus foret secundus casus. Et qui e manu emittit idem manu mittit. In Mosq. B. *ἀλαστόρους*.

V. 374. *Ἐν δ' ἐλίκεσι βουσί καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις*. Complures codd. *ἐλίκεσι*. Hermannus, quia in an-
 iſtrophā vetus est lectio *ὀλέσας*, dubitat an pro *πεσὼν* scribendum sit *πέσον*, quod deletō post *αἰπολίοις* commate cum *αἶμα* construi posse. *Κλυτὰ μῆλα* Homerus dixit; alius nescio quis *κλυτὸς ὄρνις ὁ ἀλεπτρυών* Hesych.

V. 376. *Ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδενσα*. Musgravii emendationem *αἶχμ' ἔδενσα*, in Ed. Pr. refutavi allatis aliis verbis,

quae proprie humectare, minus proprie effundere significant, ut *τέγγει δάκρυα* Pind. Nem. X. 141. Trach. 848. *ὕδραίνει χαός* Iph. T. 160. *νίξει οἶνον εἰς ἔδαφος* Ion. Athen. XI. 463. B. *ραίνει χαός* Lycophr. 1185. *ραίνει ἱμμάδα* Posidipp. Epigr. IX. *ἡ πέτρα κρουνὸν ἀναρραίνει* Aristot. Mirab. c. CXIV. *θορόν ἀπορραίνουσι* Oppian. Hal. I. 494. *μυελὸν ἐκραίνει* Soph. Trach. 780. Eur. Cycl. 401. *τὸν θορόν ἐπιρραίνει τοῖς ῥοῖς* Theophr. Caus. Pl. II. 9, 15. *εὐλυτον ἔχων τὸ κοιλίδιον προσεῖρρανε τῷ τοίχῳ* Strab. XIV. 707. (675.) ubi Schneiderus *προσεῖρρασε* emendabat, sed *προσραίνειν μίλτον* legitur Arist. Eccl. 379. His proximum est *ἐπάρδειν τὴν τροφήν* Galen. de Caus. Sympt. I. 7. 58. T. VII. Chart. (p. 129. Kuehn.) *τὴν ὑγρότητα* idem ad Thrasyb. c. 19. p. 20. T. VI. *τὰ νόματα* Himer. Ecl. XXXII. 6, 300. idemque scripsisse videtur Philo de Somn. 584. A. *τροφὰς ἐπαλλήλους εἰσφοροῦντες καὶ πολλὸν ἀχρατον ἄρδοντας*. Et apud Romanos *rigare lacrymas* Anson. Epitaph. XXVII. 8. *irrigare aquam in aream, imbres in plantas*, apud scriptores rei rusticae; de quo tamen dubitatur an *rigare* proprie significet *regere* sive *dirigere*, quemadmodum Lucretius dixit *motus per membra rigantur*, illa autem humectandi significatio sit adventicia. Item, si Galenus de Facult. Alim. III. 39, 399. *ὁ Ζεὺς ἐβρεξε μέλι*, hoc verbo pro pluere usus est, quod Phrynichus recte fieri negat, id exemplum non magis huc pertinet, quam *ὑσε χρυσόν* et similia; si vero pro humectare, simillimum est.

V. 376. *Τί δῆτ' ἂν — ὥδ' ἔχειν*. Priorem versum affert Lecapenus Gramm. p. 8. alterum Tzetzes Chil. X. c. 324. v. 399. utrumque Suidas s. *Τί δῆτα*, ubi quum in cod. Leid. scriptum sit *οὐ τε γὰρ γένοιτ' αὐθ' ὅτως* — hinc Seidlerus conjecturam duxit, poetam dedisse *οὐτι γένοιτ' ἂν αὐτ' ὅπως* — Praeterea pro *ἔχειν* apud Suid. vulgatum est *ἔχει*, cum Scholio *ὅπως μὴ οὕτως σχοίη*, velex defectu lineolae quae ν finale indicat, vel quod aliquis infinitivi insolentia perculsus *ἔχοι* emendaverat.

V. 378. 379. *Ἰὼ πάνθ' ὁρών, ἀπάνων τ' αἰεὶ κακῶν ὄργανον*. Eustathius p. 415, 19. *Ὅδυσσος ὡς πάντων*

ἀεί κακὸν (sic et Ven. Lips. B.) ὄργανον πάνθ' ὁρᾶν λέγεται. Codd. et Edd. ἀπάντων τ' ἀεί. Copulam Brunckius omisit unius cod. auctoritate, quicum duo Lipss. consentire videntur. Elmslejus aut πᾶν θ' ὁρῶν, aut ἀπάντων δ' ἀεί scribendum censet, quorum prius Hermannus recepit servata copula, sed displicet singularis πᾶν, neque ipse in Opusc. T. III. 152. quidquam mutandum censet. Pro ἀεί duo Barocc. Harl. αἶων, antegresso ὁρῶν adaptatum.

V. 380. 381. Τέκνον Λαρτίου, κακοπινέστατόν τ' ἄλῃμα στρατοῦ. Zonaras T. I. 131. ὃ τέκνον Λαερτίου (sic codd. plerique) κακοπινέστατ' ἄλῃμα. Copulam in Mosq. B. et Jen. omissam servat Suidas s. ἄλῃμα. Saepius hujus loci meminit Eustathius p. 108, 33. p. 1441, 18. et explicat p. 352, 36. ἐκεῖθεν καὶ ἀπαιόλημα τὸ ἀποπλάνημα καὶ ἀποκάθαρμα, ὃ καθαρολογήσας ὁ Σοφοκλῆς ἄλῃμα στρατοῦ τὸν Ὀδυσσεῖα λέγει etc. Bothius olim, ne ἄλῃμα bis iteretur, τόλῃμα correxit; Burgessius ad Suppl. v. 8. eadem ratione ductus λῦμα. Scholiastes et h. l. et Antlg. 320. ubi nunc λάλῃμα legitur, nomen illud interpretatur τρίμμα, περιτρίμμα, quod amplectitur Musgravius subjecta Hesychii glossa ἄλῃμα, λεπτόν ἄλευρον, probatque Passovius. Eustathius vero ἄλῃμα pro πλάνημα accepit, id est πλάνος, ac si Brunckius ad Phil. 927. recte judicavit, παῖ-πάλῃμα convenientius Comicis esse poetis quam Tragicis, idem dicendum est de ἄλῃμα, cujus synonyma sunt πάλῃμα τὸ λεπτότατον ἄλευρον Eust. 898, 9. et παιπάλη ἄλευρον λείον, ἣν πασπάλην λέγουσι Glossa MS. Du Cang. p. 1147. derivata illa a verbo obsoleto, cujus multae variaeque propagines, παίω, πάλλω, πανίο, παίρο (ut palmentum dicitur pro pavementum) et reduplicatum παιπάλλω *) i. q. σείω Hesych.

*) Eustathius 898, 8. ἡ παίλη ἀναδιπλασιασθεῖσα κατὰ τὸ παιφάσσειν ἀποτελεῖ τὴν παιπάλην melius quam Schol. Ven. B. 450. φῶ τὸ φαίω, παιφάσσω, ὡς (πετῶ, πτωῶ) πταίω, παπταίω, καὶ πάσσω, πάλῃ, παιπάλη (Schd. B. πασπάλη). In παιπάλλω quidem clare apparet via reduplicationis intensiva. Nam ut προπρό, πάμπαν, αὐταντος, ipsipsius, quisquis, undeunde, nuda soni ejusdem iteratione plus significant quam

communem habent significationem tundendi. Indidem nomina fluxerunt *πάλη*, pollen, *παιπάλη*, quod universe aliquid contusum et commolitum denotat sed praecipue dicitur de frumentis in sublimem farinam molitis, et de *λατύπη* sive *σκούρω*, quas significationes Schol. Arist. Nubb. 261. ita completitur ut ab illa verbum repetat *παλύνειν*, ab hac autem *παίπαλα τὰ δύσβατα*, id est loca testis scrupulisque confragosa. Ed. Pr.

V. 382. *Ἡ που πολὺν γέλωθ'* — *Γέλων* atticam formam exhibet Mosq. B. et Suid. s. *Ἀλημα*, sed ea Tragici, nisi metrum cogit, non utuntur. Ed. Pr.

V. 383. *Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κώδύρεται* — affertur a Stobaeo Ecl. I. 3. p. 34. et Suida s. *Ξὺν τῷ*, ubi *ξὺν θεῷ πᾶς τις* vulgatum est, ut in Mosq. B. sed codd. Suidae pro *πᾶς* exhibent *γάρ*, unde profecta Seidlerii correctio *ξὺν τῷ θεῷ γὰρ πᾶς γελᾷ* —

V. 384. *Ἰδοιμι δὴ νιν*. La. Bar. AB. Laud. Γ. Harl. Mosqq. Aug. BC. Dresd. B. et Ald. *ἰδοιμί νιν*. Suidas s. *Ἀτώμενος* auctius *ἰδοιμί νιν ὧδ' ἀτώμενος*, Triclinius *ἰδοιμι δὴ νιν*, quod Brunckius recepit; *ἰδοιμ' ἐγὼ νιν* Elmslejus; *ἰδοιμί νιν νῦν* Hermannus; *ἰδοιμ' ἰδοιμι* Dindorfius.

V. 386. *Μηδὲν μέγ' εἴπησ*. Iisdem verbis Gregorius Naz. de V. S. p. 6. B. eodem numero Homerus Od. XXII. 288. *μη' μέγα εἰπεῖν*. Plato Phaedon. p. 95. B. Hipp. M.

simplicia, ita verba, quae motum crebrum et quasi coruscantem demonstrant, reduplicationem tanquam propriam notam continuatae actionis recipiunt, *ἐλελίσσω*, *μαρμαίρω*, *καρκαίρω*, (querquerus) *ποσφύσσω*, *κοιπνύω*, *εἰκαίνω* (τέτανος) *παμφαίνω*, *τετραίνω*, *τετρεμαίνω*, (τέτρομος) *μοιμύλλω*, et quod Hesychius affert *Κασκαλίζεται*, *γαγγαλίζεται*, fortasse a *σάλλω* ductum est ut latinum *titillo* a *τίλλω*, atque *κοσσυλμάτιον* (*κοσκύλλω*) a *σκύλλω*. Nec multum diversa causa reduplicationis in verbis *μαιμάω*, *μαιμάσσω*, *λιλαίνομαι*, *ἀτιτάλλω*. Sed ipsa naturae imitatio huc redegit verba factitia, *βαβάζω*, *βιβάζω* (*βιβάξω*) *καχλάζω*, *καφλάζω*, *titinnio* etc. *Σίσυρα* vero, *σίσυλι*, *γάγγραινα* (*γραίνω*) *ἀμαμαξύς* (v. Neue ad Fragm. Sapph. CXII.) *cicindela* (candela) et quae primam longam habent *διθύραμβος* (*ἰαμβος*, *θρίαμβος*, *ἰθυμβος*) *οἰσυμβρον*, *Σίσυφος*, ea si reduplicata sunt, ratio certe non apparet, nisi euphonica est; quod de *ἀτάρτηρος*, *ἄκασκος*, *ἐτήτυμος* vix dubitari potest.

295. A. *μη μέγα λέγε*, Theocritus X. 20. *μηδὲν μέγα μυθεῦ*. Pluraliter *μη μεγάλα λέγε* Arist. Rann. 835. *μεγάλα λέγειν* Isocr. Evag. 219, 47. qui omnes significarunt magniloquentiam. Non minus liberum est *μέγα* et *μεγάλα* *φρονεῖν*, ut ad v. 1120. dicemus; *μέγα* et *μεγάλα* *δυνασθαι* v. Tzschuck. ad Strab. L. IX. 564. *μέγα* et *μεγάλα* *βλάπτειν* Popp. ad Cyrop. p. 113. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 121. *μέγα* et *μεγάλα* *βοᾶν* v. Interpp. ad Herodo. III. 42. *τακερόν* et *τακερά* *βλέπειν* v. Blomfield. ad Sept. 53. *ὀρθότερον* et *ὀρθότερα* *βλέπειν* v. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 253. pariterque cum hoc et ceteris verbis videndi adjectiva cujuscunque notionis in utroque adjunguntur numero; neque verum esse arbitror, quod Matthiae affirmat ad Iph. A. 634. *placide adspicio aliquem* graece dici *εὐκῆλως βλέπω εἰς τινα*, non *εὐκῆλον βλέπω τινά*, quum non solum *ἐλεινὸν ὄρας με* inveniatur Philoct. 1130, sed etiam *λοξὸν ἰδεῖν τινα* Anacr. Od. LXI. Solon. Fragm. XXIV. Eratosth. Schol. Ep. II. et *λοξά* Christodor. Ecphr. 197. *ἐς ἡέρα λοξά δοκεύων* Nonn. X. 252. Latini poetae adjectivo plurali utuntur sed sine accusativo objecti, *transversa*, *torva*, *acerba*, *tranquilla tueri*; *Najades glauca tuentes* Auson. Mosell. 170. id est *ὄσσοις γλανκιώσαι*. Sed *acutum cernere* dicunt singulariter ut Graeci *ὄξυ ὄρα* et contrarium *ἀμβλύ*. Similiter *ἡδὺ γελᾶν* tritum est non *ἡδέα* v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 723. sive homerici exempli auctoritas evicit sive alia qua subest causa reconditior; sed rursus *ἡδέα κωτίλλειν* Phocyl. Fr. VII. *ἀβρά γελά* Epigr. Adesp. XXXI. *φαιδρά με σαίνει* Oed. Col. 319. ubi Triclinius *φαιδρόν* substituit. Sicut *μεγάλα βοᾶν* legitur Plut. V. Cic. c. V. *μεγάλα τρύζειν* Arrian. Alex. I. 25, 9. *δεινὰ κεκραγέειν* Arist. Eqq. 1024. *φθέγγεσθαι ὄρθια*, *γοερά*, *διατόρα* Aelian. H. An. VI. 19. ita Demostheni p. 408, 18. pro *καλὸν καὶ μέγα φθέγγεσθαι*, licuit *καλὸν καὶ μεγάλα φθέγγεσθαι* scribere conjuncto utroque numero ut Aretae. de Sign. Acut. I. 9, 18. *μεγάλα καὶ ψυχρὸν ἀναπνέει*, sed multum dubito num licuerit *καλά*. Et Euripides Androm. 1151. Hipp. 1216. *ἐφθέγγετο δεινὸν*

καὶ φρικῶδες, si usus esset plurali, ambiguum fecisset, utrum sonum vociferantis horribilem an sententiam diram intelligi vellet. Ipsumque illud μέγα λέγειν non solum magniloquentiam significat sed etiam clara et contenta voce loqui Plat. Rep. V. 449. B. Protag. 310. B. Amator. 133. B. (utroque loco additur τῇ φωνῇ) Alcib. I. 110. C. sed μεγάλα λέγειν prius solum. Quod autem Elmslejus pertendit ad Ach. 193. ἡδύ et κακὸν πνεῖν, ὄζειν, apud Atticos fluxum esse in numero unitatis, nullum vel apud extraneos reperi exemplum contrarium praeter Hipparch. Athen. III. 101. A. ἡδέα ὄζων.

V. 387. Ὡ Ζεῦ παρόντων προπάτωρ. Dresd. A. et Edd. vett. Ὡ hic, ut in strophæ, et πάτερ, quod Triclinius in libro antiquo se reperisse dicit; Harl. Jen. Aug. B. πρόπατορ. Britannai cujusdam commentum in seq. versu ὡς ἂν corrigentis pro πῶς ἂν, quod soloecum putabat, Buttmannus ridet ad Phil. 794.

V. 390. Τοὺς τε διασάρχας ὀλέσας βασιλεῖς. Draco p. 115. et Aneod. p. 1195. σημειοῦνται ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τοὺς βασιλῆς διὰ τοῦ ἡ γραφομένους, τοὺς τε διςάρχους (sic) ὀλέσας βασιλῆς. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ Ξενοφῶντι διὰ τοῦ ἰ. Suidas s. Ἄλῃμα confuse refert Πῶς ἂν τὸν αἰμυλότατον ἐχθρὸν ἄλῃμα στρατοῦ (ex v. 379.) τοὺς τε διασάρχας βασιλεῖς ὀλέσας τέλος θάνομι πάντος. Lascaris Gramm. Lit. E. fol. VII. τοὺς τε διςάρχας ὀλέσας βασιλῆς διὰ τοῦ ἡ εὔρηται γεγραμμένον παρὰ τοῖς παλαιοῖς βιβλίοις. Id secundum Dindorfium recepi, etsi codd. praeter Dresd. A. fere omnes βασιλεῖς. Suidas βασιλεῖς ὀλέσας s. Ἄλῃμα. Maxima pars codd. ὀλέσας.

V. 393. Τί γάρ δει ξῆν με. Aug. B. ξῆν δεῖ με.

V. 394. 395. Σκότος ἐμὸν φάος, ἔρεβος ᾧ φαεινότετον ὡς ἐμοί. Apud Suidan, qui s. Ἰὼ σκότος haec verba promit, legitur ἔρεβος ᾧ φαεινότετον ἐμοί, sed s. Ὡς γ' ἐμοί hoc modo ἔρεβος ᾧ φαεινότετον ὡς ἐμοί. Triclinius et vett. Edd. ἔρεμβος ᾧ φαεινόν. Jen. φαεινότετον, quam formam Tragicis inusitatum passim exhibent codd. et vett. Edd. Bacch. 587. Ion. 1516. v. Matthiae ad Phoen. 84.

Illud ὡς ἐμοὶ eodem modo additum est Eur. Ion. 1541. οὐ μεμπτόν ὡς ἐμοὶ τόδε.

V. 396. Ἐλεσθ', ἐλεσθέ μ' οἰκήτορα. Paris. D. Dresd. B. Mosq. B. ἐλεσθέ μ', ἐλεσθ' οἰκήτορα, quod a Brunckio receptum obtinuit usque ad Hermannum, qui ἐλεσθ', ἐλεσθέ μ' edidit. Cod. Γ. ἐλεσθέ μ' οἰκήτορα ἐλεσθε, οὔτε γάρ. Cod. Θ. duo Lips. La. Harl. et Suid. s. Ἰὼ σκότος σὶς ἐλεσθέ μ', ἐλεσθέ μ' οἰκήτορα. Dresd. A. et Jen. ἐλεσθ', ἐλεσθ' οἰκήτορα. Plautus Cist. III. 9. accipe me ad te, mors, amicum et benevolum.

V. 397—400. Οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἀμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' ὄνασιν ἀνθρώπων. Cod. Γ. Bodl. Aug. BC. Lips. AB. Dresd. A. Ald. Suid. s. Ἰὼ exhibent ὄνησιν, ab Hermanno reductum, qui doricam formam expulit El. 1050. Sententia perspicua est; significatur enim summa salutis desperatio ut in Oed. C. 829. ποίαν λάβω θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; et Polyb. XV. 1. πάσης ἐλπίδος ἀποκλεισθῆναι καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων. Cicero Verr. IV. 45. quid speras, quid spectas? quem tibi aut deorum aut hominum auxilio putas futurum? Tacit. Hist. V. 3. monuit ne quam deorum hominumve opem exspectarent. Sed disceptatur de constructione verborum postremorum τιν' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων, quae Hermannus commate post βλέπειν posito uno complexu comprehendit, hac, puto, sententia: cum aliquo commodo hominum, ut Schol. Laur. εἰς ἡδονήν. Ac Scholiastes quoque Rom. haec a prioribus disjunxisse videtur οὔτε θεῶν γένος οὔτε ἀνθρώπων ὄραν ἔτι ἄξιόν μοι εἰς ὠφέλειαν, sed contrario intellectu cum aliqua spe auxilii ab iis accipiendi, nec dubito, quin ille ἀνθρώπων cum ἀμερίων junxerit ut Antig. 790. ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων. Ego in Ed. Pr. rejecta Wyttenbachii correctione Bibl. Crit. II. P. II. p. 43. θεῶν τινος, omnia distinctionis signa removi: οὔτε θεῶν γένος οὔτε εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων ἡμερίων βλέπειν ἄξιός εἰμι, sic ut verbum βλέπειν dupliciter construatur cum accusativo [simplici et cum praepositione. Hesiodus Opp. 475. οὐδὲ πρὸς ἄλλους ἀγασσάαι scil. auxilii accipiendi causa, εἰς ὑμᾶς βλέπω

Iph. T. 1056. εἰς ἄλλον χεῖρα βλέψαι sive ἀποβλέψαι Philostr. V. Ap. II. 17. p. 68. Plut. V. Luc. c. VIII. πρὸς ἐκεῖνον ἐπάπταινε V. Philop. c. XII. cf. Wolf. ad Liban. Epist. CXXXII. p. 69. Hic autem praepositio ante γένος omissa est, quia sequitur εἰς ὄνησιν. Eur. Heracl. 755. μέλλω τῆς γῆς, μέλλω περὶ τῶν δόμων κίνδυνον τεμεῖν. Bion. Id. V. 11. ἐς πόσον, ἃ δειλοὶ, καμάτως κῆς ἔργα πονεῦμες; Callim. H. in Del. 17. ὀππόσαι ὠκεανόν τε καὶ ἐς τιτηνίδα Τηθύν νῆσοι ἀολλίζονται, ubi vulgo ὀππότ³ ἐς legitur. Theodoridas Epigr. XV. 44. νηὶ τε σὺν φόρῳ τε, nisi interpungendum est νηὶ τε σὺν, φόρῳ τε. Pind. P. II. 20. ὅταν δίφρον ἐν δ' ἄρματα καταξενυγνύη ἵππους. Huiusmodi locos complures collegerunt Mehlhorn. ad Anacr. p. 71. Wellauer. ad Eum. 673. Matthiae Gramm. §. 595, 4. sed nonnullos ad probandum minus idoneos. Quod quum recte animadvertisset Reisigius Conj. I. p. 241. terminosque huius usus coarctasset, ulterius provectus Bernhardy ad Dion. v. 1037. et Synt. p. 202. hanc praepositionis ellipsin soli Pindaro et Alexandrinis concessit poetis. Sed eadem usi sunt Tragicæ; Antig. 1176. πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερὸς ὄλωλεν, et v. 367. ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει, ubi nemo credet ἄνθρωπος κακόν ἔρπει sic dioi posse ut στείχε δόμους. Neque aliter recentiores Epici. Quint. XII, 167. ἀλλήλων ἴσταντο καταντίον, οἱ μὲν Ἀχαιῶν οἱ δ' ἄρ' ἔπερ Τρώων. Antip. Sid. Anth. c. VI. n. 14. τὸν μὲν γὰρ ξυλόγων, τὸν δ' ἡέρος, ὃν δ' ἀπὸ λίμνης — ἔδεκτο, et n. 111. τὰν ἔλαφον Λάδωνα καὶ ἀμφ' Ἐρυμάνδιον ὕδωρ φερβομένην cf. n. 118. et 130. Haec igitur omnia ad schema ἀπὸ κοινοῦ et ad eam speciem pertinent, quam anticipationem dicimus. Sed ubi casus obliquus significationem localem aut temporalem aut aliam perinde legitimam habet ut in Alemanis Fr. XXXVII. φοίνας καὶ ἐν διαύσοις παιᾶνα κατάρχειν, Eur. Iph. A. 210. αἰγιάλοις παρὰ τε προκάλαις δρόμιον ἔχει, Eum. 682. τό τ' ἡμᾶρ καὶ κατ' εὐφρόνην, Apollon. I. 1193. τόσση μῆκός τε καὶ ἐς πάχος, Nicand. Ther. 640. πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλλειαι, vel ubi verbum intercedit quod utroque modo pariter construi

solet, ibi prorsus nihil interest utrum praepositionem priori nomini detractam ap posteriori ex abundanti additam dicamus, Quum autem de ellipsi et pleonasmo praepositionum loquimur, nequaquam, ut quidam interpretantur, Graecos recti tam incuriosos et infantes fuisse censemus, ut quae dicere voluerint ac debuerint, non dixerint, quae vero omittere, non omiserint, sed his nominibus significamus quasdam vel a communi Graecorum usu vel a nostra loquendi consuetudine aberrationes notabiles; quas si quis breviloquentiae potius quam ellipsi adscribendas putat, verbis aliis dicit idem. — His subiungam locorum quorundam correctiones in Ed. Pr. praeposititas. Orph. H. LXXV. 10. Πολύμνια, Οὐρανίη τε Καλλιόπη σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἄγνῃ, suspicatus sum aut sic scribendum esse Καλλιόπη σὺν, μητρὶ τ', αἰοιδόταται θεαὶ ἄγναι, aut huc referendum versum hymno XXIII, importune subjectum Καλλιόπη, σὺν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἄνακτι. In quinto v. θρέπτειραι ψυχῆς διανοίας ὀρθοδότειραι fortasse librarii error est pro ὀρθώτειραι, ut saepe illi modo contrahendis modo dilatandis syllabis peccarunt. Strato Epigr. XCIV. οὐδ' αὐτὴ σ' ἡ λέξις, ἀκοινώνητε, δεδάσκει; scrib, ἀκοινονόητε, imperitissime. Themist. Or. XXVII. 336. C. ὥσπερ τὰ ὕδατα, ὅσα σημαντικά. scr. ὅσα δὴ μαντικά, ut XXXII. 358. C. ὅσα δὴ βασιλικὰ ἐρωτήματα. fontes σημαντικοὶ dici non possunt. — Apud Stob, Serm. LIV. (LII.) 48. βουλῇ καὶ μύθοισι εἰπεροπηδεῖ τέχνη, scr. καὶ ἡπεροπηίδι, quae ars ἡπεροπηίς a Polyaeo in Praef. Strat. inter praecipua imperatorum subsidia numeratur [Gaisfordus, ἡπεροπηίδι inquit, conjecerat *Tyrwhittus dudum ante Lobeckium*; scilicet in notis manu scriptis quae multo post evulgatae sunt]. Aesch. Suppl. 543. Ζεῦ πείθου τε καὶ γενέσθω. ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν fort. καὶ γένει σφ. In Epigr. Ἀδεσπ. CCXII. p. 179. T. IV.

Θαῦμα τέχνης ταύρου τε καὶ ἀνέρος, ὃν ὁ μὲν ἀλκίαν
θῆρα βίη βρίθει γυῖα τιτανόμενος.

legendum videtur ὃν ὁ κεραλκῇ. [Jacobsio ad Anth. P. n. 105. p. 656. magis placuit ὃν ὁ μεγαλκῇ, quod adjectivum nusquam legitur, usitatum vero est ταῦρος κεραλκῆς et κε-

ρεαλκίς. Sed fortasse nihil mutandum nisi ἀλλὰν in ἀλλᾶ, quod si quis cum βίῃ compositum languere putat, huic opponam illa: εἰ γὰρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἄρῃται Hesiod. Opp. 319. δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας αἰμυλίοισι λόγοις Theog. 889. ἦν πάντες ὕμεναίοισι λώτῳ συνηλάλαξαν Eur. Herc. 11. δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέει κηδοῦνῃσι Apoll. III. 462.] Ad ἀλλὰν θῆρα miror neminem apposuisse Hesiodium ἀνέρα ὕβριν decantatum magis quam intellectum. Tum in Epigr. DXXXIV. χαῖρε μελαμπέπλοισ, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι Πιερίας, praestat μελαμπεδάλοισ, et in Epigr. CCCCLXII. quod est de viatore, qui lapide hominis calvariae injecto percussus est

Ὅστιόν ὡς γὰρ ἐπληξεν, ἀφίλατο καὶ τὸν ἀφέντα
πήρωσε γλυκεροῦ βλέμματος ὀφρανίσας,
καὶ πάλιν εἰς Ἀἶδην ἐκολάζετο, τὴν ἰδίην γὰρ
ἐκλαυσεν χειρῶν εὐστοχὸν ἀφροσύνην.

scribere praestat καὶ πάλιν οἷς ἄλιτεν, eodem lapide, quo mortuum laesit, punitus est. [De productione syllabae in caesura positae quod Jacobsius dicit, vereor ut ille Epigrammaticorum canon ad quosvis hujus farraginis versificatores transferri debeat; ceterum non longius distat ὡς ἀλίτησ'.]— Similiter verba colligata diducas in Ep. CCLVII.

Ὅπτανός τὸν πτανὸν ἰδ' ὡς ἄγνῃσι κεραυνόν,
δεικνύς ὡς κρείσσον πῦρ πυρός ἐστιν Ἔρως.
pro ἰδῶν illud ἰδ' ὡς in his carminibus frequentissimum. Postremo in Epinici versibus Athen. IX. 432. ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκρολόχου γλυκύν scribendum est τῆς ἀκραχόλου. Fiorilli emendationem νασμὸν praecepit Jacobsius Animm. ad Eur. p. 114. idemque nomen Eur. Bacch. 709. pro ἐσμούς, quod Philostratus V. Soph. I. 19. ex h. l. affert, reddere conatur, sed neutro opus est. Ed. Pr. *)

*) Jamblich. V. P. XXV. 96. p. 244. ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τε καὶ πάθη καὶ νοσήματα ἀφυγίαζον scrib. μελισμάτων ἐπωδῇ. et in loco parallelo XV. 51, 134. διὰ φισμάτων καὶ μελισμάτων ψιλῇ καθαρίσει διὰ λύρας ἢ καὶ φωνῆς συντελουμένων, pro ψιλῇ τῇ κρᾶσει. quod infra legitur p. 448. ψιλῇ τῇ φράσει, ab hoc loco

V. 401. Ἀλλὰ μ' ἃ Διὸς ἀλκίμα θεός. Barocc. B. Bodl. Laud. Διὸς γ', quod Hermannus recepit. Mosq. B. θεά, quod si plus auctoritatis haberet, non spernerem. Infra quidem v. 1079. legitur Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεός et saepius nominis hujus masculina forma adjunctum habet adjectivum femininum σεμνῆς θεοῦ Iph. A. 976. τοιαύτη θεῶ Herc. 1307. τῆς θαλασσίας θεοῦ Rhes. 974. ubi duo Flor. θαλασσίῳ praebent, τῆς ποντίας θεοῦ Andr. 130. ubi in cod. ποντίου θεᾶς scriptum, ἐναλίας θεοῦ 253. ἀθανάτας θεοῦ Phoenn. 242. codd. nonnulli ἀθανάτου, quod de Apolline foret accipiendum; sed saepe etiam substantivum femininum cum adjectivo alterius generis conjunctum est. Ac si quis putat εὐκταία θεός Orest 214. νερτέρα θεός Oed. C. 1548. οὐκ ἄλλα θεός Med. 630. auribus gratiora esse quam εὐκταία θεά vel ἡ εὐκταῖος θεός, quod sentire videtur Matthiae ad Troad. v. 23. sic scribens „Αργείας θεᾶς Flor. „Vict. Havn. quod praefert Valckenarius homocoteleuto non „offensus“ plurimis exemplis demonstrari potest, hujus rei exiguam fuisse apud poetas illos curam; μεγάλιν θεᾶν Oed. C. 683. χθόνιαι θεαί 1568. ἱερῖαι δειναὶ θεαί Orest. 261. μὰ τὴν ἄνασσαν Ἀργείαν θεάν Iph. A. 739. Neque non scribi potuisset ἄλκιμος θεά. Nam adjectiva in ἴμος apud Tragicos modo communia sunt, modo per genera moventur, ac si ποίνιμος δίκη Trach. 808. ἀλκίμον μάχης Heracl. 683. λευσίμους ἀράς Agam. 1616. πομπίμους χνόας Sept. 353. θανασίμω σφαγῇ Hec. 571. euphoniae data esse statuamus, tamen cur modo ἀλώσιμος βᾶξις Agam. 10. λευσίμω χειρί Orest. 854. πενθίμους — εἰςβολάς Ion.

---

alienum sed Aeliano fortasse restituendum H. An. I. 14. λαμυρότερα ταῦτα τῇ φράσει τῶν ὀνομάτων εἴρηται pro κράσει. [Jambl. XIX. 75, 196. ἦλθεν Ἀβάρει ἀπὸ Ἑπερβορέων πρεσβύτου καθήκων scrib. καθ' ἡλικίαν]. Theo Prog. IX. 94. τῆς Μακεδόνων γῆς, ἐξ ἧς οὐδὲ δουλοῦμενοι χαίρουσιν ἄνθρωποι, apertus error pro δουλον ὠνούμενοι. Eurip. Erechth. Fr. I. 18. Matth. p. 172. ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τ' ἐκτρέφει κάλλιστα τῆς γε δίεσσι ἔχοντες συνθηρεῦομεν, sententia requirit, γῆν δίεσσι ἔχοντες τήνδε, συνθηρεῦομεν, hujus terrae lenociniis mercatores ex omnibus terrie allicimus.

676. modo *κουρίμης* — *τριχός* El. 521. *χαίτην κουρίμην* Choeph. 178. *εὐνή* — *μορσίμη* Eum. 212. *Ἰδαία μάτερ ὀβρίμα* Or. 1454. dixerint, nihil rationis dici potest. Plato Charm. 174. D. *εἰ αὕτη ἐστὶν ὠφέλιμος, ἐκείνη οὐκ ἂν εἴη ὠφελίμη ἡμῖν.*

V. 402. *Ὀλέθριον αἰκίζει* ex h. I. affert Suidas s. *Ὀλέθριον.*

V. 403. *Ποῖ τις οὖν φύγη.* Schol. *γράφεται τράπη (τραπή)* quod adscriptum est cod. La. *φύγοι* Harl. Barocc. AB. Dresd. AB. Aug. B.

V. 405—407. *Εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοῖςδ' ὁμοῦ πέλας, μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα.* Scholiastes Rom. *εἰ τὰ μὲν φθίνει, διὰ τὴν* (Schol. Laur. *κατὰ τὴν*) *κρίσιν τῶν ὀπλῶν* ac verbum *φθίνει* nonnullos ad Minervam retulisse significatione activa Triclinius refert; de secundo versu nihil adnotatum est praeter quod in Schol. Jen. legitur, *ὥφειλεν εἰπεῖν τὰ δ' ὁμοῦ, ἵνα ἢ ἀκόλουθον πρὸς τὸ, εἰ τὰ μὲν. ἐποίησε δὲ ἐναλλαγὴν,* quem apparet *τοῖς δ' legisse non τοῖςδ'.* De enallage vero sic statuisse videtur, Sophoclem pro *τὰ δὲ ὁμοῦ πέλας ἐστὶν* scil. *μοί,* solita antistrophe dixisse *τοῖς δὲ ὁμοῦ πέλας* sc. *εἰμὶ.* Triclinii haec est paraphrasis: *παραπλησίως τοῖς προκειμένοις θρέμμασι,* unde suspiceris eum ὁμῶς scriptum invenisse id est *ὁμοίως τοῖς πέλας,* nisi, ut ὁμῶς pro ὁμοῦ dixit Theocritus XXI. 6. sic hoc pro illo valere credidit. Elmslejus *τάδε δ' ὁμοῦ πέλας* addita syllaba propter antistrophum *τινὰ Τροία στρατοῦ.* Bothius *τοῖσι δ' ὁμοῦ πέλας, μωραῖς* vel *μωραῖς γ' ἄγραις.* Hermannus *τοιούτοιςδ' ὁμοῦ πέλας* scil. *οὔσι,* quod participium omitti posse demonstrat exemplo paulum dissimili Oed. C. 83. *ὥς ἐμοῦ πέλας.* atque hoc *τοιούτοιςδ'* ipse proposui in Ed. Pr. p. 286. Ellendtius, animadverso in antistrophe *τινὰ* minime necessarium, hoc autem loco *πέλας* glossematis simillimum esse, utrumque ejicit, *τοιούτοιςδ' ὁμοῦ* scribens. Neuius *τοῖς δ' ὁμοῦ πέλας* pro *ἐκείνοις ὁμοῦ πέλας οὔσι* vel *τῷ ἐκείνα πέλας εἶναι* positum putat, sed qui hoc conveniat, inexplícatum relinquit. Superest conjectura nobis oblata *τίσις,* quod a *τοῖς* una lineola distat. Certe

sententia poetae haec esse videtur: si honore et dignitate, qua olim florebam, privatus sum, ultio autem prope instat, quam provocavi pecudum caede Achaeis destinata, iique mox in me irrupturi sunt.

V. 408. Πῶς δὲ στρατὸς δίπαλτος — φονεῖοι. Hunc v. Suidas apponit s. Δίπαλτος. Eustathius p. 674, 13. παλ- τὸν εἶδος ὅπλου, ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεὺς, active ut δορίπαλτος apud Aeschylum. Hoc loco Schol. Rom. Didymi et Pii mentionem injiciunt, quorum illum δίπαλτος explicuisse παντὶ σθένει, hunc autem λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια. Utinam de difficilioribus locis illorum apposuissent sententias.

V. 410. Ἄνδρα χρήσιμον Schol. γενναῖον, quomodo Phoenn. 1730. τὸ χρήσιμον φρενῶν explicatur ab antiquo interprete.

V. 412. Ἴω πόροι ἀλὶρρόθοι. Interjectionem, quae in codd. et Edd. omnibus deest, Brunckius apposuit de sup; unus Γ. ὦ πόροι. Πόροι ἀλὶρρόθοι hinc afferunt Suidas s. Πόρος, Harpocratio s. Πόριος, ubi πόροι ἀλὶρρόθοι (sic enim scribitur) explanat hoc modo ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες, quos Homerus ἀλμυρῆντας vocat. Hesychius Πόροι, ποταμοί. Fortasse hoc loco πόροι ἀλὶρρόθοι, item ut in Aesch. Pers. 365. sunt fluctus marini, quos Ajax de litore procul adspiciebat. Αἰγαίου πελάγους ἐνάλιος πόρος Archestr. Athen. VII. 278. D. cf. Tafel. Dilucidd. Pind. T. I. p. 57. Proximum versum affert Suidas l. c. Particulam καὶ ante νέμος omittit Γ.

V. 414. Πολύν — Eustathius p. 250, 40. πολύν, πολύν με δαρὸν τε δὴ κατείχεται χρόνον. Sic etiam La. ΓΘ. Lips. A. alique cum Aldo; quam lectionem Hermannus revocavit. Mosq. B. πολύν με, πολύν, ut Brunckius edidit. Bodl. C. Dresd. A. πολύν, πολύν δαρὸν τε με. Jen. πολύν, πολύν δαρὸν τε δὴ.

V. 417. Οὐκ ἔτι — ἀμυνοάς. Hermannus aptius videtur οὐκ ἔτι γ' vel οὐκ ἐμέ γ'. Cod. Γ. οὐκέτι plene. Duo postrema versus vocabula excerpsit Suidas s. Ἀμυνοάς.

V. 419. 420. Ὡ Σκαμάνδριοι ῥοαί—εὐφρονες Ἀργείοις. Cod. Γ. ἰω̄ pro ὦ. Σκαμανδρίοις ῥοαῖσι Eur. Hel. 54. Σιμωνντίοις ῥοαῖς 259. Has Schol. dicunt εὐφρονες Ἀργείοις vocari aut quia omnes fluvii grati sunt διὰ τὸ ποτὸν, ut Aeschylus Pers. 435. Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ, aut ἐμοὶ ἐχθραὶ ῥοαὶ εὐφρονες δὲ τοῖς Ἀργείοις, τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς, quod multo significantius graviusque esse concedent, qui meminerint, homines gravi injuria laesos cuncta sibi infesta, inimicis propitia et quasi confoederata credere. V. 459. ἐχθρὸν πεδία τάδε. nec repugnat suprema consalutatio v. 861. Eustathius p. 890, 22. Scamandrum sic dici existimat διὰ τὸ χρησιμώτατον γενέσθαι τοῖς Ἑλλήσιν. Ed. Pr.

V. 421. Οὐκ ἔτ' — ἐξερέω μέγ' οἶον — haec excerpit Suidas s. Οἶον, servata diaeresi ἐξερέω, cujus quae reperiuntur exempla praeter καλέω Agam. 147. et nonnulla incerta ut ἰλέομαι Suppl. 116. 127. metri causa necessaria sunt potissimum in numeris dactylicis τρομέων Prom. 542. νείκεος Sept. 938. ὑπέσχεο Oed. C. 227. ἔπειο 178. ναιετάοντες Trach. 636. εὐρέϊ 114. ὑπεράχθεο El. 178. ῥέεθρον 863. ἐμπνέει Orest. 155. μεδέουσα Hipp. 167. ὄψεαι Androm. 1225. εὐόσα ib. 114. τείχεα Phoen. 804. et ordinaria illa ἄχεα et πάθεα quapropter nescio an ἐξερέω scribendum sit. In anapaestis vero dominatur diaeresis ἀπρόοπτος Prom. 1082. τρομέονται Pers. 64. τονέες 63. ποθέουσαι 540. (ubi fortasse ἀβρόγονοι scribendum pro ἀβρόγοι) αἶδα Sept. 870. πρόνοον Suppl. 970. μεδέουσα Orest. 1690. et particula καὶ cum subsequente vocabulo adeo saepe non contrahitur: καὶ ἐπ' αἰσχύνῃν Hipp. 246. Iph. T. 5. El. 1318. καὶ ἀποτρέπομαι Sept. 1063. καὶ ὑπερβορέου Choeph. 371. καὶ ἀκοντισταί Pers. 51. καὶ ἀμηνίτω Suppl. 954. καὶ ἐς ἄλλοτρίας Eur. El. 1317. καὶ ἀναιδίας Troad. 783. ut contracta κατ' ἀμφοτέρων Ale. 923. κἀνέλπιστον Iph. T. 1495. κἀγὼ Troad. 787. κἀμοί El. 1329. suspicionem commoveant. In trimetris iambicis diverbiorum pauca reperiuntur: ῥέεθρον Pers. 495. et Eur. El. 495. νόον Choeph. 738. δίπλοοι Fragm. CCCXIII. εὐροον Philoct. 491.

et ap. Eur. El. 775. *δίχροον εἰς ἀμαξίτον*. scribendum puto pro *δίχροτον*, quod longe aliam habet significationem. Ed. Pr.

V. 424. *Οἶον οὐτίνα Τροία στρατοῦ δέρχθη* — tetigit Eustath. p. 126, 41. et 1133, 50. *οἶον οὐτίνα στρατοῦ ἐδέρχθη Τροία* — *Ἑλληνίδος*. *Ἑλληνίδος* etiam Aug. B. *δέρχθη* Hermannus cum *comonide*; idem *ἀπὸ* revocavit, quod priores in *ἀπο* mutaverunt. In v. 427. libri aliquot *πρόκειται*.

V. 428. *Οὔτοι σ' ἀπείργειν* et seqq. verbis mutatis exponit Eustath. p. 914, 30. Ed. Pr. Elmslejum *οὐδ' ὅπως* inferentem pro *οὐθ' ὅπως* refutavit Hermannus; idem tamen recepit Dindorfius.

V. 430. *Αἰαί τίς ἄν ποτ'* — Hunc et duos seqq. versus usque ad *τρίς* proferunt Suidas s. *Αἰ αἰ αἰ αἰ*, et tertio addito Etym. M. s. *Αἰας*, hic interjectionem circumflectens, ille acuens ut Ald. et vett. Edd. sed s. *Δυστράπελος*, ubi quatuor vv. 430—34. integri leguntur, circumflectit. Schol. Aesch. Prom. v. 136. *τὰ εἰς αἰ λήγοντα ἐπιρρήματα ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται, ἰατταταῖ, παπαῖ, αἰ, καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ βαβαί, καὶ καὶ οὐαί*. Grammaticus Hermanni p. 460. addit *ἡ δὲ συνήθεια ὀξύνει τὸ ἀταταί καὶ τὸ παπαί* v. Fisch. ad Well. T. I. 270. Brunckius, „ludicrum est, inquit, et a gravitate „tragoediae alienum malis aliquem oppressum e vocum simili „sono et tam frigida etymologia conquerendi argumentum „sumere. Hujusmodi lusibus mire indulgit Euripides, quibus „noster adeo temperavit, ut in ejus reliquiis vix aliud praeter hoc exemplum reperiatur.“ In hoc Brunckius sequutus est Valckenarii judicium, qui ad Phoen. p. 12. pariter Euripidem reprehendit, Sophoclem absolvit; sed neuter verum vidit. Nam et veteres solebant omina factorum e nominibus capere et nostros quoque animos advertit illa quamvis fortuita consensio. Ineptum quidem Plutarcho in V. Nic. I. videtur Timaei acumen *τῇ περικοπῇ τῶν Ἑρμῶν προσημαίνειν τοῖς Ἀθηναίοις τὸ δαιμόνιον, ὡς ὑπὸ Ἑρμοκράτους πλεῖστα πείσονται*, idemque valet de multis hujus *συνεμπιπτάσεως*

exemplis, quibus Diodorus IV. 76. et 82. alique veterum utuntur, non casus solum sed etiā mores hominum cum eorum nominibus fataliter congruere rati, ut Rutilius ait Itin. I. 309. *Nominibus certos credam decurrere mores, Moribus an potius nomina certa dari?* cf. Interpp. ad Auson. Epigr. XX. p. 19. Eleganter lusit Philodemus Anth. Pal. c. V. n. 115.

αὐταὶ ποὺ Μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὥς αἰεὶ Δημοῦς θερμοῦς ἔχει με πόθος.

sed serio Aeschylus Helenam divinitus denominatam censet ὥς ἔλενανν, et Sophocles ipse παρετυμολογεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσεώς Ὅρθως Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς etc. Auctor vitae p. XII. et Tyrus Fr. I. σαφῶς Σιδηρῶ καὶ φέρουσα τοῦνομα. Ed. Pr. Pluribus de veterum in observandis nominum ominibus superstitione ejusque causis disserui in Aglaoph. p. 870. Pro τοιοῦτοις Edd. Flor. I. et Brubb. τοσοῦτοις.

V. 435. 436. Τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων. Perperam Triclinius ἀριστεύσας στρατοῦ absolute posita, τὰ — καλλιστεῖα cum πᾶσαν εὐκλειαν conjuncta esse credidit, unde hypostigme nata post καλλιστεῖα, quam in Addend. Ed. Pr. delendam esse monui. Scholiastes sic ut Matthiae Gramm. §. 423. p. 779. ἀριστεύσας interpretatur τῷ ἀριστεύσαι λαβών, Hesionam intelligens, quae Telamoni data est ἀριστεῖον Apollod. II. 6, 4. et praedicatur infra v. 1300. στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἴσχει ξύνεννον μητέρα. Sed quum substantiva τὰ πρῶτεῖα, τὰ πρεσβεῖα etc. non semper praemia sed interdum principatum ipsum significant, verba illa, si per se spectentur, non plus declarant quam κάλλιστα ἀριστεύσας, vel καλλίστας ἀριστείας ἀριστεύσας, ut Plutarchus dixit V. Pelop. c. XXXIV. τυραννοκτονία μεμιγμένην ἀριστείαν ἀριστεύσας. Verba ab utroque gradu composita, ἀριστεύειν, καλλιστεύειν, κρατιστεύειν, μειοῦν, ἐλαττοῦν, ἡττάσθαι, νεωτερίζειν antiquitatis auctoritatem habent, alia dubiae aetatis sunt: πρωτιστεύειν M. Anton. VII. 55. ἀρειοῦν Arcad. p. 164. Hesych. s. Ἀρειούσει (ἀρειώσει) βελτιοῦν Sophocl. Ajax. Ed. 2.

v. Wytttenbach. ad Plut. T. I. 553. *μεγιστεύνειν, καλλιοῦν, κρεισσοῦν, ὀλιζοῦν, ἐλαττονεῖν, κρειττονεύειν* Herodian. Epim. p. 69. Non meliore jure sunt latina *certiorare, diminorare, meliorare, pejorare, infimare, intimare, proximare, postumare*, cum substantivis *summitas, proximitas, maximitas, postremitas*, quibus in graeco sermone unicum est quod conferri possit, ῥαστώνη. — In seq. versu Brunkius ἐς, ut solet, pro εἰς.

V. 439. Οὐδ' ἔργα μείω — repetit Suidas s. Οὐδ' ἔργα.

V. 441. Καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι. Sic Suidas s. Τοσοῦτον et codd. fere omnes ut Aristid. p. 501. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐπίστασθε. Sed in Γ. Dresd. A. Mosq. B. deest γέ, ut in simili exordio Oed. T. 1455. et El. 331. καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, cod. Monac. particulam posteriore loco omittit. Τοσοῦτόν γ' in hac parte senarii legitur saepius Philoct. 1305. Hipp. 1250. ubi Ald. et vett. Edd. γέ praetereunt; τοσοῦτον solum in penthemimeri ante consonantem Med. 371. Philoct. 1223. et altera forma πῶς δὴ τοσοῦτο μῆκος Eum. 196. 421. Arist. Nubb. 831. ubi Hermannus ex plerisque codd. τοσοῦτον edidit. Sic etiam τίπτειν τοιοῦτο πᾶν Androm. 173. et εἰ πᾶσι ταῦτό καλόν Phoen. 502. ubi codd. quidam ταῦτόν, quod saepius in hac sede ante consonam extat Hipp. 1192. Hel. 495. Iph. T. 581. et perinde ut illud ubique scribendum apud Atticos, si valet Criticorum quorundam ratio omnia exaequantium v. Hermann. ad Oed. C. 794. Matthiae ad Iph. T. 641. ad Hipp. 1240. ad Phoen. 499. Sed de aliis quoque vocabulis quaeri potest, utra forma in hac senarii parte uti maluerint poetae attici, spondaica an trochaica; ταῖς θεαῖσι πρῶτα Troad. 969. πρόσθ' ἔστε πρῶτον Heracl. 470. Τρῶες δὲ πρῶτον Troad. 386. ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι Oed. C. 421. πικροὺς ἐγὼ σφι Med. 398. quam formam Elmslejus Tragicis in universum abjudicat ad Med. 393. πιθοῦ πάρασχε Hec. 842. Μελέα' ἐπίσχεσ Andr. 551. τρόποι τοιοῦτοι Eur. El. 1117. et 384. ubi Stobaeus τοιοῦδε. Et vocalis si sequitur, num vocativi tertiae declinationis ᾧ φίλτατ' Ἐκτορ Androm. 222. ᾧ φίλ-

ταῦτ' Ἄαν Aj. 1015. et similes Andr. v. 668. Iph. T. 271. an nominativi praesent. Adverbia in *θεν* exeuntia jam olim in quaestionem vocavi ad Phryn. p. 285. Etenim praeter locos illic memoratos *ὑπερθε* legitur Philoct. 29. Eur. Fragm. Sis. I. v. 31. *ἐνερθε* Eum. 977. (Rob. *ἐνερθεν*) *πάροιδε* Ion. 1580. Eum. 463. (cod. *πάροιδεν*) Eur. El. 904. sed *πάροιδεν* ib. 401. Heracl. 852. Hel. 465. 492. et Agam. 1345. ubi Blomfieldius Porsonum sequutus *πάροιδε* scripsit, nihil autem dixit de *ἄνωθεν* 844. et 1569. quod eodem modo scriptum est Hel. 1014. Acharn. 804. *κεῖθεν* Herc. 1128. Matthiae, qui Andr. 54. e codd. *πρόσθε* et Suppl. 667. Iph. T. 1333. *ὀπισθε* scripsit, multis aliis locis alteram formam retinuit; neque video, ad rem dirimendam quid afferri possit praeter literae finalis omissionem, *μόνον δέδορκε τήν* — et *ἡ κἄν δόμοισι τυγχάνει* — quo ipso tamen in loco nunquam *ἡμῖν*, *ὑμῖν* ante vocalem reperiuntur sed *κοινῇ παρ' ἡμῖν αἰέν* etc. Ceterum illam ad Phryn. annotationem quum vir doctissimus, quem modo nominavi, paullo properantius legisset, in Addend. ad Andr. v. 10. sententiam mihi tribuit alienissimam, *antiquiores dixisse πρόσθεν*, non *πρόσθε*, idque refellit aliquot Tragicorum exemplis, quibus potuisset Homeri, Hesiodi, aliorumque multorum adjungere auctoritates. Quosnam ego scriptores intelligi voluerim, manifestum facit tota disputatio et subscripta Platonis, Xenophontis et Lysiae nomina, apud quos quum *πρόσθεν*, *ὀπισθεν*, *ἐκεῖθεν* et cetera singulis fere paginis reperissem, breviores autem formas vix ter quaterve, nec sine codicum dissensione, has suspicatus sum aut a librariis profectas esse *N* finale crebro omittentibus, aut ab editoribus ad lineolam istam tenuem, qua haec litera notari solet v. Bast. Diss. Palaeogr. p. 740. et 762. parum attentis. Si vero in libris nuper collatis *πρόσθε* saepius repertum est, id neque ante quam editi essent sciri potuit, neque, postquam editi sunt, uni Schaefero scire contigit, qui in App. ad Dem. T. II. 173. illam Matthiaei reprehensionem suam fecit, ceterum ad hujus rei disceptationem nihil contulit. *Ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις* legitur Dem. p. Cor. 257, 14. ubi unus cod. deterioris notae

ἐμπροσθε exhibet nec recepit Bekkerus, sed p. 293, 15. ob quatuor meliorum consensum hoc receptum est, similiterque τὸν ἐμπροσθε χρόνον ib. 319, 25. c. Mjd. 516, 22. c. Timocr. 742, 4. ex aliquot libris editum sed in Fals. Leg. 423, 25. ubi unus Paris. ἐμπροσθε praefert, et p. 434, 11. ubi nullus huc declinat, ἐμπροσθεν remansit; in Or. c. Euerg. 1146. pro ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ substitutum est πρόσθε, uno cod. ἐμπροσθε praebente; ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ constanter legitur c. Nicostr. 1248, 3. et 1249, 1. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ fals. leg. 361, 12. p. 446, 9. c. Steph. 1226, 17. ἐμπροσθεν τοῦ συνεδρίου c. Theocr. 1324, 11. intactum restat, sed pro πρόσθεν τῶν Ἑπωνύμων c. Lept. 485, 17. c. Tim. 795, 19. p. 708, 8. Bekkerus modo e paucis modo e pluribus πρόσθε edidit retento tamen πρόσθεν p. 708. Postremo τὰ πρόσθεν πεπραγμένα fals. leg. 381, 19. nihil discrepantibus libris, nisi quod plerique ἐμπροσθεν exhibent, et in Ep. II. 1471, 10. ὁ πρόσθεν προεληλυθὼς χρόνος, qua dictione nunquam utitur Demosthenes, unius cod. auctoritate mutatum in πρόσθε. Apud Platonem quae extant hujus adverbii exempla, in Ind. Lectt. Acad. a. MDCCCXXX. colligere institui sed non absolvi, quum Schneiderum ad Plat. Civ. T. I. p. 124. hanc curam sibi suscepisse intellexissem, qui si non plura atque locupletiora cognosset testimonia quam ante hos quindecim annos innotuerant, dubito num aliter atque ego judicaturus fuisset. In Isocr. c. Callim. 382. (458, 61.) pro vulgato πρόσθεν Bekkerus πρόσθε et Epist. IV. 415, 10. εἰς τοῦμπροσθε incertum quo auctore scripsit. In universum vero literae finalis exempla tanto numero superant, ut alteram scripturam non rejiciam quidem ab Atticorum usu, nam codicibus bonis et conspirantibus nonnunquam, ut ajunt, vel contra rationem obtemperandum est, sed tamen mirari non desistam, cur iidem scriptores in eadem formula ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, centies pleniore forma, quinquies, si forte, minus plena uti decreverint.

V. 442. Εἰ ζῶν Ἀχιλλεύς τῶν ὀπλῶν τῶν ὧν πέρι. Quid sibi voluerit Porsonus, quum τῶνδ' ὀπλῶν corrigeret, parum apertum est.

V. 445. *Νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντοουργῶ φρένας.* Cod. Γ. *νῦν ὦδ'.* — Aeschylus Sept. 655. *φωτὶ παντόλμῳ φρένας.* Sophoclis versum afferunt Suidas s. *Παντοουργῶ* et Thomas s. *Πανοῦργος* p. 677. ac saepius attigit Eustathius p. 524, 40. p. 647, 32. p. 1848, 51. *ὁ πανοῦργος καὶ παντοουργὸς διάφορον σημασίαν ἔχει παρὰ γε τοῖς ὕστερον.* Σοφοκλῆς γὰρ καὶ τὸν παντοουργὸν εἰς ταὐτὸν ἄγει τῷ πανοῦργῳ, εἰπὼν ἀνδρὶ παντοουργῷ φρένας, cui pariter ut Thomae pro *φωτὶ* subrepsit inter scribendum notius ἀνδρὶ cf. Wellauer. ad Apoll. I. 1. *Παντορέκτης* ἔρως Anacreo Od. X. 11. quod restituendum Juliano Or. VI. 197. [restituit jam Wytttenbachius Ep. Cr. p. 239.] Pro *ξενοδαί-κταν* vero Eur. Herc. 391. propter insolentem synaeresin scripserim *ξανοραιστήν.* [*Λεδαίγμενος* tamen Pindaro, *δαιχθεῖς* etiam Euripidi tribuitur v. Buttm. in Ind. Anomm.] Apud Hesychium *Παρήκτης πάντα πράττων ἐπὶ κακῷ* et *Παρόρήκης*, quod iisdem verbis interpretatur, mendose scripta sunt pro *παρόρεκτης.* *Ῥέκτης ἀνὴρ καὶ νέος* Synes. Ep. LXVII. 209. D. *δραστήριος καὶ ῥέκτης ἀνὴρ* Cinnam. Hist. L. III. 1. apud antiquiores non legi; qui nihil pensi neque sancti habet, *παντοποιός* dicitur Theophr. Char. VI. Ad propositum locum pertinent Ajacis verba ap. Liban. T. I. 166. *θανυμάσαντες τὴν Ὀδυσσεὺς κομπήσιαν* (id est *πανουργίαν* v. Moeris p. 237.) *οὐδαμοῦ θέντες τὰς ἐμὰς ἀριστείας.* Verbum *πράσσειν* pro *καταχειρίζεσθαι* dici ostendit Duckerus ad Thucyd. IV. 89. Ed. Pr.

V. 447. *Καὶ φρένες διάστροφοι.* Thomas M. p. 221. *φρένες διάστροφοι τοῦ μαινομένου* vel ex hoc loco vel ex Aesch. Prom. 678. Inverso ordine cod. Γ. *καὶ διάστροφοι φρένες.* Reiskius malebat *τό τ' ὄμμα* pro *τόδ'.* Ed. Pr.

V. 448. *Γνώμης ἀπῆξαν.* Schol. Rom. *εἰ μὴ διὰ ἔκστασιν τοῦ δέοντος ἐξέπεσον αἱ διάνοιαι μοι*, quod ad lectionem a Turn. Steph. Cant. receptam *ἀπῆξαν* spectat. Alter *ἀντὶ τοῦ ἀπήγαγον* γράφεται καὶ *ἀπείρξαν*, ὃ ἐστὶν *ἐκώλυσαν.* Hoc *ἀπείρξαν* legitur in Bar. A. Γ. Mosq. B. Dresd. B. et Junt. Ceteri et Ald. *ἀπῆξαν*, quod ne quis pro *ἀπῆξαν* valere putet, Brunckius veteres *ἀπῆξα* scribere ad-

notat. Hinc Abreschius ad Aesch. IV. p. 25. emendabat γνώμης μ' ἀπῆξαν. Sed aoristo ἤξα, quem Heathius Aeschylo Choeph. 950. Brunckius Aristophani Rann. 468. intulit, Tragici non utuntur. — Ad Sophoclis locum referenda sunt Libanii verba Ep. DCCCLI. p. 400. οὐδὲ μικροῦ ἐμιμήσω τὸν Αἴαντα τὸν ἄλλα μὲν βουλευθέντα, ἄλλα δὲ ἀναγκασθέντα. Ed. Pr.

V. 449. Οὐκ ἂν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν. Eustathius p. 361, 29. inter alios Sophoclis anachronismos refert τὸ οὐκ ἂν ποτε δίκην ὧδ' ἐψήφισαν ψηφίζειν γὰρ οὐπω εἶδξαν (ἤδεσαν) ἤρωες. Ed. Pr. Οὐκ ἂν ἐψήφισαν pro οὐκ ἂν ψηφίσειαν ut Plat. Eryx. 393. D. οὐκ ἂν προηρείτο, εἰ μὴ-ἤγειτο. Julian. Ep. XXXIX. p. 70. οὐκ ἂν με τις ἐγράψατο παραβαίνοντα τὸν νόμον, εἴ σε — ἀξιώσαιμι. Praeterea non praetermittendum est Sophoclem activo usum esse pro medio. Plato Gorg. 515. E. οὐδεμίαν αἰσχρὰν δίκην καταψηφίσαντο αὐτοῦ.

V. 450. Γοργῶπις ἀδάμαστος θεά. Hunc et seq. versum reddit Suidas s. Ἀδάμαστος, ubi glossema παρθένος subrepsit pro ἀδάμαστος in quo omnes codd. consentiunt. Hermannus tamen et ceteri ἀδάματος scripserunt, Criticorum Anglorum sententiae obsequuti, cui nihil derogare volo sed plane exploratam esse non puto.

V. 451. Χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμήν. Sic Ven. La. Θ. et plerique codd. Ἐπεντείνοντ' Paris. E. Aug. B. Dresd. AB. et alii quidam cum Aldo. In cod. Γ. ἐπεντύνοντ', sed supra scripta syllaba ει, ἐπεκτείνοντα supra scriptum habent Dresd. B. Mosq. A. idemque in duobus Lips. lectioni ἐπεντύνοντ' pro glossemate adscriptum est. Olim illud probavi cum Brunck. Schaef. et aliis; nunc ἐπεντύνοντα secundum Hermannum edidi ut lectius. Oppianus Hal. V. 562. ἤδη γὰρ δελφῖσιν ἐπεντύνουσιν ἄρῃα nec multum differunt bellum sive impetum parare et manum ad occidendum paratam habere. Valckenarii emendatione ἐπενθύνοντ' ad Hipp. 1183. non utimur.

V. 452. Ἐμβалоῦσα λυσσώδη νόσον. Suidas l. c. λυσσώδει νόσῳ, quod Hemsterhusio placuisse refert Ruhnkenius ad Tim. p. 106. Nos codicum fidem potiore ducimus. Ed. Pr.

V. 453. Ὡςτ' ἐν τοιοῖσδε — βοτοῖς. *Tam vilibus pecudibus*, ut interpretatur Matthiae ad h. l. et in Gramm. S. 471. p. 875. improbans Hermannii sententiam, qui ὥςτ' ἐν τοιοῖσδε βοτοῖς dictum putat pro ὥςτ' ὥδ' ἐν βοτοῖς.

V. 455. Ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος. Schol. Rom. γράφεται οὐκ ἔχοντος, δηλονότι τὸ ἐγκλημα τῆς φυγῆς αὐτῶν, quod ineptum est. Ed. Pa.

V. 456. Φύγοι γ' ἂν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα. Mosq. A. τᾶν, quod Hermannus Elmslejo assensus recepit ut frequens in apodosi v. Wellauer. ad Sept. 534. Sententia similis El. 687. ὅταν δέ τις θεῶν βλάβηται, δύναται ἂν οὐδ' ἂν λοχύων φυγεῖν.

V. 458. Ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός. Nonnulli post ἐχθαίρομαι et post στρατός plenius interpungunt, sic ut haec μισεῖ δέ — ἐχθεῖ δέ — incise membratimque proferantur. Sed vis relativi ὅστις ad omnia pertinere videtur ὅντινα θεοὶ ἐχθαίρουσι, μισεῖ δέ στρατός, ἐχθεῖ δέ Τροία. Si de alio loqueretur Ajax, sic diceret ὅστις ἐχθαίρεται, μισεῖ δέ αὐτόν, ut Demosth. p. 53, 3. οἷς οὐκ ἐχαρίζοντο, οὐδὲ ἐφίλουν αὐτούς etc. ἔχω Ἑλένην, ἣν κόροι ὤλβισαν, ἐμοῦ δ' ἐνόσφισαν θεοὶ σε Eur. Hel. 648. qui locus varie tractatur *).

V. 459. Καὶ πεδία τάδε. Hermannus Praef. Hec. XXXIX. correxit καὶ πέδον τόδε. Similes tamen exitus Philoct. 1303. ἄνδρα πολέμιον Eur. Hel. 995. ἐς τὸ δῆλυ

---

*) Nonnunquam, si quis de se tanquam de alio loquitur, personae miscentur. Hom. II. K. 88. est Agamemno de se loquens: γνῶσαι Ἀγαμέμνονα τὸν Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισιν, εἰσέκε μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη. Soph. Oed. C. 3. τίς δέξεται Οἰδίπουν σμικρὸν φέροντα καὶ τόδ' ἔξαρκόν ἐμοί. Xenoph. Anab. VII. 6, 36. ἦν ταῦτα ποιήσῃς ἄνδρα κατακτανόντες ἴσασθε — πᾶν, ὅσον ἐγὼ ἰδυνάμην, διατινάμενον. Plato Gorg. 458. A. ἐγὼ δέ τίμων εἰμὶ; τῶν ἡδέως ἂν ἐλεγχθέντων εἴ τι μὴ ἀληθές λέγοιμι. Apud Apollonium III. 559. ἡ ῥα γυναιξὶν ὁμόστολοι ἐνθάδ' ἔβημεν, οἱ Κύπριν καλέουσι ἐπίροσθον ἄμμι πίλεσθαι, quae qui dicit consilii a se improbat auctores primum a se et a reliquo Argonautarum coetu segregans tertia utitur persona, mox autem, quia omnes eidem societati adscripti sunt, ad pronomem primae personae relabitur.

τρεπόμενος. Ion. 1541. τοῦ θεοῦ δὲ λεγόμενος. Pluralis τὰ πίδα legitur Eur. Bacch. 588. Graecis inusitatus, quod non satis attendit Jacobsius Exerce. Crit. I. 150. et Animm. ad Eur. p. 131. eundem numerum inferens Eur. Hel. v. 2. Νεῖλος ὃς Αἰγύπτου πίδαων ὑγραίνει γύας. Ed. Pn. [Quod olim suspicabar, hoc loco pro γύας scribendum esse χοαῖς, id nequaquam tuebor, sed idem exempla parallelismi, quae Matthiae ad h. v. affert, parum opportuna judico, partim propter lectionis et interpretationis ambiguitatem, partim quia, quae ambigua non sunt, duo nomina longe diversae significationis continent, unum ἔχιδνα et γραφή, alterum φυγή et ποῦς, tertium ὄπλα et πύργοι, inter quae plurimum interest, sed πίδαων et γύαι propemodum idem significant. Num quis parallela dicat, quae Euripides composuit casibus paribus Iph. A. 1434. τί σιγῇ δακρύοις τέγγεις κόρας vel ibidem v. 765. Ἄρης εὐπρώρος πλάταις εἰρεσία πελάζει (Σιμωνντίοις ὀχετοῖς). Haec si indiscrete proponantur tironibus, periculum est ne graece dici putent Τυδεὺς ἄνδρα ἔκτεινε φῶτα. Reisigius autem, quem Matthiae antestatur, inconsiderate illud πίδαων — γύας cum Aristophaneo πίδαων — μελανοσυρμαῖον λεών et id genus alijs comparat, in quibus ne umbra quidem similitudinis apparet.]

V. 461. Λιπὼν μόνους Ἀτρεΐδας πέλαγος Αἰγαῖον περῶ. Eur. Hel. 1199. κενὰς λιποῦσ' ἔδρας. Iph. A. 806. οἴκους ἐρήμους ἐκλιπόντες. Tryphiod. 141. λιπόντες ἐρημαίην χθονὸς ἀκτῆν. Plato Polit. 298. B. καταλιπόντες ἐρήμους, et Plutarch. V. Lucull. c. XXX. οἰγήσονται τὸν Πόντον ἐρημον ἀπολιπόντες, id est destituentes, quod plus est quam relinquentes, idque hoc loco significari Scholiastes docet. Αἰγαῖον in omnibus codd. eodem notatur accentu, etsi Suidas αἰγαιος κόλπος et αἰγαῖον πέλαγος s. h. v. ἀττικώτερον esse dicit, eaque notatio in utroque genere vulgo recepta est; ὁ Αἰγαῖος Aristot. Meteor. II. 1. 354, 15. Plut. V. Cim. c. VIII. Lucian. Navig. §. 32. Aristid. 248. T. I. Galen. de Med. Simpl. IX. 2. p. 172. T. XII. The-mist. Or. I. 7. Philostr. V. Ap. IV. 24. p. 163. τὸ Αἰγαῖον Herodo. IV. 85. VII. 55. Thucyd. IV. 109, 4. Aristot. de

Mund. c. III. Menand. Fragm. p. 26. Callim. Fragm. CXV. Diod. V. 47. Strab. VIII. 239. XIII. 417. Lucian. Hermot. §. 28. Maxim. Tyr. XXXIX. 250. Append. Epigr. XV. 758. Nonnulla tamen in Tragicorum libris supersunt alterius scripturae vestigia; in Eur. Andr. v. 1. et 82. pro *Αἰγαῖον* cod. Havn. proparoxytonon praebet, ut legitur in Julian. Or. V. 159. D. pro *Αἰγαῖον πέλαγος* Aesch. Agam. 645. apud Grammaticum, qui hunc locum transscripsit, *Αἴγσον* legitur. Si mare ab urbe *Αἰγαί* denominatum est v. Strab. VIII. 386. Schol. Apoll. I. 1165. Schol. Pind. V. 67. eodem accentu scribi oportet quo gentilicium *Αἰγαῖος*, si a fluctibus (*αἴγες*) v. Reiff. ad Artem. p. 328. *Αἴγειον*, pro quo dorice *Αἰγαῖον* dici ut *κῆπαιρος* tradit Etym. M. p. 28, 36. mutati autem accentus rationem non reddit neque aliud catabibasmi exemplum in promptu est praeter illud *λιγαία* in versu aeolici poetae, quod Lehrsius in Quaest. Epic. Spec. I. p. 8. merito rejicit, Hermannus Opusc. T. II. 201. *λίγαια* scribit. Sed haec accentus inconstantia reperitur in multis nominibus propriis in *αῖος* exeuntibus, *Πήδαιος*, *Τρύγαιος*, *Ἐρυσίχαιος* etc. quae in alium locum differo.

V. 462. *Καὶ ποῖον ὄμμα δηλώσω.* Herodo. I. 37. *τέοισι με χορή ὄμμασι φαίνεσθαι.* Aeschin. c. Ctes. 512. *ποίοις ὄμμασι τὰς ἱεσίας ποιεῖσθε.* Iph. A. 457. *ποῖον ὄμμα συμβαλῶ.* — Ex hac Ajacis oratione multa transtulit Libanius in declamationem Ajacis morituri T. IV. 1039. Ed. Pa.

V. 465. *Στέφανον εὐκλείας* — eadem verba Eur. Suppl. 325. Antiop. Fragm. XXXVIII. (4.) 80. *στέφανος ἀριστείας* Dionys. Antiqq. VI. c. 58. *στέφανος δικαιοσύνης καὶ χρηστότητος* Plut. Comp. Philop. c. Flam. c. III. *στέφανον ἀρετῆς στεφανωσάμενος ἦκω* Philostr. V. Ap. VII. 14, 294.

V. 466. *Ἀλλὰ δὴτ' ἰὼν* — Hic fortasse poetae animo occurrebat, quod a nonnullis memoriae proditum videtur, Ajacem insanum in hostes impetum fecisse. Cicero Tusc. IV. c. 24. *semper Ajax fortis, fortissimus tamen cum Danaïis inclinantibus praelium instituit insaniens*, quod Gronovius Observatt. II. 2, 172. non recte de ira accepit, Philostr. Herr. XI. 721. *μανέντα αὐτὸν ἔδεισαν πλέον μὴ προςβαλὼν τῷ τείχει ῥήξει αὐτό.* Ed. Pa.

V. 467. *Ξυμπεσὼν μόνος μόνοις.* Cod. Γ. *ἐμπεσὼν.* Ordo verborum in hoc parallelismo legitimus est ut rectus casus praecedat, obliquus sequatur, *σὺν τέκνοις μόνῃ μόνοις*, *Ἐκτορος μόνος μόνου* v. Aj. 1283. Heracl. 807. Med. 513. Demosth. 273, 1. Aristot. Epigr. ap. Aelian. H. Ann. XI. 49. cf. Abresch. Auct. p. 224. *Pro δρᾶν τι χρῆσθόν* Euripides Iph. A. 371. *δρᾶν τι κεδνόν.*

V. 469. *Ὡδὲ γ' Ἀτρεΐδας ἄν εὐφράναιμί που.* Mosq. B. et alius *ὦδ' ἄν Ἀτρ. εὐφρ.* ex quo Elmsleji nata est conjectura *ἀλλ' ὦδ' ἄν Ἀτρεΐδας ἄν.* — *Εὐφράνομι* exhibent Jen. Aug. C. duo Lips. Heidelb. Ald. ut *ἐπαινέσοι ἄν* Plato Legg. IV. 719. E. *κολάσοιεν ἄν* M. Anton. Epist. 277. v. Saupp. ad Lyc. p. 97. et saepius post particulas *εἰ ἄψοιτο* Themist. Or. XXI. 256. A. ubi *ἄψαιτο* corrigunt, *ὅπως ἄν τι διδάξαιμι καὶ προσεξοίμην ὑμᾶς* XXIII. 283. *ὡς θεάσονται* Herodian. III. 4. p. 61, 13. *εἰ καταυλήσοι τις* Athen. XIV. 624. Apud Themist. Or. XXV. 310. C. *ὅς ἄν* — *εὐτρεπίσοι*, *ὅς* — *χωρήσει*, Harduinus *εὐτρεπίσειεν* emendat.

V. 472. *Μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος* — affert Suidas s. *Ἄσπλαγχνος* omissio γ'.

V. 473. *Αἰσχρόν γάρ* — Hunc versum cum proximo exhibet idem s. *Αἰσχρόν*, cum sex seqq. Stobaeus Serm. T. VII. 3. p. 174. et CXXI. 22.

V. 475. 476. *Τί γάρ παρ' ἡμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν.* Sententiae summam reddit Eustathius p. 906, 35. *τὸ μετ' εὐκλείας θανεῖν τῶν ἀγαθῶν μόνον ἴδιον, καὶ τὴν παραντίκα σωτηρίαν οὐκ ἀπαλλαγὴν θανάτου δοξάζει ἀλλὰ μικρὰν χρόνον ἀναβολὴν· τί γάρ παρ' ἡμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει.* id quod alii aliis verbis pronuntiaverunt. Plut V. Caes. c. LVII. 734. E. *βέλτιόν ἐστιν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ αἰεὶ προσδοκᾶν.* Liban. T. IV. 143. *ἦττον εἰς συμφορὰν εἰσάπαξ ἀποθανεῖν ἢ πολλάκις ἐγγυὲς ἵεναι τοῦ θανάτου.* Sed alterius versus et lectio incerta est et interpretatio. Schol. min. *τί γάρ ἔχει ἡμέρα τέρπειν προσθεῖσα ἑαυτὴν δηλονότι ἐπὶ ἡματι καὶ ἀνεθεῖσα τοῦ κατθανεῖν ἥγουν ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου.* Hic igitur *ἀνεθεῖσα* legit ut Bodl. Membr. Aug.

C. aliq̄ue intra lineas, quod recepit Brunckius; ceteri ἀνα-
 θείσα, ut Stob. l. c. et Moschopulus Lex. s. Ἀνατίθημι,
 τὸ ἀναθεῖσα τοῦ κατθανεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ κατὰ διά-
 φρασιν (κατὰ διάφορα Grammaticus Ammonio praemissus)
 συντακτικόν εἰς γενικὴν, ὅλον ὑπέρθεσιν ποιουμένη τοῦ
 θανάτου. Hermannus, qui ἀναθεῖσα adscivit, utrumque ita
 interpretatur: *quid potest dies cum die alternans oblectatio-
 nis habere, quum nihil nisi de moriendi necessitate aut ad-
 dat aliquid aut differat*, genitivo τοῦ κατθανεῖν partitivam,
 ut videtur, notionem subjiciens, quae verbo προσθεῖναι ap-
 prime convenit sed cum ἀναθεῖναι minus apte conciliata
 est. Interim Hermannii sententiam veri simillimam duco, hoc
 uno excepto, quod ἡμέρα παρ' ἡμέραν non alterni dies signi-
 ficare videntur sed ἡμέρα παρ' ἡμέραν θεωρουμένη sive ἡμέραι
 παρὰλληλα ἐξεταζόμεναι. Neque enim unus post alterum dies fi-
 nem fatalem nobis admovet removetque, sic ut de nobis dici possit,
 quod de Dioscuris, ὅτι παρ' ἡμέραν ζῶμεν καὶ ἀποθνήσκομεν,
 sed dies singuli; ut germanice dicam, *jeder Tag bringt uns um ei-
 nen Schritt dem Tode näher und entrückt uns ihm wieder für
 den Augenblick*, illud, quia quotidie consenescimus, hoc,
 quia die consummato mortis pericula nobis evasisse videmur.
 Ergo hoc dici videtur τί τερπνὸν τὸ ζῆν, τουτέστιν ἡ
 ἀπαράλλακτος τῶν ἡμερῶν ἐπαλληλία, τοῦ γε κατθανεῖν
 πάντως προκειμένου οὔτερ ἐκάστη ἡμέρα προστίθῃσι τι
 καὶ αὐτὸ ἀνατίθῃσιν αὐτό, genitivo τοῦ κατθανεῖν ad ver-
 bum primum προσθεῖσα accommodato. *Qui melius consu-
 lat, consul fiat!* Quum Brunckius negasset ἀναθεῖσα ferri
 posse, quia sequatur genitivus, hunc a προσθεῖσα quamvis
 interjecto alio verbo regi posse dixi multisque constructionis
 suspensae exemplis confirmavi. Simplicissima trajectio est
 Hesiod. Theog. 151. πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος
 οὐκ ἀνίσσκε, γαίης ἐν κευθμῶνι. Eur. Ion. 700. ἡ μὲν
 ἔρρει συμφοραῖς, ὃ δ' εὐτυχαῖ, πολὺν εἰσπесоῦσα γῆρας.
 Orest. 1143. οὐ δεῖ Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν, τὸν σὸν δὲ
 πατέρα καὶ σὲ θανεῖν, δόμους τ' ἔχειν σούς, ubi si infi-
 nitivum ἔχειν in participium ommissa copula mutaveris, hujus
 eadem erit quae antecedentis loci constructio. Adde Apollon.

III. 130. ἤπαφες, οὐδὲ δίκη περιέπλεο, νῆιν ἔοντα. His locis enuntiatum, quod a particula adversativa vel copulativa inducitur, ad finem periodi rejici poterat, sed praeponitur gravior. Cur vero Lysurgus c. Leocr. p. 185. (219, 85. Bekk.) κατακλεισθέντες ἐπολιορκοῦντο καὶ διεκαρτέρουν εἰς τὴν πατρίδα, postrema verba a participio, quo pertinent, sejungere maluerit, haud cito dixeris, atque Eur. Cycl. 604. μὴ — αὐτόν τε ναύτας τ' ἀπολέσῃτ' Ὀδυσσεύς, quare Ὀδυσσεύς scribere noluerit, suspicari quidem licet, neque tamen, si sic scripsisset, oratio foret obscurior. Alii alias habuerunt mutandi ordinis causas. Xenophon Hell. VII. 3, 7. ὑμεῖς τοὺς περὶ Ἀρχίαν οὐ ψῆφον ἀνεμείνατε ἀλλὰ ἐτιμωρήσασθε, si omissa adversativa participio οὐδὲ ψῆφον ἀνεμείναντες usus esset, minus clare expressisset affectum loquentis. Idem I. 5, 9. si scripsit, quod vulgatum est, ὄρκους ἔλαβον καὶ ἔδοσαν παρὰ Φαρναβάζου (cod. πρὸς Φαρναβάζου) noluit verba legitima ὄρκους λαβεῖν καὶ δοῦναι divellere, quod fecit Demosthenes p. 235, 13. Thucydides brevitate causa saepe extra constructionem interponit aliqua, quae si suo loco collocare voluisset, sententia in plures atque minutas partes distrahenda erat, et post longiores ambages coeptam constructionem addita particula redorditur III. 34. ὁ Πάχης προκαλεσάμενος ἐς λόγους Ἰππίαν — — ὁ μὲν Ἰππίας ἐξῆλθε παρ' αὐτόν, ὁ δ' ἐκείνον ἐν φυλακῇ εἶχε. Rursus in Epigr. Anth. VII. n. 664. Ἀρχίλοχον καὶ σῆθε καὶ εἰσίδε τὸν πάλαι ποιητάν, apparet nomen viri, quo de agitur, ex industria primo positum esse loco. Praetermitto concinnitatem sententiarum et numerorum, cujus rationes vix satis perspicimus. Rarior est illa conformatio enuntiatorum simplicium, in quibus duo verba cum uno nomine ita conjuncta sunt ut hoc regatur a priori, alterum autem rectione careat; Plutarch. Praec. Reip. ger. p. 799. (c. III. 141.) οἱ κόλακες ὥσπερ ὀρνιθοθήραι μιμούμενοι τῇ φωνῇ ὑποδύνονται καὶ προσάγουσι τοῖς βασιλεῦσι, quo exemplo tuebar Isocr. Paneg. p. 149. C. θανμάζοντες καὶ ὀμιλοῦντες τοὺς ἐν τούτοις πρωτεύοντας ¹⁾). Praeterea duos attuli

1) Benselerus vulgatam lectionem non recte comparat cum Thucyd.

locos qui a Schaefero in disceptationem vocati sunt. Primus est Zenodoti Epigr. I. p. 65. T. II. ἄρσενά γὰρ λόγον εὗρες, ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ, αἴρῃσιν ἀντρέστου ματέρ' ἐλευθερίας, de quo mecum sentit Jacobsius ad Anth. Pal. p. 243. Schaeferus autem ad Dem. T. V. 772. contendit αἴρῃσιν et sequentia appositionis modo utrinque pendere et a λόγον εὗρες et ab ἐνηθλήσω, quod ut non nego fieri posse, ita neminem fore puto quin hanc rationem valde operosam esse intelligat. Neque de Theocr. XIII. 22.

Ἀργὼ κυανεῶν οὐχ ἦψατο συνδρομάδων ναῦς
ἀλλὰ διεξείξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
αἰετὸς ὥς μέγα λαῖτμα

viro doctissimo plus concedo quam ambiguum esse utrum Phasis, ut Jacobsio visum, μέγα λαῖτμα dicatur, an quod Huschkius in Wolfii Anall. Vol. I. p. 173. mihi assensus est, haec duo nomina proxime cum verbo conjungenda sint. Prius qui obtinere voluerit, demonstret necesse est, λαῖτμα apud poetas Nonno antiquiores de fluvio dici. Sed ut hoc quoque in medio relinquatur, illud, quod ego intendi, constructionem verbi et nominis interdum interpositione enuntiati secundarii interrumpi, satis superque demonstratum est tum superioribus exemplis tum iis quae Pflugkius ad Eur. Hec. 605. adjecit aliique viri docti, quos Poppo nominat ad Thucyd. III. 68. 2)

V. 477. Οὐκ ἂν πριαίμην — βροτόν — afferunt hunc versum Thomas M. p. 663. (270. Ritsch.) et Eustath. p. 757, 35. eundem cum insequente Suidas s. Θερμόν et

I. 39. ubi nullum hyperbaton esse sentiet qui orationem obliquam vertent in rectam μὴ δοκεῖτω δίκαια λέγειν ὁ προκαλούμενος τὴν δίκην προὔχων καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Sed erit fortasse, qui in Plutarchi loco verbo προσάγουσι neutralem potius accedendi significationem tribuat. In ejusdem de S. N. V. c. II. 217. ἡ ὕστερον ἀψαμένη νόσος καὶ κατανημηθεῖσα τοῦ σώματος, genitivus fortasse pendet ex praepositione κατὰ.

2) Eodem modo H. Wolfius interpretatur Demosthenis locum notissimum Phil. I. 53. οἱ μὲν ἐχθροὶ καταγελῶσιν, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνῶσιν ὥς δέει, τοὺς τοιοῦτους ἀποστόλους. quod veteres σχῆμα Δημοσθενικόν vocant v. Phot. CCXLVIII. 692. sed non convenit illa ratio ceteris exemplis v. Ellendt. ad Arrian. T. II. 386.

Πριάμενος, et Nicodemus Progymn. c. 23. p. 525. T. I. Scholiastes *θερμαίνεται* interpretatur *θαρρῶει*, καθ' ὃ λέγεται *θάλπον* παρ' Ὀμήρῳ τὸ *θάρσος* scrib. *θαλπωρή*. Eustath. p. 651, 60. et 1407, 48. *τὴν ἐλπίδα θαλπωρὴν λέγει καὶ ἡ τραγωδία πεναῖς ἐλπίσιν θερμαίνεται*. Ubique *πεναῖσιν* legitur, pro quo ap. Stobaeum (v. ad v. 473.) *καλαῖσιν* subrepsit.

V. 479. *Ἄλλ' ἢ καλῶς ζῆν*. Musgravius praefert quod ap. Schol. Hermog. p. 371. legitur *ἢ γὰρ καλῶς ζῆν*. Idem fortasse legit Libanius, qui in Decl. p. 1040. T. IV. Ajacem ita loquentem inducit *δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἢ ζῆν εὐδοκίμουντας ἢ τεθνηκέναι*. Sed vulgatam sequuntur Schol. Plat. p. 142. ed. Ruhnck. et Suid. s. *Ἄλλ' ἢ* et *Εὐγενής*. Charondas Stob. CXLV. 469. et Isocr. ad Nicocl. p. 22. *κρεῖττον τεθνάναι καλῶς ἢ ζῆν αἰσχροῶς*. Vilior sed tritior Euripidis sententia Iph. A. 1252. *κακῶς ζῆν κρείσσον ἢ καλῶς θανεῖν*. Ajacis fortasse verba sunt quae leguntur in Armorum judicio Fr. III. *τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοντον ὃς λύπας φέρει*. Ed. Pr.

V. 481. *Ὡς ὑπόβλητον λόγον*. Cod. Γ. et duo Mosq. *ἀπόβλητον*, quod Schol. Barocc. interpretatur *ἡμαρτημένον τοῦ σκοποῦ*. Sed illud retinent Suid. s. h. v. Moschopul. ad II. A. 292. et tacite Eustathius p. 106, 7. *Σοφοκλῆς ὑποβολιμαίους εἶπε λόγους τοὺς μὴ γνησίους* etc. Ed. Pr.

V. 482. *Αἴας—τῆς σαντοῦ φρενός*. Apud Suid. I. e. *Αἴαν* legitur, *τῆς αὐτοῦ* in Γ. et cod. Suidae.

V. 484. *Τὰςδε φροντίδας μεθεῖς*. Lips. B. *μεθέεις*, sed cum glossa *καταλιπών*. Affert haec verba *Καὶ—μεθεῖς* Suidas s. *Μεθέσθαι*. Ed. Pr.

V. 485. *Ὡς δέσπον' Αἴας* — Suidas s. *Ἀναγκαία*, ubi *Αἴαν*, Zonaras T. I. 178. Eustath. p. 1089, 38. *παρὰ Σοφοκλεῖ ἀναγκαία τύχη ἢ δουλική*, quem sequitur Brunckius, quasi Tecmessa de sua loquatur captivitate suoque exemplo Ajacem docere velit mala aequo ferenda esse animo, id quod a modestia ejus longe alienum videtur. Imo nihil dicit nisi quod vel cerdo regi dicere possit, *οὐδὲν ἰσχυρότερον ἀνάγκης καὶ τύχης* Diod. XV. 63. *δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύει*

πλέον Eur. Hel. 521. Pro ἀνάγκῃ autem dicitur ἀναγκαῖα τύχη. Plat. Legg. VII. 806. Α. εἰ διαμάχεσθαι περὶ πόλεως ἀναγκαῖα τύχη γίγνοιτο, Damascius ap. Suid. T. II. 760. ἀπ' οὐδεμίας ἀναγκαίας τύχης αὐθαίρετον συνέβη γενέσθαι τὴν μεταβολὴν cf. Demosth. Ep. II. 1468, 14. Ergo sapienti convenit τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν ὡς ῥᾶστα Hel. 255. atque hoc est quod Ajacem Tecmessa admonet. Quoniam vero ipsa hanc necessitatem experta erat, continuo suae fortunae meminit, utique non ut suum exemplum Ajaci imitandum proponat sed ut ejus commoveat miserationem. Ed. Pr. Cum Brunkio facit Hermannus.

V. 485. Εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ. Ἐκ πλούτου cod. Γ. εἴπερ τινὲς Θ. Dresd. B. et duo Lips. quod a correctore profectum videtur attractionis ignaro. Arrian. Alex. III. 22, 3. Λαρεῖω — ἀνδρὶ τὰ μὲν πολέμια εἴπερ τινὶ μαλθακῷ, Galen. de diffic. Resp. III. 4, 273. T. III. ἀσαφῶς ἡρμηνεύται ἐν τῷ Προγνωστικῷ, καίτοιγ' εἴπερ τῷ καὶ ἄλλῳ τῶν Ἱπποκράτους βιβλίων ὑπάρχοντι σαφεῖ, Athen. XII. 536. D. [σεμνότερον γενόμενον καὶ παιδείας εἶτινα καὶ ἄλλον καὶ αὐτὸν ἐπιμεληθέντα, et omisso nomine ἄλλος Gregor. Naz. Or. XVIII. 351. τὰ εἰκότα τιμήσμεν εἴπερ τινὰ οὖσαν τιμῆς ἀξίαν. Matthiae commata post τινός et πλούτῳ sustulit, quia εἴπερ τινὸς σθένοντος valeat pro μέγιστον σθένοντος.

V. 489. Νῦν δ' εἰμὶ δούλῃ — Hunc locum imitari videtur Achilles Tatius V. 17. p. 118. ἐλέησόν με γυνὴ γυναῖκα, ἐλευθέραν μὲν ὡς ἔφην, δούλῃν δὲ ὡς δοκεῖ τῇ τύχῃ. Eur. Hec. 349. τί γάρ με δεῖ ζῆν, ἥ πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ Φρυγῶν ἀπάντων — νῦν δ' εἰμὶ δούλῃ. Soph. Oed. C. 964. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον. Hanc autem Tecmessae orationem Spengelius Synag. rhet. p. 21. suspicatur Andocidem spectasse, quum illa diceret c. Alcib. 32, 23. τῆς γυναικὸς, ἣν ἀντ' ἐλευθέρας δούλῃν κατέστησε καὶ ἥς τὸν πατέρα καὶ τοὺς προσήκοντας ἀπέκτεινε καὶ ἥς τὴν πόλιν ἀνάστατον πεποίηκε — ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ταῖς τραγωδίαις τοιαῦτα θεωροῦντες δεινὰ νομίζετε. Haec tamen eadem omnia ab Andromache, Cassandra, Briseide, dici potuerunt.

V. 490. Ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον. Cum his Porsonus contendit Phoenn. 831. (824.) ἣ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθεν, ubi codd. nonnulli praepositionem addunt, qua et h. l. Scholiastes utitur et Schol. Thuc. I. 3. ταύτην τὴν στρατείαν ξυνῆλθον explanat, sed minus necessariam esse apparet ex Trach. 28. λέχος Ἡρακλεῖ συστάσα, pro quo συνελθοῦσα dici poterat. Verbum simplex λέχος τινὸς ἐλθεῖν non aliter intelligi potest quam οἰκίαν τινὸς ἐλθεῖν, hoc est ea ratione, quae vulgo praepositione significatur. Verba εὖ φρονῶ τὰ σά excerpit Suidas s. h. v. Sequentia contulit Ursinus ad Virgilium p. 332. ed. Valck.

V. 493. Εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἥς συνηλλάχθης ἐμοί. Suidas Συνηλλάγην σοι καὶ συνηλλάχθης ἐμοί, ἀντὶ τοῦ συναλλαγᾶς ἔχεις, γάμῳ συνεξεύχθης, nostrum haud dubie locum spectans, in quo Brunckius ξυνηλλάχθης scripsit contra codd. et Edd. vett. — ἥς Jen. Dresd. B. Mosq. B. Membr. et duo alii Brunckiani; ἥ La. Lb. ΓΘ. Ven. et ceteri, quod recepit cum Hermanno Dindorfius. Prius Brunckius probavit attractionem necessariam putans, quam saepissime poetae Tragicis negligunt; ἀρχῆς, ἣν ἐμοὶ ἐνεχειρίσε Oed. T. 384. ἀδελφῆς, ἣν οὐκ εἶδον Orest. 78. ἀδελφῆς, ἣν σοι κατηγγύησα v. 1079. τοσαύτης, ἣν ἐπῆλθον, Ἑλλάδος Heracl. 152. ubi Elmslejus aliquando ἥς optavit; et saepius alibi. Sed haec exempla propterea delegi, ne quis sigmatismi causa pro genitivo accusativum positum putet; nam eum non vitasse Tragicos etiam si possent, ostendit Eur. Ion. 1469. τῆς ἡδονῆς τῆςδ', ἥς ἔδοχ' ὑμῖν ἐγώ. Itaque verum est quod Eustathius p. 147, 10. dicit χαίρω τῷ λόγῳ ᾧ λέγεις καὶ ὃν λέγεις· καὶ γὰρ τοῦτο ἀσόλοικον. Ed. Pr. Quod Bernhardt Synt. p. 301. affirmat Atticos raro attractione non uti, id quam verum sit apparebit ex unius generis exemplis: τοῦ ὄρκου, ὃν ὤμοσαν Isaeus de Her. Men. p. 37, 47. Demosth. c. Phaen. 1044, 7. τῶν ὄρκων, οὓς ὤμοσαν Thucyd. II. 73. Isaeus de Nicostr. 49, 31. de Ciron. 74, 46. Dinarch. c. Dem. 91. c. Philocl. 110, 18. Dem. c. Steph. I. 2. τῶν θεῶν, οὓς ὤμοσας Arist. Rann. 1490. Sed Lysias attractione uti maluit nihil veritus easdem vocales

saepius iterare: τῶν ὄρκων, ὧν ὁμόσατε c. Alcib. I. 143. τοῖς ὄρκοις, οἷς ὁμομόκατε Or. X. 118, 32. XXXI. 187. Verum tamen haec et prius allata consideranti latere non potest, non nihil interesse, utrum verbum transitivum hoc modo construatur an intransitivum vel passivum, nec, si recte dicitur τῆς εὐνῆς, ἧς συνήλλαξάς μοι vel ἧς συνῆψάς μοι (Herc. 1316.) ex eo sequi ut perinde probetur, ἧς συνηλλάχθης ἐμοί, postremo ne hoc quidem clarum esse, num genitivus ἧς, si Sophocles ita scripsit, pro ἣν positus sit an pro ἧ. Dativus quidem legitimus est significans δι' ἧς ἐμοὶ συνηρμόσθης, vel καθ' ἣν ut Troad. 74. λέκτρα καὶ γάμοι, οἷς ἦλθον ἐς μέλαθρον Ἐκτορος. Sed accusativo quoque locum esse apparet ex Hom. II. XV. 32. φιλότης τε καὶ εὐνή, ἣν (μοι) ἐμίγης, et Dionys. Per. 656. ἐκ γὰρ ἐκείνης φιλότητος, τὴν ποτε Σαυρομάτῃσιν ἐπ' ἀνδρώποισι μίγησαν. Atque hic si scripsisset ἐκ τῆς ὁμιλίας, ἣν — ὁμίλησαν, vel ἐκ τῆς μίξεως, ἣν ἐμίγησαν, non dubium est quin pro accusativo etiam genitivo uti potuisset; nam in figura etymologica relativum modo assimilatur praecedenti: ἀπὸ τῆς παιδείσεως, ἧς ἐπεπαίδευτο Herodo. IV. 78. τῆς φυγῆς, ἧς ἔφυγον Lys. c. Agor. 137, 14. τῆς καταδουλώσεως, ἧς ἐδουλώσαντο αὐτοὺς Μακεδόνες Aelian. V. H. XIII. 2. modo suum retinet casum: λύμης, ἣν μ' ἐλυμήνω Eur. Hel. 1108. τῆς προδόσεως, ἣν οὗτος προδέδωκε Dinarch. c. Dem. 91, 10. τῆς προδοσίας, ἣν προύδοσαν τὴν ἐλευθερίαν Liban. Decl. T. IV. 258. τῆς προκλήσεως, ἣν οὗτοί με προεκάλεσαν Dem. c. Nicostr. 1253, 23. τῆς νίκης, ἣν Καραχρηδονίους ἐνίκησαν Plut. V. Timol. c. XXIII. Neque aliter est, si pro conjugato verbo supponitur synonymum, ut τῆς διαθέσεως, ἧς διέκειτο τὸ σῶμα τοῦ παιδίου Hippocr. de Octim. p. 457. T. I. ἀπὸ τῆς μάχης, ἧς ἐνίκησε τοὺς Βοιωτοὺς Diod. XI. 82, 261. vel si neutrum adjectivi aut pronominis locum obtinet substantivi, cujus notio verbo appposito continetur; ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχῆσαμεν Arist. Ach. 648. pro quo dici poterat τῶν μαχῶν, et Dem. 558, 29. ἐκ τῶν ἄλλων, ὧν ἔξῃς, quod idem est ac si scripsisset ἐκ τοῦ ἄλλου βίου, ὃν βεβίωκας Fals. Leg. 403, 24. De-Sophocl. Ajax. Ed. 2.

nique Himerius Ecl. III. 68. eodem loco unum casum praecedenti nomini assimilavit, alterum non assimilavit: δι' ἀμφοτέρων μισεῖσθαι δίκαιος καὶ ὧν ἰδίᾳ παιδεύει καὶ ᾧ δημοσίᾳ παιδεύει, quod saepius fit post verba transitiva, κρεῖττον ἐν ταῖς δόξαις τελευτῆσαι, αἷς ἔχομεν, ἢ ζῆν ἐν ταῖς ἀτιμίαις, ᾧς ληψόμεθα Isocr. Archid. p. 134, 89. καλοῦμεν αὐτοὺς ἐξ ὧν μάλιστα ἀγαπῶσι χωρίων καὶ ᾧ μάλιστα διασώζουσι Themist. X. 140. C. Conveniat ergo necesse est, Sophoclem pro εὐνῆς, ἣν συνηλλάχθης dicere potuisse ἦς. Sed idem pro ἧ poni licuit ut Diog. VII. 93. καρτερία ἐστὶν ἐπιστήμη ὧν ἐμμενετέον, Paus. IV. 26. σοὶ — ἔσται κρατεῖν, ὅτων μεθ' ὅπλων ἐπέρχη, et in Xenophontis atque Aeschinis locis, quos Kruegerus in loculento de Attractione commentario p. 274. et 278. attulit. Cetera ejus exempla minus apposita sunt; homericum τιμῆς, ἥσπερ ἄνασσεσ, non aliter dicitur quam τῆς ἀρχῆς, ἥς ἦρε Dem. p. Cor. 266, 3. et similia; τιμῆς, ἥς με ἔοικε τετιμῆσθαι, quo Bernhardy quoque utitur Synt. p. 301. cum alio prorsus a re alieno *) saltem ambiguum est ut Plat. Legg. IV. 721. E. τῶν τιμῶν, ὧν τιμῶσι τοὺς — quia τιμᾶν nonnunquam construitur, ut ἀξιούν, cum genitivo, ἀνδριάντων σε ἐτίμων Lucian. Amorr. §. 30. p. 291. T. V. τῆς ἰσῆς τιμᾶσθαι Aristid. XXXIX. 492. qui idem quarto casu utitur p. 284. T. I. τιμῆς, ἣν με τετιμῆκατε. Sed in exemplis nominativi assimilati, a Matthiaeo Gramm. §. 473. Annot. 3. p. 884. Struvio de Dial. Herod. I. p. 16. et a memetipso collectis, solum reperitur relativi genus neutrum.

V. 494. Βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν. Unus Mosq. ἰδεῖν, quod Hermannus recepturus erat, si plures addicerent codices. Nomen βάξις Tragicis frequentissimum ubique paroxytonum scribitur, etsi βάξω indubitate ad verba refertur factitiva, κράξω, τρύξω, κρίξω, σπίζω (σπίζα) σίζω, τρίζω, γρύξω,

*) Ἰπποῦς τῆς γενεῆς, ἥς δῶκε Ζεὺς Τρωῖ, qui genitivus partitivus est ut Arist. Lys. 1183. ξανίσωμεν αὐτοὺς ὧν εἶχομεν, Eur. Tr. 1192. ὧν ἔχω λήφει τάδε, Xen. Cyr. IV. 1, 2. χαριστήρια χρηὴ ἀποτελεῖν ὧν ἔχωμεν.

μύζω, ῥύζω, quorum duo prima veterum testimonio longam habent vocalem, cetera recentiorum sententia v. Spitzner. de Prosod. p. 55. Elmslej. ad Med. p. 156. De βάζω tamen illi contraria sibi tradunt, modo ex βοάζω contractum, modo andronymici Βάνης primitivum esse.

V. 495. Χειρίαν ἀφείς τινι. Suidas s. Χειρίαν ex h. l. μή με τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἐφῆς τινι. La. Lb. Γ. et Schol. Rom. ἐφείς, primus cum α supra posito.

V. 496. Ἦν γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς. La. Lb. Γ. εἰ γάρ. sic et Aug. B. sed supra scripto ἦν, quod ceteri codd. et Edd. exhibent; εἰ γὰρ θάνοις Jen. et Mosq. B. quod Hermannus non improbat, sed edidit εἰ θάνης. Dindorfius ἦ γάρ, cui respondet ταύτη. Idem Bothius in Ed. I. sed nuper ἦν. — Cod. Γ. τελευτήσεις ἀφείς (γρ. ἀφῆς). Post τελευτήσας Brunckius pronomen μ' inseruit, cui seq. καμὲ repugnat.

V. 499. Δουλίαν τροφήν. Schol. Rom. La. Γ. Heidelberg. δούλιον, Aug. B. δούλειον, Bar. A. Mosq. B. Lips. A. δουλείαν, Ven. et Dresd. B. δουλίαν γε. Hermannus δούλιόν γε.

V. 501. Λόγοις ἰάπτων. Extat hic versus et proximus ap. Suid. s. Ἰάπτων, quod verbum Eustathius p. 71, 41. ex h. l. affert. Schol. Rom. γράφεται ἀτίζων, ὑβρίζων, quorum posterius glossematis simillimum. Proprie dixit Maximus v. 108. πληγαῖς ἰάπτειν.

V. 503. Ἄνθ' ὅσου ζήλου. Apud Suidan s. Ζῆλος legitur ἀνθ' οἴου. In seq. versu καμὲ μὲν ἐλῆ, non videtur significari, quod Scholiastae placet δαίμων νῦν ἢ δυστυχία, sed mors, ut Apollon. II. 815. Ἰδμονα ἤλασε μοῖρα, me quidem his calamitatibus mors eximet, tibi autem vel post mortem dedecori erit —

V. 506. Ἐν λυγρῷ γήρῳ. In Scholiorum texto legitur ἐν μακρῷ.

V. 507. Αἰδεσαι δὲ μητέρα — κληροῦχον. Haec affert Suidas s. Κληροῦχος, imitatur Eumathius de Ism. L. III. p. 106. οὐκ αἰδῆ πόν Θεμισθία πατέρα τὸν σὸν καὶ

τὴν τῶν πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον Διάντειαν. Eustathius p. 878. νέος ὢν καὶ ὀλίγων ἐτῶν κληρονομήσας. Ed. Pr.

V. 510. Νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος. Νέα pro juvenilis ut νέοι ἄεθλοι Pind. Ol. II. 78. νέα φροντίς Eur. Med. 48. Ad sequentia pertinere videtur Hesychii glossa Διοίσεται, διάξει, βιώσεται, nam eodem modo interpretatur Suidas ipsa Sophoclis verba afferens. Aliter Scholiastes Barocc. χωρισθήσεται σοῦ θανόντος vel κομισθήσεται κεχωρισμένος. Musgravius prius amplectitur, supplens βίον vel αἰῶνα, quod displicet ob eam rationem quia διοίσει βίον dicitur potius quam διοίσεται, et quia διαφέρειν τὸν βίον de tota, quae superest, vita intelligi deberet, non de aliqua ejus parte, ea videlicet dico, quam tutores regunt. Aptius videtur *vexabitur, raptabitur maleque tractabitur*, fere ut Dio Chr. Or. XLI. 506. C. ὑπ' ὀρφανιστῶν διασπασθήσεται. Ed. Pr. Non multum discrepat Plut. V. Timol. c. XIII. ἔτη δώδεκα ἐν ἀγῶσι καὶ πολέμοις διεφορήθη, *circumactus et jactatus est*. Sed medium pro activo poni ostendit Hippocr. de Septim. Part. I. 450. T. V. 344. ἄνσος διατετελεκῶς τὸν χρόνον ὃν ἐν τῇ μήτρῃ διεφέρετο. Neque tamen aliud significari puto, quam quod olim Dionis verbis declaravi.

V. 512. Ὅτ' ὀρφανιστῶν — ὅσον κακόν. Affert haec Suidas s. Ὅρφανία, ubi ἀπ' pro ὑπ' editum, et s. Ὅρφανιστῶν, quod vocabulum Eustathius p. 533, 30. hunc locum spectans cum homerico Χηρωστής comparat. Ante ὅσον comma posui pro stigme. In secundo versu Aug. B. Jen. Mosq. B. νέμοις, in tertio ὅτι βλέπειν cod. Γ.

V. 515. Σὺ γάρ μοι πατρίδ' — Sic plerique codd. et Suid. s. Ἥσιτωσης cum Zonara T. I. 982. In Bar. AB. Bodl. Paris. T. et Flor. Γ. μου.

V. 516. Καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε. Legebatur olim καὶ μητέρ', ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με. Pro με primum in Animm. ad Aj. p. 5. proposui τε, deinde ἄλλη repertum est in Aug. B. postremo illud ipsum τε prae-buit cod. Γ. idemque in Lb. supra scriptum. Hermannus id quod scripsi, edidit, sed quia ἄλλη non habeat quo referatur,

versum excidisse putat, quo Tecmessa aliquid de domo sua excisa seque ipsa in servitutem abducta adjecerit; Bothius ἄλλη scribendum censet, *alio abripuit*, hoc est ad Orcum. Neutrum necessarium videbitur, si sumamus Tecmessae parentes, quum Ajax urbem vi expugnasset, una occubuisse, non illos quidem Ajacis manu sed communi civium clade peremptos, idque Tecmessam, ne culpam tristissimi casus Ajaci delegare videretur, verbo ambigua ἄλλη μοῖρα declarasse; quod euphemismi causa dici solet pro adversa fortuna; δαίμων ἄλλος Eur. Rhes. 884. εἰ συμβήσεται τι ἄλλο Thucyd. VII. 64. ubi Schol. adnotat εὐφημοτάτα ἡνίκατο τὴν ἥτταν, et apud Polybium XV. 10. rebus ex voto fluentibus opponitur τὸ ὡς ἄλλως, neque aliter *adulterare* (altérer) dicitur pro corrumpere. Eodem pertinet ἄλλως frustra significans, et quod *secus*, *sequius*, id est ἄλλως, δευτέρως, pro pejus valet; similemque intellectum habent ἕτερος δαίμων, ἕτερος ποῦς, πλεον θάτερον ποιεῖν, *altera avis*, *altera fortuna*, et adverbium ὡς ἕτέρως *). Homerici loci, quem Sophocles mirabiliter imitatus est, memoria unicuique legentium obversatur; nec praeteriit Scholiastas; sed conferre juvat similem et ex iisdem fontibus ductam Clitae querelam Valer. Fl. III. 323.

Mygdonis arma patrem funestaque praelia nuper natales rapuere domos, Triviaeque potentis occidit arcana genetrix absumta sagitta;
tu mihi, qui conjux pariter fraterque parensque, deseris heu!

V. 517. Καθεῖλεν ἄδου θανάσιμους οἰκήτορας. Hunc v. Moschopulus Sched. p. 49. adhibet ad comprobendam adjectivi θανάσιμος significationem passivam. Brunckius *Supplenda est*, inquit, *praepositio εἰς*. Musgravius: *feri potest ut poeta scripserit καθεῖλ' ἐς ἄδου, quod in Ed. Lond. MDCCXXII. legitur*. Miror, quomodo hi non senserint κα-

*) Apud nos *anders* in contrariam partem valet, *es wird anders werden*, *ich werde es anders machen*, id est melius. Hinc intelligas licet Graecos Romanosque laetos praesentibus nihil ultra appetivisse, Germanos vero, inquires genus hominum, omnes suas spes in futuro collocatas habere.

θεῖλεν οἰκήτορας ἄδον eadem ratione dici qua v. 69. ὁμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω. Trach. 240. ἥρει ἀνάστατον δορὶ χώραν. Silentiarius Epigr. XXXIX. παλίν-ορσον ἰωὴν ἀψ ἀνασειράζων, et cum casu vocabuli conjugati Herc. 1070. ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω. Nonn. XXX. 323. φυτὸν ἔκρυψε — ὑποκρυφθέντα πετῆ-λοις. Hom. Il. XIV. 6. θερμὰ λοστρά θερμῆναι. Similis constructio Soph. Antig. 883. τὸν ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς στενάξει, quod et graecum interpretem fefellit et Valckenario attulit opinionem falsam, ἀδάκρυτον dici pro πολυδάκρυτον ad Adon. 223. Quemadmodum veteris disciplinae auctores fere omnia schemata et tropos orationis non solum diligentissime observarunt sed etiam nominum varietate distinxerunt, ita Moschopolus ad Hes. Opp. 540. τρίχες ὀρθαὶ φρίσσουσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα, admonet dictum esse, ἐκ παραλλήλου ut Euripideum (Phoenn. 69.) μὴ τελεσφόρους εὐχὰς κραίνωσιν, additque καὶ ἀπλῶς πολὺ παρὰ τούτοις τὸ τοιοῦτο. Ad eandem prolepsin pertinent Aesch. Ag. 1257. εὐφημον κοίμησον στόμα, ubi nescio quam antiphrasin comminiscuntur *) minus vero Il. XIV. 258. αἶντον ἐμβαλε πόν-τω, quod Schol. Ven. explicat ἐμβαλὼν ἐποίησε. Sophocli quidem satis erat dicere καθεῖλεν, ut πρωθήβην μοῖρα καθεῖλε βίου Append. Epigr. N. 306. et Hom. Od. II. 100. μὴ κατέλοι μιν αἰὼν Pind. Ol. IX. 90. κατὰ με φόνιος Αἰδὰς ἔλοι πατρὶ συνθανεῖν Oed. C. 1698. Es. Pr.

V. 520. Ἄλλ' ἴσχε κἄμοῦ μνήστιν. Hunc versum et tres seqq. affert Suidas s. Μνήστις. In proximo La. Lb. Γ. Aug. B. πάθῃ pro πάθοι.

V. 522. Χάρις χάριν γάρ — Proferunt h. l. Thomas p. 913. Suidas s. χάρις, Philemo Gramm. §. 281. p. 196. Nicodemus Progymn. p. 445. T. I. Seneca de Benef. II. 12. gratia gratiam parit. Minus trita sunt ista ἔρις ἔριν τίκτει Suid. s. Ἔρις, vel ἔρις ἔριν ἀντιφτυτεύει Phocyl. Nuth. 75.

*) Hesychius Εὐφήμοις γόοις, δρεφήμοις κατὰ ἀντίφρασιν, Αἰσχύ-λος Γλαύκῃ Ποτνιῇ (Fragn. XXXIII.) qui fortasse hoc nomine ὀλολογνῇ significavit.

δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην Zenob. Prov. C. III. 328. Ed. Pr.

V. 523. Ὅτ' οὗτος δ' ἀπορρέει — Eustathius p. 981, 33. οὐκ εὐγενής ἐστιν εἴ γε ἀπορρέει αὐτοῦ μνηστis εὖ πεπονθότος. Longinus LXXIII. 31. ἡ μνήμη τῶν καλῶν ταχέως ἀπορρέει. Synesius Ep. XCVIII. 238. τὰ μεγάλα τῶν ἔργων ἀπορρέει τῆς μνήμης. Ed. Pr.

V. 524. Οὐκ ἂν γένοιθ' ἔθ' οὗτος — Plerique codd. et vett. Edd. γένοιτό ποθ' οὗτος, quod toleravit Brunckius. Aug. B. Mosq. B. γένοιτ' ἔθ', cod. Γ. et Suidae Ed. Mediol. γένοιθ' οὗτος, sed cod. Oxon. οὐπὼ γένοιτ' ἂν οὗτος, duo alii ejusdem Suidae codd. οὐπὼς. Porsonus ad Hec. Praef. p. 10. et Suppl. p. 58. aut οὐποτε γένοιτ' ἂν aut, quod Bothius divinaverat, οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ'. Id Hermannus et Dindorfius receperunt; Elmslejo ad Hec. p. 67. οὐκ ἂν γένοιτ' ἂν placuit.

V. 527. Καὶ κάρτ' ἐπαίνου. Mosq. B. κάρτ' ἂν. Schaeferus maluit κάρτα γ' αἴνου. Tecmessae responsum fortasse Pacuvius in Armorum judicio Fr. VII. transtulit his verbis *dic quod faciam, quod me moneris, effectum dabo*.

V. 530. Κομιζέ νῦν μοι. Codd. complures et Ald. νῦν. De hoc usu verbi κομίζειν v. Vossium ad H. H. in Ger. 443.

V. 531. Φέβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην. Ex Scholio διὰ τοὺς φόβους ἐξήγαγον αὐτὸν θέλουσα ῥύσασθαι, fuerunt qui Sophoclem ἐξερυσάμην scripsisse conjicerent, quod legitur Aesch. Prom. 235. ubi metrum literam duplicari prohibet, sed libri nonnulli ἐξελυσάμην suppeditant. Lexicographi verbum ἐκρύεσθαι omittunt. Ed. Pr.

V. 533. Μὴ — θάνοι. Bodl. Γ. Aug. B. θάνη.

V. 534. Πρέπον γέ τ' ἂν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ. Mosq. B. et Schol. minor πρέπον γ' ἂν ἦν. Codd. plerique Ald. et vett. Edd. τ' ἦν ἂν, a Brunckio retentum; La. Γ. Aug. B. et Schol. Rom. τ' ἂν ἦν, quod Porsonus probavit ad Med. 862. ubi pro οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοis τοῦδε γ' corrigit οὐ τ' ἂν, quamvis duplex γὲ saepius legitur Oed. C. 977. Iph. A. 654. Hipp. 840. Arist. Ach. 97. [cf. Reisig. Conject. p. 249.]

— *Πρέπον* cum genitivo compositum hoc uno loco legimus; nam quod Thomas dicit p. 734. τὸ πρέπον οὐ δοτικῇ μόνον ἀλλὰ καὶ γενικῇ Θουκυδίδης, ὡς πρέπον ἡμῶν, apud hunc III. 59. in codd. et Edd. omnibus dativus extat; Platonis autem verba, quae Matthiae affert Gramm. §. 386. Adn. 1. hic ipse ambigua esse profitetur. Neque pro testimonio afferam Nonn. XLIII. 424. οὐ Βρομίῳ πρέπεν ἀλλὰ θαλάσσης ἄρμενος ἦν γάμος οὗτος.

V. 536. Ἐπῆνεσ' ἔργον — hoc versu utitur Theodosius Anecd. p. 1050.

V. 537. Τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοίμιν σε. Sic omnes codd. excepto quod Bar. A. τί δῆτα ὡς. Cum codd. consentit Herodianus Pierisoni p. 459. qui hunc versum proferens ἐκ τῶνδε positum dicit pro μετὰ ταῦτα καὶ χωρὶς τῆς κατὰ προθέσεως, ἡγοῦν ἀντὶ τοῦ κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα. Eodem modo Scholiastes. Brunckius praetulit Eldikiū conjecturam τί δῆτα δρῶσ' ἂν, importunam ratus particulam ὡς. Sed eam minime otiosam esse intelliget, qui recte interpretatus fuerit: *pro eo quod haec facta sunt; quid tibi porro gratificer, quum jam haec, quae feci, approbaveris, id est, curam in tuendo Eurysace positam.* Aliena sunt, quae Fritschius huc confert Quaest. Lucian. p. 180. ὡς ἐκ τῶν παρόντων et similia, nec significatur hoc loco *quantum pro hoc rerum statu fieri potest.*

V. 540. Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν. Cod. Γ. Aug. B. Dresd. B. particulam οὐ omittunt; Aeschylus Prom. 632. τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν, ubi οὐ pariter deest in nonnullis libris; vicissim eandem Elmslejus Eur. Med. 1242. τί μέλλομεν μὴ πράσσειν κακὰ addendam putat. Ut Sophocles παρουσίαν ἔχειν pro παρεῖναι dixit, sic Aesch. Sept. 1009. ἔχουσ' ἄπιστον τῇνδ' ἀναρχίαν πόλει pro ἀπειθεῖν.

V. 542. Ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς. Perperam Schol. ὅστις διδάσκεις, παιδεύεις, nam poeta bajulum significat. Item εὐθύννειν πόδα Heracl. 723. non ἰθύννειν, quod apud Sophoclem omnino non legitur, magisque dici solet de navium gubernatione Eur. Beller. Fr. XXVII. 115. Plut. de

Animm. Soll. c. 36. p. 202. Philostr. V. Soph. I. 25, 2. p. 531. Maxim. Tyr. XV. 7, 283. et telorum directione Aesch. Prom. Fragm. 191. Philoct. 1049. Aristaen. I. Ep. 15. p. 73. Heliod. IX. 15. p. 371. Nec tamen hoc discrimen constanter servatur; οἷαξ εὐθυνητῆρ Aesch. Suppl. 720. κατευθύνειν τὴν ναῦν Lucian. Navig. §. 9. Julian. Or. I. 25. B. Sext. c. Phys. I. 555. ἀπευθύνειν Sophocl. Fragm. N. 151. Dind. Plut. V. Sol. c. 14. quod Philemo §. 54, 266. ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν dici tradit. Quo difficilior est lectionum ambiguarum dijudicatio, ut Pers. 403. ubi pro ἰθύνειν δόρυ complures codd. εὐθύνειν praebent; εὐθύνειν ἡρίας Arist. Avv. 1718. ἰθύνει δρόμον de auriga Hipp. 1227. cum eadem codd. discrepantia, neque verum est, quod Matthiae h. l. dicit, ἰθύνειν a diverbiis alienum esse. Apud Dion. Chr. XIII. 426. κατιθύνειν τῷ πηδαλίῳ Veneta praebet κατευθύνειν ut Aristot. de Incess. Animm. c. X. p. 710, 3. Ἰθύνειν εἰς σταθμὴν Achill. Tat. IV. 19, 101. rectius videtur quam εὐθύνειν, neque tamen improbem ἀπευθύνειν τὰς πράξεις πρὸς τὸν σκοπὸν M. Anton. XI. 21. Distincte Zosimus V. 2. Comites dicit ἐρεστάναι τοῖς τὰς ἐπαρχίας ἰθύνουσι καὶ ἐπὶ τοῖς πραττομένοις εὐθύνειν.

V. 543. Δελεϊμμένῳ λόγου. La. λόγων altero supra scripto.

V. 545. Αἰρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο — affert Grammaticus Hermannii p. 358.

V. 546. Νεοσφαγῇ που τόνδε. Bar. AB. Bodl. Laud. Γ. Lb. Dresd. AB. Mosq. AB. Lips. B. νεοσφαγῇ τοῦτον γε.

V. 547. Εἵπερ δικαίως ἐστ' ἐμός — ex homerico εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐστι. Priscianus XVII. 23. p. 90. *juste pro vere vel vere pro juste* — Euripides Αἴαντος δίκαιος γόνος pro ἀληθῆς. et L. XVIII. 24, 202. *justum pro vero et verum pro justo frequenter tam nos quam Attici ponimus*, Σοφοκλῆς Αἴαντι δίκαιος γόνος. Δικαίως pro vere dici Taylorus docet ad Aesch. c. Ctes. p. 586. Ed. Pa.

V. 548. 549. Ἀλλ' αὐτὶν ὁμοῖς — δεῖ πωλοδαμνεῖν. Verba ὁμοῖς — φύσιν affert Suidas s. Ἰνμουρατῆς. Ἰνμούς

νόμους Eustathius p. 624, 59. interpretatur στερεούς καὶ ἀνεκδότους. Pravam lectionem sequitur Schol. minor: ἀντίχ' ὁμοίς ἀντὶ τοῦ ὁμοίοις καὶ τοῖς αὐτοῖς *). Πωλοδαμνεῖν legitur Eur. Rhes. 187. Lucian. Amorr. §. 45. α πωλοδάμνης ductum, quo praeter Xenophontem usi sunt Teles Stob. Serm. XCVI. 535. Maximus Diss. XL. 6. 268. Himer. Ecl. XXI. 4. 276. Cyrill. c. Jul. VIII. 109. Α. πωλοδαμνεῖν quod Hesychius affert, ad πωλόδαμος referendum, quod ipsum non legimus, sed πωλοδαμαστής Diod. XVII. 76. Ed. Pr.

V. 550. Ἦ καὶ, γένοιο — afferunt Suidas s. Ἦ καὶ et Stobaeus Serm. LXXVIII. 9. cum quinque sequentibus. Hinc colore duxisse videtur Coriolani oratio ap. Dionysium Antt. VIII. 41. τρέφετε τὰ παιδία ταῦτα — οἷς θεοὶ δοῖεν εἰς ἄνδρας ἐλθοῦσι τύχην μὲν κρείττονα τοῦ πατρὸς, ἀρετὴν δὲ μὴ χειρόνα. Hinc Libanius Decl. T. IV. 252. Θυγατριδοῦς εἰ γένοιτο, τύχη μὲν, ᾧ θεοὶ, διενέγκοι τοῦ πάππου, τὰ δ' ἄλλα ὅμοιος γένοιτο. Concise reddidit Attius in Armorum iudicio N. XV. 179. *Virtute sis par, dispar fortunae patris*. Virgilii locum XII. 435. priores apposuerunt. Ed. Pr.

V. 552. Καίτοι σε καὶ νῦν — hunc versum et quatuor sequentes refert Suidas s. Ζηλοῦν.

V. 554. Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος· πὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Priorem versum producit Suidas s. Ἐν τῷ φρονεῖν, alterum Valekenarius ad Hipp. 247. et Brunckius primum margini adscriptum, deinde ab indocto librario in textum illatum arbitrantur, idemque Porsono visum ad Med. 140. Eum omittit Stobaeus Serm. LXXVIII. 9. qui vv. 554. 555. 556. transscri-

---

*) Quum latinum *nihilominus*, id est ὁμοίως, perinde ut ὅμως concessivae contra ponatur particulae, et adversativum *tamen* non fortuito cum comparativo *tam* congruat, hinc facile particularum ὅμως et ὁμοίως cognatio perspicitur, quas veteres Grammatici uno ἔμπας comprehendi docent v. Lehrs de Aristarch. p. 144. Ac si in Dem. p. Cor. 263, 17. καὶν μηδὲν εἶπω περὶ τῶν λοιπῶν πολιτευμάτων, ὁμοίως παρ' ἑμῶν ἐκάστῳ τὸ συνειδὸς ὑπάρχειν νομίζω, librarii ὅμως substituisent, nemo alterum desideraret.

psit, sed libris suis intexuerunt Tzetzes Chil. VI. 69. v. 659, et Eumathius de Ism. II. p. 52. quorum ille ex Sophoclis Ajace sumtum dicit, hic sine dubio ex eadem hausit fabula, unde plurima mutuatus est. Eundem cum insequente adhibet Suidas s. *Κάρτα* et conjuncte cum proximis s. *Ζηλοῦν*, ubi τὸ μὴ φρονεῖν δέ legitur. Ed. Pr. Musgravius damnavit priorem, alterum Brunckius ejecit et ego in Ed. Pr. circumscripsi, quod et Dindorfius fecit. Utrumque agnoscit Schol. Rom. ἐν τῷ νηπίῳ κακὸν μὲν τὸ μὴ φρονεῖν, κακὸν δὲ ὅμως ἀκίνδυνον, quod disertius exponit Hermannus, utriusque versus defensor: *quum poeta dixisset ignorantes vivere jucundissime, ne hoc falso dixisse videatur, in parenthesis addit: nam si malum est ignorantia, at innoxium est malum, usque dum discernere didiceris quid sit gaudere et quid dolere, statuitque illa ἡδιστος βίος et κάρτ' ἀνώδυνον κακόν*, non idem sed diversissima esse. Equidem facilius ferrem si non diversa essent; nam nonnunquam δις ταῦτα λέγουσιν οἱ σοφοί verbis perpauillum mutatis, ut El. 1078. οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθῆς, τό τε μὴ βλέπειν ἐτοίμη. Eur. Phoen. 358. δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος, et Ion. 50. τὸν σπεύραντά τε — οὐκ οἶδε Φοῖβον οὐδὲ μητέρ' ἧς ἔφθ, ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται. Nunc autem vereor ne τὸ ἀνώδυνον τοῦ κακοῦ multo minus sit, quam ut in eo causa τοῦ ἡδίστου βίου posita dici possit; causam enim indicat particula γάρ, non meram epanorthosin. Perspicuum est, infantilem istam ἀφροντιστίαν dici posse κακόν, quia ab imbecillitate mentis proficiscitur, ambiguum autem, quare dicatur ἀνώδυνον. Si, quod Hermannus significare videtur, quia sensum sui non affert, hoc est, quia qui nihil sentiunt, ne hoc quidem sentiunt, se nihil sentire, hoc parum est ad felicitatem. Sin, quia sensum malorum externorum aufert, hoc jam prioribus verbis ὅτι οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθαίνει κακῶν, satis declaratum erat. Pro μάθης Ed. Glasg. μάθη.

V. 556. Ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, hoc est, εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἤδη φρονεῖν Aeschin. Dial. II. §. 13. Δεῖ σ'

ὅπως δείξεις ex Membr. et aliis restituit Brunckius pro δείξης, quod in La. pr. Lb. Γ. legitur. Philoct. 54. δει σ' ὅπως ἐκκλέψεις. Cratinus Athen. IX. 373. E. δει σ' ὅπως ἀλεκτρούονος μηδὲν διοίσεις. Ed. Pr. Cum verbis δει σα comprehendi videtur notio verbi ὁράν, φροντίζειν, unde imperativum ὅπως ubi ue pendet.

V. 558. Τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου. Affert hunc versum et sequentem Suidas s. Ἀτάλλειν et s. Κούφοις. Apposite Dio Chr. Or. XII. 202. B. τρεφόμενοι τῇ διηνεκεί τοῦ πνεύματος ἐπιρρόῃ ἀέρα ὑγρὸν ἔλκοντες ὥστε νήπιοι παῖδες, sicut Plinius L. XVIII. c. 34. Zephyrum dicit in plantas nutricium exercere. Hinc ἄνεμοι φυτοφυοῦντες Lucian. Bis accus. T. II. 793. Ed. Pr. Alia in Agloaph. T. I. 760. retuli.

V. 560. Οὔτοι σ' — μή τις ὑβρίσῃ. Sic ΓΘ. La. Lb. ὑβρίσει Jen. Mosq. B. Paris. D. Aug. B. Illud restituit Hermannus; φροντίζει tamen legitur in omnibus codd. Troad. 1223. κατοικτίσεις Heracl. 152. et similia aliis locis, quos omnes quum corrigat Elmslejus, idem facere videtur, quod Dawesio faciendum fuisse negat.

V. 562. Ἀμφί σοι — Sic omnes scribunt, sed v. 340. ἀμφι σοί. Eadem in multis aliis locis anomalia.

V. 563. Τροφῆς ἄσκνον ἔμπα, κελ τανῦν — Vulgo olim legebatur ἔμπακ', εἰ. — Reiskius, ut multa collineantibus aliquando contingit, hic scopum feriit, ἔμπα κελ corrigens praemonstrante Scholiasta Rom. καὶ τανῦν — καὶ εἰ ἐκδημος νῦν ἐστίν, et Suida qui s. Τηλωπός haec affert κελ τανῦν τηλωπός οἶχνεῖ. Id nuper repertum est in La. ἔμπα. κελ τανῦν. Sed Schol. min. ἔμπαξ, φροντιστής, quod dubito an ex h. l. fictum sit; aliam certe futuri formam monstrat substantivum ἔμπαστήρ id est πιστωτής, μάρτυς Hesych. — Schol. ad v. 122. Ἰωνες ἔμπης φασίν, Ἀντικοὶ δὲ ἔμπακ' καὶ ἔμπα. Hoc apud Atticos hodie non legitur sed saepius ἔμπακ' barytonon, ut Apollonius praestribit de Adv. verb. p. 564. non ἔμπακ', quo modo legebatur Aesch. Eum. 223. convenienter Herodiani praecepto Etym. M. 63, 21. Comma, quo ἔμπα et κελ disjunguntur, tolli jubet Schaeferus ad Dem. p. 1241, 10.

V. 564. *Τηλωπὸς οἶχνει θυρμενῶν θήραν ἔχων.*
 Electr. 313. *Θυραῖος οἶχνει.* Schol. *τηλωπὸς, γράφεται καὶ*
τηλουργός, pro quo Musgravius *τηλουρός* scribendum esse
 monet. Praestat vulgata, quam Suidas l. c. retinet. Idem
 Schol. *τὸ δὲ θήραν γράφεται καὶ φρουράν*, eoque pertinet
 interpretatio *φυλακὴν ἔχων τῶν ἐχθρῶν*, quod non magis
 convenit; nam praedandi non excubiarum causa aberat Teucer.
 Utramque lectionem *τηλουργός* et *φρουράν* adscriptam habet
 cod. La.

V. 566. *Ῥμῖν τε κοινήν* — Sic La. Lb. ΓΑΘ. Harl.
 Aug. B. C: duo Lips. et fortasse plures cum Suida s. *Ἐπι-*
σκήψω et Zonara T. I. 842. ut cum Ald. edidit Brunck.
 ceteri et vett. Edd. *κοινῇ*, mendosius *Ῥμῖν τ' ἐκείνῳ* Suid.
 s. *Ἀσπιδηφόροι.* Ed. Pr.

V. 569. *Τελαμῶνι δείξει μητρί τ' Ἐρίβοια λέγω.*
 Codd. plerique, in quibus ΓΑ. La. Lb. et vett. Edd. *δείξη*,
 Brunckius e membr. Paris. E. Mosq. A. Aug. C. *δείξεις*,
 Moschopolus Sched. p. 25. *ὅπως — δείξεις*, sed in cod.
δείξη legi Porsonus scribit Adv. p. 190. — Inter mulieres
 a Theseo amatas Istrum Meliboeam referre Ajacis matrem
 Athenaeus tradit XIII. 557. A. [ubi Burmannus *Ἐρίβοια*
 corrigit, Staverenus *Περίβοια*, probante SchrADERO Emendd.
 p. 25.] sed alios alias addere, Pherecydem vero Phereboeam,
 quam Plutarchus quoque in V. Thes. c. 28. a Periboea Aja-
 cis matre distinguit sed ambas Theseo nupsisse ait. Servius
 ad Aen. VI. 21. auctor est Phereboeam Alcathi Megarensis
 filiam cum Theseo ad Minotaurum missam esse. Pausanias
 vero I. 42. hoc ipsum de Periboea narrat additque postea a
 Telamone in matrimonium ductam; de quo consentit Xeno-
 phon Cyn. I. 9. Eriboeam Ajacis matrem vocat Pindarus
 Isthm. VI. 67. pariterque Diodorus IV. 72. et Hyg. Fab.
 XCVII. quorum ille patrem Alcathum addit. Sed eandem
 Alcathi filiam Telamoni nuptam Periboeam nominat Apollodo-
 rus III. 12, 7. et Tzetz. ad Lyc. 452. Postremo Schol. Ven.
 II. 14. *Ἡερίβοιαν* id est *Ἐρίβοιαν* vocat. [Ergo *Μελί-*
βοια minimam habet auctoritatem, *Ἐρίβοια* maximam; nec
 tamen affirmari potest, nomen *Περίβοια* a librariis introdu-

βύβλω. Nomen urbis *Ναύπακτος* ab omnibus eodem modo appellatur. Sequentia *μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυα* enotavit Suidas s. *Ἐπισκήνους*.

V. 580. *Κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή*. Transscripsit haec verba Suidas s. *Φιλοίκτιστον*. Eustathius p. 1185, 36. *ἐπεὶ κάρτα τοι φιλοίκτιστον ἡ γυνή, συνοδύρονται αἱ γυναῖκες τῇ Βρισηΐδι*. Schol. ad Od. VI. 310. *φιλοικτίρμον τὸ θῆλυ*. sed ad II. XXII. 88. *φίλοικτον χρῆμα ἡ γυνή*, et ad Od. A. 184. *κάρτα τοι φίλοικτον ἡ γυνή*. qui sive Sophoclis recordati sunt, sive proverbium vulgari usu tritum usurpant, certe haec tria adiectiva idem significare putarunt, hoc est, quod Euripides dicit, *τὸ θῆλυ γάρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσένων* Herc. 536. et Tacitus Agric. c. 28. *casus per lamenta ac moerorem muliebriter ferre*. *Φίλοικτρος* certe et *φίλοικτος* a *φιλοίκτιστος*, pro quo Aeschylus *φιλόθυρος* dixit, dubito an distingui non magis possit quam *φίλεις* et *φιλέριστος* similiaque, si de personis dicuntur.

V. 582. *Οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπιδάξ πρὸς τομῶντι πῆματι* — affert Lecapenus Gramm. Lectt. Mosq. p. 67. *Θρηνεῖν* Ven. Membr. Aug. B. ΓΔ. La. Lb. Ald. cum Suida s. *Θρηνεῖν* et Eustath. p. 648, 19. p. 1147, 8. *Θροεῖν* alii codd., Suidas s. *Ἐπιδός* et *Πύκαζε* (utroque loco codd. *θρηνεῖν*) Moschopul. Sched. p. 25. et Schol. Arist. Nubb. v. 355. Scholiastes Rom. et La. *πῆματι γραφ. τραύματι*, quod legitur in Bar. A. Harl. et Moschopuli l. c. *πληγῇ τομῶντος τραύματος* Eustathius Opusc. XIV. 123, 37. ex hoc loco mutuatus videtur, sed Vitruvii verba I. 1. §. 15. *si vulnus mederi oportuerit, non accedit musicus*, quae Barthius huic loco confert Advers. L. XXIV. 9. p. 118. aliena sunt.

V. 584. *Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει* — afferunt h. v. Schol. Plut. v. 69. et Gregor. p. 67.

V. 585. *Ἦ δέσποτ' Αἴας* — *φρενί* allegat Schol. Eur. Med. 93.

V. 586. *Μὴ κρῖνε* — *καλόν*, exhibet Suidas s. *Σωφρονεῖν*.

V. 588. *Μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη* — promit Suidas s.

Μὴ προδοῦς. Pollux V. 104. ἴδιον τὸ Πλάτωνος μὴ ἀπαρνηθεῖς γένῃ (Soph. 217. C.) pro quo ἔξαρκος γενηθεῖς Dionys. de Lys. XXVI. 511. sed ille verbi periphrastici usus multis communis est; *μὴ κτείνας γένῃ* Philoct. 773. *εἰς-ακούσας γενοῦ* Aristid. in Sarap. p. 50. T. I. *περιπνιγὲς γενόμενος* Diod. Fragm. L. XXXVII. 204. T. X. *γέγονεν ἀπεκτονῶς* Lucian. Charid. §. 20. p. 288. T. IX. *ἐγεγό-ναι χειροῆθης καὶ ἐκτεδαμβημένη* Plut. V. Num. c. XV. *ἀλλὰ τοι Λαμάρτη κεχολωμένα γίγνοιτο* Dio Chr. XLIII. 190. cf. Herm. ad Oed. T. 957. Apud Themistium Or. XVI. 199. C. ἃ τέως ἐπὶ τῶν πινάκων γράφοντες ἐγενό-μεθα, fortasse scribendum ἐγανύμεθα.

V. 589. *Ἄγαν γε λυπεῖς.* Aug. C. ἄγαν με Elmslejo opitulans, qui ἄγαν γε et λίαν γε e Tragicorum scriptis exterminat ad Heracl. 204. 205.

V. 590. *Οὐ κἀτοισθ' ἐγὼ θεοῖς ὥς οὐδὲν ἄρκειν εἰμ' ὀφειλέτης ἔτι* — affert Suidas s. *Κἀτοισθα* et *Ὀφειλέτης*. Ursinus p. 498. apte comparat Virg. Aen. XI. 51. *Nos juvenem exanimum et nil jam coelestibus ullis debentem vano moesti comitamur honore*, quae ex Sophocle expressa putat. Similiter senex poeta Maximianus Eleg. v. 231. *nil mihi cum superis, explevi munera vitae*; et matrona moribunda ap. Valer. Max. II. 6, 8. *tibi quidem dii magis, quos relinquo quam quos peto, gratias referant*. Ergo Ajax hoc dicit: dii, per quos me obtestaris (id est, superi) nihil ad me, cui mori decretum est. Perperam Scholiastae οὐκ ὀφείλω θεοῖς διαρκεῖν, id est, ζῆν εἰς τὸ ἐξῆς vel ἄρκειν καὶ βοηθεῖν ἢ σοὶ ἢ ἐτέρῳ. [Posteriorius tamen Hermannus ratum habet.] Ed. Pr. Constructionem imitatus est Euripides Rhes. 963. *ὀφειλέτης δέ μοι τοὺς Ὀρφῶς τιμῶσα φαίνεσθαι φίλους*, pro ὀφείλει τιμᾶν, non ut Matthiae voluit. Proximis assimilatum Eur. Herc. 1185. *εὐφημα φώνει* — βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει.

V. 592. *Πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.* Dresd. A. ἄγαν γ'. Mosq. B. πολλά γ' ἄν.

V. 593. *Οὐ ξυνέρξεθ' ὥς τάχος.* Sic et Suidas s. *Ξυνέρξετε*. Cod. Q. et duo Lipss. *συνέρξεθ'*, Aug. C. *συν-*
Sophocl. Ajax. Ed. 2.

έρξεσθ', Schol. Rom. ξυνέρξεσθε, Lb. ξυνέρξασθ', supra scripta syllaba ξεσθ'. Ἐρξεται in cantico Oed. T. 890. εἶρξω in diverbiis Philoct. 1407. cf. Poppo ad Thucyd. VIII. 74. Ex sequenti versu Suidas μαλάσσουν ἀντὶ τοῦ μεταβάλλον.

V. 594. Μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν, affert Suidas s. Μῶρα. Cod. La. φρονεῖν γράφεται λέγειν. His dictis Ajax cum uxore et filio in domum recedit, unde v. 646. denuo progreditur. Contrarium statuit Welckerus in Museo Rhen. Anni III. Fasc. I. 87. nullum illorum a choro discedere. Id πείσαι ἔσται συγνήs πειδοῦs.

V. 598. Σὺ μὲν πον ναίεις ἀλίπλαγκτος εὐδαίμων. Sic plerique libri et Eustathius p. 306, 20. ἀλίπλαγκτος Aug. B. duo Dresd. Lips. A. et ΓΔ. quod Hermannus recepit et ipse in Ed. Pr. praeferendum judicavi, quia epitheton ἀλίπλαγκτος Delo quidem et aliis insulis saltaaribus convenit, minus autem aptum est Salaminis. Nec multum juvat Ciceronis locus Rep. II. 4. *Graeciae insulae fluctibus cinctae natant paene ipsae simul cum civitatum moribus*, quo Bernhardy ad Dion. v. 530. vulgatam tueri studet, primum, quia Cicero verbo illo non proprie sed similitudinis causa usus est, deinde quia natare differt a πλάζεσθαι, id est, πλανᾶσθαι. nam navis quoque, quae medio in mari in ancoris consistit, non errat, et νῆσος σάλον ἔχουσα πολὺν Plut. de Exil. c. XVII. 387. speciem natantis praeberere potest, etsi loco non movetur. Quid vero, si ἀλίπλαγκτος h. l. idem significat quod θαλασσόπληκτος, quo epitheto Aeschylus Pers. 305. hanc ipsam Salaminem ornat? Subvenit Hesychius: Πλαγχθέντες, πληγέντες, Πλακτός, παράφρων, πεπλανημένος, et Grammaticorum auctoritas, Aeoles πλάζω dixisse pro πλήσσω, verbique *plango* similitudo, in quo cum significatione plodendi ¹⁾ conjuncta est litera graeci πλάγξαι gutturalis ²⁾. Ita fit credibile, verba πλάζω, πλήγνυμι, πλήσσω, non mi-

1) Id quoque a dorico πλάδδω ductum videtur ut claudio a κλήδδω cf. παίδδω, χρηδδω. Laconicum πλαδδῆν et formam et significatum verbo πλάσσειν consimilem habet.

2) Conferre juvat ῥύζω, ringo, στίζω, stinguo, κλάζω, κλάγξω, clan-go, σταζω, stagnum, stannum (stagneus) Plin. H. N. XXXIV. 16.

nus inter se cognata esse quam germanica illa *schlagen* (πλήσσειν) *verschlagen* (πλάζειν). Virgilius dixit *cursu excutere*; quantillum hinc distat graecum ἐκπλήξει τινα τῆς ὁδοῦ Eur. Ion. 635. et adjectivum παραπλήξ quid aliud significat quam *mente excussum*? v. Ruperti ad Silium II. 592. Ita multa concurrunt, cur ἀλίπλαγκτος et ἀλίπλαγκτος apud poetas praesertim θωριάζοντας idem valere existimem, nec πολύπλαγκτος ἐλπίς, quod multi codd. exhibent Antig. 615. praeefracte rejiciam. — Salamis, ut hoc loco, εὐδαίμων vocatur Eur. Meleagr. Fr. VI. 3. In ejusdem El. 1289. εὐδαίμων οἶκος Κεκροπίας scribendum puto ὄχθος, neque enim οἶκος Κεκροπίας, Καθμείας, vel simile quid dici memini. [In eandem conjecturam incidit Matthiae ad h. l.]. In seq. versu codd. plerique ἀεί. Ed. Pr. Πλαχθέντες pro πλαγχθέντες libri nonnulli exhibent Pind. Nem. VII. 55.

V. 600. Ἐγὼ δὲ παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος — μίμνω. Hinc Suidas παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος interpretatur ἐκ πολλοῦ χρόνου. Isocrates Or. ad Phil. p. 91, 47. οὐτοὶ οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ εἰς τὸσαύτην μεταβολὴν ἦλθον. Alciph. III. Ep. 8. διακαῶς ἐρᾷ πολὺς ἐξ οὗ χρόνος, et mutato verborum ordine Demosth. 1204, 22. οὐ πολὺς χρόνος ἐξ ὅτου (cod. ἐξ οὗ, quod usitatius). Haec autem phrasis crebro usu ita attrita est, ut adverbii modo pro ἐκ πολλοῦ χρόνου extra constructionem interponatur atque verbi substantivi notio, quae illis locis tacite gliscit, penitus evanescat; Dio Cass. XLV. 38. p. 444. ἄρτι ἐκ παίδων προσεληλυθότα καὶ οὐ πολὺς ἐξ οὗ χρόνος εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγεγραμμένον. Similiter construuntur nomina, quae certas temporis partes significant. Zosim. III. 33, 3. ἐκλιπαροῦντες μὴ προέσθαι σφᾶς τὸσαύτη ἐτῶν ἐκτοντάς τοις Ῥωμαίων νόμοις ἐντεθραμμένους. Julian. Ep. XXXIV. 58. ταύτης ἡρξαν καινοτομίας ἐβδομος οὗτος ἐνιαυτός. Ex quo apparet ap. Dionys. Antt. VII. 44, 1406. τὰς σπονδὰς ἐπεχείρησε λύειν οὐπω τέταρτον ἔτος ἐξ οὗ γενομένης, nominativum esse τέταρτον ἔτος. Ordinem inverterunt Dio Chr. XXXVII. 101. ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμησα ἀφ' οὗ δέκα ἔτη σχεδόν, et Demosth. Phil. I. 40, 20. ἐξ οὗ χρόνος οὐ πολὺς, ubi rursus verbum ἐστὶ

addi licet. Relativum omisit Eur. Hipp. 907. ἡ φάος τόδε, οὕτω χρόνος παλαιός, εἰσεδέρετο, aliique, quos Winerus nominat Gramm. N. T. p. 437.

V. 601. Ἰδαία μῖμνω λειμωνία πόα μήλων. Bodl. Aug. C. Dresd. B. Jen. Γ. et Ald. atticam formam πόα, ceteri ποία accentu improbato a Grammaticis nec tamen raro. Triclinius verba transposuit μήλων πόα. Pro μῖμνω La. ΓΔ. μῖμνων. Bodl. C. λειμωνεία. Bothius edidit λειμωνίδι ποία μήλων, quo epitheto, epici recentiores utuntur; λειμωνίδι ποίη Nonn. VII. 15. XII. 244. Dionys. Per. 756. sed a Tragicorum consuetudine alienum est; Elmsleji conjectura est λειμωνίδι ποία μέλων, Hermannī Ἰδαία μῖμνω λειμωνί' ἄποινα, μηνῶν ἀνέριθμος, diu est ex quo Idaea praetensia praemia, exspecto, mensium innumerabilis; quod in ordinem recepit Dindorfius. Aptissimum videtur λειμωνί' ἔπανλα μήλων.

V. 604. Ἀὲν εὐνόμα χρόνῳ τρυχόμενος. Codd. ple-rique et Ald. εὐνόμα, Jen. et Schol. Rom. εὐνομῶ (sic) Aug. C. ex correctione εὐνώμα, quemadmodum Triclinius scripsit. Scholiastae dissident; unus χρόνῳ εὐνόμα jungit hoc est τῷ εὐκινήτῳ, vel τῷ εὐνομούμένῳ καὶ δικαίῳ sive clarius τῷ καλῶς μεριζομένῳ εἰς τέτταρα. alius εὐνόμα λειμῶνι, τῷ καλᾶς νομᾶς ἔχοντι, qui non λειμῶνι in libris invenisse sed interpretationis causa pro λειμωνία πόα posuisse videtur, nisi potius εὐνόμῳ scripsit aut εὐνόμα pro dativo feminini εὐνόμῃ habuit v. Dissert. de motione adjectivorum. Εὐνομώτατα χωρία dixit Longus IV. 14, 404. Heathius scribi voluit πόας—ἐν νομᾷ, alius quis in Wytttenbach. Bibl. Crit. Vol. II. P. I. ἐν νομᾷ χρόνου. Hermannus εὐνώμα recepit ut metro convenientius aptumque interpretationi illi τῷ εὐκινήτῳ. Atque hanc formam tuentur similia ἵππωνώμας auriga, quod ex Euripide *) et Aristophane attuli, et νεκρο-

*) Hipp. 1399. in diverbiis positum, cui Brunckius frustra apponit κερανομάχας e Meleagri carmine dorico. Huc potius pertinent, quae in carminibus vulgariter scriptis leguntur: φαλαγγομάχας Philipp. Thess. c. IX. n. 285. ῥιγομάχας Lucil. ib. c. XI. n. 155. quanquam utroque loco variant codd., tum ποροφίλας c. XI. n. 416. p. 440. κειρομάχας in Epigr. ἀδεσπότης ex utraque

νώμης, quo Manetho usus est, vespillonem vel pollinctorem significans, praeter quae nullum a verbis hujus crassioris fili τρωπῶ, τρωχῶ, δωμῶ, στρωφῶ, compositum extat adjectivum in ἡς. Jam si quis dubitet, num εὐνώμας a verbo activae significationis compositum ad contrarium intellectum τοῦ εὐκινήτου traduci possit, auctore utar Archia, qui in Epigr. XXI. p. 85. T. II. verbo ipsi hanc intransitivam attribuit potestatem κόραξ — ἐν ποτε παμφαίνοντι μελάμπερος αἰθέρα νωμῶν ubi Erfurdlius ad Trach. 710. μέλαν πτέρον corrigat sed refellitur Sophoclis exemplo Fragm. Inc. XXIII. 675. νωμῆ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτέρον et compositi ἐπινωμῶν, quod idem pro accedere usurpavit Philoct. 168. sicut Apollonius III. 893. στρωφῶν pro στρωφᾶσθαι cf. Dissen. Comm. ad Nem. IV. 54. 2). Sed illud fortasse aliquis miretur, quomodo choro, qui modo de diuturna apud Trojam mora conquestus erat, tempus agile (εὐκίνητον) videri possit. Brunckius, qui *aequabiliter partitum* dici putat, exempli causa ex Aristophane et Euripide affert ἀβροκόμας, χρυσοκόμας, εὐλύρας, γοργολόφας, λευκολόφας; quorum quod tertio loco positum est, communem purorum regulam sequitur, quintum exagitat Blomfieldius ad Aesch. Sept. v. 109. hanc terminationem nominibus secundae declinationis abjudicans sed falso, ut ostendunt Empedoclis cognomenta a Valckenario ad Phoenn. v. 120. memorata ἀλεξανέμας et κωλυσανέμας, propriumque Θρενίππας Apollod. II. 7, 8. quod non majore jure sollicitatur; sin aliter esset, λευκολόφας a λόφῃ compositum diceremus. Sed Brunckius errat in eo, quod adjectiva a substantivis composita affert; desiderantur enim verbalia, vel proxime a verbis vel per traducem propagata, qualia sunt τεπτιγοφόρας nuper Arist. Eqq. 1336.

dialecto mixto Anth. Plan. N. 72. βουθόινας N. 123. p. 662. Herodian. Epim. p. 61. quod in consuetudinem venit ut παρθενοπίπας, ὑδροφόβας, aliaque, quae in Wolfii Anall. T. II. p. 56. et ad Phryn. p. 638. expositi.

2) Hesychius Πτερονόμος τοῖς πτεροῖς νομῶσα (sic) καὶ νεμομένη, scripsit haud dubie πτερόνωμος. Alioqui non usus fuisset verbo νωμῶσα, quod ut rarius explicat καὶ νεμομένη.

restitutum, βακτροφόρας et πτεροφόρας, quae alio loco e monimentis doricae dialecti produxi, μηλονόμας opilio in cantico Eur. Alc. 584. παίδων διανλοδρομῶν Pind. P. X. 14. σταφυλοδόμας in Inscr. Spartana Corp. Inscr. T. I. N. 1386. σταδιοδρόμης ex Aristophane affert Poll. III. 146. ubi minus munita est lectio σταδιοδρόμος, tum ὠκυδρόμας Epigr. Ἀδεσπ. CCXVI. Anall. T. III. 175. εὐρυνόμας in dorico Joannis Epigr. III. p. 12. T. III. Αἰγινόμας homo Cyprius Poll. II. 95. Thespiensis cujusdam Διαδρόμειω nomen ionice appellatum legitur Herodo. VII. 222. cui similem accusativum appellativi ἡμεροδρόμην VI. 105. plurimi codd. exhibent. Mensem quendam Plutarchus ap. Proc. ad Hesiod. Opp. 502. tradit a popularibus suis προβατοδόραν καὶ αἰγοδόραν appellari. Hesychius δορυδόμας refert s. Δορύσσοον, et Γεωνόμαι, νέμοντες τὴν γῆν, cujus singularem γεωνόμης Phrynichus App. p. 32. pro attico affert; ὑπνοφόβης Hymn. in Bacch. v. 21. Anall. T. II. 517. Ab his substantivis distant adjectiva, quae quum vulgo in *ος* exeat, nonnunquam ad tertiam traducuntur declinationem, sed, ut equidem invenio, non sine aliquo metri emolumento, hoc est, ubi plures opus sunt syllabae, ut homericum δυσπονέος, quod Barnesius analogiae convenire negat, nec Eustathius p. 1548, 7. inveniebat quicum conferret praeter ἀτερπής, tum κακοφορέος Nic. Alex. 463. quod Lexicographi perpetam ad κακοφορεὺς referunt, παλιντροπιές Ther. 402. παλινδρομέες Arétae. Sign. Acut. II. 9, 56. λιθηλογέες ἰδρύσεις Crinag. Anth. P. c. VI. n. 253. πολυφορέων ἀνθρώπων Emped. v. 376. ἐμφορέων αἰζῶν Nic. Alex. 176. Αἰνοτοκής, quod Passovius in numerum recepit, vereor ut nusquam legatur; neque hinc proficiscitur femininum αἰνοτόκεια, sed ab αἰνοτόκος, ut καρποτόκεια. Neque τροφοφόρης ex genitivo τῆς τροφοφόρου ἄλωνος Eust. p. 1401, 45. assumendum erat. Εὐθυπομπής Pind. Nem. II. 11. jam pridem Heynius Boeckhiusque ob aliam proscripserunt rationem. Apud Manethonem VI. 25. ἀτροφεῖς nuperi editores invexerunt pro ἀτροφές, quod in ἀτροφοὶ potius mutandum videtur, neque satis confido lectioni ἀτροφή Theophr. H. Pl. II. 6, 4. quam Urbinas et alii exhibent pro

ἀτραφής, quod illi consuetum, semel εὐτραφής scribenti I. 18, 1. nec saepius legitur εὐτραφείν IV. 10. (11.) et σκιατροφούμενος II. 7, 4. hoc recte, illud minus. Pariter variatur homericum ἀνεμοτρεφές, pro quo non solum ἀνεμοτρεφές scribitur sed etiam ἀνεμοτροφές ap. Longin. X. 5. v. Varr. Lectt. p. 570. et Jacobs. ad Philostr. p. 417. et id quidem vitiose; neque magis probandi genitivi: ὕδατοτροφῶν, quod olim apud Homerum legebatur, ἐαροτροφῶν in Moschi carmine, et πεδοτροφῶν Nonn. II. 47. pro quo Graefius πεδοτρεφῶν substituit Nonno familiare L. XVIII. 48. XXIX. 337. XLII. 199. cf. Paraphr. IV. v. 68. Nec immerito, puto, εὐδυπλοκῆος Oppian. Hal. IV. 638. εὐπλοκέεσσι V. 379. et in Epigr. Juliani Anth. P. VI. n. 28. posthabita sunt vulgatae scripturae, quae vocalem praesentis refert aliisque exemplis εὐπλεκής, νεοπλεκής, συμπλεκής, δημοπλεκής, confirmatur, sed ob indiscretam literarum ε et ο similitudinem saepe corrupta est, ut ap. Etym. M. γηλοχέες pro γηλεχέες et ap. Suid. Ὀξυτονής ἢ ὀξεία τρίβος pro ὀξυτενής. Postremo θεοτροφῆος ἀμβροσίης, quod in Ep. Ptolemaei Anth. P. c. IX. n. 577. cod. Plan. et Synesius offerunt, analogiae quidem consentaneum nec tamen antefereendum est vulgato θεοτροφῆος, cujus terminationis specimen unicum est πολυπόρθιος Christodor. Ecphr. v. 56. Nonn. XXV. 154. ubi Graefius πολυπόρθιος πτολεῖ, ζωηφόριος Synes. Hymn. III. 601. et in oraculo chaldaico ap. Procl. in Tim. L. III. p. 172. Cetera hujus terminationis parasyntheta sunt: μῆν Ἴπποδρόμιος et εὐεργέτης Ἴπποδρόμιος (Neptunus equester) Pind. Isthm. I. 78. Ἀπόλλων δαφνηφόριος Inscript. Boeot. N. 1595. idemque deus βοηδρόμιος apud Callimachum dicitur. His accedunt adjectiva ordinaria cum praepositionibus conjuncta; ἐκδόχιος Orac. Chald. ap. Proc. in Tim. V. 290. προστρόπιος Orph. Arg. 1241. ἐπαμοίβιος H. H. in Merc. 516. ἀναγώγιος Synes. H. I. 316. et ab aliis orationis partibus: φιλόμβριος Anth. P. c. VI. n. 42. ὑλάρχιος Synes. de Insomn. p. 340. B. ὁμαίμιος Pind. πατρωνύμιος Aeschyl. ὁμωνύμιος Anthol. quae non parasyntheta sunt, ut ἀμφιδρόμιος,

βοηθρόμιος, sed paragona. Quare pro παιδογόνιον ὕδαρ in soluto sermone Athen. II. 41. E. merito substitutum est παιδογόνον.

V. 606. Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν — ἄδαν. Schol. Rom. πῶς με δεῖ — ἀνύσειν, λείπει τὸ δεῖ, quod si cum Triclinii adnotatione conferas οὐκ ἔστι πότε ἀλλὰ ποτέ, apparet alicubi interrogativum πότε lectum esse. Constructione illa iterum usus est Sophocles El. 471. δοκῶ με τολμήσειν, et tectius Oed. T. 1192. τίς πλέον τῆς εὐδαιμονίας φέρει — ἢ δόξαντ' ἀποκλίνει. Ἦνυσαν τὸν ἄδαν Eur. Suppl. 1152. Proprie dicitur ἀνύσαι ἐς πέδον Oppian. Hal. III. 13. πρὸς πόλιν vel ἐπ' ἀκτὴν, quorum exempla ab aliis collecta sunt, v. Markl. ad Suppl. 1142. et composita ἐξανύσαι Herodo. VI. 139. Arrian. VI. 26, 2. κατανύσαι Xen. Hell. V. 4, 21. διανύσαι Polyb. LIV. 6. et cum adverbio Hom. Od. VII. 326. ἀπῆνυσαν οἴκαδ' ὀπίσω. Eadem est constructio synonymorum: Quomodo Herodotus dixit VI. 140. κατανύσας ἐξ Ἐλαιούντος ἐς Ἀῆμνον, sic Lucianus Tox. §. 8. ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύνων ἐς Σκύθας, et τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα Timon. §. 20. quibus alii addunt τὸν πλοῦν v. Wessel. ad Diod. XVI. 18. alii omitunt praepositionem Ἀθήνας ἐκπερᾶν Eubul. Athen. II. 47. C. Θούλην περῆσεις Dionys. Per. 581. τέρμα βίοιο καὶ εἰς βαλβίδα περῆσας Oppian. Cyn. I. 512. similiterque τελεῖν τὰς πόλεις peragrarē cf. Krebs. ad Decr. Athen. p. 65. Viae notione penitus obscurata verbum περαίνειν tribuitur inanimatis ὁστοῦν εἰς τὴν ὑπερώαν περαίνον pro περατούμενον Galen. de Us. Part. IX. 3, 508. T. IV. etc. Non adspiratum ποτ' ἀνύσειν hoc loco silentio praetermittit Elmslejus.

V. 610. Καὶ μοι δυσθεράπευτος Ἀίας ξύνεστιν ἔφεδρος. Duo postrema vocabula affert Grammaticus in Anecd. Bachmanni T. II. 356. totum versum Schol. Arist. Rann. 804. et Suidas s. Ἐφεδρος, quo nomine Sophocles idem fere dicit quod Virgilius Aen. VI. 90. nec Teucris addita Juno usquam aberit. Accuratius illud post P. Fabrum et Lipsium

explicuit Wesselingius ad Diod. IV. 50. *) Verbum *ἐφρεύνειν* restituendum videtur Eur. Iph. T. 680. *δόξα προδούς σε σῶσαι ξμαντόν εἰς οἴκους ἔμοις ἤ καὶ φονεύσας ἐπὶ νοσοῦσι δώμασι ῥάψαι μόρον σοι* [Hermannus φονεύσας ῥάψαι μόρον conjungere videtur, quo nodus solvitur]. Eandem synaloephen reddebam Hel. 173. *μουσεῖα πέμψεις, Φερσέφασσα φόνι, ἀχάριτας ἵνα παιᾶνας νέκυσιν ὀλομένοις λάβῃ*, pro vulgato *φόνια, χάριτας*, atque haud scio an ad designandum illud paezanum genus aptius sit *νέκυσι μελομένους*. In ejusdem Or. 1051. scribendum puto *τάδ' ἀντὶ παιδῶν καὶ γαμηλίου λέχους προσφδέγματ' ἀμφοῖν τοῖν ταλαιπώροιν πάρα*, pro *ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις*, quod ut approbari possit, exemplis opus est. Tum in Andr. 995. *τόν δ' Ἀχιλλέως μηδὲν φοβηθῆς παῖδ' ὅς εἰς ἔμ' ὕβρισε*, reponendum *ὅς εἰς ἔμ'*. — Postremo in Arati Dios. 269.

*καὶ φλόγες ἡσύχαι λύχνων καὶ νυκτερὴ γλαυῆ
ἦσυχον αἰδίδουσα μαραινομένου χειμῶνος
γινγέσθω τοι σῆμα καὶ ἦσυχά ποικίλλουσα
ῶρῃ ἐσπερὴν κρώζῃ πολύφωνα κορώνῃ*

neque adjectivum ter repetitum placet neque verbum *κρώζῃ* habet unde pendeat. Utrique vitio medeberis, si scribas *καὶ ἦν λίγα κωτίλλουσα*. Ed. Pa.

V. 609. *Ἦ μοί μοι, θεῖα μανία ξύναυλος*. Codd. nonnulli *ἰώ μοί μοι*, alii *ἰώ μοί μοί μοι*. Illud Hermannus nuper *ᾠμοιμοῖ* scripsit ex Apollonii sententia ad Iph. T. 155. In seq. Jen. *θεῖα μοίρα*. Hesychius *Ἐπανυλος, ἐπίσκιος, ἔνοικος*, scrib. *ἐπίσκηρος*. Aelian. V. H. IV. 25. *συνοικῶν ἀρῶσστήματι τούτῳ*.

V. 612. *Πρὶν δῆ* — Dresd. B. et Mosq. B. *δῆ* omitunt, Triclinius in *εὖ* mutat.

V. 613. *Κρατοῦντ' ἐν Ἀρεῖ*. Triclinius *εἶν*, quod Musgravius recepit. Hoc *εἶν* legitur Antig. 1241. Alc. 436. Iph. A. 767. Troad. 821. variantibus ubique codicibus, et

*) In Scholio *ἔφεδρός* ἐστὶν ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσι vix erit quod substituas praeter ὁ ἐπικαθεζόμενος ut in Schol. Phoen. 1102.

Aesch. Suppl. 872. *εὐρεῖαις εἰν αὔραις*, pro quo fortasse *ἀραιαῖς* sive attice *ἀραιαῖς* scribendum, ut *πνεῦμα μαλακὸν καὶ ἀραιόν* Plut. V. Dion. c. XXV. 191. Ed. Pr.

V. 615. *Νῦν δ' αὖ φρενὸς ολοβότας*. Apud Suidan s. *Ολοβότης* editum *νῦν αὖ*. Triclinius *φρενὸς γ'* correxit et *ολοβότας*, quod nihil sui simile habet praeter Aeschyleum *φαιωχίτων*, cui Schwenckius aequè portentosum *φαιονχίτων* substituit. Cod. Γ. *ολοβοτάς*, Ven. *ολοβάτας*, quo pertinet Scholiastæ interpretatio *ὁ βαλνων ἐν ἐρημίᾳ*. La. Aug. C. Schol. Rom. et Suidæ cod. Leid. *ολοβότης*, quod Hermannus adscivit.

V. 616. *Πένθος εὐρηται*. Schol. Rom. *γράφεται γέννηται*. Huc quadrare videtur, quod Bernhardy in Eratosth. p. 219. et ad Dion. p. 542. intelligenter animadvertit, illud *γράφεται* nonnunquam interpretantis esse nec plus valere quam *ἀντὶ τοῦ* vel *ἔχουν*.

V. 618. *Τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶν μεγίστας ἀρετὰς*. Suidas *τὰ δὲ πρὶν* s. h. v. Idem et Schol. Rom. cum codd. plerisque et Ald. *ἔργα χερσὶ*. Brunckius e membr. *χερσὶν*, ut Triclinius jussit. Deinde *μέγιστ' ἀρετὰς* Suid. Schol. Rom. ΓΘ. Ven. Dresd. A. Utrum usitatus sit, exemplis docebitur. *Χειρὸς ἐργασίαι* Pind. Ol. VIII. 64. *χερὸς ἐργματα* Oppian. Hal. III. 222. *χερὸς ἔργα ἐπιδεικνυσθαι* Lucian. Hipp. §. 1. Plut. V. Sertor. c. IV. Cum altero nomine *ἔργα τεᾶς ἀρετᾶς* Antiphilus Ep. XXXVIII. p. 179. T. II. Anall. *ἔργα τόλμης θανυμαστὰ ἀποδείξασθαι* Plut. V. Flam. XIII. J. Caes. XVI. Cat. M. XXVII. V. Anton. III. (sed *ἐπιδείξασθαι* in V. Fab. Max. c. III.) Dionys. Antt. L. VIII. 67. *ἔργα ἀρετῆς ἀπεδείξατο* Zosim. H. c. 51. sed *ἔργα τόλμης ἐπεδ.* Julian. Or. I. 36. D. *ἔργα σοφίας ἐπεδείξατο* Plat. Hipparch. 228. B. quod nuper e codd. aliquot receptum est pro *ἀπεδείξατο*, quae licet inter se differant, tamen plerisque locis utrumque pariter aptum est. Cum duobus nominibus sed interposita copula Herodotus V. 72. *Τιμησιδέου ἔργα χειρῶν τε καὶ λήματος*, ut et hoc loco scribi possit *ἔργα χειρῶν μεγίστας τ' ἀρετὰς*, sed conjuncte, sic ut unus genitivus alteri subjectus sit Eupapius V. Proaer. p. 134. *χειρῶν ἀλλῆς ἔργον*. Sophocles

autem sine dubio χειρὸς ἔργα pro uno vocabulo χειρουργήματα valere voluit.

V. 620. Ἀφιλα παρ' ἀφίλοις. Suidas l. c. παρὰ φίλοις, quam lectionem interpretatur Schol. Rom. παρὰ τοῖς πρώην αὐτοῦ φίλοις.

V. 624. Ἡ που — μάτηρ νιν — affert Suidas s. Ἐντροφος. Ne quis miretur παλαιᾷ μὲν ἡμέρᾳ λευκῷ δὲ γήρᾳ, quasi diversa sint, particulis discretivis se jungi, Hermannus admonet, primarias notiones liberiore orationis conformatione nonnihil obscuratas esse; hoc enim significari γηραία μὲν τῷ χρόνῳ γηραία δὲ καὶ τὸ σῶμα. Pariter synonyma disjunxit Aelianus H. An. XI. 13. πολλά μὲν ὀδύρασθαι πρότερον, κλῦσαι δὲ πάμπολλα. Nec multum distant κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον Eur. Med. 99. ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν 131. etc.

V. 626. Νοσοῦντα φρενομόρως idem est quod φρενομανῇ vel νοσοῦντα λυσσάδι μοίρᾳ, quo modo Euripides Herc. 1002. nomen μανία circumloquitur. Barocc. A. Bodl. Laud. Mosq. B. Dresd. A. Ald. φρενομώρως, fortasse ex recordatione homericorum ὑλακόμωρος, ἰόμωρος etc.

V. 627. 628. Αἴλινον, αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἦσει. Canon Narr. XIX. 16. λίνος, inquit, παντὸς πένθους παρενθήκη ἄδεται, Callimachus H. Ap. 20. Θέτις Ἀχιλλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ, et proxime ad Sophoclis exemplum Phalaecus Epigr. V. 5. μήτηρ λυγρῇ γ' ὄρνιδι πότμον εἰκέλη αἶ, αἶ κωκύει τὸν ἐὸν γόνον. Scholiastes Rom. poetam anastrophe usum esse censet: ἄρχει γὰρ τοῦ λόγου τὸ οὐ, ἔν' ἧ, οὐκ αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἦσει ἀλλ' ὀξύτόνους ᾠδᾶς. Huic sententiae ab Hermanno comprobatae repugnare videtur iteratum αἴλινον, quo matris ejulationem potius quam aviculae, quicum comparatur, flebilem sonum exprimi credas propterea quod illa res primaria est, haec autem minoris momenti nec satis digna epanadiplosi. Sed haec ratiocinatio evertitur graviore argumento, quod praebet Heliodorus V. 2, 176. οἷον ἡρίνης ἀηδόνας αἴλινον ᾠδὴν ἐν νυκτὶ μυρομένης. Hinc enim manifestum fit, luscinae cantum proprie αἴλινον vocari atque

hoc loco matris ejulatus acerrimos opponi querulis Philomelae modis, licet ea ante caeteros oscines *λίγεια* dicatur et *λιγύφωνος* et *θρηνοῦσα* εὖ μάλα *λιγέως* Aelian. V. H. XIII. 30. — Pro *ἀηδοῦς* cur Burgessius ad Suppl. 822. *αἰείδονσ'* scribi velit, nemo dixerit, nisi forte quia Ant. 423. *πικρὰ ὄρνις* vocatur non addito nomine.

V. 630—633. *Ἦσει — δοῦποι*. Apud Suidan s. *Ἀηδών*, ubi verba *Οὐδ' οἰκτρᾶς — δοῦποι* affert, pro *ἦσει* scriptum est ut in cod. Lb. *ᾄσει*, praepositio *ἐν* ante *στέρνοισι* ommissa; plerique codd. *στέρνοις*.

V. 634. *Πολιάς ἄμυγμα χαίτας*. Ita ex Bothii sententia scripsi pro *ἀμύγματα*, quod non solum in codd. omnibus sed etiam apud Eust. p. 576, 32. p. 651. 48. et Philem. p. 236. legitur. — Latine quidem dicitur laniare capillos, sed quis praeter Sophoclem *ἄμυγμα χαίτης* dixerit, nescio. Zeugma hoc loco nullum est; nam ad integritatem sententiae nullum verbum definitae notionis sed generale *ἔσται* requiritur. In Eur. Andr. 789. *πλήγμάτα κρατὸς στέρνων τε κτύπους*, metrum ostendit *κόπους* id est *κοπετούς* scribendum esse. Ed. Pr.

V. 634. *Κρείσσων γὰρ ἄδᾳ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν*. Elmslejus corrigit *παρ' ἄδᾳ*, quia simplex *ἄδῃ* nihil aliud significare possit, quam *ἐν ἄδῃ*, id autem soloecum esse, quia attici poetae *ἐν ἄδῳ* dicant. Mirum. Homerus Il. XXIII. 244. dixit *εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι*, sed Sophocli *ἄδῃ κεύθειν* non licuit dicere. Attamen iidem illi, qui antiquam consuetudinem sequentes *εἰς ἄδῳ μολεῖν* et similia scripserunt, nihil veriti sunt aut aliis praepositionibus uti aut nullis, *ἄδῃν καταβῆναι*, *ἄγεσθαι πρὸς ἄδῃν*, *καταβῆναι κοινὸν ἐς ἄδῃν* etc. Sed illud potius, quod Elmslejus reponit, *κεύθων παρ' ἄδῃ*, dubitari potest an graecum non sit; certe *κεῖσθαι παρ' ἄδῃ* diversum est. — Pro *ἦ νοσῶν* jam ab omnibus receptum est, quod olim proposui, *ὁ νοσῶν*. Dionys. Anti. VI. c. 9. *κρείττων γὰρ γένοιτο ἂν ὁ τοιοῦτος πολίτης ἀποθανών*. Dem. Ol. III. 38, 6. *βελτίων εἰ οἱκοι μένων*. Hippocr. de Fract. p. 133. T. III. *κρείσσων ἂν εἴη μὴ παρσοῦσα*. Synes. Calvin. p. 67. C. *αἱ λάσαι τῶν κυ-*

νῶν βελτίους εἶσιν ἀποῦσαι τῆς θήρας. Aliis locis disjunctivum additur enunciatum: κρείσων ἥσθα μῆκέτ' ὧν ἡ ζῶν τυφλός Oed. T. 1368. ταῦτα βελτίων ἂν ἦν κατὰ λύων ἢ τὰ — διορθούμενος Philostr. V. Ap. V. 34, 216. ἀμείνων ἥσθα ἂν τῷ — προσέχων ἢ αἰτῶν Themist. Or. VIII. p. 172. C. πλεονάζοντες ταῖς θεραπαίαις ἀμείνους ἂν εἶημεν ἢ παραλείποντες Aristid. Or. in Aesc. T. I. p. 37. κρείττων ἦν μὴ λειτουργήσας ἢ τοσαῦτα ἀναλώσας Lysias c. Euandr. 789, 23. quare etiam in ejusdem Or. c. And. p. 106, 6. ἡμῖς ὁ βίος βιῶναι κρείττων ἀλύπτως ἐστὶν ἢ διπλάσιος λυπουμένῳ, neutrum κρείττον quamvis a codd. oblatum antiquae lectioni postponendum videtur. Diversis subjectis infinitivum adjunxit Dio Chr. XI. 369. ὅσῳ κρείττω ταῦτα μὴ γενόμενα ἢ Τροίαν ἀλῶναι. — Pro μάταν Bar. AB. Mosq. B. Δ. μάτην. Μάτην νοσεῖν est idem quod paullo ante φρενομόρως νοσεῖν. Gorgias Enc. Hel. p. 100. πολλοὶ ματαίαις νόσοις καὶ δυσίατοις μανίαις περιέπεσον, ubi nemo Reiskii conjecturam βαρείαις sequetur; significantur enim animi perturbationes. Ed. Pr.

V. 637. Ἦκων γενεᾷς ἄριστος. Postremam vocem Triclinius ex antiquissimo exemplari addidisse ait; deest in codd. omnibus praeter Laud. et Dresd. A. quare Schol. adnotat λείπει τὸ ἄριστος, quod in cod. Γ. inter lineas adscriptum est. Ἄριστα si legeretur, non elegantius foret, ut Brunckio videtur, sed magis vulgare. Simillime Trach. 180. πρωτογόνων ἦκων οὐδενὸς ὕστερος. Affinia sunt εὖ ἦκειν γένους, δυνάμειος ἦκειν μεγάλης etc. Ed. Pr.

V. 641. Ὡ τλάμων πάτερ. Sic Hermannus e plerisque codd. pro τλάμων, quod La. Lb. Harl. et alii retinent.

V. 645. Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε. Paris. C. Θ. Mosq. A. Dresd. B. Αἰακιδῶν. Cod. Δ. Aug. C. ἄτερθεν. quatuor Tricliniani ἄτερθέ γε. Hesychius Ἀτερρίγε, χωρίς, quod Abreschius ex hoc loco ductum putat sed aequè probabiliter referri potest ad Hesiod. Opp. 113. ubi ἄτερ τε et ἄτερ γε legitur. Ed. Pr.

V. 646. Ἀπανθ' ὁ μακρός — Hunc versum et sex seqq. profert Suidas s. Περισκελεῖς, quatuor priores Stobaeus

Ecl. Ph. I. 9, 234. primum et secundum Simplicius in Categ. p. 31. b. et Phys. L. IV. p. 175. a. Schol. Hesiod. Th. v. 494. Theodorus Hyrt. Ep. LV. p. 19, in *Extraits d. Manusc.* T. VI. Nicephorus Greg. Hist. L. XXI. p. 644. F. primum solum Eustathius in Epist. XXIX. p. 335, 10. In secundo, quem Anna Comn. Prol. p. 1. orationi suae inclusit, Stobaeus ποιεῖ τ' ἀθλα pro φύει scripsit. — Μακρὸς καὶ ἀναρίθμητος juncta sunt exemplo homerico γαῖα πολλή καὶ ἀπείρων Odyss. XV. 81. unde mutuatus est Nicephorus Blemm. Geogr. p. 11. πολὺς καὶ ἀθέσφατος ὄλβος Theocr. XXV. 24. πολὺς ὄμβρ'ος ἀθέσφατος Il. VI. 6. quod Eustathius ἐν παραλλήλου dicit; πολλοὶ καὶ ἀναρίθμητοι Zosim. II. 19.

V. 648. Κοῦν ἔστ' ἄελπτον. Suidas s. Ἄελπτον hunc et seq. versum affert. Sententia trita est, ἔλπεσθαι χρη' πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον Linus Jambl. V. P. p. 131. Ed. Pa.

V. 648. Ἄλλ' ἀλίσκεται χῶ' δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες. Priora ἄλλ' — ὄρκος affert Eustathius p. 336, 24. Pro καὶ Brunckius, Porsonus, Dindorfius καί, quod concinnius esse videtur. Adjectivum περισκελής, de quo paucis disseruerunt Casaubonus ad Athen. XI. 795. XIV. 953. et Gatacker. ad Anton. IV. c. 28. ab eadem stirpe ortum unde σκληρός, ξηρός et σκιδρός, communem his significationem habet sicci, duri, rigidi; περισκελῇ πρόσθετα et φάρμακα apud Hippocratem contraria sunt τοῖς ὑγροῖς καὶ εὐλύτοις v. Foes. Oec. s. v.; πρᾶγμα περισκελές Theo Prog. c. IV. 183. T. I. τὸ περισκελές τῶν λογισμῶν Socrat. H. Ecl. II. c. 35. περισκελέστερον ἀπηγγέλλετο τὸ ῥησείδιον *duriuscule* Simplic. in Epict. c. XXXI. 235. Hinc ad animum transfertur περισκελές ἦθος M. Anton. l. c. βαθυὺς χαρκτηρ καὶ περισκελής Leont. Epigr. VIII. p. 100. T. IV. τὸ ἀπεσκληρὸς τοῦ βίου Basil. in V. Theclae p. 18. et *retorridus* pro severo. Similiter ap. Homerum Il. O. 26. θυμὸς ἀζηχὴς exponitur δυσμάλακτος καὶ ἄτεγκτος ἀπὸ τοῦ ἄζην ἔχειν, ὃ ἔστι ξηρασίαν, et ἀζαλέος Ἄρης in Macedonii Epigr. XII. Ed. Pa.

V. 650. Ὅς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε. Schol. Rom. γράφεται ἐπηπείλῃς' ἔπη, e v. 312.

V. 651. Βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθελύνθην στόμα. Quoniam, ut Lucretius ait VI. 969. *humor aquae ferrum conducit ab igni*, veteres Critici verba prima aut cum antecedentibus connectunt, ὃς ἡπείλουν καὶ ἔξον καὶ ἐβόων ὡς ἐν βαφῇ σίδηρος, ἢ ὃς ἐκαρτέρουν ἦτοι σκληρὸς καὶ ἀνένδοτος ἦν καθάπερ βεβαμμένος σίδηρος, aut aliud genus tincturae intelligi volunt, quo ferrum emolliatur, εἰ γὰρ μαλθακὸν βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν. Illud Brunckius probavit, hoc Hermannus. Ac de olei usu antiquissimus testis Hippocrates Coac. Praenn. p. 294. T. I. σιδηρίου βαφέντος ἐς ἔλαιον, idemque fit hodie in acubus, serris, similibusque, plane ut Plinius dicit a Musgravio advocatus XXXIV. 41. *tenuiora ferramenta oleo restingui, ne aqua in fragilitatem durentur*, et Plutarchus de Prim. Trig. c. XIII. p. 109. βελόνας καὶ πόρπας σιδηρᾶς οὐχ ὕδατι βάπτουσιν ἀλλ' ἐλαίῳ, φοβούμενοι τὴν ἄγαν ψυχρότητα τοῦ ὕδατος ὡς διαστρέφουσιν. Verum ab hoc genere tincturae, quod tantummodo tenuioribus ferramentis adhibetur, ac permultis ne notum quidem est, similitudinem transferre parum decebat, neque id simplici nomine τῆς βαφῆς significari poterat, cui omnes tincturam aquae subjicere solent. Eademque ratione excluditur tinctura aceti, quo Lacedaemonii τὴν τοῦ σιδήρου ἀκμὴν εἰς τὸ ἄτομον κατασβεννύουσι Poll. IX. 79. Plut. V. Lyc. IX. Lys. XVII. Itaque aut ad primam illam interpretationem revertendum est, quae verborum ordinem invertit, aut sumi debet Sophoclem nomine τῆς βαφῆς totam ferri cudendi fabricam significasse, qua ferrum non solidatur solum sed etiam ad tractandum aptius, hoc est, flexile et elasticum redditur adempta per aquam ferrariam naturali ejus asperitate; τὸ θυμοειδὲς ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε καὶ χρήσιμον ἀντὶ ἀχρήστου καὶ σκληροῦ ἐποίησε Plat. Rep. III. 411. B. quae repetit Demetrius de Eloc. c. 184. Plutarch. V. Num. c. VIII. τὴν πόλιν καθάπερ σίδηρον ἐκ σκληρᾶς μαλακωτέραν ποιῆσαι. Quod Statius dicit Achill. I. 429. *ferrum laxatur ad usus innumeros*, illud ipsum est

μαλάττεται καὶ θηλύνεται, quanquam hoc non efficitur τῇ βαφῇ, quae proprie ita dicitur, sed post eam ferro calefaciendo.

V. 656. Ἐξαλεύσωμαι. Sic La. Lb. et plerique codd. Ald. Suid. s. *Εἰμί* et s. *Ἐχθρῶν*. Alii *ἐξαλεύσομαι*, cod. Δ. *ἐξαλείξομαι*, Membr. *ἐξαλλάξωμαι*. Hesychius *Ἐξαλύξωμαι*, *φυλάξωμαι* *Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ*, quod Wesselingii consilio Observ. II. 16, 163. recepit Brunckius. Restitui *ἐξαλεύσωμαι* ob codd. plurimorum consensum et ut usitatius. Futuro *ἀλύξομαι* usus est Hesiodus Opp. 363. aoristum non reperio. Ed. Pa.

V. 657. *Μολών τε*. Sic codd. Ald. et Suid. s. *Ἀσπίς* hunc et tres seqq. versus afferens. *Μολών δέ* idem s. *Ἐχθρῶν* et Edd. vett. E seqq. *ἐγχος ἐχθιστον βελών* repetit Eustathius p. 644, 47. Ed. Pa.

V. 661—663. *Ἐγὼ γάρ* — *Ἀργείων πάρα*, affert Suidas s. *Κεδνός*, ubi *Κάγώ* legitur, duos sequentes s. *Ἄλλ' ἔστ'.* Ed. Pa.

V. 665. *Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα* — Praeter Suidan s. *Ἀδωρα* et *Ἐχθρῶν*, hujus versus mentionem fecere Eustathius p. 757, 14. Schol. Eur. Med. 615. Servius ad Aen. IV. 496. paroemiographi v. Schott. ad Zenob. V. 4. p. 79. et Theophylactus Sim. Hist. VII. c. 13. p. 110. B. ubi *κακῶν* pro *ἐχθρῶν* legitur; paullulum inflexit Lucianus Merc. Cond. §. 38. p. 697. Scriptor de plagiis literariis, quem Clemens excerpit Strom. VI. 2, 740. *Εὐριπίδου μὲν ἐν τῇ Μηδείᾳ εἰπόντος κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει, Σοφοκλῆς ἐν τῷ Αἴαντι τῷ μαστιγοφόρῳ φησὶν Ἐχθρῶν δ' ἄδωρα δῶρα κ. τ. ε.* Verum nota sunt τὰ τοῖς Τραγικοῖς ὁμοίως εἰρημένα, in quae illi saepe fortuito et incogitantes inciderunt. Ed. Pa.

V. 666. *Τοιγάρ τὸ λοιπόν*. Hunc versum et novem seqq. sublegit Stobaeus Serm. XLIV. 7. Septem priores Suidas s. *Εἴσομαι*. Verba τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι Euripidi tribuunt Schol. Arist. Rann. 370. Schol. II. K. 56. et Philemo §. 233. p. 161. sequentia *μαθησόμεσθα* — *σέβειν* profert Eustathius p. 21, 21. et 1429, 26. Ed. Pa.

V. 669—673. *Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ — φλέγειν*, producit Tzetzes ad Hes. Opp. 197. tres priores 669—671. Suidas s. *Νιφοστιβεῖς*. Similis *ἰσότητος* praedicatio ex Pythagoreorum scholis ducta legitur in Eur. Phoen. 551. et in Didus Ep. ad Aen. v. 54. *cessurus lege sorori consumit sua jura dies; sic continet orbem dum recipit natura vices* etc. Poett. Min. T. IV. P. II. p. 445. Ed. Pr.

V. 672. *Νυκτὸς αἰανῆς κύκλος*. Ita Stobaeus, Tzetzes ll. cc. et Suidas s. *Λευκὴ ἡμέρα*, sed idem alio loco *Αἰανῆς κύκλος σκοτεινὸς* (ἧ) *ἀδιάλειπτος* (sic et Schol. Rom.) *Σοφοκλῆς νυκτὸς αἰανῆς κύκλος ἧ αἰανῆς, θρηνητικῆς*. Eadem fere Zonaras T. I. 64. nisi quod *αἰανός* scribit; La. *αἰανῆς*, quod primus Hermannus recepit; ceteri codd. *αἰανῆς*. Pro *νυκτὸς αἰανῆς τέκνα* Aesch. Eum. 416. prius legebatur *αἰανῆ*, quod Scholiastae nesciunt utrum *σκοτεινά* significet an *θρηνητικά*. Ejusdem dissensionis testis Schol. Pind. Isthm. I. 69. *αἰανῆ οἱ μὲν τὴν χαλεπὴν παρὰ τὸ αἶ αἶ, οἱ δὲ τὴν διηνεκὴν παρὰ τὸ αἰέν*. Nocti utrumque convenit ut et *μέλαινα* dicatur sive *σκοτία*, quae sunt fere perpetua ejus epitheta, et ut *αἰώνιος* ob perennitatem, cujus causa *νύξ* *ἱερὰ* Aesch. Heliad. 59. Eur. Ion. 83. et *ἀμβροσία* vocatur, sicut omnia quae naturae legibus in aeternum fixa sunt, elementa, sidera, annique et lucis statae vicissitudines, et *θεὸς αἰανῆς* id est *αἰώνιος* Lycophr. 928. Sed hoc loco praestat *σκοτεινός* et propter contra positum *λευκόπωλος ἡμέρα*, et quia nigror atque caligo prope abest ab illo horrido tetricoque rigore, quo quae praedita sunt, hic mitioribus concedere dicuntur.

V. 674. *Δεινῶν τ' ἄγῃμα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον*. Hermannus in utraque editione *δεινῶν δ'*, quae conjectura videtur (nam de codd. nihil adnotatur) sed perquam apta. La. Jen. Lips. B. et Suid. s. *Ἄγῃμα* exhibent *δεινόν τ'* — Musgravius et Jacobsius Animm. ad Anth. Vol. III. P. II. 210. *λείων* corrigunt, *πνεῦμα λείον* afferentes ex Aristoph. Rann. 1003. et Heliod. V. 1. quod legitur etiam Philostr. Vitt. Soph. II. 1, 564. et Philon. de Somn. II. 146. Causa correctionis haec est, quod venti leniter adspi-
Sophocl. Ajax. Ed. 2.

rantes mare tempestate concitatum sedant; ὁ ζέφυρος τὴν θάλασσαν κατευνάζει Callistr. Iconn. XIV. 906. κύμα πραῦνει M. Argentar. Epigr. XXIV. 4. οἶδμα κατεπρήννε γαλήνη Quint. Cal. XIV. 328. κύματα ἔσβησε νήνεμος αἰῶρα Arist. Avv. 777. Sed δεινὰ πνεύματα motus undarum augment potius quam minuunt, nisi ex adverso incumbunt, ut Homerus ait Od. E. 385. ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην πρό τε κύματ' ἔαξε, et Lucanus V. 705.

lassatum fluctibus æquor

ut videre duces purumque insurgere vento
fracturum pelagus Borean.

Sed is quoque si diutius spiraverit et vehementius, non tranquillat mare sed in contrarium impellit. Hoc igitur reputantes illi λείων substituerunt. Sed retinendae lectionis antiquitus traditae rationem Scholiastae ostendunt duplicem, unam prorsus improbandam: λείπει τὸ ὑπὸ, ἢ ὑπὸ δεινῶν πνευμάτων στένοντα πόντον ἄημα πρᾶον ἐκοίμισε, alteram argutius excogitatam: πνοὴ μεγάλων ἀνέμων κατεπραῦνεν ἠχοῦντα πόντον παυσαμένη δηλονότι καὶ ἤσυχάσασα, modo id poeta addidisset; nam si quis dixerit etiam non additum tamen intelligi posse, id vereor quorsum evasurum sit. Vere quidem Aristoteles Phys. Ausc. L. II. c. 3. ὁ γὰρ παρὸν αἴτιον τοῦδε, τοῦτο καὶ ἀπὸν αἰτιώμεθα ἐνίοτε τοῦ ἐναντίου, οἷον τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυβερνήτου τῆς τοῦ πλοίου ἀνατροπῆς, ex quo apparet recte dici ὁ κυβερνήτης ἀποθανὼν ἀνέτρεψε τὸ πλοῖον, ut δεῖμά μοι παροιχόμενον ἔπαυσε μέριμναν Pind. Isthm. VIII. 22. Sed hanc notionem τοῦ ἀποθανὼν, τοῦ παροιχόμενον nullo modo omitti posse exemplis docebo. Quum Hippocrates scripsisset οἱ κατὰ γαστροκνημίην πόνοι ἐν τούτοισι γνώμης παράφοροι, id nonnulli falsum rati, in contrarium verterunt adhibita eadem, qua Scholiastes utitur, ellipsi: βοηθοῦντες τῇ ῥήσει κελεύουσιν ἡμᾶς προσυπακοῦσαι καταπαυσάμενοι, quam exegesis Galenus Comm. I. in Praedict. L. I. 35. p. 585. T. XVI. ἀτοπωτάτην dicit: οὕτω γὰρ ἔξεστι πᾶν ὃ, τι ἂν βουληθῶμεν εἰς τὸ ἐναντίον ἔλκειν ὥστε καὶ κεφαλαλίαν εὐρωμέναν που γεγραμμένην, οὐ τὴν οὔσαν

ἀλλὰ τὴν πανσαμένην ἀκούειν ἡμᾶς κ. τ. λ. Ac profecto, quis hujusmodi detractionem probaverit, non dubitabit dicere *morbis me sanavit, somnus expergefecit, clamor fragorque consopivit, procella mare sedavit*, quae sine controversia sunt ἀτοπώτατα. Attamen afferuntur a Schaefero et Erfurdio hujus licentiae exempla; *quo enim jure v. 675. somnus dicitur cessando solvere τὸν τέως πεπεδημένον, eodem jure δεινῶν ἄημα πνευμάτων dicitur cessando κοιμίζειν τὸν τέως κεκυριατωμένον πόντον*, estque vetus adeo cantilena rem appellari pro defectu rei. Sed haec diversissima sunt; namque cum verbis *solvendi, laxandi, remittendi* notio demtionis et sublationis ita arcte conjuncta est ut separari nequeat; neque, si dicitur *ὅταν γλυκὺς ὕπνος ἀνῆμε* Theocr. X. 22. *Ἄρης ἔλυσεν αἰνὸν ἀπ' ὀρμάτων ἄχος*, cuiquam in mentem venit extrinsecus addere *λιπὼν* vel *πανσάμενος*, quia hoc ex verbis *λύειν, ἀνίναι*, intelligitur ipsis. Verbum autem *κοιμίσαι*, quum prorsus hujus generis non sit, hac una ratione excusari potest quod praecedunt verba *εἴκσειν, ἐκχωρεῖν, ἐξίστασθαι*, quibus quae inest desinendi significatio, ea furtim transfunditur ad proximum *ἐκοίμισε*, non ut hoc intelligatur, quod sejunctum a continentibus absonum foret, *procella mare tumidum temperat*, sed potius *remittit aliquando, ceditque serenitati, ut luci tenebrae, hiems veri*. Retineo igitur tralaticiam lectionem, sed longe aliis atque illi rationibus ductus, neque concedam Matthiaeo huc conferenti ἢ *γαλήνη συννεφεῖ* Eur. Dan. Fr. IV. quod non aliter se habet quam *sol obscuratur, nox illucescit* Plaut. Amph. I. 3, 18. Neque magis quadrat, quod a Dissenio apponitur Pind. Isthm. II. 58. *οὐδέ ποτέ ξενίαν οὐρος ἐμπνεύσας ὑπέστειλ' ἰστίον ἀμφὶ τράπεζαν*, qui locus sive hoc modo scribitur sive ut Hermanno placet ad Hec. 1059. certissime hoc significat *Xenocrates nunquam contrahit hospitalitatis vela, quae velut ventus secundus intendit*. Sicut somnus corpora animantium constringit, constricta solvit, sic vento tribuitur *τὸ ἀναστέλλειν καὶ τὸ ὑποστέλλειν* cf. Schol. Arist. Eqq. 437. *τὸ ἐπαίρειν καὶ τὸ ὑφίεναι* Plut V. Luc. III. quia vela, nisi ventus esset, non intenderentur omnino.

V. 675. Ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος λύει πεδήσας. Bothius in Ed. Pr. ἐν mutavit in ἐκ, quod Hermannus non admodum improbat; nunc cum πεδήσας jungendum putat, quod non videtur fieri posse interjecto alio verbo λύει. Eodem modo ἐν δ' ἄλοχοι Oed. T. 191. ἐν δὲ κοινὸς ἀρσέων Ἴτω πλαγγά Trach. 210. quod Dorvillius ad Char. p. 126. (p. 275.) cum aliis minus aptis confert. Verba ὁ παγκρατῆς — ἔχει affert Eustathius p. 173, 20. p. 981, 54.

V. 678. Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γάρ — Pro ἐγὼ δ', quod ap. Suidan s. Ἄημα, Triclinium ad Oed. T. 222. et in omnibus codd. legitur, Brunckius et Schaeferus ἐγωγ', ut Heathius, receperunt; Porsonus ἐγῶδ' praefert; vulgatam tuentur Wunderus et Hermannus δὲ γάρ non minus recte dici censes quam ἀλλὰ γάρ, quod exemplis quibusdam confirmat Fritzsche Qu aest. Lucian. p. 63. De lectione idem sentit Triclinius sed schema anantapodoton esse, ἐγὼ δὲ — scil. γνῶσομαι. Sic in Plat. Legg. IX. 875. D. νῦν δὲ — οὐ γάρ ἐστιν οὐδαμοῦ, et similibus alii signum illud reticentiae apponunt, alii verba continuanda putant v. Ast. ad Symp. 220. edit. primae.

V. 679. Ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν — ἐχθραντέος. Pro vulgato ἡμην, in quo codd. et Suidas s. Ἄημα consentiunt, Brunckius ex alio Suidae loco s. Ἐχθραντέος, ubi hic versus et seqq. afferuntur, recepit ἡμῖν (non ἡμιν, ut Erf. dicit) a Kuestero commendatum, idemque tacite confirmant Grammatici, qui pro ἡμην uno Euripidis testimonio utuntur, Etym. M. p. 430, 7. Pro ἐχθραντέος, quod per omnes codd. obtinet, Porsonus suasore ad Med. 555. reposita est lectio Jant. II. marginalis ἐχθαυτέος nuper inventa in La. et Lb.

V. 681. Τσαῦθ' ὑπουργῶν — Apud Suidan s. Ἐχθραντέος mendose scribitur τσαῦθ'. Ceterum his verbis poeta adumbravit Biantis praeceptum Aristot. Rhet. II. 13, 765. E. XXII. 780. E. φιλεῖν δεῖ ὡς μισήσοντας καὶ μισεῖν ὡς καὶ φιλήσοντας. Sed et Zaleuci lege sanctum est, ne quis civium implacabili odio inimicum prosequatur sed ita cogitet, se aliquando cum eo in gratiam rediturum esse Diodor. XII. c. 20. Καλῶς εἴρηται τοῖς παλαιοῖς ὅτι καὶ φιλίας κοι-

νωνητέον μὴ ἀπογενώσκοντας ἔχθραν καὶ προσκρουστέον
ὡς φιλίας ἔσομένης Philo de Char. p. 713. A. cf. Seneca
Ep. XCIV. p. 236. et Gruter. ad P. Syri Sent. p. 484. (p.
216. ed. Orell.) Hoc infirmior est Wytttenbachii conjectura
in Bibl. Crit. II. P. I. 45. Platonis similem sententiam Rep.
V. 465. ex hoc Sophoclis loco ductam esse. Ed. Pr.

V. 682. Ἀπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμὴν. Haud dissi-
mitem rationem reddit Bias ap. Diog. I. 82. τοὺς γὰρ πλεί-
στους εἶναι κακοὺς. Ἑταιρίας La. Lb. ΓΛΘ. Mosq. B.
Lips. A. B. Suid. s. Ἄγμα et Λιμὴν, quod probavit Por-
sonus ad Or. 1070. et receperunt praeter Bothium omnes.
Ceteri codd. et Edd. ἑταιρίας, ut Brunckius. Atque ἑταιρία
amicitiam significat ap. Demosth. p. 424, 10. (unus cod.
ἑταιρεία) Thucyd. III. 82. (pauci ἑταιρεία) Epist. Socr. p.
17. Aristid. Or. V. p. 35. Athen. XIII. 572. Discrepant
codd. Eur. Or. 1072. et 1079. ubi Matthiae primum ἑταιρεία,
mox ἑταιρία dedit; Dindorfius qui hic ἑταιρεία praetulit,
utroque loco ἑταιρία. Vicissim ἑταιρεία pro factione legitur
Andocid. p. 13, 100. Plut. V. Public. c. XXI. V. Crass.
XIV. (Schaeferus ἑταιρία) Philostr. V. Ap. VIII. 24, 365.
et, quod aliquanto plus valet ἑταιρηγῆ Herod. V. 71. ἑται-
ρεῖαι Julian. Epigr. XLIII. 2. Anth. T. III. 204. Alia hujus
confusionis exempla attulerunt Astius ad Legg. IX. 437.
Baiterus ad Isocr. Paneg. p. 51. Schneiderus ad Plat. Civ.
T. I. 437, nec puto accurate definiri posse, librariine pec-
caverint an scriptores ipsi discrimina significationum a pleris-
que servata interdum neglexerint.

V. 685. Ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους εὖχον τε-
λεῖσθαι. Bar. B. Θ. Mosq. AB. εἶσω. Διὰ τέλους (διατέ-
λους Ald. et vett. Edd. ut διαπαντός v. 704. etc.) ab Hip-
pocrate semper pro διὰ παντός τοῦ χρόνου dici affirmat Ga-
lenus de Diffic. Resp. II. 6, 253. T. VII. (846.) eumque in-
tellectum habet Aesch. Eum. 64. Hec. 1193. Bacch. 1259.
Plat. Legg. III. 687. C. IV. 721. C. Demosth. de Foed. Al.
216, 22. Menand. Fragm. p. 123. sed Sophocles hoc loco
pro τελέως posuit ut Prom. 273. Hec. 817. quod saepius
εἰς τέλος dicitur, ut ἡ νόσος εἰς τέλος ἐλώφθη Dionys.

Antt. VIII. 53. X. 54. εἰς τέλος τεταπεινωμένοι Diod. XI. 38. XVII. 77. pro εἰς τοῦσχατον. Τῶν δεινῶν εἰς τέλος ἀπαλλάττονται Artemid. II. 37, 215. v. Dorvill. ad Char. p. 479. Wetsten. ad Luc. XVIII. 5.

V. 687. Ταῦτά μοι τιμᾶτε — honoris causa mihi tribuite, ut δυσσεβῇ τιμᾶς χάριν Antig. 520. Παιάν σοι τιμᾷ φάος Pind. P. IV. 481. Ἑρμῇ, δέξο θυσίην, ἣν σοι λοιβαῖσι γεραίρω Append. Epigr. n. 282.

V. 689. Μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἄμα. Μέλειν τινός curam gerere Aesch. Ag. 380. Soph. El. 343. quod sine justa causa addubitat Blomfieldius ad Prom. Gloss. v. 3. Schol. Rom. ὑμῖν ἄμα, γράφεται ὑπέρμεγα quo Tragicus non utuntur, neque h. l. aptum est.

V. 693. Ἐφριξ' ἔρωτι περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν. Jen. et fortasse nonnulli alii ἔφριξ' ἐν, quam praepositionem Triclinius metri causa addendam putavit sed omittunt Suidas s. Ἐφριξα, Schol. Lips. ad II. IV. 282. et Eustathius p. 473, 10. qui hoc versu usi sunt. De simili animi affectu Aeschylus Fragm. N. 373. ἔφριξ' ἔρωτι τοῦδε μυστικοῦ τέλους, quem versum ob Oedipo in fabula cognomine tunc pronunciatum suspicabar, quum sacra Eleusinia percepturus esset. Ἀνεπτόμαν Paris. E. Aug. B. Suid. l. c. ubi cod. Oxon. ἀνεπτόμην, et Eustath. p. 452, 31. p. 1419, 44. p. 1679, 50. Ceteri ἀνεπτάμην et ἀνεπτάμαν, ut ἐφηψάμαν Eur. El. 1225. κατηρξάμαν 1223. Ἀνέπτατο χάρματι θυμός Apollon. Arg. III. 724. pro quo Sophocles ἐρως usurpavit exemplo novo.

V. 694. Ἰὼ ἰὼ Πάν — ἀλίπλαγκτε φάνηθι. Barocc. B. Aug. C. Dresd. B. semel ἰώ. Schol. Harl. ad Arist. Nub. 1157. τὸ ἰὼ καὶ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. Bar. B. Aug. C. Lips. B. Πάν semel. Mosq. B. Dresd. AB. Aug. C. Flor. G. et Turneb. in margine ἀλίπλακτε. Μάκαρες ἀλίπλαγκτοι dii permarini Oppian. Hal. IV. 582. Panem autem ἀλίπλαγκτον dici putant Scholiastae ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ (v. Theaetet. Epigr. III. 515. T. III.) ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤρρευσεν (piscium ferculis inescatum narrat Oppianus Hal. III. 16.) ἢ ὅτι οἱ ἀλιεῖς τι-

μῶσι τὸν Πᾶνα ὡς νόμιον θεόν v. Pind. Fragm. LXV. 594. ¹⁾ Ausonius Mosell. 172. Panes inducit fluctibus insultantes, et in pugna Liberi patris navali Nonn. XLIII. 214. excellit Pan ἀβάτοισιν ἐν ὕδασι κοῦφος ὀδίνης, idemque in numero deorum litoralium refertur v. Interpr. ad Theocr. Id. V. 14. piscatorum adjutor Agath. Ep. XXVIII. Hinc perspicuum fit, Panem, licet numinibus maris adscriptus non sit, tamen ob negotia maritima ἀλίπλαγκτον cognominari potuisse et hoc loco a choro ita invocari, *tu, qui maria pervagari soles, ades dum mare Aegaeum transvectus*. Ep. Pr. Bothius et Hermannus verba ἀλίπλαγκτε φάνηθι conjungenda putant ut *venias hodiernae* v. Krueger, de Attractione p. 77. sq. Neque tamen exemplum hujus assimilationis ²⁾ ex antiquis auctoribus proferri video; nam quae Matthiae Gramm. §. 312. p. 615. et Bernhardt Synt. p. 465. componunt ὦ δύστηνε φανείς, ὦ πολύκλαυτε θανών, quum eodem modo constructa sint quo ceteri casus ὁ πολύκλαυτος θανών, θανόντος αὐτοῦ πολυκλαύτου etc. non debent conferri cum hujusmodi locis, in quibus imperativus vel optativus legitur, — Pro χιονοκτύπου Bodl. Bar. A. et quatuor alii χιονοτύπου. Cyllenen poeta ut nobiliorem Panis sedem memorare maluit quam Psyttaliam Salaminiis propiorem v. Schol. Aesch. Pers. 447.

V. 698. Θεῶν χοροποι' ἄναξ. Eundem Pindarus Fragm. N. 67. p. 593. χορευτὴν τελεώτατον θεῶν vocavit, cujus loci obscura memoria ductus Vossius Epp. Myth. I. 13. Panem dicit a Pindaro perfectissimum deorum dici; quod non est ita, neque si esset, ad Aegyptiorum mysteria pertineret; nam hi superlativi non semper tantum valent, quantum so-

1) Alius addit ἀλίπλαγκτε ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ φανε ὡς ἀλίβορμος. Num forte, qui hoc commentus est, ἀλίπλαγκτε legit, idque ut ab ἀλὶς compositum idem significare credidit quod ἐρικλάγκτης? Ἀλίβορμος σίριγξ Nonn. XLIII. 385. undisonam significat.

2) Hanc, quam barbare attractionem vocare consuevimus, latine assimilationem (δμαλισμόν) syntacticam appellare licet. Donatus ad Andr. Prol. 3. *populo ut placerent quas fecisset fabulas*, syllepsin dicit, sed hoc nomine vulgo alia designatur figura.

nant. *Ἐρμελα φέρτατε παίδων Ἀιγιδίου* Oppian. Hal. III. 9. Apollinem Theocritus XXV. 21. *τελειότατον θεόν*, Virgilius summum deorum, Homerus *θεῶν ἄριστον* praedicat quod Eustathius p. 1523. minus fuisset miratus, si Dianam meminisset *θεῶν ἄνασσαν* nuncupari Iph. A. 1523. Ed. Pn.

V. 699. *Νύσια, Κνώσι ὀρχήματα*. Codices partim sic partim geminato sigma; atque in urbis Creticae nomine utramque scripturam pariter probari docuit Hoeckius in Cret. T. I. 401. cupidiusque quam cautius Stallbaumius *Κνωσσός* ex toto Platone a se expulsum profitetur ad Legg. I. 625. A. *Νύσα* autem rectius quam *Νύσσα* scribi plerique doctorum consentiunt, quos Ellendtius nominat ad Arrian. T. II. p. 130. Praeter Suidan s. *Νύσια* et Zonaram T. I. 345. hunc versum affert Eustathius p. 1166, 18. cujus opinio est haec, Sophoclem juvenum bis septem, quos Theseus duxit, festas choreas Gnosi celebratas in animo habuisse. Sed Gnosiae dicuntur quae quondam a Curetibus ad occultandum Jovis vagitum institutae sunt; Nysiae, quas Satyri Nysigenae Nymphaeque Bacchi nutrices saltarunt. Scholiastes: *τῶν μὲν ὀρχήσεων ἡ μὲν Βερεκυνθιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητικὴ ἡ καὶ πυρρόριχη* (male Suidas *ἡ δὲ πυρρόριχη*). *Νυσίας γὰρ ἡ Βερέκυνθος* (male idem *ἡ Βερεκυνθιακή*) quae Meutsius perperam ad Suidae modum corrigit ad Lyc. 249. cf. Jungermann. ad Poll. IV. 99. et Aglaoph. T. II. 1154.

V. 700. *Ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν λάψης. Αὐτοδαῆ* significat ludicra extemporalia. Duo ultima vocabula excerpit Suidas s. *Ἰάψης*, pro quo La. Dresd. B. *ιάψεις*. Eustathius p. 17, 10. *τὸ ἰάψειν ὀρχήματα ἐστὶν ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι ἢ τὸ ἐπιπέμψειν*. Prius perspicue falsum est, cum altero consentit Glossa Brunckii *πέμψης, ἐμβάλης*, ut *προϊάπτειν* Il. XXIV. 110. interpretantur *προϊάλλειν, διδόναι*. tertium quiddam continetur Scholiastae verbis *συνάψης ἔμοι, ἥγουν ἐπιπέμψης*, quae ex duobus interpretamentis mixta sunt. Ex his *συνάψης* vero proximum videbatur, ut vulgo saltantes dicuntur *χορόν ᾄπτειν* Aesch. Eum. 307. *χεῖρα χειρὶ συνάπτειν* Arist. Thesm. 955. *nectere brachia* Ovid. Fast. VI. 329. Atque eandem significationem verbo

λάπτειν tribui censebam, ut ab eadem stirpe profecto. Etenim primitivum est *ἄπω*, latinum *apo* id est jungo, ligo, unde *apex* propagatum, ut Festus et Servius docent, et *amentum*, nomen contractum ut omen, fulmen, caementum etc. Hinc proficiscitur appropinquandi significatio. Hesychius *Ἀψω, προσεγγίσω*, Zonaras T. I. p. 366. *ἄψαι τὸ προσεγγίσαι*, id est admovere. Media forma *apiscor*, *ἄπτομαι* ¹⁾ attingere significat. Quemadmodum vero a *χράω* (*χραίνω*) ducitur *χρίω*, *χρίπτω* et *χρίμπτω*, a *λάω*, *λίω* (*λιλαίομαι*) *λίπτω*, sic ab illo fonte manavit *ἴπτω* et crassius *ἴμπτω* eadem nectendi, jungendive significatione praeditum. Hesychius *Γιμβάναι, ζεύγανα, Ἰμψας, ζεύξας, Ἰμψιος Ποσειδῶν ὁ ζύγιος, Ἰμψθεις ὁ βλαψθεις*, nam a tactu et attractu proxime abest laesio, quo fit ut attinger laesum significet, *integer, intactus* ²⁾ et graecum *ἄθικτος*, illaesum; neque *contages* multum hinc distat, quam Graeci *θίξιν* vocant, quare Hesychius *Θιγμάτων* interpretatur *μιασμάτων*, quae res quam sibi cognatae sint invicem, etiam hinc cognoscitur quod verbo *χραίνειν* tangendi et contaminandi sive corrumpendi notiones subjectae sunt. Quum igitur pateat, tactionem et laesionem fere idem valuisse, quumque tangere (*ἄπτεσθαι*) nihil aliud sit quam se adjungere (*ἄπτειν*) non mirum videbitur, jungendi et laedendi significationem attributam esse verbo congeneri, quod veteres ipsi sola literae iota praepositione ab illis discrepare autumant. Ejusque praepositionis exempla extant neque pauca neque dubia, *αὖω* et *λαύω* Schol. Ven. IX. 325. *οὔλος* et *ιούλος* Athen. XIV. 618. E. *αἰβοῖ* et *λαιβοῖ*, *ἀπάλλω ἀποπέμπω* Anecd. p. 414.

1) Pro medio activum legitur in Act. Apost. XXVIII. 3. *ἐχίθνα καθήψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ*. Sed pro *ἵνα τούτων ἄψαιμι* Aristaen. II. 21. nunc emendatius scribitur *ἀψαίμην* cf. Bast. ad Ep. I. p. 232. Apud Hesychium *χρώζει, προσάπτει, ψηλαφᾷ*, Guetus *προσάπτεται* corrigit, ac recentiores Graeci *ἀγγίζειν* pro *ψηλαφᾷν* usurpant v. Du Cang. Gloss. T. I. p. 8. Sed ille fortasse *προσάπτει* dixit pro *competit*, ut saepissime *συνάπτει* pro *συναφής ἐστι* valet v. Wellauer. ad Pers. 858. *ὁ τίνων καθάπτων εἰς τὴν κεφαλὴν* Galen. de Us. Part. II. 12. p. 135. T. III. Ed. Pr.

2) Pro non tacto poetae usurpare solent.

et Suid. Ἐφιάλτης, ὁ ἐπιπηδῶν Hesych. Ἰάειρε, πρόσφερε Id. Ἰῶλκα, αὐλάκα Idem et Grammatici inediti apud Albertum, quos si Bentlejus cognitos habuisset, noluisse ὦλκα corrigere ap. Heyn. ad Hom. T. VI. p. 493. Ἰηδόνες, εὐφροσύναι Suidas; Ἰωρός pro οὐρός (id est vel φύλαξ vel ὄρος) Photius et Suidas, quanquam Apollonius de Pron. p. 70. C. et hoc et nomen ἰγνήτες a pronomine compositum dicit; ab ἀνθῶ Schol. Theocr. XII. 24. ἰονθος repetit, alii ab αἰνω λαίνω (et διαίνω, ut ἰωκή, διῶκω, ab ὠκός) a γόνυ ἰγνός et ἰγνία extitisse putant; Strabo IX. 437. Θῶμη prius quam Ἰθῶμη dictum esse censet; de ἰθύω autem et ἰμείρομαι dubitatur haecine sit antiquior forma an quae duabus constat syllabis. Sed illam nectendi significationem non penitus amissam esse, colligo ex Hesychii glossa Ἰαψεν, ἔπεμψεν, ἔδεισε, pro quo ἔδησε scribendum videtur. Haec olim disserui, sed paullo augustius nec ut persuaderem Hermannō et Passowio, qui ἰάπτειν ὀρχήματα proprie significare putant pedes jactare saltando, tum saltare ipsum. Quod ego concesserim, si quis illius propriae significationis exemplum promserit, vel πόδας ἰάπτειν vel χεῖρας vel aliud simile. Dicitur quidem βαλλίζειν et ballare pro saltare v. Salmas. ad Vopisc. Aurel. c. VI. sed hoc ideo quia βάλλειν χεῖρας, brachia in numerum jactare Lucret. IV. 773. in usum venit pro χειρονομεῖν. num vero δικάειν vel ῥίπτειν pro saltare dictum sit, dubitare libet. Verum haec hactenus. Illa autem deorum invocatio e veritate expressa hymnisque sacris assimilata est. Lucianus Salt. §. 10. p. 130. T. V. τὸ ἄσμα Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησὶς ἐστὶ καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς καὶ συνορχοῖντο, quo solvitur Matthiae haesitatio mirum esse dicentis si chorus a Pane peteret ut se coram (imo ut secum) saltaret. Idem expetit chorus Arist. Rann. 323. Ἰαχ' ὦ Ἰαχε ἔλθ' ἐ χορεύσων, ἔξαγε χοροποιὸν, μάκαρ, ἦβαν.

V. 701. Χορεῦσαι. Post hoc verbum Hermannus tot syllabas excidisse putat, quot supersunt versui antistrophico.

V. 704. Εὐγνωστός ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὐφρων. Scholiastes Rom. primum et extremum nomen ita connexa

censet ut significetur *φανερὸς ὢν ὅτι εὐφρων ἐστὶ favoris manifestus*; sed non persuadet. Postquam enim Panem praesultatorem invitaverat chorus, nihil magis consentaneum videtur quam ut Apollinis quoque, dei festivissimi, numen praesens ex propinquo venerari gestiat, communi persuasione, deos cultoribus suis *φαίνεσθαι ἐναργεῖς*. Alia est de lectione hujus versus disceptatio; primum pro *ξυνείης* La. pr. Lb. Aug. B. *ξυνείη*, deinde La. pr. Lb. *εὐγνωτος*, quo fortasse nititur Suidas: *Εὐγνωτος, φανερός*, et codex Zonarae T. I. 897. Hanc formam Elmslejus ad Oed. T. 361. Atticis asserit argumento ex nominibus propriis, *Arignotus, Polygnotus, Diognotus* ducto, quod tum aliquid valeret si attici homines sic vocarentur soli; sed Eugnotus Boeotus est Antonin. Lib. c. XVIII. Callignotus Parius Paus. VIII. 31. alius Cous Agath. Epigr. LXIX. Polygnotus pictor Thasius etc. Deinde adjectivum *εὐγνωστος* legitur apud Euripidem, Xenophontem, Menandrum Fr. Ploc. I. 6. Stob. Ecl. Ph. I. 22, 9. p. 470. Demosthenem c. Aphob. III. 844, 15. Lysian p. 148, 3. Aeschin. c. Tim. 311, 189. ubi unus cod. *εὐγνωτος* praebet; *ἄγνωστος, δύγνωστος, σύγνωστος* sive *συγγνωστός* ceteraque cum praepositionibus conjugata in soluto sermone hanc unam formam habent. Idem Elmslejus ad Oed. C. 1360. vulgato *κλαυστός* praefert *κλαντός*, et, quia composita *πάγκλαυτος, μονόκλαυτος, νυμφόκλαυτος*, in Tragicorum libris, qui sunt typis exscripti, constanter sine sigma scribantur, hanc formam Tragicis in totum vindicat. Verum in his adjectivis omnibus libri manu scripti ab editis discordant plurimum, et in his ipsis *ἄκλαυστος* et *πάγκλαυτος* non raro leguntur. Hermannus vero ad l. c. utramque scriptiōnem his sensibus discernit, *κλαντός defletus, κλαυστός lacrimabilis, γνωτός notus, γνωστός qui nosci potest*. Ac si quis meminerit apud Plutarch. V. Alcib. III. *ἄσωτον ἀτῷ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθαι ἔλεγεν*, et Aelian. H. Ann. XIII. 8, 3. *ἄσωτά ἐστιν αὐτῷ*, significari *τὸν σώζεσθαι οὐ δυνάμενον*, *ἄσωτον* autem dici fere ut latinum *asotus* de homine perditō, is non multum abhorrebit ab hac sententia, Graecos, quum forte duplex increbuisse forma, hac op-

portunitate ad discernendas significationes uti constituisse. Sed si primam illius diversitatis causam quaerimus, eam in ipsis temporibus, quibus haec assimilata sunt verbalia, positam esse reperiemus. Nam quum *ἔζωμαι* diceretur et *ἔζωσμαι*, *σέσωμαι* et *σέσωσμαι*, pariter variata sunt nomina *ζῶμα* et *ζῶσμα*, *ἄζωτος* et *ἄζωστος*, etc. ¹⁾. Ab *ἐρρώμαι* discrepat aoristus Atticis ceterisque Graecis familiaris, *ἐρρώσθην*, cuius causa Etym. M. p. 730, 10. comminiscitur praesens *ῥώζω*, ut *σώζω*, *χρώζω*, eique congruunt *ἄρρωστος*, *ταχύρρωστος*, *ῥωστήριον*, sed perfecti similia sunt substantiva *ῥῶμα*, *ῥώμη* et aoristus *ἐρρώσθην*, cuius vestigia in codd. apparent v. Thucyd. VI. 93. VII. 45. Similiter *κέρωται* invenimus Galen. de Us. Part. V. 4, 360. T. III. *κέρωμένος* Etym. M. 272, 7. Hesych. s. *Δίγονος*, cui *χρῶμα* accommodatum est; idque Arato v. 838. pro *κέρωσμένος* e codd. restituerunt nuperi editores, sed multo tamen frequentius *κέρωσμαι*, et huic par *ἐκρώσθην* Plat. Theaet. p. 156, unde *ἄκρωστος* pendet, quae nihil opus est a *χρώζω* repetere. *ἔστρωμαι* atque *τέτρωμαι*, quaeque utrinque ducuntur, sigma non recipiunt, sed a *κέρωσμαι* non solum *χῶσμα*, *ἀνάκωσμα*, *χωστός*, *τυμβόχωστος*, verum etiam multo usitatius *χῶμα*, quod codd. saepius pro illo exhibent v. Tzschuck. ad Strab. XVII. 478. T. VI. Pro *διέρνωται* Andoc. c. Alc. 29, 42. nunc restituta est legitima forma, nec satis tutum videtur *ἀνάγνωμα* Dionys. de Demosth. c. XXII. 1023. prae tot

---

1) *Ζῶμα* legitur ap. Platonem Legg. X. 616. B. XII. 945. C. Aristophanem v. Dindorf. ad Fragm. p. 143. Aeschylum et Sophoclem El. 452. ubi cod. Flor. *ζῶσμα*, quod exstat Hipp. de Haemorrh. 342. T. III. et aliis locis v. Jacobs. ad Achill. p. 204. Corais ad Heliod. p. 186. sed damnatur a Moeride; *ἔζωνται* Athen. XIV. 622. A. Diod. V. 30. *ἔζωμένος* Hesych. — *ἔσωνται* cod. Vict. Iph. T. 607. *σωτέος*, *σωσθήνας* *ἄξιος* Hesych. Phot. *σωτέος* Arist. Lys. 500. Eur. Her. 1385. etc. *σωστικός* Arist. Probl. XXIII. 6. *σωτικός* Procl. in Tim. V. 303. *σῶστρο* Herodo. IV. 9. Athen. XI. 497. C. solvuntur servatoribus cf. Aglaopham. I. 383. sed *σῶστρο* et *ἐπίσωτρο* dicuntur canthi, quanquam in hoc nomine libri variant v. ad Hesych. s. *Σωστρεύματα*. Eustath. Opusc. XXV. 267, 61. *ὦ ψυχροῦστρο*.

contrariis sigmatismi exemplis ²⁾ sed dubitatione caret γνώμα et adjectivum γνωτόν, quod non solum notum sed etiam cognobile significat; in pedestri autem sermone γνωστόν dicitur in utramque sententiam, τὸ γνωσκόμενον καὶ ἔχον φύσιν τοῦ γινώσκεισθαι Schol. Hermog. p. 2. T. IV. ed. Walz. Eadem inconstantia in verbis, quorum futura in ἄσσω et ἡσσω exeunt; δέδρασμαι in codd. Thucydidis III. 54. et apud Heliod. VII. 12, 292. X. 38, 443. cui Corais sigma detraxit, id soli perfecto verbi ἀποδιδράσκω convenire ratus; sed δραστέον Sophocl. Eurip. Plat. Polit. 268. D. Legg. I. 626. A. Dio Chr. XII. 377. Maxim. Tyr. XVIII. 346. δρασθέν Thucyd. III. 38. ubi codd. discrepant, Herodian. I. 13. p. 19, 29. ed. Bekk. Schol. Hermog. p. 657. δρασθήναι Theophylact. Sim. V. c. 10, 157. D. quibus apta sunt δράστης, δραστήριος, sicut alteri formae, quae vulgo recepta est δράμα, ἄδρατος Anecd. p. 7. Verbi ἀποδιδράσκω perfectum passivum fortasse non reperitur, sed extant ejus propagines δρῆστης, ἄδρατος, δρασμὸς v. Jacobs. ad Achill. p. 569. Κέννησμαι, ut ordinem literarum servem, legitur ap. Eustath. p. 1766, 34. διακνησθέν Hipp. de Morb. Mul. I. 690. T. II. et II. 767. alibi διακναισθέν scribitur p. 781. p. 784. et quae Grammatici ad Arist. Eqq. 768. annotarunt a Dindorfio collati, indicium faciunt diversae scripturae; pro κνήματα, quod Galenus in Gloss. ex Hippocrate affert, apud hunc κνήσματα legitur de Nat. Puer. p. 392. T. I. ut κνησμός, ὀφρυόκνηστος. Duo contrariae potestatis verba λέλθαι et μέμνημαι in sua utrumque specie sibi constant praeter ὑπέμνησται Alex. Aphr. in Arist. de An. L. I. 14. a. II. 49. a. Procl. in Tim. L. V. 334. ἀνεμύνηστο Philostr. V. Ap. V. 7, 192. eaque disparilitas serpit in verbalibus, μνήμων, μνηστήρ, μνηστός, Διόμνηστος Lys. Or. XVIII. 151, 21. ὑπομνηστέον Plut. Praecc. Reip. XIV. 166. Strab. XVII. 809. Procl. in Parm. L. II. 165. T. IV. ed.

2) Ἀνάγνωσμα Plut. de Fort. Alex. V. 36. Symp. V. Quaest. II. 206. Galen. Hist. Phil. c. I. 224. Synes. Dion. p. 38. C. Julian. Fragm. p. 301. G. Gregor. Naz. Or. VI. 191. C. T. I. Cyrill. c. Jul. p. 231. E.

Cous. Philo de Temul. p. 265. D. ὑπομνηστικὸς M. Anton. XI. 6. alterius non item, λήσμων, ἄλυστος. A νέω (νη-
 νέω) duplex existit perfectum, νένημαι et νένησμαι v.
 Sturz. Lex. Xenoph. III. 190. Ellendt. ad Arrian. T. II.
 337. Dindorf. ad Eccles. 866. quae pariter probat Suidas
 Νενημένη καὶ νενησμένη, aoristus ἐπινηθείς Herodian.
 IV. 2, 21. νησθείς Euseb. Praep. IV. 155. C. sed unum,
 ni fallor, verbale νητός. Et a νέω, νήθω, τὰ τῶν μοιρῶν
 ἐπινενησμένα Lucian. Philop. §. 14. p. 251. T. IX. He-
 sych. s. Κεκλωσμένου Nicet. Ann. V. 2, 85. B. Suid. s.
 h. v. sed idem etiam ἐπινηθείς affert, quod legitur Aelian.
 H. Ann. VII. 1. τὰ νηθέντα Plat. Pol. 282. A. Verbalia
 unius modi sunt; νῆμα, quod Etym. M. propter defectum
 sigmatis a νῶ repetit, εὐνητος, λεπτόνητος, praeter nomen
 artificis νήσσης ὁ κλώσσης Grammat. Herm. p. 304. et artis
 ipsius νηστική Orig. c. Cels. IV. 560. E. Plat. Polit. 282.
 A. a quo mire abhorret στημονονητική et κροκονητική p.
 282. E. quae sic scripta reponit Pollux VII. 209. Πέπλησμαι
 Andocid. p. 16, 125. Aretae. Caus. Diut. I. 8, 94. Paus.
 IV. 6, 1. Plut. V. Brut. XLV. Philostr. V. Ap. V. 20, 203.
 Maxim. Tyr. XVIII. 7, 350. Dion. Cass. LXV. 20. Themist.
 Or. XXXIII. 367. B. Paul. Sil. Therm. v. 132. ἐπλήσθη
 Thucyd. VII. 75. Plat. Theaet. 156. E. Hipp. de Nat. Puer.
 p. 383. T. II. de Nat. Mul. p. 358. T. II. etc. tam crebra
 sunt ut πλήθει Joseph. Antt. XVII. 11, 853. ἐπλήθη Paus.
 IX. 7, 2. ἀναπληθίσονται Lucian. Timon. §. 2. corrupte-
 lae suspicionem commoveant; sed parem auctoritatem habent
 πλήρη (Polyb.) et πλήσμη, πλήμα Phot. et πλήσμα,
 πλησμονή, ἄπλητος (v. Muetzel. de Theog. p. 55. sq.) et
 ἄπληστος. Πέπρημαι, quod Photius s. Σέσονται Atticis tri-
 buit, extat Aelian. H. Ann. XIV. 14, 17. Hesych. s. h. v.
 et s. Φυσᾶ, alterum πέπρησμαι, quod Etym. M. p. 687,
 56. in ordinem refert, plures etiam auctores habet Arist.
 Vesp. 38. Arrian. Alex. IV. 24, 10. Dio Chr. I. 362. Phi-
 lostr. Iconn. I. 11, 780. Apollon. Lex. s. Πρῆσαι, Schol.
 Ven. VIII. 182. sed Herodo. VIII. 144. tres codd. sigma
 omittunt, quod aoristus et nomina πρῆσμα, ἐμπρησμός, εὐ-

κατάπρηστος etc. firmissime servant. Σεσημένον Hipp. de Nat. Mul. p. 569. T. II. Galen. Eup. I. 9, 364. T. XIV. Dioscor. Mat. I. 83. Geopp. XX. 22, 1. σηθείς Galen. de Antid. I. 16, 99. Dioscor. Mat. Med. II. 118, 240. sed multo saepius σεσημένον Hipp. de Morb. L. III. 303. Aretae. Cur. Acut. II. 2, 250. Galen. de Comp. Med. p. Locc. V. 839. T. XII. de Antid. II. 4, 129. Phot. s. Ἐπτημένα, σησθείς Dioscor. Mat. II. 208, 326. quibus apposita sunt σηστός et ἄσηστος. Κέχρημαι medium aequaliter ab omnibus profertur et ducta hinc nomina χοῦμα et χοῦμη, contraque ἐχρήσθην, ἄχρηστος, κακοχράσμων, χρησιμοσύνη Plotin. Enn. I. L. VIII. 5, 75. E. Philo Legg. Alleg. II. 62. A. pro quo apud Theognidem nuper tribus locis substitutum est χρησιμοσύνη, ut Sibyll. L. II. 247. φιλοχρησιμοσύνη VIII. 677. Anthol. P. XI. n. 270. Passivum κεχρησμένος et ἐκέχρηστο septies apud Herodotum invenitur modo in Edd. modo in Codd. qui ubique inter se discrepant; ἐκέχρητο Paus. VII. 19, 3. τὰ κεχρησμένα Apollod. I. 9, 1. Poll. I. 18. unde χρησμός. De ἔψημαι et ἔψημαι dixi ad Phryn. p. 254. Ἐκφρησθῆναι Buttmanus attulit e Suida. De his igitur ac de plerisque aliis non mediocris haesitatio est et propter duplicem praesentis speciem, νέω et νήθω etc. et quia librarii in sigma vel demendo, vel addendo multifariam peccant ³⁾

---

3) Ἐασθείς Philo de Temul. p. 249. E. ὄρασθῆναι Strab. III. 171. φωρασθῆναι Stob. Ecl. I. 4, 22. et cod. Achill. Tat. p. 162, 33. ἐμπλήσμενος codd. Aristoph. Eccl. 56. Vesp. 1127. v. Brunnck. Add. ad Plut. 892. κολακευσθείς cod. Aug. in Juliani Caes. p. 322. et 326. quod Wernsdorfius ad Himer. p. 258. perperam cum πανσθείς componit; γυνωσθείς v. Dorvill. ad Char. IV. 5, 445. qui pariter atque ille licita et illicita confundit. Non minus vitiosa sunt haec: ἀβαμβάκενστα Athen. IV. 143. E. ἀπίθρυσμα Hesych. et codd. Strab. VII. 327. μήνισμα Maneth. IV. 556. ubi κακαγγελήσαι scribendum pro καταγγ., παλάμησμαι cod. Aelian. H. Ann. I. 32. etc. Contrario ab errore profecta sunt δελίαμα apud Suidan, κκαῦθαι in cod. Clarom. Diod. IV. 21. ἐπικλωθέντα codd. aliquot in Plat. Civ. X. 620. E. κικλωμένοι Legg. XII. 957. E. quicum convenit κλώμα, quod cod. in Nicandri Fragm. IV. exhibet. Quis vero, si hodie κικλωμένος alicubi legeret, id non continuo

neque suspicio abest, quin lectores grammaticae docti libros veteres ad scholae decreta correxerint. Jam si adjecero verbi ἤμαι diversas species, ἦσται, κἀθηται, ἐκἀθητο, καθῆστο cf. Voss. ad Arat. 104. cursim percensebo ea, quorum penultima diphthongum habet, omissis verbis in αἰω cadentibus, nam in his eorumque inclinamentis, praeter quae a κλαίω profluunt, sigma fixum immotumque est, κένναισμαι Arist. Nubb. 120. ἐπταίσμαι, πέπταίσμαι, nec contra valet ἐπίπταίμα i. e. ἐπίπταίσμα Hesych. Sed a κλαίω modo κέκλαυμαι Aesch. Choeph. 682. et 726. modo κέκλαυσμαι Lycophr. 273. Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 351. T. VII. κέκλανται ἐκ κεκλαυσμένης in uno eodemque versu Anth. Pal. VII. n. 281. ἐκλαύσθη Joseph. Antt. VIII. 11, 457. apud Oppianum nunc ἄκλαυστον scribitur Hal. II. 668. nunc ἀμφίκλαυτον IV. 257. nec in homerico ἄκλαυτος libri sibi constant, sed asigmaon in hisce verbalibus praeferre videtur Nonnus III. 154. IV. 153. V. 383. XI. 206. XII. 157. XIX. 186. etc. eidemque ἄκλαυστος quod Eustathius τοῖς μεθ' Ὀμηρον assignat, exemit Graefius XV. 385. XXIX. 275. etc. similiter πολύκλαυτος Quint. I. 806. III. 380. VI. 263. X. 141. Erinn. Epigr. III. p. 51. Diotim. VII. 7. p. 185. cf. Jacoba. ad Pal. p. 477. Seber. ad Poll. II. 64. Id eodem modo apud Tragicos scribitur, excepto quod Iph. A. 779. omnes Pariss. sigma susceperunt, ipseque Hermannus, qui his poetis prius solum ἄκλαυτος concesserat, nuper in Hec. v. 30. ἄκλαυστος servare consultius duxit; pro κλαῦμα, quod apud Xenophontem, Andocidem, Sophoclem aliosque legitur, in Aesch. Pers. 1660. κλαῦσμα e duobus codd. revocatum est. Huic simillimum verbum καίω unam, quod meminerim, formam perfecti habet κέκαυμαι. De aoristo praecipit Moeris κατεκλύθη ἀντικῶς, κατεκαύσθη ἑλληνικῶς, quorum illud confirmant Plat. Phaedon. p. 86. D. Arist. Nubb. 1509. Xenophon et alii, sed pro κατεκαύσθη reponunt Critici, quod apud Thomam legitur, κατεκλή, etsi cod. Flor. in Herodo.

---

scribarum errori imputaret? Sed hoc idem in Odyss. XI. 194. veteres et legerunt et defenderunt v. Schol. ad h. l. et Elym. M. 366, 1.

V. 92. illud suppeditat. Verbalia praeter καῦμα utroque versus nutant. Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 328. T. VII. τί θαυμαστόν εἰ τὸ τμητὸν τέτμηται, τὸ τηκτὸν τέτμηται, τὸ καυστὸν κέκαυται, τὸ φθαρτὸν ἔφθαρται, quo loco καυστὸν ut ap. Aristot. Meteor. IV. c. 8. de Anima II. 490. D. id significat quod a Platone Legg. VIII. 849. D. Xenoph. Anab. VI. 3, 9. καύσιμον dicitur, sed Eur. Cycl. 626. καυστὸν μόχλαν vocat adustum, nisi sub veterum Edd. lectione καὶ τὸν potius καυτὸν delitescit; πυρίκαυτος Plat. Tim. p. 85. C. Plut. V. Themist. c. VIII. Galen. de Simpl. Med. Fac. IX. 20, 226. X. 24, 302. Aristid. Or. Sacr. III. 316. Nonn. X. 74. XIII. 217. XXI. 137. XXIII. 245. XXXVIII. 429. XXXIX. 5. sed πυρίκαυτος, ut apud Homerum, legitur apud eosdem Aristot. Probl. I. c. 54. et XXX. 8. (hic cod. sigma omittit) Theophr. Fragm. III. 38. Plut. de Fac. Lun. V. 34. T. XIII. Galen. de Comp. Med. p. Locc. V. 3, 845. Nonn. VII. 158. quod a Graecio receptum miror, ἡλιόκαυτος Theocr. nec minor in ἄκαυτος, ἡμίκαυτος, νεόκαυτος, καυτήρ, νεκροκάυστης, μηροκαυτεῖν, holocaustum et ceteris variatio v. Dorvill. ad Char. p. 222. Interpp. ad Lucian. Reviv. §. 48. et ad Poll. VII. 106. Hac igitur in re καίω et κλαίω congruunt cum iis, qui futura in αὖσω mittunt. Πέπανσμαι contra communem consuetudinem legitur in codd. Herodo. I. 84. Plat. Protag. 328. D. ἐπέπανστο Maxim. Tyr. XIII. 4, 237. sed ex more πανστέον Plat. Gorg. p. 523. D. Demosth. 151, 25. Isocr. 385, 175. et usitatissimum ἄπανστος, quibus adhaerent πανστήρ Sophocl. et Alexis Athen. X. 449. E. et ἀποπαύστωρ; simplex πανστός non reperi; aoristus vero et futurum passivi quoties apud Herodotum et Thucydidem leguntur, toties codd. et edd. inter se dissident, eademque in Pausaniae libris inconstantia v. Siebelis T. I. 278. et apud ipsum Hesiodum Theog. 533. ubi Lond. et Paris. παύσθη, nec deest nominibus ἄμπαυμα, διάπαυμα, πανστήριος Sophocl. ἀναπαντήριος Herod. Xenoph. Liban. Decl. p. 1079. T. IV. p. 284. T. I. ubi duo codd. sigma addunt, quod insertum est Lucian. Amorr. §. 18. καταπανστήρ Hesych. s. Καταστα-
Sophocl. Ajax. Ed. 2.

τῆρ. Ἀπολλέλανται Philostr. V. Apoll. VI. 19, 237. sed ἀπόλανσμα, ἀπολανστός, ut ἔναυσμα v. Bremi ad Aeschin. Ep. V. et πυραύστης, quibus cognata sunt φαῦσμα, ἡμίφαντος Poll. VI. 160. et asigmon δεδανμένος Hesych. Nominis χραῦμα verbum non reperi; ψαῦσμα Xenoph. Eph. III. 2, 4. παρέφανοται Hipp. de Morb. IV. 334. T. II. ψανοθεῖσα Dioscor. Mat. II. 16. Τέθρανσμα Xenoph. Ages. II. 14. Longus I. 6, 11. τέθρανμαι Philo de Profug. p. 462. E. quod Bekkerus edidit in Plat. Legg. VI. 757. E. ἐθραύσθη Sophocl. Eurip. Aristoph. aliique plurimi, neque aliter θρανστόν, ἄθρανστον atque cetera composita scribuntur, sed cum θραῦσμα Strab. X. 489. Dionys. Antt. X. 2. Stob. Ecl. Ph. I. 15, 350. pugnat θραῦμα Galen. de Simpl. Med. Fac. IX. 25, 234. de Comp. Med. p. Locc. IV. 5, 720. Dioscor. Mat. Med. I. 13. Aesch. Agam. 1139. quo loco sunt qui vel θαῦμα vel τραῦμα praeferunt, saepiusque duplex scriptura in libris servata est v. Wesseling in Varr. Lectt. ad Diod. III. 12. quorum omnium dijudicatio mihi perdifficilis, facillima vero Langeo et Pinzgero videtur ad Aesch. Pers. 393. nihil dubitantibus, quin in his et talibus Graeci antiquiores sigma adhibuerint, recentiores autem omiserint. Utinam tam commodos sese nobis et tractabiles praebuissent! De verbis, quorum futurum in εὔσω terminatur, haec adnotanda sunt. Γέγευμαι et δέδευμαι sigma repudiant, unde γεῦμα, δευτήρ, ἄδευτος, proficiscuntur, et δευθέντα βραχέστα Said. sed idem et Photius καταγευσθεῖς τῇ γεύσει νικηθεῖς afferunt, cujus exemplum sequitur προγεύσεως et ἄγευστος, quanquam hoc sine sigma scribitur in Aneed. p. 326, 12. Κέκευται extat apud Hesychium. Καταλευσθήναι saepius legitur sed perfecti exemplum non suppetit; nomina sunt λευσμός et καταλευσμός Schol. Lyc. 1184. Item νεῦμα, ἀνανευστικῶς, ἀνανευθείσης τῆς κεφαλῆς Geopp. XVII. 29. et a νέω nato νευτήρ ὁ κολυμβητής Hesych. ubi νευστήρ emendant ut δυσέκνευστον πέλαγος Max. Tyr. XVII. 33. His adjungam τὸ πεπλευσμένον καὶ ἄπλευστον Xenoph. Cyr. VI. 1, 11. ἐμπεπνευσμένος Justin. Apol. II. 76. D. ἵνα εἰσπνευσθεῖς ἀντεκπνευσθῇ Galen. de Usu

Resp. c. II. 478. T. IV. ἀναπνευσθεῖς Ther. ad Pis. XVI. 282. T. XIV. ἐπιπνευσθῆναι κακόφωνον Poll. I. 16. et his accommodata ἔμπνευστος, θεόπνευστος, νεόπνευστος Nonn. XXV. 549. συμπνευσμός Joseph. Antt. XVII. 12, 864. cum contrariis καταπνευθεῖς Philo Quis rer. div. haer. p. 489. B. et 490. A. ac substantivo πνεῦμα, quibus accedunt θεῦμα, ρευστός, ἄρρευστος Simplic. in Auscult. IV. 151. a. αἵματι ρευθέντι Galen. Eup. II. 4, 6. p. 412. T. XIV. Ἔσπευσμαι Dicaearch. Descr. Graec. v. 20. Philo de Vict. p. 843. D. Lucian. Amorr. §. 33. Sextus c. Eth. p. 713. Arrian. Epict. I. c. 20, 11. σπευστέον Arist. Lys. 320. sed ἐσπευμένος Galen. de Comp. Med. p. Locc. VI. 895. Philo Leg. ad Caj. p. 1006. B. et Hesych. s. Ἐγκόνωσ. Περιπεφλευσμένος Herodo. VII. 77. Ἐπνευμένη unus praebet Mosq. Thucyd. IV. 108. ψεῦμα Schol. Lyc. 170. Hesych. s. Ἐπιορκία et s. Ἀνάπλασμα, sed multo testatio-
ra sunt ἔψευσαι, ἐψεύσθην, ἄψευστος, ψεῦσμα Plat. Men. p. 71. D. Lucian. Enc. Dem. §. 4. Cyrill. c. Jul. VI. 199. Poll. VI. 180. Thomas M. s. h. v. Restat unum κελεύω, quod nec primitivum est ut superiora, neque ita derivatum ut cum βασιλεύω, δουλεύω, στρατεύω, similibusque conferri possit, quae a sigmatismo abhorrent. Hujus aoristus ἐκελεύσθην longe est usitatio-
rior quam ἐκελεύθην, sed κενέλευσαι et κενέλευμαι parem fere auctoritatem habent, nec minus indiscreta κέλευμα et κέλευσμα, inter quae libri nostri ubique nutant Aesch. Choeph. 745. Pers. 395. Eur. Suppl. 1165. Herodo. IV. 141. VII. 16. Plat. Phaedr. 253. D. Legg. XII. 950. C. Thucyd. II. 92. Athen. III. 87. A. etc. Quod autem Schneiderus scribit ad Civ. T. I. 289. κέλευμα magis atticum esse Etymologi p. 502. testimonio docet Hemsterhusius ad Arist. Plut. 1130. verum est, Hemsterhusio illud visum esse elegantius, sed falsum, hoc ab Etym. confirmari. Neque Bekkerus ad Thucyd. I. c. κενέλευσαι, cujus scriptura maxime fluxa est, satis accurate cum αἰτίασμα confert, quod qui ab αἰτιάω repetiverunt, sigma non omit-
tere, qui ab αἰτιάομαι, non interponere debuerunt; sed gra-
vius errat Bekkeri reprehensor, qui κενέλευμαι nusquam legi

affirmat. De ceteris verbalibus Eustathius p. 923, 22. οἱ ὕστερον κελυστόν οἶδασιν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ αὐτοκέλευστον, καὶ γνωστόν φασί· Ὅμηρος δὲ ὥσπερ γνωτὸν οὕτω καὶ κελυστιῶν. sed posteriores κελυστής ut ἀκέλευστος, αὐτοκέλευστος, quibus sigma tam consuetum est ut Rhodemannus Nonn. VIII. 19. jure damnaverit αὐτοκέλευτος, quod et Dionys. Antiqq. VI. 31. p. 1112. corrigendum est. Ex verbis in εἰω desinentibus unum σεῖω tenorem suum per omnia inclinamenta servat; alterum κλείω Suidas cum aliis aequae fluxis componit: Σέσωσται, σεσωσμένοι οἱ παλαιοὶ ἄνευ τοῦ σ, καὶ διεσωμένοι φησὶ Θουκυδίδης (v. Interpp. ad I. 6.) οἱ δὲ νεώτεροι μετὰ τοῦ σ. Ἐπὶ ἐνίων δ' ἀπλῶς παραλείπουσι τὸ σ ὡς κεκλειμένος, πεπειμένος (itane?) de quo dicitur ad v. 1274. sed verbalibus sigma debetur, neque dubium esse potest, quin Dionysius Antiqq. II. 33. ἀκλειστος scripserit ut in Vat. legitur. Ab ἤκονσμαι quae propagata sunt, sibilum non dimittunt; a λέλουσμαι Cyrill. Hieros. Cat. III. 2, 35. ed. Mill. λουσθείς Lycophr. 446. ab usitatiorē λέλουμεναι λουθήναι Paul. Sil. in Therm. v. 136. et ἀπολουθείς Theophr. Caus. V. 10, 5. nisi potius ex codd. lectione ἀπολυθείς restituendum est ἀποπλυθείς, certantque inter se λούσσης Aristot. H. Ann. IX. 36. (49.) 5. ubi codd. pro λούσται bis λούνται exhibent, et M. Anton. I. 16. quo ex loco ἀωριλούσσης in Lexica immigravit, λουτήρ, παραλούτης, ψυχρολούτης, ἀπόλουμα, et quod Suidas fortasse non sine certa ratione notavit, ἄλουτος χωρὶς τοῦ σ. Verbi κολούω perfectum biforme v. Buttmann. Ind. Anomm. κέκολουσμαι, unde ἐκολούσθην et κόλουσμα, atque κεκόλουμαι, ἐκολούσθην v. Poppo ad Thuc. VII. 60. Schaefer. ad Plut. T. II. p. 56. sed ἐκρούσθην hanc unam speciem habet, etsi perfectum dupliciter figuratur significatione eadem. Nam quod Ammonius tradit παρακέκρουσται ἐνεργητικὸν ἐστι, τὸ δὲ παρακέκρουται παθητικόν, quum in nullo alio verbo haec appareat distinctio, vix fidem meretur; ac παρακέκρουσται passivum intellectum habet Demosth. c. Timocr. 711, 26. ubi summopere codd. dissentiunt, ut et ἀποκε-

κρουσμένον Arist. Ach. 437. quo ex loco in Aneid. p. 429.
 et aliquot Athenaei libris ἀποκρουμένον affertur, quomodo
 etiam Xenoph. Hell. VII. 4, 26. in vett. Edit. scribitur;
 activa significatione praeditum παρακρουμένον Dem. c.
 Phil. II. 71, 17. Bekkerus ex optimo libro edidit. Aoristus
 ἐκρούσθην et adjectiva ἐκρουστος, συγκρουστός, ἀπόκρου-
 στος, et substantiva ζυγοκρούστης, κεφαλοκρούστης, omnium-
 que notissimum *Procrustes*, nullam mutationem subeunt; nam
 συγκρουτόν Hesychianum nihil moramur; sed κρούμα mul-
 to frequentius est quam κρούσμα, πρόσκρουμα autem
 et, quod Thomas improbat, πρόσκρουσμα, ut plurimum inter
 se confunduntur v. Wytttenbach. ad Plut. T. I. 864. Siebelis
 ad Paus. III. 17, 5. Jacobs. ad Achill. p. 942. et 970. Schae-
 fer. ad Dem. p. 1257, 7. neque alterum prae altero probat
 Etym. M. 815, 25. ὥσπερ λέγεται κρούμα καὶ κρούσμα,
 οὕτω χρῖμα καὶ χρίσμα, quod nomen non minus inconstans
 est quam perfectum verbi ipsius: κέχρισμαι Xenoph. Cyr.
 I. 5, 22. Aristoph. Geryt. p. 117. Dind. Diodor. IV. 38.
 Plut. Symp. III. Quaest. VI. 4, 137. Lucian. de M. Peregr.
 §. 45. Max. Tyr. IX. 4. M. Anton. III. 3. Aristid. T. I.
 280. χρίσμα idem Xenophon, Aeschylus Ag. 94. (Med. χρῖ-
 μα) Theophrast. de Od. 28, 742. Aretae. Cur. Acut. I. 4,
 213. alique posteriorum; κέχρισμαι Herodo. IV. 189. Ion.
 Athen. XV. 690. C. Enbnius XIII. 557. F. ubi variatur;
 Callim. H. in Lav. Pall. 26. Philoxenus Athen. IX. 409. E. etc.
 sed sigma constanter habet et aoristus et adiectivum χριστός,
 neque injuria ap. Hesych. Κονιάται, χρῖται, repositum est
 χρίσται. Postremo, quod Phrynichus prodidit, χρίειν signi-
 ficare pungere, χρίειν vero ungere, id sive de sola orthogra-
 phia valet sive, ut Buttmannus statuit, de prosodia, exemplis
 non magis comprobari potest quam quod Ammonius de κέ-
 κρουμαι et κέκρουσμαι dixit; neque in ceteris ulla apparet
 significationis differentia, quare Eustathius p. 384, 1. et p.
 400, 30. γνωτός et γνωστός componit cum ἐρατός, ἐραστός,
 ἀνυστός, ἀνήνυστος, θαυματός, κτίτης, ὀρχηστής, χηρω-
 στής, de quibus et de nominibus in μα, μη, μος, exeunti-
 bus alio loco exponere constitui; hic tantummodo adjiciam

adjectivum ἑλατός, sive τὸ ἐηλαμένον significat ut θώραξ ἑλατός, sive ductile, eodem modo scribi, etsi duplex perfecti forma viam monstrabat, qua significationes determinari possent.

V. 706. Ἔλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης. Heathius et Hermannus ἔλυσεν αἰνὸν scripserant, Purgoldus Emendd. p. 39. ἔλυσ' ἄρ', — Elmslejus ad Hec. p. 66. ἔλυσε δ', — Majora molitur Musgravius, qui posteaquam multa de furiali Martis stella disputavit, rationem ita concludit, nomen Ἄρης significare rabiem, qua nuper tenebatur Ajax. *At quomodo*, inquit, *si Mars fuit auctor morbi, idem tamen ἔλυσε τὸ ἄχος? Nimirum discessu suo. Ergo legendum ἀποστατῶν Ἄρης.* Significatur quidem hoc nomine animi perturbatio summa, nec tamen propter illas astrologorum superstitiones, quae a Sophoclis aetate quam alienae sint alio loco demonstratum est^{*)}, sed quia, ut Plutarchus ait Amator. T. II. p. 757. B. τὸ θυμοειδὲς ἐν ἡμῖν Ἄρην κεκλήσθαι νομίζουσι, sive, ut Theodoretus Therap. III. 772. T. IV. ed. Schulz. Ἄρεα τὸν θυμὸν ὀνομάζουσι. Hanc mentis oculorumque caliginem Mars, qui obfuderat, discussit rursus, ut Sol almus diem promit et celat Horat. C. Sec. 10. ubi nemo occidendo addi desideret neque additum est Trach. 656. Ἄρης ἔλυσεν ἐπίπονον ἡμέραν. Valerius Arg. I. 434. *at tibi collectas solvit jam fibula vestes*, exemta videlicet, quod ex re ipsa intelligitur ut Eur. Bacch. 448, κλήδες ἀνῆκαν δύρετρα, et Aesch. Choeph. 875. γυναικείας πύλας μόχλοις χαλᾶτε, obice excussa. In principio versus ne quid immutetur, apposui complures trimetros canticis insertos, qui anapaestum pro iambo habent: ἐπτηξα θυμὸν, σφράνια γὰρ ἀστραπή Φλέγει πάλιν Soph. Oed. C. 1466. qui si, ut Hermannus statuit, σφράνια scripsit, similiter loquutus est atque Euripides Troad. 520. ἵππος σφράνια βρέμων, nisi quod

---

^{*)} Agloaph. p. 426. ubi Proculi mangonio deceptus Theophrasti frag-
mentis adscribenda dixi ea quae ῥητῶς leguntur in libro de Sign. Pluv.
III. 796. §. 9. τὸν ἀστὲρα τοῦ Ἑρμοῦ — θέρους. De Chaldaeis et ge-
nethialogia ille nullum verbum.

huic et ceteris sonandi verbis accusativus facilius addi potest quam illi *φλέγει*. Tum Aesch. Pers. 1046. καὶ στέρν' ἄρασσε κάπιβόα τὸ Μύσιον, quod Hesychio s. Ἐπιβοᾷ τὸ Μύσιον redhibendum suspicabar, Dindorfius autem in κάπιβῶ mutat. Choeph. 418. ἐκοψε κομμὸν Ἄρειον εἴτε Κισσίας, quod Hermannus eximit Opusc. T. IV. 338. Ἄρειον scribens, sed formae hujus auctorem non profert; nec Ἄρεον, quod Boekhius conjecit, cum Ἐκτόρεον apte componitur. Bacch. 1153. τὸν τοῦ δράκοντος ἐκγενέτου τοῦ Πανθῆως. His, quae Hermannus Elem. Metr. p. 122. accuratius pertractavit, addidi tum alia exempla licentiae trimetris melicis concessae, tum tres continuos tribrachos Trach. 834. ὃν τέκετο θάνατος ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων, ubi quod olim proposui ἔτρεψε, etiamnunc retineo. Nam quod Hermannus arbitratur, τέκετο significare genuit, ἔτεκε peperit, largiar equidem Sophoclem diversas ejusdem verbi formas aliam alio intellectu copulare potuisse ut Anth. Pal. IX. n. 13. πόδας χρήσας, ὄμματα χρῆσάμενος, et Maxim. Tyr. I. 163. φυλάξας μὲν ἀρετὴν, φυλαξάμενος δὲ ὀργήν, sed tantumdem inter τεκεῖν et τεκέσθαι interesse nondum comperi. Vulgo idem significant. Hom. Il. VI. 154. ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' — αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν, pariterque XIII. 448. sq. et Hesiod. Fragm. XL. ἧ τέκεθ' Ἑρμιόνην — ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον. Eur. Herc. 1182. ἔτεκε μὲν, τεκόμενος δ' ἔκανε. Theocr. Id. XVIII. 21. ἧ μέγα τοί κε τέκοιτ' εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον. cf. Antipatr. Anth. Pal. IX. n. 46. qui poetae haud satis commode utramque verbi formam eodem loco iterassent, si quod esset activi et medii discrimen. Verum ubi ad rem pertinet, generandi et pariendi notiones distinguere, ibi diversis verbis utuntur. Append. Epigr. N. 307. γεννᾷ μὲν Γλαῦκός με πατήρ, τίκτει δὲ με μήτηρ Χρυσογόνη, et N. 345. τίκτε Τύχη, σπείρειν δὲ Σεραπιακός. Atque haud scio an in Hom. H. in Ap. 324. πῶς ἔτλης οἶος τεκέειν γλαυκωπὶδ' Ἀθήνην; Οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμεην, patri activum, medium matri additum sit non ullam ob significationis diversitatem sed ut metro commodius; τίκτεσθαι generare significat Hesiod. Fragm. XXXII. Pind. Pyth. IV.

92. Eur. Herc. 1002. et saepius. Itaque Sophoclem idem dixisse censeo quod Leonidas Alex. T. III. p. 14. ὑμέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔτικτε, et Anna Comn. L. I. 23. Α. ἡ Νορμανία μὲν ἤνεγκε, φανυλότης δὲ παντο-
δαπή καὶ ἐθρένατο καὶ ἐμαίευσε.

V. 708—710. Νῦν—πάρα λευκὸν πελάσαι φάος θοῶν ὀκνᾶλων νεῶν. Aug. B. πάλλευκον pro πάρα λευκὸν, et θοῶν La. Lb. Γ. Heidelb. quod Bothius reposuit. Πάρα πελάσαι pro simplici πελάσει Sophocles fortasse sine exemplo, certe insolentius dixit. Neque tamen idcirco probanda aut Wexii interpretatio ad Antig. v. 595. φάος νεῶν spes salutis in navibus posita, nam haec neque antea defuerat neque nunc desiderabatur Ajace tranquillato; aut graeci interpretis: νῦν πάρεστιν ἡμέρα λαμπρὰ ἡμῖν ὥστε ἐγγίσαι τῶν νεῶν πρότερον γὰρ ἐξετρεπόμεθα ἐπιμύγνυσθαι τοῖς Ἑλλήσι διὰ τὴν αἰδῶ, quod ut verum sit, tamen istis verbis non potuit significari. Rectius idem θοῶν ὀκνᾶλων ἐκ παραλλήλου qui parallelismus Bothium permóvisse videtur ut θοῶν interpretaretur acutarum, id est, rostratarum; sed θοὸς ἦλος, θοαὶ νῆσοι, ceteraque metalepsis exempla *) non probant quod per se improbable est, ut, si naves aliaeque res veloces θοαὶ vocentur, intelligi possint acutae. Neque omnino rarum est ut conjungantur epitheta idem aut fere idem significantia; νηυσὶ θοῇσι πεποιθότες ὥκεισιν Odyss. VII. 34. ποδηνέμος αἰκέα H. H. in Ap. 107. ἡλιβάτοιο ὑψηλῆς Hesiod. Theog. 786. λασίοιο δασύτριχος Theocr. VII. 15. διεροῖσιν ἐν ὑγροπόροισι βένθεσι Oppian. Cyn. II. 566. ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος Quintus Cal. XII. 114. a quibus nihil distat θοὸς ὀκνάλος, sive compositum est posterius adjectivum sive simplex ut in Hesychii glossa Ὠ-

*) V. Schol. Od. O. 299. Schol. Apoll. II. 79. Eustath. p. 79, 29. quorum exempla etsi pleraque commenticia sunt, portentique simile videtur quod de νῦν ἀβρότη narrant, tamen ex homonymia vocabulorum erroris aliquid suboriri posse haud negaverim atque adeo in Xenophonteo illo οἱ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθένοι v. Interpp. ad Longin. IV. 4. p. 250. germanam metalepsin agnosco sed eandem in rhetorum pergulis natam et ab antiquis Criticis merito reprehensam.

κύαλα πέτρα, ὡκέα παραγωγής ὡς ὠκύαλος ναῦς. Hic pro πέτρα scribi oportet πτήρα, quae quum ὠκύαλα dicuntur, manifesta est parage, cujus hoc exemplum Lexicographus affert ne quis ὠκύαλος scribat.

V. 712. Πάνθ' ὃ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. Sic Suidas s. Φλέγει librique omnes nisi quod duo Barocc. μακρός pro μέγας exhibent. Sed quia quatuor syllabae ad metrum redundant, Brunckius, Porsonus Adv. p. 192. Schaeferus, Bothius et Dindorfius tollunt postrema verba τὰ καὶ φλέγει, quae ipsa Stobaeus omittit Ecl. I. 234. ubi in lemme Philemoni inscribuntur sed proxime subjecta sunt hujus fabulae versibus 644—649. Reisigius Comm. ad Oed. p. 364. malebat πάνθ' ὃ χρόνος φλέγων μαραίνει, quo sententia pervertitur. Si altero utri renuntiandum est, certe φλέγει minus dimitti potest quam μαραίνει. Non enim ideo nihil quidquam desperari oportet, quia tempus cuncta conficit, sed quod nihil non aliquando futurum est, quod ὃ χρόνος πάντα φλέγει id est προφαίνει, eis τὸ φανερόν παράγει, sive, ut alio loco dicit Sophocles, πάντ' ἐκκαλύπτων ὃ χρόνος eis τὸ φῶς ἄγει. Adcedit, quod sententia ipsa χρόνος πάντα μαραίνει tam pervulgata est, ut primum margini adscripta, mox autem verbum μαραίνει hinc poetae orationi insertum videri possit. Diodor. Excc. T. II. 556. (p. 58. T. IV. Bip.) ὃ χρόνος ὃ πάντα μαραίνων. Philostr. V. Ap. I. 14. p. 17. et Nicet. Ann. III. 5, 57. πάντα ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεται. Dionys. Antiqq. II. 3. p. 80. ὃ πάντα μαραίνων τὰ καλὰ χρόνος. Plutarch. Cons. ad Ux. p. 102. A. χρόνος ὃ πάντα πεπταίνειν εἰσθῶς. Quum tamen φλέγει solum metro complendo non satis sit, sequutus sum Hermannii rationem, qui utrumque retinens in strophæ excidisae putat, quae huic versui responderent. Ex Scholio huic versui adscripto τὰ ὑπὸ Αἴαντος διὰ πολλῶν εἰρημένα (v. 646.) διὰ βραχέων ἐξήλθεν, patet in antiquis exemplaribus utrumque verbum scriptum fuisse.

V. 715. *Κούδην ἀναύδητον φατίσαιμ' ἄν.* Sic codd. et Suidas s. *Ἀναυδον*. Olim *ἀναύδατον* scripsi ob Hesychii glossam *Ἀναύδακτον, ἀνεξήγητον*, quam ex hoc loco ductam hariolabar. Item pro *φατίξαιμ'* correxi *φατίσαιμ'*, ut *φατίσας* Eur. Iph. Aul. 135. et alibi. Nec dissentit Hermannus, etsi Aeschylus *σφετεριζόμενος* dixerit; Triclinius verba *φατίξαιμ' ἄν* proscripsit. Apud Hesychium *Φαμάξας, φήσεις* scribendum *φαμίξεις*.

V. 716. *Εὐτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μεταγεγνώσθη θυμῶν μεγάλων τε νεικέων.* Flor. Γ. Jen. Lips. B. εὐτ' ἐξ. Bodl. Laud. Jen. Aug. B. et alii Brunckiani *μετεγεγνώσθη*, quod Brunckius edidit; La. Lb. Lips. AB. et alii cum Aldo *μεταγεγνώσθη*, quod a me receptum probarunt posteriores. Lexicographi utroque versus trahi possunt. Suidas: *Μεταγεγνώσθη, μετεκείσθη, πέπνυται τοῦ θυμοῦ, ὡς καὶ μετεγεγνώσθη, Σοφοκλῆς εὐτ' Αἴας ἐξ ἀέλπτων μετεγεγνώσθη θυμὸν Ἀτρεΐδαις.* Hesychius: *Μεταγεγνώσθη, μετανεπίσθη, τὸ μεταπεῖσαι ἀναγνῶναι* (scr. *μεταναγνῶσαι*) *φασί.* Sed idem paullo ante *Μεταγεγνώσθη, μετανεπίσθη*, ubi ne *μεταγεγνώσθη* (quod suadet augmenti omissio) scribatur, litterarum series prohibet. Postremo codd. fere omnes et Ald. *θυμόν*, quod Brunckius adscivit, Membr. *θυμόν τ'*, Triclinius *θυμῶν*, in quo Bothius et Dindorfus acquieverunt; Hermannus *θυμοῦ τ'* correxit. Illarum lectionum primam interpretatur Schol. Rom. *ἐξ ἀνελπίστων καὶ μεγάλων νεικέων μετεπίσθη τήν ψυχήν*, nomine ἀέλπτων ad νεικέων relato significatione ea, quam Hesychius tradit *Ἀέλπτοι, δεινοί*, et confirmat H. H. in Ap. 91. *ἀέλπτοις ὠδίνεσσι.* Ipse quidem, quum ἐξ ἀέλπτων θυμῶν probassem, veteres plurali οἱ θυμοί usos esse demonstravi e Plat. Legg. XI. 934. A. Protag. 323. E. Aristot. H. Ann. VIII. 1. Diodor. XV. 28. Polyb. V. 56. Plutarch. Symp. V. Quaest. VII. c. 3. Aristid. Rhet. II. 13. p. 77. Maxim. Tyr. VI. 4, 90. etc. ac similiter *μήνις* dixit Apollon. Arg. IV. 1205. Sed patent plures viae. Nam ἐξ ἀέλπτων licet etiam pro ἀνελπίστως accipere, ut τοὺς ἐξ ἀνελπίστων ὀφθέντας φίλους Julian. Or. ad Athen. p. 285. C. *ἐπανήχθησαν ἐκ παραλόγων ἐπὶ*

στρατηγίας Appian. Civ. IV. 15. ¹⁾ atque hoc modo Stephanus Thes. T. I. 1856. accepit et assensus est Wesselingius ad Diod. I. c. 46. Apud antiquiores tamen dubito num pro ἐξ ἀέλπτου vel ἐξ ἀπροσδοκήτου similibusque reperiatur unquam pluralis; neque contra valent hujusmodi exempla μὴ ἐξ ἀέλπτων ἀπρομηθήτων νεῖκος γένηται Aesch. Suppl. 352. πολλὰ τοῖς θεοῖς (scr. πολλὰ τοι θεός) καὶ τῶν ἀέλπτων εὖπορ' ἀνθρώποις πέλει (scr. τελει) Eur. Alcm. Fr. XI. 491. (XII. 13. Matth.) quibus locis non significatur *insperato* sed id quod verba sonant: *ex insperatis*, quae quid differant, facillime sentiet, qui in Plat. Legg. XII. 950. D. πᾶσα ὃ ἐλπὶς ἐκ τῶν εἰκότων, periclitandi causa adverbium εἰκότως substituere conetur. Neque magis Ioni Athen. I. 21. A. ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὄρχησεν φρένας, convenire videtur adverbium sed ἐξ ὧν ταῦτα οὐκ ἤλπισεν, ut Thucyd. III. 67. οὐκ ἐκ προσηκόντων ἀμαρτάνουσι, et Plat. V. Public. c. XIV. τὰς τιμὰς ἐκ προσηκόντων ἔσχε. Si tamen ἐξ ἀέλπτων, ut illis visum, absolute positum est, μετανεγνώσθη θυμῶν jungi oportet, ut μεταβάλλεσθαι τῆς πρότερον αἰρέσεως Liban. Decl. T. IV. p. 753. μεταβάλλειν τοῦ συνήθους καταστήματος Plut. V. Marc. c. XXIII. τοῦ ἥθους Philostr. V. Ap. IV. 38. p. 178. τῆς δόξης VI. 11, 246. (et transitive μεταβάλλειν τινὰ τοῦ ἥθους Id. VIII. 10, 342.) μεταθέσθαι τῆς γνώμης Procop. Ep. XXVIII. ματατρέπεσθαι τῆς γνώμης Priscus Excc. Legg. p. 64. A. μεθαρμωσασθαι τῆς συνήθους σπουδῆς Lucian. Amorr. §. 4. quibus verbis nonnunquam praepositio additur: μεταβαλὼν ἐκ τῆς πρότερον ἐπιεικείας Plut. V. Sert. c. XXV. μεταστρέψαι τινὰ ἐκ τῆς γνώμης Hippocr. de Morb. IV. 27, 617. C. Superest tertia ratio eorum, qui μετανεγνώσθη θυμόν τε μεγάλων τε νεικῶν legerunt. Hanc igitur constructionis diploen Schol. minor ita excusat, ut accusativum καθ' ὅλον καὶ μέρος constructum esse dicat, genitivum κατὰ φύσιν, posterius ut μεταβουλεύσαι τῆς

1) Ἐκ τῶν ἐναντίων e contrario Aelian. V. H. II. 13. XIV. 49. quod τοῦναντίον dici solet.

ἀφίξεως Alciphr. II. Ep. 4. alterum ut μετέγνω τὴν ἁμαρ-
τάδα Dionys. Antt. IX. 23, 1805. quo admissio dativus
Ἀτρείδαις a θυμόν regitur ut Ἀρεως μηνίματα Κάδμω
Phoenn. 948. etc. Neque insolitum est Graecis uno eodem-
que loco duo diversos casus adungere verbis, quae seorsum
utrumque regunt. Ac primum quidem verbis reminiscendi.
Herodo. VI. 136. τῆς μάχης μεμνημένοι — καὶ τὴν αἴ-
ρεσιν. Aristid. Or. in Nept. p. 24. T. I. τί οὖν δεῖ Σισύ-
φου μεμνησθαι ἢ τῆς Σισύφου συνέσεως — ἢ τὰ μετὰ
ταῦτα, τοὺς ἐξευρόντας σταθμῖα τε καὶ ζυγά. tum illis
quae auditum significant: μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν οἴων
τε βληγγὴν Odys. XII. 266. οὐδεὶς ἐνοπὰς κλύει τὰς δυσ-
δαίμονος, οὐ πατρὸς σφαγιασμῶν Eur. El. 200. ubi ver-
bum κλύειν duplicem habet significatum audiendi et curandi.
Idem Suppl. 87. τίνων γόνων ἤκουσα καὶ στέρων κτύπον
νεκρῶν τε θρήνους, cui Matthiae consimilem Anacreontis
locum apponit. Sed in Meleagri Epigr. CVI. (cf. Jacobs. ad
Anth. P. p. 81.) θέλω τὸ παρ' οὐασιν Ἡλιοδώρας φθέ-
γμα κλύειν ἢ τὰς Λατοῖδω κιδάρας, potius intelligendum
esse τὸ τῆς κιδάρας φθέγμα, ostendit Agathiae imitatio
Pal. V. n. 292. σέο μῦθον ἀκούειν ἤθελον ἢ κιδάρας
κρούσματα Δηλιάδος. Ad hanc syntaxin jam Eustathius
animum advertit qui ad Il. II. 229. ἢ ἔτι καὶ χροσοῦ ἐπι-
δεύει — ἢ γυναικα νέην, poetam dicit constructionis obli-
tum ἐς κακοσυνταξίαν incidisse p. 210, 22. Eaque ratione
adversus Criticorum suspiciones vindicatur Aesch. Agam. 670.

Ὅρωμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων. ²⁾

Ac Pausaniae quoque verba L. VII. 26, 3. τὸ ξόانون χρο-
σοῦ τε ἐπιπολῆς διηγηθισμένον ἐστι καὶ φαρμάκοις, vereor
ut aliter explicari possint. Controversa sunt ejusdem VI.
1. ἐνίκησε Πυθοὶ καὶ Ἰσθμοῖ τε καὶ Νέμεα, et Epigr.

2) Philostr. V. Apoll. IV. 16, 154. ἢ γῇ πᾶσα ἀρετῆς ἦνθησε.
Dionys. Antiqq. XIV. c. 114, 263. XV. 80, 455. τὸ πεδῖον νεκρῶν
κατέστρωτο, Diodor. XI. 7. τόπος νεκρῶν ἐστρωμένος, utrumque ad
exemplum verbi πεπλησθαι.

Append. N. CXXIII. Ἰοθμία καὶ Νεμέοις στυφάμετος. Sed superioribus paria sunt Aelian. H. An. IV. 58. διαλλάττον οὐ μόνον τῷ γένει ἀλλὰ καὶ τὴν φύσιν. Herodo. VIII. 142. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος τὴν αὐτὴν ἦ, τῇ περ νῦν ἔρχεται. Substantivum θυσία cum duplici casu constructum videtur in Inscriptione attica T. I. n. CCXIV. ἐπεμελήθησαν τῆς θυσίας τῆς Ἡβης καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς.

V. 719. Ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω, Τεῦκρος πάρεστι — In Ed. Pr. τοπρῶτον scripsi hyphen ad significandum hoc: ante omnia nunciabo vobis, *Teucer adest*; quod asyndeton neque insuetum est neque a festinatione nuncii alienum. Musgravius tamen et Hermannus correxerunt Ἄνδρες, φίλον τὸ πρῶτον — ad significandum τὸ φίλον πρῶτον, Bothius τὸ πρῶτον pro τοῦτο πρῶτον vel ὃ πρῶτόν ἐστι positum esse credit, quorum neutrum concedi, sed illud sane disceptari potest, utrum τὸ πρῶτον adiectivum sit *id quod proxime instat et gravissimum est* an adverbii locum obtineat ut Maxim. Tyr. XLI. 4, 282. ῥητέον τὰ πρῶτα ὑπὲρ τῆς προτέρας. Placuit posterius, etsi hoc intellectu magis πρῶτον sine articulo dici solet. — Apud Demosthenem c. Aristocr. 687, 26. πρῶτον μὲν ἵνα τῶν τελευταίων πρῶτον μνησθῶ, pro altero πρῶτον, quod Schaefero displicet, fortasse ad minuendam pleonasmii speciem πρώτων scribi oportet ut in Mid. 517, 14. ἵνα πρώτης τῆς τελευταίας γεγονυίας μνησθῶ καταγνώσεως. Aristot. Rhet. ad Alex. c. 31. τὰ πρῶτα प्राχθέντα πρῶτα λέγωμεν, pro quo in Hist. Ann. V. 1, 1. adverbio usus est: περὶ τούτου τελευταίων λεκτέον. Sequentem versum Suidas s. Μυσίων affert.

V. 721. Προςμολὼν στρατήγιον — affert idem s. Στρατήγιον. Scholiastes στρατήγιον τὸ στρατόπεδον, ἀττικῶς. Imo novitii Graeci sic loquuti sunt Nicet. Annal. VII. 8, 127. C. et alii v. Du Cang. Gloss. p. 1458. minime Attici; significatur praetorium, σκηνὴ στρατηγίς Paus. IV. 19. 1. Ed. Pr.

V. 722. Κυδάζεται — ὁμοῦ. Extat hic versus ap. Suid. s. Κυδάζεται. Schol. Ven. XXIV. 592. σκνδμαίνειν —

τοῦτο σκνδάζειν (sic) Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἴαντι. Schol. Apoll. I. 1337. κῦδος ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία παρὰ Συνακοναίοις. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ Κνδάζεται — ὁμοῦ. Eadem dicunt Schol. Arist. Nubb. 618. Etym. M. p. 325, 3. Eustath. p. 790, 40. qui omnes Sophoclis versum in testimonium adhibent. Ed. Pa. Quae Schol. Barocc. adnotat: κνδάζεται κατ' εὐφημισμὸν κνδαίνω καὶ κνδάζω τὸ δοξάζω· ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν κνκάζεται ἡγουν λοιδορεῖται, κνδάζεται εἶπε, duorum interpretum commenta videntur, quorum posterior verbi κηκάζειν parum in tempore meminit. Neque euphemismus hoc loco invenitur sed potius contraria ratio, qua vocabula media in deteriore vertuntur intellectum, ut si facinus dicitur pro maleficio, παντοῦργος, λεωργός, ῥέκτης, pro κακοῦργος, ἄγμαι pro indignor; unde quod propagatum est nomen ἀγαλμός, exponitur λοιδορία Anecd. p. 334. verbum ἀγαλλιάζειν Hesychius interpretatur λοιδορεῖσθαι. Similiter ergo verbum κνδάζειν, quum per se nihil aliud nisi *rumificare* significet, traductum est ad conviciandi significationem, quae substantivis ὁ κῦδος et ὁ κνδοιμός proprie assignata est. Nomen ὄνειδος nonnunquam in bonam partem dici, inter omnes constat.

V. 724. 725. Μαθόντες — κᾶνθεν. Haec Suidas affert s. Ἥρασσον, sequentia οὐ τις — ἀποκαλοῦντες s. Οὐ τις, pro quo codd. nonnulli κοῦτις. Ἥρασσον κακοῖς Philoct. 374. αἰσχροῖς ἐξαράσσειν Arist. Nubb. 1377.

V. 726. Κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ. Elmslejus Sophoclem στρατῷ scripsisse censuit et ante Elmslejum Schaeferus, quorum neuter attulit, quod appositissimum est, Euripidis exemplum Med. 478. ταύρων ἐπιστάτης ζεύγλαισι. Sed neque genitivus ex genitivo pendens offendit, quem idem poeta, quum facillime evitare posset, non evitavit Iph. T. 17. ὦ τῆςδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας, eandemque casum ter iterant Thucyd. I. 145, 2. ὀλίγων ἔνεκα ἡμερῶν μισθοῦ δόσεως et Plat. Legg. II. 672. D. αἰδοῦς μὲν ψυχῆς κτήσεως ἔνεκα. neque homoeoteleuton fugiunt Tragici: τὴν σὴν τὴν τ' ἐμήν Iph. A. 1131. ἔδωκας Ἀργείας κόρας Eur. Suppl. 135. φρυγὰς ἐμὰς Med. 399. καλαῖς τροφὰς Sept.

530. τὰς ἐμὰς στέγας Oed. T. 533. τὰςδε τὰς θεαῖς Oed. Col. 1010. ὡς τὰς ἀδελφὰς τὰςδε τὰς ἐμὰς χέρας O. Tyr. 1481. τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς Hel. 50. λευρὰς γύας Prom. 371. ἥβης ἐμῆς Pers. 678. τῆς μόνης πιστῆς Alc. 368. σρικρόν πόνον Sept. 450. μέσον πόρον Pers. 502. ποίῳ μόρῳ ib. 444. ἥλιῳ μακρῷ Alc. 149. τοῦ θεοῦ (monosyllabum) γ' οὐ Iph. T. 719. πάντων πόνων Prom. 749. τῶν ἐμῶν λόγων κλύων Bacch. 786. τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Hipp. 729. τοῖς δεδραμένοις κακοῖς Herc. 1160. ὀρκίους δὲ δοῦς θεοῖς Phoen. 495. ἐμαῖς φίλαις Θήβαις Herc. 1282. δοκεῖν φρονεῖν Prom. 385. φοιτᾶν ἐγὼν Androm. 945. σθένει κρατεῖ Oed. C. 68. Itaque nescio cur Matthiae ad Andr. 938. γυναικίους νόσους cacophonon esse statuat, et Elmslejus ad Iph. A. 1265. λέκτρων ἀρπαγὰς Ἑλληνικὰς soni emendandi causa Ἑλληνικῶν substituat, nisi forte ita sentiunt, Tragicos declinasse consimiles verborum exitus, si remedium esset in facili; qua ratione Hermannus Oed. C. 751. πτωχῷ διαίτη praetulit vulgato πτωχῇ, retento tamen quod aliis offensui fuit, σωζέσθω κάτω El. 438. Ac fortasse sunt, qui βασιλείοις κόραις Bacch. 746. ἄθλιον βοράν Phoen. 1597. ubi omnes codd. ἀθλίαν praebent, σοῦτε τήν τ' ἐμὴν χάριν ib. 769. et similia euphoniae data esse ceaseant; sed ejus rei nulla ratio habita est Eur. Suppl. 514. μὴ πῖπροσθε τῶν ἐμῶν τοὺς σούς λόγους θῆς, multisque aliis locis, quorum facillima erat correctio.

V. 727. 728. Ξύναιμον — ὡς οὐκ ἀρκέσοι — Barocc. AB. Mosq. A. σύναιμον, Lb. ὥστ', Harl. Barocc. AB. Lips. AB. Jen. Mosq. B. ἀρκέσει, quod receperunt Brunckius et Schaeferus. Ceteri ἀρκέσοι, ut et Suidas s. Ἰ2ς οὐκ. Pro πέτροισι Ang. B. Jen. Dresd. B. πέτρῃσι. Schol. πέτρα κοινόν, πέτρος Ἀττικόν. Moschopolus in Lex. s. v. πέτρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἢ πέτρα. Galenus vero de Simpl. Med. Facult. IX. 2. p. 193. T. XII. ἐνιοὶ τῶν ἐπατιμώντων τοῖς οσλοικίζουσι λίθον ἀῤῥετικῶς οὐκ ἐπατρέπουσι λέγειν — ἐμπαλεν δὲ τήν πέτραν λέγουσι δηλῶς Ἀσίαν (Asium) οὐκ πέτραν ὀνομάζουσι τὸν λίθον τὸν Ἀσίον. Perverse quidem. Tragicī utroque genere utuntur sed distincte. Ut Sophocles hoc loco, ita Euripides Suppl. 513. πέτροις

καταξασθέντες. In Or. 59. ἤλθεν ἐς πετρῶν βολάς rectius nunc legitur πέτρων. Remansit vitium Phoen. 1150. πετρῶν ἀραγμοῖς, quod ferri posset si de Gigante aliquo loqueretur ut Oppian. Hal. III. 23. πέτρησι περιστυφέλιζτο πάντη, et Nonn. XVII. 201. sed πέτρα Παρία Epigr. Adesp. CCLXIV. et CCXLIV. ex usu vulgari.

V. 729. 730. Ὡςτ' ἐς τοσοῦτον ἤλθον, ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἐρυστά — Bothius dubitat an οἱ δ' scribi debeat, propter iteratum ὥστε. Insequentem versum affert Suidas s. Διεπεραιώθη, servans atticum κολεῶν, pro quo in Bodl. Bar. AB. Jen. κουλεῶν scribitur vulgaris dialecti assuetudine. Eustathius p. 1604, 58. τὸ κολεὸν κοινότερον κουλεὸν λέγεται. Hinc crebra librariorum offensatio v. Xenoph. Ages. II. 4. Lucian. Diall. Deor. VII. Liban. Ecphr. T. IV. 1119. Poll. I. 136. X. 144. et latinum *culeus*.

V. 731. Δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω id est εἰς τοῦσχατον ἐλθοῦσα. Legebatur προσωτάτου, pro quo Schaeferus ad Bos. p. 800. προσώτατα optavit; praetuli προσωτάτω cum F. Harl. La. Bar. B. Aug. C. et Suid. qui hunc et sequentem versum s. Ξυναλλαγή affert. Ἴέναι τοῦ πρόσω Xenoph. Anab. I. 3. huiusque imitator Arrianus Alex. II. 6, 7. προῖέναι τοῦ πρόσω dixit, et saepius Philostratus V. Ap. I. 23. p. 29. ἀπῆγεν αὐτὸν τοῦ πρόσω. Anonymus Suidae T. I. 158. ὁ βασιλεὺς ἐνέφαινε ὡς τοῦμπροσθεν προάξων, nisi hoc est τὸ ἔμπροσθεν. Ed. Pa. Cf. Siebelis ad Paus. T. II. 624. Λόγων ξυναλλαγαί Eur. Suppl. 602.

V. 733. Ἄλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ 'στι. Flor. A. Jen. Lips. B. ὑμῖν. Schaeferus ἡμῖν. Planudes in Anecd. Bachm. p. 66. T. II. ἀλλ' ἡμῖν — τάδε. Gaza Gramm. III. 178. ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ 'στι v. Hermann. de Emend. Gr. p. 79. Quod in Schol. Paris. ad Arist. Plut. v. 286. adscriptum est: ἐν Σοφοκλεῖ εἴρηται περὶ τοῦ ἡμῖν, ὅτι καὶ βραχύ ἐστι, διὸ καὶ ὀξύνεται (cod. βαρύνεται) ad Triclinii adnotationem h. l. spectat. Pro δηλοῦν λόγον Johnsonus δοῦλον λέγειν.

V. 735. Νέας βουλαῖς — τροποῖς. Affert Suidas s.

Εγκυαταζεύχας. Cicero ad Fam. IV. 6. *ad novos casus temporum novorum consiliorum rationes accommodare*.

V. 737. 738. Ἰοὺ, ἰού. Codd. complures ter, unus Dresd. B. octies, ceteri bis. In seq. versu Aug. C. πέμψας pro πέμπων. Post βραδύς vett. Edd. signum interrogandi positum habent quod servavi.

V. 740. Τί δ' ἐστὶ χρεῖας τῆςδ' ὑπεσπανισμένον. Quoniam nuncius dixerat, se vereri ne sero advenerit, quare chorus quid eorum, quae agenda fuerint, praetermissum vel minus plene perfectum sit, τί ἐλλείπει τῶν δεόντων γενέσθαι. Τῆςδε dicit ad significandum τῶν ἅπερ φῆς δεῖν γενέσθαι.

V. 741. Ἐνδοθεν στέγης μὴ ἔω παρήκειν. Quam hic locus quibusdam in suspicionem venisset, attuli Plaut. Amphitr. II. 2, 137. *intus proferto pateram foras*, ubi adverbium intus complectitur id quod recentiores dicunt deintus, ut Glossator hoc loco *ἐνδοθεν στέγης ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς*, addidique quod hic quidem minus appositum erat, verbis cum praepositione copulatis interdum adjungi praepositionem eandem cum adverbio conjugato ut Herodo. III. 165. *ἐκ τῆς ταφῆς ἐκφέρειν* ἔξω, II. 144. *ἐξαγαρόντες ἐς τὸ μέγαρον* ἔσω, et c. 156. *ἔσω ἐς τὸ ἱδὸν ἐσελκύσαι*. Arist. Plut. 238. *κατώρουξεν αὐτὸν κατὰ τῆς γῆς κάτω*. Aeschines c. Ctes. p. 68. *ἀπαγαγὼν ἡμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ πράγματος*, ubi Valckenarius hujus idiomatis immemor ἄπωθεν telli jassit ad Adon. p. 238. sicuti ap. Thueyd. I. 133. *ἐς ἣν τῶν Ἐφόρων ἔντος τινὰς ἐκρυψε*, H. Stephanus adverbium prorsus supervacaneum esse judicat. Ad rem pertinet Scholiastae interpretatio: *παρήκειν παριέναι*, et glossa Brunckii: *παρήκειν ἀντὶ τοῦ ἤκειν· ἢ παρὰ περισσῇ*, quorum neutrum probat Elmslejus; nam *παρήκειν* atque *παριέναι* significare introire non exire, quare quid Sophocles scripserit, amplius quaerendum esse. Illius quidem verbi exempla in universum rara, apud Tragicos nulla sunt; *παριέναι* vero et *παρελθεῖν* frequentissime cum *ἐντος*, *εἴσω* et *ἐνδον* conjunguntur, cum *ἔξω* nescio an nunquam. Nihilominus tamen Hermannus assensior, lectionem sanam et integram esse, atque eo quod,
Sophocl. Ajax. Ed. 2.

qui in concionem prodeunt, proprie *παριέναι* dicuntur, in hanc conjecturam ducor, Teucrum, quum vellet Ajacem *μὴ* ἔξω *παρήκειν*, hoc cavere voluisse, ne ille in publicum procederet hominumque coetus adiret, quod metuendum erat ne homini recenti ira exacerbato et vindictae cupidine aestuanti periculosum foret; nam ne mortem ipse sibi conscisceret Ajax, nullus tum erat Teucro metus. In exitu versus pro *τύχη* Dindorfius ex *Γ.* recepit *τύχοι*, cujus extrema syllaba in Mosq. B. Lips. superscripta est.

V. 744. *Θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου.* Eur. Med. 895. *διαλλαχθῆναι τῆς ἐχθρας.*

V. 746. *Εἴπερ τι Κάλχας* — Schol. ἐκ παροιμίας ὁ στίχος παρήκται, ἦν καὶ Ἀριστοφάνης ἀναγράφει.

V. 748. *Τοσοῦτον οἶδα* — Excerpsit h. v. Suidas s. *Τοσοῦτο*, quod hic valet pro *τοσοῦτο μόνον*. Appian. Civ. I. 104. ὁ δὲ εὐσταθῶς τὸ μειράκιον ἤνεγκε καὶ τοσοῦτο ἀπεκρίνατο. Sic etiam Liban. Epitaph. Jul. p. 577. *τοσοῦτον ἐπιφθεγξάμενος*, et Dio Cass. XL. 64, 261. *τοσοῦτον ὑπειπών*. Cf. Schaefer. ad Julian. Praef. p. XI. Ed. Pa.

V. 749. *Ξυνέδρον.* Hermannus *συνέδρον* ut *ΙΘ.* duo Lips. Ald. et v. 751. *εἰς χεῖρά* ut iidem pro *ἐς*.

V. 753. *Εἶρξαι* — *σηναῖσι*, affert Suidas s. *Εἰμαρμένη* et *Ἐμφρονες*, quo loco *εἶρξαι* scribitur ut Brunckius edidit, illic *εἶρξαι* ut Hermannus; in Sophoclis codd. quomodo scriptum sit, tacitum relinquunt. In Lexico de Spir. p. 229. nihil amplius praecipitur nisi *εἶργω* lenem, *εἰρκτή* asperum habere spiritum; disertius Moschopulus Opusc. p. 54. *εἶρξας ἀποκλείσας δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί*, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς εἰρκτῆς φιλοῦσιν, sed corruptus fortasse a librariis, nam contrarium affirmant Eustathius p. 1387, 3. *τὸ εἶργω ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω ἐψίλουν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω ἐδάσυνον*, et Schol. Arist. Ach. 330. *εἶρξας* — *ἐπὶ τῆς εἰρκτῆς δασέως Ἀττικοί*. Discrimen hocce, quod Schaeferus ad Plut. T. I. 366. vanum esse pronunciat, plerumque servari docet Buttmannus in Ind. Anomm. multisque exemplis demonstrari potest, quorum unum hoc afferam quod ap. Demosth. Ep. Phil. 159, 4. et 21. una eademque pagina suppeditat, primum *εἶρξατε* de

cārcere, mox εἰργεῖν τῶν μυστηρίων, et Galen. de San. tuend. V. 11, 370. T. VI. οἱ εἰργόμενοι τῆς κινήσεως νοσοῦσιν ἐν ταῖς εἰρκταῖς. Sed quod recte a Grammaticis traditum est, vitiose interpretatur Poppo ad Thuc. P. II. Vol. I. 152. quum Bekkeri inconstantiam arguit, qui quo loco καθείργαι (et εἰρξεῖν L. VIII. 74.) scripsit, ibi εἰρκτή significatur, ubi κατείργειν, arcendi et prohibendi significatio obtinet, ut et Soph. Oed. T. 890. τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, Aesch. Suppl. 61. ποταμῶν τ' εἰργομένη, multisque aliis Tragico- rum locis, et semel adspiratum εἰργεῖν Eur. El. 1255. includere vero καθείργαι dicitur v. Elmslej. ad Bacch. 443. at- que Hel. 295. κλήθροισ ἀν εἰργόμεσθα non hoc significari videtur *claustris coerceremur sed objectis claustris domo excluderemur*, ut in Erechth. Fr. II. 20. τοὺς πονηροὺς κλειθρον εἰργέτω στέγης, neque μυχοῦ ἄφερκτος Aesch. Choeph. 438. penu exclusam, ut Buttmannus vult, sed inclu- sam denotare potest, quemadmodum ἀφειργμένη dicitur Aelian. H. Ann. XII. 21. quorum immemor Schaeferus l. c. miratur cur nunquam ἀφείργειν inveniatur. Εἰργμός spiritu aspero notatum est in Stob. Ecl. I. 6, 17. p. 184. Plat. Civ. VI. 495. D. Phaedon. 82. E. hic in plerisque libris, illic in omni- bus; eundemque spiritum H. Stephanus nomini εἰργμοφύλαξ Xenoph. Hell. V. 4, 8. restituit non injuria; ἔρξας Plat. Polit. 285. B. et cod. Vat. Thucyd. VIII. 74. εἰργνύων Bekkerus tacite scripsit Andocid. c. Alcib. p. 32, 36. κα- θείργνναι Plat. Tim. p. 45. E. 85. C. καθείργννται, συγ- κλείσται Hesych. συγκαθειργμένη Aeschin. c. Tim. p. 309, 182. etc. De posterioribus quaerere vix attinet; apud Plu- tarch. V. Sull. c. 38. εἰρξαι adspiratum eandem significatio- nem quam non adspiratum habet in V. Sert. VII. et XIII. Cleomen. XXXV. Lucull. XXII. ubi Schaeferus asperum in- tulit, idemque in V. Phoc. XX. et Pomp. LIII. καθείργειν corrigit pro κατείργειν, Sturzius Dion. Cass. XLVII. 27. pro κατείρχθῃ restituit καθείρχθῃ, quam includendi significa- tionem prae se fert καθείρξε XLI. 42. καθείργνν XLII. 28. Εἰρκτή adspiratum legitur centies, perraro εἰρκτή Lucian. Asin. §. 41. p. 180. Aristid. XXVI. 346. T. I. (Dindorfius

εἰρκτή scripsit p. 533.) et in eodd. Achill. Tat. VIII. 14, 189. quod non ubique commutandum esse apparet ex Anecd. p. 678. Etym. Gud. p. 671, 37. Theodos. p. 204. *τὸ εἰρκτή οἱ μὲν Ἀττικοὶ δασύνουσιν, ἡμεῖς δὲ φιλοῦμεν*. Sic et *εργμός* lenem habet Aelian. H. Ann. XVII. 37. Maneth. II. 283. Porphy. V. Pyth. c. XLVI. p. 78. Poll. VI. 154. VIII. 27. etc. *ἔργμα* Aristot. de Part. Animm. II. 15. p. 358, 18. (vulgo *ἔρυμα*) Soph. Ant. 848. ubi Hermannus *ἔρμα* scripsit, Gregor. Naz. Carm. I. p. 32. A.

V. 755. *Εἰ — θέλοι*. Mosq. B. Dresd. AB. *θέλει*.

V. 756. *Τῇδε θῆμέρα*. Ita Brunckius pro *θ' ἡμέρα*, cui in Mosq. B. adscriptum est *τοι*. Quia hujus crasis nullum praeter Oed. T. 1283. apud Tragicos reperitur exemplum, sed vel *τῇδ' ἐν ἡμέρα* Soph. El. 674. Hipp. 721. Alc. 351. vel *ἐν τῇδ' ἡμέρα* Hipp. 22. Alc. 531. Trach. 740. olim utroque loco *τῇδ' ἐν ἡμέρα* scribendum esse credidi; nec omisi tamen semel apud Aristoph. Avv. 1072. *θῆμέρα* legi. Bothius et Schaeferus *τῇδ' ἔθ' ἡμέρα*. Hermannus vulgatam retinet additque hunc versum a Tzetza afferri in Exeg. p. 33.

V. 757. *Ὡς ἔφη λέγων*. Mosq. A. Aug. AC. Lipss. et Ald. *ῶς*, quod Matthiae ad Bacch. 1021. dubitat an Tragicis non admiserint, nec tamen omnia quae extant hujus usus testimonia, exsequitur. Propter aliam quandam dubitationem Bothii adscripsi Herodotea *ἔφη λέγων*, *εἶπε φάς*, *ἔλεγε φάς*, quae cum similibus attulerunt Abreschius ad Aesch. T. I. 168. Wesseling. ad Her. I. 122. Fischer. ad Well. IV. 46. Heindorf. ad Plat. Soph. c. 57. p. 363. Bornemann. ad Symp. p. 150. sed plerique omnes sine cura discriminis. Namque *εἶπε πιφαύσκων* Emped. v. 74. *εἶπε φωνήσας* Antimach. Fr. XXXV. 81. et Aeschyleum Choeph. 275. *τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μελίγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε* (quo loco *μηνύματα* scribendum esse dixi, neque nunc vulgata quid significet, intelligo) in his igitur locis unum verbum altero gravius ornatiusve est. Neque magis huc pertinet quod Triclinius affert *τοιαῦτα ἔφη δημηγοῶν*, quod nihil aliud est quam *πρὸς τὸν δῆμον τοὺς λόγους ποιούμενος*. Platarch. V. Arat. c. 50. *καὶ τότε λέγων*

εἶπε πρὸς αὐτόν. Pind. Isthm. VIII. 97. ὧς φάτο Κρονί-
δαις ἐνέπουσα θεά. Eunap. V. Aedes. p. 44. κινδυνεύη,
εἶπε λέγουσα πρὸς τὸ οὖς. Sed abundantiae species major
est, ubi alteri verbo nihil additur, quo vel persona vel tem-
pus vel locus, quo quis loquitur, designetur, ut Hippocr. de
Nat. Hom. T. I. 349. λέγει δ' αὐτέων ὁ μὲν τις φάσκων
ἡέρα εἶναι τό — Charito V. 8, 121. ἔλεγεν οὖν, Εἶπε,
φησί, ubi verbum repetitum quodammodo ad epanalepsin per-
tinet. Rhetoribus tritum est dicere εἶπέ που λέγων, ἔφη
που λέγων, hunc in modum: ἤδη τις εἶπε, ὃ ἄνδρες Ἀθη-
ναῖοι που λέγων Demosth. de Synt. p. 169, 17. p. Cor.
242, 19. Dionys. Antt. V. 65, 1002. Plut. V. Arat. c. L.
Lucian. Enc. Dem. c. XV. 144, T. IX. Dio Cass. XLI. 16.
Liban. Decl. T. I. 439. Atque his etiam magis ad pleonasmi
speciem vergit simplex hoc ἔφη λέγων, quod veteres, ut Tri-
clinius memorat, ad schema ἐκ παραλλήλου retulerunt. Ne-
scio unde Priscianus L. XVIII. 31. p. 269. sumserit, quod
cum graeco idiomate componit, loquere dicens, sed quod huic
adjungit *stude properans* graecum est σπεύσον ταχύνας hu-
jus ipsius fabulae v. 1164.

V. 758. Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα. Hoc
et proximo versu praeter Suidan s. Ἀνόνητα utitur Didymus
Alex. de Trinit. L. III. c. 6, 358. pro πρὸς θεῶν, ut par
erat Christiano, πρὸς θεοῦ substituens. Eisdem et duos
sequentes afferunt Stobaeus Serm. XXII. 21. et Eclog. I. 4,
20. p. 114. ed. Heer. et Eustathius p. 415, 13. Hi et codd.
omnes κἀνόνητα, solus Suidas s. Τὰ γὰρ exhibet κἀνόνητα,
quod Vauvilliersius et Bothius arripuerunt. Ita quidem dici-
tur ἰσχυρὸς ἀνόητος Plutarch. de Soll. An. T. II. 959. ἄφρων
ἀλκή Oppian. Hal. V. 59. *vis consilii expers*, neque ea ali-
ena ab Ajacis ingenio, de quo Alexander Aphr. Probl. I. 16.
Ὅμηρος Ὀδυσσεῖα μὲν φρόνιμον λέγει, Αἴαντα δὲ μωρό-
τερον. Sed praestat tamen κἀνόνητα, quo idem significatur
sed minus directe. [In Musaei v. 325. ποδῶν δὲ οἱ ὤκλασεν
ὄρμη καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμῶν
aptius est ἀνόνητον.] Ep. Pr. Ajacis πινυτήν divinam prae-
dicat Homerus Il. VII. 289. neque ullum ejus dictum factum-

ve temeritatis arguit. Posteriores vero, quia Minervae iudicium Od. XI. 547. offensae cujusdam indicium praebere videbatur, Ajacem deliquisse aliquid sumserunt, quo deae animum abalienaret, et fortasse Hectoris conviciis *Αἴαν ἀμαρτοπέης* ¹⁾, *βουγαίης*, eo deducti sunt ut illum *μωρότερον*, ferocem, confidentem fingerent. Hoc loco quae narrantur, contraria non sunt prius dictis v. 119. neque dici potest, quod nonnulli, Minervam de Ajace, qualis nunc erat, loqui, Calchantem de juvene; nam si (quod nunquam significatum est) Ajax vitia ineuntis adolescentiae emendavit, cur manent alta mente reposta? Quid alii fecerint, nihil moror, sed Sophocles certe sensit, quid deam sapientissimam deceret ²⁾.

V. 759. *Δυσπραξίαις*. Sic codd. et auctores, quos modo appellavi, praeter Stob. I. c. ubi *δυσπραξίαις* editum est contra Tragicorum consuetudinem. *Εὐπραξία*, ut Herodotus, dixerunt *οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ* Phot. s. v. Thucydides vero, ut idem tradit, *εὐπραγία*, quod persaepe apud illum legitur, et huic compar *κακοπραγία* cum aliis locis tum L. III. 39, 4. sed hoc ipso loco *εὐπραξία* intervenit, et *δυσπραξία* II. 43. Nec constat sibi Isocrates; *εὐπραξία* Plat. p. 297, 4. Archid. p. 121, 30. *εὐπραγία* Paneg. 239, 32. Antid. p. 378, 142, Areop. p. 142, 13. de Pac. 184, 125. et saepius,

1) Nestoris verba *πρὸς Αἴαντα τραχυνόμενον* Soph. Fr. LXVIII. N. 734. Dind. *οὐ μέμφομαι σε, δρόν γὰρ εἰς κακῶς λέγεις*, de Salaminio dici videntur. Hunc ob causam male defensam *ἄγλωσσον* vocat Pindarus Nem. VIII. 40. *Attonitus Ajax in tragoedia* Quintil. XI. 3, 73. repraesentabatur, puto, ob consternationem et torporem, quo percussus est vel inopinato iudicii illius exitu vel pudore vindictae in ludibrium versae. Appianus Civ. II. 81. *παρελθὼν* (Pompejus) *ἐς τὴν σκηνὴν ἐκαθίζετο ἀναυδος, οἶδόν τι καὶ τὸν Αἴαντά φασιν ἐν Ἰλίῳ παθεῖν ὑπὸ θεοβλαβείας*, non, ut vulgo putant, fugam herois II. XI. 543. sed stuporem in iudicio a Minerva obiectum significare videtur.

2) Nihilominus ab eorum ratione discrepo, qui Minervam non sua sed deorum jurisque divini causa Ajaci infestam fuisse existimant; illa *ἀστεργής ὀργή* v. 776. certe a privata injuria profecta dicitur, cujus nullam omnino mentionem facere debuisset poeta, si spectatores suos de deorum natura honestius sentire voluisset quam ab Euripide Aeschyloque dicerant. Ille autem nullo verbo errorem cavet.

eademque forma legitur Pind. P. VII. 17. Antiph. Or. III. 120, 9. Plat. Prot. 345. A. Legg. III. 701. E. V. 732. E. VII. 814. E. Euthyd. 279. E. ἰδιοπραγία Legg. IX. 875. B. sed εὐπραξία Demosth. p. 153, 24. p. 155, 24. p. 506, 28. Andocid. II. p. 20, 6. et saepius apud Xenophontem, ex cuius uno loco εὐπραγία affertur.

V. 760. Ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν — Eustathius l. c. substituit φύσιν γεγώς, Stobaeus Ecl. p. 114. φύσει βλαστῶν, duo Lips. et alii cum Turn. et Steph. φύσιν βλαστῶν, quod tempus hoc loco non magis ferri potest quam in Antipatri Epigr. Anth. Pal. VII. n. 424. verbumque ipsum, postquam Dindorfius Androm. 664. βλάστωσι reposuit, e Tragicorum scriptis ablegatum est, excepto βλαστοῦσι Aesch. Choeph. 585. pro quo Buttmannus Gramm. p. 91. T. II. βλάστουσι scribi jubet, et medio βλαστουμένη ἄμπελος Thyest. Fr. VI. nisi βλαστοῦν in usu fuit ut φυλλοῦν, vel ille, ut Bergkio videtur Comment. de Fragm. Sophocl. p. 13. βλαστημένη scripsit *). Superant apud alios scriptores ἀναβλαστοῦσι Emped. 409. βλαστοίη Theophr. Caus. V. 4, 5. quod ne quis cum σχοίη comparet, obstat II. 17, 5. τοῦ κιντοῦ τοῦ περὶ τὰ κέρατα βλαστοῦντος, imperfecto ἐβλάστρον utuntur Apollon. IV. 1425. aoristo βλαστῆσαι Aristot. Mir. c. CLIII. Plutarch. Quaest. Plat. IV. 262. M. Anton. XI. 8. Geoponn. III. 4, 6. et alii v. ad v. 869. Ἀνθρώπου φύσιν βλαστῶν idem est quod vulgo dicitur ἄνθρωπος ὢν φύσει Dio Chr. III. 142. ἄνθρωπος πεφυκώς Xen. Cyr. I. 1, 3. constructio autem, quam Kruegerus de Attract. Praef. XXI. parum expedit, tropo etymologico conveniens; nam ut dicitur ῥέων ῥόον θεοῦ Aesch. Pers. 743. sic dici licuit ἀνθρώπου φύσιν φύς vel βλάστην βλαστῶν. Multo mirabilius videtur, quod Hermannus apponit, exemplum verbi substantivi cum accusativo constructi Trach. 1051. γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν, a quo plurimum distat,

*) Suspectum Aretaei de Cur. Diut. I. 5. p. 318. ἦν τῇ διαίτῃ βλαστητῇ ἢ δύναμις, pro ἀναβλάσθη positum; certe βλαστήσῃ malim, quo aoristo Hippocrates utitur de Nat. Puer. p. 414. T. I.

quod Bernhardy aequiparat Synt. p. 119, Aristotelis Meteor. IV. 4. τοῦτου μᾶλλον τὴν φύσιν ἐστὶ, namque hoc non aliter comparatum est quam γενεὴν Διὸς εὐχομαι εἶναι, γενεὴν Μελάμποδος ἦεν, vel τίς ποτέ ἐστι τὴν γενεάν Xen. Cyr. I. 1, 6. Neque similia sunt Soph. El. 1125. ἡ φίλων τις ἡ πρὸς αἵματος φύσιν, id est σύναιμος τῷ γένει, et v. 325. τὴν σὴν ὁμαιμον ἐκ πατρὸς ταύτου φύσιν, ubi verbum proxime eum genitivo copulatum est, accusativus autem laxius pendet. Paus. X. 28. 1. ἡλικίαν ἐφῆβον γεγονώς valet pro ἑπτακαίδεκα ἔτη γεγονώς.

V. 761. Ἐπειτα μὴ κατ' ἀνδρωπον φρονεῖ. Stobaeus I. c. La. pr. Lb. φρονῇ, ut Eur. Ion. 855. δοῦλος ὅστις ἐσθλὸς ἢ cf. Brunck. ad Oed. C. 393, Antiphanes Athen. X. 444. B. ὅστις δὲ μᾶλλον ἢ κατ' ἀνδρωπον φρονεῖ. Sententiam ipsam veteres identidem instillant; νεμεσᾶται ὑπὸ θεῶν τὰ ὑπερέχοντα καὶ τρέπεται πάλιν εἰς τὸ μηδέν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχει τὰ σκληρὰ καὶ μεγάλαυχα φρονήματα Dionys. Antt. VIII. 25, 1557. (βάλλεται γὰρ Ὅσση διόθεν κεραυνός Agam. 457. fortasse ut Horatius *feriunt summos fulgura montes*). Atque talem esse oportet heroem tragicum, cujus infortunium hominum commiseratio consequutura sit sine deorum invidia. Etenim Sophocles funestum Ajacis casum aut a supremo Justitiae numine aut a domestica dei alicujus ira, qualis Pentheum et Hippolytum pessum dedit, probabiliter repetere poterat. Si prius anteponebat, praesto erat patris Telamonis parricidium, qui se suosque Phoci fratris caede obstrinxerat Apollod. III. 12, 6, Schol. Lyc. v. 475. Schol. Pind. Nem. V. 25. quanquam Philastephanus non fratrem sed alium quendam nec fraude sed per errorem occisum tradidit Schol. Ven. II. 14. Hujus autem facinoris poenas ab Ajace repeti consentaneum erat communi totius antiquitatis opinioni, scelерum δίκην ἐς τοὺς ἀπογόνους κατιέναι Paus. L. II. 18, 2. [adde nunc, quae Siebelis ad h. l. et Wyttenbachius ad Plut. T. II. 532. disseruerunt.] Sed convenientius erat veteri famae a Cyclicis proseminatae, Ajacem propter abjudicata sibi Achillis arma primum in insaniam prolapsum, mox eo adductum esse ut ipse sibi necem con-

scisceret v. Leschae Fragn. p. 35. in Bibl. Vet. Litt. et Art. P. I. Qui quum Minervam in iudicio illo Ulixi velificatam esse narrasset idemque esset ab Homero Od. XI. 546. significatum, Sophocles fabulae huc deductae fortasse nihil aliud de suo adensus est nisi ejusdem deae in evertendis Ajacis consiliis operam et irae divinae causam. [Haec in Ed. Pr. ad v. 10. adnotavi.]

V. 764. 765. Δοῦλ. Dindorfius δόρει. Pro ξύν Hermannus σύν cum Lipss. AB. et Ald. Iisdem fere verbis Achillem in bellum proficiscentem pater admonet Hom. II. IX. 254.

V. 767—769. Θεοῖς — ἐπισπάσειν κλέος. Haec transcripsit Suidas s. Ὀμοῦ. Synesius Ep. CXXX. p. 261. A. σπάσαι τι τῶν οὐ προσηκόντων pro ἐπισπάσασθαι, fere ut Sophocles v. Steph. Thes. T. III. 920. Ed. Pr. In v. 768. Lb. καταστήσαιτ' sed supra scripta litera kappa.

V. 770. 771. Τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον — affert Eustath. 897, 1. Schol. Rom: δίας Ἀθάνας λεγούσης δηλονότι. Schol. Barocc. ἔλεγε κατὰ τῆς Ἀθάνας, sed ἀντιφωνεῖν τινος, ut hic sumsit, pro regerere alicui, vereor ne insolitum fuerit. Non minus dura Bothii ratio nomen ἔπος supplentis Minervae verbo respondit verbum nefandum, et Bernhardyi Synt. p. 161. qui Ἀθάνας ἔπος conjungit idque ita ut ὕμνοι θεῶν dici putat. Mihi etiamnum probatur Scholiastae prioris interpretatio, quae eadem est Hermanni, Ἀθάνας ἡνίκ' ἠυδατο positum esse pro Ἀθάνας αὐδωμένης. Exemplum quidem hujus enallagae nullum suppetit, sed Graecos constructionum desultores non negabo huc audaciae procedere potuisse, ut pro Cajo imperante dicerent: Cajo, quum imperaret. Levior est, sed vix solubilis quaestio, utrum Minervae epitheton δια divam an jovialem significet ac proinde ut Schaefero placet ad Hec. 460. illud minuscula, hoc majuscula scribendum sit litera; quae eadem dubitatio est de διογενής (nam et Terei filius διογενής dicitur Eur. Herc. 1021.) deque ἀρήϊος et aliis hujusmodi adjectivis.

V. 773. Τότ' ἀντιφωνεῖ — Cod. Γ. ὁ δ' ἀντιφωνεῖ,

ex quo τόδ' — exsculpi potest; cod. *A.* ὁ δ' ἀντιφώνει, quasi imperfectum legisset.

V. 775. Πέλας — μάχη, affert Eustath. p. 621, 55. Καθ' ἡμᾶς οὐποτ' ἐκρήξει μάχη Brunckius convertit: *in hanc quam nos tutamur partem, vis pugnae nunquam perumpet.* At hoc modo Ajax, quod minime volebat, certaminis immunis et expers fuisset. Hoc dicit: nunquam hostes ordines meos perfringent, ῥήξουσιν ἡμᾶς. Ed. Pr. Καθ' ἡμᾶς esse dicuntur, quae nobis sunt ex adverso et juxta posita. Sic Abradatas Xen. Cyr. VII. 1, 16. instructa acie loquitur: τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς καλῶς ἔχει, ἀλλὰ τὰ πλάγια λυπεῖ με. Plutarch. V. Mar. c. XXVI. γενέσθαι τὸν ἀγῶνα κατ' ἐκείνον. Id. V. Agesil. XVIII. μάχη ἰσχυροτάτη ἐγένετο κατ' αὐτόν. et in V. Pelop. c. XXII. ὡς ἦν θείουσα κατ' αὐτοὺς ἐπέστη. Demosth. Phil. III. 25. εὐχόμενοι μὴ καθ' ἑαυτοὺς γίγνεσθαι τὴν χάλαζαν cf. Valcken. ad Herod. III. 14. quare etiam ἡ καθ' ἡμᾶς θάλασσα Maxim. Tyr. XIV. 2. 251. quod Latini vocant *mare nostrum*. Quemadmodum igitur, qui in acie Fidenatibus oppositi erant, οἱ κατὰ Φιδηναίους ταχθέντες dicuntur Dionys. Antt. III. 24, 483. sic hoc loco Ajax dicere potuisset οἱ καθ' ἡμᾶς ταχθέντες vel μαχόμενοι οὐδέποτε ἐκρήξουσιν, pro quo Thucydides IV. 96. V. 73. verbo παραρρήγνυναι utitur, Herodotus VI. 113. κατὰ τοῦτο ἐνίκων οἱ βάρβαροι καὶ ῥήξαντες ἐδίωκον. Aliter Hermannus καθ' ἡμᾶς interpretatur *per me, quantum in me est*, Matthiae Gramm. §. 581. p. 1154. *hostes aciem nostram non aggredientur*, de quo idem valet quod contra Brunckium dixi.

V. 776. Τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῇ θεᾷς ἐκτίσας ὄργην. Hermannus dubitat an poeta τοιοῖσδε τοι scripserit. Ἀστεργῇ χόλον hinc sumsisse videtur Lycophro 1166. Ineptiorem divinae irae causam afferunt Schol. Ven. Ξ. 405. et Eustathius p. 995, 5. erasum e scuto noctuae emblemata gentilicium. Ceterum haec ὄργη θεᾷς in hoc cernitur, quod quum Ajacis impetum multis modis avertere posset, eo usa est, qui plurimum probri et dedecoris afferret.

V. 778. Ἀλλ' εἴπερ ἔστι τῇδε θῆμέρα. Illud ἔστι

(sic edidi pro *ἔστι*) neque vim futuri habet, ut Bothius statuit, neque in *ἔσται* mutandum. Lb. et Aug. C. *τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ*, quod Erfurdcius recepit; *τῇδ' ἔθ'* scripsi in Ed. Pr. v. ad v. 756.

V. 779. *Γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι*. Pro αὐτοῦ Flor. Γ. αὐτῶ, duo Lipss. Edd. vett. et Herm. σύν pro ξύν. Pro θεῷ Turn. in margine θεοῖς. Dicitur utrumque, σύν θεῷ Oed. T. 146. Plato Menex. 245. E. Julian. Ep. LXXVIII. σύν θεῷ εἰπεῖν Epist. Socr. XXXIV. 42. Galen. in Hipp. de Humor. Comm. II. 20, 548. (276. T. 16. K.) εἰπεῖν σύν θεῷ Plato Legg. IX. 858. B. σύν θεῷ φάναι Synes. Calv. p. 76. A. σύν θεῷ εἰρησθαι Demosth. Ep. I. 1463, 22. ubi εἰρησθω et εἰρήσεται adscriptum, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται Arist. Plut. 114. Eur. Med. 624. ubi metrum σύν fert, quod Arist. Rann. 114. legitur; σύν θεοῖς Eur. Andr. 867. Med. 914. Dionys. Antt. III. 23, 479. Galen. de Diffic. Resp. III. 4, 273. T. VII. (904.) ξὺν τοῖς θεοῖς Hippocr. de Insomn. p. 16. T. II. σύν τοῖς θεοῖς Xenoph. Cyr. II. 4, 14. (9.) IV. 3, 18. εἰρήσεται σύν τοῖς θεοῖς Aelian. H. Animm. XII. 32. sed σύν θεοῖς εἰπεῖν Aristid. T. II. 411. σύν θεοῖς εἰρησθαι T. I. 364. Adeo haec simplicissima formula variata est; nec minus aliae, quas viri docti ad unum idemque exemplum dirigere solent.

V. 780. *Τοσαῦθ' — Jen. Mosq. B. ΓΑ. et Ald. τοιαῦτ'.* —

V. 782. *Εἰ δ' ἀπεστερήμεθα* — Wakefieldius Silv. T. III. 15. ἀφυστερήμεθα, quod dubito an nusquam reperitur, ipsumque simplex non admodum frequens est; ὑστερήσομαι Iph. A. 1203. ἐπιμελείας μηδεμιᾶς ὑστερεῖσθαι Memnon Hist. XXVI. 38. ὑστερηθῆναι τῶν νενομισμένων Menand. Prot. p. 139. A. quod a στερηθῆναι non multum abest; τῆς παιδείας καθυστεροῦμαι Aristaen. II. Ep. 23. p. 197. Ὑστεροῦνται τῆς δόξης Epiphanius c. Haer. L. II. T. I. 509. D. et Chrysostomus de Poenit. Hom. V. 303. B. T. II. ex N. T. ad se transtulerunt. Ed. Pr.

V. 784. *Ἦ δαῖτα Τέκμησσα* — Hunc versum enotarunt Suidas s. Ἦ δαῖτα et Moschopulus Schol. ad II. II. 23. In cod.

Leid. Suidae *δητα* legitur, quod Hermannus negat in iambis nisi de hoste dici, nec legitur omnino apud Tragicos, qui Aeschylum subsequuti sunt. Matthiae ad Herc. 1002. *monet Elmslejus* ὃ δαῖς non usurpari a Tragicis; non meminerat igitur Soph. Aj. 784. Sed hoc loco ὃ δαῖς scriptum est.

V. 786. *Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ* — Legitur hic versus ap. Suidan s. *Ξυρεῖ*, Eustathium p. 796, 58. p. 1257, 18. et Lascarin Gramm. litt. C. fol. 8. qui dubitat num dativus ille secundae sit declinationis, ὁ χρούς, τοῦ χρού, τῷ χρῶ, an Attici dixerint ὁ χρῶς, τοῦ χρῶ, τῷ χρῶ, an potius dativi *χρωτί* recisa sit syllaba ultima. Etym. M. 313, 14. *ἐγχρῶ ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς*. γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ *ν* καὶ μετὰ τοῦ *γ*. ἐν χρῶ κουρά ἢ ψιλῇ καὶ πρὸς τὸν χρῶτα. Etym. Gud. p. 191, 29. *ἐνχρῶ ἀποκοπῇ, μὴ προσγραφομένου* (τοῦ *ι*) ὥσπερ ἀττικῶς τῷ γέλω, καὶ μετὰ τοῦ *ν* καὶ τοῦ *γ*. Sic apud Hesychium scribitur *Ἐγχρῶ, εἰς χρῶτα*, et pariter conglutinata *ἐγγόνασιν, ἐγγειτόνων* codd. Max. Tyr. XLI. 3, 281. *ἐμφρεάτοι* Suid. et cum corruptione syllabae finalis *παιδιὰ ἐγκοτύλη* Athen. XI. 479. A. pro quo Hesychius *ἐν κοτύλη*. Sic etiam illud in libris nostris ubique a praepositione sejungitur, sive hoc proprio intellecta de *κουρά ἐν χρῶ* v. Sturz. Lex. Xen. T. IV. 573. Wytttenbach. ad Plut. T. I. 983. Boissonad. ad Heroicc. p. 547. Jacobs. ad Achill. p. 675. Ast. ad Theophr. Char. X. sive longius translatus ἢ ἐν χρῶ *συννοσία* Lucian. adv. Indoct. §. 3. *ἐν χρῶ τῆς πόλεως* Synes. Catast. p. 304. B. Multo rarior est altera forma *ὁμιλεῖ ἐν χρῶτι παντὶ ταῖς κορώνας* Galen. de Usu Part. II. 15. p. 332. (T. III. 147.) qui omisso *παντί* haud dubie ἐν χρῶ scripsisset. Et ex hoc decurtatum esse ἐν χρῶ, documento est ἐν φῶ, de quo Etym. M. p. 803, 46. *φῶ ἀντὶ τοῦ φωτὶ σὺν τῷ *ι*, Εὐριπίδης Μελεάγρῳ* (Fragm. V.) τὸ μὲν γὰρ ἐν φῶ. Neque tamen existimandum est, his et similibus τῷ γέλω, τῷ ἔρω, syllabam recisam ideoque iota omittendum esse, sed potius formam prisci usus referunt, quo et nomina et verba sine consona intergerina declinabantur.

V, 790. 791. *Πρᾶξιν ἦν ἤλγησ' ἐγώ.* Eustathius p. 737, 8. contendit cum verbo contrarii affectus *γέγηθα τὸν ἄνδρα* de quo supra dixi ad v. 136. Reiskius et Jacobzsius in Spec. Emendd. p. 9. *βάξιν* substituunt, quo non est opus; *πρᾶξιν* Ἰοῦς Prom. 720. *τὴν αὐτοῦ πρᾶξιν* Trach. 87. Pro *ἡμῖν* Herm. *ἡμιν*. In seq. versu Lb. ΓΔ. duo Aug. et Dresd. A. *ἄνθρωπε*, La. et Ald. *ὦ ἄνθρωπε*. Sic Herm., *ἄνθρωπε* Dind.

V. 792. *Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν*, ut in Soph. El. 1110. *οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'* —

V. 794. *Καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς.* Elmslejo collibuit scribere *θυραῖός γ'* — Scholiastes *θυραῖος* statum, *θύραζε* et *θύραθεν* motum significare adnotat, quasi *θύρασιν* legisset. Verba *ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς*, quae Eustathius affert p. 843, 48. Scholiastes recte exponit *ὥστε ἐμὲ συμβαίνει ζητεῖν μετὰ πόνου τί ἐστίν ὃ λέγεις*. Poterat futuro uti ut Arist. Nubb. 1391. *οἴμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν ὅ, τι λέξει*, id est *ἐπὶ προσδοκίᾳ τῶν λεχθησομένων*. Cic. Phil. VII. 3. *horreo quemadmodum accepturi sitis*. Sed praesenti idem significatur quod Hec. 185. *δαιμαίνω τί ποτ' ἀναστένεις*. Ed. Pr.

V. 798. *Τήνδε δ' ἐξοδὸν ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν*. Animadversa vulgaris interpretationis importunitate Canterus *ὀλεθρίως* scribi jussit, ceteris servatis; Musgravius *ὀλεθρίως Αἴαντ' ἐς ἐλπίζει φέρειν*, *spectare putat ad Ajacis interitum*; ingeniosius Bothius *ἐλπίζειν φέρει*, id est *ἐλπίδα φέρει metuere nos facit*. Sic Aesch. Ag. 1144. *φόβον φέρουσι μαθεῖν*. Vulgatam Scholiastes declarat his verbis *νομίζει, μέλλει δέχασθαι*. Matthiae hoc, quod legitur, e duabus constructionibus conflatum putat, *ἐλπίζει ὀλεθρίαν εἶναι* et *ἐλπίζει ὀλεθρον φέρειν τήνδε ἐξοδὸν*. His omnibus consideratis retineo quod olim censui, *Metuit Teucer ne hic exitus Ajacis, quem nunciat, perniciosus ei futurus sit*. In seq. versu Aug. B. *ἀνθρώπου*.

V. 801. 802. *Τοῦ Θεστορείου μάντεως, κατ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει*. Hoc loco Θεστορείος μάντις pro Θεστορίδης dici ait Eustathius p. 50, 16.

ad II. I. 69. ubi Zenodotus *μάντις Θεστορίδης* scripsit pro *Κάλχας*. In altero versu Lb. *ΓΔ*. Mosq. B. et Jen. *ἢ τ' αὐτῷ* pro *ὄτ'*, quod neque pro eliso *ὄτι* accipi potest, nam in Eur. Iph. T. 570. (559.) *ἐν δὲ λυπείται μόνον ὄτ' οὐκ ἄφρων ὦν* — *ὀλωλε*, si vulgata stamus, *ὄτ'* istud non est *ὄτι*, ut Matthiae autumat, sed *ὄτε*, ut Terent. Andr. III. 5, 17. *ei mihi, quum non habeo spatium*, cf. Matth. Gramm. §. 44. Adn. i. neque etiam *ὄτι* *σφι* scribi convenit, etsi graeci interpretes Oed. C. 1490. et Lyc. 1142. *σφι* pro *αὐτῷ* acceperunt. Verum de hoc omnes consentiunt; subjectum vero quod sit, magna opinionum contentione quaeritur. Erfurdlius quidem *ὁ μάντις φέρει* intelligit, Schaeferus *ἢ ἐξοδος*, quorum neutrum commendabile. Hermannus subjectum esse *ἡμέρα*, particulas autem *νῦν ὅτε* valere pro simplici *νῦν* ut in nonnullis Aeschyli locis, quos quum nemo recte intelligeret, primus ille in clara luce posuit ad Vig. p. 919. quamnam autem cum hoc, de quo agitur loco, similitudinem habeant, fortasse explanatius tradet, si professus fuero me nescire; scirem vero, si Sophocles scripsisset ad Aeschyli exemplum, *νῦν ὅτε Αἰαντι-θάνατος παρέστηκε*, *nunc si quando, nunc cum maxime*, cujus constructionis ratio maxime patescit e Plauti Rud. III. 3, 568. *nunc id est quum omnium copiarum viduitas nos tenet*. Si *ἡμέρα* subjectum est, poeta pro *ἢ φέρει* negligentius scripsisse videtur *ὅτε φέρει*, quum in animo haberet *ὅτε θανεῖν αὐτῷ ἢ σωθῆναι πέπρωται*. Sed subit alia conjectura, *φέρει* verbum impersonale esse, quicum comprehenditur notio *τοῦ φέροντος*, id est fati, ut si dicitur *τὸ φέρον ἐκ θεοῦ, καὶ τὸ φέρον σε φέρειν* et similia, v. Jacobs. ad Anth. T. X. p. 247. Quomodo igitur Virgilius dixit Aen. II. 34. *Trojae sic fata ferebant*, Sophoclis verba hisce reddere licebit: *hoc ipso die, quo fatum fert ut in extremum deveniat dis-crimen*.

Per hanc occasionem de elisione literae iota disserui, quam quum Porsonus ad Hec. 905. Musgravius ad Aj. 947. alique Tragicis concessissent, ostendere conatus sum, quam facile plerumque declinari possit. Primum Aesch. Pers. 846. *ὑπαντιάξεν παῖδ' ἐμῷ πειράσομαι*, lenissima est correctio

παῖδ' ἐμόν, ut Herodo. IV. 121. οἱ Σκύθαι ὑπηγντίαζον τὴν Λαρείου στρατιήν, parique ratione Plutarch. V. Pomp. c. LXXI. Philo de Somn. L. II. p. 1124. E. p. 138. ed. Pfeiff. Joseph. de Bell. Jud. IV. 1, 268. hoc verbum construxerunt, et ἀπαντᾶν Plutarch. V. Lucull. T. I. 501, Menand. Eclog. Legg. p. 88. ubi praeter causam dativum substituunt, quem Schweighaeuserus Appian. Civ. V. 45. ἄσπονδόν σε κατιόντα ἀπήντησα τῶν ἐρυμάτων ἐτι ἐκτός ὄντα, quater deinceps scribere ausus est; ἀντιᾶν et ἀντιᾶζειν praeter Herodotum Apollonius Arg. I. 971. Lucianus Epigr. XXV. 4. T. II. p. 213. (Pal. XI. n. 274.) cum quarto conjungunt casu; συναντῶσιν ἀγόμενον Σόραιχον Jamblich. ap. Phot. Cod. XCIV. 134. quem locum Hoescheilius interpolavit supposito dativo; Lesbomax autem p. 182. συνήντησέ με ad Asianum schema refert et similiter Homerum τοῦτον ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι dixisse Il. VII. 113. ubi nunc τούτῳ legitur. Simplex est Eur. Iph. A. 150. ἦν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσης. Pindari locum Pyth. V. 59. ἐκόντι πρέπει νόῳ τὸν εὐεργέτην ὑπαντιάσαι affert Moschopulus ad Il. I. p. 14. ac prudenter admonet καὶ πολλὰ ἕτερα ἐτέρως συνταττόμενα, εἰ ἐφ' ἕτερα μεταλαμβανόμενα (scr. εἰ ἐφ' ἕτερα σημαίνόμενα μεταλαμβάνεται) συμβαίνει τὴν ἐφ' ᾧ μεταλαμβάνεται ἀναδέχσθαι σύνταξιν, sed in superioribus exemplis plerisque obtinet verbi propria ac nativa significatio. — Alter est Aeschyli locus Suppl. v. 6. φεύγομεν οὐτὶν' ἐφ' αἵματι δημηλασίᾳ ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι, in quo δημηλασίαν substitui conjecturam sequens, quippe ignotis tum codicum lectionibus praeter quas Schuetzii editio prima suppeditabat. Notavi praeterea simplex γνωσθεῖσαι insolentius pro καταγνωσθεῖσαι positum, refellique Reiskii errorem, qui Liban. Decl. T. IV. p. 717. καταγνωσθεῖς ἀτιμίαν et Himer. Ecl. V. 36. p. 158. προδοσίαν καταγνωσθεῖς mendosa putavit, allatis aliis hujus constructionis exemplis, δελίαν καταγνωσθῆναι Dionys. Antt. XI. 22. ἀχρηστίαν Aristid. T. I. 514. quo testimonio utitur Grammaticus Etym. Gudiano adjunctus p. 647, 20. ἐτεροδοξίαν Euseb. H. Eccl. VII. 29, 359. φυγὴν Diog. La. II.

51. neque aliter verba synonyma κατακριθῆναι δήμευσιν καὶ ὑπερορίαν Anna Comn. VIII. 236. B. σταυρόν XIV. 431. B. φυγὴν Anonymus Suidae s. Ἱεροκλῆς, θάνατον Aelian. V. H. in Epigraphe V. 6. Argum. in Dem. c. Apat. p. 891. Georgius Progymn. II. 594. T. I. ed. Walz. τὰν τὴν τιμωρίαν Zenob. Cent. II. 6. p. 28. et καταδικασθῆναι φυγὴν Appian. II. 3. p. 31. τὴν ἐπὶ θανάτῳ Artemid. IV. 60, 238. Anonymus Suidae s. Νικόλαος, cf. Siebelis ad Paus. VI. 3. p. 12. postremo ἀττικισμὸν ἐγκληθεῖς Dionys. de Lys. I. 453. Sed et dativus verbis condemnandi additur; vel solus, θανάτῳ κατακεκριμένος Eur. Andr. 497. καταγνωσθεῖς θανάτῳ vel φυγῇ Diod. I. 77. XIII. 101. Aelian. V. H. XII. 49. vel cum praepositione ἐπὶ Artemid. I. 8. etc. rarius infinitivus ἀποθανεῖν καταγνωσθεῖς Paus. IV. 24, 2. — Tertium exemplum Agam. 1243.

Τί νιν καλοῦσα δυσφίλης δάκος
τύχοιμ' ἄν, ἀμφίεσβαιναν ἢ Σκύλλαν τινά,
θύουσας ἄδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἀράν
φίλοις πνέουσας —

memoravi propter eos, qui μητέρ' dativum esse crediderant, Orci matrem nescio quam perridicule commenti; Clytaemnestra ἄδου μήτηρ dicitur pro αἰνομήτῳ (ut αἰνοπατήρ) vel κακομήτῳ, ut ἄδου βάκχαι, ἄδου μέλος Eur. El. 143. ἄδου γόοι Arist. Thesm. 1041. ἄδου νόμοι in Soph. Fr. Inc. LXX. 690. N. 407. Dind. Σειρήνας εἰσαφικόμενῃ Φόρκου κόρας ἀθροῦντος τοὺς ἄδου νόμους, ubi ἀθροῦντα correxi; δύο γὰρ αὐτάς (Sirenes) ἐμφαίνει ὁ πρρητής καὶ συνέδραμόν τινες Eustath. p. 1709, 44. [cf. Meinek. ad Euph. p. 123.] In postremo autem Aeschyli versu pro ἄσπονδόν τ' ἀράν φίλοις πνέουσας corrigi debet Ἄρην, nam ἄσπονδος ἀρά nemo dixit dictuque absurdum est; ἄσπονδος sive ἄσπειστος ἐχθρα, μάχη, πόλεμος, permulti v. Abresch. Dilucid. L. V. 555. Atticista in Villosioni Anecd. p. 84. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἄγριος καὶ ἀνήμερος Ἄρην πνέει λέγου-

σι, quo Aeschylus ipse utitur Agam. 385. ¹⁾ Ad ultimum pro δόρ' ἀνημέρω θανών Suppl. 1000. Porsonus e vestigiis codd. sagaciter δορικανεῖ μόρω θανών eruit. — Sophoclis loci duo in disceptationem veniunt; unus Oed. C. 1435.

Σφῶν δ' εὐδοοίῃ Ζεὺς, τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι
θανόντ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὐθις ἔξετον.

quem verborum traiectione regulae accommodari posse dixi; Hermannus et Elmslejus θανόντ' accusativum esse putant dativo junctum; neque tamen e Tragicis hujus asyntaxiae exemplum affertur praeter illa, in quibus phrasis est pro verbo: πέπαλται μοι κέαρ κλύουσας, ὕπεστί μοι θράσος κλύουσας, λέλυται ἐμοὶ ῥώμη ἐσιδόντα, et contraria enallage ἔλεός μ' ἐσηλθεν ἐννοουμένῳ cf. Meinek. ad Menandr. 384. quae quum omnia eodem redeant, *subit me timor, miseratio, desiderium*, ad comparandum minus idonea sunt. Sed desideramus ejusmodi exempla ὀργίζομαι σοι πολυπραγμονοῦντα. Plus difficultatis habet alter Trach. 674.

ὧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον ἀργῆτ' οἶδς εὐείρω πόκῳ,
τοῦτ' ἠφάνισται

ubi quum Valckenarius scripsisset οἶδς εὐείρων, in transitu monui, Atticis εὐερος tribui a Schol. Avv. 121. Erfurdtii autem conjecturam πόκον emendantis, hoc incommodum habere dixi, quod accusativus πόκον non facile alio quam ad proximum πέπλον referri posset, quo facto Deianira diceret, quod nihil ad rem pertinet et sponte intelligitur, vestem Herculi missam fuisse laneam, non diceret autem, quod omnium scire intererat, qualis penicillus fuerit, quo illa in imbuenda veste usa erat; quam ob causam dativum quidem ad intellectum commodissimum esse dixi, sed ferri tamen posse nominativum relativo postpositum ἀργῆς οἶδς εὐείρων πόκος, ὧ πέπλον ἔχριον, cujus enunciati partes quum trajectae essent, poetam pro ὅδ' ἠφάνισται subdidisse τοῦτ' ἠφάνισται, per-

1) Clausenii quaestio, *quinam sunt illi amici, quibus Scylla bellum inflat*, ineptior est, quam cui responderi debeat.

Sophocl. Ajax. Ed. 2.

inde ac si pronomen ὃ generis esset neutrius ²⁾. Quae autem subiecti attractionis exempla, ea ad explanationem vulgaris scripturae spectant: Liban. Decl. T. I. 293. ὃν γὰρ μέγιστον ἄδουσι Πέρσαι, τὸν ἥλιον, οὗτος — Soph. El. 160. ζῶει — ὃν γὰ ποτὲ Μυκηναίων δέξεται, Ὀρέσταν, quem locum perperam sollicitare Brunckium. Dio Chr. XXXVII. 106. ἐπέτρεψαν θεῷ πρεσβυτέρῳ, οὗ πλείστα κεφαλαί, τοῦ Βριάρεως. Paus. III. 14, 3. γεγραμμένοι εἰσὶν, ἃς ἀνείλετο νίκας ἄλλας τε καὶ Ὀλυμπίασι. Appian. Civ. IV. 90. ἐν τῇ ἀρετῇ ὑμῶν, οὓς ὁρᾶτε τοσούτῳδε ἄνδρας. Philostr. Iconn. II. 9, 874. τοιούτους ἀκροθινίοις φρονῶν, ἃ δὴ καὶ ὁρᾷς, κεφαλὰς ταύτας. Et ante omnes Homerus Il. IX. 130. μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρων κούρην Βρισηός. Quint. Cal. III. 99. λησάμενοι κείνοιο, τὸν ἀθάνατοι γάμον αὐτοὶ ἀντιθέω Πηλῆϊ συνάρασαν. Eur. Herc. 1164. ἦκω σὺν ἄλλοις οἱ παρ' Ἀσωποῦ ῥοαῖς μένουσ' ἐνοπλοὶ. Hinc autem patere Brunckium in Arist. Rann. 889. ἕτεροι γὰρ εἰσιν οἷσιν εὐχομαι θεοῖς, siue idonea ratione praetulisset unius cod. lectionem θεοί. Addidi in Androm. 1115. ὧν Κλυταιμνήστρας τόκος εἰς ἣν ἀπάντων τῶνδε μηχανοῦράφος, ab eodem et Musgravio male interpungi post ἣν, postremo substantivum relativo assimilatum huic antecedere Soph. El. 652. φίλοις ξυνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ δύνεοια μὴ πρόσεσι. Haec quidem de Sophocle. Euripidis fabulae unicum hujus elisionis exemplum praebent Alc. 1121. καὶ μὴν προτείνω (sc. χεῖρα) Γοργόν' ὡς καρατόμῳ, nisi ille καρατομῶν scripsit, ὡς ἂν τις καρατομῶν Γοργόνα, id est, capite averso, ut de Perseo narrat Apollodorus II. 4, 2. ἀπεστραμμένος — ἐκαρατόμησεν αὐτήν. Nam quod in Aeol. Fragm. VI. 416. legitur ἃ μὴ γὰρ ἐστι τῷ πέννηθ', ὃ πλούσιος δίδωσι, quis praestet, illud, qui hanc sententiam excerpserit, poetae manum ita religiose reddidisse, ut nihil aut mutaret aut demeret? Nec de Philemonis versu Fr. 310, 4. πρόσεσι τῷ πέννητ' ἀπιστία

2) Novi ratio πέπλον ἀργῆτα conjungentis displicet ob epitheti collocationem.

quidquam pronunciari potest (v. Meinek. p. 40.). In Aristophanis fabulis iota dativi nunquam eliditur; nam quod Brunckius edidit Plut. 689. τὸ γράδιον τῇ χειρὶ ὑφήρει, non legitur in codd. sed τὴν χειρὶ. Nec ferendi sunt dativi pluralis numeri πᾶς, ἀνδράς, ὄρνις, quos Valekenarius Diatr. p. 166. Musgravius ad Ion. 1097. Marclandus ad Iph. A. 14. et 1224. Euripidi tribuerunt. Haec postquam in Ed. Pr. edisserui, in hunc modum peroravi: „jam de elisione ista ut „explorata sint omnia etsi mihi haud plane perfecisse videor, „loci tamen, qui ad causae contestationem pertinent, ita sub „unum conspectum omnes collocati sunt, ut eos studiosi, si „qui cognoscere velint, in prompta habeant.“ Ergo nihil decrevi, nihil asseveravi, ut quibusdam visus sum, sed elisionis exempla et pauca esse ostendi et cum propter paucitatem suam tum propter emendandi facilitatem suspiciosa. Neque nunc mirari destiti, cur dativi χειρὶ, ποδί, δορί, παιδί, ἀνδρί, quorum frequentissimus usus, non saepius ita positi inveniantur, ut iota aut elidi necesse sit aut cum insequenti vocali continuari ea ratione, qua veteres Grammatici ἀστέρι ὀπωρίνω, Hermannus παιδί ἐμῷ et similia pronunciata esse statuunt.

V. 803. Οἱ γὰρ φίλοι, πρόσσητ' ἀναγκαίας τύχης. La. ΓΑ. οἱ ἐγώ, ut Brunckius, Θ. οἱ ἐγώ, Lb. τύχας, supra scripta litera ἦ. Totum versum affert Suidas s. Πρόσσητε, cum scholio ἐπικουροὶ γένεσθε τῆς κατεπεξούσης συντυχίας, quo constructio non expeditur; neque enim, si recte ἐπικουρος τῶν πολεμίων dicitur, eodem modo verbum simplex ἐπικουρεῖν construi potest. Sed πρόσσητε hoc loco pro obsistite positum videtur ut Quint. I. 518. ἀντέστησαν ἀταρτηροῦ πολέμου, et vicissim προῦστη v. 1133. pro ἀντέστη. qua ratione Aeschylum Prom. 354. πᾶσιν ὅς προῦστη θεοῖς scripsisse suspicabar; sed praestat Dindorfii conjectura ἀνέστη. Ἀναγκαία τύχη Eustathius non ex hoc loco profert sed ex v. 485.

V. 805. Οἱ δ' ἀντηλίους. Ita Suidas, qui s. Ἀγών hunc et seq. versum affert, et codd. plerique; Bar. A. et nonnulli alii cum Ald. ἀνθελίους. Illud in Aesch. Ag. 528.

codd. omnes exhibent et ex Euripide (Meleag. Fr. XXI.) affert suo loco Hesychius, nuperque Hermannus e Vict. reposuit Ion. 1550. Accedit huc ἀπηλιαστής Aristoph. Avv. 110. et quod Schol. Mosq. in Matthaei Opusc. Med. p. 361. affert, Θεόφραστος τὰ τετραμμένα πρὸς ἥλιον ἐπήλια καὶ προσήλια καλεῖ, quorum tamen neutrum in Theophrasti libris reperi. Ceteri variant; apud Arrianum Alex. V. 6, 1. ἀπηλιώτης legitur, mox §. 4. ἀφηλιώτης, ut in cod. Aristot. de Mund. IV. 394, 23. frustra apud Plut. Virt. Mul. p. 275. pro ὄρος ἀντήλιον corrigitur ἀνθήλιον, qua forma est τὰ ἀνθήλια ap. Hesych. s. Παρώπια et Poll. X. 54., ἀνθήλιοι et παρήλιοι Galen. de Hipp. et Plat. VII. 7, 222. quae Latini *parelia* vocant omissa interadspiratione, ut et apud Tertullianum *antelii daemones*. Sed Atticos ἀπηλιώτης dixisse et ἀντήλιος distincte tradit Phrynichus App. p. 16. quibus alius quis p. 425. addit ἐπηλῖς (perperam ἀπηλῖς ap. Suid. s. Ἀπηλιώτης). Neque Tzetzae auscultandum, qui ad Hes. Opp. v. 156. et ad Lyc. 850. haec ionica esse narrat, Λεύκιππος autem et ἀπηλιώτης attica. Ἀλκίππη et Νικίππη celebra sunt in historia fabulari nomina; Ἀνθίππη Apollod. II. 7, 8. Parthen. c. XXXIII. Ἀνθίππος Lacedaemonius Thucyd. V. 19. ubi nunc e codd. compluribus editum est Ἀντιππος. Νίκιππος nescio quis Demosth. c. Polycl. 1212, 3. Κράτιππος historiarum scriptor, Δέριμιππος Menand. Frāgm. p. 199. λεύκιππος sive proprium est sive epitheton, hoc uno modo scribitur, ut et Γλαύκιππος, hominis attici nomen apud Lysian et Andocidem; Ἰππαίμων Thessalus quidam memoratur Anth. Pal. VII. n. 304. Ἰππαρμόδωρος Plataeensis Lys. Or. XXIII. 167, 5. ἱππαρμωστής Xenoph. Hell. IV. 4, 10. cujus formam magis vernaculam asservavit Hesychius Ἰπφαρμος ἀρχή τις sed emollita est ab alienigenis, sicuti Pindarus πεμπτάμερος maluit dicere et χαλκάρματος Pyth. IV. 155. quam id quod ratio poscebat καλκάρματος. Ejusdem poetae est ἐπάμερος, cui simillimum κακήμερος protuli ad Phryn. p. 677. *) sed du-

*) Pro κακομίλια nequaquam, ut Passovius dicit, κακοομίλια propositum, sed καχομίλια, quod legitur apud Philodemum IV. 43. ed. Goettling.

bitanter propter creberrimam literarum $\bar{\alpha}$ et $\bar{\chi}$ confusionem; neque certiora sunt, quae Hesychius suppeditat, *μελιτήμερον* ἡδύ, et *λιπήμερος* τῷ προσήκοντι χρόνῳ μὴ γεννώμενος, quorum prius Hemsterhusius mendose pro *μελιτηρόν* scriptum esse persuadet, alterum ex *ἀλιτήμερον* natum videtur. Cum superioribus ἀντήλιος, ἔπηλις et λεύκιππος Eustathius p. 1562, 32. contendit homericum ἀντόδιον, quod Passovius nescio quomodo addubitat an compositum non sit; idem p. 1745, 60. memorat κόλπαβρος incertum unde acceptum. His accedunt ὕπαρμος Athen. II. 62. C. et Theophrast. H. Pl. I. 16, 13. cujus in hoc ipso capite et multis aliis locis ὕφαρμος scribitur; ἐπέσπον, quod Aeschylus Pers. 550. ab Homero mutuatus est, et hoc suspectius v. 600. σφραγὶν εὖ ἐποδώκει, quo spectare videtur Suidae glossa quae post Ἐφ' ᾧ legitur Ἐφωδώνει (sic) ἐποδήγει δέ, ubi Kuesterus tacite ἐφωδήγει edidit; tum κροκύφαντος, pro quo Attici κεκρύφαλος dicere maluerunt v. Etym. s. h. v. et quae Schaeferus adjungit ad Anth. Pal. p. 581. λευκηπατίας et φοινικίμων, illud e Suida et Anecd. hoc a Porsono in quodam Epicharmi versu repositum. Neque praetermittam neotericum σαρκομοιόμορφος, cujus auctores Du Cangius producit, et καταρᾶζεται, σεμνύνεται, quod Hesychius fortasse ex ionico scriptore depromsit. Restat verbum καταῦσαι, de quo Eustathius p. 1547, 60. λέγει Ἀλκμάν (Fragm. CXX.) τὰν Μῶσαν καταύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις· εἰ δὲ τὸ μὲν αὔσαι δασύνεται, φασὶ, τὸ δὲ καταῦσαι ψιλῶς προφέρεται, πολλὰ καὶ οὕτως ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττικοί. Hesychius Καταῦσαι, καταυλῆσαι, καταδῦσαι. et Καταύστης, καταδύστης, sed paullo ante Καθαῦσαι, ἀφανίσαι, cui verbo Aristophanes Nubb. 970. (τὰς Μούσας ἀφανίζων) eandem potestatem attribuit, quam Aleman priori. Sed pro καταυλῆσαι haud dubie scribendum, quod apud Photium legitur, καταντλῆσαι, eo intellecta quo Pindarus dixit ἐν ἄντλῳ τιθέναι Pyth. VIII. 14. hoc est, ut Scholiastes exponit, ἀφανίζειν καὶ ἀμαυροῦν. Atque ad hanc significationem cetera quoque verba mergendi transferri solent. Liban. Decl. T. II. p. 576. τοῦ παρόντος καιροῦ κατηγοροῦσιν ὡς τὰς βουλὰς

καταδύσαντος αὐτοὶ καταδύσαντες καὶ καταποντίσαντες καὶ κελυκότες αὐτὰ ἀναβιῶναι. Idem p. 246. προσκατ-
 πόντισε τὴν βουλὴν ἄνθρωπος οὗτος. Pausan. VIII. 5, 2.
 τούτους φαίη τις ἂν καταποντιστάς εἶναι τῆς Ἑλλάδος.
 Quumque apud posteriores scriptores ποντίζειν et καταπον-
 τίζειν vitia et incestare significet et in eandem senten-
 tiam etiam verba ἀφανίζειν et μολύνειν traducantur, quorum
 illud explanat Locella ad Xenoph. p. 38. hoc apparet e Glos-
 sis graecobarbaris Du Cangii T. I. p. 1202. μολυσμός,
 μiasμός, πόντισμα, hinc non solum illud intelligitur, cur
 Aristophaneo verbo τὰς Μούσας ἀφανίζειν Aristides substi-
 tuerit τὰ τῶν Μουσῶν ὄργια χραίνειν T. II. 414. sed ap-
 paret etiam quomodo idem verbum καταῦσαι modo pro κατα-
 δῦσαι modo pro ἀφανίσει dici potuerit. Verbi simplicis αὖω
 nullum hodie vestigium extat, sed compositi ἐξαῦσαι τὸ ἐξε-
 λειν Poll. VI. 88. unde Etym. M. p. 346, 58. nomen ἐξαν-
 στήρ ducit, quod convenit latino nomini *exemplum*, ut crea-
 gra dicta est ab eximendo, idemque instrumentum αὐστήρ
 et, si Valekenarii conjectura probatur Animm. ad Ammon.
 p. 35. αὖστρα vocatum est, laconice ἐξαιρέταρ. Ex quo
 colligi licet, αὔειν illud, quo de agimus, idem valere quod
 αἶρειν, verumque esse quod in Soph. Ant. 615. plerique libri
 exhibent πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάσῃ, id est
 προσάρῃ, ut in glossa exponitur, sive προσαρμόσῃ. Postre-
 mo, quemadmodum βαπτίσει pro pessum dare dicitur v. Wes-
 sel. ad Diod. I. c. 73. et similiter latinum *mergere* v.
 Wernsdorf. ad Petron. v. 58. T. III. ita Hesychius inter-
 pretandis verbis ἀλιφθερῶσαι et ἀλιβδῦσαι unum idemque
 ἀφανίσει adhibet, et ut Sophron dixit Fragm. XLV. ὁ τό-
 κος νιν ἀλιφθερώκει sive ἀλιφθορήκει, sic toculliones ἀφα-
 νισταὶ vocantur Plutarch. de Vit. aer. al. IV. 210. T. XII.
 et debitores βεβαπτισμένοι V. Galb. c. XXI. Ad ultimum,
 quod Alcaeus comicus Athen. X. 424. D. de vini tempera-
 toribus usurpavit κεραννύουσιν ἀφανίζουσί τε, comparare
 placet cum vetere oraculo, de quo in Aglaoph. p. 1087. ex-
 posui: ἐν δὲ πόντῳ Διόνυσον ἀλιβδύοντε θαλάσῃ, id est
 κεράννυτε. Hic πόντῳ scripsi pro τόπῳ, quorum vocabulo-

rum creberrima est inter se permutatio v. Plutarch. V. Themist. c. III. Diod. V. 40. Aeschin. Fals. Leg. 330, 47. τὸ γὰρ ἀπόνιμμα ἄτοπον καὶ ἄχρηστον Artem. IV. 41, 353. perverse scriptum pro ἄποτον.

V. 806. Τάνδρος ἐξοδὸν κακὴν. Codd. ΓΑΘ. Aug. AB. Mosq. AB. Lipss. AB. Jen. et utraq. Juntina ἀνδρός.

V. 807. Φωτὸς ἡπατημένη significare videtur τῆς γνώμης αὐτοῦ ἀμαρτούσα vel αὐτοῦ ἐκείνου ἀποσφαλεῖσα, non, quod Scholiastes opinatur, ὑπ' αὐτοῦ. Nec Sophocles unquam scripsit κρυφθεῖς ἀπληγίδος, ut Bernhardt refert Synt. p. 140. sed τρύχει κρυφθεῖς ἀπληγ. ut clare legitur Fragm. N. 843.

V. 810. Ὅποιτερ ἂν σθένω. Jen. ὅπη περ. Sequentia verba χωρῶμεν ἐγκονῶμεν affert Eustathius p. 1306, 32. Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν Eur. Hec. 507. et Themist. Or. V. 71. Proxima οὐχ ἔδρας ἀκμή afferuntur ab Eustath. p. 1295, 57. et Anecd. Bachm. p. 356. T. II.

V. 812. Σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδει θανεῖν. Dresd. B. θέλοντος, Δ. La. Aug. C. ἄνδρα γ' ὃς ἂν σπεύδῃ. Ex utroque Hermannus cogit poetam scripsisse θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ — accusativum θέλοντας suspendens a verbis, quae vulgo παρενθετικῶς scribuntur, οὐχ ἔδρας ἀκμή, sive potius ab hoc, quod significatur, οὐχ ἰδρυτέον ἐστί, sic ut oratio in sententiam universalem desinat: *Non est desidiae tempus, si quis servare vult viram mortis appetentem.* Dindorfius pro ἄνδρα γ' edidit ἀνέρ' — Ego nihil causor.

V. 813. Χωρεῖν ἔτοιμος. Cod. Γ. γ' ἔτοιμος. Ad parepigraphen, qua discessum chori denotavi, pertinet scita Scholiastae admonitio: μετάνειται ἢ σκηνὴ ἐπὶ ἐρήμου τινὸς χωρίου — Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπάνια· εἰδῶσαι γὰρ τὰ πεπραγμένα δι' ἀγγέλων ἀπαγγέλλειν. Τί οὖν τὸ αἴτιον; φθάνει Αἰσχύλος ἐν Θορήσαις τὴν ἀναίρεσιν Αἰάντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγέλλας. Ἰσως οὖν καινοτομεῖν βουλόμενος ὑπ' ὅψιν ἔθηκε τὸ δοῦναι ἢ μᾶλλον ἐκπληξαι βουλόμενος· ἐκτὴ γὰρ κατηγορεῖν ἄνδρος παλαιῷ οὐχ ὅσιον. Brunckio vero hoc viciam oeconomiae

videtur, quod vitari nulla ratione potuit, si quidem *Ajax* coram spectatoribus mortem sibi consciscere debebat; in ceteris omnibus Tragici nostri fabulis chorus nunquam a scena abscedit nisi absoluta actione. At in Eumenidibus, in *Alcestide* et *Helena* chorus digreditur vel scenae mutandae causa vel ob aliud, idque a vetere consuetudine minime abhorreere declarat periactarum usus et quod graecus interpres ait, rarum fuisse παρά τοῖς παλαιοῖς. Hi plerumque quidem ἐξαγγέλων ministerio usi sunt auctore Aeschilo, qui τὸ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησεν, ὡς μὴ ἐν φανερῷ σφάττοι Philostr. V. Ap. VI. 11, 244. quod evitarunt partim ut foedum adspectu partim ut difficile ad imitandum. Ne pueros populo coram *Medea* trucidet, ipsa ratio et humanitas exigat. Sed ne tamen graecos nimis delicatos fuisse credamus, Euripidis admonemur exemplo, qui abscissum a matre Penthei caput spectatoribus ostendere non est veritus. Sophocles autem mediam quandam viam ingressus scenam ita instruxit, ut spectatores Ajacem viderent quidem gladio incumbentem sed e longinquo et quasi per transennam, quippe silvulae contactum margine. Eoque fit ut hemichoria per εἰσόδους ingressa mortuum non adspiciant, Tecmessa autem quae ex interiore scena procedens in spectaculum tristissimum incidit, eum tanquam in propinquo situm choro demonstret v. 888. Αἴας ὃδ' ἡμῖν κεῖται etc. Νάπος vocat v. 893. locum unde conspecta caede progreditur, ut Cicero ad Herenn. I. 11. *Ajax in silva postquam rescivit quae per insaniam fecisset, gladio occubuit.* Sed quo facilius fallerentur spectatorum oculi, Sophocles, ut videtur, dolonis scenici fraudem adjunxit, quo histriones πρὸς τὰς κιβδήλους σφαγὰς uti tradit Achilles Tatius III. 20, 77. repertum in choragio histrionico gladium describens οὗ ὁ σίδηρος εἰς τὴν κόπην ἀνατρέχει. Atque hoc mortis mimicae, ut dicitur Petron. c. XCIV., instrumento histriones, qui Ajacem agerent, esse usos apparet ex Hesychio Συσπαστὸν τῶν Τραγικῶν τι ἐγχειρίδιον ἐκαλεῖτο, ὡς Πολέμων φησὶ, τὸ συντρέχον ἐν Αἴαντος ὑποκρίσει, ejusque duo alia nomina tradit, unum Ἀνδρομητὸν συσπαστὸν ἐγχειρίδιον παρὰ Τραγικοῖς, id

est quod Achilles dicit ἀνατρέχον, alterum minus expeditum Ἰηκτον συσπαστὸν ἐγχειρίδιον παρὰ Ταρσεντίοις. Eundem ad usum comparatum fuisse cludinem mimorum, Lipsii opinio est Elect. I. 18. et Carpzovii Parad. Arist. I. 7. p. 121. idemque clunaculum dici putant, quo potius παραμήριον significari videtur v. Spanhem. ad Julian. Or. I. 252. Ouden-dorp. ad Apul. Apol. p. 560. Ed. Pa. Ad Polemonis testimonium gravissimum accedit quod Schol. ad v. 864. perhibet Timotheum histrionem σφαγέα cognominatum esse, quod Ajacem agens speciem occidentis pulcerrime assimilaret. Viderit ergo Fr. Thierschius, quo iure in Gramm. Gr. §. 284. n. 12. eos, qui scenam mutatam, gladium ab Ajace ante spectatorum oculos terrae infixum crediderunt, scenae graeciensis morem penitus ignorasse affirmet. Taceo de gladio, quod nescio an nemini in cogitationem venerit. Si vero scena mutata non est, permirum videtur, quod Ajax, qui moriendi causa a suis discesserat, in eum regreditur locum, ubi nisi nuntius intervenisset ipsi ignotus, uxorem, filium omnesque familiares fuisset inventurus. Neque Eurysaces v. 983. dici potuit μόνος παρὰ σκηναῖσι, si chorus, qui hoc dicit, ipse omnesque qui adsunt, apud tentoria versantur, ubi antea fuerant. — Praeterea hic olim de voce κνώδων disserui, quae commodius ad v. 1025. tractabuntur, et vocabula aliquot mendose descripta indicavi; ap. Hesych. Ὀρῶδει, μαίνεται pro δειμαίνεται, cujus verbi activo usus est Aeschylus. In Orphei H. in Bacchum LI. 10. οὔρεσιφοῖτα, ἔρως, νεβριδόστολε pro κεράστα, νεβρόστολε, nam νεβρός pro νεβρίς dici potuit, ut λέων et ἄλώπηξ pro pelle; ac verbo νεβροστολίζειν utitur Poeta de Herb. v. 80. In H. V. πρωτόγονον καλέω — ὅς τε πολύμνηστον correxi φῶς τό — simulque notavi editorum errorem, quo versibus Orphicis immixta sunt oracula Chaldaea. Tum H. LII. 52. πυρισπός Νύσιε, λισσεῦ, reponebam κισσεῦ consuetum Liberi Patris epitheton; κισσεῦ Διόνυσος Aristid. T. I. p. 330. [λυσσεῦ aut aliud substantivum in εὐς a futuro ductum ve-reor ut reperiri possit in magno hujusmodi vocabulorum numero]. In Tzetzae Hom. 277. Οὐρανόν — Ἐκμονος ἀκαμάτοιο γόνον, corrig. Ἀκμόνος, ex Hesychio Ἀκμῶν, οὐ-

ρανός et Eudoc. p. 26. (adde Alcman. Fragm. CXIX.) Postremo contra Valckenarium, qui in Diatr. Eur. p. 161. Etymologi M. testimonium Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἰριδος τὸν Ἔρωτα tum demum verum esse credidit si Ἐριδος scriberetur, ostendi Amorem Zephyri et Iridis filium perhiberi a Plutarcho Amat. T. II. 765. E. Nonno XXXI. 110. et Eustathio p. 391. (v. Fragm. Alcaei p. 26.)

V. 815. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔσθηκεν ἢ τομώτατος — Pollux VI. 192. σφαγεὺς παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος. Vulgo homicidam significat Dem. de Synt. p. 175, 27. Andocid. de Myst. p. 11, 1. Philo de Leg. ad Caj. 1005. A. Philostr. V. Ap. VII. 14, 293. Liban. Decl. T. IV. 923. sed ad istum modum βουπόροι σφαγεῖς Eur. Andr. 1133. Positivi τομός, quem Buttmannus Gramm. T. I. 279. apud antiquiores reperiri negat, Suidas satis locupletem auctorem profert: Τομόν τὸ τμητικόν ὀξυτόνως· οὕτως Πλάτων (Tim. p. 61. E.). Demostheni p. 774, 4. pro τομόν nuper e codd. redditum est ιταμόν, sed tuto residet apud Plutarch. Symp. VIII. Quaest. IX. 9. p. 389. nec spernitur a Polluce II. 101. quanquam idem τμητικόν dicitur. Nec, quia ἐλκτικόν in usu est, idcirco repudiatur ὀλκός v. Schneider. ad Plat. Civ. T. II. 276. τροφόν Plato vocat Polit. 289. A. quod vulgo θρεπτικόν dicitur, δροπὸν τὸ δρεπτόν Sophocles Hesych. τροχὸν μέλος Pind. Fragm. 646. omissum a Lexicographis, βορόν Aretae. de sign. diut. I. 5, 77. Aristot. Physiogn. VI. 810, 18. φορόν permulti; Photius Θερετός, δρόμος (sic), Thomas M. δρόμος καὶ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου, quorum illud δρομικόν dici solet; τροπὸν, στροφόν, νομόν, θορόν, haud reperiuntur. Sed illorum gradus extant ὀλκότερον Theophr. Caus. Pl. III. 17, 3. Heliod. III. 5, 137. βορώτατος Synes. Prov. 104. C. τομώτερος Timon. Athen. X. 445. E. Plutarch. T. II. 734. Aelian. H. Ann. X. 20. Synes. Catást. p. 299. τομώτατος Callim. Fragm. LXXVIII. Poll. V. 20. Geopp. V. 23, 5.

V. 817. Ἀῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἐκτορος ξένων ἐροὶ μάλιστα μισηθέντος. Comma post Ἐκτορος omittit Ald. et ferendum esse negat Hermannus, quod ἀνδρός non ad Ἐκτο-

ρος pertineat, sed ad *μισηθέντος*, neque omnino *φῶς* et *ἀνὴρ* nominibus propriis adjungi nisi ea ratione quae ad El. 45. exposita sit. In Il. II. 701. fuerunt qui *Δάρδανος ἀνὴρ* intelligerent *ὀνομαστικῶς*, id est *κατὰ κύριον ὄνομα*, quibus opitulatur Eustathius p. 326. 3. *εἰ δέ τι δοκεῖ ἐμπόδιον εἶναι προσκείμενον τὸ ἀνὴρ, οὐδεὶς γὰρ ἂν, φασὶν, εἴποι Πρίαμος ἀνὴρ, ἐνθυμητέον τὸ φῶθ' Ἡρακλῆα* Od. XXI. 26. Hic tamen locus similesque eximuntur commate, ut nunc fit, interposito; idemque convenit Theocr. XIV. 1. *χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον*, Aesch. Sept. 605. *φῶτα Λασθένους βίαν*. In aliis *ἀνὴρ* valet pro infinito *τις*, cui additur nomen proprium sic ut *καλούμενος* vel *τοῦνομα* inseri possit. Sic *τριήρης τῆς ἤρχε ἀνὴρ Παναίτιος* Herodo. VIII. 82. *homo Androchus* Gell. V. 14, 13. cujus syntaxis apparet ex Aelian. H. Ann. VII. 18. *τὸν δεσπότην ἀπείδρα Ἀνδροκλῆς ὄνομα, οἰκέτης τὴν τύχην, et Διονύσιος τοῦνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα* etc. v. Jacobs. Adn. p. 279. Nec raro patronymica adjunguntur *φῶτ' Ἀσκληπιάδην* Emped. v. 415. *φῶτες Αἰγεῖδαι* Pind. P. V. 100. *ἄνδρες Ὀράτιοι* Dionys. Antiqq. III. c. 16. Sed prorsus abundat nomen Lucret. V. 621. *Democriti quod sancta viri sententia poscit*, neque minus abundare puto in Oed. C. 109. *οἰκτεῖρατ' ἀνδρὸς Οἰδῖπου τόδ' ἄθλιον εἶδωλον*, et in hoc nostro, ubi nomen *ἀνὴρ* ne honoris quidem causa additum videri potest, ut in Lucretiano vel si dicitur *Ἀρτεμις θεά*.

V. 818. *Ἐχθίστου θ' ὄραῖν*. Jen. et Mosq. B. *θ' ὄραῖν*. Ceterum de his exitialibus donis loqui videtur Euphorio ap. Etym. M. *Δάνειον* (v. Meinek. p. 153.) *τό ῥα οἱ δάνος ὥπασεν Ἐκτωρ*. In eandem rem scripta sunt tria epigrammata adespota N. CCCLXXXVIII. p. 200. sq. Ed. Pr.

V. 820. *Σιδηροβρώτι θηγάνη νεηκονῆς*. Jen. *σιδηροβρώτη*. *Σιδηροβρώς θηγάνη* ex h. l. profert Eustathius p. 1817, 27. totum versum Suidas s. *Θηγάνη* et sequentem s. *Περιστείλας*. Hesychius *Νεηκονῆς, ἡκονισμένον νεωστί*. Ed. Pr.

V. 822. *Εὐνοῦστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν* affert Planudes in Anecd. Bachmanni p. 61. T. II. Tri-

clinius: οἱ μὲν τὸ εὐνούστατον πρὸς αὐτὸν, τὸν σφαγία, φασί. οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ἐγὼ καὶ τὸ ἐξῆς κομματικὸν (scr. κομματικῶς) ἐκφέρουσιν, οὐδέτερον τὸ εὐνούστατον νοοῦντες πρὸς τὸ θανεῖν. Sine dubio neutrum est, significans, ὅπερ εὐνούστατόν ἐστιν, ut Eur. Suppl. 1704. καὶ δὴ παρεῖται σῶμα, σοὶ μὲν οὐ φίλον cf. Matthiae ad Or. v. 30.

V. 823. *Εὐσκενουῦμεν* — vocabulum semel lectum ex h. l. receperunt Suidas et Zonaras T. I. 922. Ed. Pa.

V. 825. *Οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν*. Sic plerique et meliores codd. probantibus Valckenario ad Phoen. 444. et Porsono ad Hec. 41. *λαβεῖν* La. pr. Lb. Δ. et Triclinn., *λαχεῖν γέρας* cod. Γ. (adscripto *λαβεῖν*) Jen. Dresd. A. Mosq. B. quod Hermanno ob verborum collocationem displicet.

V. 827. *Τεύκρω φέροντα*. Cod. Γ. *φέροντα Τεύκρω*. cod. Δ. *βαστάσει*.

V. 830. *Ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ'* ἔλωρ. Affertur hic versus a Lecapeno Gramm. p. 75. nec indiget Wakefieldii emendatione T. I. 165. *πρόβλητον οἰωνοῖς ἔλωρ*.

V. 831. *Τοσαῦτά σ', ὧ Ζεῦ, προστρέπω καλῶ θ' ἄμα*. Schol. Rom. et Jen. *γράφεται τοιαῦτα*. Suidas s. *Προτρέπω*, codd. omnes et Edd. vett. praeter Schol. Rom. et Turn. *προτρέπω*. Pariter codd. variant Oed. C. 50. *ὦν σε προστρέπω φράσαι*, sed in *πρόστρεπε* Eur. Suppl. 1195. consentiunt. *Καλῶ δ' ἄμα* Suid. l. c. ΓΔΘ. tres August. totidemque Brunckiani cum Dresd. A. et Ald. Ceteri *θ' ἄμα* quos sequitur Hermannus; illud refertur ad verba *ὦ πρότερος ὦ Ζεῦ*.

V. 832. *Πομπάτον Ἑρμῆν - εὖ με κοιμίσαι*. Similem deorum inferorum comprecationem Valerius Max. II. 6, 8. matronae Ceae tribuit, venenum hausturae: *tum defusus Mercurio libamentis et invocato numine ejus, ut se placide (ἀσφαδέστως) in meliorem sedis infernae deduceret partem, cupido haustu mortiferam traxit potionem*. Et Dido rogam conscensura apud Silium VII. 140.

Dii longae noctis, quorum jam numina nobis mors instans majora facit, precor, inquit, adeste et placidi victos ardore admittite manes.

Quemadmodum qui decubitori erant effusis libamentis lenem a Mercurio ὑπνοδότῃ et ὄνειροπομπῶ placidumque precabantur somnum v. Plutarch. Symp. VII. 9. Athen. I. c. 13. similiter Ajax ei supplicat et ut quietem sibi properet, rogat. — Apud Diogenem VIII. 31. τὸν Ἑρμῆν ταμίαν εἶναι τῶν ψυχῶν καὶ διὰ τοῦτο πομπαῖον λέγεσθαι καὶ πυλαῖον καὶ χθόνιον, scribi debet ἐμπολαῖον, quod nomen facile ad istud munus τοῦ ψυχεμπόρου accommodari potest, πυλαῖος sive πύλαιος nullo modo. Ἐμπορευτικός καὶ ἐμπολαῖος καὶ κερδῶος Eustath. Opusc. XXIV. 230, 22. Ἑρμῆς ἀγοραῖος καὶ ἐμπολαῖος Aristid. Or. II. p. 14. Ed. Pa.

V.. 834. Πλευρὰν διαρρήξαντα — Pro hoc in Schol. Rom. legitur ἀναρρήξαντα. Sophoclem in hoc sequutus est Euphorio ap. Schol. Pind. Nem. VII. 39. de Ajace scribens: πλευρά τε καὶ θώρακα διήρκεν ἰνίου ἄχρῃς (v. Meinek. Fr. XL.) Ex II. XXIII. 821. Eustathius colligit ὅτι καθ' Ὅμηρον οὐ τὴν πλευρὰν μόνην τρωτὸς ὁ Αἴας ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον εἶπον, εἶπερ Διομήδης καταδαρῖει τοῦ αὐχένος p. 1331, 31. alii ὑπὸ τὴν κλεῖδα vulnerari potuisse concedunt v. Tzetz. ad Lyc. 455. et Quintus V. 483. eum praesecto jugulo exspirasse dicit. Eustathius p. 995. et Schol. Ven. E. 402. τρωτὸς ἦν ὅλον σῶμα, καὶ οὐ μόνον τὰ περὶ μασχάλην κατὰ Διοσκούλον, quorum ambiguitas solvitur egregia vetusti interpretis ad h. l. adnotatione: τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν κατὰ δὲ τὴν μασχάλην τρωτὸς διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τῇ λεοντῇ αὐτὸν σκεπάσαντα κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἀσκέπαστον εἶναι διὰ τὸν γωρντὸν, ὃν περιέκειτο· (unde ὑπωλένιος φαρέτρα Theocr. Id. XVII. 30.) φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ Διοσκούλος ὅτι καὶ τὸ ξίφος ἐκάμπτετο, οὐδαμοῦ ἐνδιδόντος τοῦ χρωτὸς τῇ σφαγῇ, τόξον ὡς τις ἐντείνων (χεροῖν) πρὶν δὴ τις, φησὶ, παρούσα δαίμων (fort. πρὶν δὴ τις αὐτῷ συμπαροῦσα δαιμόνων) εἰδείξεν αὐτῷ κατὰ ποῖον μέρος δεῖ χρήσασθαι τῇ σφαγῇ. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐριθεύσαι μὲν ὡς πρεσβυτέρῳ μὴ βουληθεῖς, οὐ μὴν παραλιπεῖν αὐτὸ δοκιμάζων, ψιλῶς φησὶ πλευρὰν ἀναρρήξαντα, κατὰ τί τὴν πλευρὰν μὴ εἰπῶν. In nummo, quem Patinus exhibet in Famm. Rom. p.

304. Ajax gladio in terra defixo incumbit eodem exemplo quo Sophocles eum occubuisse narrat. Eo. Pr.

V. 835. *Καλῶ δ' ἀρωγούς.* Hunc versum et v. 837. Suidas s. *Λειπαρθένους* conjuncte affert omisso medio, qui in Membr. deest.

V. 836. *Ἀεὶ δ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς.* Jen. Mosq. B. *ἀεὶ δ' ὀρώσας*, ut vulgo ante Hermannum scribebatur; illud praebent La. Lb. *ΓΑΘ.* et ceteri codd. alterum tamen retinuit Dindorfius. In *Γ.* pro *τὰν* legitur *τά*, in Aug. B. *τὰμβροτοῖς*, cujus assimilationis exempla in libris impressis praeter sacros ¹⁾ perpauca extant, ut *ἐμμέσῳ* Plat. Symp. 202. E. ubi Bekkerus rejecta codicum auctoritate scripsit *ἐν μέσῳ*, quod Legg. IX. 878. B. Rep. VII. 523. D. et alibi editum est, *τὰμμέσῳ* Demosth. 995, 27. pro quo unus Paris. *τὰν μέσῳ* offert, quae est vulgata scriptura p. 41, 22. p. 85, 14. p. 299, 27. p. 681, 29. *τοῦμμέσῳ* Galen. de Puls. XI. 481. T. VIII. sed centies *τοῦν μέσῳ* de dign. puls. I. 8, 812. de sang. in Art. c. VI. 724. T. IV. de Us. Part. VIII. 1, 612. XVI. 11, 693. etc. *ἀμπέτραῖς* Aesch. Suppl. 353. *τοῦμπρασιῇ φύλακος* Anth. Plan. N. 86. p. 648. *κόσμον ἐμπλοκίοις* Plutarch. V. Phoc. c. XIX. si id recte accipitur pro *ἐν πλοκίοις*. Multo autem plura hujus conglutinationis vestigia retinent libri scripti: *ἐμ βροτοῖς* Phoenn. 102. *ἐμ πρήξεσι* Maneth. II. 435. *συμφοίτῳ* Aesch. Sept. 646. *τοῦμποσί* Alc. 755. Anthol. Pal. VII. n. 172. cf. Dindorf. Praef. Poett. Scenn. p. XXII. et pro *ὄν μέσῳ*, ut scriptum est Eur. Heracl. 174. illud ipsum *ὄμμέσῳ* Med. 814. et pro *τοῦν μέσῳ* Philostr. Imagg. I. 12, 782. *τοῦμμέσῳ*, quod Dindorfius in Aristid. Or. IV. p. 50. ex optimo Laurentianorum reposuit, Buttmanni sententiam sequutus, qui in Gramm. §. 25. Adnot. 4. hanc in scribendo rationem ubicunque mundiores libri suadeant, tenendam esse decernit. Num igitur omnia alterius scripturae exempla, quae innumerabilia sunt, librariis imputari oportet, an scriptores

1) Vid. Sturz. Dial. maced. p. 133. cf. Niclas. ad Geopp. Prooem. p. 2. Valckenar. ad Phoenn. v. 591.

ipsos centies ἐν μέσῳ, aliquoties sic ut dativum adjectivi ἔμμεσος non solum scripsisse sed etiam pronunciasse credemus? Equidem tantum modo quaerendum esse puto, quid nobis, qui diversa vocabula intervallo distinguimus, facere consentaneum sit. Etenim si ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου, κατάκρας ἐλεῖν, καταμόνας, διακενῆς, διόλου, κατόπιν, εἰσάπαξ, et similia hyphen scribimus, similiter ἐμμέσῳ, ubi adverbii modo dicitur, scribi licebit, sed minime ἐμβροτοῖς atque alia talia. Verum tamen illa ipsa ratio minus certa est, nisi aut accentus conglutinationis indicium facit ut νεώσοικοι, aut assimilatio, ut ἄγκρατος ἐλαύνειν, aut corruptio, ut ὁσημέραι, aut defectus simplicis, ut ἐπισχερώ, aut proportio ut ἐκποδών, quanquam hoc, nisi accentum proprium haberet, ex analogia correlati ἐμποδών non satis constaret, quia ἐπὶ τάδε ²⁾, ἐπὶ δάτερα, ἐφ' ἐκάτερα, aliter scribitur quam ἐπέκεινα. Sed de his omnibus in appendice accuratius dicitur. Quae vero Buttmannus apponit Platonis verba in Phaedro ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου, ipsa collocatio insolentior et proxime praecedentium (ταύτην ἔσχετ' ἐπωνυμίαν) numeri poetici documento sunt, ea cum ἐμμέσῳ non magis componi debere quam homerica καπ πεδίον, ἄμ βωμοῖσι, quae Aristarchus sic, alii hyphen scribebant ³⁾. Addere potuisset ξύμ μοι λαβοῦ τῆς ζητήσεως Clemens Cohort. p. 59. ed. Pott. σύμ με λαβών ἀπάγοι Anthol. Pal. c. V. n. 53. ubi tmesis ea-

2) Id quoque interdum ἐπίταδε scribitur v. Jacobs. 'ad Aelian. p. 123. sed ἐπέκεινα semper et rectissime tum, quum a propria loci significatione discedit longius.

3) Schol. II. II. 521. 'Τάμπολιν, οὕτως ἀνεγνώσθη ὡς φιλόπολις, ἔν γάρ ἐστι. Fuerunt ergo, qui "Ταν πόλιν scriberent, ut non solum in Schol. Eur. Or. 1087. quem Matthiae falso corrigit, sed etiam in codd. Strabonis L. IX. 401. legitur. Si vero "Τα πόλις utrinque ut Μεγάλη πόλις declinatum est, usitatum Τάμπολις ex accusativo reclinatum esse videtur ut neotericum Stalimene et similia, ut ex genitivo Scaptēsula (nisi potius hoc fuit antiquum et nativum nomen, illud autem, quod pro antiquo habetur, graecanica interpretatio, qualis est nominis Adiabene, Accesines etc.). Scholiastae Homerici addunt Hyampolin ab incolis appellari διὰ τοῦ σ, 'Τσάμπολιν. Num forte Δνάμπολιν? Nonnus XIII. 124. a sue denominatam dicit, quae cum Minerva contendit.

dem quae in Platonico loco; sed ne haec quidem assimilatio ubique servatur: *σύν μοι βούλευσον* Callimach. Ep. XXXVII. *σύμπλουν σύν με λαβών* Anth. c. V. n. 193. *σύν μοι μακνομένῳ μαίνεο* Scol. XV. cf. Valcken. ad Phoen. 397. *σύν μοι μάκαρες ἐλάβοντο λιτᾶν* Synes. H. III. 469. quam praepositionis et encliticae commissionem evitavit poeta Anth. P. IX. n. 559. *σύν τι μοι ἀλλὰ Μένειπε λαβεῦ*, et in soluto sermone *σύν μοι λάβεσθε τοῦ ὕμνου* Themist. Or. XIX. 228. B. v. Dindorf. Praef. p. XIV. *τὴν βακτηρίαν σύν καὶ τῷ πόδε ἀριθμῶν* Athen. II. 49. A. Ac persaepe subtile synthetorum et parathetorum discrimen dubitationem affert. Nam si in Xenoph. Hell. VII. 3, 7. *ἡ προδοταῖς ἡ πάλιν αὐτομόλοις*, [et Diog. La. X. 105. *τὴν πάλιν ἀνταπόδοσιν*, nemo hyphen scribit, etiam in Theophr. de Vent. c. 26. p. 767. *ἡ τροπὴ καθάπερ παλιμπνότη τίς ἐστι πνεύματος*, retineri poterat vulgatum *πάλιν πνοή*, aut certe *παλινπνοή* ut in Apoll. Arg. I. 586. codd. plerique *παλινπνοιῇσι* et *παλιμπνοιῇσι* exhibent contra quam vulgatum est. Sic etiam Plutarch. de Esu Carn. II. 5, 247. T. XIII. pro *τῆς* — *πάλιν μεταβολῆς* in cod. legitur *παλιμμεταβολῆς*, ut φύσει ὦν *παλιμπροδότης* Appian. Civ. V. 96. sed Diod. XV. 91, 481. οἱ μὲν ὡς *προδότην*, οἱ δὲ ὡς *πάλιν προδότην* τιμωρούμενοι, et paullo ante *ὑπολαβὼν αὐτὸν πάλιν προδοσίαν* ποιεῖσθαι, et Dionys. Antt. III. c. 25. *δέος εἰσέρχεται παλινπροδοσίας* et c. 26. *μισήσας τὴν παλινπροδοσίαν*. Quemadmodum Hippocrates Epidem. IV. 536. T. III. scripsit *πολλὰ παλινδρομαὶ* (sic) *ἐγένοντο*, et Galenus Comm. III. in II. Ep. 38. p. 461. *ἐκ τῆς εἴσω παλινδρομῆς*, pro quo Aretaeus Cur. Diut. I. 3. 302. elegantius posuit *παλινδρομίη*, ita *παλιρρύμη* ter legitur Polyb. XV. 7, 1. quod Bryanus Plutarch. V. Flam. c. X. *οἶον ἐλιγμὸν καὶ πάλιν ῥύμην* substitui jussit et cod. Coisl. praebet Diod. III. 50. pro *ὑπὸ τῆς πάλιν ῥύμης*. Quorum locorum plerisque aptior est compositio quam appositio, neque nostrae scribendi rationi convenit *πάλιν πνυγηδόν* Aristot. de Part. Ann. II. 16. p. 658, 20. Bekk. sed interdum adjunctae particulae eadem vis est atque conjunctae, et conjuncta modo assimilatur,

modo non assimilatur, ut *παλίνζωος* Oppian. Hal. I. 319. Nonn. Paraphr. II. 105. *μελάνζωνος* Dionys. XXXI. 116. *ἐκατόνζυγος* et *ἐκατόζυγος* in Homeri libris, et in similibus *παλίνσοος* Nonn. XXV. 534. Anth. P. I. Ep. 50. *παλίνσρεπτος* Maxim. v. 80. ac *παλίστρεπτος* v. 594. *παλίνσκιος* Theophr. H. Pl. IX. 13, 6. v. Wernick. ad Tryph. v. 209. aliaque ab hoc adverbio composita v. Poll. VI. 164. tum *πάνλευκος* Nonn. VII. 218. XI. 4. XXXII. 11. XXXIX. 249. pro quo Graefius uno loco *πάλλευκος* scripsit, *πασσέληνος* Aristot. de Part. Ann. IV. 5. p. 680, 32. ubi complures codd. *πανσέληνος* praeferunt ut de Gener. Ann. IV. 10. p. 777, 21. Probl. XV. 7. et saepe alibi legitur; *πασσοφος* Platoni aliquoties retribuit Bekkerus v. Schneider. ad Civ. X. 598. D. Winckelmann. ad Euthyd. p. 7. sed vulgata scripturam reliquit Euthyd. 287. C. Protag. 315. E. ut *πάνσμικρον* Legg. X. 903. C. et quod Homero vindicat Aristarchus sed posteriores variant, *πανσυνδίη* ⁴⁾. In *τάνβροτοῖς* Eur. Hec. 491. libri omnes consentiunt.

V. 837. *Σερμῶς Ἐριννῦς τανύποδας*. Cod. Γ. *ἐριννῦς*. *Τανύποδας ἐριννῦς* ex h. l. afferunt Hesychius, Suidas, Eustathius p. 763, 31. Eudocia p. 152.

V. 839. *Καὶ σφας κακούς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν*. Hunc v. et très seqq. usque ad *ὀλοῖατο* profert Suidas s. *Ἀντοσφαγῇ*. Aug. B. *καὶ σφᾶς* ut Schae-

4) V. adnot. ad Phryn. p. 515. Spitzner. ad Il. II. 12. Interpp. ad Thuc. VIII. 1. *πανστρατιᾷ* ubique legitur, *πανσαγία* saepius quam *πασσαγία*, rarius vero *συνσῶζειν* v. Marcland. ad Iph. A. 407. *πάνθενος* Athen. XI. 466. B. codd. omnes tenent, sed *παρέθεσία* rursus sibi constat. *Ἐνλιμενίστης* legitur Jul. Afric. Cest. 50, 304. a. Anecd. p. 251. *ἐνρίπτειν* Arrian. Alex. VI. 10, 7. alias *ἐρρίπτειν* v. Sylburg. ad Dionys. Art. VI. 339. *ἐρρίψας* Hippocratea vox varie accepta v. Galen. in L. de Hum. I. p. 196. T. XVI. *ἐνραγείς* M. Anton. VI. 20. sed *ἐρράγεις* Aelian. H. Ann. II. 22. Diod. V. 52. ut *ἐρρυθμος* et *ἐρρόθυμος*. Eustathius p. 950, 1. e Pausaniae lexico affert *ἐρρινον ἢ ἐρρίνον* posterius scripsit Galen. de Simpl. Med. Fac. VII. 29. p. 30. T. XII. Cum his si comparaveris quae Conr. Schneiderus in Gramm. Lat. P. II. de prae-positionum conjugatarum corruptione disseruit, quantum in hoc quoque genere graeca technologia latinae cedat, intelliges.

Sophocl. Ajax. Ed. 2.

ferus, Jen. καὶ σφὰς v. Elmslej. ad Med. 1345. Hermann. ad Oed. C. 487. Πανωλέθρως, quod Dresd. B. praebet, Erfurdlius recepit, non recordatus persaepe adjectiva et adverbia conjungi, sive illa pro adverbiiis valent sive suam et propriam retinent vim, praesertim in genere neutro, καλὰ καὶ ὕψι βιβὰς Hom. H. in Ap. 202. καλῶς ἔλεξας καὶ σοφώτερον Hec. 1003. ἐλευθέρως καὶ ἀπλούστατα καὶ γενναίως Julian. Or. VII. 233. C. ejus ratio in promptu est; λίαν καὶ ἄμετρα δυσφορεῖς Helioid. VI. 9, 239. ῥᾶον καὶ πλείονα παρέξουσιν Geopp. IX. 17, 1. εὐρώστως καὶ ταχύ Plut. V. Demetr. XIX. ῥᾶστα καὶ εὐκόλως Themist. Or. II. 39. C. μέγα καὶ θαρράλως λέγων Plat. Alcib. I. 110. B. et aliis locis ubi variandi nulla erat causa v. Schneider. ad Civ. T. I. 276. Cum participio: ἡσυχῇ καὶ λανθάνων ἀποβλέπει Aelian. H. Ann. VIII. 13, 264. etc. Sed Soph. El. 1019. pro αὐτοχειρί μοι μόνῃ τε δραστήον, rectius nunc legitur adjectivum, quod et Eur. Or. 1040. revocatum est pro adverbio scriptoribus hujusce aetatis vix cognito, idque cum τρόπῳ conjungendum; nam αὐτόχειρι seorsum ut ἰδίᾳ et δημοσίᾳ dictum esse Matthiae haud evincet. Adverbio πανωλέθρως Tragici non utuntur.

V. 841. Ὡςπερ εἰσορῶς ἐμὲ αὐτοσφαγῇ πίπτοντα. Lips. AB. αὐτοσφαγεῖ. Zonaras T. I. 341. αὐτοσφαγῇ τὸν ὕψ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. Schol. in Parall. αὐτοσφαγῇ, αὐτοχειρίᾳ σφαγῇ· ἔστι δὲ ἀντὶ ἐπιρρήματος. Schol. Barocc. ἄλλοι τὸ αὐτοσφαγῇ οὐ λαμβάνουσιν αἰτιατικὴν ἀλλὰ δοτικὴν, ex quo minime apparet eos αὐτοσφαγῇ, ut Ed. Brachbach. I. legisse tanquam dativum substantivi αὐτοσφαγῇ, quod Erfurdlius ab illis fabricatum putat; sed potius αὐτοσφαγῇ sive αὐτοσφαγεῖ dativum adverbialem esse crediderunt ut παγγενῇ et παγγενεῖ, hisque similia, de quibus ad Phryn. 515. tractavimus.

V. 842. Τῶς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλόστονων ὀλοίατο. Adverbium τῶς, quod Matthiae ad Hipp. v. 114. Tragicis abjudicat, plus semel apud eos legitur. Sed totus locus suspicione premitur. Schol. Rom. ταῦτα νο-

θεύεσθαι φησι *) ὑποβληθέντα πρὸς σαφήνειαν τῶν λεγομένων. Hic igitur, ut Bothius in Ed. pr., duo versus 841. et 842. pro insiticiis damnavit; utroque saevior Wesselingius quatuor versus 839—842. aboleri jussit *unius ob noxam*; sed eos omnes et codd. repraesentant et Suidas s. *Ἀυτοσφαγεῖς* et *Τῶς*, verba τῶς *αὐτοσφαγεῖς* ὀλοίατο Eustathius p. 429, 33. *φιλιστών ἐγγόνων* idem p. 1867, 40. Lectio autem variat; Brunckiani aliquot πρὸ τῶν *φιλιστών*, cum glossa *ἐμπροσθεν*, quo significatur hoc: *trucidantur in conspectu suorum*, id quod omnium tristissimum, *ἀναιρεῖσθαι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν συγγενῶν* Diod. XIII. 16. Jen. et Mosq. B. copulam interponunt πρὸς τῶν *φιλιστών ἐγγόνων* ε' ὀλοίατο, in quod Musgravius sua sponte incidit, nomine priore Clytaemnestram mariti, altero Telegonum patris interfectorem significari existimans. Equidem prae omnibus probō, quod Brunckius maxime improbat, *poetam ad mortem Agamemnonis* (et Ulixis) *respicere et Ajacem hic tanquam futura vaticinantem inducere valuisse*; sive clarius dicam, Agamemnonis et Ulixis mortem violentam in causa fuisse, cur poeta Ajaci hanc tribueret imprecationem, quae quia ab ira, non a futuri scientia profecta est, non ad amussim congruit eventis. *Ἀυτοσφαγεῖς* vocantur non solum qui sua sed etiam qui suorum manu occidunt, ut Itys a matre peremptus *αὐτοφόνως θανεῖν* dicitur Aesch. Suppl. 69. mutuaque Eteoclis et Polynicis caedes *αὐτοκτόνος θάνατος* Sept. 683. Ed. Pa. Par et gemina Aesonis oratio fratri diras imprecantis ap. Valer. Fl. I. 812.

non Marte nec armis

ille cadat; quin fida manus, quin cara suorum
diripiat laceretque senem.

Lud. Schneideri opinio Ajacem de suo filio, Eurysace, loqui et hunc injuriae paternae ultorem destinare, non vereor ne multis probetur.

*) Brunckius *φασί* scripsit; Valckenarius Ep. ad Rœv. p. 367. *φησι Αἰδύμοι*. Sed fuerant plures Sophoclis interpretes. Ed. Pa.

V. 843. 844. Ἴτ' ὃ ταχέεται — Priorem versum (in quo Ἐρινύες cod. Γ.) affert Suidas s. Ἴτε, utrumque s. Ποινή. In posteriore, ut Brunckius ait, *insignis est sed maxime contemnenda varietas ap. Thomam M. p. 524. πεντεῖτε, μὴ φεῖδεσθε πανδήμου στρατοῦ*. Verum is est Euripidis versus Hec. 381. non Sophoclis. Ed. Pr.

V. 844. Σὺ δ' ὃ τὸν αἰπὺν — Hunc et tres sequentes vv. citat Suidas s. Αἰπύ s. Ἐπισχών et s. Διφορλατῶν. Non minus splendidi sunt Senecae versus Herc. Oct. 1516.

o decus mundi, radiate Titan,
dic sub aurora positis Sabaeis,
dic sub occasu positis Iberis,
dic ad aeternos properare Manes
Herculem et regnum canis inquieti.

Sed propior Sophocli Nonnus XXVII. 269. ubi Orontem ensi suo incubiturum inducit.

ἡῶν δ' ἐπὶ πέζαν εἰς ἐτίταινεν ὀπώπας
ἀντιπύρῳ Φαέδοντι, καὶ ὑστατίην φάτο φωνήν.
Ἥελιε, φλογεροῖο δι' ἄρματος αἰθέρα τέμνων,
στήσον ἐμοὶ σέο δίφρον καὶ ἐννεπε Δηριαδῆϊ
Ἴνδων δοῦλα γένεθλα καὶ αὐτοδαΐκτον Ὀρόντην.

Ed. Pr.

V. 847. Χρυσόνωντον ἡνίαν — hīc enotavit Eustathius p. 637, 19. et p. 583, 43. οὐ μόνον χρυσόνωντοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡνίαι ἀλλὰ καὶ ἐλεφαντόνωντοι. Perperam Musgravius: *Non frenum sed currus ipse proprie χρυσόνωντος est; quem refellunt χρυσαὶ ἡνίαι* Achill. Tat. I. 14. hoc est χρυσόπαστοι vel παραπέταλοι i. e. bracteis aureis superne ornatae, -unde ἄρματα χρυσοχάλινα et ἄργυροχάλινα dicuntur v. Olear. ad Philostr. V. Soph. I. 25. p. 532. χρυσοχάλινος δρόμος ἡελίοιο Anth. Pal. VIII. n. 219. deusque ipse in Proculi hymno χρυσήνιος. Pro auro habenis affigebantur ἀστραγαλίσκοι ἐλεφάντινοι, quibus Homeri interpres Ven. VIII. 116. illa ἡνία λευκὴ ἐλέφαντι exornata fuisse scribit, bullisque ejusmodi eburneis obductam antilenam Philodemus Anth. Pal. VI. n. 246. (Epigr. XXVII.

Anall. II. 90.) vocat τὸν περὶ στέρνοις κόσμον ὀδοντοφόρον. quomodo hodieque phalerae ornantur conchis porcellanis, quibus nomen vernaculum *Schlangenköpfchen*. Sed luxuriosior aetas protulit frena gemmis ornata, εὐλαίγγας χαλίνους Nonn. XI. 122. XXXII. 122. φάλαρα λιθοκόλλητα Chrysost. Hom. *Quod nemo laeditur* p. 446. D. T. III. et ἄρματα λιθοκόλλητα in Firmici Epist. XIX. 506. T. IX. Bibl. Gall. ὀχήματα κεραιφόρα καὶ κατάργυρα Plut. de vit. aer. al. c. III. 210. eundemque ornatum baculis adhibitum esse ostendit Codinus de Offic. c. IV. et XVII. δικάνικια magni Ducis et imperatoris describens, quorum illud κόμπους χρυσοῦς ἐγκόπτους καὶ κονδύλους habebat, hoc vero μαργαριθάρια καὶ λιθάρια ἐμπειπηγμένα κυκλόθεν, cui simile bacillum Jesu olim apud Hibernos inter sedis Archiepiscopalis cimelia asservatum esse Bernhardus narrat in V. Malachiae v. Suicer. Thes. T. I. p. 617. Κόμποι illi sive κονδύλοι nihil aliud sunt quam bullae baculorum, κομβώματα τὰ ἐν ταῖς ῥάβδοις μικρὸν τόρνον ἔχοντα Hesych. quod Cuperus in Apoth. Hom. p. 146. T. II. Thes. Pol. recte accipit de nodis arte factis. Clavos vocat Alciphro III. Ep. 59. βακτηρία χαλκοῖς ἥλοις ἐμπεπαρμένη, et Homerus ipse σκήπτρον χρυσεῖος ἥλοισι πεπαρμένον, cui Athenaeus XI. 488. B. comparat Nestoris poculum δέπας χρυσεῖος ἥλοισι πεπαρμένον, atque hos clavos dicit ἔξωθεν ἐμπείρεσθαι τῷ ἐκπώματι κατὰ τὸν τῆς ἐμπαιστικῆς ¹⁾ τρόπον, quod non video quomodo Schneiderus in Lex. de opere malleato (*getriebene Arbeit*) interpretetur; nam hoc in vasis cavis intelligi potest, in baculis nullo modo. His impingebantur clavorum simulacra non secus quam calceorum fulmentis, ἥλοι ἐλικοειδῶς ἐγκατακεκρουσμένοι Clemens Paed. II. 11. p. 240. Neque aliter statui potest. de Parrhasii pictoris bacillo χρυσαῖς ἑλικας ἐμπειπαισμένῳ Athen. XII. 543.

---

1) Porsonus Adv. p. 129. nomen hoc a verbo ἐμπαίζειν repetit propter Virgilianum *illusas auro vestes*, sed hoc poeticum est verbum, minime technicum; *incusa auro dona* Pers. II. 52. graece dici possunt ἐμπαιστά.

F. id clavulos ἐλικοειδῶς ἐγκεκρουσμένους habuisse. Sed poculum sane sigillatum vel asperum pluribus modis confici poterat, vel caelo vel malleo vel per emblemata extrinsecus affixa (ἐνῆλωσιν vocat Athen. V. 205. B.) aut ferruminata. Atque caelo debetur ἡ ἐγκόλαπτος ἱστορία, ut nunc legitur Athen. XI. 781. E. (p. 1035. Dind.) idque artificium ad Homerum transfert XI. 488. C. πεπάρθαι λέγεται τοὺς ἦλους οὐχ ὅτι ἐξωθεν πρόσκεινται ἀλλ' ὅτι ἐμπεπαρμένοις ἰοί-
κασιν etc. Malleo elaboratum crederes Sphingis ἐκκρουστον δέμας in scuto Parthenopaei Sept. 527. nisi obstarent clara poetae verba *προσμεμνηχανημένον γόμοις*, quibus emblemata significatur. Illa in poculis *τραχύσματα κερχνοειδῆ* Athen. XI. 475. B. et clavuli in margine scuti, de quibus Schol. Eur. Phoen. 1386. *κέγχρον καλοῦσι τὸν περὶ τὴν ἰτὺν τῆς ἀσπίδος κόσμον*· μικροὶ δὲ ἦλοι ἦσαν οἱ ἐν χρυσοῦ ἐγένοντο, ad unum idemque genus pertinere ac bullatum vel stellatum quiddam significare videntur. Et inter varia nominis *φάλου* interpretamenta hoc quoque affertur: *Φάλος ὁ λαμπρὸς τῆς περικεφαλαίας ἦλος* Apollon. Lex. s. h. v. et planius *φάλοι, ὀμφαλοὶ, ἀσπίσι μικραῖς παραπλήσιοι καὶ κεῖνται κατὰ τὸ μέτωπον ἀποσκιάζοντες τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν, οἵαι τῶν Παλλαδίων καὶ Κορυβάντων αἱ κόρυθαες* Schol. II. K. 258. Eustath. p. 803. ²⁾ quod nescio an hoc modo intelligi debeat, galearum margini, qua fronti imminet, crepidinem additam eamque bullis distinctam esse, quorum nomen *φάλοι* ad projecturam ipsam traduci; de Corybantibus autem quod addit, nobis in memoriam revocat *κορυβάντας Κορυβάντας* Eur. Bacch. 123. qui fortasse ita appellati sunt quod crepido triplex trium galearum sibi superimpositarum speciem referret. Sed idem ornamentum alio nomine designant Etym. M. et Hesychius *Γλαιοὶ, τὰ λαμπρύνσματα τῶν περικεφαλαίων*, quod nihil aliud est quam *γλῆναι* vel *γλήνη*, ocellatum quiddam significans, bullato vel

2) In Graecitate, quae dicitur, vulgari, *κορυβάντιον* nihil aliud significat atque *κωρβασία*. Lex. Octateuchi in Fabric. Bibl. Gr. T. VI. 645. et Gloss. Steph. *Κορυβάντιον περίθεμα κεφαλῆς* cf. Agloph. 1144.

baccato non absimile, ut apparet ex eo quod *ἐρματα τρίγληνα* in Schol. Od. N. 297. exponuntur *τρίκορα κόσμια*, *ἐνώτια* (sic emendavi in Addend. pro *ἐν ᾧ τὰ*) *τριόφθαλμα*, *τρίκοκκα*, ut *margarita tribacca* Petron. c. LV. v. Wernsdorf. ad Poett. Minn. T. III. 68. et *ἤλους εὐγλήνους* dixit P. Silentiarius Ecphr. Soph. II. 467. Jam paullum aliquid addam de capulorum ornamentis. Vulgaris usus ferebat manubria cultellorum ossea Juven. XI. 133. Acinacis manubrium *σμαράγδινον τοὺς ὄζους* memorat Philostratus Imagg. II. 9. 825. *μαχαίριον ἀργυρόηλον* Clemens Alex. Paed. II. p. 189. *ἐλεφαντοκώπους ξιφομαχαίρας* Poll. X. 145. *ἐλεφαντίνην λαβὴν ξίφους* Alcaeus Fr. LXVII. atque adeo *τυρόκνηστιν ἐλεφαντόκωπον* Schol. Arist. Lys. 237. cujusmodi instrumenta breviter *ἐλεφάντινα καὶ κεράντινα* dicuntur Poll. X. 89. ut et Plinius H. N. XXII. 47. (23.) *succineas novaculas*. Eustathius ad Dion. v. 305. *ἤλεκτρος λίθος τις χρυσοειδής, ἐξ οὗ καὶ λαβαὶ μαχαίραις γίνονται*, quas nihil vetat *λιθοκώπους* appellare. Atque hoc nomen restituendum videtur Phaniae Anth. Pal. VI. n. 307.

Καὶ ψήκτραν δονακίτιν ἀπέπτυνσε καὶ λιποκόπτους φασγανίδας καὶ τὰς συλονύχους σφόνυχας.

ubi Toupius *λιποκώπους* corrigit, Jacobsius *τυλοκόπτους*; utrique praeferam *λιθοκώπους*. Strabo L. XII. 540. memorat *λίθον λευκόν*, ἐξ οὗ τὰ λαβία τοῖς *μαχαίροις* *κατεσκεύαζον*. Postremo, quia semel evagatus sum, Euripidis locum supra allatum illustrabo Bacch. v. 109.

στεφανοῦσθε κισσῷ καὶ καταβακchioῦσθε δρυὸς

ἢ ἐλάτας κλάδοισι

στικτῶν δ' ἐνδυντὸν νεβρίδων

στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοῖς.

Significatur, nisi fallor, *μάλλωσις* sive insertio penicillorum diversicolorum, quibus hodieque pelliones mastrucas distinguere solent. Tacitus Germ. c. XXVII. *eligunt feras et detracta velamina spargunt maculis pellibusque ferarum, quas exterior pontus gignit*. Hic Ernestius, *ars est, inquit, pelles v. c. albas nigris maculis variegare, quod hodie quoque fieri apud nos vidi; istis rudibus temporibus forte*

factum assutis coloris segmentis. Atque hoc artificium, (quod Bernhardy ad Dion. p. 745. multo doctius explicuisset, si collibuisse modo) significare videtur Schol. Phoenn. 791. οἱ βακχεύται τὸ δέσμα τῶν ἐλάφων κατατέμνοντες ποικίλον αὐτὸ ποιοῦσι. Delicatiores autem νεβρίδες χρυσόπαστος Plut. Symp. IV. 5, 672. et *Erythraeis intexta gemmis* Claud. de IV. Cons. Hon. v. 228. Praeterea καταβακχιοῦσθαι non bacchari significat sed coronari; Hesychius Βακχῶν ἐστεφανώσθαι. Etym. M. Βάκχος ὁ κλάδος ὁ ἐν ταῖς τελέταις, ἧ στέφανος, quo loco olim κλαύδιος legebatur pro κλάδος. Idem nomen mendose scribitur in Leonidae Tar. Epigr. XIV. ὁππόσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφέλκει, scrib. κλαδίοισι. Dioscor. Eup. I. 129. p. 159. πτελέας φύλλα ἧ κλάδια. Liban. Decl. T. I. 502. κλαδίοις ἐλαιῶν, eoque nomine etiam Eustathius utitur p. 1875, 42. et Zonaras T. I. p. 1164. ubi adhaesit Tittmannus. Ed. Pa.

V. 850. 851. Ἡ που — πόλει. Affert Suidas s. Δύστηνος et Κλύει, verba τήνδ' — φάτιν s. Φάτις.

V. 852. 853. Ἀλλ' οὐδέν — τάχει. Idem s. Ἔργον εἰπεῖν. In v. 855. Harl. μολῶν pro ξυνών.

V. 856. Σὲ δ' ὦ φαεινῆς. Mosq. B. φαεινῆς, Jen. φαείνας.

V. 859. Ἰερὸν οἰκίας πέδον. Dindorfus hic et El. 281. Trach. 607. Oed. T. 1379. ἱρὸν edidit alibi raris codd. vestigiis ductus, hic nullis.

V. 863. Χαίρετ' ὦ τροφῆς. Codd. omnes τροφεῖς praeter ΓΑ. si quidem Dindorfii silentium recte interpretor; illud reposuit Brunckius. In seq. versu cod. Γ. ἔσχατον θροεῖ. Quod olim splendiddissimi carminis admiratione commotus pronunciaui, cum Ajacis morte ipsam quoque fabulam quodammodo emori et flaccescere, maximeque postremam partem a v. 1040. usque ad clausulam languere prae illis, quae antegressa sunt, id quomodo intelligi voluerim, dicam in Annot. ad illum ipsum versum; hoc autem loco, quae de Ajacis morte antiquitus tradita sunt, referre aggrediar. Ajacem igitur vim vitae suae attulisse communis fuit antiquitatis fama incertum an ab Homero, certe a Cyclicis suscepta, et dein-

ceps a Lyricis Pind. Nem. VII. 35. Tragicisque propagata, a quibus pauci dissentire ausi sunt; οἱ μὲν γὰρ φασιν ὅτι ὑπὸ Πάριδος τραφεὶς ἀπέθανεν, οἱ δὲ ὅτι χρησμός ἐδόθη Τρωσὶν πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν, σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτὸς, καὶ οὕτω τελευτᾷ Argum. in Aj. quod aliter tradit Eustathius p. 995, 6. eum ἀποσεισάμενον τὸν πηλὸν δύο ποιῆσαι κολωνούς. Hinc intelligitur in Sophronis testimonio ap. Demetrium Phal. c. CXLVII. θᾶσαι ὅσα φύλλα καὶ κάρφεια τοὶ παῖδες τοὺς ἄνδρας βαλλίζοντι, οἷον περ φαντὶ φιλάτας Τρῶας τὸν Αἴαντα τῷ παλῷ, multum errasse qui pro τῷ παλῷ substituerunt ῥοπάλῳ (sequutus est Blomfieldius in Fragm. XXVII.). Paridis sagitta Ajacem periisse tradidit Anticlidēs ad Lyc. 464. cui consentit Dares p. 189. ac fuisse etiā, qui Ulixem hujus facinoris reum agerent, apparet ex Ciceronis verbis de Inv. I. 8. *quid factum sit, potest quaeri hoc modo, occideritne Ajacem Ulysses*, quod e Tragicorum fabulis derivatum esse testatum facit Quintilianus IV. 2, 13. *ut in tragoediis quum Teucer Ulixem reum facit Ajacis occisi, dicens inventum eum in solitudine juxta exanime corpus inimici cum gladio cruento*. Suidas s. Παλλάδιον auctor est orta inter utrumque de Palladio lite Ajacem noctu interemtum, Ulixem in suspicionem caedis vocatum esse v. Dictys II. 139. IV. 114. Dio autem Chrys. ab Hectore in pugna occisum fabulatur Or. XI. p. 352. Ne cremaretur mortuus, obstitit deorum interpres Calchas Philostr. Heroicc. XI. 3, 721. cujus fabulae satis antiquus auctor est Lesches ap. Eustath. p. 285, 38. μηδὲ καυθῆναι συνήθως τὸν Αἴαντα, τεθῆναι δὲ οὕτως ἐν σορῷ διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως, quo fundamento superstructum est commentum de erutis ossibus Paus. I. 35. Sepultus autem est in litore Rhoeteo Quint. Cal. V. 654. apposita posthac statua, quam quum abstulisset Antonius, Rhoeteensibus ultro reddidit Caesar Augustus Strab. XIII. 890. C. Eustath. p. 666, 52. ubi pessime Ἀρατος scribitur pro Αὔγουστος vel Σεβαστός. Idemque Eustathius p. 313, 30. Ajacis μνῆμα καὶ ἱερὸν in Rhoeteo memorat. Sed jam prius inferias ei attulit Alexander Diod. XVII. 7. virtutem viri admiratus ab ipsis diis testatam,

quorum voluntate factum est, ut Achillis arma Ulixi nau-
 frago erepta tempestate ad Ajacis tumulum deferrentur v.
 Phot. Bibl. C. CXC. 249. et Epigr. Ἀδεσπ. CCCXL. et ex
 ipsius sanguine flos pullularet lugubris, quem Euphorio ap.
 Eust. l. c. et Schol. Theocr. XX. 28. (v. Meinek. p. 89.)
 multique praeterea alii celebrarunt, sed de genere plantae
 discrepant v. Linnaei Specc. Plant. p. 718. Omitto quae de
 Neoptolemi somnio Tertull. de An. XXVI. p. 565. et de
 spectro Ajacis in Epigr. Ἀδεσπ. CCCCLVI. 215. memoriae
 prodita sunt ab auctoribus novitiis. Sed illud animadversione
 dignius, quam sapienter his copiis usus sit Sophocles, nihil-
 que adsciverit nisi quod proposito aptum et conveniens erat.
 Quum igitur communis fama esset et ab Aeschilo ipso in ar-
 morum judicio confirmata v. ad v. 833. Ajacem hoc prae
 ceteris mortalium praecipuum et cum fratre patrueli, Achille,
 commune habuisse, ut in magna corporis sui parte vulnerari
 non posset v. Plat. Symp. p. 219. C. Juncus Stob. T.
 CXVII. 9. p. 448. Liban. Epp. CLXXII. 83. Sophocles hoc
 non magis significavit quam Homerus, miraculorum hujusmodi
 parcissimus, qui etsi nullum Ajacis vulnus memorat, tamen
 recte veteres affirmant ὅτι οὐκ ἄτρωτος καθ' Ὀμηρον ὁ
 Αἴας v. Schol. Ven. ad XIV. 406. XXIII. 821. Deinde
 quum non Cyclici solum sed etiam Homerus Od. XI. 546.
 Trojanos captivos judicii arbitros fecisset, id quoque poeta
 sciens prudensque praetermisit, ne culpa de Graecorum duci-
 bus ablata Ajaci justam irascendi causam adimeret. Neque
 decorum judicavit Minervam his immiscere controversiis,
 quam Ulixi litiganti velificatam esse Orpheus refert Lith.
 XVIII. 34. suspiciosum illum Homeri versum sequutus. Quam
 vero insulsum videtur, quod parvae Iliadis scriptor narrat ap.
 Schol. Arist. Eqq. 1065. exorta Ajacem inter et Ulixem de
 armis Achillis contentione Nestorem auctorem fuisse Graecis,
 ut mitterent aliquos sub Trojae moenia ὡτακουστήσοντας
 περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν ἡρώων· τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκού-
 σαι παρθένων διαφερομένων πρὸς ἀλλήλας, ὧν τὴν μὲν
 λέγειν, ὃ Αἴας πολὺ κρείττω ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, διε-
 χομένην οὕτως

*Αἶας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δῆϊόν τήτος
 ἦρω Πηλεΐδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς.
 τὴν δὲ ἐτέραν εἰπεῖν Ἀθηναῖς προνοία
 Πῶς ἐπεφωνήσω, πῶς οὐ κατὰ κόσμον εἵπες
 Ψῦθος;*

Prudens mehercule consilium et vere *νεστόρειον*! Illam in
 tuendo Achillis corpore pietatem *π*eteraque sua merita Ajax
 litigator ambitiosius quam virum agendo quam dicendo prom-
 tiorem decebat, praedicat apud Ovidium Met. XIII. 5. sq.
 Antisthenem Decl. p. 53. T. VIII. Libanium Decl. p. 1041.
 T. IV. Quintum V. 180—292. et Malelam p. 45. Sopho-
 cleus vero heros neque mortui a se defensi meminit neque
 jus affinitatis ab Homero praetermissae praetendere dignatur,
 sicut ille quem Attius in armorum iudicio sic loquentem in-
 ducit (Fragm. XIX. p. 180. ed. Both.)

nam me aequom est frui

fraternis armis mihique adjudicariet,

vel quod propinquus vel quod virtute aemulus.

sed arma Achillis tanquam debitum virtuti suae praemium
 sibi deposcit v. 441. Verum illud longum et verbosum jur-
 gium, quo Teucer primum paullo remissius cum Menelao,
 deinde fortissime cum Agamemnone contendit, totaque illa,
 quam mihi displicere dixi, causidicina, saltem excusatur
 exemplo eorum, qui primi hanc fabulam ad similitudinem al-
 tercationum forensium traduxerunt partibus inter Ajacem et
 Teucrum ita divisus, ut ille pro armis, hic pro fratre mortuo
 adversus Ulixem ejusque fautores contenderet. Ex Aeschyli
 tragoedia quae Schol. ad v. 190. profert

Ἀλλ' Ἀντικλείας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος,

τῆς σῆς λέγω τοι μητρὸς, ἣ σ' ἐγείνατο

multaque circa eundem sensum in Attii et Pacuvii reliquiis,
 in armorum iudicio ultro citroque jactata esse apparet. Ex
 eodem genere sunt quae Aristoteles ex Theodectis Ajace pro-
 fert Rhet. II. 23. p. 788. D. ὅτι ὁ Διομήδης προείλετο
 (in Dolonia) τὸν Ὀδυσσεά οὐ τιμῶν ἀλλὰ ἵνα ἦντων ἣ ὁ
 ἀκολουθῶν, quod ita argute dictum est ut facile tragicum
 Sophistam agnoscas. Idem p. 789. D. ἐν τῷ Αἴαντι τοῦ

Θεοδέκτου Ὀδυσσεὺς λέγει πρὸς τὸν Αἴαντα διότι ἀνδρειότερος ᾤν τοῦ Αἴαντος οὐ δοκεῖ. Ex quo et ex Antisthenis Libaniique declamationibus intelligitur hanc causam in ludis Sophistarum etiam atque etiam decantatam heroique simplicissimo personam gnavi caussidici impositam esse. Hinc conjecturam fecimus, quod in Vespae iudicio Coci et Pistoris v. 85. nominatur *lingulus Ajax*, hoc epitheton, si *lingulac* significet, illi propter has declamationes tribui, neque ob aliud a Juvenale VII. 115. *caussidicus Ajax* pro quovis litigatore dici. Sophocles vero, qui actionem iudicio jam transacto exorsus est, Teucrum facit pro honore fratris cum utroque Atridarum conflictantem. Sed fuisse etiam, qui in hac fabulae parte simulacrum actionum forensium insererent Teucroque accusatoris partes tribuerent, Ulixi rei, Quintiliani verba declarant, quae paullo ante apposui. Verum haec hactenus. Sequitur ἐπιπάροδας et Διχορία. Ed. Pr. *)

V. 866. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Dresd. B. πόνον πόνῳ. Quamquam eadem verba a Suida s. Πόνος proferuntur, Musgravius tamen pro πόνος vel πάθος scribendum esse censuit vel πλάνος, offensus perinde ut Bothius ejusdem verbi iteratione, cujus exemplum simillimum est Aesch. Pers. 1035. ὅσιν κακὰν κακῶν κακοῖς, sed creber usus in pronominalibus. Plato Menex. p. 249. C. πᾶσαν πάντων παρὰ πάντα ἐπιμέλειαν ποιουμένην. Demosth. p. 800, 13. ἅπαντας ἅπασιν πάντα τὰγαθὰ εὖχεσθαι. Synes. Prov. II. 116. A. πάντα πανταχοῦ πάντων κακῶν ἔμπλεα ἦν. Gorgias Hel. Enc. p. 95. T. VIII. ὅσοι δὲ ὅσους περὶ ὅσων ἔπεισαν. et p. 100. πολλὰ δὲ πολλοῖς πολλῶν ἔρωτα ἐργάζεται, ut Lucret. I. 814. *multimodis communia multis multarum rerum in rebus primordia multa*. Plato Parm. 160. B. οὐδενὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει. cf. Wytttenbach. ad Phaedon. p. 199. ac nonnunquam in ety-

---

*) Quare viris doctissimis ἡμιχόρια vocare placeat, quae ante ἡμίχοροι inscribebantur, minus pervideo; certe ἡμίχορος, sive adjectivum est. ὡδὴν significans, sive substantivum quale ἡμίκανκλος, analogiae non adversatur. v. Append.

mologica constructione ὃν ἐνδίκως ἡ δίκη δικάσασα κατε-
δίκασε Anonymus Suidae s. Διονυσίων. sed nullus Graeco-
rum tum effuse hac parechesi usus est, quam Comici Latini
*optume optumo operam dant optumam, mala malae male
monstrant* etc. Ed. Pr.

V. 867. Πᾶ, πᾶ — ἐγώ. Adverbium plerique ter, Dresd.
B. his scriptum exhibent, pars sine iota, ut Lecapenus, qui
haec verba affert in Gramm. p. 73.

V. 869. Κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.
Transscripsit h. v. Suidas s. Κούδεις. In Schol. Rom. duplex
affertur interpretatio: οὐδείς με οἶδε τόπος μεμαθηκότα
τὸ γεγονός, — τὸ συμμαθεῖν ἀντὶ τοῦ διδάξαι. Prius sine
controversia rejectum est, alterum probarunt Brunckius et
Abreschius in Misc. Amst. Vol. IX. 433. et Auctar. Dilucc.
p. 237. qui licet certa incertis misceat, tamen illud persua-
det, συμμαθεῖν habere docendi significationem. Ed. Pr.
Aliam viam institit Triclinius: τὸ συμμαθεῖν ἀντὶ τοῦ
γινῶναι, οὐδείς τόπος ἔχει τὸν Αἴαντα ὥστε ἐν τούτῳ
εὖρεῖν με κείμενον. a quo nihil discrepat Elmsleji ratio:
*μὲ συμμαθεῖν idem est quod ὥστε συμμαθεῖν, cujus con-
structionis exempla apud Tragicos reperiuntur singulis
paginis et in hac ipsa fabula non minus tria* v. 672. 804.
1060. Haec igitur tam crebra exempla, tamque in promptu
posita, neminem priorum attendisse credemus? Ego potius ve-
reor ne parum similia crediderint. Primum Sophoclea ista
ἡ νῦν ἐξίσταται τῇ ἡμέρᾳ φέγγος φλέγειν, σπένυσσάτε Τευ-
κρὸν μολεῖν etc. prorsus nihil distant a latinis: *Introiit vi-
dere quid agat, Non venimus vestros populare penates,*
quibus nemo efficiet item latine dici posse *nescio hoc te scire*
pro *nescio hoc, ideoque te docere non possum*. Ergo igitur
oportet aliquid interesse. Interest autem hoc, quod in omni-
bus locis, quos Elmslejus aut attulit aut afferre potuit, cum
verbo, cui infinitivus adhaeret, notio consilii, quo agitur, aut
copiae et opportunitatis, quae consequitur, arcte conjuncta
est, ut ἡ θύρα ἡ ἐμὴ ἀνέωκτο εἰσιέναι τῷ θεομένῳ Xen.
Hell. V. 1, 14. αὐτόματοι ποταμοὶ ζωμοῦ φέουσινται
σφῶν ἀρύνεσθαι Pherecr. Athen. VI. 269. D. κείσθω δόρυ

μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχνης Eur. Erechth. Fr. III. et vulgare illud προκείσθω πᾶσι σκοπεῖν, quibus in omnibus natura rei ipsa nobis subjicit illud ὥστε vel θελικόν vel ἀποβατικόν. Denique largiar dici posse οὐδεὶς ἐνταῦθα πλουτεῖ ἡμᾶς συννευπορεῖν, quanquam alienarum divitiarum non tam prompta est participatio quam aquae ex profluente haustus vel per januam apertam introitus. Sed multo durius est οὐδεὶς ἐπίσταται με ταῦτα συμμαθεῖν vel ὁ φίλος ἀλγεῖ με συνάχθεσθαι, propterea quod verbis sciendi et dolendi nulla actio subjecta est, cui vel propositam vel consequens sit ut alii idem sciant aut doleant, quod ὁ δεῖνα. Quod si constructionis, quam Elmslejus praeoptavit non ut magis speciosam sed ut unice veram, nullum geminum exemplum sed tantummodo simulacra quaedam proferri possunt, quidni iis, qui verbum συμμαθεῖν pro condocesfacere accipiunt, itidem ad similia provocare liceat? Jam vero sermo graecus abundat verbis ambiguae potestatis, quae significationem transitivam vel intransitivam cum factitiva conjunctam habent. Ac de primitivis quidem hujus generis quum ad v. 40. dictum sit, hoc loco de paragogis dicetur. Horum ea, quae cum μανθάνω communem terminationem sortita sunt, unius significationis terminis contineri solent, sive transitiva sunt ut θηγάνω, λιμπάνω, sive intransitiva ut ὀλισθάνω, δαρθάνω, sive factitiva ut οἰδάνω, ληθάνω, quanquam fieri potest ut postremum aliquando diversas significationes, quae cum λήθω, ἐπιλήθω, λέλαθον, conjunctae sunt, uno vinculo complexum sit. Quae autem verbo, de quo quaestio est, simillima videntur, αὐξάνω καὶ βλαστάνω ¹⁾ ea jam prius

1) Θεός ἀμπελον ἐβλάστησε Nonn. XXXVI. 356. *Πεὶ Κορυβάντων ἐκ χθονός ἀνεβλάστησε γενέθλην XIV. 26. οἰδηρός Ἀθήνην πατρῶων ἀνεβλάστησε καρήνων Coluth. 180. δύναμις πάντα αὖξει καὶ τρέφει καὶ βλαστάνει Hippocr. de Alim. p. 25. T. II. Si vero res, quae ipsae germinant, aliquid ex se germinare dicuntur, ut Aretae. Cur. Ac. II. 3, 266. ἡ αἰσθησις ἐξεβλάστησε τὴν φνῖν, Hippocr. l. c. p. 17. ἡ τροφή ἐξεβλάστησε τὴν ἰδίην ἰδέην, Themist. Stob. Flor. I. 87. p. 84. τὰ πάθη παραβλαστάνει τὰς κακίας, tum non necesse est huic verbo factitivam tribuere potestatem, sed accusativus additur κατὰ τὸ σημαυόμενον.

significavi cum verbis crescendi consocianda videri, quae quum plerumque transitiva sint, reflexione ad subjectum speciem neutralium sibi induunt. Hinc progredimur ad verba in αινω, quorum unum οσφραίνω, sicut correlata γεύω et πιπίσκω, factitivae potestatis terminos non egreditur ²⁾, cetera pleraque modo intransitiva sunt, modo factitiva: δαιμάινω, κυμαίνω, οιδάινω, οργαίνω v. Matthiae ad Eur. Alc. 1116. ac maxime verba ab adjectivis propagata inter utrumque nutant, αργαίνω ³⁾ αυαίνω ⁴⁾ γλυκαίνω ⁵⁾ λορδαίνω, ύγιαίνω ⁶⁾ χωλαίνω, postremo λευκαίνω et μελαίνω ⁷⁾ quibus hoc cum

Illā enim non proprie dicta sunt sed per translationem: *floris instar vel quasi efflorescens profert* cf. Adnot. v. 376. Neque magis huc pertinent quae actionis intransitivae effectum significant, Θήβας ἀνωλόλυνξα Eur. Bacch. 24. *jubilando excitavi*, non ut *ἀναγορεύειν τινά* Orest. 582. nam simplicia ipsa discrepant, sed ut nos dicimus *einen aufschreien*, *aufklären*, et Graeci *συμβοᾶν* pro convocare.

2) Γλήχωνι αὐτὸν ἀποσφραίνει Lucill. Epigr. XCVIII. μήκανος φύλλα ὀσφραίνει (αὐτοῦς) καὶ ὑπνώσονται Galen. Comp. Med. sec. Loc. IV. 795. T. XII. τοὺς βουλιμιῶντας ἀνακτησόμεθα ὅξει ὀσφραίνοντες Eupor. I. 10, 374. T. XIV. ἐὰν κόριον προσοσφραίνης αὐτόν Geopp. XIX. 2. κόρεις θλάσας προσόσφραине τῷ ζῳῳ XIII. 17.

3) Utriusque significationis exempla exhibent Lexicographi, sed intransitiva, quam ut secundariam transitivae postponunt, multo est frequentior.

4) Hippocr. de Morb. Mul. I. 630. T. II. δεῖ τὰς ὑστέρας ἀναστομῶσαι καὶ αὐαίνειν, mox vero ὑστέρας αὐαινοῦσας dixit intransitive p. 639. Idem λορδαίνειν et ἀπομυλλαίνειν absolute usurpavit.

5) Herodian. Epimm. p. 80. τὴν πηγὴν πικρὰν οὖσαν ἐγλύκανεν ὁ Μωνοῆς. Hippocr. de Nat. Puer. I. 413. τὴν ἐκμάδα ὁ ἥλιος γλυκαίνει.

6) Hipp. de Morb. Mul. I. 625. et 655. et de Nat. Mul. p. 541. μελεδαينوμένη ἐν τάχει ὑγιαίνει. Philostr. V. Ap. I. 10, 11. ὑγιάνας sanatus. Artemid. III. 39, 180. οὐδὲ τῷ ὑγιαίνοντι λέγει τις, ἀναρρώσεις (ἀναρρώσει) καὶ ὑγιανεῖς, sed active Dicaearch. Descr. Pelii p. 30. Huds. ὁ φλοῖος τοὺς κοιλιακοὺς ὑγιαίνει, et Clemens Cohort. I. 8.

7) Μελαίνει nigret vel nigrescit Plat. Tim. p. 83. A. Theophr. de Ign. 50, 123. Philodem. Ep. XV. Plutarch. de prim. frig. XIII. 109. T. XIII. sed μελαίνουσι denigrant Aelian. H. Ann. XV. 11. Galen. de Comp. Med. Locc. I. 3, 439. T. XII. De homerico μελάνει disceptant veteres, utrum valeat μελαίνεται an, ut Aristarchus voluit, μελανοῖ. Quin praesens sit, nemo dubitavit, neque illis suboluit, quod Buttmanno ad Arat. 836. qui statuit a μέλας nullum verbum nisi circumflexum duci

quibusdam aliis verbis colorem significantibus commune est, ἐρεύνθω ⁸⁾, πορφύρω, φοινίσσω, nigro, purpuro, rutilo etc. Neque abest haec ambiguitas a ceteris verborum terminationibus, ἀνιάζειν, θηλάζειν, συμβιβάζειν ⁹⁾, στασιάζειν, συνουσιάζειν ¹⁰⁾, γνωρίζειν ¹¹⁾, ἐλληγνίζειν ¹²⁾, ἐλπίζειν ¹³⁾, ἀρμόζειν, θαρσύνειν ¹⁴⁾, πλῆθύνειν ¹⁵⁾, σκληρύνειν ¹⁶⁾,

posse; quum vero praeter μέλας, μέγας et τάλας nullam extet adiectivum in ας mobile, atque horum trium unum μέλας verbo ortum dederit, quomodo affirmari potest a μέλας non μελάνω sed μελανέω oriri? Bernhardy contra ad Dionys. p. 820. μελανέω repudiat, soliusque participii usum, τὸν μελανεῦντα, ἢ μελανεύσα, poetis Alexandrinis concedit, quin hoc μελανεύσα cum παιδοῦσα et τεκνοῦσα comparat, inconvenientia jungens. Pro χλωρόν καὶ μέλαν ἔόν Hipp. Progn. p. 90. T. I. Galenus in Gloss. s. h. v. μελανόν in quibusdam libris legi testatur; φύλλα μελανοῦντα Theophr. de Ign. 50, 723. ὅτα μελανοῦντα Geopp. XIX. 2, 1211. τὰς μελανούσας τρίχας Xenocrat. V. 35, 19. qui crebrior participii usus non plus mirationis habet quam quod gemmans, stellans, radians, viridans pro adiectivis saepissime usurpantur, raro alia tempora modique.

8) Τὸ πρόσωπον ἐρευνθεῖ Hippocr. de Morb. Mnl. p. 302. T. II. φύσει ἐρευνθὸς ὢν ἐρευνθεῖ (sic) μᾶλλον Lucian. Neron. §. 7.

9) Photius et Timaeus Συμβιβάζσαι, εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν, sed auctor non extat v. Rudolph. ad Ocell. p. 277. Schneider. ad Plat. Civ. T. II. 214.

10) Xenoph. Eph. II. 9. τὴν Ἀνθίαν τῷ οἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενοεῖ, sed suspectum Hemsterhusio, cui non succurrebat Theophylact. Simoc. Hist. IV. 6, 98. περόνας πρὸς συνουσιάζας.

11) Vid. Toup. ad Longin. p. 278.

12) Thomas M. ἐλληγνίζω οὐ μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ ἄλλον. Pindarum ἐρίξαι dixisse pro εἰς ἔριν κινήσαι Eustathius refert Opusc. X. 56, 95.

13) Grammaticus Hermannii p. 350. ἐλπίζω ἀμετάβατον καὶ ἐλπίζω ἀντὶ τοῦ εἰς ἐλπίδα ἄγω. Thomas Ἐλπίζω οὐ μόνον τὸ προδοκᾷ ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω, sed apud auctores, quibus nituntur, ἔλπω legitur et ἐπελπίζω, quod ut ἀπελπίζω lege compositorum utramque significationem complectitur v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 89.

14) Ἀναθαρούνειν neutraliter Plutarch. V. Lucull. XIV. 296. Idem videtur V. Cat. Maj. XX. 416. τὰ δυνάδη καὶ τραχύνοντα τοῦ ποταμοῦ pro ταραχύνοντα posuisse.

15) Ap. Dion. Cass. VI. 2. p. 809, 22. τὴν πατρίδα συμπληθύνετε Sturzium correxit συμπληθύνετε scriptoris usum sequens; sed συμπληθύνειν transitivum est apud Herodotum. v. Toup. ad Longin. p. 356.

16) Σκληρύνει Hippocrates in Epidem. et Aphorr. saepius pro σκλη-

ἀληθεύειν ¹⁷⁾, βακχεύειν ¹⁸⁾, βασιλεύειν ¹⁹⁾, δημοσιεύειν, στρατεύειν ²⁰⁾, χωλεύειν, φυγαδεύειν ²¹⁾ cum composito ἀπεχθαίρειν, de quo supra diximus. Ex ceteris classibus huc pertinent ἀχλύω ²²⁾, ἡμύω ²³⁾, βροιάω, γανῶω ²⁴⁾, θοινῶω ²⁵⁾, λωφῶω, ἐνδιάω, ἀλγέω ²⁶⁾, ἀρθμέω, ἐρωέω,

ροῖ, semel pro σκληρύνεται ut videtur, usurpavit, ἡ γαστήρ ἐπαίρεται καὶ σκληρύνει de M. M. II. 767. sed quod paucis interjectis sequitur, ἦν μὴν ταῦτα πάντα, et p. 784. ἦν ὁ χρόνος μὴνὴν hoc verbum etsi absolute positum est, tamen a transitiva significatione nihil remittit sed dicitur ut μὴ μὴνῶω v. Bos. Ell. p. 255. Schaefer. ad Dion. p. 368. et latinum *ne longum faciam*.

17) Lucian. Adv. Ind. §. 20. ὡς ἀληθεύοις τοὺς ἐπαίνοὺς αὐτῶν. Saturn. §. 9. τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι ἄν. Sic et Philostr. Jun. Imagg. VIII. 874. saepiusque Thucydides.

18) Procl. H. II. 11. βακχεύσατέ με. cf. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. X. 6, 189.

19) Grammaticus Hermannī p. 392. βασιλεύω ἀντὶ τοῦ βασιλέα ποιῶ, quod unde sumtum sit, apparet ex Syntaxi adjuncta Etym. Gud. p. 589. τὸν νῖδ' Κλεῖ ἐβασιλευσεν ἀντὶ τοῦ βασιλέα ἐποίησε. Sed Ctesiamī c. XIII. ita loquutum esse ex eclogis Photii editores falso colligunt.

20) Synes. de Regn. p. 5. σὲ μὲν στρατεύει τὸ βασιλεύειν. Dionys. Rhetor. VI. 336. T. V. ζητεῖ αὐτοῖς ἐστρατεύσαι. Orig. c. Cels. VIII. 797. O. οὐ δὴ ποὺ τοὺς ἱερεῖας στρατεύετε. Schol. ad Philostr. Her. p. 391. ἐστράτευσε τοὺς ἐν ἡλικίᾳ. Appian. Civ. I. 42. τοὺς δούλους ἐστράτευσε cf. Schweighauser. ad L. II. 141. Idem L. III. 45. τὴν ἑλὴν πρὸ τοῦ ἄστεος στρατοπεδεύσας.

21) Φυγαδεύειν exulem esse significat Hippocr. Epid. VI. 631. T. III. Polyb. X. 25.

22) Nonn. IV. 368. ἤχλυσεν αἶγλην. Themist. Or. XI. 144. C. οὐδ' ἂν ὁ θυμὸς αὐτοῦς ἐπαχλύσει. Sext. c. Rhet. p. 213. ἐπήχλυσε τὴν συμβουλίαν. Gregor. Naz. Carm. XIII. p. 87. C.

23) Transitive significationem tuentur veteres Grammatici et vulgata lectio oraculi Paus. X. 9, 5. quo accedit homericum ὑπεμνήμυκε et primitivum μύω cf. Wernick. ad Tryph. p. 35. sq.

24) V. Voss. ad Arat. v. 189.

25) Eur. Ion. 982. οὐ πατήρ θοινῶ φίλους.

26) V. Schneideri Lex. Gr. Suppl.

Sophocl. Ajax. Ed. 2.

θαμβέω²⁷⁾, θαρσέω, ἡχέω²⁸⁾, πονέω²⁹⁾, ταλαιπωρέω³⁰⁾. Non retuli in hoc numero composita, velut ἐπελπίζω, καταμεθύω³¹⁾ et cetera ob eam rationem quam ad v. 40. attuli. Item praetermisi ex simplicibus ἀλεινέω³²⁾, πελάζω, ἐθίζω, ἐγγίζω, δεδίσσομαι, ὀρμέω, aliaque, quae si accusativum regunt, suam et propriam vim obtinere, si vero absolute posita sunt, ad subjectum suum reflecti videntur; quod idem de aliis nonnullis suspicari licet; velut λωφάω, si proprie significat desinere, verbis ambiguis recte a nobis adnumeratum est, si vero propriam et nativam habet liberandi significationem, reflexivis adscribi oportebit. Denique non diffiteor, quod caput

27) Hoc nititur admodum incerta lectione versuum Ibyci Athen. XIII. 601. B. Sed auxiliatur Hesychius θαμβεῖ ἐκπλήττει, et passivum θαμβεῖσθαι, et nomen θαμβήτειρα terrificam significans.

28) Theocr. II. 36. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄξει, fac sonare, cui Kiesslingius ad h. l. et Heldius ad Plut. Tim. 435. prope apponunt tanquam similia κόσσυφοι ἡχοῦσιν ποικιλότραυλα μέλη, dulce sonant tenui gutture carmen aves, neque animadvertunt aves ipsas sonum edere sed mulierem Theocriteam, quae rhombum aeneum impellere jubetur, ipsam non sonare. Non magis huc pertinet Nonn. XVI. 371. πηγὴ λευκὸν ὕδωρ κελάρυζε, et quae in Adn. ad h. v. prima attuli; sed conferri poterit δονπήσεις κόπην Joann. Ep. X. Anall. III. 13. remum cum strepitu ages.

29) Ποιεῖ pro πονεῖν ποιεῖ legitur apud Pindarum, Anacreontem et saepius ap. Hippocratem, μὴ διάρροια πονήσῃ μιν de M. M. I. 658. πάντα μιν μᾶλλον πονήσῃ p. 621. 625. 665.

30) V. Priscian. Inst. XVIII. 28. p. 257. Thomas M. s. v. eademque significatione καταταλαιπωρεῖν τινα δεσμοῖς Theophyl. Sim. Hist. V. 1, 120. C. Incertiora sunt θεωρήσασα τοῦμὸν ὄμμα Soph. Oed. C. 1083. ταρβήσουσα βροτούς Lycophr. 1177. ubi Bentlejus ταρμύσσουσα, Hermannus ad Hec. p. 140. ταρβήσσουσα corrigit. Ob eandem causam omisi Aesch. Suppl. 901. οὐ μ' ἐγήρασαν τροφή.

31) Thomas Μεθύω ἀμεταβάτως, καταμεθύω δὲ ἕτερον. Pro passivo μεθύσκειν in Alcaei Fragn. IV. 14. jam Buttmannus μεθίσθην correxerat; sed ὁ ἀνὴρ μὴ μεθύσκειν Hippocr. περὶ ἀφόρ. p. 12. T. III. μεθύσας ebrius Nonn. XXVIII. 211. pro μεθύων, et Galen. Comm. III. in Prorrh. I. 123. p. 776. T. XVI. ὃς ἐμέθυσε perperam pro ἐμέθυε scriptum. De ἀναβιοῦν v. Suid. s. v. et Jacobs. ad Aelian. p. 77. de ἀναζωπυρεῖν Corais et alii apud Heldium ad Plut. Timol. p. 444.

32) v. Jacobs. ad Aelian. p. 306.

est hujus quaestionis, utra sit in quoque verbo notio principalior, transitiva an contraria, id plerumque nullis rationibus demonstrari posse sed exemplis nos duci ad suspicandum plerumque paucis aut novitiis aut controversis. Nam terminatio ipsa indicium nullum praebet; ἐπιβάσκειν factitivum est, διαβάσκειν et περιβάσκειν neutralia, ποάζειν res diversissimas, herbescere et herbas evellere significat, νωτίζειν dorso onus subire, dorsum tegere, fugere, fugare, μυθητεύειν discipulum esse et discipulis erudiendis operam dare, sicut λοχεύειν parere et puerperam curare, νοσηλεύειν aegrotum curare ³³). Sed si tamen in unam aliquam partem exempla plurima propendunt et luculentissima, in ea verbum ipsum quasi natum dicimus, et proinde illas actionis vicissitudines et conversiones, quantum fieri potest, nominum varietate distinguimus, transitivas, intransitivas, retransitivas, factitivas vocitantes. Jam ut ad propositum me referam, postremi generis exempla non admodum multa sunt, ὀσφραίνω, πιπίσκω, aliaque in ἰσκω et υσκω; plurima vero, ut supra ostendimus, factitivam et intransitivam complexa eaque omnes fere terminationes pervagata, αἰνώ, υνώ, αζώ, ιζώ, αώ, εώ, ευώ, praeter ανώ, quod fortuitum videri potest. Si quis tamen verbo μανθάνω hanc licentiam concedere vereatur ob eam causam quod, quum ipsum tritissimum sit, tamen nusquam aliud quam discere significet, equidem fieri posse arbitror, ut poeta in vocabulorum usu multiplex et varius significationem illi attribuerit propriae et usitatae ita affinem, ut in plerisque linguis docendi et discendi notio aut eodem aut consimili notetur sono. Ac ne huc quidem confugerem, si ceterarum hujus loci interpretationum una esset ita confirmata, ut nihil dubitationis relinqueret. Elmslejanam illam, quae eadem Tricliniana est, Hermannus quoque sequitur sed correctione quadam adhibita, verba poetae ita explicanda dicens οὐδεὶς τό-

33) Si quis modo verborum νοθεύειν, τυμβεύειν, νυμφεύειν, προσβύειν, χειρσεύειν, significationes consideret, fixos a Grammaticis terminos (v. Buttmann. Gramm. §. 119, 2.) nulli usui esse reperiet.

πὸς ἐπιστάμενος ποιεῖ με συμμαθεῖν. Neque ego rejicio, sed exemplis istis parum confirmari arbitror.

V. 870. Ἰδοὺ, ἰδοὺ, δοῦπον αὖ κλύω τινά. Herman-
nus ἰδοὺ semel scribendum esse docuit, quo hic versus adae-
quatur ei, qui hujus hemichorii secundus est πᾶ, πᾶ. Pro
δοῦπον γὰρ αὖ, quod Turnebus cum codd. novitiis edidit,
Brunckius revocavit Aldinam lectionem δοῦπον αὖ.

V. 872. Κοινόπλουν ὁμιλίαν. Jen. παρῥησίαν, quod
videtur indicium esse diversae lectionis παρουσίαν ex El.
1104. κοινόπουνν παρουσίαν. Accusativus pendet a notione
verbi ὀρῶμεν, quae imperativum ἰδοῦ sponte consequitur.
Male Elmslejus in Add. ad Heracl. 693. post ἡμῶν γε com-
ma posuit, poetam a genitivo ad accusativum transivisse exi-
stimans. Νηὸς Aug. C. quod probatur minus v. Elmslej.
ad Med. 510. Ex seqq. verba τί οὖν δὴ πᾶν ἐστίβηται
excerpta sunt in Anecd. Bachm. T. II. 357.

V. 876. Πόνου γε πληθος. Jen. et Mosq. B. πόνων γε.

V. 877. Ἄλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν.
La. Lb. ΓΑ. Dresd. A. Aug. B. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ, quod
placet Elmslejo. In cod. Γ. super μὲν scriptum est μοι.
Pro βολῶν, quod in Anecd. l. c. legitur, La. βολῆς, altero
superscripto; μολῶν Δ. Dresdd. et Ald. μολών Triclin. quod
Schol. Jen. interpretatur ἐλθών. Eur. Or. 1263. τρίβον τὴν
πρὸς ἡλίου βολάς. Joseph. Antt. XV. 11; 782. κατὰ ἡλίου
βολάς, orientem versus; τετράφθαι πρὸς ἀκτῖνα Philostr.
V. Ap. VI. 4, 233. quod Suidas interpretatur πρὸς ἀνατο-
λήν. Dionysius v. 231. ἐς ἀνγάς, ad radios Priscian. Perieg.
526. Id vulgo dicitur πρὸς ἀνίσχοντος ἡλίου, ut opposita
regio πρὸς δυσμῶν, cum contraria praepositione οἱ ἀφ'
ἡλίου Αἰθίοπες Herodo. VII. 10. sine praepositione Home-
rus οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνίοντος [quod
Bernhardy Synt. p. 137. permixte cum dissimilibus tractat]. Ed. Pa.

V. 879. Τίς ἂν δῆτά μοι. Sic Hermannus scripsit;
codd. τίς ἂν δὴ μοι, unde Brunckius δὴ ejecit.

V. 880. Ἀλιαδῶν. Bar. AB. Mosq. B. Dresd. B. Δ.
ἀλιαδῶν. Codex Gregorii Dial. dor. §. 32. p. 226. τὰς γε-
νικὰς τὰς εἰς ὧν ληγουσας διὰ τοῦ ἀν' προσφέρουσι, καὶ

Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι ἀλιαδῶν. Etym. M. Ἀλιάδες, ἐναλοι, οἱ διὰ θαλάσσης πλέοντες, cujus parapegmatis pars posterior ad Ἀλιάδαι pertinet. Hesychius Ἀλιάδων, ἐνάλων, quod si ex hoc fabulae nostrae loco sumtum est, recte faciunt qui ἀλιαδῶν corrigunt. Eodem errore Ἀσκληπιάδων scribitur in Photii Epist. CLXX. Ῥωμυλίδων in Thalli Epigr. II. 150. T. II. Ἀλωάδων Philostr. Heroicc. p. 36. Boiss. Ἡφαιστιάδων Diog. La. III. 41. cujusmodi vitia alia sustulit Berglerus ad Alciphr. I. Ep. 2. neque ea defendi licet lectione aliquot oodicum in Dionys. Per. 1039. πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Κασπιαδῶν, aut ea quam Heinsius Ausonio inseruit Griph. v. 30. et lyrici vates numero sunt *Mnemnidarum*. In contrariam partem peccant Δικαιδῶν νήσων Steph. s. Οἰνώνη, et ap. Basilium de Mirac. Thecl. L. I. 140. τῶν κητιδίων (scr. Κητιδείων) τούτων καὶ εὐπατριδῶν γυναικῶν. Neque enim, si Pracopius Hist. Arc. XVI. p. 47. (p. 120. Orell.) praedicato diversum a subjecto genus tribuit: λογισαμένη εἰ εὐπατρίδης ἢ γυνὴ καὶ βασιλὶς εἴη, idem licuit facere epitheto. Vitiosa est notatio τὰς εὐπατρίδας Dio Cass. XLVI. 45. p. 482. et τῆς εὐπατρίδος Νηρηίδος Eur. Iph. A. 1064. quod apparet ex καὶόπατρεις, ὁμόπατρεις (addendo Lexicis ex Eust. p. 471, 18.) et ex regula ipsa v. Etym. M. s. Ἑλπις. Redeo ad Sophoclem. Scholiastes: ἀλιάδαι οἱ παῖδες τῶν ἀλιέων ἤγουν οἱ ἀλιεῖς ὥς Ἀσκληπιάδαι οἱ ἱατροί, quod aptum foret exemplum si medici Ἀσκληπιοί vocarentur. Quod autem Grammatici praecipiant οὐ ποιοῦσιν ἀπὸ προσηγορικῶν πατρωνυμικά Etym. M. 554, 40. id, si ad formam patronymicorum referimus, poetas non servasse multis constat exemplis, quorum prima reperiuntur apud Lyricos. Alcaeus Fragm. VI. p. 16. Pittacum ζοφοδορπίδαν vocavit, quod alibi ζοφοδορτίας scribitur ut σπουδαρχίδης et σπουδαρχίας Anecd. p. 63. Pindarus Neptunum ἐννοσίδαν Pyth. IV. 58. et 307. cui nihil simile est praeter ludicrum nomen ὄφρυανασπασίδης Epigr. Ἀδεσπ. CX. neque tamen iccirco a nomine δᾶ insolita Graecis ratione compositum dicam. Συκοτραγίδης ex Hipponacte et Archilocho affert Eustathius p. 1828, 12. eamque terminationem

Grammatici dialecto aeolicae adscribunt: *Αιολέων ἴδιον τὰ ἐπίθετα πατρωνυμικῷ τύπῳ φράζειν* Schol. Acharn. 602. cui apprime convenit *ῥεθομαλίδαι* ab aeolico *ῥέθος* compositum v. Hemsterh. ad Hes. s. *Ἰδομαλίδαι*. Laconica sunt *πολυχαρίδης* ap. Aristophanem, *Ὀδοντίδης πολυφάγος* et *Κρονίδαρ πολυέντης* ap. Hesychium. Sed manavit haec consuetudo longius. Apud Tragicos praeter *ἀλιάδης* legitur *κοιρανίδης* Antig. 940. et *θεοὶ οὐρανίδαι* Eur. Phoen. 837. quo loco non Coeligenae, qui ab Hesiodo dicuntur, sed coelicolae significantur, oppositi inferis. His succedunt Comici; Pherecrates, qui nomen *κλεπτιδης* fabricatus est Poll. VIII. 34. et Aristophanes, qui plurima hujus notae procudit: *σπονδαρχίδης* ¹⁾, *μισθαρχίδης*, *στρατωνίδης*, quibus addatur *ὁ παρὰ Μενάνδρῳ βοϊδης*, ὅ ἐστι *πρᾶος καὶ ἐνὶ θηης* Fragm. p. 295. Ex iisdem fortasse fontibus derivatum *βουλοκοπίδαι* Anecd. p. 221. quemadmodum Solonis familiares *χρεωκοπίδαι* dicti sunt Plut. V. Sol. c. XV. Alcibiadis *Ἐρμοκοπίδαι*, ac nescio an Philoxeni cognomen *Ἵπερτονίδης* Poll. IV. 65. et *φθειροκομίδης φθειρῶν γέμων* Hesych. indidem fluxerint; *λοπαδαρχίδης* extat in Epigr. unde *ὀφρυονασπασίδης* protuli; *γραμμοδιδασκαλίδης* in Timonis versibus Athen. XIII. 588. B. *σταφυλοκλοπίδης* Anth. Pal. IX. n. 348. *δραπετιδης* Mosch. Id. I. 3. *οἱ φιλογαστορίδαι* Gregor. Naz. Carm. CCXXI. 412. T. IV. Bibl. Gall. Atque haec quidem joci et opprobrii causa ficta sunt; nec sine contumelia Syracusis delatores, quos Hiero induxit, *προσαγωγίδαι* vocati ²⁾. Sed hac nota carent deorum epitheta, Herculis *Βοαγίδας* Lycophr. 652. Liberi Patris *Ἡμερίδης*, quod Vossius ad Arat. 1138. minus recte interpretatur; *Οὐρανὸς ἀκμονίδης*

1) Hinc sumserunt Liban. Epist. CCCXCIV. p. 201. Gregorius Naz. de V. S. p. 23. (ubi adscripta est glossa marginalis *φιλαρχίδης*) et Eustath. p. 199.

2) Plutarchi auctoritate motus Schneiderus in Arist. Pol. V. 11. (9, 3.) *αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι* in *οἱ ποταγωγίδαι καλούμενοι* mutavit Comm. p. 348. assentiente Boeckhio Nott. Crit. ad Pind. p. 449. Neuter adhibuit Photii glossam *Ποταγωγίδες φάνται ἢ μνηνται*, quae si accurata est interpretatio, sequitur sane viros huic negotio delegatos sed opprobrii causa feminine appellatos esse *lenas*.

id est ἀνάματος Antimach. Fragm. XXIV. idemque deus εὐφρονίδης Append. Epigr. CCLXXXI. cui contrariam habet potestatem δυσμενίδης Aelian. V. H. III. 7. Στρατηγὸς ἡγεμονίδης II. Macc. XIII. 24. ἡσυχίδας δόμος Synes. H. VIII. 31. πενθερίδης socer Epiphan. de Pond. et Mens. p. 170. D. Alia ex ignotis loculis promunt Grammatici; αἰολίδας τοὺς ποικίλους Anecd. p. 361. qui alibi αἰολίαί vocantur; γηγυρίδαι, οἰκτροί Hesych. quo loco νηγυρίδαι scribendum videtur, ut infra νηγυρίζοντα, θρηνοῦντα, idemque Ἐμμορίδαι, μέτοικοι, qui vel propter ἔγκτησιν ita dicuntur vel ut coloni partiarum id est ἐπίμορτοι, et Πραξιεργίδαι οἱ τὸ ἔδος τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες, quod restituendum est Jo. Lydo de Mens. III. 21, 118. πραξιεργαί ἐκαλοῦντο οἱ ποντίφικες ὡσανεὶ τελεσταί. Latina hujus generis vocabula continentur Satyrographorum et Comicorum finibus, stoicída, rapacída, oculicrepída, plagipatída, pultiphagonides, et ceteri sales Plautini. Terminationis αδης unum est exemplum communi usu tritum γεννάδας, dorice signatum neque omnium casuum particeps, cetera aut glossematica ut γυγάδης insolentius a nomine proprio ductum v. Wernsdorf. ad Himer. XIX. 267. ῥηχιάδαι ἢ ῥηχάδαι οἱ τοὺς καταδίκους εἰς ῥαχίας βάλλοντες Phot. a quibus non multum distant qui ῥαχισταί vulgo nominantur; γαιάδας ὁ δῆμος ὑπὸ Λακωνῶν Hesych., aut ludicra, ut ζηταρετησιάδης Anthol. ἄλωπεκάδης πανοῦργος Etym. M. ἀρχογλυπτάδης idem et Eust. p. 211, 2. ῥακιοσυρῶραπτάδης et στωμυλιοσυλλεκτάδης Arist. Rann. 849. ³⁾ quibus assimilatum est proprium Μαριλάδης Acharn. 629. ⁴⁾ Hinc levi declinatione distant vocabula plebeja in αδους, ἐμπληκταδοῦς, τηθελαδοῦς, de

3) Hesychius Ληιάδης, αἰχμάλωτος, nisi ληιάδες, αἰχμάλωτοι scripsit. Idem Πατρόθεν πορδακάδαι, ὅτι πατέρων εἰσιν ὄνων οἱ ἥμιονοι, scilicet πορδακάδαι.

4) Homericum Λεξιάδης nonnulli perperam pro δεξιός acceperunt v. Schol. II. VII. 15. parique errore Ἀρμονίδης pro patronymico, ut Phe-mius Τερπιάδης, Polyneus Τεκτονίδης. Sed illud andronymicum est ab Homero ex tempore fictum, ut Ναυβολίδης Od. VIII. 116. et Φιλομη-λειδης, de quo in Dissert. de Praecc. Euphon. dicitur.

quibus dixi ad Phryn. p. 299. (add. Herodian. π. Μον. p. 21.) patronymicum *Μαμαδεύς* et patronymici simile *Ἐργαδεῖς*, una antiquarum tribuum Ionicarum, qua, ut Strabo et Plutarchus ajunt, τὸ ἐργατικὸν continebatur. His si addidero nomina affinitatium *ὑδοῦς*, *θυγατριδοῦς*, *ἀδελφιδοῦς*, *ἀνεψιαδοῦς*, et quae in *ιδεύς* exeunt partim eadem significatione ut *ὑιδεύς*, pars animantium patronymica ut *γαλιδεύς*, *λεοντιδεύς*, deinde patronymicorum hypocorismata *Αἰακιδεύς* Etym. M. s. v. *Μαιαδεύς* ἢ *Μαιάδης* τῆς *Μαίας* υἱός Nicomach. ap. Phot. Bibl. CLXXXVII. p. 239. cf. Corais ad Isocr. p. 317. *Ἐρωτιδεύς*, *Χαιριδεύς*, postremo gentilicia et localia *Ἰλιάδης* Eurip. *Σικελίδης* Theocr. *Ἰταλίδης* Callim. *Maenalidae* Avien. Descr. v. 311. et quae Stephanus subministrat, *Ἡλιάδαι* et *Ἰδγῖδαι* pro *Ἡλεῖοι*, *Ἰδαῖοι*, haec igitur omnia si quis perlustret ex ordine collocata, clare perspiciet hac terminatione gentilitates, affinitates, nativasque similitudines declarari, sed ita, ut diversae rerum species vocalium vicissitudine inter se distinguantur. Sed quia hujus formationis initia a Lyricis repetivimus, adjiciendum est, quod e Schol. ad Il. 'P. 324. discimus, fuisse qui hanc patronymicam appellativorum formam Homero ipsi tribuerent: τὸ κῆρυκι Ἡπυτιδῆ τινὲς πατρωνυμικῶς (adde οὐκ εὖ) ἀπὸ τοῦ Ἡπύτης γὰρ Ἡπυτάδης ὤφειλεν. Ἔστιν οὖν παραγωγὸν ἀπὸ τοῦ ἥπύτα κῆρυξ. Cur igitur noluerunt ab Ἡπυτος arcessere, ut Passovius, et ut Virgilius ipse? Primum quia meminerant homerici ἥπύτα κῆρυξ, deinde quod Ἡπυτος nec legitur apud poetam, nec ut cetera andronymica in *τος*, *Αἴπυτος*, *Ἐλατος*, *Εὔρυτος*, *Ἐχετος*, *Ἰφιτος*, *Κτέατος*, *Λήϊτος*, *Νήριτος* etc. etymon evidens habet; quae rationes ut nobis angustiores videantur, apud severos illos ne dicam superstitiosos homerici sermonis exactores certe plurimum valuerunt; his satis fecisset Ἡπυτάδης nam sic terminari solent patronymica a nominibus in *ης*, *εας*, *ευσ*, *ιος*, *ων* profecta ⁵⁾ v. Etym. M. 554, 58. Gudian. p. 465, 56.

5) *Ἀργεάδης*, *Ἰπποτάδης*, *Κεάδης*, *Μεγάδης*, cujus origo est *Μίγης*, et quae propter longam penultimam producta sunt *Ἀρχισιάδης*, *Θεοσιά-*

Sed quum ἡπντιδης praeferunt, δραπετιδης et similia spectantes, certe versuram faciunt; nam haec paragoge Homero inusitata est. Ed. Pr.

V. 880. Ἐχων ἀϋπνους ἄγρας. Schol. Rom. γράφεται ἔδρας, quod legitur in Ald. A. Aug. C. aliisque nonnullis et superscriptum est in Membr. sed merito spernitur.

V. 882. Ὀλυμπιάδων θεῶν. Hermannus existimat Ὀλυμπιάδες θεοί dici pro Ὀλύμπιοι, ut Ἑλλὰς ἀνὴρ, pro quo si Ἀηλιάς ἀνὴρ, Ἀχαιῶς ἀνὴρ vel aliud hujus terminationis afferri posset masculine positum, dubitationis foret minus. Elmslejo Ὀλυμπιαδῶν scribendum videtur, quod quum jam Musgravius proposuisset, negavi Ὀλυμπιάδης unquam in usu fuisse; neque Elmslejus exemplum afferre dignatus est. Praeterea chorus vix sperare potuit, Caelicolarum aliquem sibi in hac excursione obviam futurum esse. Itaque etiam nunc sic statuo, Oreades Dryadesque montis Olympi invocari, quem Tragicos ἀγεωγραφήτους cum Ida confundere rebusque Trojanis immiscere Strabo conqueritur L. X. 186. T. IV. Nec de nihilo in codd. La. Lb. Γ. θεῶν scriptum videtur.

V. 884. Βοσπορίων ποταμῶν ἰδρις, hoc est accola sive deus sive homo. Nonnus L. XXVI. 174. Κιζόρατοι δεδῶτες ἀλίκτηπον ἄντυγα νήσων. Gens conscia Nilo Lucan. I. 20. ut et noscere dicitur pro habitare v. Burmann. ad Calpurn. Ecl. VII. 42. Drakenborch. ad Silium XVII. 22. Ed. Pr. Nomen ἰδρις, quod in Mosq. AB. omisum, ab Erfurdt. et Dind. ejectum est, Hermannus non accolam sed, ut Schol. Rom., incolam Naidem significare statuit et ab eo regi accusativum τὸν ὠμόθυμον. Auctor Lexici περὶ Πνευμ. p. 227. (cf. Moschopol. Epit. p. 36.) nonnunquam ἰδρις dicit notari spiritu aspero, cujus vestigia hodie fortasse nulla supersunt praeterquam in digamma verbi ἰδελν, videre; οὐκ ἰδρις Eur. Thes. Fr. V. 1.

δης, Λαερτιάδης, quod Eustathius et Matthiae Gramm. T. I. §. 99. perperam ad nomen Λαέρτιος Homero ignotum referunt. Ab iis quas in ὄσ purum exeunt, propagata sunt Ἀρκεισιάδης, Ἀσιτιάδης, Ἀτυμνιάδης, Θαλυσιαδης, a tritoclitis Λαομεδοντιάδης, Μηκιστιάδης, Τηλαμωνιάδης.

V. 885. Τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσων ἀπύοι. Sic omnes codd. et edit. vett. Flagitiose Triclinius τὸν ὠμόθυμόν γε, εἴ ποθι πλαζοῖτ' ἄν, προσβλέπων ἀπύοι. Brunckius εἴ πού ποτε πλαζόμενον ἀπύοι, quod Schaeferus recepit. Veriora nos docuit Hermannus εἴ ποθι esse alicubi, ut εἴ ποτε et latinum *si quando* pro *aliquando* valet. Oppian. Hal. III. 165. φεύγονσι καὶ φῶτα καὶ εἴ ποθι καρτερόν ἰχθύν. Synes. de Regn. p. 16. D. αἱ σαῦραι μόλις εἴ πη ἐκύνπτουσαι. Arrian. Alex. IV. 17, 5. προστάξας χειμάζειν τῆς φυλακῆς ἔνεκα καὶ εἴ πη Σπιταμένην συνεδρεύουσας, ubi alia attulit Ellendtius. Plutarchus V. Cic. c. VIII. σωφρόνως διῆγε σπάνιον εἴ ποτε πρὸ δυσμῶν ἡλίου κατακλινόμενος. Heliodor. II. 35, 105. λόγων ἱερῶν εἴ τί ποτε ἐπύθετο. Dio Chr. Or. V. 190. τοὺς ναυηγοὺς καὶ εἴ τινας τῶν Λιβύων ἔρπαζε. Ad eandem ellipsin pertinent εἴπερ ἄρα et similia, πλὴν εἴ ἄρα φελλοῦ Theophr. Hist. Pl. IV. 15, 1. πλὴν εἴ τινων ὀλίγων II. 2, 2. ὅπου δὴ φαινομένη Heliod. II. 33, 101. ὃ, τι δὴ ἐξαμαρτῶν Herod. III. 145. v. Wyttenbach. ad Plut. T. I. 980. ἀπολύσασθαι διαβολαῖς ὅθεν δὴ κράτιστος Plat. Phaedr. 267. D. etc.

V. 887. Σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων. Verba σχέτλια γὰρ ἐμέ γε affert Eustathius p. 59, 29. Codd. Tricl. σχέτλια γὰρ ἐμοὶ τῶν μακρῶν πόνων. Brunckius auctore Heathio verba ἐμέ γε τὸν delevit et in seq. versu scripsit ἐμέ δ' ἀμενηνόν. Bothius σχέτλια γὰρ μακρῶν μ' ἀλάταν πόνων. Lb. τῶν μακρῶν. ΔΘ. τὸν μακρῶν ut ceteri, cod. Γ. τὸν μακρόν. Glossa cod. Aug. τὸν διὰ μακρῶν πόνων ἀλήτην, quo supplemento non utimur. Μακρῶν πόνων ἀλήτης dicitur ut Eur. Andr. 307. πόνους οὓς ἀλάλητο δεκέτεις. Ἀθλητῆς τῶν καλῶν ἔργων, quod cod. Guelph. in Xenoph. Cyr. I. 5, 11. pro ἀσκήτης praebet, confirmat Pseudodemosthenis imitatio haec ipsa verba repetentis Or. I. c. Arist. 799, 14. ἀθληταὶ τοῦ μεγίστου ἀγῶνος Plat. Rep. III. 403. Plut. V. Pomp. c. XVII. ἀγωνιστῆς πολέμων Dionys. Antt. VIII. 67. cf. Boissonad. ad Philostr. p. 438.

V. 889. Οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ. Suidas s. Οὐριος minus accurate οὐρίῳ πελάσας δρόμῳ, τουτέστιν εὐθυδρομήσας. Idem est quo Eustathius utitur p. 1452, 45. ἀποκαταστήναι εἰς οὐριον. Perperam Bothius πελάσαι αὐτῷ, τῷ Αἴαντι.

V. 890. Ἄλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λείσσειν ὅπου. Bothius ἀλλ' et ἄνδρα omitti, Musgravius μεμνηνόντ' scribi vult, quod ipsum praebet cod. Δ. Scholiastes ἀμενηνὸν ἄνδρα ad chorum refert ἐμὲ τὸν ἐξησθενηκότα τῷ κόπῳ, Hermannus rectius ad Ajacem. Sed quod idem ἀμενηνός scribit, equidem non sustineo vocabuli pervulgati mutare notationem non solum exemplis plurimis sed etiam Grammaticorum testimonio nixam v. Herodian. Epinm. p. 175. et Lehrs. de Aristarch. p. 311. nec me movet accentus, quem conjugatorum multa non retrahunt *) atque adeo duo a praepositionibus loquularibus composita, ἀβληχρός et δαφνοινός, quae ipsa mobilia sunt pariter atque ἀμενηνή Hipp. de Morb. Mul. I. p. 734. T. VII. Chart. p. 620. T. II. Kuehn. Aristot. Probl. XI. c. 6. Lucian. Gall. §. 5. 297. T. VII. Plotin. Enn. VI. L. VI. 18, 690. C. Adverbium ἀμενηνῶς legitur Galen. de dign. puls. IV. 2, 159. T. VIII. Proparoxytonum ἀμενηνός nusquam legi praeter Themist. Or. IV. 60. C. XXI. 263. C. sed hoc a Dindorfio tacite introductum est.

V. 892. Τίνος βοῇ πάραυλος ἐξέβη νάπους. Hunc v. affert Suidas s. Πάραυλος. Eustathius p. 1157, 54. βοὴν πάραυλον — τὴν ἐξισουμένην αὐτῷ ἢ κατὰ θρηνηωδίαν ἢ διὰ τὸ τρανές, illud quia libiae sonus lugubris Paus. X. 7, 3. hoc quia, ut Horatius ait, acris. Sed ab αὐλός si compositum esset πάραυλος, dissonum potius significaret, ut παράχορδος, παράμουσος, eumque intellectum habet πάραυλα μέλη apud Athenaeum, et verbum παραυλεῖν, quod Lexicographi nescio quo auctore accinere interpretantur. Scholiastae partim, ut ille, τὴν θρηνητικὴν, partim τὴν ἐγγύς,

*) Χηλαργός etiamnunc legitur Soph. El. 861. quanquam repugnant πόδαργος et κνήμαργος. Γαλαθηνὸν ἦτορ Simonid. Fr. VII. simplex esse videtur; Grammatici tamen compositis adnumerant.

quae significatio obtinet in Oed. C. 786. — Nominum ἡ νάπη et τὸ νάπος, quae Schneiderus a Xenophonte ita distinguere dicit, ut hoc silva, illo vallis significetur, perdifficilis est, ne dicam nulla, apud Tragicos distinctio. Euripides quidem illum Idae clivum, ubi deae a Paride judicatae sunt, in Androm. 275. primum Ἰδαίαν νάπην, paullo post v. 279. ὑλόκουον νάπος vocat; atque eundem soli delphici locum Pindarus utroque genere appellat v. Boeckh. Expl. p. 286. Nec discernit Xenophon junior v. Ellendt. ad Arrian. T. I. p. 14.

V. 895. Οἶκτω τῷδε. Schol. Jen. γράφεται καὶ οἶτω. Male quidem. Hos versus cod. Jen. semichorio secundo tribuit, praecedentem τινὸς βοή primo.

V. 896. Οἶχων, ὄλωλα, διαπεπόρθημαι — Similis congeries verborum idem demonstrantium Plaut. Cist. II. 1, 5. *exanimor, feror, differor*. Herodianus apud Koenium ad Greg. p. 66. illa mendose scripta ὥχωνα καὶ ὄλωλα διαπεπόρθημαι, φίλε, Euripidi tribuit; sed οἶχων ὄλωλα hinc repetit Suidas s. v. et Moschopulus ad Il. I. 218. Altera perfecti forma ὥχωνα, quam Etym. M. 662, 42. una cum ὥχηκα ab eodem themate ducit, reperitur in Aesch. Pers. 13. et Sophoclis Tham. Fr. I. sed neutro loco constanter scripta; nam et Aeschyli codd. οἶχωνε praebent et apud Athen. IV. 175. F, ubi Sophoclis verba afferuntur, non ὥχωνε legitur sed οἶχωνε, eamque scripturam Dorotheus Schol. Ven. K. 252. ut ionicam vulgari ὥχηκε praefert. Apud Herodotum VIII. 73. παροιχώκεε, *nox* autem ὥχωνυα c. 108. ὥχώνει c. 126. vulgatum est. Ὠιχηκας, ἀπόλωλας Dionys. Antt. IV. 82, 833. ubi e cod. Vat. οἶχη revocatum est; χρόνον δῶχηκότος Niceph. Brev. rer. post Maur. p. 42. C. — Eodem modo μέμβλωκα dici Hesychius refert: Μεμβλοκονιάζω, οἶχομαι, ἔξω τοῦ βίου εἰμί scrib. μέμβλωκα, ἀνιάζω, quae interpretatio ad μέμβληκα pertinet, altera ad μεμόληκα. Similiter ire dicitur pro interire; ac fortasse οἶτος (interitus) nihil est aliud quam *itus, φοῖτος*.

V. 898. Ἀρτίως νεοσφαγῆς. Schol. Jen. ἐκ παραλλήλου. Haec ipsa verba leguntur Trach. 1130. et ἀρτίως νεο-

γενής Plat. Legg. VII. 792. E. quo evertitur Wakefieldii correctio ἀθλίως νεοσφαγής Silv. T. III. 152. Ed. Pa. Sequentia κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής profert Suidas s. Περιπτυχής, quod nomen δυσμετάβλητον sibi esse fatetur Schol. Rom. τινὲς δὲ περικεκλισμένος.

V. 900. Ὡ μοι ἐμῶν νόστων. Cod. Γ. et plerique alii cum Ald. ἰὼ μοι. Dresd. B. ἰὼ μοί μοι, ut Brunck. et Boethius; ὦ μοι Herm. οἶ μοι Elmsl.

V. 901. Ὡ μοι κατέπεφνες ἀνάξ. Codd. ΓΔΘ. et plerique alii ἰὼ μοι. Post ἀνάξ Hermannus καὶ excidisse putat.

V. 902. Τόνδε συνναύταν. Dresd. A. τόνδε σόν. In seqq. Ald. et codd. plerique ἰὼ τάλας, ὦ ταλαίφρων, Lb. ΓΔ. Par. C. ταλαίφρον, quod reducendum videtur Mehlhornio ad Anacr. IX. p. 59. Oppianus Hal. III. 40. Homeri exemplo ταλαίφρων scripsit; ταλαίφρων, quod Hesychius καρτερικός interpretatur, ter apud Sophoclem, semel apud Euripidem et in Append. Epigr. N. 257. consentientibus libris omnibus legitur; Eustathius p. 1736, 46. ταλαίπωρος, ταλαίμοχος καὶ τὰ τοιαῦτα tribuit τοῖς ὕστερον. sic et ταλαιπαθής Anth. Pal. I. n. 32. et ταλαπαθής Suid. τανάχαλκος, et ταναμύνκης, cui κραταίβιος, κραταίβολος, κραταίπιλος Anecd. Ind. aliaque ad Phryn. p. 648. congesta comparari possunt; sed κρατάβολος, quod Lexicographi proponunt ut a κράς compositum, expungendum est.

V. 905. Τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε. Boethius, ut verum antistrophae exaequaret, ἄρα πράξει scripsit, Hermannus ἄρ' ἔρξε, quod aoristo Aeschylus saepius usus est, ubique cum spiritu leni, πῆματ' ἔρξαντες etc. eodemque modo Sophocles, nisi quod Philoct. 684. οὐθ' ἔρξας alicubi legitur pro οὐτ' ἔρξας. Schol. Arist. Ach. 330. τὸ ἔρξας δασέως ἀναγινώσκωμεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ. Lexicon περὶ Πνευμ. p. 218. τὸ ἔρδω ἐν τοῖς τοῦ Ἰωάννου δασυνόμενον εὔρον. ἔνιοι δὲ ψιλοῦσι. Sic scribitur ἔρξαι apud Homerum et Hesiodum, sed τόν θ' ἔρξαντα in versu cyclici poetae ap. Plat. Euthyphr. p. 12. A. ἐρδῇ Simonid. in Protag. 345. D. apud

Herodotum modo *ἐρδειν* modo *ἐρδαιν* sed *ἀπέρξας* (al. *ἀπάρξας*) IV. 62.

V. 906. *Αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ*. Mosq. B. Dresd. B. non adspiratum *αὐτοῦ* contra Matthiaei praeceptum Addend: ad Iph. A. 368. p. 508. quod Hermannus ratum habet ad El. 277. firmatque pars major exemplorum: *αὐτὸς καθ' αὐτοῦ* Sept. 391. Oed. T. 227. *αὐτῇ καθ' αὐτήν* Ion. 610. *αὐτῇ δ' ὑφ' αὐτῆς* Hipp. 396. *αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν* Sept. 177. ubi, quia prima persona intelligitur, Elmslejus ad Heracl. 144. non adspiratum *ὑπ'*, quod Vict. praebet, praeferre videtur; *αὐτὰς καθ' αὐτάς* Demosth. 347, 18. qui loci a Matthiae omissi propter consonae praecedentis adspirationem ad probandum ceteris locupletiores videri debent. Eo ordine, quo hic verba collocata sunt, *αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ* vel *αὐτῆς*, leguntur saepius Antig. 1177. Trach. 893. et 1134. Oed. T. 1237. Androm. 1143. Prom. 762. ubi cod. mutat *πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ*. ut *ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ* 921. *ἐξ αὐτὸς αὐτοῦ* Chilo ap. Diog. I. 73. saepissimeque articulus a pronomine suo disjungitur *τοῖς αὐτὸς ἑαυτοῦ* Aristid. T. I. 498. *τὸν αὐτὸς αὐτοῦ* Aeschin. c. Ctes. 462. etc. v. Matthiaei Gramm. §. 468, 6. Posteriores pronomine integro utuntur *ὑπὲρ τῶν αὐτὸς ἑμμαντοῦ παιδικῶν* Synes. de Regn. p. 31. C. Epist. 100. p. 239. D.

V. 907. *Πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετές*. Hesychius *Πηκτὸς θάνατος ὁ τοῦ σαλαμινίου Αἰαντος τοῦ μανέντος, ὃς τῷ ξίφει ἐπιπεσὼν ἀπέθανε*. Photius p. 315. *Πηκτὸς θάνατος ὁ τοῦ Αἰαντος· περιεπύγη γὰρ τῷ ξίφει*, audacter sane quicumque sic loquutus est nec tamen sine exemplo v. ad v. 254. Pro *περιπετές*, quod Suidas *περιπεπηγός* interpretatur, Musgravius emendat *περιπετοῦς*, quia non ensis Ajaci sed Ajax ensi inciderit. Melius Eustathius p. 644, 47. *Σοφοκλῆς ἔγχος περιπετές εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ὃ περιπέπτωκεν Αἴας*. Similiter *ἄγκιστρα περιπαγέντα τοῖς ἰχθύσι* Aelian. H. Ann. XV. c. 10. *ὀδόντες τῇ δειρῇ περιπείρονται* Liban. Decl. T. IV. p. 1081. *ἑαυτῷ τὸ ξίφος περιέπειρε* Chrysost. Opp. T. III. 85. A. Ceterum et hic versus et quae antea v. 821. de ense terrae curiose infixio dicta sunt verbis pluribus, eo pertinent ut spectatores

intelligent unde Tecmessa cognoverit Ajacem sponte gladio incubuisse neque ab alio quodam occisum esse; quae propter infestum Atridarum animum facile subrepere poterat suspicio, si praesertim jam prius de Ulixē tradita erant, quae supra ad v. 861. retuli. Nam ad caedem patrandam tam operosa machinatione opus non fuisse, ostendit vel Othonis exemplum, qui τὸ ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ περιέπεσεν ἄνωθεν Plutarch. V. Oth. c. XVII. Ed. Pr.

V. 909. Ὡ μοὶ ἐμῶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἰμάχθης ἀφρακτος φίλων. Codd. ΔΘ. et alii ἰώ μοι. Pro αἰμάχθης Paris. E. A. Bar. AB. Aug. C. Dresd. B. ἡμάχθης. Ἀφρακτος φίλων ex h. l. affert Suidas; Turnebus e codd. Triclinianis inseruit τῶν. Hesychius Ἀφρακτος. ἀφύλακτος Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. Philostratus V. Ap. V. 35, 219. φίλων δεῖ πλειόνων, οὐδὲ ἀφράκτους χρὴ ταῦτα πράττειν. Quae sequuntur ἐγὼ δ' — αἰῶρις excerpit Suidas s. Αἰῶρις. Ed. Pr.

V. 913. Κεῖται ὁ δυστράπελος, δυσώνυμος Αἴας. Legebatur ὁ δυσώνυμος. Articulum omittunt Bar. B. Harl. Mosq. uterque et cod. Suidae, qui s. Δυστράπελος haec verba apponit; eum deleri iussit Porsonus ad Orest. 1297. Tria prima verba affert Zonaras T. I. 678. subjecto scholio, in quo ὄργημα scribendum pro ὄρυγμα v. ad Schol. Σοφοκλῆς δυσώνυμον τὸν Αἴαντά φησι Eustath. p. 640, 34. Ex eodem fonte hausit Plutarchus Symp. IX. 6, 410. ἀφελὲς τὸν δυστράπελον Αἴαντα καὶ δυσώνυμον, ὥς φησι Σοφοκλῆς, γενοῦ μεθ' ἡμῶν. Ed. Pr.

V. 915. Περιπτυχεὶ φάρει καλύψω. Schol. Rom. περιλαμβάνοντι ἐνδύματι. Jen. περιπτυχῇ cum glossa περισκεκαλυμμένον, et Schol. alter καλύψω τῷ φάρει περιπτυχῇ ποιήσασα, quae si antiquitus tradita esset lectio, redargui non posset. Adverbium παμπήδην, quo usi sunt Theognis v 615. Aeschylus Pers. 126. Nicander Alex. v. 526. et ignoti versificatores ap. Plutarch. de Aud. Poet. p. 17. T. II. B. ac Proculum V. Plot. fin. scholiastes Nicandri πανταχοῦ, Sophocleus παντελῶς, ut Suidas et Hesychius, interpretatur, idemque a πᾶν, πᾶμπαν, propagatum putat,

consentientibus Schol. Ven. III. 213. Etym. M. 367, 10. et Grammatico in Anecd. Ind. s. *Ἀμφικελεμνίς*, ubi paraschematista *παμπηδόν* et *παμπηδονίς* afferuntur. Apud Eustathium vero p. 1502, 49. οἱ παλαιοὶ (Philoxenus fortasse vel alius quis monosyllaborum venator) ἀπὸ τοῦ πῶ τοῦ κτῶμαι καὶ τὸ πῶν καὶ παμπήδην καὶ παμπησία, ut a simili principio *στήδην*, *βλήδην*, *κλήδην* etc. Etym. M. p. 363, 42. ἐπιρρήδην ἀπὸ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω, ὡς παρὰ τὸ *τμῶ*, *τμήδην*. Verbi *πάομαι* tempora nonnulla extant; alterius testis est Suidas *Τμώμενος*, *τεμνόμενος*. Ed. Pr.

V. 917. Οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος *τλαίη βλέπειν*. Brunckius, *major*, inquit, fortasse *videretur vis sententiae si legeretur ὅστις καὶ φίλος*. Rectius sentit Scholiastes: ὑπερβολικῶς, ἐπεὶ οὐκ εἰκὸς ἐν τοῖς δεινοῖς τοὺς φίλους *μαλακίζεσθαι*. Quid enim miserabilius eo, cujus adspectum ne amici quidem ferre possunt? Ed. Pr.

V. 918. Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας. Vauvillierius et Wakefieldius Silv. I. 104. πρὸς ῥινόσ, scribi jubent adhibito Statii testimonio Theb. III. 90. *corruiat extremisque animae singultibus errans alternus nunc ore venit nunc vulnere sanguis*. Nihil mutatione opus est; nam sanguis priusquam naribus effundatur, πρὸς ῥίνας suffletur necesse est. Ed. Pr. Huc quoque convenit illud, *graeca res est nihil velare*, ne exspirantium quidem cruentos singultus. Homerus Od. XXII. 18. *αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἦλθεν αἵματος ἀνδρομέοιο*. Sophocles Ant. 1239. καὶ φυσῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοήν *λευκὴ παρεία φοινίου σταλάγματος*, cui loco simillimus est Aesch. Ag. 1393. *κακφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου*, nisi quod hic cruentus halitus sive ut Virgilius ait *purpurea anima* Aen. IX. 349. audaciore metonymia *σφαγὴ* dicitur, quo nomine proprie usus est Dionysius Antt. XI. 37, 2252. *ἀνάμεστος αἷματος*, ὃ προσεφύσησεν αὐτῷ ἢ *σφαγὴ τῆς κόρης*.

V. 920. Τίς σε βαστάσει. Membr. Θ. et alii nonnulli *βαστάση*, quod requirit Scholiastes: τὰ ἀπορηματικά ὑποτακτικῶς γράφεται.

V. 921. Ποῦ Τεῦκρος, ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι.

Hunc versum affert Suidas s. Ἀκμαῖος, verba ὡς ἀκμαῖος—συγκαταρμόσαι Moschopulus ad Il. II. 322. Brunckius ὡς ἄν ἀκμαῖος corrigit, Wakefieldius Silv. T. II. 127. ὡς ἀκμαῖ' ἄν, probante Hermanno ad Vig. p. 784. [et Porsono ap. Kiddium p. 220.] Ed. PR. Hoc si quis anteposit, praesto sunt φανείς ἄλπητα Phoenn. 317. pro quo substantivo uti poterat ut Soph. El. 1273. φιλτάτην ὁδὸν φανείς, aliaque prius allata. Sed ἄν non esse necessarium Elmslejus statuit, quia ὡς utinam significet, *si venit, utinam tempori veniat*; Hermannus *utinam tempori, si veniat, adsit*. in quo offendit abundanter adjectum *si veniat*; nam Teucrum ab excursionem aliquando reditum esse certissimum erat; ac desidero exemplum optativi ὡς cum dubitativo εἰ conjuncti, quale foret: ὡς, εἰ κομίσαιο, ταχέως κομίσαιο. Matthiae in Gramm. §. 633. p. 1304. duas constructiones confusas putat; *quam opportunus veniret, utinam vero veniat*. Mihi unum illud aptum videtur ὡς ἀκμαῖος sive ἀκμαῖ' ἄν μόλοι, εἰ (νῦν) βαίη.

V. 922. Πεπτῶντ' — συγκαταρμόσαι, transscripsit Moschopul. ad Il. II. 312. partem priorem Eustath. p. 229, 11.

V. 923. Ὡ δύσμορ' Αἴας — Hunc et seq. versum, quos Jen. choro tribuit, affert Suidas s. Οἶος et Ὡ δύσμορ', quo utroque loco Αἴαν (sic) legitur Mosq. B. ἐχθρῶν. Plutarch. V. Demetr. XLVII. ἀνδρὸς λαβεῖν οἴκτον ἄξια καὶ πολεμίοις συναλγῆσαι πεπονθότος.

V. 925. Ἐμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνῳ στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν. Triclinius ἔμελλες δὴ τάλας ποτὲ χρόνῳ, quod Brunckius recepit ejecto δὴ. Suidas s. Ἐμελλες hoc modo: ἔμελλες, ἔμελλες τάλας. Pro στερεόφρων Jen. Mosq. B. Aug. B. et Ald. στερεόφρον, cod. Γ. στερεόφρον γρ. στερεόφρον (sic). Hermannus edidit ex Erfurdii conjectura ἄρ' ὥδ', Neuius ἄρ' ἐξανύσειν. Nihil immutant Bothius et Dindorfius.

V. 930. Πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνστέναζες. Elmslejus post φαέθοντ' inserit ἄναξ, Reisigius in Ephem. Jen. anni 1818. n. 204. αἰεί, Hermannus ἄρα, cujus vestigium superesse in scriptura codd. Jen. et Mosq. B. ἄρ' ἐστέναζες. Idem quod Sophocles sed minus periculose dixit scriptor Epi-Sophocl. Aiax. Ed. 2.

grammatis Anth. P. Append. N. 225. *νυκτὶ καὶ ἡελίῳ μέγα πένθος ἔχουσι.*

V. 931. Ὠμόφρων ἐχθοδόν' Ἀτρεΐδαις. Lb. Dresd. A. Aug. C. ὠμόφρον, unde Elmslejus ὠμόφρον' expiscatus est. Perspicue scholiastes: ὠμόφρων μέγα ἀντικῶς οὔτω καὶ ὦ δύσμορ' Αἴας v. 923. Ἐχθοδοπός Timaeus et Hesychius interpretantur ἐχθροποιός, nec dubitasse videntur, quin haec sit origo nominis ab ἐχθοποιός, sed correpta ultima ut βοηθός, χεῖμαρρός, reduplicata secunda, quo modo verbum κυδοιδοπαῖν a κύδος (κυδοιμός) et ὄψ (φωνή) compositum volunt adhibito anadiplasiasmo attico Schol. Arist. Nubb. 618. Eustathius vero p. 106, 25. ἐν τῷ οὔτιδανός πλεονασμός ἐστι τοῦ ὅ ὥπερ καὶ ἐν τῷ ἐχθοδοπός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐχθω καὶ τοῦ ὄπτω, quod si verum est, ἐχθοδοπός in usum venit pro ἐχθροπός hoc latiore significato, quo ἀρρενωπός dicitur pro ἀνδρεῖος, κελαινώπης pro κελαινός. Comprobat hanc sententiam Buttmannus in Lexil. I. 126. atque in exemplum affert ἀλλοδαπός id enim ex ἀλλο-δ-απο-ς conflatum putat interposito delta euphonico, quod Latini syllabis quibusdam in vocalem exeuntibus addere soleant. Ac persuasit Fritzsche ad Marc. XIII. 554. Verum ea nimis calida hariolatio est; quis enim vidit unquam vocabulum graecum latinumve praepostero ordine in praepositionem desinens? Δρομιάμφιον quidem nemo opponet. Nec permittunt veteres; Etym. M. p. 756, 44. τηλεδαπός — οὐκ ἔγκειται τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ παραγωγόν ἐστι διὰ τοῦ δαπος. et Apollonius de Pron. p. 38. C. de Synt. II. 31. 188. εἰ. ἡμεδαπός et ὑμεδαπός simplicia esse argumentatur ex accentu non retracto, ex motione et ex eo quod pronomina primae et secundae personae omnino non componantur; quam patris subtilissimi sententiam vereor ne injuria deseruerit doctior filius v. Schol. Ἰλ. Ω. 657. Ergo res redit ad ἐχθοδοπός, quod ipsum accentum simplicium habet neque ex uno illo Platonis loco satis constat minus mobile esse. Si quis vero ab ὄπτω compositum mavult, Graecos delta euphonico usos esse ostendat necesse est. Quam in rem quae afferri possunt, ea omnia controversa sunt; primum ista homerica ἀνηχέσθαι, ἐληλά-

δατο et ἐρράδατο, de quibus jam diu disceptatur ¹⁾, deinde ἐνδίσσαν, quod Ptolemaeus pro ἐνίσσαν accipiebat sed ex-
ploditur a Schol. ad II. Σ. 584. tertium πολυδίψιον Ἄργος.
Sed ecquaenam religio est, adjectivis ἀλλοδαπός et ἐχθοδο-
πός paragogas concedere bisyllabas, quibus abundat latinus
sermo *timus*, *tinus*, *bundus*, *cundus*, *lentus*, neque caret
graecus, ἀγρότερος, δημότερος, quae terminatio in compa-
rativis quoque et in correlativis (δεξιτερος, sinister) apparet,
ἀμφίδυμος, τετράδυμος, ἐπτάδυμος, γηθόσυννος, κηδόσυν-
νος, οὔτιδανός ²⁾, πευκεδανός ³⁾, τυφεδανός, ληθεδανός,
τηκεδανός, quorum pleraque a substantivis in δων, τηκεδών,

1) Κεχύδαται codd. Arch. et Vindob. Herodo. II. 75. διακεκρίδαται
Dio Cass. XLII. 5. Hesychius Ἀπεισάδατο, ἀπίστησαν, ex quo apparet
ἐρράδατο non opus esse a ῥάζω repeti. Mirabilis est ejusdem Ἐσταλά-
δατο, ἐστολισμένοι ἦσαν, ubi non audeam hesiodium ἐσταλάτο Scut. 288.
substituere, neque ordo literarum patitur ἐστολίδατο, quod Herodoto tri-
buit Valckenarius, Eustathius autem in vulgato ἐσταλάδατο pleonasmum
syllabae δα agnoscit. In prioribus non dubito quin delta interpositum sit,
idemque de nomine attico Θούδιππος suspicor. Saepius ad concilianda
aasymploca assumitur, ἀνδρός, σινδρός, χόνδρος, quibus conferenda γαμ-
βρός, μέμβλεται, Κίμβροι, saepissime in formatione δειδω, ἔδωρ, χλιδή,
maxime post consonam, μόλιβδος, μίλδω, ἄλδω (alo), ἀμαλδύνω, μελδó-
μενος pro μελόμενος Tzetz. Anteh. 403. ἀμελδῆσαι, ἀφροντιστῆσαι He-
sych. quibus omissis Apollonius de Conj. p. 525. Etym. M. p. 107, 48.
Eustath. p. 106, 27. minus apta attulerunt.

2) Etym. M. 643, 4. ex feminina positione οὔτιδανή et μηδαμινή
colligit, haec parasynteta esse, illud ab οὔτις, οὔτιδος, alterum a μηδα-
μός. Huic similia sunt κριθάμινος, πυράμινος, quae facile distinguuntur
a substantivis macroparalectis, κυκλάμινος, συνάμινος.

3) Arcadius p. 64, 16. τὰ ἀπὸ (διὰ) τοῦ δανος ὀξύνεται, ἡδανός
(ἐδανός) ὁ ἡδὺς, οὔτιδανός, ἐλλεδανός, ὁ ουστρέφων, quod nomen etsi
substantivi significationem (ὁ οὐλοδέτης) accepit, tamen accentum non mu-
tavit, ut et πωτιδανός piscis nomen, qui et ἐπινωτιδεύς dicitur Athen.
VII. 294. D. sed substantivum πευκέδανον ab adjectivo πευκεδανόν accentu
distinguit Eustathius p. 786, 28. vulgoque ita scribuntur nomina stirpium;
quare mendosa videntur oxytona πευκεδανόν Hipp. de Morb. Mul. I. 737.
Nat. Mul. p. 554. T. II. Galen. de Antid. II. 14, 190. T. XIV. Paul.
Aeg. VII. 3, 250. μυρτιδανόν Hipp. Morb. Mul. II. 870. ἐρευνθεδανόν
in Theophrasti libris. In Sibyllae versu, quem Lexicographi afferunt s.
Τηλεδανός scribendum est τηκεδανῶ — νόσῳ.

ληθείδων, τυφεδών ⁴⁾ propagata videri possunt, sed neutiquam ούτιδανός, μυρετίδανον, έρευνθείδανον, ac vix etiam μηκεδανός, ρίγεδανός, ήπεδανός ⁵⁾ et huic assimilatum νηπεδανός, quae fortasse aliquis dicat vi et vertigine synecdromae in alienum tramitem traducta aut ex ρίγεδνός, μηκεδνός, dilatata esse. Νοσακερός autem et διψακερός, λεπτακινός et φυζακινός, perinde ut κυθάλιμος, πενκάλιμος, dubitari non potest quin conjunctu syllabae formativae ακ cum consueta terminatione ερος ad hanc magnitudinem excreverint: λεπτ—άκ—ινος, κυθ—άλ—ιμος. Et quae Passovius paragogis adnumerat, ύλακόμωρος, έγγεσίμωρος, έόμωρος, σινάμωρος, in his mihi idem nomen agnoscere videor, unde μεμψίμοιρος, καρίμοιρος, θεύμορος, φρενομόρως composita sunt, neque viro praestantissimo assentiór εύθύμωρος magis ad simplicia pertinere quam νεωρός, νέορτος, παλίνωρος ⁶⁾, quanquam reperiuntur paragogae bisyllabae a vocali inductae, άπηγής, προςηγής, στενυγρός, quod Galenus Comm. I. in L. de Artic. c. 64. p. 411. T. XVIII. P. I.

4) Adde άκηεδών, quod cum άκηέδεται congruit, λακεδών, μελεδών, πυθεδών, σπηεδών, στρευνεδών, ψηκεδών, quae omnia originem a verbis habent, ut et σπαδών, φλεδών, κληδών, περδών, έδηδών, έρηγδών (έρπυδών Lexicis eximendum), άχθηδών, άλγηδών, χαιρηδών (άπό τοϋ άλγήσω, χαιρήσω Schol. Arist. Ach. 4.) ιηδών, τερηδών, σπερηδών, σταληδών, Κηληδών, excepto Hippocrateo ύγρηδών, nisi hoc a verbo ύγρώω (ut φαλακρώω, μυδάω) derivatum est; nam ύγρέω, quod Passovius supponit, non videtur admitti posse. Sed κοτυληδών recte Athenaeus XI. 479. B. a κοτυλή repetit, et a similibus principiis έλικηδών' Hesych. μωρμηδών ο μύρμος sive μύρμηξ, άνθηδών, άνθρηδών (άνθρήνη), πεμφορηδών, τενθρηδών (τενθρήνη), σειρηδών, αλcedo, et a βεμβράς, βεμβραδών.

5) Hoc non proxime ab ήπιος sed a themate verbi ήήσασθαι i. q. άπέσασθαι descendere videtur. Cur μηκεδανός, quo Nonnus utitur Paraphr. VI. 36. Dion. XXXV. 329. et P. Silent. Ecphr. Soph. II. 445. Joann. Gaz. Ecphr. II. 24. Buttmanno suspectum sit, non intelligo. Nec placet Wytttenbachii de adjectivis in δανός disputatio ad Plut. T. I. p. 226. qui σφεδανός, άλαπαδνός, aliaque admiscet, quorum delta thematicum esse videtur.

6) Θεωρός fortasse non ut νεωρός compositum sed paragogum est ut κνέωρος sive κνέωρον herba, quae alio nomine κνήστρον dicitur v. Galen. Exeg. p. 502. Hesych. s. Κνητόν.

conjugatum esse negat, *λήθαργος, γλώσσαργος, στόμαργος, λίταργος* (λέπαργος?) *κνήμαργος* Hesych. quas terminationes si quis significabiles esse demonstraret, haud invitus numerum complementorum polysyllaborum minui patiar. Sed donec illa stabunt, quae supra attuli, plurima et inexpressibilia, *ἐχθοδοπός* quoque *paragorum* in numero duci licebit; neque obstat, quod terminationes *δαπος, συνος*, et ceterae multis communes, *ἐχθοδοπός* vero sui generis unicum est; nam et aliae terminationes formativae tantummodo uni, ad summum duobus adhaerescunt nominibus, *νεόγυλος, ὑπερφύλαος* ⁷⁾ nisi haec ab obsoletis stirpibus composita sunt, *μελάγχμιος* (nam *δύσχιμος* syntheton videri potest) *δύσκολος* et *εύκολος*, *αὐτόματος* et *ἡλέματος*. Si quis tamen nominis *ἐχθοδοπός* terminationem non *δοπος* sed *οπος* esse statuatur, suffragatorem habebit Pseudoherodianum Epim. p. 208. qui illud cum *μαστροπός* (lenae hypocorisma ut *μάστρυς, μάτρυλλα* matercula Eust. 308, 2.) *χαροπός, χεδροπός* componit; quamquam τὰ *χέδροπα* sive *κέδροπα* plerumque proparoxytonum est, ut *κάρδοπος* ⁸⁾. Sed horum etyma non extant, neque magis de *ἡπεροπεύω, κλοτοπεύω, ἀπεροπός, ὀρσόλοπος*, quidquam constat, quod ad hanc quaestionem solvendam adhiberi possit.

7) Proximum a vero abesse videntur veterum grammaticorum ii, qui ab *ὑπερφυής* productum putant. Iidem *ταλαύρινος* et *μελιηδής* paragosis adnumerant v. Lehrs. de Aristarch. p. 321. aliaque multa; *χαλκοπάργος παραγωγός* οὐ πρόκειται γὰρ τὸ παρήϊον Schol. Ven. M. 183. *ταλάφρονα* — *τινὲς παραγωγὸν καὶ μὴ ἐγκείσθαι τὴν φρένα* Id. N. 299. *μελάνδετον* ὡς *κλεινεφές*, οὐ γὰρ ἔγκειται τὸ νέφος Schol. Eur. Or. 809. sed plerumque paragoga nomine hoc tantummodo significare videntur, quod nos dicimus, compositi partem alteram quiescere; id quod de Aristarcho demonstravit Lehrs. p. 321.

8) Paucissima horum attigit Arcadius p. 67. τὰ εἰς *πός* ὑπερδιούλλα βαρσενικά ὄντα (propter *μαστροπός*?) καὶ ἐπιθετικά (ἡμοπροσηγορικά) εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ ὦ, προπαροξίνετα, ἄροπος (scrib. Ἀέροπος), ἀστέροπος, Χάροπος τὸ κύριον, χαροπός δὲ τὸ ἐπιθετικόν. Itaque illud Ἀστέροπος scribendum ut nomen proprium, ejus femininum extat Ἀστερόπη; adjectivum est in Achaei versibus Schol. Eur. 373. τῆς ἀστεροπού Ζηνὸς θυοίας, quo Jupiter ἀστεραπαῖος significari videtur.

V. 935. *Μέγας ἄρ' ἦν.* Lips. AB. *ἄρ' ἦν*, Jen. *ἦν ἄρ'*. Proxima verba *ἄρχων — πημάτων* affert Suidas s. *Ἀρχός*, et *ἀριστόχειρ ἀγών* s. *Ἀριστόχειρ*. Adjectiva, quale hoc est, a superlativo composita latinus sermo respuit, poetæ graeci frequentant: *ἀριστόπολις*, *μεγιστότιμος*, *πλειστόμβροτος*, *πλειστοφόρος* Theophr. H. Pl. III. 7, 6. *πλειστοδυναμειν* Galen. de Diff. Puls. IV. 10. p. 95. T. VIII. quod dubiorum numero eximendum.

V. 936. *Ὅπλων ἔκειτ' ἀγών πέρι.* Brunckius ante *ὅπλων* interposuit *Ἀχλλέως*, Triclinii commentum, Musgravius *χρυσοδέτων*, Elmslejus *ἐν Δαναοῖς*, Hermannus lacunæ signum. *Κεῖται ἀγών* Anthol. Pal. VI. n. 391. — In v. 937. cod. *Γ. οἶμοι μοι*.

V. 939. *Χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναία δύη.* Barrocc. AB. *Δ.* et Harl. *ἦδε*, Boissonadio probatum ad Nicet. Eug. p. 166. et ad Aristaen. p. 652, ubi Burgessii conjecturas affert parum opportunas. Xenoph. Hell. V. 4, 11. *ὁ ἄνεμος πολλὰ γενναῖα ἐποίησε*.

V. 941. *Τοιοῦδ' ἀποβληθεῖσαν ἀρτίως φίλου.* Hunc versum afferunt Suidas s. *Ἀρτίως* et Eustathius p. 853, 31. et p. 623, 31. *ἀποβληθεῖσαν* scriptum in *Δ.* et Aug. C. *ἀρτίου* super lineam in La. quam lectionem spectat Schol. Laur. *ἀρτίως, γνησίον· οὐ γὰρ ἐστὶ χρονικόν*, quod et Ammonius negat sed falso. Sequentem v. affert Suid. s. *Δόξαν*.

V. 946—948. *Ὡ μοι ἀναλήτων — τῷδ' ἄχει.* Sic *ΓΔΘ.* et plerique cum Suida s. *Ἀνάλητος*. La. *ὦ μοι*, ut Brunck. et Bothius. Dresd. A. *ἀναυδὸν γ' Ἀτρειδῶν ἐργον*. Suidas *Δ.* Mosq. B. Aug. B. item *Ἀτρειδῶν*. Musgravius *ἀναιδῶν γ'* pro *ἀναυδον*. Bothius transposuit *ἐργον ἀναυδον*.

V. 951. *Ἄγαν γ' ὑπερβριθεὶς ἄχθος.* Sic Hermannus cum Lb. *ΔΘ.* Harl. Mosq. B. Dresd. B. Lipss. AB. Jen. Heidelberg. Ald. SedMembr. *ἄγαν δ' ὑπερβριθεὶς*. Cod. *Γ.* *ἄγαν ὑπερβριθεὶς τε*, ceteri *ἄγαν ὑπερβριθεὶς*, ut Dindorfius edidit. Triclinius καὶ μὴν *ἄγαν ὑπερβριθεὶς*—Brunck. *ἄγαν δ' ὑπερβριθεὶς τόδ'*—Porsonus Dobr. p. 43. *ἄγαν ἐμβριθεὶς*—Elmslejus *ἄγαν ὑπερβ. γάρ*—Verba *ὑπερβριθεὶς ἄχθος* affert Suidas. Pro *ἦνυσαν*,

quod Schol. ad Ajacis adversarios, Hermannus aptius ad proximum θεοί refert, Jen. et Mosq. B. ἤνυσας cum glossa ξελεσίωσας.

V. 952. Ἡ δεινὴ θεός — hinc memorat Eustathius p. 330, 44. Θεά scriptum est in Dresd. B. — Δοκεῖς μοι ξυμφυντεῦσαι τοῦργον Oed. T. 343.

V. 955. Κελαινῶπαν θυμὸν ἐφυβρίζει. Duo prima verba affert Tzetzes Chil. XII. 575. Aliam lectionem sequutus Eustathius p. 72, 3. ὁ Τραγικός, inquit, εἰπὼν κελαινῶπα θυμὸν τὴν βαθεῖαν ψυχὴν, ἑτεροίαν οἶδεν εὐθεῖαν καὶ οὐδὲ βαρύντονον κατὰ τὸ Κύκλωψ ἀλλ' ὀξύτονον. Hoc κελαινῶπα in uno Δ. clare apparet, sed idem apud Suidan, qui verba κελαινῶπαν — ἀνήρ retulit, accentus dispar indicare videtur. In Hesychii scriptura Κελαινοπάθιμον, τὸν μὴ φανερόν, τὸν δόλιον καὶ τῇ ψυχῇ δύνουν, aut illud aut κελαινοπα continetur. Jam de hisce tribus formis κελαινοψ, κελαινῶψ et κελαινῶπης et cujusque accentu paullo curatius quam in Ed. Pr. agam. Eustathius igitur p. 1388, 62. et p. 768, 44. nominibus ab ὦψ compositis quinque terminationes assignat, duas ab ipso nominativo ductas sed accentu discretas, unam oxytonam γλανκῶψ, εὐῶψ, λιπαρῶψ, alteram barytonam Κύκλωψ, Κέρκωψ, tres genitivum sequentes, primam in ὄς barytonam Μελάνωπος, ἄνθρωπος, alteram pariter in ὄς exeuntem sed ultima erecta, σκνθρωπός, tertiam in ῆς, inter duas declinationes divisam, ὀξύπης, κυνῶπης, γλανκῶπης, quorum primum tertiae declinationi adscribit, secundum et tertium primae; id quod colligit ex vocativis ὦ κυνῶπα [ὦ χαριτῶπα Orph. H. XVI. 5.] et ex femininis γλανκῶπης, [κελαινῶπης, πυρῶπης, θεμερῶπης, τηλῶπης etc.] Hinc patet accusativum τὸν κελαινῶπην nihil offensionis habuisse, quanquam exempla aut hujus casus aut genitivi et dativi nulla reperi praeter proprium τὸν Γοργῶπαν Demosth. c. Lept. 479, 26. Xenoph. Hell. VI. 1, 5. cui geminum videtur Οἰνώπας Athen. XIV. 638. B. Λυκῶπας Theocr. V. 62. ¹⁾ sed apud Hesychium Τριῶπην,

1) Genitivum proparoxytonum Λυκῶπης (vulgo Λυκοπέης) Theocr.

τριόφθαλμον, *literarum ordo τριόπην* poscit, et Eustathio p. 1412, 32. pro ἀρρενωπῶν restituendum est quod p. 827, 29. legitur ἀρρενωπα. Nominativi autem στυγερώτης Hesiod. Opp. 194. ὄξωπης Athen. VI. 249. F. ambigui sunt, nam hoc Eustathius ipse propter comparativum ὄξωπέστερος ad tertiam refert, neque accentus obstat, qui in tritoclitis quoque nutat, ξριώπεα Maxim. v. 545. κοιλώπεις, λιθώπεις, πυρώπεις etc. v. Wernick. ad Tryphiod. v. 69. quae multo crebriora sunt quam προνωπής, quod a simplicis προνής significatione nihil distat, νεωπής (Hesych. Νεωπούς, νεοβλέπους ἢ νέας, mendosis accentibus), ὄξωπής Poll. II. 51. ὄξωπές Etym. M. p. 284, 10. περιωπέα Orph. Arg. 14. ἀνωπέα Maneth. IV. 336. pro quo recte nunc scribitur ἀνωπία. Si vero poeta κελαινώψ praetulit, id acuendum esse Eustathio cum Arcadio convenit, qui p. 94. de nominibus in *ωψ* exeuntibus ita praecipit, gravari propria et appellativa Ἰωψ, μώλωψ, excepto — ὥς τινές φασιν — Εὐρωώψ, adjectiva acui, μονώψ, κελαινώψ, cum exceptione τῶν ὑποπεπτωκότων κυρίως ἢ τῶν ἰδιαζόντων, quibus nominibus significantur, puto, κέρκωψ ὁ δόλιος, κύκλωψ (κύκλωπος σελήνης Parmenid. Fragm. v. 130.), μύωψ ὁ μυωπός homotonum substantivo, et ἐλίκωψ, quanquam hoc disceptatur; Schol. Ven. IX. 502. παραβλώπεις ὡς τυφλώπεις· ἀπὸ γὰρ ὄξυνομένης εὐθείας ἐγένετο· τὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ὄξυνόμενα καὶ βαρυνόμενα εὐρέθη ὥσπερ τὸ ἐλικώπεις καὶ Κύκλωπεις. Priorem regulae partem confirmant Ἀλωψ Stephani s. Ἀλωπία, Ἰνωψ et Φάλνωψ, quae Suidas suggerit, posterius sine interpretatione; Κέρκωψ Milesius, et appellativa κώνωψ, κύνωψ sive ἀχύνωψ, κνύζωψ, ὕδρωψ, αἰμάλωψ, αἰγίλωψ, ἀγγίλωψ, θυμάλωψ, κνυτάλωψ ²⁾ de quorum plerisque dubitari solet num ab ὥψ sint composita. Alteram sequitur adjectivorum pars maxima τὴν ἀλαῶστα Synes. Hy.

VII. 4. Scholiastes ab aeolico *Λυκώπεις* repetit. *Λυκώπεις* vulgo scribitur v. Wesseling. ad Diod. IV. 65.

2) Nondum explanata sunt, quae Hesychius apposuit: ὑσταλωπῆ, ουσάτσι, et κυνάλωψ, κνωφθόρω (sic).

III. v. 383. *τὸν γλαυκῶπα* Pind. P. IV. 444. Julian. Or. IV. 149. C. *τὴν εὐῶπα* Soph. Ant. 530. *τὴν λιπαρῶπα* Philoxen. ap. Athen. IV. 146. F. *ἀμβλῶπες* Eur. Rhes. 737. *γοργῶπες* bis apud eundem, *μονῶπες* idem et Aesch., *κυνῶπες* Hesych. *φοβερῶπες* Orph. H. LXXIX. 9. etc. sed non pauca desciscunt; *εὖωψ* Tzetz. Posth. 377. *οἶνωπι* Nonn. Paraphr. XIII. 110. (cod. *οἶνωπῇ*) *τὴν πολύωπα* Anth. Pal. VI. n. 65. *) *ἐρίωπα* Maxim. v. 32. *κεράωπα* v. 337. *οἶνωπα* in plerisque codd. Soph. O. C. 674. *μόνωπες* Eur. Cycl. 21. Ac si haec facile in quadrum regi possunt, tamen dubitationis nonnihil relinquitur de illis quae natura adjectiva, usu substantiva sunt; *βόωψ* quidem et *ἰωψ* piscium nomina Athen. VII. 287. B. 300. F. habent substantivorum notationem; habet etiam *τύφλωψ* serpentis cognomentum Aelian. H. Animm. VIII. 13. sed idem *τυφλώψ* (*τυφλῶπες*) scribitur Nicand. Ther. 492. adjectivi instar; epithetón *ὑδρώψ* Dioscorides ap. Galen. Gloss. s. h. v. hoc accentu a substantivo *ὑδρωψ* distingui voluit, sed in Hippocratis libris nunc utrumque gravatur, ac sive de morbo dicitur sive de aegroto, item ut *ὑδροφόβος*, adjectivum esse videtur colorem aquaticum significans, neutiquam simplex ut Schneidero visum. Tertia forma erat *κελαινοψ*, *αἴθοψ*, *δόλοψ*, id est *κατάσκοπος* Hesych. *κύκλοψ*, *νώροψ*, (*ἥνοψ*) *οἶνοψ*, *στέροψ*, quorum postrema syllaba quin sit *ὄψ species*, vix dubitari potest; *ἔλλοψ* vero paraschematismum nominis *ἔλλος* esse credo, sicut *σκόλοψ* cum *σκῶλος* cognatum videtur, *κόλλοψ*, *callosum* v. Niclas. ad Geopp. XIX. 6, 3. cum *κόλλα*, gluten, quod ex callosis coriorum partibus excoquitur v. Hesych. s. *Κόλλα* (scr. *κολλαῖα*). *Πάνοψ* herois attici nomen *πανόπτην* interpretari licet vel *πανομφαῖον*, sed in proprio *Κέκροψ* Strabo VII. 321. barbarum, quiddam recinere iudicat neque Graecis hoc nomen post decursum fa-

3) Hoc loco et in P. Silent. Ecphr. Soph. II. 412. *multiforus* significatur, quod Oppianus Hal. III. 579. Homeri exemplo *πολυπότον* dicit, Nicander Al. 323. *πολυπότις*. Herodrianus Epim. 208. *πολυπότος ὡς χαροπός*, Suidas *πολυπότον δίκτυον*, *πολυπότον δὲ ἱμάτιον*. cf. Zonar. p. 1567. et Jacobs. ad Parall. p. 97. Ita distinguitur a *πολύποτος*, *succulentus*.

bulosae aetatis usitatum sed Maurus quidam *Κέκρου* vocatus est Zosim. I. 38. Pariter *ἀνετυμολόγητα* sunt avium nomina *ἀέρου*, *δρύου*, *ἔπου*, *μέρου*, *πηνέλου*, *πάρονου* sive *κόρονου*, quorum ab analogia recedunt *κόρονω* et *χηνέλω*. Adjectivorum autem, quae paullo ante memoravi, nominativi perrari sunt, *στέρου* *λιγνός* Sophocleum, *οὐρανός* *ἦνου* veteris poetae ap. Suid. s. *Ἦνου*, quo factum est ut Lexicographi nostri nonnullis alienam tribuerint terminationem: *μήλω* ex homerico *μήλοπα καρπόν*, *φαίνω* ex Manethonis loco ubi *φαίνοπι* legitur, *αἶθρω* ex ejusdem L. IV. 166. ubi codd. praebent *αἶθρωπα κέλευθα*, in solo accentu mendosi; adjectivum *χάρω* unde sumtum sit, nondum exploravi; *Χάρου* nomen hominis Epirotae est apud Polybium et Diodorum, Aeginetae Lucian. Jup. Confut. §. 16. *Ἡρακλῆς Χάρου* a Boeotis cognominatus Paus. IX. 34, 4. quam formam Suidae pro *Χάρω* reddendam esse significat ordo literarum; nam legitur hoc ante *Χάρων*. Idem affert *Μελάνου κύριον*, ac s. *Εὐρύοπα* — ἡ *εὐθεία εὐρύω* scribendum est *εὐρύου* ut ap. Etym. M. legitur. Ad idem principium revocari oportet nominum priorum casus obliquos: *Ἦνοπος* Il. XXIII. 634. *Χάροπα* XI. 426. *Φαίνοπι* XVII. 583. *Οἶνοπος* Od. XXI. 144. Aesch. Sept. 488. unde *Οἶνοπιών* et *Οἶνοπίδης*, *Ἰοπος* Pausan. III. 12, 4. In contrarium aberasse dixerim librariorum *ῥδρω* scribentes pro *ῥδρω* Galen. T. XVIII. P. I. 82. aliisque locis a Schneidero indicatis. Illius nominis proprii *Χάρω* extat altera forma *Χάροπος* (ut *Μόψοπος* Strab. IX. 397.) v. Wesseling. ad Diod. V. 53. accentu distincta ab adjectivo, et tertia *Χαρωπός*, quae ubi andronymica est, *Χάρωπος* scribi debet ut *Λύκωπος* Polyb. XXII. 8. *Μελάνωπος* Xenoph. Hell. VI. 3, 2. Dem. c. Timocr. p. 703, 21. Aristot. Rhet. I. 1, 15. Aeschin. Ep. VII. Paus. I. 29, 4. Plutarch. V. Demosth. c. XII. Athen. p. 609. A. Herodo. V. Hom. c. I. et femininum *Μελανώπη*, ex quo redarguitur oxytonum *Μελανωπός* ap. Harpocr. et Suidan Kuesteri, contrarium illud Arcadii praecepto, qui nomina propria, quae antepenultimam

longam habent, acui docet, Ὠροπός, Ἰνωπός 4), Ἀσωπός, uno excepto Αἰσωπος quae vero brevem, proparoxytona esse ut κρίτωπος scrib. Κρότωπος, quod modo sic scribitur Conon. XIX. modo aliter v. Siebelis ad Paus. T. I. 200. et Etym. M. s. Κάνωπος, eodemque modo notari appellativum ἄνθρωπος, cujus accentum retinet proprium Ἀνθρωπος Olympionicae nomen v. Interpp. ad Aristot. Nicom. VII. c. 4. adjectiva autem rursus oxytona sunt, etiam si substantivorum loco ponantur, ut ἡ στενωπός et ὁ χρυσωπός piscis nomen Plut. de Soll. Anim. c. XXVI. 185. T. XIII. maleque μόνωπος in Callim. Fragm. LXXVI. ἀμφίσωπος Etym. M. s. h. v. et in Lexicis nostris εἰσωπος scribitur. Tam multa nobis dicenda fuerunt, ut pateret primum ex quinque formis, quas nomina huiusmodi induere solent, ὄψ, ὠψ, ὠπης, ὠπος, ὀπος, Sophoclem elegisse rarissimam κελαινώπης, neque tamen metri necessitate, ut Werniekus putat ad Tryph. 69. huc redactum esse; deinde multa hoc modo terminata ad paragogae speciem tam prope accedere, ut persaepe dubitatio existat, compositane sint an simplicia, similiterque hoc loco κελαινώπης θυμός pro simplici κελαινός valere, ut αἶθοψ ἀνὴρ pro ingenio fervido, φιλώψ pro amico Hesych. δολῶπις pro δολερά Trachinn. 1050. τηλωπός ἰωή Philoct. 216. pro τηλέπορος, ipsaque motio ἀρρένωπή, χαρωπή sive χαροπή v. ad Phryn. p. 106. simplicium speciem praebet. Θυμός autem κελαινός dicitur ut μέλαινα φρήν Solon. Fragm. XXXI. (al. XXVI.) μέλαν ἦθος M. Antonin. V. 18. et 28. μέλανες ἄνθρωποι διὰ κακοθήειαν Plutarch. de Educ. c. XVII. p. 97. T. VII. δαίμων μελανόφρων Nonn. Paraphr. VIII. 143.

V. 955. Θυμόν ἐφρυβρίζει. Hermannus pro ἔχει ἐφρυβρίζων dictum putat. Schol. Rom. ἐξωθεν ἢ κατὰ, ut θυμόν ἀλύει, τὸν νοῦν ἀγριάνας Aelian. H. Ann. XIV. 28, 25.

---

4) Vitiose editum οἰνωπός, quod etiam codd. nonnulli; Strab. X. 485. pro illo exhibent, nec recte scribitur in H. H. in Ap. 18. Ἰνωπος proparoxytonos.

V. 956. Πολύτλας ἀνήρ. Barocc. A. Bodl. Laud. ὁ πολυτλάς, ceteri et Suidas l. c. ὁ πολύντλας. Articulum deleui auctore Porsono ad Or. 1297. In sequenti versu La. Γ1Θ. et ceteri τοῖς, Triclin. τοῖσι, ut Brunckius edidit; Hermannus τοῖςδε recepit ab Elmslejo propositum.

V. 959. Ξύν τε δεπλοῖ βασιλῆς. Dresd. A. omittit τέ. Plerique βασιλῆες, pauci βασιλέες, Paris. D. βασιελῆς iota subscripto.

V. 961. Οἷδ' οὖν γελώντων. Affert hunc versum cum duobus sequentibus Suidas s. Βλέποντες, ubi in cod. Leid. οἷ δ' αὖ scribitur; Hermannus οἷ δ' οὖν. In secundo Jen. ἴσως τ' εἰ καί — Vulgatam servat Suidas, qui verba Ἰσως τοι — δορός apponit s. Δορός.

V. 964. 965. Τάγαθόν χεροῖν ἔχοντες, οὐκ ἴσασιν πρὶν τις ἐκβάλλῃ. Hos versus transcripserunt Suidas s. Ἰασσι, et Stobaeus Tit. IV. 23. Plauti locum Captiv. I. 2. tum denique homines nostra intelligimus bona, quum quae in potestate habuimus ea amisimus jam Stolbergius apposuit. Adde Liban. Epist. MDCCCIV. 684. κείμενον ἐν χεροῖν οὐκ εἰδώς, ὃ γινώσεται ἀπελθόν. Plato Rep. IV. 432. D. ὥςπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι. Sic etiam hoc loco τὰγάθ' ἐν χεροῖν, ut Reiskius coniecit, inventum est in Mosq. B. et uno Brunckiano. Ed. Pr. Elmslejus positam post ἔχοντες virgulam tolli jubet connectique οὐκ ἴσασιν ἔχοντες nesciunt se habere. Si nihil aliud spectamus nisi verba, saltem ambigua est constructio, ut ἡπίστευ κατέχουσα Heliod. I. 2. tam hoc significare potest quam illud. Sed ad sententiam multo aptius est, quomodo Hermannus interpretatur, quum habent, se habere nesciunt; ἀγαθὼν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσι Pythag. Carm. Aur. 55. Pro ἐκβάλλῃ cod. Γ. ἐκβάλοι.

V. 966. Ἐμοὶ πενρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς. La. pr. ἦ, Suidas s. Γλεῦκος et Eustathius p. 1521, 40. versum ut vulgo legitur referunt; Elmslejus εἰ pro ἦ supponere conatus est, quod jure repudiat Hermannus. Nitzschius ad Plat. Ion. p. 69. comparativum μᾶλλον, cujus omissione ille offendeatur, ne intelligi quidem hoc loco statuit, neque

ἢ comparativum esse sed disjunctivum: *mihi acerba sive illis dulcis ejus mors acciderit, ipsi vero felix fuit*; et momentum sententiae versari in copula δέ, αὐτῷ δὲ τερπνός.

V. 969. Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἄν κἄτα. Hunc et quatuor sequentes versus codd. nonnulli choro assignant. Τί δῆτα Membr. duo Pariss. Harl. ΓΑ. Ald. ceteri πῶς δῆτα. Wakefieldius Silv. T. III. p. 67. corrigit τοῦ δῆτα τῷδ' ἐπεγγελῶεν, Porsonus Praef. ad Hec. p. XXXI. τί δῆτα τοῦδε γ' ἐγγελῶεν [Elmslejus in Cens. Hec. p. 73. πῶς δῆτα τοῦδ' ἄν ἐγγελῶεν ἄν] quorum nihil probatum est. Philoct. 328. τί δῆτα ἐγκαλῶν κατ' αὐτῶν. Oed. C. 1339. κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν. Electr. 835. κατ' ἐμοῦ μᾶλλον ἐπεμβήσει. Ed. Pr.

V. 970. Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ. Affert h. v. Suidas omisso οὐ. Elmslejus, qui ad Ach. 428. κείνοισιν οὖν scribi voluit, hanc emendationem tacite reprobus negationem saepe iterari docet, id quod multi ante eum v. Matthiae Gramm. §. 608. p. 1223. not. i.

V. 971—973. Πρὸς ταῦτ' — Primum versum affert Suidas s. Κενεόν, duos insequentes idem s. Ἀνία et Draco p. 13. Omnes tres choro tribuit Triclinius et in postremo ἀνίας τε scripsit. Consimilis dictio Trach. 41. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς ὠδίνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.

V. 974. Ἰὼ μοί μοι. Quinque codd. ἰὼ, ἰώ.

V. 976. Ἄτης τῆςδ' ἐπίσκοπον μέλος — producit Suidas s. Ἐπίσκοπος. Hermannus hoc adjectivum ἐπιμελητικόν interpretatur, quia et substantivum custodem, curatorem, denotet. Mea sententia fuit, Diodorum Excc. Legg. c. XXVII. quum diceret οἰκίαν τῆς περιστάσεως φωνὴν προϊέμενος, aliis verbis dixisse idem, atque ἐπίσκοπον h. l. nihil significare nisi συνφρόν sive, ut Scholiastes loquitur, ἔστοχασμένον. Proprie ἐπίσκοπος dicitur ὁ ἐπὶ σκόπον βάλλον, ut τοξότης ἐπίσκοπος et ἐπίσκοποι οἰστοί Themist. XVIII. 217. B. v. Wernsdorf. ad Himer. Ecl. XIV. 3. Wytténbach. ad Julian. p. 161. sq. Jacobs. ad Achill. p. 573. unde non incommode transferri videtur ad ea, quae cum aliqua re congruunt eique consentanea sunt. Idque adjectivum syntheton

est ut ἐπίτοκος, ἔφορος etc. parasyntheton vero substantivum, quod iisdem omnibus literis scribitur, ὁ ἐπισκεπτόμενος, ὁ ἔφορος.

V. 978. Ἄρ' ἡμπόληκας — citat Suidas s. h. v. cum Scholio ἐπώλησας, ἐκέρδανας λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ φαύλου τροπικῶς ἀντὶ τοῦ περιπεποίηκας. Schol. minor: ἀπημυτόληκας, πέπρακας ἡγουν προδέδωκας ἡμᾶς. Schol. Jen. πολῶ τὸ ἀναστρέφομαι ἐκ τούτου λέγει, ἄρα ἀνεστράφης ἐπὶ τούτοις, ἡγουν ἐποίησας ταῦτα οὕτως ὥσπερ ἔχει ἡ φήμη; ductus ille recordatione verbi ἐμπολεῖν, quod neque pro ἀναστρέφεσθαι dicitur, neque omnino veteribus usitatum est v. ad Phryn. 584. Illud, quod primo loco posui, a vero proxime abest; nam quum ἐμπολᾶν proprie significet τὸ ἐμπορεύεσθαι sive πραγματεύεσθαι, facillima hinc fuit transgressio ad id, quod hoc loco denotatur, ἄρα πέπρακας ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; Eodem exemplo Hippocrates de Morb. IV. 12. p. 608. E. T. VII. p. 353. T. II. (ed. Kuehn.) ἦν τοῦ ἀποπάτου μὴ διαχωρέοντος κρατέη μία τῶν ἄλλων ἱκμάς, κάλλιον ἐμπολήσει ὁ ἄνθρωπος, melius sese habebit, quod alibi dicit βέλτιον ἀπαλλάσσει Epidem. VI. 716. 719. T. III. Neque aliud intelligi videtur Aesch. Eum. 622. τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' ἡμποληκῶς. Prorsus autem intolerabilis est Musgravii conjectura ἡμπόληκας — κράτη, id est, res praeclare gestas. Ed. Pa. Hermannus ait ἐμπολᾶν significare non solum negotiari sed etiam negotium transigere ac deinceps perficere, defungi, id est mori. Id improbens Matthiae ad Cycl. 254. ἄρ' ἡμπόληκας interpretatur an lucrum fecisti, id est, adeptus es id quod optabas et in lucro ponebas. Sententiam non muto.

V. 982. Ὡς περισπερχές πάθος. Hesychius Περισπερχής, περιώδυνος. Suidas Περισπερχές, βαρὺ, ὥς περισπερχές πάθος. Eustathius p. 442, 9. ἀσπερχές τὸ πολυσπαρδάστον, ὃ περισπερχές λέγει ὁ Σοφοκλῆς. Cum πικρὸς καὶ ἀπαράιτητος conjungit Plutarchus Quom. Adul. ab am. c. 24. p. 95. T. II. v. Valcken. ad Adon. p. 228. Ed. Pa.

V. 985. Ὅσον τάχος δῆτ' αὐτὸν ἄξεις. Schol. Ven.

IV. 193. ὅσον τάχος Ἀττικοί, ἡ δὲ συνήθεια ὡς τάχος. Apud Tragicos utrumque legitur. Pro δῆτ' αὐτόν Elmslejus δεῦρ' αὐτόν scribi jubet, ne δῆτα in principio versus collocetur, quod quam recte fiat, declarat Hermannus. Eur. Andr. 514. ὦ μοί μοι, τί πάθω τάλας — δῆτ' ἐγὼ σὺ τε, μᾶτερ.

V. 987. Ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης. Tuetur hanc lectionem Suidas s. *Κενῆς*. Johnsonus *κενόν* jubet, Musgravius hypallagen in auxilium vocat, cujus hic et ad Or. 687. Cycl. 504. affert exempla commenticia. Verum quidem est, nomen *κενός* orbis magis convenire quam viduis ut Bion. Id. I. 59. *χήρα δ' ἂ Κυνέρεα, κενὸ δ' ἀνὰ δώματ' Ἐρωτες*, neque tamen negabit quispiam leaenam conjuge peremto *κενήν* dici posse, id est *μεμονωμένην*, ac si ea vel sola partum tueri valet eoque plurimum differt a Tecmessa ad tuendum filiolum invalidissima, tamen haec dissimilitudo audientium animos ante praeterlabitur quam percepta est, quippe quibus verba ipsa nihil praeter viduitatis et orbitatis notionem subijciant, sic ut hoc solum in cogitatione haereat et obversetur *mater a marito destituta, filius fortissimo patre orbatus*. *Κενόν λεαίνης σκύμνον* poeta dicere non potuit, quoniam is, qui cum pullo leonino comparatur, patre orbatus erat, non matre; neque magis vel *κενοῦ λέοντος* scribi vel epitheton illud plane omitti licuit. Has ob rationes vereor viri praestantissimi subscribere sententiae, qui *κενῆς* reddit *relictæ*, sic ut sejunctio tantum ac separatio catuli et leaenae indicetur. Illud certum est verbi *κενοῦν* objecta varie inter se permutari, neque solum de loco et persona dici, unde aliquid eximitur, sed etiam de re quae eximitur, ut *θυμὸν ἐξεκένωσαν ἐς σχεδίαν Ἀχέροντος* Theocr. XVI. 40. et *ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρος*, ut onus demeret Cyprior. Fragm. I. fere ut *evacuare* et *vacuefacere* apud scriptores ecclesiasticos et vulgo *καθαίρειν* (τοὺς ληστάς) et *expurgare* dicitur pro tollere et abrogare *). — De accentu quod prae-

*) Nec *κενώσαι* solum de loco dicitur pro *καταλειπῆν*, ut Hermannus docet, sed etiam *ἐρημῶσαι* Plat. Legg. IX. 865. E. Dionys. Antt. III. 30.

cupiunt Grammatici, σκύμνος λέοντος, σκυμνός δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων Etym. M. s. v. Schol. Ven. Σ. 319. non solet servari; σκύμνοι ursarum Aristot. H. Ann. VIII. 17, 1. Philostr. V. Ap. II. 14, 64. luporum Synes. de Regn. p. 22. A. echini Plut. de Soll. Ann. XVI. 170. crocodili ib. XXXIV. 197. aliorumque multorum animalium v. Aelian. H. Ann. VII. 47. Poll. V. 15. Hesychius Σκύμνους ἐκχόνους λεόντων καὶ ἄλλων ζώων. Neque alia nomina, quae quum pluribus communia sint κατ' ἐξοχήν tribuuntur uni, ut αὐλή (regia), θαλλός, κάλυξ, mutant accentum. — In seq. v. σύγκαμνε Ven. et Edd. vett.

V. 989. Τοῖς θανοῦσι — κειμένοις ἐπεγγελᾶν, pro-
verbii speciem habet; ἐπεμβαίνειν, ὃ δὴ λέγεται, κειμένοις
Aristid. p. quatuorv. T. II. 265. Philostr. V. Soph. I. 32,
625. τοῖς πεπτωκόσιν ἐπεμβαίνειν Liban. Decl. T. IV.
178. Ed. Pr.

V. 991. Ὡςπερ οὖν μέλει. Aug. B. αὖ pro οὖν. Δ.
μέλλεις.

V. 994. Ὀδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δῆ. Sic
plerique codd. et Ald. sed ΓΔ. La. Lb. ἀπασῶν. Bar. B. et
Laud. ὁδός τ' ἀνιάσασα δῆ πασῶν ὁδῶν. Brunckius optat
ὁδῶν θ' ἀπασῶν ὁδός. — In seq. versu Elmslejus pro δῆ
νῦν scribit δῆ νυν, cod. Δ. νῦν δῆ, quae ubique permutan-
tur v. ad v. 1332. et scriptoribus ipsis promiscua sunt v. c.
Galen. de Sanit. tuend. I. 6, 29. T. IV. ἦν δῆ νῦν πέ-
παυμαι λέγων, IV. 2, 236. εἴρηται νῦν δῆ etc. — Her-
mannus interpunxit τὸν σὸν, ὥς ἐπησθόμην, μόρον διώκων.

V. 996. Ὡ φίλτατ' Αἴας — Hoc loco utitur Apollo-
nius de Synt. I. 17. p. 51. iterumque III. 7, 213.

V. 998. Ὅξεϊα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τιнос. Pro
σου Lb. pr. σοι, pro θεοῦ La. pr. θεῶν, quod Elmslejus
conjectura quaesierat, quia Graeci θεῶν τις potius quam
θεός τις dicere soleant. Contra veniunt Homerus Od. X.

---

p. 500. Spoliant subsellia pro relinquunt Coripp. de Laud. Justin. II.
361. χηρῶσαι ἀνὰς ἡλίου in Aristotelis paeane; ἀπονοσφίζειν Schol.
Oed. T. 480. interpretatur φεύγειν.

141. καί τις θεὸς ἡγεμόνευε, Pindarus Isthm. VIII. 21. τὸν Ταντάλου λίθον παρὰ τις ἔτρεψε θεός. Apollon. II. 438. ἢ ἄρα δὴ τις ἔην θεός ὃς σέθεν κήδετο. Theocr. XX. 20. ἄρά τις με θεὸς ἄλλον ἔτευξε. Neque hoc solis poetis concessum: ἦν μὴ τις θεὸς βλάβῃ Xenoph. Cyr. I. 6, 5. θεὸς κηδόμενος ὑμῶν τις Plat. Legg. III. 691. D. ἔσθ' ὅστις θεὸς ἔδωκε I. 647. E. δαίμων τις ἐδόκει προσάξειν Plut. V. Brut. XIV. δαίμων τις εἰςκεκύκληκεν Arist. Vesp. 1475. θεοῦ τινος δεήσει Heliod. II. 9, 64. κατὰ θεὸν τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα Plat. Euthyd. 272. E. σὺν θεῷ τινι καταπέφευγε Plut. V. Arat. c. II. id est, *forte fortuna*, κατὰ δαίμονα Conon. XL. 39. Atque hic perinde ut Eur. Iph. A. 411. Ἑλλάς κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα, *divinitus aegrotat*, genitivus pluralis minus convenit, sed plerisque locis utrumque aptum est, usitatus tamen illud praesertim in certis formulis, θεῶν τινος εὐνοία Dem. p. Cor. 278, 11. Aristid. T. I. 448. Diod. V. 83. ubi olim legebatur θεοῦ cf. Bast. Ep. Crit. p. 214. Corais ad Plutarch. V. Fab. c. XVII. Matthiae Gramm. §. 230. p. 628. Ad ultimum pro homerico καί τις θεὸς ἡγεμόνευε Aristides XXVII. 352. substituit σαφές ἦν τὸ τοῦ Ὀμήρου ὅτι τις θεῶν ἡγεῖτο καὶ ὅστις γε ὁ θεός. — Σοῦ βάξις ὡς θεοῦ τινος scil. βάζοντος, ut Trach. 768. ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος scil. κολλῶντος, *celeriter velut deo divulgante percrebuit mortis tuae fama*. Id enim a Jove deprecatus erat Ajax v. 825. πέμπσον τιν' ἡμῖν ἄγγελον κακὴν φάτιν Τεύκρω φέροντα, precesque illas exauditas esse rumor repentinus testatur, quo non solum Teucer sed etiam Menelaus de obitu Ajacis certior factus et (mirum) in eundem locum quamvis remotum et dissitum deductus est, haud secus atque Isis, quo mariti reliquiae devenerint, comperisse dicitur πνεύματι δαιμονίῳ πυθομένη Plutarch. de Is. XV. p. 121. Et quod ad Graecos Mycalen oppugnaturus fama victi eodem die Marodonii pervenit, Herodotus IX. 100. merito refert ad τὰ δεῖα τῶν πρηγμάτων. Nonnus V. 370. φήμην αὐτοδίδακτον dicit.

Sophocl. Ajax. Ed. 2.

V. 1000. Ἄγω κλύων δαίλαιος. Sic Memb. duo Pariss. Mosq. A. Dresd. B. δύστηνος La. Lb. ΓΔΘ.

V. 1002. Οἱ μοι — Cod. Γ. ὦ μοι. Sequentia ἰθ' ἐκκάλυπον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κῆκόν afferunt Schol. Ven. II. 8. XI. 186. et Eustathius p. 165, 41. propter ἰθι ἐπίρρημα ἐπικελεύσεως. Scholiastes: ἰθ' ἐκκάλυπον, πρὸς τὸν χορόν φησιν ἢ τινα τῶν θεραπόντων ἢ γὰρ Τέκμησσο ἐπὶ τὸν παῖδα ἀπῆει. Eur. Med. 1311. ἐκλύεθ' ἀρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν. Hipp. 803. ἐκλύσαθ' ἀρμούς, ὡς ἴδω πικρὰν θείαν.

V. 1004. Ἦ δὲ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς. Eustathius p. 409, 46. ὁ Σοφοκλῆς ἐν στίχῳ ἐνὶ οὐκ ὤκησσε διπλὴν θέσθαι συντάξεως εἰπὼν ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς. ἔχων γὰρ φάναι, ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρά (sic Reiskius pro τόλμη πικρᾶ) ὁμῶς ἐξήλλαξε τὴν φράσιν διὰ τὸ καὶ οὕτω καὶ οὕτω δύνασθαι λέγεσθαι, οἷον, ὦ δυσθέατου καὶ ὕψεως καὶ τολμήματος, καὶ πάλιν, ὦ δυσθέατος ὄψεως καὶ τόλμης. Sic etiam Theocritus XV. v. 124. interjectionem cum duobus conjunxit casibus diversis: ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος αἰετῷ — φέροντος, ut vulgo legitur. Et Tryphiodorus v. 395. ὦ μοι ἐμῶν ἀγέων, ὦ μοι πατρώϊον ἄστυ. Libanius Decl. T. IV. p. 1015. ὦ κάλλους υἱέων, ὦ πλοκάμων ὥρα, ὦ προσώπου χάριτες, ὦ στέρνων φιλέτων, eodem per omnia acentu. Euripides Med. 496. φεῦ δεξιὰ χεὶρ', ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου, καὶ τῶνδε γονάτων, quanquam hoc exemplum deleto post ἐλαμβάνου commate aliorum verti potest. Ed. Pr. — Brancio, qui genitivum τόλμης πικρᾶς a nomine ὄμμα pendere statuit, adstipulatur Erfurdtius, ob eam causam quod in exemplis a me allatis praeter quod nunc addidi Euripideum, nullum est in quo diversi casus copula καὶ conjuncti sunt; repugnat vero Hermannus, non solum durum sed etiam ad sententiam minus aptum fore judicans, si Sophoclis verba ita accipiamus ὦ δεινοῦ θεάματος ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς. Eodem quo Brancius inclinatur Matthiae Gramm. §. 316. p. 623. καὶ τόλμης πικρᾶς idem valere quod πικρότολμον. Ipsum facinus ἔργον

τόλμης πικρᾶς dici posse convenit, sed num aspectus atrocis facinoris ὄμμα τολμηρόν vel πικρότολμον commode dicitur, dubitare cogor.

V. 1005. Ὅσας ἀνίας — affert h. v. Suidas s. Κατασπείρας, omisso Tricliniano supplemento ἀνίας γε.

V. 1006. Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτοὺς — ἀρῆξαντ' — Apud Suidan s. Ποῖ, ubi hic et quinque sequentes vv. extant, pro vulgato εἰς legitur εἰς, ut in plerisque codd. et Ald. idque Hermannus restituit; ἢ εἰς cod. Δ. ἢ ποίους γρ. εἰς cod. Γ. In eodem Suidae loco μολεῖν με editum pro μοι, probante Elmslejo ad Heracl. 693. et ad Oed. C. 1435. qui disparia componit, ὕπερτί μοι θράσος κλύουσας et καλόν μοι καταθανεῖν ἰδόντα, etsi non ignorabat, prius exemplum, quum nullus infinitivus intercedat ad quem dativus referri possit, a communi consuetudine adeo declinare, ut solis concedatur poetis, alterius autem constructionis usum frequentissimum, rationem exploratissimam esse, quia addito infinitivo nihil interest utrum casus appositionis (ἰδόντα) huic accommodetur an praemisso pronomini ¹⁾. Quare merito reprobata est Elmsleji sententia, non hoc solum loco sed et Oed. T. 911. et multis aliis, ubi omnes libri dativum exhibent, accusativum anteponentis v. Matthiae ad Med. 445. et 1227. quod revincitur exemplis plurimis. Soph. El. 679. μελέσθω σοι βαντὶ φρουρῆσαι, Arist. Eccl. 679. σοὶ μελήσει λιπαρῷ χωρεῖν, et post verba jubendi: ναυκλήρῳ φράζε κρεμάσαντι καθεύδειν Arist. Avv. 716. τῷ ναυτικῷ παρήγγειλε παρασκευασαμένῳ πλεῖν Thucyd. II. 80. τῷ Πολυβίῳ ἐπέταξε συναθροίσαντι μένειν Polyb. XI. 15, 340. οὔτοι ἤλθον Δερκυλλίδα ἐροῦντες μένοντι ἄρχειν Xen. Hell. III. 2, 6. εἴρηται αὐταῖς

1) Vix hoc annotassem, nisi Matthiae quoque ad Med. 58. et Wellauerus ad Apoll. IV. 1262. illam irrationalem syntaxin πέπαλται μοι κέαρ κλύουσας, cum usitatissima appositionis constructione comparassent. Appositio illa quoque est Plut. V. Anton. LXVI. τῶν στρατιωτῶν ἀντιπρώρων συμφέρεσθαι φηλασσομένων, quo loco accusativus poni poterat ut Thucyd. IV. 30. τῶν στρατιωτῶν ἀναγκασθέντων — προσίχοντας ἀριστοποιεῖσθαι.

ἀπαντᾶν βουλευσομέναις Arist. Lys. 13. τοῖς αἰσχροῖς ἐψηφίσθη προτέροις λέγειν Eccl. 705. συνεβούλευσε παύσασθαι φιλονεικοῦσι Lys. Or. XXI. 165, 8. et rursus cum quarto casu: εἶρητο αὐτῷ παραπλέοντα στρατεύεσθαι Thucyd. VII. 20. ἐπισκῆπτω ὑμῖν ἀκασαμένους καταστῆναι Antiph. Or. IV. 128, 7. συμβουλεύω διορθώσαντα διδόναι Isocr. Panath. p. 288, 262. Hujus diversitatis centena in promptu sunt exempla, quibus in praesentia omissis hoc tantummodo adnotabo, a Matthiaeo Gramm. §. 536. p. 1053. minus recte componi τῶν Λυκίων φαιμένων Ξανθίων εἶναι cum Αἰγινήτων δεόμεθα τιμωρητῶν γενέσθαι. Nam pro Ξανθίων nullus alius casus substitui potest, quia quod dicitur in recto casu Ξάνθιος εἶναι φημί vel Ξάνθιος εἶναι φάσκων, id necessario servatur per omnes: βουλομένων ὑμῶν προθύμων εἶναι Thucyd. I. 71. τῆς ἀμφισβητούσης γνησίας θυγατρὸς εἶναι Isaeus Pyrrh. p. 17. τοῖς χρηστοῖς εἶναι βουλομένοις Isocr. Evag. p. 206, 76. Paneg. p. 63, 110. κινδυνευούσας τῆς πόλεως ἀναστάτου γενέσθαι Dio Chr. Or. XI. 333. Sed Xenophon Hell. I. 5, 2. τοῦ Κίρρου ἐδέοντο ὡς προθυμοτάτου γενέσθαι, potuisset accusativo uti ut Isocr. Aegin. p. 394, 51. δέομαι ὑμῶν τοιούτους μοι γενέσθαι δικαστάς. Hic duo subjecta sunt, illic unum. Neque Kraeugerum vellem *De attract.* p. 392. Homeri verba ἦνωξεν ἑταίροις μῆλα δείραντας κατακῆναι, cum Aeschyli loco δὸς μοι εὐτυχεστέραν γενέσθαι μητρός, in unum contulisse, quorum tanta inter se differentia est quanta inter haec: δείρας κατέκλυσσεν et γίγνομαι εὐτυχῆς. Et in omni hac quaestione, quae est de attractione, a verbis imperfectae notionis, ut γίγνεσθαι, εἶναι, δοκεῖν, φαίνεσθαι, καλεῖσθαι etc. quae sine praedicato intelligi nequeunt, sejuncta habere oportet verba perfecta sive absoluta. Hujus generis exempla paullo ante attuli; in illo dominatur quasi dativus sed non sine rivali ²⁾. Postremo addam, si cum infinitivo praeter

2) Παρήγεσεν αὐτοῖς ἐτοίμοις εἶναι Appian. Civ. I. 57. p. 80. ταῖς αἰσχροῖς κατέστηκεν αἷτιος ἀφανίσαι εἶναι Paus. I. 22, 6. οἷς ἐχωρῶν ὑβριστῆς εἶναι Lys. Or. XXIV. 169, 15. τῷ ἐσθλῷ ἐγχωρεῖ κακῷ

praedicatum conjungitur appositio, modo diversum esse utriusque casum: ἐδοξεν αὐτοῖς ἐλθοῦσιν — συμμάχους γενέσθαι Thucyd. I. 31. περιγίγνεται ἡμῖν ἐλθοῦσι μὴ ἀτολμοτέρους φαίνεσθαι II. 39. ubi codd. variant, εἰ οἷόν τε τοὺς κινδύνους διαφυγοῦσιν ἀθανάτους εἶναι Lys. Epit. p. 198, 78. unde patet Plutarchi locum V. Brut. c. XIII. quem Kruegerus affert l. c. p. 395. perperam attentari cf. Hermann. ad Med. 1205. modo eundem utrique assignari, vel accusativum: οἷς — αὐτοὺς ξυνέβη τοῦτο δεδίοτας ἀπιέναι Thuc. VII. 75. vel dativum: ἐμοὶ μέγιστον σωθέντι μὴ δοκεῖν κακῷ εἶναι Andoc. Myst. 8, 56. ἦν αὐτοῖς μηνύσασιν ἐλευθέρους γίγνεσθαι Lys. Or. VI. 119, 17.

V. 1008. Ἡ ποὺ με Τελαμών — Codd. omnes et Suidas l. c. et s. Εὐπρόσωπος exhibent ἡ που Τελαμών, ubi Kuesterus addidit pronomen a Brunckio receptum. Idem Suidas ὁ σὸς πατήρ ἐμός τ' ἴσως. Hoc ἴσως legitur in La. pr. Lb. Γ. et in aliis, qui in seq. versu pro ἴσως, quod Hermannus ad Philoct. 758. aequè significare statuit, susceperunt ἄμα.

V. 1011. Μηδὲν ἥδιον γελᾶν. La. ἔλεων γρ. ἥδιον, Lb. ἔλεων. Musgravius, comparativus, inquit, pro positivo. Sic hodieque loquimur, non quo credamus, quod ante Hermannum multi crediderunt, Graecis licuisse, ubi positivo opus esset, comparativo uti et quidvis pro quovis dicere, sed ad significandum, in hujusmodi oratione non talem esse secundi gradus significationem τοῦτο ἥδιον ἐκείνου sed delitescere quodammodo. Homo ἀγέλαστος nunquam ἥδῦ γελᾷ, sed fieri potest ut aliquando rideat ἥδιον τοῦ εἰωθότος.

V. 1015. Σὲ φίλταν' Αἴας. Apud Suidan s. Καναν-

γενέσθαι Plat. Protag. p. 344. D. συμβέβηκεν αὐτοῖς στρατηγοῖς γενέσθαι Themist. Or. X. 141. B. ἅπασι συνέπεσεν ἐξ ἀδόξων γενέσθαι λαμπροῖς Isocr. ad Phil. p. 100, 89. εἴ τίς τῶ ὀνειδίξει φιλοκρεδεί εἶναι Plat. Hipparch. p. 234. E. εἰ οἱ λόγοι αὐτῇ μαρτυρήσουσι τέχνη εἶναι Phaedr. 260. E. ὃ σοφῶ γενέσθαι ἢ Πυθία μάρτυς Paus. I. 22, 8. (brevius Appian. Civ. V. 39, 763. ἡμῖν μαρτυρῶ ἐλομένοις τὰ ἀμείνονα) etc. etc. Cum accusativo: οὐδέν μοι προσῆκον κακόνουν εἶναι Lys. Or. XXV. 127, 7. τοῖς — προσήκει διαφέροντας εἶναι Isocr. Panath. p. 257, 120. etc.

δρῖα, qui hoc hemistichium cum antecedente versu affert, legitur *Alan*, quod Hermannus recepit.

V. 1017. *Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ἐν γήρᾳ βαρὺς*. Hunc et proximum versum Suidas s. *Δύσοργος* ad verbum reddit. Sed Zonaras T. I. p. 577. *δύσοργος, Σοφοκλῆς τοιαῦτ' — ἐρεῖ· γράφεται καὶ δύσεργος, ὀξύχολος*. Hesychius *Δύσοργος, κακόεργος. Σὺν γήρᾳ βαρὺς* Oed. T. 17. *βαρὺς ὑπὸ γήρως* Aelian. V. H. IX. 7.

V. 1019. *Ἀπορρίφθῃσονται*. Sic vulgo legitur et apud Suidan qui s. *Ἀπωστός* hunc et proximum versum profert; non minores auctores habet *ἀπορρίφθῃσονται* La. Lb. *Θ*. Bar. Laud. Ven. Dresd. B. Aug. B. Mosq. B. Inter utrumque fluctuant libri Eur. Hec. 335. et Androm. 10. sed concordant in *ἐρρίφθην* Aesch. Suppl. 487. Soph. El. 512. nisi quod Suidas hic *ἐρρίφην* subrogat, quae forma legitur in Melanipp. Fr. XXVIII. sed syllaba his omnibus in locis indifferens est. *Ἐρρίφην* legitur Plat. Phileb. p. 16. C. Legg. XII. 944. B. sed paullo post succedit alter aoristus et utrumque quidem sine ulla codd. dissensione; *ἐκριφέντες* Diod. I. 61. p. 181. cod. *ἐκριφθ*. sed *ρίφέντος* XIII. 73. p. 356. constanter legitur, eodemque aoristo secundo usi sunt Polyb. IV. 71. p. 168. Plutarch. V. Rom. VI. Lysand. XII. Praecc. Pol. c. XVII. 174. T. XII. Aelian. H. Ann. XIV. 8. Epist. Socr. XVII. 25. Lucian. Amorr. §. 33, 295. T. V. (ubi *ἐρρίφθῃ* affertur) Appian. Mithr. LXXXVIII. 757. Sed iidem primo non abstinere Polyb. VIII. 8, 21. Plut. V. Lucull. XLII. Appian. Mithr. XLII. 700. Maneth. VI. 58. et Strabo VI. 274. utrumque conjunxit *εἰ καταρρίφθειν, φθάνοι ἂν διαφθαρεν πρὶν ἀναρρίφῃναι*. Futuro *ρίφήσεσθε* utitur Liban. Decl. T. I. 517.

V. 1021. *Τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον*. Variavit Euripides Alc. 966. *τὰ μὲν κατ' οἴκους τοιάδ'*.

V. 1022. *Παῦρα δ' ὠφελήσιμα*. Suidas s. *Πολλοί*, duo Aug. et Ald. *παῦροί δ' ὠφελήσιμοι*, reliqui codd. *παῦρα δ' ὠφελήσιμοι*, quod alibi dicitur *πολλὰ χρήσιμος* Demosth. 430, 5. Isocr. Ep. IV. 414, 7. Diod. XIII. c. 41. Dionys. Antt. VIII. 70. p. 1678. *ἐνια χρήσιμος* Menand. Fr. p. 170.

ἄλλο οὐδὲν *χρησίμη* Demosth. p. 193, 26. sed hoc loco ineptum est. Utamque lectipnem ante oculos habuerunt interpretes graeci. Quod nunc legitur, Brunckius restituit et jam prius Johnsonus.

V. 1023. *Καὶ ταῦτα πάντα.* Codices nihil discrepant nisi quod in *Γ.* legitur *καὶ τοιαῦτα πάντα*, Eustathius vero p. 999, 61. *ἀλλὰ ταῦθ' ἅπαντα εὐρόμην* affert, quem sequutus Brunckius *ταῦθ' ἅπαντα* scripsit. Infra v. 1271. pro *πάντα ταῦτα* codd. aliquot *ταῦτα πάντα*, nec saepius librarii quam in horum nominum collocatione vacillare solent; *ταῦτα πάντα* Oed. F. 252. El. 1033. Iph. A. 1393. Agam. 904. Demosth. p. 23, 29. p. 432, 4. p. 607, 11. p. 641, 29. sine ulla codd. discrepantia legitur, et inverso ordine *πάντα ταῦτα* Orest. 785. Plat. Legg. II. 661. B. V. 746. E. Demosth. p. 646, 26. p. 692, 9. sed multo saepius libri inter se dissident Antig. 439. Arist. Nubb. 259. Dem. p. 384, 14. p. 441, 21. p. 490, 23. p. 535, 24. p. 629, 15. p. 644, 5. Plat. Phaedr. 235. E. Crit. 46. A. Rep. VII. 534. D. IX. 588. C. cf. Boissonad. ad Nicet. Eug. p. 268. Fritzsch. ad Marc. XIII. 559. atque haud scio an Schneiders, qui ad Civ. T. II. p. 113. id nomen quod gravius sit priore loco ponendum arbitratur, ex hac regula totam controversiam judicari posse recusaturus sit; id quod ipse significat T. III. 226. *Καὶ πάντα ταῦτα* Aesch. Eum. 110. Dionys. Techn. IX. 6, 340. Demosth. 579, 4. et 676, 20. ubi Bekkerus *καὶ ταῦτα πάντα* edidit, quod legitur Plat. Rep. IX. 577. B. Lucian. Hipp. §. 7. Demon. §. 10. de Gymn. §. 28. *ταῦθ' ἅπαντα* Aesch. Prom. 265. *ἅπαντα ταῦτα* Lucian. Hermot. §. 7. Demosth. 237, 28. ubi codd. pariter ut p. 500, 11. dissident et Bekkerus ordinem invertit. In exita versus *εὐράμην* vitiose cōd. *Γ.* Jen. Mōsq.

V. 1024. *Πῶς δ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος.* Choeroboscus in Ind. Anecd. s. *Λάδων* p. 1395. *παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος ἀντὶ τοῦ ξίφους.* Pro *πικροῦ* ap. Suidan s. *Κνώδοντος* scribitur *πυκνοῦ*. *Αἰόλος κνώδων* Sophocles aut pro cruento dixisse videtur aut ad exemplum homericorum *αἰόλος ζῶσσηρ, θά-*

ρηξ etc. Scholiastes ὀξύν interpretatur, veterem, ut videtur, de metalepsi haeresin sequutus, quia αἰόλος interdum significat celer, celer autem dicitur ὠκύς, huic vero synonymum est ὀξύς. Nomen κνώδων a verbo κνώ propagatum proprie non gladium (τὸν σφαγέα κνώδοντα Nicet. Annal. XV. 5, 302.) sed remoras venabulorum et gladiatorum denotat; capuli moras vocat Silius Pun. I. 515. v. Poll. V. 22. Falso Kuesterus huc refert Hesychii glossam Ἰχθον, ἄστρον, ἐγχειρίδιον ξυλοφάνιον, quae fortasse sic scribenda ἰχθύη, ξύστρον. certe intelligitur scobina sive radula e squatinae cute qua ligna poliri docet Plinius H. N. IX. 12, 4. Hinc ξυλοφάνιον dicitur, alias ξυάλη (v. Spohn. de extr. Odys. parte p. 134.). Ceterum hunc locum suis intexuit Lycophro v. 464.

ταῦρος βαρύφρων δυσμενεστάτου ξένου
 ἔτυψε δώρῳ σπλάγχνον, ἀρνεύσας λυγρόν
 πῆδῃμα πρὸς κνώδοντος αὐτουργοῦς σφαγᾶς

cujus singula paene verba ex singulis Sophoclis versibus expressa sunt v. 322. 662. 1032. Ed. Pa.

V. 1025. Ὡφ' οὐ φόνεως ἄρ' ἐξέπνευσας. Apud Suidan s. Κνώδοντος legitur ἐξέπραξας, nec displicet Hermanno. Brunckius illa cum prioribus continuat *a fero hoc acuto mucrone, quo occisore animam efflasti*. Adscripsi verba aliter ordinanda videri: ὦ τάλας ὦφ' οὐ, *o te miserum, quod tali modo occubuisti gladio dono accepto in perniciem usus*. Erfurdus obloquitur, hoc si voluisset poeta, ὦφ' οἴου scribendum fuisse non ὦφ' οὐ. Sed eodem modo Euripides Troad. 501. οἷ γὰρ τάλαινα, οἷων ἔτυχον ὦν τε τεύξομαι. Dio Chr. XXXI. 628. τὴν Ἑλλάδα ἐλεεῖν εἰς ὃ πίπτωκε pro εἰς οἶα. Eunap. V. Proaer. p. 87. (153.) τοὺς πατέρας ἡλέει τῆς τῶν παίδων παιδείας, ὑπὸ τίσι παιδεύονται. Verum tamen Brunckii interpretationem, qua ὦφ' οὐ φονέως positum est pro φονέως ὦφ' οὐ, confirmavi aliis postpositi relativo nominis exemplis. Alexander Aet. Epigr. IV. 3. Anall. T. I. 419. υἱὸν Θερασάνδροιο τὸν ἦνεσαν ἀνέρα σίκλων χιλιάδι. Christodor. Anth. Pal. VII. n. 697. Λυχνιδόν, ἣν φοῖνιξ Κάδμος ἔδειμε πόλιν. Similiterque adjectiva postponuntur; Herod. VIII. 164. διὰ δικαιοσύνην, τὴν οἰᾶλλον

συνήδεις ξουσαν. Aristid. T. I. p. 431. πρὸς τὰς ναυμαχίας, ἃς τοσαύτας ἤτυχήσαμεν. Callim. H. in Ap. 81. ἄνθεα μὲν φορέουσιν, ἐν εἵαρι τόσσα περ ὦραι ποικίλ' ἀγινεύουσιν, ubi Ernestius offendebat. Stephanus s. Βῆλος — τῶν μῆλων ἃ χρύσεια λέγεται Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Λιβύης ἀγγογένοι.

V. 1027. Ἐμελλέ σ' — ἀποφθίσειν. Suidas, qui haec verba s. Ἀποφθίμενον apponit, ἀποφθίσειν interpretatur ἀνελεῖν, θανατῶσαι, ex quo Hermannus conjecturam facit eum ἀποφθίσει scriptum invenisse idque vulgatae praeferre maluit quam ἀποφθιεῖν scribere, quod Dindorfius suscepit. Grammatici quidem nostri (v. Matth. §. 181. p. 323.) de futuro attico ita loquuntur ut verba bisyllaba non excludant; sed exemplum dubito an nullum extet; nam καθιῶ et ἀμφιῶ aliorum pertinent; ἴξομαι καὶ κτιῶ Oenom. ap. Euseb. Praep. VI. 256. A. nihil distat ab οἰκιῶ. Et eodem loco velut mirabundi memorant, futuro ὁμοῦμαι non convenire δεσπόσω, ἀρμόσω, perinde ac ratio postulet ut ea sibi convenient, quorum principia discrepant *). Nec magis mirandum est, cur σκευάσω discrepet a σκεδῶ. Sed illud, quod praecedit, εἶδες ὡς χρόνῳ notabile est propter significationem sciendi, quam huic aoristo Buttmannus denegabat v. Matthiae ad Bacch. 1298. ad Herc. 1168. Siebelis ad Paus. T. IV. p. 137. Hic προεἶδες significatur. Theocritus I. 19. εἶδες pro οἶσθα posuisse videtur.

V. 1028. Σκέψασθε πρὸς θεῶν τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν. Barocc. AB. Laud. Dresd. B. et Ald. articulum omittunt, quem Brunckius sententiae, Porsonus ad Or. 442. etiam aurium gratia necessarium ducit; deest vulgo ap. Suid. s. Τύχη sed extat in Codd. Membr. Harl. La. Lb. Γ. (τοῖν) etc.

V. 1029. Ὡς δὲ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα. In Suidae cod. Leid. et Edd. vet. s. Ἀντρυγες legitur οὗ δὲ τοῦτ', quod Kuesterus in οὗ δὲ τοῦδ' mutavit sed s. Τύχη repraesentatur lectio tralaticia, in qua nihil est quod culpari possit.

*) Tertia persona ὁμεῖται manifestum facit, primam non ab ὁμῶ, sed ὁμῶ descendere.

Ceterum si Sophocles hoc finxit, Ajacem et Hectorem suis utrumque donis perisse, utique, ut Itali dicunt, belle inventum est. Si qua vetustior ea de re fama fuit, egregie convenit cum superstitiosa illa fortuitarum *συνεμπτώσεων* observatione, qua prisca gens mortalium duci solebat. Ac ne nos quidem, si relatum legimus aliquem eodem telo peremptum esse quo alium trucidaverit v. Wytttenbach. ad Plut. S. N. V. p. 46. Interpr. ad Dion. Cass. XLVIII. 1. nobis temperare possumus, quin haec et talia fataliter fieri credamus, hodieque valet Plutarchi verbum V. Sertor. c. I. *ἀγαπῶντες ἔνιοι τὰ τοιαῦτα συνάγουσιν ἱστορίᾳ καὶ ἀκοῇ τῶν κατὰ τύχην γεγενομένων ὅσα λογισμοῦ καὶ προνοίας ἔργοις ἔοικε.*

V. 1030. *Ζωστήρι προσθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων.* Vulgo 'post *προσθεὶς* interpungitur; retrahenda erat hypodistole ad versus finem. Proxime enim cohaerent *ἐξ ἀντύγων προσθεὶς*, quod commodissime interpretatur Scholiastes *δεθεὶς* et pluribus verbis Suidas: *Ῥροσθεὶς, δεθεὶς, ἐξαφθεὶς, δεσμευθεὶς*, quae apparet ad hunc ipsum pertinere locum. His conveniunt glossae veteres *Προσμοῖς τοῖς βιαίους κατοχαῖς* Hesych. *Ἐμπρίσαντες, συσφίγγαντες, προσαρμόσαντες*, Suid. quae redarguunt Musgravii dubitationem, qui se vereri dicit ne illa Scholiastae interpretatio parum graeca sit. Proprie quidem *πρίειν* dicuntur τὰ ὠδοντωμένα, unde *πρίων ὀδόντων* Crinag. Epigr. XXXVII. 4. *προσθῆρες ὀδόντες* Epigr. Ἀδεσπ. CC. *πρίσις ὀδόντων* Plutarch. de Ira T. II. p. 458. C. quae solet esse irae nota, similiterque Antipater Thess. XLIII. 3. *Ἦρα προσιμένη κάλλει Γανυμήδεος*, et Apollon. IV. 1671. *λευγαλέον δ' ἐπὶ οἱ πρίεν χόλον*, nec apud Hesychium *Πρίεται, φρυσσῶται* quidquam novandum praeter *φρυσσῶται*, quod ipsum irati facere solent. Indidem translata sunt *δάκνειν χόλον* Apollon. III. 1170. *θυμὸν ὁδᾶξ πρίοντες* Oppian. Cyn. IV. 138. et *αὐτόδαξ ὠργισμένοι* Arist. Lysistr. 687. Canis captam feram tenet *ἐμπεπρικῶς τοὺς ὀδόντας* Diodor. XVII. 92. p. 444. Jam ut latine dicitur mordicus tenere, in eundem intellectum poetae verbum graecum deflectunt. Oppianus Hal. II. 375. *ἐνθα*

μιν ἀμφιβαλὼν περιηγεί· πάντοθεν ὀλῶ ἴσχει ἐμπρίει τε, de quo Scholiastæ multa commentantes unum afferunt quod ad veritatem dirigit, ἐμπρίει significare πιέζει id est arcte colligatum tenet; quomodo L. III. 314. χεῖρ προιομένη arcte constricta. Hinc etiam adverbio significatio firmæ comprehensionis communicatur. Helladius Phot. p. 869. ἀπριξ ἀντὶ τοῦ συμπεφυκότως ὥστε μὴ διαπρίσαι τὴν συμφύαν), quod declarabo Polybii exemplo XII. 11, 6. οὐδὲν παρέλειπεν ἀλλ' ἀπριξ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπέφν, cui perpendiculo respondet ἀμφιδακοῦσαι παλάμαι Paul. Silent. LX. 4. pro quo χεῖρες ἐμπεφυκῦναι dicitur Herod. IV. c. 91. Haec omnia confirmant Sophoclem verbis istis idem significasse quod Homerus II. XXII. 399. Ἐκτορα ἐκ δίφροιο ἔδησε, et Alpheus Epigr. V. 4. ἐκδετον ἐξ ἵππων Ἐκτορα συρόμενον, vel ut Philostratus Heroicc. XII. 722. eum dicit ἐλχθῆναι ἀνηρτημένον τοῦ ἄρματος. Ed. Pa.

V. 1031. Ἐγνάπτει αἰέν — significat continua tractione laceratum, Ἐκτορα δρυπτόμενον Anth. Pal. c. VII. n. 2. Codd. ΔΘ. Bar. B. Par. E. Harl. et alii ἐγνάμπτει, La. pr. Lb. Aug. B. Dresd. B. ἐκνάπτει, idemque vulgatum est ap. Suidan s. Ἀντυγες, idemque scriptum in Suidae cod. Leid. s. Προσθεῖς. Ceteri codd. et Edd. vett. cum Suida s. Τύχη exhibent ἐγνάπτει, postremo ap. Suid. s. Προσθεῖς editum ἐκνάμπτει, qua forma Philostratus utitur V. Ap. VII. 12, 289. Ἰξίων ἐπὶ τροχοῦ μετέωρος κνάμπτεται, quanquam de eodem paullo ante VI. 40. p. 277. κάμπτεται legitur. Brunckius (Herm. Dind.) ἐκνάπτει praetulit Eustathio auctore, qui p. 150. Sophoclem verbo κνάπτω usam dicit, et quia Schol. Plut. 166. veteres Atticos κνάφος, κναφεύς, κνάφαλλον dixisse testatur, ex quo cum Hemsterhusio ad Lucian. Vocal. Jud. §. 4. colligit idem valere de verbo κνάπτω. Illa auctoritas pertenuis nec haec consequutio necessaria est. Ac si κνάπτειν et derivata in arte fulonia percrebuerunt, id ipsum fortasse Tragicos impulit ut

*) Schol. ad Aj. 310. δ οὐχ οἶόν τε πρίσαι διὰ σύμφουιν, eodemque modo Hesychius et Suidas.

alteram formam γνάπτω vel γνάμπτω praeferrent Epicorum usu nobilitatam cf. Dorvill. Observ. Misc. Vol. IX. T. I. p. 118. Interpp. ad Thucyd. III. 58. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 29. et p. 103. Schneider. ad Plat. Civ. T. III. 279. Postrema verba ἀπέψυξεν βίον affert Eustath. p. 622. Ed. PR.

V. 1033. Πρὸς τοῦδ' — πεσήματι, leguntur ap. Suid. s. Πεσήματι, et qui subsequitur versus s. Ἐριννύων, ubi ἐχάλκευσε scribitur omisso ν finali.

V. 1035. Κάκεινον Ἀιδης, δημιουργὸς ἄγριος. Duo postrema verba affert Suidas, Glossa Brunckii supplet ἐπλεξε, κατεσκεύασε, quod Brunckius, praegressum ἐχάλκευσε soli gladio aptum, balteo inconueniens ratus, extrinsecus assumendum censet zeugmatis modo, cujus exempla plurima extant v. Dorvill. ad Charit. p. 395. (440.) Graev. ad Flor. III. 21, 26. Staveren. ad Nepot. Timoth. II. 2. Quidni vero balteus fibulis, clavis, bullis instructus χαλκευθῆναι possit? Deauratum balteum nominat Seneca Ep. LXXVI. p. 7. auratis fulgentia cingula bullis Auson. Id. VI. 49. cingula baccis aspera Claudian. de Laud. Stilich. II. 87. v. Heins. ad Valer. Fl. V. 579. et de ipso Sophoclei herois ornamento Epitom. Iliadis v. 631.

Accipit insignem vario caelamine balteum.

Num igitur huic verbum χαλκεύειν minus convenit quam zonae, te qua hoc ipsum verbum usurpavit Heliodorus III. 4. p. 112. Ed. PR.— Haec non satisfecerunt Hermannō, qui δημιουργὸς pro verbo ἐδημιούργησε positum et eadem ratione cum accusativo ἐκείνον constructum esse sumit; sin aliter accipiatur, vehementer frigere hoc minime necessarium additamentum δημιουργὸς ἄγριος. Equidem, si Orcus ob solum Ajacis gladium ita vocaretur, appositionem hancce supervacaneam videri posse concederem. Ut nunc est, nihil admodum offendor ejusmodi oratione: *illum ensem certe fabricavit Orcus, qui solet esse rerum mortiferarum faber*, unde ἄδου μάχαιραι, ἄδου δίκτυον et similia ducuntur. Praeterea, si ex illis, quae Musgravius ad Antig. 788. Matthiae Gramm. §. 346. p. 655. §. 422. p. 777. et Bernhardt Synt. p. 114. collegerunt huius constructionis exemplis, omnia excerpseris quae aut ab

re aliena aut propter lectionem intuta sunt, ad summum *vix* tria restabunt, quae cum *ἐκείνον δημιουργός* comparari possunt, nullum quod cum *ἐκείνον δημιουργός ἄγριος*, quo epitheto assumpto dubito an verbale illud casum verbi adsciscere omnino non possit; quin etiam simplicibus quibusdam haec rectio convenire non videtur; Apollonius de Synt. III. 32. p. 301. *ἔστι μὲν τὸ κόπτω τοῦτον, οὐ μὴν τὸ κοπεῦς τοῦτον*, de quo amplius quaerendum erit. Quoniam vero supra zeugmatis mentio injecta est, addam hoc amplius, ejus figurae genera accuratius distingui oportere. Nam quod Dis-senius Explicc. Nem. X. p. 466. et Comm. ad Nem. IV. 48. et 110. Pindarica *ἔλεν Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον* et *δῶρα καὶ κράτος ἐξέφανε* ad zeugma refert, certe eum non latuit, verba illa secundum duplicem quam habent significationem, cum utroque nomine construi neque opus esse ut aliud extrinsecus assumatur verbum. In Platonis autem verbis quae Wytttenbachius ad Plut p. 256. et Matthiae afferunt ad Hec. 290. *τί χρὴ χρῆσθαι τοῖς περιγενομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι*, ne dici quidem potest, quodnam verbum supplendum sit, sed *χρῆσθαι* tam late patet ut etiam *τοῖς μὴ οὔσι χρῆσθαι* dici queat, fere ut Lys. p. Imbec. p. 741. *διὰ τὴν πονηρίαν αὐτοῦ οὔτε φίλῳ οὔτε ἐχθρῷ πώποτε ἐχρησάμην*, ubi si quis verbis adhaerescit, eadem illa existit repugnantiae species, quae Eur. El. 407. *ἐν τε μικροῖς ἐν τε μὴ στέρεουσ' ὁμῶς*, nam *στέρομεν ἐν μικροῖς*, non item *ἐν μὴ μικροῖς*, sed hoc discrimine, quod haec oppositorum compositio ad emphasin pertinet ¹⁾ quae in superioribus nulla inest. Verum igitur zeugma, ne dissimilia eidem subjiciantur nomini, illud dixerim quod pertinet ad schema *τὸ ἀπὸ κοινοῦ* ²⁾ sed continetur verbi cum

1) Ad Arist. Plut. 280. (230.) *καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως* Scholiastes adnotat: *τὸ ἀδίκως ἀπλῶς ἐρρέπται ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ· οὕτως Ἀτινολ.* Eodem modo Latini *adversus fas ac nefas* Valer. Max. VI. 2, 8. Alia hujus oxymori exempla conguessit Marklandus ad Lysiae Or. p. Mil. p. 239., alia ego ad Phryn. p. 754.

2) Nimis angusto Schol. El. 435. hoc nomen circumscribit, si tantummodo ejusdem verbi alium aut numerum aut personam *ἀπὸ κοινοῦ* compre-

nomine constructione. Cujus exempla ab aliis conquisita neque repetam neque angebo, sed tantummodo, ut ordinaria et quasi solemnia a fortuitis nullique certo generi adscriptis secernantur, admoneam. Nam frequentissime hoc fit ubi Grammatici αἰσθησιν ἀντὶ αἰσθήσεως poni ajunt ut Schoj. ad Nic. Ther. 164. ὅταν δοῦπον ἢ αὐγὴν ἀθρήσεις, vel Calim. Del. 180. οὐκ ἔτι μόνον ἀκουῇ ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπανγάζοντο φάλαγγας δυσμενέων, Hom. H. in Ap. 265. εἰσοράσθαι ἄρματα καὶ κτύπον ἵππων. Epist. Socr. XXVIII. 33. αὐτήκοος ἐγενόμην τοῦ ἱεροῦ λόγου καὶ τῆς παγκάλους τοῦ Νείλου θείας, Arrian. Alex. VII. 15, 5. ὦν τῷ τε ὀνόματα καὶ τὰς σκευὰς τότε πρῶτον ὀφθῆναι, quibus in locis similibusve non item ut in acyrologia ³⁾ verbo unius certi sensus proprio attribuitur significatio *percipiendi* et *sentiendi* generalis sed cum nomine notio verbi congenereis tacite comprehenditur. Deinde quod Demosthenes scripsit de Cor. 231, 23. τοὺς μὴ λόγον ἀλλ' ἔργον παράνομον πεποιηκότας, vix recte aestimabitur nisi ex comparatione similium: χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιεῖν Herod. I. 90. οὐτ' ἔργον οὐτ' ἔπος ἐκτράπελον εἰπῶν Pind. P. IV. 186. οὐτι ἔπος εἰπῶν ἀποθύμῳν ἡέ κεν ἔρξας Hesiod. Opp. 708. ὅτι κεν ῥέξαι ἔπος ἡέ καὶ ἔργον Orph. Arg. 287. ἐκ δ' ἄρα δεισποίνης οὐ μέλιχον ἔστιν ἀκούσαι οὐτ' ἔπος οὐτε τι ἔργον Odyss. XV. 374. unde patet eam quasi quandam esse dicendi formulam variando saepe turbatam. Quae vero generatim tractari non possunt, ea certe positura verbi distant, ut prozeugma Plut. Plac. Phil. II. 30, 416. τὴν σελήνην περικυκλῆσθαι μείζονσι ζώοις καὶ φυτοῖς καλλίοισι, ac remoto ad finem verbo Lucian. Asin. c. 40. p. 179. ξίφη καὶ λόγους ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, vel hypozeugma ut Eur. Ion. 1065.

hendi vult; quam late patuerit ostendit Porphyrii docta disputatio ad II. K. 165.

3) Loquor de notis exemplis κτύπον δίδοιχα, θᾶσαι ὡς καλὸν ὄζει etc. quorum imitamenta quaedam sermo vulgaris admisit τὸ κήρυγμα τῆς ἐλευθερίας θεώμενοι Polyæn. IV. 7, 6. ἐπειδὴ οὐκ ἔωρων τὸ ἄσθμα ἐν — Lucian. Dial. Meretr. XII. 254, ubi loquitur mulier tenebris circumfusa cf. Bast. ad Aristaen. p. 670.

ἢ ξίφος ἢ λαίμων ἐξάψει βρόχον, Paus. V. 5, 3. *τέμενος καὶ ἱερὸν καὶ ναὸν Ἀρτέμιδι ὠκοδομήσατο*. Cicero p. Rosc. Am. c. VIII. *quum eodem tempore et ea quae praeterita sunt et ea quae videntur instare, praeparet*. Sed cavendum est, ne huic numero plus adscribatur quam opus est. Elmslejus ad Med. 672. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηγ' ὅδε ad zeugma refert, quia ὄμμα συντέτηκε non dici putat; sed dixit Theocritus Epigr. VI. 2. *εἰ κατατήξεις δάκρυσιν ἅπας* et Moschios Stob. Flor. CV. 22. *κάνθους ἐξέτηξε δακρύοις*. Alii utuntur Sophoclis El. 435. *ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν*, quod tamen non aliter dictum videtur ac Theocr. XVII. 119. *ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἐλόντες, ἄερι που κέκρυπται*, id est *ἠφάνισται*. Non meliore jure huc referri potest Sophocl. Androm. Fr. II. *ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα*, et quae Elmslejus affert ad Heracl. 312. *ἦν δώματ' οἰκήσητε καὶ τιμὰς πατρός*, ubi utrumque nomen verbo aptum est, prius proprie intellecto posterius translato, ut saepe οἰκεῖν dicitur pro νέμεσθαι, Iph. A. 1508. *ἔτερον αἰῶνα καὶ μοῖραν οἰκήσομεν*. Similiterque verba polysemanta λαμβάνειν, αἰρεῖσθαι, χρῆσθαι, ποιεῖσθαι, cum diversis nominibus ita conjungi solent ut non eadem utrique significatio congruat, sine ulla zeugmatis specie. De zeugmate nominum Grammatici nostri tacent, cujus exemplum praebet Pindarus Pyth. IX. 172. *νικάσαντά σε εἶδον ἄφωνοί δ' ὥς ἐκάστα φίλτατον παρθενικαὶ πόσιν ἢ υἱὸν εὖχοντο*, in quo nemo haerebit. Mirabilius Plutarch. V. Cim. X. 259. *Ἀθηναῖοι τό τε σπέρμα τῆς τροφῆς εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξέδωκαν ὑδάτων τε πηγαίων καὶ πυρὸς ἑναυσιν χρῆζουσιν ἀνθρώποις ἐδίδαξαν*, ubi Solanus μεταδόσιν, addendum putat, Coraius χρῆσιν, Schaeferus nihil, sed pro πηγαίων scribendum esse πηγάς, quo vereor ut significari possit, quod Plutarcho propositum erat, Athenis execrationibus publicis sancitum esse, si quis quem *quaesitum ad fontem deducere* recusaret.

V. 1036. Ἐγὼ μὲν οὖν — Cod. Q. Laud. Mosq. A. Aug. AB. et Ald. *ἐγὼ μὲν ἄν*, probante Hermannō. Ceteri

et Suidas, qui s. *Μηχανορράφος* hunc et sequentem versum recitat, id quod vulgatum est. Pro αἰί Jen. ὁμοῦ.

V. 1039. *Κεῖνος τὰ κείνου* — Apud Suidan s. *Ὅτε γὰρ* antecedens versus, ut vulgo, scribitur, hic mendose *ἐκείνος τὰκείνου στεργέτω καὶ τὰυτα*, sed in codd. *τε κείνα* vel *τ' ἐκείνα*. In cod. Γ. *ἐκείνα*, in ceteris *τὰκείνου* et *κακείνου*. In Edd. ante Hermannum *κείνός τ' ἐκείνα*, pro quo ille ascivit Monkii correctionem ad Alc. 545. quam dubitanter sequuti sumus. Eur. Suppl. 466. *σοὶ μὲν δοκεῖται ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τὰντία*. Evenus Epigr. App. N. 23. *σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ', ἐστὼ ἐμοὶ δὲ τάδε*.

V. 1040. *Μὴ τείνε μακρὰν* — *κρύψεις*. Eodem modo legitur hic versus ap. Moschop. in Lex. s. *Τείνω*, sed ap. Grammaticum Hermanni p. 390. *μακρόν* et *κρύψης*, quorum posterius habent codd. ΓΔ. La. pr. Lb. Mosq. B. Lips. B. *Μακρόν λόγον ἀποτείνειν* Plato Protag. 361. A. *μακροῦς τείνειν λόγους* Eur. Hec. 1117. et similia alii v. Boisson. ad Aristaen. p. 625. ad Philostr. 645. sed omisso substantivo Tragici semper *μακρὰν τείνειν* vel *ἐκτείνειν* v. Elmsl. ad Med. 1318. *μακρὰν ἀνιστορεῖν* Trach. 317. *περαίνειν* Eur. Hel. 1017. et quod memorabilius, *οὐ μακρὰν δέξεσθ' ἐμε* Troad. 462.

V. 142. *Τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ*. Mosq. B. *τάχ' ἂν ἐν*. Eur. Troad. 407. *κακοῖσιν οἰκείοις γελᾶν*. Singulare est et olim addubitatum ἃ δὴ pro ἅτε vel οἷα δὴ, sed satis munitum Nicandri exemplo Alex. 215. *βοῶα ἃ τις ἐμπελάδην φῶς ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφέσσιν ἀμνηθεῖς*, Ed. Pr. Demosth. Ep. V. 1490. A. ἃ δὴ ὑπολαμβάνων, Schaeferus οἷα δὴ scribi malit. In Dion. Chr. Or. VII. 273. *ἐφθείροντο οἱ πολλοὺς* (scr. *πλείους*) ἄγε οὐδαμῶς δαιμονίας τυγχάνοντες ἐπιμελείας scrib. ἅτε. Verbum *ἐξίκοιτο* Scholiastae perperam reddunt *ἐξέλθοι* id est *διεξέλθοι*, εἵποι. In seq. versu Lips. B. *τίς ἐστιν*.

V. 1045. *Ἰεὶ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν*. Versis vicibus Philoct. 1038. *οὐποτ' ἂν στόλον ἐπλευσαν τόνδε*.

V. 1047. *Οὗτος, σὲ φωνῶ, τόνδε* — Schaeferum sequuti editores comma post *φωνῶ* sustulerunt, ut jungatur *φωνῶ σε μὴ ξυγκομίζειν, jubeo te*; neque tamen aut exemplum hujus constructionis verbi *φωνεῖν* afferunt aut cur imperiosum illud *μὴ ξυγκομίζειν*, si verbum jubendi vel vetandi desit, minus exaudiat, apertum faciunt. Hermannus *συγκομίζειν*, ut ΓΑΘ.

1049. *Ἀνήλωσας*. Brunckius Valckenario suasore ad Phoen. 591. *ἀνάλωσας* edidit ut magis atticum, non plus duo codd. sequutus, suum et August. B. ceteri omnes *ἀνήλωσας*, quod Hermannus revocavit. Apud Aeschylum et Sophoclem aliud hujus temporis exemplum non reperitur, apud Euripidem saepius *ἀνάλωσε*, *ἀναλώθη* legitur, nunquam *ἀνήλωσε* v. Matthiae ad Electr. 676. *Ἀνήλωσε* legitur ap. Lysian p. 155, 42. p. 157, 56. p. 161, 1. p. 176, 10. sed *ἀνάλωσε* p. 153, 18. p. 185, 21. illud saepius ap. Isocratem p. 3, 6. (cod. *ἀνάλ.*) p. 153, 67. p. 172, 67. 201, 60. p. 371, 113. (cod. *ἀνάλ.*) variant plerumque libri Demosthenis in hoc et in ceteris temporibus p. 228, 3. p. 247, 6. p. 264, 15. p. 274, 20. aliorumque Atticorum v. Poppo ad Xen. Cyr. I. 4, 5.

V. 1050. *Δοκοῦντ' ἐμοὶ δοκοῦντα δ'* — Pariss. CT. Aug. BC. D. *δοκοῦντά θ'*. Ceteri *δοκοῦντα δ'*, quod Elmslejus revocandum esse monuit. Mosq. B. *δοκοῦνθ' ὅς κηραίνει*, Jen. *δοκοῦνθ' ὅς κοιράνει*. In seq. versu Dresd. A. et Ald. *οὔκοῦν*.

V. 1053. *Ἄξειν* — *ξύμμαχον*. Laud. Ven. Aug. Dresd. B. Lipss. AB. *ἄγειν*. Nonnulli *σύμμαχον*.

V. 1054. *Ἐξεύρομεν ζητοῦντες*. Reiskius *συνόντες* corrigit, Eldickius in Spec. Crit. p. 3. *ζητοῦντ' ἔτ'*, immerito offensi participio illo quod saepe cum verbo *εὐρίσκω* conjunctum legitur. Arist. Plut. 105. *οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ ζητῶν ἐτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα*. Rann. 91. *γόνιμον θὰ ποιητὴν ἂν οὐχ εὐρεῖς ἔτι ζητῶν ἄν*. Ac similiter alia; Pind. Ol. XIII. 161. *εὐρήσεις ἐρευνῶν*. Lucian. Necyom. c. 4. *εὐρίσκον ἐπισκοπῶν*. Demosth. 469, 5. *οὐ δύναμαι σκοπούμενος εὐρεῖν*. Antiphanes Athen. XIV. 654. E. *χρηστόν ἄνθρωπον εἰάν τις ἐνα μόνον ζη-*
Sophocl. Ajax. Ed. 2.

τῶν ἰδῶν. Ed. Pa. His subjiciam quae prius ad v. 882. ascripseram non absimilis abundantiae exempla; Od. C. 252 οὐ γὰρ ἰδοῖς ἂν ἄθρων βροτόν, Antig. 763. σὺ τ' οὐδαμὲ τοῦμόν προσόψει κρατ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρων. Trach. 907. εἴ ποιν φίλων βλέψαιεν οἰκετῶν δέμας ἐκλαιεν ἡ δύστηνος; εἰσορωμένη. Aesch. Choeph. 738. ἡ δὲ κλύων εὐφρανέ νόον, εὐτ' ἂν πύθεται [cf. Doederlein Synon. T. IV. 316.] quibus adjungi poterit Nicostrati Athen. III. 118. E. ὃν οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν τριῶν κατεσθίοντες.

V. 1056. Ὡς ἔλοι δορί. Schol. γράφεται ὡς ἔλοι-
δόρει, ὡς λοιδορούμενος ἐπηγγείλατο, quo nihil ineptius
fingi potest. Hermannus perspexit ab eo, qui hoc primum
prodidit, significatam esse diversitatem scripturae δόρει. Id
ipsum reposuit Dindorfius.

V. 1058. Τὴνδ', ἣν ὁδ' εἴληχεν τύχην θανόντες ἂν
προὔκειμεθ' αἰσχίστῳ μύρῳ. Cod. Δ. ἀθλίῳ pro αἰσχίστῳ,
item Γ. sed adscripto γο. αἰσχίστῳ, quod in plerisque extat;
ἐχθίστῳ alii cum Triclinio; utramque lectionem interpretan-
tur Scholiastae αἰσχήμονι (ἀσχήμονι) θανάτῳ et ἐχθίστῳ,
neque dictu proclive est, utra potior. Αἰσχίστῳ μύρῳ δια-
φθαρῆναι Herodo. IX. 17. αἰσχίστῳ ὀλέθρῳ τελευτῆσαι
Thucyd. III. 59. αἰσχίστῳ θανάτῳ ἀποθανεῖν Procop. H.
A. VI. 20. D. ἐχθιστος vel ἐχθρός μύρος nunc non com-
memini, saepe autem legitur οἰκτιστος ὀλεθρος sive θάνα-
τος Odyss. XI. 411. ac potissimum de iis, qui fame percunt
ib. XII. 342. Galen. Ther. ad Pis. I. 16, 954. B. Aelian.
Hist. An. VI. 63. Procop. H. A. XXVII. 78. quod mortis
genus Thucydides l. c. αἰσχιστον appellat. Atque his omni-
bus locis verbis pereundi adjunctus est dativus μύρῳ, ὀλέ-
θρῳ, θανάτῳ. Sed non minus frequenter quartus casus;
ἀπόλωλε κακὸν μύρον Od. I. 166. ἄλγιστον ὀλλύμενοι
θάνατον Antipater Anth. Pal. VII. n. 745. τὸν οἰκτιστον
μύρον ἀπολέσθαι Charito VI. 8, 146. Dionys. Antt. V.
27. vel ἀποθανεῖν II. 68. VI. 7. θανεῖν βρόχιον μύρον
Nonn. Paraphr. VIII. 45. et Apollonius II. 881. τοῦτον ὃν
ἔλλαχον οἶτον ὄλοντο, quem locum intuens dubito Hermanno
accedere, qui post ἣν ὁδ' εἴληχεν τύχην statuit sequi de,

buisse ἐλάχομεν, sed poetam substituisse pro eo alia ejusdem sententiae verba θανόντες ἂν προύκειμεθα. Certe nihil impedit quominus dicatur: ἀπεθάνομεν ἂν τὸν ὃν οὗτος εἴληχε θάνατον vel μόρον vel τύχην, vel brevius τὸν Αἴαντος ἂν θάνατον ἀπεθάνομεν, ut στρατηγοῦ θάνατον ἀποθνήσκειν et similia, quae in Dissert. de Figura Etym. congressimus. Haecenus non male Scholiastes κατὰ ταύτην τὴν τύχην, quanquam supplemento non opus est.

V. 1061. Πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. Parum probabilis est Boissonadii conjectura ad Philostr. p. 531. vulgare proverbium τὴν νόσον ἐς αἴλας τρέψαι, ex hoc Sophoclis loco ductum esse. Ed. Pr.

V. 1063. Τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ La. Lb. Θ. τοιοῦτον. Hinc sumsit Lycophro v. 154. ἐτύμβευσεν τάφῳ. Eustathius p. 687, 59. τὸ τυμβεύσαι τάφῳ ἔχει διαστολήν πρὸς ἑτεροῖα τυμβεύματα. Significat rite condere. Τυμβεύσαι αὐτὸν σῶμα Scholiastes per ὅλον κατὰ μέρος explicat, neque aliter sentit Bernhardy Synt. p. 120. ut exempla ab eo apposita ostendunt. Sed haec diversissima sunt. Quemadmodum Thucydides scripsit τὸν πόνον — ἀπέδειξα οὐκ ὀρθῶς αὐτὸν ὑποπτευόμενον, ita Sophocles dicere potuisset τὸν Αἴαντα οὐδεὶς τοσοῦτον σθένει ὥστε αὐτὸν τυμβεύσαι, sed quum αὐτόν ab initio posuisset, nomen idem significans sed magis proprium σῶμα subjunxit. Nemo credat dici posse ἐτυμβεύσαμεν αὐτὸν σῶμα verbis tam arcte compositis ut in istis exemplis τόνδε λίπ' ὅσπερ θυμός etc.

V. 1066. Πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος. Scholiastes in Parall. μὴ ἀντάρης χαλεπήν ἔνστασιν, quibus multa de verbo ἀνταίρειν subnectit ut dubitari possit an ille ἀντάρης scriptum invenerit.

V. 1068. Θανόντος γ' ἄρξομεν. Particulam male omitunt Barocc. AB. Δ. et Triclin.

V. 1071. Κακοῦ πρὸς ἄνδρὸς ἄνδρα δημότην. Reiskius ὄντα δημότην, ad evitandam ejusdem vocis iterationem, qua veteres offensi non sunt. Aeschylus Ag. 1638. οἰκονόρος εὐνήν ἄνδρὸς αἰσχύνασ' ἅμα ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ'

ἰβούλευσας μόρον. Eur. Ion. 578. εἰς τὰς Ἀθήνας στείλῃ κοινόφρων πατρί, οὐ σ' ὄλβιον μὲν σκήπτρον ἀναμένει πατρός. Sed mirabilis est κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἔστι πρὸ ἀπλικοῦ κανόν ἔστι positum. Ed. Pa.

V. 1073. Νόμοι καλῶς. Jen. et Mosq. B. καλῶς νόμοι.

V. 1074. Ἐνθα μὴ καθεστήκη δέος. Apud Stobaeum XLIII. 14. qui hos sex versus 1071—1076. excerpserit, παρθεστήκει legitur, in Aug. C. Schol. Rom. et Ald. καθεστήκει in Harl. Barocc. AB. Bodl. Laud. Paris. D. Aug. B. et Dresd. A. καθεστήκοι. Paris. E. καθέστηκες, quod Brunckius recepit, ceteri καθεστήκη, quod posteriores.

V. 1075. Στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι. Jen. et Mosq. B. στρατηγὸς σωφρόνων ἄρχοιτό τις. Lips. B. στρατόν γε σωφρόνως ἄρχοιτό τις. Φόβου πρόβλημα Eustath. Opusc. XXI. 175, 96.

V. 1077. Κἄν σῶμα γεννήσῃ μέγα. Apte glossa Brunckii φύση, ejus verbi exemplo poeta synonymum γενῆσαι accommodavit, solus fortasse Graecorum, qui hodie restant. Perperam Spanhemius et Musgravius κἄν σῶμα γεννηθῇ μέγας. Brunckio aliquando in mentem venerat πτήσεται, quod defendit Euripidis auctoritate Ion. 1198. οὐνηρὰ σκευή correpta vocali usurpantis. Sed scribendum est τεύχη, quod Moeris p. 371. atticis assignat et Tragici maxime frequentant σκεῦος funditus repudiantes, eodem arbitrio quo λύχνος, ῥάβδος, aliaque nomina vulgo usitata declinant. Tum in Troad. v. 1252. τὰς μεγάλας ἐλπίδας ἐπὶ σελὶ κατέκαμψε βίου pro κατέγναψε substitui oportet. Ed. Pa.

V. 1079. Δέος γὰρ — αἰσχύνῃ δ' ὅμον. Eustathius hunc et sequentem versum affert p. 399, 33. p. 667, 48. et cum homerico ἔσχε γὰρ αἰδώς καὶ δέος confert p. 1036, 13. Scholiastes: Καὶ Ἐπίχαρμος, ἐνθα δέος, ἐνταῦθα καὶ αἰδώς, quod vulgo tribuitur Cypriorum scriptori v. Henrichsen de Cypr. p. 69.

V. 1081. Ὅπου δ' ὑβρίζεν. Hunc v. et sex sequentes exhibet Stobaeus T. XLIII. 17. ubi παρῇ legitur ut in

Γ. La. Lb. Aug. B. Dresd. B. Eur. El. 978. ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ἦ. Sic edidit Dindorfius.

V. 1082. Ταύτην νόμιζε — χρόνῳ ποτέ. Elmslejus et hiatus tollendi causa et ne soloeca sit oratio, ποτ' ἂν scribit; quod perspicue refellit Hermannus.

V. 1083. Ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν. Stobæus I. c. 85 οὐρίας. Utrumque perinde in usu est: διαδραμεῖν ἐξ οὐρίας Aristod. Mech. c. VII. πλεῖν ἐξ οὐρίας Polyb. I. 47, 2. Aelian. V. H. II. 17. Synes. Ep. LXXXVIII. 230. C. Eustath. de Hysm. VII. 284. Himer. XIII. 224. οὐρία ἐφέως Plat. Protag. 335. A. ἐξ οὐρίου afferunt Hesychius et Suidas; ὁλκάς ἐν οὐρίῳ πλέουσα Lucian. Lexiph. c. 15. p. 193. T. V. alii plurali usi sunt; ἐξ οὐρίων θεῖν Aristid. T. I. p. 23. et 273. pro quo ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι legitur T. II. 143. ὅταν ἡ τύχη ἐξ οὐρίων φέρεται Himer. Or. V. 16. 496. Liban. Epist. CLXXXVIII. Decl. T. I. 456. ubi codd. nonnulli ἐξ οὐρίας. Theodor. Metoch. XXVII. 179. οὐρία πλεῖν, Aristoph. Lys. 549. οὐρία θεῖν. Scholiastes supplet πνευμάτων, quod res ipsa subjicit [nec video, quid causae Matthiae habeat cur h. l. duas constructiones confusas esse dicat ἐξ οὐρίων ἐς βύθον πεσεῖν et οὐρίοις δραμοῦσαν ἐς β. π.] Eustathius p. 1452, 45. ὁ ἐξ οὐρίας πλοῦς καὶ πληθυντικῶς ἐξ οὐρίων ἡγουν πνευμάτων. ἐκεῖθεν καὶ οὐρίσαι τὸ ἀποκαταστήναι εἰς οὐρίον. Huic contrarium πρὸς πνεῦμα πλεῖν Aristaen. II. Ep. XVII. 178. πλεῖν πρὸς ἐναντίον ἄνεμον Pollux I. 110. ἐναντία τοῖς πνεύμασι πλεῖν Aristid. T. I. 306. et 329. unde transtulit Phocylides v. 112. καιρῷ λατρεύειν μηδ' ἀντιπλέειν ἀνέμοισι sic enim scribendum est pro ἀντιπνέειν, quod ineptissimam reddit sententiam. Ad nostrum locum ejusque similes pertinet adnotatio Schol. Arist. Vesp. 59. αἶψα οἱ ποιηταὶ τὰς πόλεις πλοίοις παραβάλλουσι καὶ Σοφοκλῆς. sed et Plato Polit. p. 302. A. πολλὰι πόλεις καθάπερ πλοῖα καταδυόμενα διόλλυνται. Ed. Pa. Εἰς βύθον Hermannus, ut maxima pars codd. pro ἐς —

V. 1084. Ἄλλ' ἐσάτω μοι καὶ θεός. Perquam apte hoc Menelaus dicit ex Spartanorum institutis, qui Timoris

aedem consecraverunt juxta triclinium Ephorum, τὴν πλειστα μάλιστα συνέχεσθαι φόβῳ νομίζοντες Plutarch. Cleom. c. IX. 808. D. Sophoclis versu utitur Thomas p. 371. et Eustathius p. 1519, 17. Ed. Pa. δέους τι cod. I.

V. 1085. 1086. Μὴ δοκῶμεν δρῶντες — Affert haec verba Thomas p. 612. (234. R.) Μὴ οὐκ ἀντιτίσειν Ia et Mosq. B. Pro αὐθις Stobaeus l. c. αὐτις. Pro ἂν ἤθελεθαι et ἂν λυπώμεθα codd. partim ἂν partim ἄν cum duplici semicirculo et accentu.

V. 1087. Ἐρπει παραλλάξ ταῦτα. Haec afferunt in Anecd. Bachm. p. 370, 20. Simplicis ἀλλάξ quis praeter Hesychium testis sit, nescio. Rarius est ἐπαλλάξ Diod. XIX. 30. Galen. de Comp. Med. p. Locc. I. 2, 430. T. XII. et suspectum propter crebram cum ἐναλλάξ commutationem v. Sturz. Lex. Xen. I. 238. Wytttenbach. ad Plut. T. I. 393. tritum vero παραλλάξ, id est οὐ κατὰ στοιχόν Thucyd. II. 102. Aristot. Meteor. V. 9. p. 385, 25. Aelian. H. An. X. 20. Philostr. Heroice. I. 19, 793. Appian. Pun. VII. 53. Theophrastus H. Pl. VI. 2, 8. λέγω δὲ παραλλάξ, ὅτι οὐ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἀλλὰ ἐναλλάξ, quod pro illo substituitur Xen. Cyn. IX. 12. plane ut appareat synonyma esse. Ac fortasse Aristidi T. II. 259. ὁ ἰσχυρὸς ἡττήσεται τοῦ ἀσθενοῦς — πάντα ταῦτα ἐναλλάξ περιέρχεται, praesentis loci memoria obversabatur. Ed. Pa. Pro πρόσθεν cod. Δ. πρότερον.

V. 1088. Αἰθῶν ὕβριστης — immerito in suspensionem venit Purgoldo; αἰθῶν ἐπακτὴρ Lycophr. v. 109. αἰθῶσι θηροὶ καὶ δεινοῖς Plat. Rep. VIII. 559. D. θυμὸς φλογέως Anonymus Suid. T. I. p. 159. ignitum ingenium Prudent. Hamart. v. 546. Ed. Pa. μέγα φρονῶ cod. Γ.

V. 1090. Εἰς ταφὰς πέσῃς. Hermannus cum codd. et Edd. vet. pro ἐς. Ταφαί hic et multo magis v. 1109. τοῦτον ἐς ταφὰς θήσω, pro τάφοι positum videtur vel enallage generis, ut ita dicam, ionica, vel potius quia loca sepulcris destinata ταφαί dici possunt, ut *proseucha*, *ambulatio*, *ταριχεία*, *βόσις*, *ἄροσις*, *ἐξαιρέσις*, *ἐμβασις*, de locis dici solent; δέικνυται ἐνταῦθα ταφὴ τῶν τελευτησάντων

Strab. IX. 412. et 414. Aelian. V. H. XII. 21. ἐς τὰς πα-
τρύας ταφάς cf. Epigr. Adesp. DCXXXII.

V. 1091. 1092. *Μενέλας μὴ* — Hos versus trans-
scribens Stobaeus Tit. CXXV. 13. in altero εἴτ' αὐτὸς pro
μὴτ' αὐτὸς dedit. Ἑβριστῆς ἐν θανοῦσιν ut προδότης ἐν
λέχει Med. 206. Codices aliquot ἐνθανοῦσι.

V. 1093. *Οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες ἄνδρα* — cum tribus inse-
quentibus ad se transtulit Stobaeus LXXVIII. 6. Eadem pa-
ronomasia usus Gregorius de V. S. v. 17. ἀκούσατ', ἄνδρες,
ἑνδρός ἀψευδεστάτου. Verba τὸν μηδὲν ὄντα γοναῖς il-
lustrat Eustathius p. 626, 55. Ed. Pr.

V. 1096. *Ἐν λόγοις ἔπη*. Thucydides III. 67, 6. λό-
γοι ἔπεσι κοσμούμενοι, quod satis est ad tuendam hujus
loci integritatem, de qua Bothius dubitavit. Ed. Pr.

V. 1100. *Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε;* Glossa Brunckii
ἀντὶ τοῦ ἱστρατήγεῖς, quod in Barocc. B. scribitur ἱστρα-
τήγεῖς, temere probatum Valckenario ad Phoenn. v. 856.
Pro τοῦδε in texto Scholiorum Rom. legitur τῶδε, sed in
Schol. Laur. deest. Στρατηγεῖν τοῖς ἐναντίοις Paus. IX. 5.
et saepe alii. Ed. Pr.

V. 1101. *Ἦν ὃδ' ἤγειτ' οἴκοθεν*. Porsonus ap. Kidd.
p. 194. emendabat ἤγεν [ut Aesch. Pers. 340. *Ξέρξη χιλιάς*
μὲν ἦν ὧν ἤγε πλήθος], Elmslejus ad Heracl. 371. minus
apte ἤγετ', uterque ea ratione ductus, quae quam infirma sit
demonstravit Hermannus.

V. 1102: *Σπάρτης ἀνάσσω* — Hunc et quinque se-
quentes vv. affert Suidas s. Ἕπαρχος. Ultimo tertii versus
vocabulo ἦ καὶ τῶδε σέ, accentum addidi. Scholiastes: γρά-
φεται ἦ καὶ τοῦδε σοι, quasi in praecedente legeretur σέ
τῶδε. Ed. Pr.

V. 1105. *Ἕπαρχος ἄλλων, οὐχ ὅλων στρατηγός*.
Primum nomen Scholiastae in controversiam vocant, utrum
sic vocetur ὁ ὑπὸ ἀρχὴν ἄλλων ὧν an ὁ ἀρχων ἄλλων,
τῶν Σπαρτιατῶν δηλονότι καὶ οὐχ ἡμῶν κρατῶν. Poste-
rius qui probarunt, haud dubie recordati sunt eundem homi-
nem saepe et ὑπαρχον dici et ἐπαρχον v. Ellendt. ad Ar-
rian. T. I. 258. sed veterem de pleonasmo praepositionum

errorem sequenti non animadverterant ὑπαρχον hic ut Eur. Hel. 1452. dici τὸν ὑπ' ἄλλοις ἄρχοντα, ut ὑφηγίοχον τὸν ὑπὸ τινι ἡγίοχον, de quo genere compositorum accurate exposuit Lehrsius de Aristarch. p. 115. Id hoc loco significari apparet ex opposito οὐχ ὅλων στρατηγός, in quo ego antea ὅλων pro πάντων positum esse credidi, ut Sophronius dixit Anth. Pal. c. VII. n. 679. Anall. T. III. 126. πολύολβος ὅλων πλέον ὢν τρέφει Κύπρος, et Nonnus L. XLVII. 482. ὅλας αἰσטרησε γυναῖκας, item Liban. Decl. T. IV. 596. ὅλαις ἂν μηχαναῖς ἐθαρρώμην. cf. Dervill. ad Char. p. 370. (424.) Corais in Stochasm. Prodrom. p. 80. Postea autem Luciani verba de Luct. §. 6. 209. T. VII. τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν, et Diodori XII. c. 42. τὴν ὅλην ἡγεμονίαν ἔχων, admonuerunt potius genitivum nominis neutrius esse; neque id latuit Doederleinium Synon. T. IV. p. 359. Certe Erfurdtii emendatione ὅπλων supersederi potest. Quae sequuntur ὥς' Αἴαντος ἡγείσθαι ποτε profert Grammaticus Hermannii p. 374.

V. 1107. Τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους. Ald. κόλαζε κείνους. Toupus ad Theocr. p. 338. κόλαζ' ἐκεῖνα scribendum esse pronunciat. Quanto rectius Triclinius ille: ἐπεὶ ἐνταῦθα ἡ κόλασις διὰ λόγων ἦν, διὰ τοῦτο τὰ ἔπη κόλαζ' ἐκείνους φησί, et glossa Brunckii κολάζων λέγε. Simillime Oed. T. 340. ἔπη ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν, ac vel communis sermo verbis laudandi et vituperandi adjungit accusativum nominis neutrius. Thueyd. I. 42. ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα. Demosth. de Cor. 1229, 4. ἃ αὐτοὺς ἐνεκωρίασαν καὶ ὅσα εἰς ἡμᾶς ἐβλασφήμησαν. Plato Rep. IX. 583. Α. κύριος γοῦν ἐπαινέτης ὢν ἐπαινεί τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος. Philostr. V. Ap. VII. 16. 297. κρήνη ἣν ἄδουσιν Ἕλληνες ὅσα τὴν τοῦ ἵππου κρήνην. Plato Phaedr. p. 243. D. ἃ ψέγομεν τὸν ἔρωτα. Dionys. Art. IX. 7, 348. ἃ ἐβούλετο καθάψασθαι τῶν βασιλέων. Ed. Pa.

V. 1110—1112. Οὐ τὸ σὸν — In cod. Γ. μή. Duos sequentes affert Moschopulus ad Hesiod. Opp. v. 776. ubi οὐνεκ' legitur et πλέω, cod. Γ. et Dresd. A. εἶνεκ' quod

merito Tragicis abjudicari videtur cf. Interpp. ad Plut. v. 329.

Πλείοι cod. A.

V. 1113. Οἷσιν ἦν ἐνώμοτος. Sic La. sec. Membr. Paris. DE. Mosq. A. Aug. C. Ald. Junt. Ceteri ἐπάμοτος.

V. 1114. Οὐ γὰρ ἤξιον τοὺς μηδένas — vel repetendum est τοσοῦτον vel ἀξιούν absolute positum pro τιμῇ v. Musgrav. ad Heracl. 918. Τοὺς οὐδένas Iph. A. 371.

V. 1115. Πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε. Ridicule Schol. Bar. πολλοὺς ὑπηρέτας λαβὼν ὁ Αἴας καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἤλθεν ἐνταῦθα. Patet Menelaum unum aut plures secum adduxisse praecones, id quod in personarum indice significavi. Hos saepius in fabulis veterum ad pompam introduci Enstathius docet p. 780. οἱ κήρυκες οὐδ' ὅλως πρόσφωνοῦνται ἀλλ' ἀργὰ καὶ νῦν παρειαγόγονται πρόσωπα, ὅποια πολλὰ καὶ ὕστερον ποιούσιν οἱ σκηνηκοί. Talia Theseum, Thoantem, Theoclymenum sequuntur ἀνώνυμα πρόσωπα, ut Themistius vocat Or. XXI. 263. sive κωφὰ δορυφορήματα Plut. An seni resp. p. 791. C. T. II. de quibus v. Spanheim. ad Julian. Caes. p. 62. ed. Heus. Ed. Pr. In sequente versu cod Γ. καὶ τοῦ σοῦ pro τοῦ δὲ σοῦ.

V. 1117. Ὡς ἂν ἦς οἷόςπερ εἶ. Ἦς Jen. et Mosq. B. omittunt, pro εἶ Jen. ὦ, Mosq. B. εἶ ὦν. In ὥς ἂν omnes consentiunt, nisi quod in Aug. B. priori vocabulo superscriptum ἔως, quod in Aug. C. pro glossa apponitur: ἀντὶ τοῦ ἔως. Reiskius ἔς τ' ἂν correxit, quod Brunckius hic et Philoct. 1330. adoptavit, quia neque ὥς pro ἔως dici neque hoc pro monosyllabo cedere possit. Reisigius ad Oed. p. 357. ὥς ἂν ἦς interpretatur ut sis qualis es, hoc est, contentus. Quod si ita intelligi voluit ut contentus esse ne desinas vel ne tibi cedendo aliquid honoris tribuere videar, et valde perplexe et justo arrogantius loquutus est Teucer. Matthiae: ut sis actionibus tuis qualis es natura et ingenio, nimirum ἀλαζών. Num igitur ille sperare potuit, Menelaum minus vanum fore, si ejus comminationes non parvi penderet? Hermannus, qui particulam finalem ab hoc loco alienam esse sen-

sit, isto modo: *utcunque sis, qualis es*, significans, nisi fallor, *quantumlibet ferocias*, quae sine dubio perapta est sententia, sed *ὥς* non videtur pro quantumlibet dici posse, neque hoc idem valere quod utcunque; nam prius mensuram significat, *wie sehr du auch so seyn magst wie du bist* i. e. *wie sehr du dich auch ereifern magst*, alterum vero modum, *wie du auch seyn magst wie du bist*, quod nescio quomodo repugnat. Idem ad Ant. 215. et Hec. 328. *ὥς ἂν* h. i. *dummodo, si modo* reddit. Quantum ego sentio, nihil aliud significatur quam quod Plato dicit Phaedr. 243. E. *ἕως-περ ἂν ἤς, ὅς εἰ*, Aelian. V. H. XIV. 9. *ἕστ' ἂν εἰ* (sic) *τοιούτους* neque adhuc adduci potui ut in Philoct. l. c. *παύλαν ἴσθι μή ποτ' ἐντυχεῖν, ὥς ἂν ἥλιος ταύτη μὲν αἶρη* κ. τ. λ. eorum rationem improbarem, qui solum *quamdiu* convenire existimant. Apud Platonem de Rep. IV. 423. *ἕως ἂν ἡ πόλις οἰκῇ* et Tim. 78. D. *ἕωσπερ ἂν ἡ πόλις ξυνεστῆκῃ* nuper demum e paucis codd. substitutum pro *ὥς*, quod in Quint. Cal. XIII. 200. *ὥς ἐτι κάρτος ἀέξεται, οὔτιν' ἐάσω*, neque in *ἕως* (*εἰς*) mutari neque commode *siquidem* verti potest cf. Wex *de usu particularum ὥς ἂν* ad Antig. T. II. p. 112.

V. 1118. 1119. *Οὐδ' αὖ τοιαύτην — δάκνει*. Hos versus sublegit Stobaeus Serm. XIII. 3. priorem Menelao, alterum, quo Eustathius utitur p. 801, 57. Teucro subjiciens, quomodo ante Brunckium discescebantur. Idem pro *οὐκ αὖ* e codd. et Stobaeo restituit *οὐδ' αὖ*.

V. 1120. *Ὁ ταξότης ἔοικεν οὐ μικρά φρονεῖν* La. pr. *σ μικρόν, Γ. μικρόν* (γρ. *μικρά*) ceteri codd. *σ μικρά* ut Schol. Arist. Ach. 710. et Eustath. p. 851, 60. Mirum tamen ni Sophocles *σ μικρόν* scripserit ut Euripides Heracl. 387. in eodem loco senarii *καὶ μάλ' οὐ μικρόν φρονῶν*, ceterique Atticorum Isocr. Pan. §. 151. p. 72. Demosth. Synt. p. 173, 23. Aristot. Rhet. III. 351. T. IV. ed. Buhl. et multi recentiorum Plutarch. V. Dem. p. 21. D. V. Rom. c. VIII. Philop. c. XVI. etc. Contrarium *μέγα φρονεῖν* illis tritum et familiare est, rarissimum *μεγάλα φρονεῖν* Arist. Ach. 955. quod deteriore aetate invaluit Plut. Ages. c. XX.

Dio Cass. XLII. 46. Dionys. Antt. V. c. 68. p. 1012. Artemid. II. 32, 198. Xen. Ephes. I. 1. Compositum *μεγαλοφρονεῖν*, quod unus cod. praebet Plat. Protag. 342. D. pro *μέγα φρονεῖν*, et receptum est Alcib. I. 104. C. Xenoph. Hell. VI. 2, 27. tacito iudicio damnat Pollux III. 114. *μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία, μεγαλογνωμοσύνη· ὁήματα δὲ ἀπὸ μὲν τῶν οὐκ ἔστιν, ἀπὸ δὲ τῶν παμπόνηρα*, ac Reiskius ad Dion. Chr. LXXIX. 432. graecum esse praecise negat, sed hunc redarguit frequentia exemplorum, Plutarchi Ages. c. XXX. Joseph. Antt. XIX. 7, 3. Aelian. V. H. XII. 22. (paulo ante c. 6. *μεγάλως φρονεῖν*) Liban. Decl. T. I. 283. Eunap. V. Liban. p. 92. Boiss. Diog. II. 38. Charit. V. 4, 112. et, quod Reiskium meminisse decebat, Dionis ipsius XVIII. 482. Antiquiorum scriptorum nullus eo verbo usus videtur praeter Xenophontem, qui dicitur, Hellenicorum conditorem VI. 2, 27. (al. 39.) nam ap. Isocratem Areop. 154. D. et Plat. Alcib. I. 104. C. Bekkerus *μέγα φρονεῖν* substituit, hic unum Bodl. sequutus, illic Urbinatem, ipsiusque rhetoris usum perpetuum v. Benseler. p. 356. Media forma *μεγαλοφρονεῖσθαι* legitur Plat. Rep. VII. 528. C. Plut. V. Dion. XL. Philostr. V. Ap. I. 39. p. 47. VIII. 5, 326. Dion. Cass. XLIII. 14. XLIX. 32. Euseb. ap. Stob. Flor. IV. p. 58. ed. Cant. Nec raro librarii huc et illuc impelluntur, ut Lucian. Bis Acc. c. 28. duo codd. pro *μεγαλοφρονήσας* exhibent elegantius *μέγα φρονήσας*, et Dionys. Antt. VIII. 83. p. 1712. pro illo in cod. Vat. *μεγαφρονήσας* sub uno accentu scriptum invenitur; quod verbum Lexicographi quidem receperunt et Kappius adeo Aristoteli impertivit de Mund. I. 3. sed ubique vel *μέγα φρονεῖν* corrigi oportet vel *μεγαλοφρονεῖν* ut ap. M. Anton. X. 10. Xenoph. Eph. III. 2, 7. et Hesych. *κατειρωνεύεται, μεγαφρονεῖ*, pro quo Photius *μεγαλοφρονεῖ*; nec tutius est adiectivum in Hesychii glossa *Μεγάφρονες, μεγαλήφρονες ἢ μέγας ἄφρονες*. His rationibus olim Sophoclem *σμικρὸν φρονεῖν*, quod Hermannus et Dindorfius receperunt, scripsisse suspicatus sum, non propter productionem minus legitimam, cuius ipse duo exempla produxi, unum Eur. Iph. T. 503.

τί δὲ φρονεῖς ταῦτ', quod nunc librorum Mss. indicium est, alterum Aesch. Pers. 779. *Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὦν νέος νέα φρονεῖ*. Hic Reisigius Comm. Cr. in Oed. C. 694. *νοοφρονεῖ*, verbum fictitium reponit, alii *φρονεῖ νέα*, quo tollitur chiasmus auribus gratissimus, alii *νέον φρονεῖ*, quod Hermannus veretur ne neque dixerit quisquam neque dicere potuerit, ego non magis legi quam *νεώτερον φρονεῖν*), *φίλον φρονεῖν* vel *δίκαιον φρονεῖν*, sed in numero plurali et haec ponuntur et pleraque similium, *ἐλεύθερα*, *σκολιά*, *πλάγια*, *μέτρια φρονεῖν* etc. *Νέα ἐφ' ἡμέραν φρονεῖν* Heraclitus dixit Plut. Symp. III. Quaest. VI. 4. sed alio atque Aeschylus intellectu, atque hoc fortasse reponendum est in Aesch. Fragm. N. 282. ed. Dind. *τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ*, in diem consulit, pro *ἐφήμερα*, quanquam Porsoni canonem nequaquam a Tragicis accurate observatum arbitror. Ceterum sagittarios heroicis temporibus non minore quam ceteros bellatores dignitate fuisse docent Schol. II. A. 385. In contrarium venit Procopius Pers. I. 1. p. 6. C. *τοῖς παρ' Ὀμήρῳ τοξεύουσι καὶ ὑβρίζουσιν ἀπὸ τῆς τέχνης ὀνομαζομένοις ξυνέβαινε*, illo ipso Paridis convicio ductus, quod veteres Homeri interpretes huc valere negant; quanquam sunt etiam, qui nomen *λόμωροι* hunc in modum interpretentur. Sed jam bellis Persicis hoc genus armaturae fere ex usu recessisse et postremo apud solos restitisse Cretenses, Pausanias testatur I. 23, 4. Hinc artis contemptus, quem prae se fert Laco ap. Plutarch. Apophth. Lacc. p. 874. T. VI. *οὐ μέλει μοι τοῦτο ὅτι ἀποθανοῦμαι, ἀλλ' ὅτι ὑπὸ γυνίδος τοξότου*, quemque Tragicus et Philostratus Her. p. 676. ad priscam aetatem transferunt. Ed. Pa.

V. 1121. *Οὐ γὰρ βάνανσον* — Hunc versum affert Etym. M. s. *Βάνανσος*.

V. 1122. *Μέγ' ἄν τι κομπάσειας* — afferunt Thomas M. p. 544. et Eustathius p. 851, 59. ubi *λάβης* pro *λάβοις* scribitur. Ed. Pa.

*) Crebrum est *νεώτερα φρονεῖν* vel *βουλευαῖν* Herodo. I. 200. Philemon. Inc. LXXXVIII. 423. Plutarch. V. Othon. c. V. etc. et singularis addito *τι* vel *οὐδέν*.

V. 1124. Τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει. Hic et sequens versus extat ap. Stob. Serm. XIII. 4. Pro δεινὸν codd. Tricliniani μέγαν. Ed. Pr.

V. 1126. Τὸνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με. Elmslejus, posteaquam ad Heracl. 1063. multis verbis disseruerat, cur κτείνοντα scribi oporteat, re melius consulta intellexit hanc emendationem refutari Teucris responso, in quo si quis idem scriberet κτείνοντα, sententiam prorsus perverteret.

V. 1127. Εἰ καὶ ξῆς θανῶν — affert Eustathius p. 1256, 48. In cod. Γ. ἧ καὶ ξῆς θανῶν; Apposite Scholiastes: Κτείναντα ὁ Μενέλαος εἶπεν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, ὁ δὲ τῆς φω- νῆς ἀντιλαμβάνεται τὸ δὲ τοιοῦτο κωμωδίας μᾶλλον, ἢ τρα- γωδίας neque invenietur facile, cui haec Teucris responsio non subfrigida videatur. Quanquam non sum nescius, dicendi aequae ac sentiendi rationem temporibus immutari facileque adducor, ad ea, quae nos sicci legimus, tota saepe theatra conclamasse, id quod de postrema hujus fabulae parte tradit Libanius Decl. p. 454. T. IV. ἄλωσης μὲν πόλεως (Mileti) ἐν δράματι θρηνοῦντα τὸν δῆμον ἔδειξεν, Αἴας δὲ ἀφαιρούμενος παρὰ Σοφοκλεῖ ταφῆς τὰ πάντα ποιεῖ. Quem sepulturae honorem ut concedo Graecis gravissimum visum esse, ita ve- reor ne concertatio illa de Ajacis corpore ultra ducentos ver- sus producta animos in languorem verterit. Vetus est haec vituperatio, neque unius fabulae; ὁ Σοφοκλῆς πολλάκις ἐν πολλοῦ τοῦ μεγέθους εἰς διάκενον κόμπον ἐκπίπτων οἷον εἰς ἰδιωτικὴν παντάπασι ταπεινότητα κατέρχεται Dionys. Jud. Script. p. 69. Idem fuit Longini, elegantissimi arbitri, de Sophocle judicium c. XXXIII. 5. ὅτε μὲν πάντα οἷον ἐπι- φλέγει τῇ φορᾷ, σβέννυται δ' ἄλόγως πολλάκις, cujus sum- mam Plutarchus de Audit. c. VII. p. 45. B. nomine ἀνωμα- λίας complectitur; de quo fallitur Wyttenbachius T. I. 391. Sed excusatur poeta argumenti simplicitate, quod qui praeter eum tractarunt, repraesentando armorum judicio fabulam ad justam magnitudinem extendisse videntur; hoc autem reciso Sophocli nihil restabat nisi ut alios litigatores nec minus ver- bosos induceret. Postremo ad excusandam Menelai irrisionem dixerit aliquis, poetam gentilicio civium suorum odio vehicula-

tum esse neque id cum sine exemplo et auctore fecisse; nam illa Spartani herois convicia *μαλθακὸς αἰχμητής* Plat. Symp. 174. C. Max. Tyr. XXIX. 1, 71. A. totaque illa timiditatis fama, quam Athenaeus V. 188. A. ab Homero alienam esse ostendit, longe lateque fluxisse videtur, auctoribus, ut credere libet, poetis Atticis. Ed. Pa.

V. 1128. *Τῷδε δ' οἶχομαι*. Eodem modo in Epigr. de Bianore Anth. Plan. N. 276. *πτενόμεθ' ἀνδρώποισι, ἰχθύσι σωζόμεθα*. Herodo. I. 124. *κατὰ μὲν τούτου προθυμίαν τέθνηκας, κατὰ δὲ τοὺς θεοὺς περιστῆς*. Eur. Alc. 666. *τέθνηκε τούτῳ σέ*. Xen. Cyr. V. 4, 11. *τὸ ἐπ' ἐμοὶ οἶχομαι, τὸ δὲ ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι*. Philostr. V. Ap. IV. 35. p. 176. *ἀπέθανε δ' ἂν ἐπὶ τῷ δῆσαντι*.

1129. *Μὴ νυν ἀτίμα θεοῦς*. Unicum hoc verbi *ἀτιμῶν* exemplum est, quod apud Tragicos invenitur; quare Elmslejus *ἄτιζε* vel *ἀτίμου* corrigit, idque etiam confirmat Scholio in Parall. *ἀτίμους ποίει ἀτιμάζω τὸ καταφρονῶ, ἀτιμῷ δὲ ἀτιμον ποιῶ*, quo magis vocabuli usus forensis quam huius loci intellectus declarari videtur. Nec obsequuti sunt nuperi editores. Deterior est Burgessii conjectura ad Suppl. 916. *μὴ μὴ σὺ, τίμα θεοῦς*. Pro *νυν* jam in Ed. Pr. scripsi *νυν*, quod Schaeferus metro adversari dicit.

T. 1130. *Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους*. Cod. Γ. et Aug. B. *γένος, Δ. νόμους γρ. γένος*, Lips. B. *γράφεται καὶ γένει*. Illud non spernit Hermannus; mihi parum aptum videtur. Optativi usus idem Arist. Avv. 819. *ἐγὼ θείμην ἂν*; Vesp. 1160. *ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην*; Strabo XIV. 952. *ἐγὼ ταύτην θαρρόησαιμ' ἂν λέγειν νοσεράν*; Liban. Decl. T. I. 191. *τὸ — λέγειν μέμνην ἂν ἐνέγκη; scr. ἐνέγκαι*.

V. 1131. 1132. *Θάπτειν παρών*. Barocc. AB. *παρόν*. Pro *αὐτοῦ* Γ. La. Bar. B. Mosq. A. *αὐτοῦ*.

V. 1134. *Μισοῦντ' ἐμίσει*. Barocc. AB. Mosq. Jen. Paris. C. Harl. *ἐμισοῦν*, quod Brunckius [Bothius, Erfurdlius] probavit, vulgato deterius; *φιλοῦντ' ἐφίλου* Aristid. T. I. p. 89. *μισεῖν τοὺς μισοῦντας* Dionys. Antt. VIII. p. 506. *μισοῦντες μισοῦνται* Plat. Legg. III. 677. D. Pro *ἡπίστατα*

Aug. B. Dřsd. B. ἐπίστασο, in Aug. C. glossa ἤγουν ἐγίνωσκες, quod ferri posset, si legeretur μισοῦντ' ἐμίσουν, εὖ σὺ τοῦτ' ἐπίστασο, ut Herod. VII. 39. εὖ σὺ νυν τόδ' ἐξεπίστασο. Antig. 305. εὖ τοῦτ' ἐπίστασο. Ed. Pa.

V. 1135. Κλέπτῃς ψηφοποιός. Si Sophocles, ut Hermannus suspicatur, de praestigiatoribus sive cauculariis cogitavit, conferri poterit Lysiae verbum ap. Poll. VII. 260. ψηφοπαικτοῦσι τὸ δίκαιον.

V. 1136. Ἐν τοῖς δικασταῖς κοῦν ἐμαί. Sic La. Lb. ΔΘ. et alii cum Edd. vett., Herm. et Dind. Quatuor Brunckii codd. Bar. A. Harl. Aug. B. Mosq. B. Jen. οὐκ ἐμοί, quod Brunckius praetulit. In Heracl. 773. σὺ τοι βραδύνεις κοῦν ἐγώ, Elmslejus jubet οὐκ ἐγώ. Utrumque peraeque probatur; ὥσπερ ἐν ἄλλοις τισὶν κρινόμενον καὶ οὐκ ἐν ὑμῖν Demosth. 363, 29. μᾶλλον τι αὐτοῖς καὶ οὐ Λακεδαιμονίοις προσήκοι Paus. III. 26, 2. ἄλλην καὶ οὐ τὴν Ἀττικὴν I. 28, 9. Alia utriusque generis exempla affert Fritzsche ad Marc. I. 22. In seq. versu Ald. λάθρα.

V. 1141. Σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται. Schol. Laur. Ἀλλ' ἀντακούσῃ, γρ. σὺ δ' ἀντακούσῃ. La. Dřsd. B. ἀλλ' ἀντακούσῃ. Valckenarius ad Phoenn. 1651. dubitans num veteres futuro medii usi sint, scribi jubet ἀντάκου' ἐν τοῦτό γ', quia ἐν σοι φράσω praecedit. Sed Philostr. Heroicc. XXVIII. 803. διατωθᾶζω τοὺς ἀκούοντας καὶ δοκῶ τι ἀντακούσεσθαι, idemque Reiskius apte restituit Aristidi Or. LI. 726. ὅποι ἄττ' ἂν εἴπῃς, τοιαῦτ' ἂν ἀκούσεσθαι χρὴ προσδοκᾶν, quos si Valckenarius spernit ut Atticistas magis quam Atticos, nimis scrupulose facit. Ed. Pa. Non admodum crebra sunt illa attractionis exempla: ἤκουσα αὐτόν, ὅτι vel ὡς τέθνηκεν Philoct. 549. Or. 1557. Xenoph. Apomn. IV. 2. 33. Athen. I. 16. F. κορσήμεντα λίθον κλέυν οὐνεκα — εἴργει Orph. Lith. 492. etc. neque conferenda cum verbis, quae vel extra attractionem cum accusativo personae construi possunt; atque in his omnibus simplex verbum reperitur, non compositum; neque tamen idcirco ἀντάκουε τοῦτον ὡς — in suspicionem vocandum est. Idem verbum nescio an reddi debeat Aristaeoneto II. 20, 189.

κλᾶται σοῦ μᾶλλον ἢ γλῶττα καὶ φληναφᾶν μόνον ἐθέλει πλὴν ὅποιον εἴρηκας ἀκουε, quo multo saepius in hac formula legitur compositum v. Abresch. Animm. ad Aesch. III. p. 22. sed pro μᾶλλον certe ἄλλως scribi conveniet.

V. 1143. *Ναύτας ἐφορμήσαντα* — τὸ πλεῖν. Duo Beroce. Bodl. Paris. T. Dresd. A. *ναύταις*. Accusativus dupli verbo adjunctus est ut *παρορμᾶν τινά τι, παρακαλεῖσθαι, ἐνάγειν τίνα τι* v. ad Phryn. 439.

V. 1144. *Ὡς φθέγγμ' ἂν οὐκ ἂν εὖρες*. Aristoph. Lys. 361. *φωνήν ἂν οὐκ ἂν εἶχε*, quo convincitur Vauvilliersii emendatio *οὐκέθ' εὖρες*. Appian. Civ. I. 95. *οὐδέ φωνήν ἔτι οὐδενὸς ἔχοντος ὑπ' ἐκπλήξεως*. Ed. Pa. Verba *ἐν κακῷ χειμῶνος εἶχετο* versus ratio tuta praestitit a mendo consueto, quo librarii ap. Libanium Decl. T. I. 295. *ἐν τούτῳ σχήματι* scripserunt pro *σχήματος*, et ap. Plat. Civ. IX. 579. B. *ἐν παντὶ κακῷ*, quod legitur ap. Dion. Cass. Excc. L. XXXIV. 29. p. 14. Plutarch. de S. N. V. c. XXII. 276. T. X. *εἰς πᾶν κακὸν προελθοῦσα* Parthen. XI. 31. neque ego audeam ubique genitivum substituere, quo alii propendunt v. Schaefer. ad Bos. p. 223. qui in Plut. V. Fab. XXV. 470. recepit Reiskii correctionem *ἐπὶ πᾶν δέους ἄγων τὴν πόλιν*. Id non convenit in Xen. Cyr. VII. 2, 22. *εἰς πάντα κίνδυνον ἦλθον*. Julian. Caes. 326. B. *εἰς ἔσχατον ἐλαύνει κίνδυνον*. Sed Eur. Phoen. 982. *ἐν ὥραιῳ καθίσταμαι βίῳ* potius *βίου* scribendum videtur.

V. 1145. *Ῥθ' εἵματος κρυφείς*. Dio Chr. III. 122. *ὅταν καταλάβῃ χεῖμων, ἐγκαλυψάμενοι περιμένουσι τὸ συμβάν*. *Κρυφθεῖς* Jen. Mosq. B. Heidelb. et A. *Κρυφείς* codd. Θ. La. Bodl. Laud. Aug. C. Dresd. B. Lips. B. Γ. (superscripto theta) et plerique Brunckiani cum Ald. ceteri *κρυβεῖς*, quam formam a Brunckio retentam, postea repudiatam, in universum damnat Elmslejus ad Suppl. 543. causam interserens, quod hic aoristus et futurum secundum semper reddant praesentis thematici consonam characteristicam, praesens autem *κρύφω* fuisse appareat ex nominibus *κρυφῇ* ¹⁾,

1) *Ῥν κρυφῇ* legitur in versione Alexandr. et Epiphan. Anc. p. 240.

κρύφιος, κατακρυφή. Contrariam sententiam Schaeferus profitetur ad Plutarch. Vol. II. 133. κρυφαίς barbarum dicens, sed falso. Ἐκρυψε et composita leguntur in Epigr. Diodori Anth. Pal. VII. n. 700. aliisque locis ad Phryn. p. 318. prolatis, quorum ad exemplum Graefius κατέκρυψε Nonn. XLVIII. 626. restituit pro κατέκρυβε. Hinc passivum ducitur ἀποκρυφαίς Aristot. de Coel. II. 12, 362. B. ubi Bekkerus ἀποκρυφθεῖς edidit, κρυφαίς Plut. Sull. XXII. 215. quod Corais et Schaeferus in κρυβαίς vertunt; συγκρυφῆναι Edd. vett. Dion. Cass. LXXVII. 2. Illius principium est κρύβω, cujus exempla illo loco congesta sunt plurima; adde ἀποκρύβουσι in codd. Diod. III. 24. ἐγκρύβοντες Galen. de Aliment. Facult. II. 38, 357. T. VI. κρύβομαι Irenaeus adv. Haer. I. 15, 83. Epiphan. c. Haer. L. I. T. III. 251. Andr. Cret. Or. in Circumc. p. 110. A. T. XIII. Bibl. Gall. et quae hinc manant ἀποκρυβῆ Phot. Cod. CCLIII. 787. Eustath. p. 1178, 26. Opusc. p. 309, 40. κρυβάζειν et κρυβηλός apud Hesychium. Patet igitur utramque aoristi formam habere quo nitatur. Sed quaeritur Atticorum consuetudo. Dissentiunt hoc loco codices; alibi autem aoristus secundus non legitur; nam in Eur. Bacch. 953. neque κρυφῆναι, quod cod. exhibet, neque κρυβῆναι, quod Gregorius, metro convenit, sed κρυφθῆναι, quod Schol. Eur. Hec. 880. tueretur: οἱ Ἀττικοὶ ἐκρύφθην γράφουσιν, οἱ δὲ πεζογράφοι ἐκρύβην. Illo non solum Tragici utuntur, etiamsi ad metrum nihil interest, ut Orest. 43. sed et Thucyd. II. 39. VIII. 50. Hippocr. de Nat. Mul. p. 546. T. II. alique veterum et Polyb. IX. 127, 5. sed apud posteriores alter praevallet aoristus praesenti conveniens, ἐκρύβη Apollod. III. 2, 5. Alciph. III. Ep. 47. ἐγκρυβαίς Galen. de Fac. Alim. I. 2, 311. T. VI. Dioscor. Eup. V. 235, 217. ἀποκρυβαίς Zosim. I. 34. συγκρυβαίς Tzetz. ad Hesiod. Opp. 780. Futurum secundum semel legitur κρυβήσονται Eur. Suppl. 543. (553.) quod Elmslejus contra codd. omnes in κρυφήσονται mutat, saepius apud in-

B. T. II. et hyphen ἐγκρυφῇ Eustath. Or. II. p. 11, 60. et apud Suidan s. h. v. omissum a Kuestero. Ἐγκρυφῆς Eustath. Opusc. XIII. 93, 43.
Sophocles. Ajax. Ed. 2.

feriores: ἀποκρυβήσεται Galen. de Usu Part. X. 12, 54. Cleomed. Cycl. I. p. 14. A. (cod. ἀποκρυφθ.) Plutarch. de Gen. Socr. II. 301. T. X. Ergo, si exempla numeramus Atticorum, duō sunt, unum ob codd. dissensionem ambiguum, alterum Elmsleji sententiae contrarium. Ratio vero, quam adiungit, tum demum aliquid valebit, si demonstratum fuerit, omnes illos, qui verbo κρύβω usi sunt, ab analogia graeci sermonis defecisse. Sed quod dicit hanc analogiam ex vocalibus conjugatis cognosci, ad huc temporis parum exploratum est, qua lege et regula labiales in verbis nominibusque utriusque sermonis inter se permutentur. A καλύπτω, cuius verbi aoristus secundus non comparet, ducuntur περικαλυφή, ἀκαλυψής, ἀκάλυφος Diog. La. IX. 72. p. 536. κάλυβος, κλύβη, a κάπτω, κάπη, ἔγκαφος, a ῥίπτω, ῥιφή et ῥίπτω, et ab eadem stirpe unde graeca ἄπτω (ἄφή), κλέπτω, λάπτω, γλύφω²⁾ orta sunt latina apo, clepo, lambo, labium, glubo, clupeus, neque errare videntur, qui κύπτω, κύβη, κύφος, cubo, κύπτω, inter se cognata putant. Verbum κύφω Scholiastes Arist. Plut. 476. affert ad explicandam nominis κύφων originem, atque ἀνακύφειν legitur ap. Epiphan. c. Haer. L. I. T. III. 271. B. δρύφω veteres Lexicographi asserunt, unde ἀποδρύφω compositum; γνάφω in arte ponitur Schol. Plut. 166. unde ducitur aoristus γναφήναι ap. Hesychium. De ceteris dixi in commentariis Phrynichi³⁾.

V. 1146. Τῷ θέλοντι ναυτίλων. Barocc. A. Bodl. Harl. Θ. Laud. Jen. Aug. C. Lips. B. Mosq. AB. et Ald. ναυτίλω [quod in Schol. ad Hesiod. Th. p. 252. legi adnotat Her-

2) Γλύπτω a Buttmanno Gramm. §. 92. Adn. 13. aut omittendum erat aut certo auctore approbandum; γλάπτω Schol. Hom. II. II. 88. Schol. Od. IV. 438. ἔγλαψεν Hesych.

3) Adde φύγω Suid. s. Ξηραίνω et in Testam. XII. Patriarch. Benj. VIII. 737. ἔφυγον Etym. M. 366, 47. φύγεται Schol. Od. IX. 219. (cod. φύγεται) ἀποφυγίη Dio Chr. III. 127. ἀποφυγίσα Heliod. II. 3, 55. μὴ περιφυγῆς Arrian. Epict. III. 22, 460. ἡμιφυγῆς Geopp. II. 17, 169. Ὑποσφύγει Hesych. et ὑπεσφύγη Lucian. Dial. Mort. VI. 3. Hemsterhusius adspiratam reponit. Apud eundem Hesychium Κατέθυψας, περιέπλυσας, scribendum περιέφλυσας.

mannus] ceteri melius *ναυτίλων*. Plutarch. V. Cim. X. τῶν *δημοτῶν* τῷ *βουλομένῳ*, V. Eum. XVIII. τῷ *βουλομένῳ* τῶν *φίλων*, Eur. Iph. A. 340. τῷ *θέλοντι δημοτῶν*, idem-
que casus ponendus videtur Ion. 1167. *κῆρυξ ἀνείπε τὸν θέλοντ' ἐγχώριον εἰς δαίτα χωρεῖν*. Vel Sophoclis versum
vel proverbium vulgo tritum Plato expressit Theaet. p. 135.
A. *ἐὰν δὲ πάντῃ ἀπορήσωμεν, ταπεινωθέντες τῷ λόγῳ, παρῆγομεν ὡς ναυτιῶντες πατεῖν τε καὶ χοῆσθαι ὅ, τι ἂν βούληται*, et aperte imitatur Synesius Ep. IV. 163. D. *με-
θῆκεν ὁ κυβερνήτης τὸ πηδάλιον καὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν πατεῖν παρῆχε τῷ θέλοντι ναυτίλων*. Ed. Pa.

V. 1147. *Καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λαβρὸν στόμα*. Non so-
lum epexegetica sunt postrema verba sed etiam ad signifi-
cantiam conferunt, ut Iph. A. 393. *ἦ σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος*,
quod Pindarico *Κλεάνδρῳ ἡλικία τε (αὐτοῦ)* similis est
quam quae interpretes afferunt. Schol. Ven. ad Θ. 496. *Δη-
μοσθένης αὖξων τὴν Μειδίου κακίαν φησὶ, καταδείσαν-
τες τοῦτον καὶ τὸ τοῦτου θράσος*. Demosth. c. Aristog.
II. 801, 27. *οὐδεὶς ἀντιλέγειν ἐπιχειρήσει πλὴν Ἀριστο-
γείτονος τουτονὶ καὶ τῆς τοῦτου τόλμης καὶ πονηρίας*.
Agatho Athen. X. 445. C. *ἀπολεῖς μ' ἐρωτῶν καὶ σὺ χά-
νεός τρόπος*. Lucretius I. 7. *te fugiunt venti adventumque
tuum*. Sed nonnunquam *φράσεως ἔνεκα* adjicitur; Eur. Or.
544. *σὲ σὴν τε λυπήσειν φρένα*, quam ineptam, ut Mat-
thiae judicat, tautologiam Critici corrigendo tollunt. Quid
vero differt Plaut. Trin. II. 2. (3.) 364. *me atque animum
meum*, Sallust. Cat. LII. 8. *mihi atque animo meo?* Adde
Zosim. III. 9, 219. *τοῖς θεοῖς ἑαυτὸν καὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον
ἐκδιδόναι*. Verbum *κατασβέσαι* eodem traduxit Xenophon
Hell. V. 3, 8. *ὅπως τὸ φρόνημα τῶν νενηκηκότων κατα-
σβέσει*.

V. 1154. *Ἄνθρωπε* — Sic quatuor codd. Brunckii, Mosq.
AB, Lips. AB. et Eustath. p. 681, 5. ceteri ὦ *ἄνθρωπε* sive
ὦ *ἄνθρωπε* mīus apte, ut Hermannō videtur, qui illud mini-
tantis esse dicit, hoc miserantis et contemnentis, sed ad Ion.
1121. et Nubb. 411. ὦ *ἄνθρωπε* gravius et cum affectu
quodam dici ait, ἄ *ἄνθρωπε* vero in simplice allocutione. In

monimentis sepulcralibus, ubi viatores appellantur et admonentur, modo *ἄνθρωπος* legitur ut Anth. Pal. c. VII. n. 37. n. 79. n. 198. modo *ἄνθρωπος* n. 534. n. 507. et saepius in Theognidis gnomis v. 603. etc. nec raro codd. inter utrumque fluctuant v. Jacobs Nott. p. 340. *Ἦν ἄνθρωπος* cum gravissima indignatione dicitur Plut. V. Philop. XVII. idemque est indignantis et contemnentis verbum Plat. Hipp. 292. D. Protag. 330. D. Plut. Symp. I. Quaest. I. 5. (quo in sensu interjectionis omittitur Plat. Gorg. 518. E. Plut. V. Cat. Maj. IX.) irridentis Herod. VIII. 125. admirantis Gorg. 452. B. (sed *ἄνθρωπος* Arist. Eqq. 793.) gaudentis Strab. XIV. 626. sed simpliciter alloquentis Herod. III. 62. et contra Plut. V. Mar. XXXIX. aliquis occisorem suum compellat *ἄνθρωπος*. Apud Xenophontem Hell. VI. 3, 4. Callias ita infit *ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι*, et similiter Callistratus §. 10. sed Autocles §. 7. *ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι* et eodem modo Herodo. III. 83. et 173. VI. 11. Archidamus vero Thucyd. II. 72. *ὦ ἄνδρες Πλαταιῆς*, ubi vid. Interpp. et Winckelmann. ad Plat. Eulhyd. p. 89. In Athenaei libris semel, si memini, legitur, *ὦ ἄνδρες φίλοι* V. 211. A. et *ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς* XIV. 658. E. sed saepissime *ἄνδρες φίλοι*, *ἄνδρες δαιτυμόνες*, *ἄνδρες γάστρωνες* etc. nullo affectus discrimine; ac Longinus XXII. 1. Herodoti locum afferens interjectionem addit ab illo hyperbati causa omissam. Nec puto facile a nobis dignosci posse ubi *τῆς μωρίας* convenientius sit quam *ὦ τῆς μωρίας*, licet vetères senserint; nam illud interdum plus affectus habere potest, quam hoc.

V. 1156. *Ἀνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.* Haec totidem verba affert Eustathius p. 1364, 6. Ex v. 1158. Suidas *Ἥνιξάμην* affert cum scholio cf. Zonar. T. I. 998.

V. 1159. 1160. *Ἀισχρόν εἰ πύθοιτό τις.* Aristides T. I. 420. *αἰσχρόν γάρ ἐάν τις ἀκούσῃ.* Apud Stobaeum, qui utrumque verum affert Tit. II. 28. (non 23.) legitur *παρή*, ut in *ΓΔ*. La. pr. Lb. Aug. B. probante Blomfieldio ad Sept. 243. In seq. pauci codd. *ἄφερτε νῦν* pro *νῦν*.

V. 1163. *Ἐριδός τις ἁγών.* Genitivus additur ad distinguenda varia certaminum genera, ut *μάχης ἁγών* Eur.

Androm. 725. **Heracl.** 798. *certamen pugnae* Liv. XXXVI. 19. **Lucret.** IV. 841. *ἀγὼν πολέμου* Plut. V. Sull. c. IV. **Lucull.** XV. *λόγων ἀγὼν* Phoenn. 944. *sed ὑσμίνη πολέμου* Mimnerm. Fr. XIII. 46. *illuc pertinet quo πῆμα κακοῦ, πέρας ἀπαλλαγῆς etc.* Ed. Pr.

V. 1164. 1165. *Ταχύνας σπεῦσον*. Triclinius: οὐκ ἐκ παραλλήλου ἀλλὰ σπεῦσον ἰδεῖν, ταχύνας τοῦτο, qui huic verbo transitivam potestatem tribuere videtur ut Schol. ὁ χορὸς ταχύνει τὸ ταφῆναι. Hunc intellectum habent composita ἐπιταχύνειν, καταταχύνειν, συνταχύνειν. Sed h. l. significatur σπεῦδε ταχέως Arist. Eqq. 495. Thesm. 277. *Κοιλὴν κάπετον* affert Eustathius ad Il. O. 356. (p. 1019, 62.) ad quem locum Schol. Ven. adnotat Ἀργεῖοι τὴν τάφρον κάπετον ὠνόμαζον. Scholiastes ad h. l. κάπετον, τάφρον, ut Hesychius *Κάπετος, τάφος, σορὸς, οἱ δὲ σκάπετον*. Fieri potest ut uterque τάφρος scripserit, sed evidens et necessaria correctio non est. *Τύμβου τάφρος* Eur. Alc. 900. *Θανόντων κατασκαφαί* Antig. 920. *fossa sepulcri* Prudent. Apoth. 1137. et *fossarii* iidem qui vespillones v. Reines. Synt. p. 988.

V. 1167. *Τάφον εὐρώεντα, tabifluum, horridum, squalidum*. Hermannus εὐρύν intelligit, ut multi veterum *τάφρα εὐρώεντα* interpretantur *πλατέα*, quanquam e paucis illis adjectivis in ὤς macroparalectis nullum aliud huc circumducitur. Achillis *τύμβος εὐρώεις* Quint. Cal. XIV. 241. *amplius* verti potest, sed fossae tumultuariae id minus convenit, ipseque Hermannus non latum sed vastum intelligi vult.

V. 1168. *Οἷδε πλησίον πάρεσιν*. Hunc versum et duos sequentes Aug. C. choro tribuit, ut vulgo chorus episodiorum ingressum significare solet. Schol. Rom. *ΓΘ*. La. Lb. Dresdd. Aug. B. *πλησίοι* pro *πλησίον*. Nihil interest; *πλησίος πάρεστι* vel *ἔστι* Soph. El. 640. Trach. 897. Iph. A. 638. *sed πλησίον* Herc. 523. Trach. 1076. El. 927. Phil. 371. Bacch. 473. Arist. Eccl. 9. et 305. ubi cod. adjectivum praebet. Similiter *ἀντία* et *ἀντίοι ἔχοντο* v. Interpp. ad Herodo. V. 18. ceteraque adjectiva hujus generis in-

discrete variant. Pro περιστελοῦντε Wakefieldio Silv. II. 127. collibuit περιστελοῦντι optare.

V. 1173. Θάνει δέ — Haec et quae sequuntur usque ad ικτῆριον θήσαυρον Suidas apposuit s. Προστρόπαιος, verba ἐν χεροῖν ἔχων κόμας ἐμάς Eustathius p. 1293, 31. Ἰκετῆριον orditur senarium iambicum Aesch. Suppl. 189. sed ibidem v. 474. ικτῆριον.

V. 1175—79. Εἰ δέ — πλόκον. Hunc locum transcripsit Suidas s. Ἐξηγημένος, ubi in vett. Edd. recte αὐτως ὅπωςπερ legitur perinde ut in Sophoclis codd. et apud Eustathium p. 413, 46. qui vv. 1177—79. affert; Kuesterus illic nescio quo prolubio οὕτως scripsit; Hermannus h. l. αὐτως.

V. 1182—84. Ὅμις τε — Primum versum Eustathius promit p. 668, 64. et 1261, 49. Pro ἀρήγετ' Dresd. A. ἀρήγεσθ', Steph. Cant. ἀρήγεθ', nec tamen sequens ἔστε dorice adspirant. Sequentia ἔστ' ἐγὼ μὲν τάφου μεληθεῖς invertit Etym. M. 382, 5. ἔς τ' ἐγὼ μολῶν τάφου μεληθῶ. Ed. Pr. Haec Schaefero vera videtur lectio, sed convincitur a cod. Leid. in quo non μεληθῶ sed μεληθεῖς scriptum; ergo μολῶν istud nihil est aliud quam μολῶ mendoso accentu notatum ut in cod. Γ. Quod etiamsi non esset, tamen meminisse oporteret, ut scriptoribus ipsis, ita Librariis consuetum esse modos inter se permutare; quod genus Dionys. Antt. VII. c. 10. p. 1334. ἐσκόπει ὃν τρόπον λάθωσιν ἀναιροῦμενοι cod. Vat. exhibet λαθόντες ἀναιρεθῆσονται, et Athen. I. 20. B. οὐκ ἂν τις σκοποῦ πόρρω τοξεύων λέγοι legitur et τοξεύοι λέγων, alibi διατελῶν λέγω pro διατελῶ λέγων v. Wyttenb. ad Plut. T. I. 141. similiaque hypallagae exempla ad Phryn. p. 55. congesta. — Pro τῷδε Dresd. B. τοῦδε, Aug. C. ὡδε.

V. 1185. Τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει; Libri nonnulli comma post νέατος positum omittunt approbante Hermannō, quia usitatum est Graecis duas interrogationes una comprehendere, πῶς ἐκ τίνος νεὼς ἦκετε. Id dubitationem nullam habet in tali verborum conformatione: ἦρισαν τίς τίνα νικήσεις Nonn. XI. 413. πόθεν μεθέπεις τίνα παρ-

Θέρον I. 118. quomodo Euripides scribere potuit Iph. A. 356. *τίνα πόρον εὖρω πόθεν*; pro vulgato *ποθέν* et *τίς τίνος* ἐστὶ χρόνος Lucill. Ep. LI. 4. cf. Meinek. ad Menandr. p. 159. Cicero: *quos numeros cum quibus misceri oporteat, nunc dicendum est*; Quintilianus: *considera quis quem fraudasse dicatur*. cf. Heindorf. ad Horat. II. 3, 201. Neque aliter statuendum de Demosth. c. Aristocr. 656, 9. οἱ Ὀλύνθιοι τί πεπαιηκότος αὐτοῖς Φιλίππου πῶς αὐτῷ κέχρηται, ubi distinctiones nuper recte sublatae sunt. Sed id minus necessarium videtur, si alteri utri interrogationi verbum, quod deest, aut extrinsecus aut ἀπὸ τοῦ κοινοῦ addi eoque propria species duplicis interrogationis restitui potest, *τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν*, vel *τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος*; Simonid. Epigr. LXVIII. *ποῖ σὸν πόδ' αἶρεις, δέσποτ', ἐς ποῖον φόνον*; Eur. Hel. 1627. *τίς εἰ, πόθεν, τίθος*; ib. 86. Ac similiter πῶς, ἐκ τίνος γῆς ἦκεις; et τίς ἄρα νέατος, ἐς πότε λήξει ἀριθμός, ubi priori inciso ex sequentibus ἀριθμός, extrinsecus ἔσται adjungi potest. Item, si interrogationi indefinitae subjicitur magis definita, commodius videtur interpunctione uti; Plaut. Cist. II. 2, 2. *ut hodie, quot modis sibi moderatrix fuit!* Lucian. Navig. c. 13. p. 165. T. VIII. οἶον ἂν, ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα! ubi καὶ inserendum esse ante ὡς Jacobsio ad Philostr. p. 596. non concesserim; Dem. c. Phil. II. 66. οἶα ποιεῖ, ὡς δαινὰ καὶ παράνομα! cf. Wolf. ad Lept. c. 75. qui quod graecis assimilavit exemplum: *intelligitis quot locos quam foede vitiaverit*, id ab eo loco alienum similisquē illis est, quibus hypostigmen addendam esse negavi.

V. 1186. *Πολυπλάγκτων*. Codd. ΓΔ. Aug. BC. *πολυπλάκτων*. In seq. *ἄπανστόν γ'* Dresd. A. et Edd. Triclin.

V. 1188. *Δορυσσόντων μόχθων*. Suidas s. h. v. *τοντίσι τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων*, ἐξ οὗ τῶν πολεμικῶν. Eustathius p. 1292, 19. *δορύσσειν* cum verbis *θωρηάσσεσθαι* et *αἰχμάσσειν* sive *αἰχμάζειν* comparat; quod si ita se habet, a bellatore translatus est ad bellica negotia, ut substantiva solent, *ἀσπισται μόχθοι* Eur. El. 442. *ἀσπίστορες*

κλόνοι, λόγχιμοι καὶ ναυβάται ὅπλισμοί Aesch. Ag. 393. Non multum distat δορυσσόος πόνος Theognidis v. 965. Ἀρυσσοήτων, quod Neuius ex La. recepit, scribentis error imputandum, quum neque δορυσσοῦ neque aliud simile verbum extet.

V. 1190. Ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ Τροίαν. Ultimo vocabulo cod. A. Jen. Mosq. B. addunt ἡνεμόεσσαν. Musgravius εὐρυεδῇ conjecit ex Simonidis Fragn. CXXXIX. 398. εὐρυέδους χθονός, tacite mutato accentu. Εὐρώδῃ, quod Scholiastae ab εὐρώς arcessunt, vix dubitari potest quin ab εὐρύς propagatum sit ut βραχῶδης et τραχῶδης v. ad Phryg. p. 541. quanquam haec a primitivo ipsa significatione differunt. Versui antistrophico accommodavi olim verbis transponendis τὰνδ' αὖν εὐρυεδῇ Τροίαν. Bothius metri defectum asterisco notavit, Dindorfius αὖν' εὐρώδῃ Τροίαν corrigit, cf. Lachmann. de Syst. p. 154. Hermannus post αὖν' inserendum putat γε, sed in universum de metris hujus strophae nihil decernit. Aliorum locorum correctiones, quas in Ed. Pr. subjeci, hae sunt. Philostratus V. Ap. IV. 25, 165. de Lamiis narrat ἐρῶσιν ἀφροδισίων μὲν οὐ, σαρκῶν δὲ καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων, καὶ πάλλουσι τοῖς ἀφροδισίοις, οὓς αὖν ἐθέλωσι πάσασθαι· ubi Valckenarius ad Herod. VII. 602. παλίνουσι corrigit, Jacobsius Exerce. Crit. T. II. 86. αἰκώλλουσι, Corais ad Heliod. p. 199. σφάλλουσι, quibus omnibus praestat παλεύουσι, inescant, allectant, δεινὰ παλεῦσαι καὶ γοητεῦσαι Philo de Somn. I. p. 67. ed. Pfeif. v. Wyttenbach. ad Plut. T. I. 438. sq. Intt. ad Hesych. s. Παλεύσας, Jacobs. ad Philostr. Imag. p. 341. Apud Libanium Decl. p. 837. T. IV. τίς ἢ τὸν σκληρὸν τοῦτον κατακλείσασα scrib. κατακλήσασα. Aelian. H. Ann. I. 2. ἡ ἱέρεια γυμνὴ παρθένος πάρεισι μόνῃ καὶ τροφῇ τῆς δράκοντι κομίζει scr. γυμνή, ut παρθένος γυμνὴ Plutarch. de Virt. Mul. p. 50. T. VII. παρθένος κόρη Eur. Heracl. 409. Paus. IV. 19. γραῦς γυμνὴ Arist. Thesm. 345. παῖς κόρη Lysistr. 565. Demosth. 540, 30. Philostr. Icona. II. 864. Ed. Pr.

V. 1192. Ὅφελε — usque ad Ἄρην affert Suidas s.

Ὡφελε. La. Lb. et sex alii ὥφελε, ut in lemmate Schol. Rom.

V. 1194. *Κεῖνος ἀνὴρ ὃς στυγερῶν*. Perperam Brunckius hic et Philoct. 213. ἀνὴρ, Bothius ἀνὴρ. Syllaba prima producitur in melicis Aesch. Suppl. 440. Eum. 312. Pers. 644. Philoct. 709. Oed. T. 869. Ed. Pr. Suidas l. c. *στυγερόν*.

V. 1195. *Ἔδειξ' ὅπλων Ἑλλάσι κοινὸν Ἄρη*. Pro ἔδειξ' Hermannus restituit ἔδειξεν, quod Suidas l. c. et Barrocc. B. Aug. BC. Dresd. B. Mosq. Lipss. cum codd. *ΑΘ*. La. Lb. exhibent; *Ἑλλάσι Δ*. Lipss. Ald. *Ἑλλήσι* Aug. BC. *Ἄρη* Laud. Jen. Aug. C. Dresd. AB. ceteri *Ἄρην*. *Κοινὸς Ἄρης* utrum bellum Trojanum denotet an quaecunque unquam a Graecis communiter gesta sunt, in ambiguo relinquitur.

V. 1197. *Ὡ πόνοι πρόγονοι πόνων*. Pro ὦ, quod Brunckius et Bothius retinent, Hermannus cum plerisque codd. et Ald. *ὠ*. Dindorfius *ὠ* πόνοι πρόπονοι scripsit, quod et metra exaequaret et insolentiam tolleretur dictionis; nam πόνοι πρόγονοι πόνων plus quam ποιητικόν esse, illud autem dici ut κατὰ πρόκατα apud Aeschylum. Perparvum tamen hinc distat, quod Plato dixit, *ξυμφοραὶ ἔχθρας ἔργοι* Legg. XI. 928. C.

V. 1198. *Κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους* — ut νόσος μ' ἔπερσε Oed. T. 1456. *Τελάμων ἔπερσε Λαομέδοντα* Pind. Nem. III. 62. *πέρσαι στρατόν* Ol. X. 45. *πέρσε Γέτας* Anth. Pal. VII. n. 332. et in vulgari quoque sermone Sext. c. Eth. §. 129. p. 714. *ὥς ὑπὸ μείζονος κακοῦ πορθεῖται τῆς τοιαύτης προλήψεως* cf. Heindorf. ad Protag. p. 340. A. Schwebel. ad Frontin. Strat. I. 6. p. 47. Ab animatis contra ad inanimata translatus est πόλις *ἐναίρεται* Oed. C. 842. *νύξ ἐναριζομένα* Trach. 94. pro *ἀφανιζομένη*, ut Hom. Od. T. 263. *μηκέτι χροά καλὸν ἐναίρεο* Eustathius interpretatur *ἀφάνις*. Ed. Pr.

V. 1199—1201. *Ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων οὔτε βαθεῖαν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν*. Cod. *Δ*. Bar. duo, Dresd. A. *κεῖνος*. Hermannus pro priore οὔτε correxit

ον, quod receptum est. Barocc. A. Aug. C. et Ald. βαθειαν. Lips. B. βαθειων, ceteri βαθειαν, ut επετειαν Agam. 988. θαμιαν Eum. 808. Infinitivus ομιλειν ex abundanti additus est ut δωκεν εχειν etc. Pind. Nem. X. 135. Χαλεπα δ' ερις ομιλειν κρεισσωνων.

V. 1202—1206. Ουτε αυλων οτοβον ουτ' εννυχιαν τερψιν λαυειν ερωτων ερωτων δ' απεπανσεν. Priora verba Suidas affert s. Οτοβος, quomodo hoc nomen in ΑΘ. aliisque scribitur et ap. Moschopulum, qui in Lex. s. Πάταγος scholion transscripsit. Ερωτων primo loco omittunt Lips. B. Dresd. B. et Dorvill.; Bothius et Hermannus puncto post λαυειν posito sequentia per anadiplosin junxerunt ερωτων δ', ερωτων απεπανσεν, quod sequuti sunt, praeter Wunderum, omnes.

V. 1207—1210. Κειμαι δ' αμεριμνος — λυγρας μνηματα Τροιας. Αμεριμνος passivam h. l. significationem habet ut in Posidonii parodia εχεις γαμον; ονκ αμεριμνος εσσαι, nec pro πολυμεριμνος, ut Schol. Rom. et Bothius statuebant, positum est. Ante Brunckium legebatur κομας λυγρας. Wakefieldius Silv. T. II. 153. τεγγόμενος κορας, λυγρά —

V. 1211. Και πριν μεν εννυχίου. In ΓΑΘ. et Dresd. A. deest καί. Triclinius correxit και πριν μεν ον, quo additamento rejecto Hermannus syllabam strophico detraxit versui.

V. 1214. Αναϊται στυγερω δαίμονι. La pr. αγκειται (sic) Lb. Δ. Lips. B. εγκειται sive εγκεται, unde Schaeferus αγκειται scribendum esse suspicabatur.

V. 1218—22. "Ιν' υλῶεν — προσείπομεν Αθανας. Cod. Γ. et Turn. υλῶεν ut θυώεις dicitur et θυήεις, δενδρώεις et δενδρήεις, δινώεις et δινήεις. Illud tamen nusquam legi, neque horum omnia satis certa sunt. Pro ακραν Eustathius p. 649, 53. ιερήν, pro προσείπομεν eod. Brunck. προσείπομι, Brunckius προσείπομι' αν, addita particula, quam Hermannus ostendit necessariam non esse. Ac jam veteres libros discordasse testis est Philoponus de Mund. Creat.

L. IV. 6, 548. T. XII. Bibl. Gall. qui h. v. ita affert τὰς
 ξεράς ὅπως προσείποιμι Ἀθήνας.

V. 1225. 26. Ἀήλος δέ μοι ὅτι. Hermannus μούσι,
 Elmsleji admonitu. Ἐκλύσων στόμα ut λέλυνκα τὸ στόμα
 Isocr. Paneth. p. 252, 96. Schol. Laur. Αἰδύμος καὶ δῆλός
 ἐστιν ὡς τι σημανῶν νέον. qui versus ab hoc loco alienus
 similitudinis causa adscriptus videtur. In seq. pro σὲ δὴ τὰ
 δεινὰ hoc est atrocía illa, Musgravius σὲ δῆτα δεινὰ, Wa-
 kefieldius Silv. III. 103. σὲ δῆτα δεινὰ proposuit.

V. 1227. Ὡδ' ἀνοιμωκεῖ χανεῖν — expressisse vide-
 tur Attius in Armorum iudicio *Hem vereor plus quam fas est*
captivum hiscere, matris Hesionae captivitatem ad filium trans-
 ferens Teucrum, quia *partus uterum sequitur*. Ἀνοιμωκεῖ
 Hermannus cum ΔΘ. Paris. C. Aug. A. Jen. Dresd. A. et
 Eustath. 723, 28. Retinui ἀνοιμωκεῖ propter potiores testes
 Membr. Γ. La. Lb. nam rationibus, quantum equidem video,
 res confici nequit. Neque tamen horum adverbiorum ratio
 adeo abdita est, ut quibuslibet librariorum et conectorum
 commentis indulgeri oporteat. Barbara sunt quae Sturzius
 Opusc. p. 244. 264. et Goettlingius ad Theod. p. 229. re-
 ceperunt, ἐξπηχυστί et ἀμαξεί, non solum quia forma, sed
 etiam quia notio ipsa repugnat; barbarum est ἀλατεῖ, quod
 Ottfr. Muellerus Aeschilo tribuit Eum. 76. non minus quam
 τιμητεῖ, προφητεῖ, πλανητεῖ et quidquid hujusmodi contra
 analogiam fingi poterit.

V. 1228. Σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος. Aug. B.
 σέ τοι σὲ τὸν ἐκ τῆς, Aug. C. et Mosq. B. σέ τοι τὸν τῆς,
 Dorv. B. σέ τοι σὲ τόν, omissis ἐκ τῆς, Dresd. B. σέ τοι
 σὲ τὸν τῆς, quod Hermannus adscivit.

V. 1229. Ἡ πον τραφεῖς ἄν. Affert hunc versum
 cum sequenti Schol. Arist. Ach. 638. ubi εἴ πον scriptum.
 Ed. Pr.

V. 1230. Ὑψήλ' ἐκόμπεις κάπ' ἄκρων ἀδοιπόρους.
 Plus auctoritatis a codd. habet ἐφώνεις, quod Bar. B. Bodl.
 Laud. La. sec. Harl. Θ. Paris. D. Lips. AB. Ald. reprae-
 sentant; nam eodem referendum ἐφρόνεις apud Suidan s.
 Ὑψηλοτέρως, ubi hic versus et tres sqq. afferuntur, et in

ΓΑ. La. pr. Lb. Aug. BC. Heidelb. nonnullisque Bruckianis; nec minus *ἂν φρονεῖς* et *φρόνεις* in Jen. et Mosq. B. Ceteri *ἐκόμπεις*, quod Schol. Aristoph. l. c. tuetur. — *Ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι* Liban. Decl. p. 162. T. IV. *ἀκροβατεῖν* Philo de Somn. L. I. p. 60. T. V. et Anon. Suidae T. I. 575.

V. 1231. *Τοῦ μηδὲν ἀντίστης ὑπερ*. Codd. Γ. Jca. Aug. C. et Suid. l. c. *τοῦ μηδενός*, quo Wakefieldii conjectura aberraverat *τοῦ μηδενός ἀνέστης* scribentis Silv. T. II. 25. *Τὸν οὐδέν* Phoen. 601. *τὴν μηδέν* Soph. El. 1166. *ὁ τὸ μηδέν* Plato Epigr. III. p. 103. T. I. Ed. Pr. V. Siebelis ad Paus. T. I. p. 108.

V. 1232. *Ναυάρχους* Codd. Δ. Lb. *ναυάρχας*. Sic in codd. Ued. C. 1085. *πάνταρχε* et *παντάρχα* miscuntur, *πολεμάρχους* et *πολεμάρχας* Sept. 814. *τόξαρχος* et *τοξάρχης* Pers. 554. Sed *μόναρχος* et *πολιάρχος* hoc uno modo scribuntur apud Tragicos, quod Blomfieldio satis visum, cur alteram formam prorsus rejiceret ad Sept. 828. Sed *ταξιάρχας*, *στρατάρχας*, *ἐκατοντάρχας* Aeschylus Palam. 168. jactum memorat.

V. 1233. *Διωμόσω*. Schol. *γράφεται διωρίσω*, quod Hesychius comprobat. Pollux V. 152. ut synonyma componit *διαβεβαιούμαι*, *διασχυρίζομαι*, *διορίζομαι*, *διατρίβομαι*. Hesychius (post *διορίζει*) *Διωρίζετο*, *διαβεβαιούτο*, *διασχυρίζετο*. Demosth. p. Cor. 263, 25. *ὁ νῦν οὗτος διέβαλλε καὶ διωρίζετο*. Dio Cass. XLV. 37, 444. *αὐτὸν τῆς ἐλευθερίας ἐχθρὸν γεγονέναι διορίζομαι*. Polyb. XVIII. 29, 2. *διοριζόμενοι ὅτι ἀποστήσονται*. Plutarch. V. Nic. VII. 363. *προςδιωρίσατο ἀποκτενεῖν*. Et ap. Demosth. c. Phil. III. 18. *λέγω καὶ διορίζομαι* cod. Paris. praebet *διασχυρίζομαι*, quo minus mirum Valckenarium Athenaeo III. 83. D. et Wolfium Dionysio Hal. de Isocr. XVIII. 576. id pro *διορίζομαι* restitutum ivisse; quod prioribus exemplis refellitur. Apud Sophoclem tamen *διωμόσω* Suidae l. c. et codicum consensu satis firmatum est, neque insolitum Graecis *διόμνυσθαι* pro asseverantius affirmare, *διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων* Eur.

Philoct. Fr. VI. v. Dionys. Antt. VIII. 2, 1742. Dio Chr. XV. 448. Lucian. pro Imagg. c. 20.

V. 1237. Πού βάντος ἢ ποῦ σάντος, οὔπερ οὐκ ἔγω. Cod. Brunck. et Dresd. B. ποῖ βάντος, Ven. πῆ, Heidelberg. ἦπερ, Δ. ἦπερ ἔγω, omissa negatione. Verba ista eodem modo copulavit Philoct. 833. ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει, Eur. Hec. 1057. πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, atque hic quidem magis proprie, illic ex usu quodam quotidiani sermonis, fere ut nos dicimus *wo er gieng und stand*. Neque Agamemno quidpiam aliud dicit nisi hoc, *ubicunque Ajax fuit, ibi ego haud defui*, hoc est, nihil ille sine me gessit. Hermannō quidem ad v. 1260. (1281. Br.) haud veri simile videtur hoc Agamemnonem dicere voluisse, ut quo equiparaturus magis sibi Ajacem quam, quod volebat, postpositurus fuisset. Sed quum paullo ante distincte dixisset, Teucrum omnem sibi auctoritatem et omne imperium abrogare

οὔτε στρατηγὸς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω

hanc Teucrí sententiam ita refutat ut Ajacem omnia quae egerit, secum gessisse dicat; quod quum imperator dicat, facile intelligitur hoc ab eo significari, *quid tandem fecit Ajax nisi meis auspiciis?* Neque mihi persuadere possum, illa Teucrí verba v. 1281. ὅν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί huic interpretationi contraria esse, quibus verbis vir gravissimus permotus est ut eandem sententiam huic loco subjiceret, *nisi quam fuit Ajax ubi ego fui*, id est, *rerum gestarum omnino particeps non fuit*, sic ut negatio οὔπερ οὐκ ἔγω ad speciem abundet. Equidem assentiar antiquis interpretibus, quorum judicium Triclinius affert: φασὶν ἐνταῦθα ὡς συνοφαντεῖ Τεῦκρος Ἀγαμέμνονα, οὐ γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν αὐτοῦ λόγοις τοιοῦτόν τι εὔρηται ἀλλ' ἔφη ποῦ βάντος ἢ πού κ. τ. λ. Ejusmodi sycophantia priscis causicis perquam familiaris fuit, neque a Teucrí animo commoto alienum crediderim, si adversarii dictum aliorum detorqueat et, quum Agamemnon dixisset Ajacem nihil nisi secum gessisse, hic nullam rerum gestarum partem ei tribui queratur, quae δέλωσις non ultra quam fas est exaggerata videtur, praesertim

si cogitamus haec ab homine impense irato dici, iram autem brevem perhiberi insaniam. Eadem haud dubie sententia fuit perdocti grammatici, qui ad Euripidis versum Hec. 1219. τὸν χρυσὸν ὃν φῆς οὐ σὸν ἀλλὰ τοῦδ' ἔχειν, haec disserit: ἐνταῦθα ἡ Ἑκάβη διαβάλλει τὸν Πολυμήστορα · οὐ γὰρ ἐμνημόνευσεν οὗτος τούτου, ὅτε περὶ τοῦ Πολυδώρου ἀπελογεῖτο· εὐρήσεις δὲ καὶ ἑτερα τοιαῦτα παρὰ τε Σοφοκλεῖ καὶ τοῖς ἄλλοις. Cur autem Graeci soleant post οὐ μᾶλλον ἢ adjicere negationem, docte et sollerter explicuit Nitzschius ad Ion. p. 74. idque magis clarescet, si ipsa exempla nobis proponamus. Ergo quod Herodotus dicit IV. 118. ἦκει γὰρ ὁ Πέρσης οὐδὲν μᾶλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ὑμέας, hoc significat: *non fiet ut Persa nos aggredi malit, quam vos non aggredi*. Si omisisset negationem, ambiguum erat, utrum Persa ad neutros an ad utrosque venturus diceretur; nam si quis ita loquitur ἦκει οὐ μᾶλλον ἐφ' ἡμᾶς ἢ ἐφ' ὑμᾶς, intelligi potest neque ad nos veniet neque ad vos; adjuncta autem negatione patet aliquem sperasse quod eventurum esse negatur: οὐκ ἔσται, ὅπερ ὑμεῖς ἐλπίζετε, ἐφ' ὑμᾶς οὐχ ἦξειν αὐτόν, ἐφ' ἡμᾶς δέ. Demosth. c. Timoth. 1185, 7. οὐ περὶ πλείονος ἐποιήσατο περιουσίαν χρημάτων μᾶλλον ἢ οὐ Τιμοθέω ὑπηρετῆσαι, *non maluit dives esse quam Timotheo non succurrere*. Haec igitur dubito num Sophoclis loco convenient. Veteres, qui ἤπερ scripserunt, ποῦ pro πότε acceperunt. Bothius ἤπερ edidit, quod Hermannus substitui posse dixerat.

V. 1238—1239. Οὐκ ἄρ' — Jen. Mosq. B. ἄρ' οὐκ. Ἔοιγμεν, quod legitur etiam Eur. Cycl. 99. Heracl. 676. miram peperit Eustathii opinionem p. 885, 9. ἀντικὸς ἀνὴρ ἀγμῆτας ἀν εἶπε καὶ κεγμητότας κατὰ τὸ εἰοιγμεν. Etym. M. 350, 54. et Zonar. T. I. 786. εἰοιγμεν ὡς δέδοιγμεν, quod Tittmannus ad h. l. refert. Ed. Pa.

V. 1240—1243. Pro τότε Cod. Γ. ποτὲ γρ. ὅτε. Pro φανούμεθ' idem et Dresd. A. Paris. T. φανοίμεθ', Θ. Mosqq. Dresd. B. Jen. φανοίμεθ'. V. 1242. pro ἀρκέσει Dresd. A. Paris. T. ἀρκέσοι, in seq. pro ἤρκεσεν Aug. C. ἤρκεσεν, Aug. B. ἤρκεσε.

V. 1244. 1245. *Βαλεῖτε* — Paris. C. *βάλοιτε*. *Σὺν δόλῳ κεντήσετε* ut Eur. Suppl. 240. *οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιάσιν κακά*. Brunckius *ξύν*, cod. Jen. *δόλοις*, ΔΓ. *κεντήσεσθ'*. In simili oratione Alcaei Fragm. LXIII. *ψέγουσιν ἐκ τοῦ ψόφου τοξεύοντες* scrib. *ψέφους*. Pro *ἡμᾶς* Hermannus *ἡμας*.

V. 1246—1254. *Ἐκ τῶνδε* — *πορεύεται*. Hunc locum exscripserunt Stobaeus Serm. III. 5, 74. et Maximus Eclog. T. II. p. 535. Pro *εἰρκτέον* v. 1250. Stobaeus mendose *εἰκτέον*.

V. 1252. *Ἄλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ* — Eustathius p. 880, 2. *οἱ γὰρ* — Chria Anonymi in Rhetor. Gr. T. I. 602. inscripta est *οἱ φρονοῦντες εὖ*, *φησὶ Σοφοκλῆς, κρατοῦσι πανταχοῦ*. Post hunc versum Maximus interserit similem *ὁ γὰρ φρονών εὖ πάντα συλλαβὼν ἔχει*, quem Villosionus ad Longum IV. p. 275. ex praecedenti effictum, Schowius ad Stob. III. 70. aliunde adscriptum putat. Ed. Pa. Hermannus eum ab Apostolio Sophocli, a Stobaeo Chaeremoni tribui ostendit.

V. 1253. *Μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς* — Duo Barocc. Paris. CK. Membr. Aug. BC. et Ald. *πλευράς*, Θ. La. sec. Harl. Bodl. Laud. Jen. Mosqq. Dresd. B. et Juntt. *πλευράν*, quod Schol. legit et probavit Musgravius. *Πλευρᾷ* Maximi ed. Coislinaiana, *πλευρά* Paris. D. Dresd. A. Antonius Exc. XXV. p. 73. Eustathius p. 1524, 51. quod Porsono auctore ad Heec. 820. receptum est, auribus magis quam codicibus consultis.

V. 1259. *Οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὅς εἰ φύσιν*. Jen. *οὐκ εὐφρονήσεις*, Mosq. B. Δ. *οὐκ εὖ φρονήσεις*. Verba *οὐ μαθὼν* — *λέξει τὰ σά* affert Moschopolus ad II. II. 58. *Ὅς εἰ* pro *οἷος εἰ* positum ut saepius v. Schneider. ad Plat. Civ. T. II. p. 139.

V. 1263. *Τὴν βάρβαρον* — citat hunc versum Schol. Hom. II. XV. 232.

V. 1266. *Ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς. Τοῖς βροτοῖς* cod. Δ. Aug. C. Dresd. B. Lips. B. et Stob. Serm. CXXVI. 3.

ceteri codd. et Stobaei ed. princeps cum Maximo Tit. CCLXXI. 877. *vis* exhibent.

V. 1268. Οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων — Dresd. A. Paris. T. et Edd. Triclinianae πόνων, quod merito improbat Brunckius. Is reddit *ne minimum quidem*, nec dissentit Hermannus. Praeferam *ne verbulo quidem*, fere ut Stephanus voluit ac nos dicimus *nicht mit einem armseeligen Worte denkt er deiner*. Τούτων ἐπὶ σμικρῶν μνημονεύει Julian Or. III. 118. A. Sic ἔπος σμικρὸν dicitur Oed. C. 443. Idem significaret οὐδ' ἐπὶ σμικρὸν λόγου, ut El. 414. οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

V. 1270—1272. Δορί. Dindorf. δόρει. Πάντα ταῦτ' — ordine inverso Aug. B. Dresd. A. Lips. ταῦτα πάντ', de quo dixi ad v. 1023. In sequenti versu Membr. Bodl. Paris. E. Dresd. AB. Lips. B. Lb. Θ. κἀνόητ' pro κἀνόνητ'. Hoc neque Sophocles praeter v. 758. ubi libri discrepant, usus est neque Aeschylus; Euripides saepius sed intellectu proprio, non, ut ἀχρεῖος et ἀνωφελής, per contemptum pro *futiles*. Quapropter illud vulgato antepono.

V. 1274. Ἐρκέων ποθ' ὕμᾱς οὗτος ἐγκεκλεισμένους. Pro οὗτος Lc. Bar. A. ἐντός, in quod Musgravius conjectura incidit, sed vulgatam satis defendit Abreschius Animm. T. I. 173. Euripidis exemplo Phoen. 454. τὸνδ' εἰσδέξω τειχέων. Similiter γῆς εἰσδέχεσθαι Oed. T. 238. unde pendet Eur. El. 394. τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσοχὰς δόμων. Sed apud Aesch. Ag. 444. μυχοῦ ἀφερκτός controversum est, utrum, ut Scholiastes interpretatur, κατὰκλειστος περὶ τὴν εἰρκτήν an exclusus penu significetur. Certatur etiam de Thucyd. V. 83. κατέκλῃσαν Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Πελοπόννησον, ubi Valckenarius ἐγκατέκλῃσαν, alii aliud scribendum putant, Bernhardy Synt. p. 137. pro ἀπέκλῃσαν accipit, quam sententiam Poppo in antecessum damnavit; nihiloque certius est in Euripidis Pel. Fragm. III.

οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σπότης
οὐ δῶμα γαίας κλειστόν, ἔνθα τὴν φύσιν
ὁ θυγενῆς κρύψας ἂν εἴη (fort. ἔξοι) σοφός.
genitivum γαίας ab adjectivo regi; videtur potius κατάγειον

κλειστόν significari, simile illis, in quibus Epimenides, Pythagoras alique miraculorum fabri aliquamdiu delituisse feruntur. Pro ἐγκεκλεισμένους La. et Bar. A. ἐγκεκλειμένους, quae forma servata est in omnibus codd. Aesch. Suppl. 934. Androm. 495. sicut altera ἐγκεκλεισμένος Trach. 579. Elmslejum notum est Tragicis ubique vel contra codd. κλῆς, κλῆθρον, κλῆσαι, restitui voluisse, idque plerosque alios esse sequutos v. Matthiae ad Hec. 482. ad Bacch. 1253. ad Phoen. 64. ut et hoc loco Herm. et Dind. ἐγκεκλημένους scripserunt. Par inconstantia in Platonis libris v. Schneider. ad Civ. T. III. p. 70. et apud oratores atticos Demosth. p. 22, 27. p. 442, 26. p. 803, 28. Aeschin. p. 410, 87. v. Interpr. ad Isoer. Paneg. 47, 43. qui κέκλειμαι praeferunt, non dissensiente Baitero p. 26.

V. 1275. Ἐν τροπῇ δορός. Sic vulgo interpungitur; Erfurditius et novissimi editores comma post δορός omiserunt. Ἐν τροπῇ δορός Rhcs. 82. sed ἐν μάχης τροπῇ Agam. 1238. utrobique in exitu senarii sequente consona. Frequentius tamen nomen primum alteri praeponitur: μάχη δορός Agam. 427. Eur. Erechth. Fragm. I. 29. Cycl. 5. Antig. 674. quanquam hic interpretes dissentiunt. — Ad hunc locum retuli versus ignoti poetae ap. Charis. IV. 252.

Vidi te, Ulysse, saxo sternentem Hectora,
vidi tegentem clypeo classem doricam,
ego tunc pudendam trepidus hortabar fugam.
quae apertum est ab Ajace per irrisionem dici.

V. 1277. Ἀκροισιν — φλέγοντος. Afferit Suidas s. Ἐδωλῶν et Ἐδωλιάσαι, ubi his vocabulis lenis spiritus ut in cod. Flor. Herodo. I. 24. additus est, quem ex hoc genere solum ἔδαφος habet; πωλικῶν δ' ἔδωλίων Aesch. Choeph. 69. De eodem incendio Virgilius Aen. V. 662. furit immissis Vulcanus habenis transtra per et remos. Ed. Pr.

V. 1281. Ὅν οὐδαμοῦ φῆς. Schol. πρὸς τὸ ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, de quo ἐξουθενισμῶ dixi ad v. 1237. Φῆς sine iota Jen. et Mosq. B. Συμβῆναι Hermannus interpretatur adstitisse tibi, ut συμβέβηκε accipitur a Matthiae ad Hel. 1007. Brunckius vero, nusquam hosti contulisse pe-
Sophocl. Ajax. Ed. 2.

dem, quo intellectu est *συμβεβηκέναι* Polyb. XI. 24, 6. ad mendose scriptum pro *συμβεβληκέναι*. Idem tamen hoc locum significari videtur: Aoristi *ἔβλην* extat participium *βλεις*. Etym. M. imperativus *συμβλήτω* *ἀπάντησον* Hesych. (ita scribendum pro *ἀπῆντησεν*) optativus *βλείης* Schol. Va. N. 288. infinitivus *ἐμβλήμεναι*. Apud Tragicos tamen solum *συμβαλεῖν* invenitur. In seq. versu Bothius *ὑμιν*, ut in Ed. Pr. scripsi.

V. 1283—84. *Χῶτ' αὖθις*. Utraque Junt. *χῶστ'*, col. Γ. *χ' ὦτ', γρ. ἀποφαντικῶς ὅτι*. In seq. versu *ἦλθ' ἐναντίος* Jen. Dresd. A. Mosq. B. Aug. BC. Ald. Ceteri *ἦλθεν ἀντίος*.

V. 1285—87. *Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον*—Laudat hunc locum Eustathius p. 361, 28. tanquam exemplum *ἀναχρονισμού* *εὐμεθόδου*. Etenim Cresphontis dolus significatur, quo in sortitione provinciarum Messeniam obtinuit; v. Apollod. II. 8. Paus. IV. 3. Plaut. Asin. II. 6. 46. quos Stolbergius in testimonium adhibuit. Ad demonstrandum nominis *βῶλος* genus masculinum Thomas p. 170. (p. 53.) profert verba *ὄγρᾱς ἀρούρας βῶλον ὃς ἐμελλε*, ob aliam causam Eustathius p. 675, 32. *ἐμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν*. Ed. Pr. *Εἰς μέσον* Edd. vett. Deest hoc loco adjectivum quod in hac constructione plerumque addi solet: *οὐράνιον πῆδημα κουφίζειν* Eur. El. 1057. *δύστηνον αἰώρημα κουφίζειν* Suppl. 1057. *ὄγρῶν ἀναρρίπτειν ἄλμα* Archias Anth. Pal. VII. 214. In seq. versu Aug. B. *παρῆν* pro *παρών*.

V. 1290. *Ποῖ βλέπων*. Triclinius *ποῦ*.

V. 1292. *Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα*. Tzetzes Chil. V. 448. *πῶς Σοφοκλῆς τὸν ἄνδρα Φρύγα φησὶν οὐκ οἶδα, λέγων ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα*. Sed eodem modo Herodotus VII. 11. *Πέλοψ δ Φρύξ* et Orosius I. 12. *Tantalus rex Phrygiorum*; aliique Phrygum et Lydorum nomine promiscue utuntur v. Markland. ad Maximum XXXVI. 1. p. 179. Ed. Pr.

V. 1293. *Ἀτρεΐα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον*. Elmslejus *δυσσεβέστατον δειπνον* jungenda putat; Hermanus, qui hoc epitheton, sive Atreo tribuatur sive coenae

Thyestoeae, nimis languere censet, retulit se ad Edd. veterum interpunctionem ὅς αὐτὸς ἔσπερος δυσσεβέστατον.

V. 1295. *Μητρός ἑξέφους Κρήσης*. *Cressa* proprium est et usitatum *Aeropes* cognomen v. Burmanni. ad Ovid. Trist. II. 391. a Teucro autem contumeliose ita dicitur ob communem Cretensium infamiam v. Dorvill. ad Charit. p. 332. Plato comicus ap. Schol. Arist. Avv. 798. τὸν μαινόμενον, τὸν Κρήτα, τὸν μόγις Ἀττικόν. Menelaus ipse propter conjugium cum Aerope initum ἡμίονος vocatur Lycophr. 150. Ed. Pa. Schol. Laur. αὐτὸς γρ. αὐθις, pessime quidem.

V. 1296. Ἐφ' ἣ λαβὼν ἑπακτὸν ἄνδρ' ὁ φητίσας πατήρ — afferant Thomas M. p. 907. (387.) et Moschopolus Lex. s. φητεύειν. Ἐπακτὸν ἔλωθεν ἄνδρα Dionys. Antt. II. c. 58. Eodem accentu adjectivum notatur Pind. Ol. X. 107. Plat. Rep. III. 405. B. Thueyd. VI. 20. Aristot. Meteor. IV. 5. p. 382, 12. Theophr. de Ign. 66, 728. Isocr. ad Dem. 6, 23. Socrat. Epist. VI. p. 9. Hippocr. de Aer. et Locc. p. 540. T. I. de Insomn. p. 10. T. II. Diod. II. 54. Paus. VIII. 8, 6. Plut. Comp. Pericl. c. Fab. c. III. Galen. T. I. p. 59. Aleiphr. I. Ep. 24. Long. Past. III. 15, 114. etc. saepiusque apud Tragicos. Atque huic notationi accommodata est μοτίς; ἑπακτῇ Schol. Eur. Hipp. 318. pro quo apud poetam ipsum h. l. ἡ ἑπακτός legitur, ἡμέραι ἑπακταί Epiphan. c. Haer. L. II. T. II. 826. A. ἑπακτὸν ἄσαν Phoen. 345. quo loco Porroquus ἑπακτὸν edidit ut in Flor. A. legitur, eaque usitatissima est feminini scriptura Plat. Rep. IX. 573. B. Aristot. de Gener. An. III. 1. p. 750, 9. Soph. Trach. 491. Isocr. Hel. Enc. 215, 37. (vulgo ἐπείσκantos) Plut. V. Arat. XVI. Aristid. T. I. 535. (cod. ἐπείσκantos) Plotin. Enn. IV. I. VII. 9, 463. Appian. Civ. II. 71, 278. Mithr. c. XCIX. 790. (vett. Edd. ἑπακτῇ) quae cum ἡ μέσος, ἡ μεμντός*) et similibus conferri debet. Ve-

*) Eustathius p. 703. τὸ ἑπακτὸς ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἑπεντῇ καὶ ὁμοίωτα τοῦ μοτίς διαφερόντος καὶ νόσος ἑπακτός (cetera aliena sunt).

rum idem femininum nonnunquam proparoxytonos scribitur ἢ ἑπακτος Hippocr. de prisc. med. p. 53. T. I. Herod. VII. 102. convenienter masculino et neutri τὸ ἑπακτον Pilem. Fragm. VIII. 396. sed multi propter contraria exempla hunc tenorem sincerum esse negabunt, neque sane diversae significationis, qua Grammatici ἐξαίρετος et ἐξαιρετός, ἐπικτος et ἐπικτός, aliaque syntheta et parasyntheta distinguunt, in illo adjectivo intelligi potest; tum περιάκτον, sive versatile significat ut apud Athenaeum XIV. 637. C. Plut. Sol. Anim. c. XXI. 177. et Pollucem, sive id quod circumfertur ut Plut. Comp. Lys. c. III. semper proparoxytonos est ut ἐπείσακτον, de quo Wyttenb. ad Plut. T. I. 319. et contra συνακτὸν ὕδωρ Anon. Stad. in Geogr. Min. I. II. 444. ed. Gail. συνακτὴ Hesych. s. Συμφορετή. Verum de summa hujus universi generis inconstantia in Appell. dicetur.

V. 1296. Ὁ φινύσας πατήρ. Codd. ΓΔΘ. et alii φινεύσας. Moschopolus l. c. δῆλον ὅτι ἐνταῦθα τὸ φιν γράφεται. Participium sententiae aliquid ponderis addit, ipse pater, ut Iph. A. 1177. ἀπώλεσέν σ' ὁ φινύσας πατήρ, Iph. T. 360. ἱερεὺς ἦν ὁ φινύσας πατήρ, Phoen. 1595. ὁ σπείρας πατήρ κτείνει με, et cum iteratione ὁ φύσας καὶ τῶν ὑμᾶς πατήρ ἀπώλεσε Herc. 1339. qua synonymorum congerie nemo non sentit animum, quo crebrius, hoc fortius percuti. Idem observatur in nomine matris: φονεὺς μητρός ἢ σ' ἐγείνατο Soph. Fragm. Alcm. II. κλύων γόον (periturae) ματρὸς ἃ σ' ἔτικτε Eur. El. 1213. ἐπὶ φόνῳ ματρὸς ἃ νιν ἔτεκε Orest. 1491. αὐτὰ σ' ἔκτεινε μάτηρ ἃ σ' ἔτεκεν Antip. Thess. Ep. XXVI. eaque ambage utuntur etiam in invocatione: ὃ τεκομένα με μάτερ Orest. 195. Phoen. 195. ὃ τεκοῦσα μήτηρ Phoen. 1276. Iph. A. 1338. quibus locis apparet, activam formam et mediam promiscue poni, et nonnunquam etiam imperfectum succedere in locum aoristi, ut Eum. 318. Sed interdum pluribus verbis non plus significari videtur quam uno: ὁ φινύσας πατήρ Trach. 311. ὁ φινεύσας π. Oed. T. 1514. ὁ φύσας Helen. 87. ὁ γεννήσας π. Oed. T. 1412. τὴν τεκοῦσαν ἢ μ' ἐγείνατο Eur.

El. 964. *) Eademque abundantia modo parentis nomen additur *Αἰγίνα θυγάτηρ Ἀσωποῦ πατρός* Iph. A. 697. *παῖς Ἐχίονος πατρός* Bacch. 983. modo nati Ὀρσιλόχοιο τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα Hom. Od. III. 489. XV. 187. *Μῆδειον τέκε παῖδα* Hesiod. Theog. 1000. *ἦν Ἴφις παῖδα φυτεύει* Eur. Suppl. 996. *ἃ μ' ἔτικτε κούραν* El. 1181. *τὸν τέκε παῖδα Μίκων* Epigr. Ἀδεσπ. CXXXVIII. p. 145. T. II. *τῷ ὑπο Πύρρᾳ τέκεν παῖδα Νεοπτόλεμον* Heliodor. in Anth. Pal. IX. n. 485. His, quae in Ed. Pr. p. 381. attuli, conferri poterit *Λυχνιδὸν, ἦν Φοῖνιξ Κάδμος ἔδειμε πόλιν* Christodor. ibidem VII. n. 697. Postremo nescio an Eur. El. 678. *οἴκτειρε δ' ἡμᾶς — οἴκτειρε δῆτα σούς γε φύντας ἐγγόνους* adversus eos, qui σου γε φύντας correxerunt, satis defendatur hisce exemplis: *ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας* Orest. 1329. *Ξούθου παῖδα μ' ἐκπεφυκότα* Ion. 1533. ex quo colligitur, recte dici σὸς παῖς sive ἐγγονος *πέφυκα*.

V. 1297. *Ἐφῆκεν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν*. Cod. Δ. *ἄφῆκεν*. Wakefieldius Silv. T. III. 143. *διατροφὴν* corrigit. Athenaeus VII. 277. C. *Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ τοὺς ἰχθύς ἔλλους εἶπε Ἐφῆκεν — διαφθοράν*, quo loco nominis scriptura variat ἔλλός, ἔλλός et ἔλλος. Hoc loco La. Lb. ἔλλοις scribunt, Membr. Bodl. Laud. Dresd. A. Aug. AB. ἔλλοις, Jen. ἐλοῖς, Mosq. B. ἐλοῖς. [Non magis in spiritu sibi constat nomen ἔλλοψ sive ἔλλοψ et latinum helops sive hellops sive ellops v. Schneider. Gramm. T. I. p. 196. Perfacete Hermannus, *singulari*, inquit, *felicitate pisces tragici adhuc spiritum asperum a Gellio* II. 3. *imminentem effugerunt*; quo significat apud hunc: *Satis notum est, atticos ἰχθύν et ἱρον (εἰρμόν?) citra morem gentium Graeciae ceterarum inspirantes primae literae dixisse, pro ἰχθύν scribendum esse ἔλλόν, neque tamen in Sophoclis verbis spiritum immutavit*]. Ad rem pertinet Scholiastae adnotatio: ἡ

*) *Γενέτωρ πατήρ* Ion. 135. Troad. 1280. *γενέθλιος ἀκτίων πατήρ* Find. Ol. VII. 129. *γενέτας τονῆος* Nonn. XL. 287.

ιστορία ἐν ταῖς Κρήσσαις Εὐρεπίδου*) ὅτι διαφθαρείων αὐτὴν λάθρα ὑπὸ θεράποντος ὁ πατήρ Ναυπλίου παρέδωκεν ἐντειλάμενος ἀποποντῶσαι· ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν ἀλλ' ἐνεγγύησε Πλεισθένει. Hic igitur statuit ἐπακτὸν ἄνδρα significare illum obscurum corruptorem, ὁ φινύσας πατὴρ ipsum Aeropae patrem Catreum (cujus nomen urbi Creticae Catrae sive Catreae assimilatum videtur v. Anecd. p. 1173.) Sed Dio Chr. XV. 446. et alij Thyesten adulterum designant; Scholiastes Libanii T. IV. p. 65, Ἀερόπην τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος μητέρα ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ἀτρεὺς μοιχευομένη λαβὼν τῷ Θυέστῃ εἰς θάλασσαν ἔρριψε, atque hoc ab ipso Sophocle traditum dicit Schol. Eur. Or. v. 800. Ἀτρεὺς τὴν Ἀερόπην τιμωρεῖται, ὅτε μοιχεύετο Θυέστῃ, ῥίψας αὐτὴν ἐς τὴν θάλασσαν, quod si ex hoc loco hausit, haud dubie fallitur, veriorque Scholiastes Sophoclis. Aeropen undi periclitatam esse significat epitheton Ἀερόπη διερχή in Nicomedis Smyrn. Epigrammate III. p. 91. T. III. Anth. P. VI. n. 316. Ed. Pa.

V. 1298. Τοιῷδ' ὀνειδίξεις σποράν. Mosq. B. τοιάνδ, quod Hermannus et Dindorfius receperunt, etsi vulgata concinnior est et testatior.

V. 1300. Ὅστις στρατοῦ — Pisander Telamonem ab Hercule poculum ἀριστέον accepisse tradidit Athen. XI. 783. C.

V. 1303. Δώρημα κείνῳ ᾧ δωκεν Ἀλκμήνης γόνος. Brunckius δώρημ' ἐκείνῳ, ut in eodem senarii loco legitur Trach. 603. codd. omnes δώρημα ᾧ κείνῳ vel κείνῳ, quod Hermannus revocavit. Τόκος Bodl. Bar. B. Harl. Dresd. A. Lips. B. et Edd. Turnebb. ceteri γόνος. Idem Ἀλκμήνης γόνος dicitur Eur. Alc. 508. et Ἀλκμήνης τόκος Herc. 929. codicibus inter utrumque fluctuantibus.

V. 1304. Ἀριστος ἐξ ἀριστέων δυοῖν. La. pr. ἀριστέων, quod si plures haberet testes, locum obtinere posset;

*) Fugit hoc Solanum ad Lucian. Salt. §. 39. ubi vel Ἀερόπης κλοπή Achill. Tat. I. 8, 5. id est furtum velleris aubae, vel adulterium et poena significatur.

δυοῖν μασιμάτων Aesch. Eum. 570. *ἐν δυοῖν οἰμώμασι* Agam. 1357. *δυό ἄρσενας* Phoen. 56. *κασίγνηται δύο* 388. *δυό ἡλίους* Bacch. 877. *δυό ῥοπαῖς* Hel. 1090. *δυό ἄμαξαι* Thucyd. I. 93. *δυό ἀνδριάντας* ib. c. 134. *δυό περαιῶν* II. 76, 3. *τάς δύο τάξεις* c. 79, 5. *δυό ἱππάρχους* Demosth. p. 47, 11. *πλεονεκτημάτων δυοῖν* 63, 1. *δυό Ἄβυ-
θήνους* 687, 29. *δύ' ὀβόλους* Plat. Gorg. 511. D. *δυοῖν ὀνόμασι* Protag. 355. B. *ἐν δυοῖν γενέσι* Legg. IX. 864. B. *cujus enallages exempla tot ex omni genere scriptorum atticorum afferri possunt, ut nesciam qua προσωποληψία viri docti Buttmanno potius Gramm. §. 70. Adn. 8. quam mihi Phryn. p. 211. assenserint ap. Thucyd. VIII. 101. δυοῖν ἡμέραις corrigenti. Hoc Sophoclis loco odd. omnes et Suidas s. Πρὸς αἵματος in ἄριστος consentiunt, sed Porsonus ad Med. v. 5. ἀριστεύς emendat, quod aequabilitatis ratione commendari potest, ut εὐγενὴς ἀπ' εὐγενοῦς Orest. 1676. εὐγενὴς καὶ εὐγενῶν Philoct. 874. βέλτιστε βελτίστου πα-
τρός Arist. Plut. 234. ἐσθλὸς ἐσθλοῦ Rhes. 833. ἀγαθοὶ δὲ ἀγαθῶν Andocid. Myst. p. 14, 109. Plato Phaedr. 274. A. Philostr. V. Apoll. IV. 12, 149. κάκιστος καὶ κακῶν Philoct. 384. cf. Engelhardt. ad Plat. Menex. p. 291. sed ille magis sententiae causa praetulisse videtur, aptius ratus si Teucer se ἀριστέα diceret quam si ἄριστον. At primum nomina haec saepe indiscreta sunt, ut ostendit diple loco homerico II. N. 740. adscripta ὅτι ἀρίστους τοὺς ἀριστεύας εἶπε, et Eur. Alc. 940. εὐπατρίδαι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων ὄν-
τες ἄριστοι, ut a Romanis optimates nonnunquam vocantur *optimi*, neque facile ubique ἀρχιστάς et ἄρχιστοι discerni possunt. Deinde quaeri potest an Teucro non convenientius sit, se optime natum quam optimatem dicere; quod Hermannus quoque minus aptum esse judicat.*

V. 1305. *Βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵμα-
τος. Βλαστῶν* Lb. Aug. BC. Dresd. B. *αἰσχύνοιμι* Mosq. B. *ἔξ αἵματος* Dresd. A. In seq. versu pro *ἐν πόνοισι* Mus-
gravius temere *ἐν φόνόισι*.

V. 1307. *Οὐδ' ἐπαισχύναι λέγων* La. Lb. ΓΔΘ. Aug. B. *ἐπαισχύνῃ*, vel quod idem est, *ἐπ' αἰσχύνῃ*. Eldickius

Spec. Susp. p. 6. ἐπαισχύνῃ ἡ γὰρ ῥῆσις. Non melius Exfurdus φέγων. Intelligitur ταῦτα λέγων.

V. 1308. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι. Idem senarii exordium Eur. Med. 593. εὖ νῦν ἐπίστω Soph. El. 614. quo utroque loco novissimi editores encliticum posuerunt, quod Hermannus hic cum Steph. Cant. Turn. praetulit. — Pro ποῦ Bruncius maluit ποι, sequutus falsam Scholiastae interpretationem τοῦτον εἰ ῥίψτε ποῦ. Pro συγκατεμένους Hermannus cum La. ΔΘ. συγκατεμένους. Schol. Laur. et cod. La. addit γρ. συμπορεύουσ, nomen consuetum Tragicis sed ab hoc loco alienissimum. Quinam sint οἱ τρεῖς, inter veteres non convenit. Triclinius ἐμὲ καὶ σπαντὸν, συγκατεμένους ὁμοῦ τῷ Αἰάντι τρεῖς, Schol. in Par. εἰς αὐτὸν λέγει καὶ Τεκμήσσαν καὶ Εὐρυπύκην, quod indubitate praefero, licet aliter sentiat Schol. Rom. ἐμὲ καὶ σπαντὸν καὶ Μενέλαον· οὐ γὰρ λέγει περὶ τῆς Τεκμήσεως καὶ τοῦ παιδός· quibus quae proxime adjuncta sunt ἐλπίδος γὰρ ὁ λόγος, οὐκ ἀπειλητικός, alius sunt interpretis.

V. 1310. Ὑπερπονόμενος θανεῖν προδήλως — affert Suidas s. Προδήλως. La. γρ. ὑπερπονόμενος et in Ib. syllaba ους superscripta est vulgatae, quod, si vel pro μοι, ut Neuius placet, τοι scriberetur, ferri non posset; sed accusativo singularis locus erat. — Προδήλως θάνατος Dionys. Antt. X. 552. Zosimus III. 716. Ed. Pr.

V. 1312. Ἡ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμενος λέγω. Vulgatam, quam Dindorfius retinuit, τοῦ σοῦ δ' — Bruncius interpretatur, aut tu etiam fratris. Hermannus, qui particulam et hanc vim habere negat ad Oed. T. 1001. σοῦ γ' scripsit; sic et Bothius in Ed. Pr. nunc σοῦ δ'. Doederleinus ad Oed. p. 517. τοῦ σοῦ ὕθομαίμενος. Ex Eustathii verbis p. 754, 21. ἐντεῦθεν (Il. IX. 327.) ὁ Σοφοκλῆς μεθοδευθεὶς ποιεῖ τὸν Τεῦκρον λέγοντα τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅτι ὁ Αἴας διὰ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ἐν Τροίᾳ ἐμάχτο, ταῦτόν τι λογισάμενος τὸ διὰ τὴν αὐτοῦ καὶ τὸ διὰ τὴν τοῦ Μενελάου τοῦ ἀδελφοῦ, non apparet quid ille legerit. De cetero Bruncius: haesitatio illa et simulata ignorantia utrius uxor causa sit belli, irati et contemnentis est.

V. 1313. *Πρὸς ταῦθ' ὄρα μὴ τοῦμόν.* Aristides T. II. 237. *πρὸς ταῦτα μὴ σκόπει τοῦμόν ἀλλὰ καὶ τὸ σόν, Τεῦκρος ἔφη.* In seq. Lb. *πημανεῖ* supra scripto sigma.

V. 1315. *Ἡ 'ν ἐμοὶ θρασύς.* Lb. *Γ. Bar. A. ἡ ἐμοί, Lips. B. Ald. ἡ γ' ἐμοί. Aug. C. ἡ μοι, Dresd. B. ἦν ἐμοί, ceteri ἡ 'ν ἐμοί.*

V. 1317. *Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει.* Schol. Jen. *μεθ' ἡμῶν λύσων*, quod Hermannus probat sed nescio an chori personae minus conveniat. *Συλλύειν* significat ortas inter alios discordias componere, pacem conciliare, ut *Διόνυσος συλλύων τὰ νείκη τῶν πόλεων πολλὴν εἰρήνην παρεσκεύαζε* Diod. III. 63. sed *συνάπτειν μάχην, πόλεμον, νείκος*, est capessere v. Dorvill. ad Char. p. 382. Siebelis ad Paus. IV. 13, 3. quod si quis ab hoc loco alienum judicat, quia Ulixes gurgio jam dudum coepto intervenit, tamen concedet non ineptam esse hujusmodi orationem *Σὶ non ῥιξάτurus sed ῥιξάμ sedάτurus venisti.* Aliquanto concinnius foret *si non ad alendam et accendendam iram* etc. sed significationis hujus exempla non reperio.

V. 1320. *Οὐ γὰρ κλύοντες* — affert h. v. Scholiastes Oed. T. 74.

V. 1323. *Κλύοντι φλαῦρα.* In farragine vocabulorum ex hae fabula decerptorum Anecd. Bachm. p. 370. *ἄφερπε* (v. 1161.) *κάπετον* (v. 1165.) *εὐρίσκει* (v. 1054. conf. Schol. Parall.) *κἂν ὑπέρδικα* (v. 1119.) ad hunc locum pertinet illud *φλαῦρα ἦγουν φλύαρα.* In *Γ.* legitur *φαῦλα*, quorum adjectivorum permutatio perfrequens: Demosth. p. 427, 25. p. 553, 11. p. 740, 10. Plutarch. V. Gracch. c. X. discrimine modo nullo, modo ad agnoscendum summe difficili. Sed hoc loco prompta est dijudicatio; nam proprie dicitur *φλαύρως ἀκούειν* Herodo. VII. 7. *ἤκουσα φλαύρως ὑπὸ τῶν ἰητρῶν* Hippocr. de Articc. p. 735. T. III. *φλαῦρον ἀκούσαι* Aristid. T. II. p. 7. pro quo in cod. Coisl. minus recte *φαῦλον* scriptum; *οὐδὲν φλαῦρον ἐρῶ* et *φλαῦρόν τι εἰπεῖν περὶ τινος* vel *περὶ τινος* Demosth. p. 488, 8. p. 554, 24. p. 581, 19. Xenoph. Cyr. VIII. 2, 12. Arist. Lys. 1044. Julian. Misop. 366. D. Philostr. Vitt. Soph.

II. 27, 617. Lucian. Philop. §. 17. p. 255. Isocr. Panath. o. 7. p. 391. cui idem in Philipp. p. 141. οὐδὲν ἂν λέγω περὶ αὐτοῦ φαῦλον ex Ald. restituendum videtur. Nec tamen decernam de hujusmodi locis: Plutarch. V. Arist. c. XXV. οὐτ' ἐπραξέ τι οὐτ' εἶπε φαῦλον. Dio Cass. Eux. XXXIV. 22, 3. φαῦλον ἐς οὐδένα οὔτε ἔλεγεν οὔτε ἔπραξε, pro quo alibi φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν περὶ τινος legitur v. Rubaken. ad Tim. p. 271. Discrimen vero illud, quod traditur in Schol. ad Plat. Min. p. 336. ed. Bekk. et ad Lucian. Philop. l. c. φλαῦρόν τὸ μικρόν κακόν, φαῦλον τὸ μέγα, aut commenticium est aut tam subtile ut parum nos adjuvet. Plato Polit. 273. C. μικρὰ μὲν φλαῦρα, μεγάλα δὲ ἐνέτικτεν ἀγαθὰ et saepe conjuncto μικρόν καὶ φαῦλον Dem. p. Cor. 312, 9. Ol. III. 37, 11. de Synt. 173, 22. c. Aristocr. 621, 5. etc. Dionys. de Isaeo c. 18, 624. T. V. Antiqq. X. 5, 1994. Julian. Or. III. 126. C. Liban. Decl. T. I. 252. et T. IV. 753. eodem ubique ordine verborum. — Συμβαλεῖν Lips. B.

V. 1324. Ἥκουσεν αἰσχρά. In Jen. Dresd. A. Ald. hic versus tribuitur Teucro, quo facto aequabilis diverbii ordo perturbatur.

V. 1329. Ξυνηρεμεῖν. Bar. A. Laud. ξυνηρεμεῖν. Paris. T. Lb. Lc. Γ. ξυνηρεμεῖν, Harl. et ceteri ξυνηρεμεῖν. Exemta litera, quam librarii saepe de suo inseruerunt, in Bd. Pr. scripsi ξυνηρετεῖν, quia hujus verbi et substantivi, quod ei praestructum est, exempla certa extant; Hesychius Ξυνηρετίσεις, συνήσεις, συζυγήσεις· scrib. ξυνηρετήσεις, συνοίσει. Photius Ξυνηρέτης, σύμφωνος, ὡς ἐναντίας ἀντηρέτης, pro quo ἀντηρέτης affert Etym. M. s. h. v. et ἀντηρετεῖν· tertium Photius Ὀμηρέταις (scr. ὀμηρέταις) ὁμοψήφοις, ἀπὸ τοῦ ὅμου ἐρέσειεν, ὁμογνώμοισιν. Ξυνηρεμεῖν vero nusquam legitur, nisi quod Dindorfius in Euripidis versibus Athen. X. 473. D. id ex duobus codd. reposuit; quo loco convenientius videtur, quod Matthiae praetulit ad Fragg. p. 101. ἐξυπηρετεῖν. Neque puto aliud verbum reperiri ab adjectivo ductum, etsi horum magnā copia est, ἐπήρεμος, εὐήρεμος, ἰσήρεμος, φάληρεμος, λευ-

νήρετος, et nonnullorum ea significatio ut verbis ortum dare possint. *Ξυνήρεμεῖν* non magis graecum est quam *ὑπήρεμεῖν* cf. ad Phryn. p. 704.

V. 1330. *Εἰπ', ἥ γὰρ εἶην*. Cod. A. *γὰρ ἂν εἶην*. cod. Γ. *ἥ που γ' ἂν γρ. εἰπ' ἥ γ' ἂν*. La. pr. *ἐπεὶ γ' ἂν εἶην*, Lb. *εἰπ' ἥ γ' ἂν εἶην*. La. sec. *εἰπ' ἥ γὰρ εἶην*.

V. 1331. *Φίλον σ' ἐγώ* — Baroce. B. *φίλων*.

V. 1332. *Ἀκουέ νυν* — Lips. B. *γούν*, Lips. A. et Ald. *νύν*. Legitur modo *ἄκουε τοίνυν* Ion. 936. et 987. Lucian. Icarom. §. 4. Gall. §. 3. modo *ἤδη ἄκουε* Eunuch. §. 5. p. 207. T. V. modo *ἄκουε δῆ* Aesch. Prom. 630. Plat. Hipp. 289. A. Gorg. 522. E. modo *ἄκουσον δῆ νύν* Plat. Legg. III. 693. D. *ἄκουε δῆ νύν* Hec. 816. (Mosq. *τοίνυν*) Cycl. 440. Suppl. 857. Phoen. 925. Iph. A. 867. Hel. 1044. Herc. 1255. Arist. Eqq. 1020. Avv. 1500. Soph. El. 935. aliisque locis, quibus Matthiae, Dindorfius et anglicorum Criticorum plerique encliticam scribunt v. Blomfield. ad Sept. 228. Monk. ad Alc. 1082. Hermannus autem orthotonumenon retinet, nec mihi saepe sciri posse videtur utrum nunc an igitur significetur. Schol. Arist. Lys. 285. *μή νυν παροξυτόνως ἀντὶ τοῦ μή δῆ*. Schol. ad Il. I. 421. *ἐν τῷ σὺ μὲν νύν μή νυις τὸ νύν ἀντὶ τοῦ δῆ διὸ καὶ Τυραννίων ὀξύνει αὐτὸ (τὸ μέν) οὐκ εὖ* cf. Lehrs. Quaest. Epp. I. 37. Pariter controversa sunt Eur. El. 1245. *δίκαια μὲν νύν ἥδ' ἔχει*, Oed. C. 96. *ἔγνωκα μὲν νυν*. etc. nec minor inconstantia codicum in collocatione particularum *νύν δῆ* et *δῆ νύν*, ut Plat. Theaet. 162. A. *πάντως καὶ δῆ νύν ἐφαίνετο*, Parm. 130. B. *ὅσα δῆ νύν ἤκουες*, Phaedo p. 61. E. 62. E. *ὅπερ δῆ νύν ἤρου*, Soph. 224. D. *ὅπερ νύν δῆ ἔλεγον*, quibus omnibus locis multisque praeterea aliis *νύν δῆ* partim editum partim in codd. scriptum est.

V. 1334. *Μήδ' ἥ βία σε* — Hunc et sequentem versum affert Stob. Serm. IX. 5. ubi *μήθ'* editum.

V. 1338. 39. Pro *ἐμπας ΓΑ. ἐμπης*. Pro *οὔκουν*, quod Harl. Membr. Dresd. B. Mosq. A. Lips. A. Ald. exhibent, Brunckiusque recepit, in *ΓΑ*. La. pr. Lb. Lips. B. *οὐκ ἂν* legitur, quod Dindorfius revocavit v. Praefat. Scenn.

p. VII. Hermann. Opusc. T. IV. p. 379. οὐκοῦν (sic) Aug. C. in quinque aliis οὐκ ἂν γ', probante Hermanno; Elmslejus οὐτᾶν praefert; Bothius οὐκ ἀντατιμήσαιμ' ἂν.

V. 1340. Ἐν ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον. Ajax in celebri Scolio et Alcaei Fragm. XXVI. 27. dicitur ἐς Τροίαν ἄριστος ἔλθειν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα. Timocreon ap. Plut. V. Themist. T. I. 122. D. ἐγὼ δ' Ἀριστείδαν ἐπαινέω ἀνδρ' ἀπ' Ἀθανᾶν ἔλθειν εἷνα λῶστον. Virgil. Aen. II. 246. cadit et Rhipheus justissimus unus qui fuit in Teucris d. Valcken. ad Herod. VI. c. 127. Bentlej. ad Hor. A. P. v. 32. Ed. Pa.

V. 1342. Οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' — particulam omittit Lb.

V. 1344. Ἄνδρα — τὸν ἐσθλόν. Brunckius τιν' praecolat.

V. 1347. Ἐγωγ'. ἐμίσουν δ', ἥνικ' ἦν μισεῖν καλόν. Lips. B. ἔγωγ' ἐμίσουν — δέον, cum glossa πρέπον.

V. 1348. Καὶ προσεμβῆναί σε χρή. Afferit haec verba Eustathius p. 1040, 42. et 1047, 29. ubi προσεμβαίνειν scribitur. Προσεπιβαίνειν insultare significat, ut Dio Chr. XXXIX. 485. C. βαρύτερον ἐπεμβαίνειν Aristaeon. II. Ep. 12. p. 165. οὐδὲν ἐπετόλμησεν οὐδ' ἐπενέβη τῇ τύχῃ τοῦ ἀνδρός Plut. V. Flam. p. 381. A. τοῖς πρότερον ἡδικηκόσι κειμένοις μὴ ἐπεμβαίνειν Rhetorr. Gr. T. IV. 756. quomodo etiam scribendum Liban. Decl. T. IV. 226. pro ἐπενέβη κακῶς πράσσουντι. Philostr. Soph. II. 31. 625. ἐπεμβαίνειν κειμένῳ παντός ἐστι. In eandem sententiam dicitur ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις Synes. Ep. LXXIII. p. 221. ἐπισκιρτᾶν τῷ νεκρῷ Plut. V. Dem. c. XXII. et ἐμπεριπατεῖν τινι T. II. p. 98. ἐπορχεῖσθαι τοῖς πολεμίοις Appian. Pun. VIII. 67. Tot numeris Romanum sermonem superat Graecus. Ed. Pa.

V. 1349. Μὴ χαῖρ' — κέρδουσιν τοῖς μὴ καλοῖς. Particulæ μὴ in Jen. superscriptum οὐ. Simillimam Sophoclis sententiam profert Stobaeus Tit. V. 14. χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε, sed eam ex nostro loco, ut Gaisfordus significat, verbis paullum conversis depromptam esse, parum probabile est.

V. 1350. Τὸν τοι τύραννον — afferunt Stobaeus XLIX.

12. et Eustathius p. 1514, 27. adjuncta interpretatione *εὐσεβεῖν ὃ ἐστὶν ἀεὶ δικαιοπραγεῖν, ὡς πᾶσιν ἀρέσκειν καὶ, ὡς εἰπεῖν, σεβαστὸν εἶναι.*

V. 1352. *Κλύειν τὸν ἐσθλὸν* — ab eodem Stobaeo profertur V. 12. Eustathius p. 800. *ὁ παραβάτης ἐν τινι τῶν ἐπιστολῶν ἀρξάμενος οὕτως Τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα — καὶ μηδὲν τι πλέον προσθεῖς ὡς πρὸς εἰδῶτα λαλῶν· ἦν δὲ τὸ πλήρες, τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρη κλύειν τῶν ἐν τέλει.* Ista scripsit Julianus in exordio Epist. LXXXIII. *μηλίαν ἣ κοινὸν τὸ προοίμιον τὸ Ἐσθλὸν ἄνδρα.* De auctore errat Valckenarius ad Herod. IX. 106, 4.

V. 1353. *Παῦσαι κρατεῖς τοὶ τῶν φίλων νικώμενος.* Marklandus in App. ad Suppl. p. 249. *πάσαις* emendavit, non ineleganter, ut Musgravius judicat, scilicet quia *παῦσαι*, ut ad regem, parum reverenter dictum videatur. Sed eodem modo in Oed. T. 630. chorus Creontis et Oedipi altercationes interpellat: *παύσασθ' ἄνακτες*, et Androm. 692. *παύσασθον ἦδη.* Aristides T. I. 356. *δεῖ τῶν μὲν πολεμίων πάντως ἐθέλειν κρατεῖν, τῶν δὲ ἐπιτηδείων ἡττᾶσθαι.* Μεσσηνὴ δὲ ἡ τραγωδία ταῦτα παραινούντων *Κρατεῖς τοὶ τῶν φίλων ἡττώμενος*, pro vulgato *νικώμενος*, quod Eustathius p. 1318, 63. haec verba afferens fideliter servavit. Isocr. Evag. p. 197, 46. *πολλὰ τῶν χρωμένων ἡττώμενος, ἅπαντα δὲ ἐχθρῶν περιγιγνόμενος.* Procop. Bell. Pers. I. 9. p. 30. B. *οὐτόι ἂν μάλιστα νικῶεν, οἳ γε προσόντος αὐτοῖς τοῦ δικαίου εἴτα ἐλασσούμενοι ἐκόντες εἴνεκα τῶν φίλων ἡσῶνται.* Thucyd. IV. 20. *τοῖς ἐκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησοῦσθαι, vicissim cedere.* Sed altero verbo usus est Pindarus Nem. IX. 5. *ξείνων νενίκανται θυραί.* Ed. Pa.

V. 1355. *Ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ.* Brunckius incuriose legens *ἀνὴρ* metro laboranti traiectione succurrit *ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρὸς.* Incertus Stobaei Ecl. I. 4, 30. p. 122. *ἐχθρὸς μὲν ἀνὴρ, ἀλλὰ τὴν δίκην σέβω*, quod h. l. convenit. In seq. Γ1Θ. αἰδῆ.

V. 1357. *Νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή* — In plerisque codd. scribitur *ἡ ῥετή*, in ΓΔ. Bodl. Laud. Dresd. A. Mosq. B. plene *ἡ ἀρετή*, ut ap. Eust. p. 842, 10. p. 1198, 38. et sic Her-

mannus scripsit; sine articulo ἀρετή ap. Stob. Serm. XVII. (XIX.) 10. p. 168. quare ἀρετή dedit Diad. quomodo etiam Eur. Suppl. 596. pro ἡ ῥετή scribunt, et ἄμπελος Cyl. 567. pro ἡ ἄμπελος sive ἡ ῥμπελος. Sophoclem imitari videtur Dionysius Antt. X. 52. τῷ ὑπάρτω εἰς τὸ λοιπὸν διαλάττομαι νικᾷ γὰρ ἡμᾶς χορηγὸς ὦν. Eustathius p. 842. 11. πολὺ pro πλεόν positum opinatur, et hoc ipsum pro sicero πολὺ suscepit Lips. B.

VI 1338. Τοιοῖδε φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτοῖς. Jen. et Ald. vitiose ἐκπληκτοὶ. Barocc. AB. Laud. Bodl. Membr. Paris. D. Mesq. A. Lipss. βροτοῖς, ceteri et Ald. βροτῶν, quod Suidas s. Ἐμπληκτοὶ et Zonaras T. I. 698. retinent. Ferri potest βροτοῖς inter homines, cui multitudo eodican [et Hermannus] patrocinatur; sed genitivus usitatio, ὃ κερὶ βροτῶν Eur. Suppl. 744. cui v. 949. ὃ ταλαίπωροὶ βροτῶν e cod. restituendum videtur pro βροτοῖ, ut paullo ante 230. ἐν νέοις ἀνθρώπων, Iph. A. 922. οἱ τοιοῖδε βροτῶν, Med. 753. οἱ δυσσεβοῦντες βροτῶν. Similiter scriptores: οἱ τοιοῦτοι τῶν ἀνθρώπων Lycurg. c. Leocr. p. 166, 135. οἱ εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων Aelian. V. H. III. 22. Pleonasmus ille φῶτες ἐμπληκτοὶ — βροτῶν sive βροτοῖς, quem poeta facile evitasset, si scripsisset quomodo Euripides Bacch. 398. μαινομένων οἷδε τρόποι φωτῶν, Graecis non tam insolens fuit quam nobis videtur. Primum Homerus Odys. XXIII. 187. ἀνδρῶν δ' οὐ κέν τις ζωὸς βροτός, tum Xenophon Cyrop. II. 2, 4. ἀνὴρ τὸν τρόπον τῶν στρουφνοτέρων ἀνδρῶν, et proxime ad h. l. Sophocles ipse Oed. C. 281. φωτὸς ἀνθρώπου βροτῶν. Ἐμπληκτος idem valet quod ἀστατος εὐμετάβηλος, ut Hesychius et Eustathius p. 1886, 40. interpretantur. Plato Gorg. 482. A. ἡ φιλοσοφία τῶν ἄλλων παιδικῶν πολὺ ἦντον ἐμπληκτος, quod male reddant per-vicia [v. Heindorf. ad Lys. §. 25.]. Plutarch. V. Eum. p. 584. E. Ἐμπληκτος ὦν καὶ φορὰς μεστὸς ἀβεβαίου. Idem V. Dion. 965. C. cum δεξιόδοπος conjungit, Galenus T. V. p. 472. cum ἄλογος, Jamblichus de Myst. VI. 5. 147. cum ἀσυνάμμητος. Ἐμπληκτως καὶ ταραχώδως Isocr. Arcop. p. 145, 31. pro quo paulle ante ἀνωμάλως καὶ ἀτάκτως. Ed. Fr.

V. 1360. *Δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους.* La. pr. *δὴ σὺ, Δ. σὺ δῆ,* Aug. C. *συγκτᾶσθαι.* Hermannus, Non male, inquit, legeretur *σοὶ κτᾶσθαι.*

V. 1362. *Τῇδε θῆμέρα* v. ad v. 756.

V. 1366. *Ἡ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ ποιεῖ.* Jen. et Mosq. B. *ὁμοῖα*, quo accentu hoc adjectivum notatur supra v. 551. et quinquies apud Aeschylum, sed *ὁμοτος* Aj. 1153. nec minore inconstantia in una eademque fabula Euripidis Or. 912. *properispomenon* sed v. 1064. *proparoxytonon* scribitur. Pro *ποιεῖ* idem codd. *φιλεῖ* cum glossa *ἀποδέχεται.* Pro *ὁμοῖα* parum apte Corais ad Theophr. XXIX. 332. *ὁμοῖα* corrigit, quod Suidas et Hesychius *ὁφέλιμα* interpretantur. Nec recte Bothius *ὁμοῖα* pro *ὁμοίως* accepit et *ἐαυτῷ ποιεῖ* pro *suis commodis servit*, Scholiastae assensus *τὸ φίλαντον τῶν πολλῶν* notari, quasi Ulixes, quum pro Ajace mortuo pugnaret, suis officeret commodis. Verum enim vero Agamemnon inconstantiam Ulixidis leniter perstringit, quod nunc ejus hominis suscipiat patrociniū, cui olim plurimum adversatus fuerit. *Οὐχ ὁμοῖα σεαυτῷ ποιεῖς* idem est quod Aristides dicit T. I. 414. *ἐναντία σεαυτῷ ποιεῖς*, sed lenius dictum, *quae nunc agis, moribus tuis convenientia non sunt.* Plato Rep. VIII. 549. D. *οἷα φιλοῦσαι αἱ γυναῖκες ὁμνεῖν* — *ὁμοῖα ἐαυταῖς.* Arist. Thesm. 174. *ὁμοῖα ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει,* Philostratus V. Soph. II. 30, 621. *πρῶτος καὶ ἐκκεῖν ὁμοῖος.* Idem V. Apoll. IV. 18, 196, *παραπλησίως αὐτῷ ἀπεκρίνατο.* Phalaris Ep. LXV. 197. *ὅταν δεικνύω καὶ ὅταν ἀπακτῶ, εἰς εἰμι καὶ ἐμαυτῷ παραπλησίως.* Agamemnoni Ulixes ita respondet ut, quae parum consequenter agere videatur, ea sibi maxime consentanea esse profiteatur. Ep. Pr. Cf. Wex. ad Antig. T. II. 116.

V. 1368. *Σὸν ἄρα τοῦργον.* Lips. AB. Lb. Mosq. B. *σὸν γὰρ ἄρα* vel *ἄρα*, quod probat Heindorfius ad Prot. p. 315. D. Porsonus γ' *ἄρα*, Elmslejus *τᾶρα*, Hermannus *ἄρα*, adjecto ad ultimum signo interrogandi.

V. 1369. *Πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσει.* La. Lb. Paris. D. Aug. B. Mosq. A. Lips. A. et utraque Junt. *πανταχῇ* vel *πανταχῇ*, ut Scholfaestes; ceteri et Ald. *πανταχοῦ*, quod

apud Thomam legitur s. 12s p. 934. (409. Ritsch.) Nota et Grammaticorum praeceptio *πανταχῇ πάντα τρόπον, παντοχού ἐν παντί τόπῳ* Phot. nec minus notum, quam saep neglecta sit.

V. 1370. Ἄλλ' εὔγε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ' — Thom. s. Ἐπίστω p. 355. (p. 127. Ritsch.) ἐπίστω κάλλιον ἐπίστασο. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ Εὐ μέντοι τοῦτ' ἐπίστω. Probabilius pravit in seq. v. Bothius, τήν καὶ μείζω χάριν corrigens, sed errasse eum testatur Sophocles Oed. T. 763. ἄξιός φέρειν τῆςδε καὶ μείζω χάρις. Ed. Pa.

V. 1372. Ἐμῶν ὁμῶς ἐχθιστος ἔσται —. Aug. BC. Dresd. B. Lips. B. Flor. Γ. ὁμῶς. Ὅμῶς hoc uno loco usurpavit Sophocles, saepius Aeschylus atque Euripides: Eum. 366. et 689. Prom. 742. Hipp. 79. ubi codd. complures ὅμοι, et El. 407. ubi olim legebatur ὁμῶς, quod librarii etiam apud scriptores inferioris aetatis saepius illi substituerant. Geopon. V. 26, 377. ἐνιαυσίας δὲ κοπιρίζουσι καὶ διετίς δὲ ὁμῶς γενομένας μέχρι πενταετίας, id est ὁμῶς. Artemid. V. 78, 426. ἐπεὶ δὲ πάλιν κατῆι, ὁμῶς προσιόντος ἐπαύσατο, καὶ τρίτον ὁμοίως prius in ὁμῶς mutat Reiffus, quod si concedendum est Jamblichō V. P. XXVIII. 138. p. 290. a vulgato ὁμῶς propius certe distat, quam Kiesslingi conjectura ὁμοίως. Sed Strab. L. XII. 536. ἱερωσύνη οὐ λειπομένη ταύτης, ἀξιόλογος δ' ὁμῶς, hoc postremum quod Tzschuckius pro ὁμοίως dictum accipiebat, probata Coraj emendatione, in ὁμῶς converti necesse non est, quo scriptores antiquiores omnino usi non sunt.

V. 1274. Γνώμη σοφόν. Dresd. B. γνώμην. In seq. Mosq. B. μωρός, quo accentu scribitur v. 407. El. 890. Phoen. 1641. ubi codd. nihil mutant, sed multo usitatus est apud Tragicos perispomenon, quod atticum perhibent et in hac ipsa fabula legimus v. 594.

V. 1377. Ὅσον τότ' ἐχθρός ἦν — Elmslejus, ut solet, ἦ. Illam inopinatam Ulixis benevolentiam exaggerat Philostratus Heroicc. XI. 3. 721. ab eo arma Achillis ad ornar-

sed gratiam deprecante. Ed. Pa.

V. 1379. *Ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον* — Elmslejus et jam prius Porsonus Adv. p. 198. *ὅσων* corrigebat, quod in cod. *Δ.* et *La.* supra scriptum est. Recte se habere *ὅσον*, Hermannō assentimur.

V. 1382. *Καὶ μὴ ἔψευσας ἐλπίδος* — affert Eustath. p. 1436, 37.

V. 1386. *Ὡς ὁ στρατηγός — μολών.* Hunc versum apponit Suidas s. *Ἐπιβρόντητος*.

V. 1393. *Λαέρτου πατρός.* Ambo Barocc. Laud. Turn. *Λαερτίου* (cod. *Γ.* *Λαερτίου*) quam formam Hermannus in hoc senarii loco minus gratam esse judicat; *ὁ Λαέρτου γόνος* Iph. T. 533. Philoct. 366. ubi Triclinius *Λαερτίου* invexit, *ὁ Λαέρτου τόκος* ib. 614. et in cantico Iph. A. 204.

V. 1399. *Σὺ δὲ — ἐπίστασο.* Affert Moschopolus Sched. p. 27.

V. 1404—5. *Ταχύνετε* codd. plerique et Ald., *ταχύνατε* cod. *Δ.* Ven. Aug. A. Dresd. A. Lips. B. et alii, quos sequutus est Dindorfius. *Τοὶ δ' ὑψίβατον* usque ad *ἐπικαιρον* excerpisit Suidas s. *Ἀμφίπυρον*. Elmslejus, qui *τοί* nisi in doricis Tragoediarum partibus ferendum esse negat, hoc loco *τόν δ'* — scribi jubet, quod jure ab Hermannō rejicitur ob eam causam, quod nullus certus significatur tripus.

V. 1409. *Παῖ σὺ δὲ πατρός γ'* — Dresd. A. et Edd. Turnebum sequutae *σὺ δὲ παῖ τοῦ πατρὸς, ὅσον* —

V. 1410. *Φιλότῃτι θιγὼν πλευρὰς σὺν ἐμοί.* Vulgatum olim *θίγων* solus servavit Bothius; *θιγὼν* codd. complures. Triclinius dubitat utrum *πλευρὰς* an *πλευράς* scribendum sit, quorum illud ex *θιγὼν* pendeat, hoc ex *ἐπικοιῶφιζε* ac legitur etiam *πλευρὰς τὰςδε* in Lipss. AB. et aliis; plerique, ut vulgo, *πλευρὰς τὰςδε*. Elmslejus ad Heracl. 824. *πλευρὰν τοῦδε*, ne ullum relinqueretur apud Tragicos numeri pluralis exemplum. *Σὺν ἐμοί* pro *ξύν* codd. *ΔΘ.* ut Hermannus.

V. 1411. *Θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυνῶσι μέλαν μένος.* Homerus Od. XXII. 19. *αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἦλθεν αἵματος.* Ennius in Ajace ap. Festum s. Tullios: *Sophocl. Ajax. Ed. 2.*

Missis sanguine tepido tullii efflantes volant [quae Hermannus non, ut Scaliger et Hesselius p. 221. ex hoc loco sed e v. 918. φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας expressa putat.] Σφαγίαι σύριγγες Maneth. IV. 169. Maximus v. 169. σαρκῶν σύριγγες Empedocl. v. 250. Νῆσος τὸ πῦρ ἄνω φυσῶσα Paul. Silent. Therm. III. p. 65. Μέλαν μένος ut αἵματηρόν μένος Aesch. Ag. 1075. Ed. Pn.

V. 1414. Σούσθω — verbum hocce ex h. l. afferunt Philemo §. 193. et Eustathius p. 62, 45. p. 1692, 6.

V. 1415, Τῷ πάντ' ἀγαθῷ. Quod Bothius olim posuerat πανταγάθῳ, graecum esse negavi, licet avis nescio quae pantagathus vocetur et homo Παντάγαθος in Anall. T. II. p. 409. Aeschylusque παντόσεμνος usurpaverit; παντόσοφος, quod Lexicographi omittunt, Plato comicus ap. Hephaest. p. 31. neque frequens esse παντάγαθος, ut Plat. Epist. VIII. 354. E. Euseb. H. Eccl. II. 14, 65. de Laud. Const. IX. 745. in Inscriptione Gruteri I. p. 59. Ἀφροδίτῃ θεῇ παναγάθῳ, et παναγάθῃ Cratin. ap. Poll. VI. 163. παναγαθία Theages Stob. Serm. I. 67. p. 28. frequentissime artem dici πάντα ἀγαθός Plat. Euthyd. 292. C. ut Bekkerus e codd. scripsit pro πάντως, πάντα ἀγαθή Longus III. 23. (31.) Julian. Or. I. 40. B. πάντ' ἄριστος Cratin. ap. Plat. V. Cim. T. I. 404., Oed. Col. 1458. *) πάντα σοφός Plato Theaet. 194. E. Themist. Or. XXVII. 335. D. πάντ' εὐδαίμων Oed. Tyr. 1197. πάντ' αἰδῶς Aj. 911. πάντα ἀσύνετος Paus. X. 20, 4. addito nonnunquam articulo τὰ πάντα ἀγαθός Herodo. V. 97. ubi cod. unus τὰ omittit, τὰ πάντα ἄριστος I. 134. Eunap. V. Porph. p. 14. τὰ πάντα γενναῖος Himer. Eccl. XIII. 24, 226. τὰ πάντα σοφός Heliod. III. 9. τὰ πάντα φιλαίματος Theocr. VII. 98. neque abest praepositio: κατὰ πάντα ἀγαθός Thucyd. IV. 81. Geoponn. V. 7, 330. ἀγαθός κατὰ πάντα Diog. X. 23. περὶ πάντα ἀγαθός Dionys. Antt. VIII. 60. διὰ πάντα ἄριστος Eunap. V. Chrys. p. 117. εἰς πάντα πρῶτος Plat. Charm. 158. C. Alias adverbis utuntur; πάντῃ σοφός Galen. de

*) Apud Athenaeum Dindorfius ubique ante vocalem πάντ' scripsit VIII. 346. C. XIII. 610. F. XIV. 623. E. vereor ut recte.

Usu Part. XII. 3, 389. T. IV. *πάντη προβερὸν* Lucian. Zeux. §. 5. *πάντη ἀτιμώτατον* Plut. V. Aemil. c. XXVI. *πάντως ἀγαθός* Plat. Legg. II. 660. A. v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 539. Latini similiter sed multo rarius in sermone communi *omnia sanctus* etc. v. Salmas. ad Trebell. XXX. tyr. c. 30. et ad Pall. p. 350.

V. 1416. *Κοῦδενί πω λῶνι θνητῶν*. Sic codd. et vett. Edd. omnes, nisi quod Jen. Mosq. B. Lips. B. *βροτῶν* exhibent; Triclinius scripsit *καὶ οὐδενί πω λῶνι θνητῶν*, Brunckius *κοῦδενί πω λῶνι τῶν θνητῶν*, Hermannus *κοῦδενί γ' ὃ τινι λῶνι θνητῶν*, Sophoclem statuens, quum dicere vellet *τῷ πάντ' ἀγαθῷ καὶ οὐ οὐδεὶς ὅστις λῶν ἦν θνητῶν*, per attractionem dixisse *κοῦδενί γ' ὃ τινι λῶνι*, quo facto coactum esse, ut deinde pro *οὐ* substitueret *Αἰάντος*. Matthiae vero negat admitti posse ejusmodi attractionem, qua omisso genitivo qui comparisonem indicat, constructio praecedentium continuetur. Dindorfus et metri et constructionis difficultates amolitus est reciso versu sequente *Αἰάντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ*, quem a Grammatico additum putat, qui Ajacem nominari desideraret; neque hoc unicum esse interpolationis in hac fabula exemplum sed et v. 554. et 571. ex hoc manasse fonte. De posteriore versu dubito num interpolatori debeatur, ille foris assumptus videtur sed minime ad explendam sententiam. Hic vero Ajacis mentio ad verborum constructionem tam supervacanea, ad emphasin vero tam prope necessaria videtur, ut eam neque a Grammatico valde desideratam, neque a poeta in exitu paene totius fabulae praetermissam putem. Haec ex meo sensu judico non miraturus si alii Dindorfii conjecturam sane scitam et plausibilem sequi maluerint. Defectum syllabae signo notavi, quo Bothius, qui Sophoclem *καὶ οὐδενί* scripsisse suspicatur, sed magis aptum videtur *καὶ ἐπ' οὐδενί πω*, scil. *πονήσας αἶν*. Schneidero placet *κοῦδενί τῷ πω*. Attractionis mentio olim a me injecta occasionem praebuit corrigendi Dionis Cass. XXXVIII. 37. p. 179. *πόλιν οὐδεμίαν ἧς οὐκ ἐλάττω νεμόμενοι* scrib. *οὐδεμίας* ut Herodo. VII. 145. *τὰ Γέλωνος περήγματα μεγάλα ἐλέγετο εἶναι (καὶ) οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν*

οὐ πολλὸν μέζω. De Soph. Ant. v. 2. ἄρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς
 τῶν ἀπ' Οἰδίου κακῶν ὅποιον οὐχὶ νῦν ἔτι ζῶσαι τε-
 λει, quod olim statui ὅ,τι retinendum esse confirmarunt alii
 sed nunc retracto, quia, etsi recte dicitur τίς, ποῖος ἦλθι
 pro τίς καὶ ποῖος, tamen hoc loco prorsus nulla intelligi
 potest pronominum ὅ,τι et ὅποιον differentia; sed post ὅ
 sequitur ὅποιον οὐ pro πᾶν ὁτιοῦν ut Plat. Menex. p. 244.
 B. μεμνημένοι ὡς εὖ παθόντες οἷαν χάριν ἀπέδωσαν, et
 Andoc. de Myst. 5, 29. λόγους εἶπον ὡς πρότερον ἑτέρῳι
 ἀμαρτανόντων οἷα ἕκαστος ἔπαθε, id est τὰ δεινότατα.

V. 1417. Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ. Jen. Dresd.
 B. ποτε, Mosq. ποτέ, quod nisi sequens φωνῶ repugnaret,
 defendi posset Meleagr. Ep. XXII. ἦν καλὸς Ἡράκλειτος,
 ὅτ' ἦν ποτε. In Epigr. Inc. DCCLVI. 284. legitur ὅτ' ἦ
 ἔτι. In Nicomedis Ep. XI. Anall. T. II. 384. ἄριστος ἰηγὼς
 ἐν ζωῇς ὅτ' ἦν.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

In texto carminis.

- V. 116. *χωρῶ* scr. *χωρῶ*.
 V. 139. dele comma post *πεφόβημαι*. Item v. 192. post *ἔχων*, v. 244. post *ἀνδρῶν*, v. 301. post *θυρῶν*, ac saepe alibi commata me invito relictæ sunt.
 V. 352. scrib. *ἀμφίδρομον*.
 V. 556. scr. *ὅπως*, v. 790. *πραῖν*, v. 1190. *Ἑλλάνων* et v. 1336. *ἔχθιστος*.
 V. 1225. scr. *μὸνστ*.
 V. 1286. scr. *ἀλλ' ὅς*.
 V. 1375. scr. *μῶρός ἐστ'*.

In commentario.

- Ad v. 2. p. 71. lin. 17. adde *τὸν τρίτον θηρεύεται ἐν λαβεῖν* Anaxilas Athen. XIII. 558. C. *συμμάχους ἐλέσθαι θηρώμενος* Theophyl. Hist. IV. 16, 115. B.
 V. 14. p. 77. lin. 6. a fin. tolle *καὶ* ante *καταφανής*.
 V. 24. p. 81. de *ἐθέλειν* conf. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 485.
 V. 34. p. 85. lin. 12. adde Athen. p. 544. A. *ἐννύχιον φοιτῶν*, et latinum *mane*.
 V. 40. p. 91. lin. 23. Gregor. Naz. Carm. 50. p. 119. B. et Theophyl. Hist. II. 11, 46. C. *κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων*.
 V. 40. p. 93. lin. 5. scr. *σῶμα* pro *ζῶμα*. *Ἀναθάλλω* germinare facio legitur in versione V. T. Alexandrina; *ἀνάπτει τὰ τῆς φιλονεικίας exardescit ambitio* Niceph. Greg. Hist. VI. 4, 108. C. v. ad Phryn. p. 528. — p. 96. lin. 5. a fin. scrib. *pullulare* pro *pollutare*. — p. 97. lin. 3. a fin. post Ol. VI. adde v. 163.
 V. 45. p. 99. *sesunda* legitur pro *secunda*, sed talia indicare supersedeo.

- V. 54. p. 100. Ellendtius T. I. p. 16. *λσίας* genitivum partitivum esse statuit ἀπὸ λσίας ἄδαστα, *ex universa praeda nondum electa et partita.*
- V. 130. De βαθὺς πλούτος conferenda quae idem collegit T. I. 286.
- V. 108. p. 113. Φύτιος nomen proprium est Athen. II. 35. B. p. 115. μελαντεῖους πέτρας poeta in Anecd. Ind. s. Τάλας. — P. 119. add. Stephanus: Ἐρμος ὡς ἔρκος οὐδέτερον ὁ δημότης Ἑρμειος. De νύχιος, σπάτειος, ἐλέχχιος dicetur alibi. — Ad p. 117, adn. 5. Ὀρεσταιά remansit Athen. XII, 513. A.
- V. 127. p. 126. Adn. lia. 9. pro μεσάδοντος scrib. μετὰδ.
- V. 145. p. 135. Haec paucis sed scienter exposuit Mehlhornius in Dissert. de Schemate ἀπὸ κοινοῦ p. 7. — Ibid. p. 137. βοῶν καὶ κευραγῶς Dio Cass. LXXVI. 14. ἀφώδει καὶ ἐδέδιδε Theophyl. Hist. II. 11, 47. B. χειὰς καὶ χηραμούς Aristid. Or. III. 20. δώροις καὶ δωρεαῖς Philostr. V. Soph. II. 10, 580. ubi utriusque vocabuli discrimen traditur.
- V. 151. De adjectivo πιστικός v. Winer. Gramm. N. T. p. 86.
- V. 177. Ἥρα ter repetitum in Theocr. XVIII. 10. bis Nonn. VI. 307. et saepius sed in enuntiatis conjunctivis, non subjunctivis. Ἡ που — ἡ ῥα scribit etiam Const. Matthiae Quaest. Soph. p. 37. ἡ που — ἡρα κλυτῶν Martinus Lectt. Sophocl. Spec. A. 1832.
- V. 185. Blomfieldius ad Perg. v. 871. ἀν' ἐόσον ποίμνας πιτυῶν.
- V. 210. Martinus l. c. verba transponit Φρυγίου Τέκμησσο Τελεύταντος.
- V. 216. v. Add. ad v, 733.
- V. 225. p. 163. Idem apparet ex προκνωτός, quod quum Jacobsius ad Philostr. p. 263. proparoxytonos scribendum dicit, pro composito habuisse videtur, sed est simplex ut ἐκκνωτός, κτενωτός, χιονωτός (nisi χιονωπός scribi oportet ut Passovio videtur ad Nonn. Par. IV. 211.) χειρωτός, ἄλυσωτός, φολισωτός quae a nominibus ducta sunt ut aculeatus, belluatus, ocellatus, pullatus, togatus etc.

- V. 254. De accusativo ἄρη v. Ellendt. I. 225. Hesychius Λιώδης, λιθόλευστος scripsisse videtur λιώλης.
- V. 277. p. 202. Adde Heracl. Alleg. LXV. 196. τὸν κόσμον ἀπέδωκε τῷ κόσμῳ. Athen. XII. 544. A. φιλοσόφων αἱρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τροφήν αἱρέσεως ἀντεποιήσαντα. Nicephorus Greg. Hist. IX. 11, 277. C. εἶχεν ἂν τινα λόγον ὁ λόγος.
- V. 301. p. 215. Nunc ipsum prodiit viri doctissimi Commentarius *Pars syntaxis anom. de construct. absolut.* in quo haec exposita sunt p. 200.
- V. 310. p. 222. Adn. 3. conf. Eur. Bacch. 766. σταγόνα δ' ἐκ παρηγῶν ἐξεφαίδρυνον χροός.
- V. 322. Adde μύκημα μέγα ἐβρυχήσατο Dio Cass. LXVIII. 24.
- V. 313. p. 225. Adn. Ἀνεθάλετε Epist. ad Philipp. IV. 10. ubi aptius esset ἀνελάβετε.
- V. 324. p. 228. Adn. ἰήκοπος, quod Hermannus in Opusc. T. V. 138. veretur ne graecum non sit, cum αἴλινος [οἰτόλινος] ἰήλεμος comparabam, quorum postremum cum nomine obsoleto, cujus forma apparet in latino lamentum, compositum videtur. Ibid. p. 229. adde κννοφόντις ἐορτή Athen. III. 99. E. et de μυνοφόνον in Adn. confer Schneider. ad Theophr. T. III. 473. Ibid. p. 230. lin. 15. horum obliiti Corais et Schaeferus suspectum habuerint ἡ ὀψόπωλις (ἀγορά) Plut. V. Timol. c. XIV. Similiter τηλία ἀροτόπωλις Poll. IX. 106. ἡ τρωγλοδύτις (χώρα) Plut. de Fac. Lun. XIII. 80. apud Sophoclem πέπλος ἐνδυτήρ et ἐνδυτήριος, ἱκτῆρ et προσῖκτης κλάδος et ἱκστήριος v. Ellendt. Lex. I. 835.
- V. 370. Interjectionis scripturam idem accuratius indagavit T. I. 31.
- V. 397. De praepositione nomini secundo addita v. Mehlhorn. de Schem. ἀπὸ κοινοῦ p. 7.
- V. 467. De μόνος μόνῳ et similibus plura attulit Faertschius in Commentatione Lysiae praemissa p. 44.
- V. 469. νομίσοι ἂν Simplic. Comm. in Enchir. X. p. 109. πῶς οὐκ ἂν παρασκευάσοι XIII. 149. δόξοιτε ἂν Agath. Hist. II. 12, 49. B.

- V. 475. p. 268. Agathias II. 3, 38. A. τότε δὴ οἱ Φράγγοι, διελύετο μὲν αὐτοῖς ἡ παράταξις, γινόμενοι δὲ — ἐρίγνωσκον. Quod in Ed. pr. p. 294. scripsi in Eur. Herc. 775. ὁ χρυσὸς ἃ τ' εὐτυχία φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται, verbum φρονεῖν valere *superbire*, id etiamnunc ita statuo confirmatus Mehlhornii iudicio l. c. p. 3. — P. 269. de interrupta constructione mecum sentit Foertschius in Comment. l. c. p. 53. Hunc totum locum erudite illustravit Wanowski in Synt. Anac. idemque p. 249. affert illud τεθνάναι τινά, quod cum latino *demori aliquam* i. q. deperire, conferri potest.
- V. 580. φίλοικος καρδιά Niceph. Greg. Hist. V. 5, 86. B.
- V. 598. p. 290. lin. 22. ante *non errat excidit natat.*
- V. 665. lin. 5. pro VII. scrib. IV.
- V. 674. p. 306. lin. 8. adde Arrian. Peripl. P. Eux. p. 117. Βορρᾶς ἐπιπνεύσας ὀλίγος κατέστησε τὴν θάλασσαν. Ib. lin. 29. add. simile facinus foret si in Gregor. Naz. Carm. LVI. 133. A. αἰδῶς οἰχομένη πάντων γενέτειρα κακίστων, participium omitteretur. — P. 307. lin. 2. pro *quis* scrib. *qui*.
- V. 704. p. 318. Καλλίγνωστος cod. Pal. in Anth. Pal. V. n. 6. ut et Πολίγνωστος alicubi scribitur; de adjectivis v. Ellendt. Lex. I. p. 373. et 700. — P. 322. adde νευστέον Plat. Rep. V. 453. D. — P. 323. ἐσπευσμένως Epict. Diss. I. 10, 12. — P. 324. lin. 17. ante λέλουσμαι excidit λούω.
- V. 706. p. 327. Άριον Jacobsius ad Anth. Pal. p. 769. poetis condonat iis, qui δανίσας et ποθινός scripserunt.
- V. 708. p. 329. lin. 4. pro ὠκύαλος scrib. ὠκύλος.
- V. 716. p. 331. θυμοί de unius ira Heraclid. Alleg. XIX. 60. οἱ μεγάλοι θυμοί LIX. 182.
- V. 733. p. 336. De formis encliticis ἡμιν etc. v. Ellendt. T. I. 477.
- V. 753. p. 339. 3. repugnat ἐγκατεῖργω apud Agath. I. 11, 22. C. II. 12, 48. A. aliosque inferiorum; cf. Ellendt. I. 525.
- V. 758. Περίσσε καὶ ἀνόνητα ἡγοῦντο τὰ ὅπλα Agath. II. 12, 48. A.

- V. 760. p. 343. lin. 18. scrib. *βλαστημένη* cum signo coronidis.
- V. 802. p. 353. lin. 16. his similis librorum nonnullorum scriptura Eur. Bacch. 1018. *θηραγρέτα πεισόντα*, quam Hermannus tuetur.
- V. 847. p. 373. lin. 3. Gratius Cyn. 403. *sacris conserta mollia conchis*, id est porcellanis Veneriis; quas Apulejus *sumta de mari spuria* dicere videtur ab ea parte corporis; quae *χοῖρος* et *σπόρος* vocatur. De *ὀχήματα κεραιφόρα* quod sequitur, ad p. 372. pertinet.
- V. 835. p. 368. *σὺν μάλα τοι πλείστοις ἰδρῶσι* Niceph. Greg. Hist. VI. 1, 100. C. quod nemo scribet ut *σύμπεντε* v. Reisk. ad Constant. Porph. p. 105.
- V. 839. p. 370. *κιδαρίζει λαμπρόν καὶ καλῶς* Aristot. Polit. VII. 12, 4. p. 297. ed. Schneid. *τάχιστα καὶ ῥαδίως* Jamblich. Protr. XX. 330. *φανερὸν ἢ λάθρα* Arist. Thesm. 91. *εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτε καὶ μάτην* Soph. Phil. 345.
- V. 863. p. 377. lin. 3. post *Anticlidēs* adde *Schol.*
- V. 869. affertur in Bachmanni Anecd. T. II. 362. Ellendtii T. I. 661. haec est interpretatio *nec ullus locus me sibi consciū esse scit*, id est, cum ipse solus sciat, me consciū arcani expertus non est; quod sententiae aptum sed paullo operosius dictum videtur. — P. 385. adde *ἀπαρτίζειν πρὸς τι* neutrale ut *ἀρμόζειν* Aristot. Polit. V. 8, 22. Verborum *στρατεύειν* et *στρατοπεδεύειν* significationem factitivam copiosius comprobavit Wanowski de Synt. Anacol. p. 245. De *εἰρηνεύειν* pacificare, *βασιλεύειν* regem constituere dixit Reiskius ad Const. p. 144. cf. p. 140. *κοινωνεῖν* interdum pro *κοινοῦν* valere ostendi in Aglaoph. p. 18.
- V. 906. v. Schaefer. ad Aesop. p. 128.
- V. 931. p. 403. Stephanus s. *Ἀρκάς* — *ἐλεγον δ' αὐτοὺς καὶ Ἀρκαδιῶνδας τοῦ δ' πλεονάσαντος*. Herodianus Etym. M. *Ἀλκυῶν, ἀλκυδῶν* (halcedo), *πλεονασμῶ τοῦ δ' καὶ ἔστι μονήρες*. Sed illi non imputabo quod paullo post proponitur *Ἀλοσύδνη* — *ἀντὶ τοῦ ἀλοσύνη ὡς γηθοσύνη*, cui assimilatum *Ἰδατοσύδνη*. Nec certius est quod de *κροκοδίλῃ* dicunt.

- V. 998. *Κατά τινα δαίμονα* Epict. Diss. I. 19, 18. μέρος έχει θεοῦ τινος Jambl. Protr. VIII. 138. cf. Blum. ad Lycurg. p. 115. Ellendt. T. I. 795.
- V. 1015. *Αἶαν* a codd. parum auctoritatis habere Ellendtius ostendit T. I. 33.
- V. 1058. p. 435. l. 8. Idem C. Matthiae sensit in Quaest. Soph. p. 48. In nostro exemplo male comma remansit post *τύχην*.
- V. 1079. *βαθεῖαν κυλίκων* displicet Ellendtio T. I. 287. cui assentior *τέρψιν βαθεῖαν* quo audacius hoc gratius esse.
- V. 1118. Hephaestio I. 3. p. 8. vitiose οὐδ' ἂν τοιαύτην.
- V. 1144. Athen. IV. 146. A. εἰς πᾶν κακοῦ ἀφίκετο cod. κακόν. Niceph. Greg. V. 3, 66. D. ἐν παντὶ φροντίδος ἐχώρει. Onosander ἐν ὅξει καιρῷ et ἐν τῷ ὅξει τοῦ καιροῦ v. Schwebel ad II. 1. 23. (pro ἐν ὅξει τὸ δυνάμενον φασθῆναι καιρῷ XI. 63. scribendum δεόμενον φρασθῆναι.)
- V. 1274. Quod in codd. nonnullis scriptum est *κεκλείμενον* Ellendtius T. I. 964. nihil aliud esse putat quam quod grammatici antiquae Attididi tribuunt *κεκλημένον*.
- V. 1303. Idem vir doctus I. 944. δώρημ' ἐκείνῳ praefert ratione sat gravi sed contra codices.
- V. 1374. lin. 4. pro perispomenon leg. properispomenon.

I N D I C E S.

Index I.

rerum et vocabulorum.

- Accentus: αἰγαῖος v. 461. αἰχμαλω-
 τίς v. 71. ἀπόφης et ἀντίφης v.
 278. εὐπατρις p. 389. κορυθαλο-
 λος p. 230. μῦθος v. 1374. ὁμοῖος
 v. 1366. πανούργος v. 443. σὺ-
 μνος v. 410. χήλαργος p. 393.
- — nomenclum in εἰος, εἶα v. 108.
 ἡκῆς v. 286. ὀπος p. 403. πλη-
 ῥῆς v. 207. ὦψ, ὦπῆς p. 407.
 verbalium in τος v. 1296. compo-
 sitorum non retractus v. 890. an-
 ceps p. 228. sq. p. 232. genitivi
 plur. in δων p. 389.
- accusativus adverbialis ὦραν etc. p.
 83. πολλὰ χοήσιμος v. 1022. ἀν-
 θρώπων φύσιν βλαστῶν v. 760.
 cum verbis eundi v. 30. v. 40. ac-
 cusandi et damn. p. 331. adhor-
 tandi v. 1143. tertiae decl. in ῆ,
 εα v. 104. accus. et dativ. partic.
 cum inf. v. 1006. accus. c. infin.
 pro nominat. v. 606.
- activum pro medio ἄπτειν p. 313.
 καταψηφίζειν v. 449. σπᾶν v. 767.
 τίττειν p. 327.
- acyrologia v. 130. v. 1033.
- αἰγalmós vox media p. 334.
- ἀγαμεμνόνες, ιος p. 118.
- ἄγαν γε, λίαν γε v. 389.
- ἀγγελίην ἐλθεῖν v. 290.
- ἀγριαίνειν sign. dupl. p. 383.
- ἀγρονόμος accent. p. 230.
- ἀγχιαλος insula v. 131.
- ἀγχίμολον adverb. v. 369.
- ἀγῶν μάχης, ἔριδος v. 1163.
- ἀ δὴ pro ἄτε v. 1042.
- adjectiva in εἰος, εὖς, ιος v. 110. in
 ῆς et ὅς v. 232. v. 374. in ῆεις,
 ὠεις v. 1218. in ῆκῆς p. 209. in
 ἔμος v. 401. ιος et ὅς v. 604.
 in ὅς a perf. II. v. 813. composita
 cum πᾶς v. 1413. πομπός v. 604.
 τρέφων v. 604. a superlat. v. 933.
 cum adverb. juncta p. 370. pro
 adv. p. 93. v. 197. v. 249. v.
 369. v. 386. v. 917. p. 326. pro
 substantivis v. 208. paragoga in
 bisyllabum v. parag. adjectivorum
 composit. motio anomala v. 173.
 feminiporum forma masculina v.
 224.
- adverbia in ῆδην v. 913. in ῆς et ῆν
 v. 441. cum adject. et partic. jun-
 cta v. 339. in ῆ et εἰ v. 1227.
- ἀηδόνιος p. 117.
- Acropé Cressa v. 1297.
- agnominatio p. 103. p. 138. p. 219.
 v. 866.
- ἀημερίδ v. 208.
- ἄζων accent. p. 170.

☞ Longioribus adnotationibus numerus paginae praescriptus est, bre-
 vioribus versus.

- ἀθροῖω* v. 323.
αἰ αἰ ter repet. v. 370. accent. v. 430.
Ajasis insania p. 208. p. 263. mores v. 758. v. 761. mors p. 344. p. 363. p. 376. non invulnerabilis p. 363. p. 378. fabulae inscriptio v. 242.
αἰανής, αἰανός v. 672.
αἰγόβοτος, αἰγίβοτος p. 161.
αἶθου v. 222.
αἶθων de animo v. 1088.
αἶλινον interjectio v. 627.
αἰνοτόκεια p. 294.
αἰόλος κνώδων v. 1094.
αἶρειν μῆτιν, ὄψαν, δειλίαν etc. v. 129.
αἰσθησις ἀντ' αἰσθησεως v. 430.
αἰσχιστος et *ἐχθιστος* μόρος v. 1088.
αἰχμάζειν χέρα p. 111.
αἰσχηδάται et simil. p. 402.
ἀκμαῖα ἦλθε v. 917.
ἀκμηνίδης p. 390.
ἄκρα νυκτός, ἡμέρας v. 283.
ἄκμος p. 173.
ἀλγεῖν factit. p. 383.
ἀλσαίνειν factit. p. 386.
ἀληθεύειν factit. p. 383.
ἀλητεύειν χθόνα p. 83.
ἄλημα trop. v. 380. *ἀλήτης πόνων* et simil. v. 887.
ἀλίπλαγκτος Pan. v. 694. *ἀλίπληκτος* v. 398.
ἀλιφθορεῖν p. 338.
ἀλλάξ et composita v. 1087.
ἀλλοδαπός an compos. v. 931.
ἀλλόκοτος pro *ἀλλοῖος* p. 126.
ἄλλος, ἄλλως euphem. v. 516.
ἀλύξομαι, ἀλεύσομαι v. 656.
ἀμνηνῇ de accent. v. 890.
ἄμνημα χαίτης v. 634.
Amor Iridis fil. p. 362.
ἄν omiss. v. 761. v. 917. v. 1061.
ἀναβιοῦν τινα p. 386.
ἀναγκαῖα τύχη v. 488.
ἀνάγνωμα p. 316.
anacoluth. v. 110. v. 770.
anachronismus Sophocl. v. 1283.
anantapodoton v. 678.
ἀναπνεῦσαι recreare v. 40.
ἀνασπᾶν λόγους v. 302.
anastrophe v. 627.
ἀναψύχειν p. 198.
ἀνδρομῆτον p. 360.
ἀνῆρ prima producta v. 1194. *ἀνῆρ* et *φώς* neminn. propr. addita v. 817.
ἀνθεῖν cum accus. et genit. p. 93.
anominatio v. agnom.
ἀνολολύζειν τινα p. 383.
ἀντακούειν v. 1141.
ἀντήλιος, ἀνθ. v. 803.
ἀντῆν et compos. c. accusat. p. 351.
anticipatio v. 517.
Anticlea v. 190.
antimeria v. 249. v. adjunct. et adverb.
antiphrasis v. 517.
ἀνύσαι venire v. 606.
aoristus pass. I. et II. v. 1019. verborum labialium v. 1143. cum *ἄν* pro optat. v. 449.
ἀπαλῆξασθαι v. 163.
ἀπατᾶσθαι cum genit. v. 807.
ἀπηλιώτης, ἀπηλ. v. 803.
ἀποδείκνυσθαι et *ἐπιδ.* ἔργα v. 618.
ἀποίρσαι p. 96.
apocope p. 343.
ἀπό κοινοῦ schema p. 249. p. 423.
ἄποπτος v. 14.
appositio p. 419.
ἀπρίξ v. 1030.
ἄπτω propinquo p. 313. apo v. 760.
ἀραιός de spir. v. 613.
ἀράσσειν κακοῖς p. 334.
ἀρηγών genus et accent. p. 166.
Ἄρην πνύν p. 352.
ἀριδμητοὶ pauci v. 150.

ἀριστος, ἀριστεύς v. 1304.

armorum iudicium p. 377. p. 445.

ἀρπάξιν πείραν, ὁμήν v. 2.

ἀρτέμων accent et declin. p. 171.

articulus ὁ λυμεὼν ἐμός v. 572. τὰ

πάντ' ἀγαθός v. 1415.

ἀσαλῆς v. 355.

aspiratio v. spiritus; omissa p. 455 sq.

assimilatio neglecta p. 368. in 'di-
versis vocibus p. 348. p. 366.

ἄσσειν factit. v. 40.

ἀστροδέπτειν transitiv. p. 94.

ἄσωτος, ἄσωτος p. 315.

ἀτιτάλλω neutral. p. 89.

ἀτροφής dub. p. 294.

attractio in figura etym. p. 273. p.

343. post accusat. c. infin. p. 419.

post εἵπερ v. 485. post relativum

p. 354. p. 424. nominativi p.

272. verborum audiendi v. 1141.

vocativi v. 694. neglecta v. 493.

αὐαίνειν signif. dupl. p. 383.

augmentum ἀνήλωσε v. 1049. ἡίρε-

θη v. 120. ὤχηκα, οἶχωκα v. 896.

αὖξω signif. dupl. p. 89.

Autolycus v. 190.

αὐτοσφαγεῖ v. 841. αὐτοσφαγῆς ab-
usive p. 371.

αὐτόδιον p. 357.

αὖω, αὖστηρ p. 357.

ἄφαιργω v. 755. ἄφερκτος ib.

ἄφ' ἡλίου v. 877.

ἀφίσταμαι τὸν ἥλιον εἰς— v. 82.

ἄφορμῃν, ἐφορμῃν πείραν v. 290.

ἄφραδμων v. 25.

ἀφρόντιστος passiv. v. 355.

ἀφυσσεύεσθαι v. 782.

ἀχλύω sign. dupl. p. 383.

ἄχρeis non trag. v. 571.

ἄψορρόν adverb. v. 369.

B.

β euphonicum p. 403.

βάζω, βάξeis, de prosod. v. 494.

βάθος et βάρος πλούτου v. 150.

βαίνειν πόδα, θέαν etc. p. 86 sq.

βακχεύειν transit. p. 385.

βάκχος ramus p. 376.

βαλλίζειν p. 314.

balteorum ornamenta v. 1035.

βαρύπυχος v. 319.

βασιλῆς v. 188. βασιλεύειν factit.
p. 385. v. Add.

βαφή olei, aceti v. 631.

βλαστάνω factit. p. 90. p. 382. βλα-
στῶν v. 760. βλαστῶν φύσιν v. 760.

βλάω, βάλλω p. 90. p. 96.

βλήχων declin. p. 172.

βλύω, βρύω p. 95. p. 96.

βολὰν μίαν una vice p. 213.

βορός v. 815.

βούδορα ἡματα accent. p. 229. βού-
νομοι ἀγέλαι p. 253.

βράττειν sign. dupl. p. 92.

βραχεῖς pauci v. 130.

brachylogia per particip. v. 634.

βρυχᾶσθαι et μυκάσθαι v. 322. v.
Add.

βύνω, βυνέω p. 181.

βωστήρ, βωτήρ v. 252.

C.

caedes in scena v. 815.

cacophonia v. 61. v. homoeoteleuta.

casus duplex v. 459. v. dativ.

catachresis v. 150. v. 634.

Calcreus v. 1297.

clunaculum p. 361.

comparativus pro posit. v. 1011.

composita a genit. et dativ. v. δοριά-
λωτος— α κότος v. 126. αὔπτειν,
κόπτειν ib. a perf. II. termin. in
ος, ιος, ης p. 293!

confusio construction. v. 556. v. 802.
p. 385.

consonae geminatae a Trag. v. 185.

constructio verbor. ἰδεῖν, ὀρεῖν c.
genit. v. 281. ἐν παντὶ κακῶ et

- κακού v. 1144. ἐκείων ἐγκυκλι-
σμένος v. 1274. εὐνούστατον ες.
ὦν v. 822. ἡκων ἄριστα γενεᾶς v.
637. μὴ λυπείτω σε ὀφώντα v.
281. ὅπως c. infin. v. 371. ὠδί-
νω τί φῆς v. 794. v. diploe et
confusio.
contractio neglecta v. 421.
coronis v. 1. v. 24.
correlativa permista v. 130.
corruptio ultimae v. 229. v. 931.
ante σκ, κτ, γν v. 1077. parago-
gorum p. 184.
Cresphontae dolus v. 1283.

D. Δ.

- δ euphonicum p. 402. v. Add.
δ pro sigma v. 23.
δαίμων non cacodaemon v. 244. ἡ
δαίμων p. 171.
δάϊος, δῆϊος v. 784. v. 363.
δάνειον χόλον v. 1027.
dativus duplex p. 231. 262. dativ.
et accusat. juncti v. 800. τῷδε οὐ-
χομαι v. 1129. a dativo composita
p. 161.
δεῖ σε ὅπως δείξει v. 336.
δέννος v. 243.
δεξιὰδε p. 391.
δεύειν effundere v. 376.
δῆ νυν et νῦν δῆ v. 994. v. 1332.
δία, διογενῆς v. 770.
diacresis ap. Trag. v. 421.
Diana Tauropola v. 173.
διὰ τέλους v. 683.
dicatalexia verborum v. 239. no-
minum in ὅς et ἡς v. 1232. in ὅς
et ἰός p. 293. in ὅς et ὦν p. 167.
p. 173.
δίκαϊος verus v. 347.
δικαίως καδίκως et simil. v. 1033.
διδόναι absolute v. 230.
δίχομαι p. 180.
διόλσεται vivet v. 310.
διόμνησθαι v. 1233.
διοπτεύω v. 307.
διορίζομαι affirmo V. 1233.
διπλάζειν dupl. signific. v. 268.
diploe constructionis v. 332. v. 397.
v. 1004.
δις τόσον v. 277.
δίχολος duplex v. 127.
δοριάλωτος, δοριάλ. et simil. v. 211.
dorismi tragicorum v. 397. v. 1199.
δορύσσοντες μόχθοι v. 1189.
δράω, διδρασμαί p. 317.
δρόμος adjunct. v. 813.
δρύπτω, δρύφω v. 1143.
δύνω, δυνίω p. 181.
δύο cum nom. plural. v. 1304.

E.

- Ἐβλήν, βλείης, βλήτω v. 1281.
ἐγγελάν κατά τινος v. 969.
ἐγκοτύλη v. 786.
ἐγκρυφή v. 1143.
ἐγχρῶ v. 786.
ἐγὼ δέ absolute v. 678.
ἐδύλιον spirit. v. 1277.
εἰ et ἡ in κέκλημαι v. 1274.
εἶδον pro ἤδων v. 1027.
εἶ ποθι, εἶ πη elliptice v. 883.
εἶν v. 613.
εἰργασμαι activ. v. 22.
εἰργω, εἰρξῶ v. 593. εἰργω, εἰρκτη
de spirit. v. 753.
εἰς cum superlat. v. 1340.
εἰς pro ἐν v. 80.
εἰςδέχεσθαι c. genitiv. v. 1274.
εἰς τέλος v. 683.
ἐκατόμβῃ v. 33. ἐκατόμποδες Νη-
ρῆδες ib.
ἐκβαίνειν educere v. 82.
ἐκβάλλειν germinare v. 40.
ἐκδιδόναι, ἀναδ. absolute v. 40. v.
230.
ἐκνέμειν πόδα v. 369.
ἐκνεύειν τινά v. 81.

- ἐκρήξει μάχη v. 773.
 ἐκχεῶ v. 1027.
 ἔλκω, ἐλκίω v. 229.
 ἐλλοδανός p. 194.
 ἔλλος de spirit. v. 1297.
 elliptica constructio ὡς Θεοῦ v. 997.
 τῆς Σιουφιδᾶν γενεᾶς v. 190. εἰ-
 περ τις v. 483. εἰ ποθε v. 883.
 elisio literae iota v. 800. diphthon-
 gorum v. 191.
 ἐμμέσῳ, ἐμβροτοῖς v. 363.
 ἔμπα, ἔμπας v. 121. de accent. v.
 363. de positione v. 14.
 ἐμπαιστική p. 373.
 ἐμπληκτος v. 1338.
 ἐμπολᾶν sese habere v. 978.
 ἐν pro εἰς v. 80. pro adverb. v.
 673.
 enallage numerorum v. 231. v. 191.
 ἐναράσσειν neutral. v. 230.
 ἐν διὰ δυοῖν v. 143.
 ἐνδύσσαν v. 930.
 ἐν λόγοις ἔπη v. 1096.
 ἐννοσιδης p. 389.
 ἐνοσεῖν neutral. v. 830.
 Enyalius v. 178.
 ἐξ ἀέλπτων et sim. v. 716. ἐξ ἀπό-
 πτου v. 77.
 ἐξελθεῖν στρατίαν v. 290.
 ἐξηγεῖσθαι v. 319.
 ἐξίστασθαι τινα v. 82.
 ἐξ οὐρίας, ἐξ οὐρίων v. 1083.
 ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι v. 1228.
 ἔπακτος accent. v. 1296.
 ἔπαρχος, ὑπαρχος v. 1103.
 ἔπειτ' ἐπειδή v. 61.
 ἐπαμπέπτειν βᾶσιν v. 42.
 ἐπεντύνειν χεῖρα v. 451.
 ἐπὶ πληθος p. 91.
 ἐπὶ πληνία χεῖραιν v. 136.
 ἐπινεύειν factit. v. 40.
 ἐπίσκοπος signif. dupl. v. 976.
 epitheta trajecta v. 7. licenter trans-
 lata v. 33. otiosa v. 139. duo idem
 Sophocl. Ajax. Ed. 2.
 significantia v. 108. v. 703. cu-
 mulata p. 129.
 ἐπιτρέπειν neutral. v. 230.
 ἐπιχαίρω p. 132.
 ἐποδῶναι p. 337.
 ἔπος καὶ ἔργον ποιεῖν p. 430.
 ἔρᾶν et ρεῖν p. 96.
 ἔρδω de spir. v. 903.
 ἔργα ἀρετῆς v. 618.
 ἐρείπειν v. 309.
 ἐρεψθεῖς, ἐρεισθεῖς v. 309.
 ἐρέσσω factit. p. 92.
 ἐρίζω factit. p. 384.
 ἐρευνθεῖσθαι p. 403.
 ἐρευνθεῖν passiv. p. 384.
 ἐρημοῦν relinquere v. 987.
 Eriboea v. 369.
 ἐρεῖος, ἔρκιος v. 110.
 ἔρξαι de spir. v. 733. v. 903. εἴρ-
 ξαι v. 393.
 ἔρωτι φρίττειν v. 693.
 ἔσμός μελίσσης p. 231.
 ἐστάναι verb. auxiliare v. 199.
 ἐστρώσθαι cum genit. p. 332.
 ἔταιρεια, ἰα v. 682.
 ἔταρος euphemism. v. 316.
 ἐν et οὐ alternant v. 169.
 εὐγνωστος, γνωτός v. 704.
 εὐερος, εὐειρος p. 333.
 εὐήκης v. 236.
 εὐθύνω, ἰθύνω v. 342.
 εὐνώμας, εὐνόμη v. 604.
 euphemismus v. 316.
 εὐπατέρεια αὐλή p. 230.
 εὐπατρίδης de femina p. 389.
 εὐπιστος, εὐπειστος v. 131.
 εὐπραγία, εὐπραξία v. 739.
 εὐρώδης v. 1190. εὐρώεις p. εὐρύς
 v. 1167.
 εὐτυχεῖν impersonal. v. 263.
 ἔφεδρος v. 610.
 ἔφη λέγων v. 737.
 ἐφιέναι reflexiv. v. 230.
 ἐφίστασθαι τινα v. 42.
 32

ἔφορμῃν τινά τι v. 1143. πείραν v. 54.

ἔχειν παρουσίαν v. 340.

ἐχθαίρω factit. p. 97. ἐχθαρτίος, ἐχθαρντίος v. 679.

ἐχθοδοπός v. 931.

ἔψω, ἐψέω p. 181.

H.

ἥ — εἴτε v. 178.

ἡῶν auditio p. 168.

ἡκιν v. construct.

ἡλλου, πρὸς ἡλλου v. 870.

ἡλοι bullae p. 373.

ἡμέρα βούδορος, ὑπότροπος etc. v. 324.

ἡμερία substant. v. 207.

ἡμίχορος p. 380.

ἡμύω transit. p. 383.

ἡπυτίδης pro ἡπύτης p. 392.

ἡῆα non trag. v. 443.

ἡρα, ἀρα v. 177.

ἡτοι — ἡ v. 177.

ἡτᾶσθαι cedere v. 1333.

ἡχέω facio sonare p. 386.

F.

figura etymologica v. 42. p. 131. v. 254. v. 290. v. 309. v. 433. v.

493. v. 517. v. 760. v. 1038. v. 1233.

fossa sepulcri v. 1164.

Furiarum munus v. 60.

futurum atticum v. 360. v. 1027. doricum v. 713.

G. Γ.

γ̄ pro κ v. 1233.

γαλνίζειν act. et intrans. p. 198.

γανῶν factit. p. 383.

gaudere cum accusat. p. 131.

γέ duplex v. 534.

γελῶν ἡδέα pro ἡδύ p. 246.

γέλως, τὸν γέλων v. 303. v. 382.

geminatio literarum v. 183. v. 210.

geminare passiv. p. 196.

genitivi duo ab uno nomine v. 33.

v. 309. exegetici p. 219. periphrastici v. 159. τοῦ πρόσω δρα-

μείν v. 731. v. construct. — genitiv. et nominat. v. 1338.

γενναῖος vehemens v. 939.

γεννῶν σῶμα v. 1077.

gentilicia in δῆς p. 392.

γῶω, ἐγνώθην p. 322.

γίγνεσθαι periphrast. v. 338.

γίγνωσκων factit. p. 97.

gladius scenicus p. 360.

γλάπτω, γλύπτω doh. p. 450.

γλέχων p. 173.

γλυκαίνειν act. et intrans. p. 383.

γνάπτω, κάμπτω v. 1031. γναφῆναι p. 450.

γνωστός, γνωτός p. 313 sq.

γυνάδης p. 391.

H.

habenarum ornamenta p. 372. habena pro flagello v. 240.

hendiadyoen v. 143.

homocoteleuta v. 61. v. 224. v. 401. v. 726.

hypallage v. methyp.

hyphen v. 297. v. 833.

hypozeugma p. 430.

I.

ῑ dativi elisum v. 800. praefixum v. 700.

ιάπτω ὀρχήματα v. 700.

ιαύειν factit. p. 92. pro αὔειν p. 313.

ιδιόκοτος v. 127.

ιδμῆ, ἰδμεν v. 23.

ἰδρις accola v. 884.

ιέναι et compos. reflexiv. v. 250.

ἰθύνω, εὐθύνω v. 342.

ἰκτεήριος, ἰκτηρ. v. 1173.

infinitivus abundanter additus v. 1199.

appensus v. 2. v. 1199. cum articulo v. 114.

insanae vites v. 143.

interpunctio contraveniens v. 14. v. 121.

interrogatio duplex v. 1183. p. 434.

interruptio constructionis v. 473.

intus pro deintus v. 741.

inversio v. 907. v. 987.

ἵπποδόρος νόμος de accent. p. 231.
 ἵππομανῆς λειμών v. 143.
 ἵππονῶμας, ὤμος v. 232.
 ἵπφαρμος v. 803. p. 336.
 ἰσάζειν signif. dupl. p. 196.

K.

καθάπτειν tangere v. 700.
 καθαῦσαι, καταῦσαι p. 337.
 καθ' ἡμᾶς v. 773.
 καθίεναι descendere v. 250.
 καθυβριζῶν τινί v. 151.
 καί ante vocal. v. 421.
 καιρός pro χρόνος p. 83.
 καίω, κέκασμαι, καῦσμα, καυτός
 p. 320.

κακκίω etc. v. 323.
 κακοφθορεῖς non graec. v. 604.
 κάπετος v. 1164.
 καρποτόνεια et simil. v. 604.
 καταβακχινοῦσθαι v. 847.

καταγνωσθῆναι, κατακριθῆναι cum
 accus. p. 331.

καταδείσαι terrere p. 91.
 καταμῦσαι timere v. 139.
 καταποντίζειν perdere v. 805.

καταρξάσασιν, καταρξήγνῃναι v. 250.

κατείρω, κατείρωγ v. 753.

κατ' ἐξοχὴν schema v. 191.

κατηγών substant. p. 173.

καχάζειν, καγχάζ. v. 199.

κείρειν φόνον v. 83.

κείνος, ἐκείνος v. 24.

Κέκρον nomen barbarum p. 409.

κελαινῶπης θυμός v. 933.

κελεύω, κεκίλευμαι p. 323.

κενός orbis, κενοῦν relinquere v. 937.

κεραμὲς μολυβῇ v. 150.

κεῖνθιν ἄδη v. 634.

κίναδος v. 103.

κίον ὁ et ἡ p. 121.

κλάδιον v. 847.

κλαίω, κέκλαυμαι, κλαντός p. 313.

p. 321.

κλείω, κλήω v. 704. p. 465.

κλυτὰ αἰπόλια v. 374.

κνάω, κέκνησμαι p. 317.

κνύζω, κνύζω p. 180.

κνώδων v. 1024.

κνώσιος, κνώσσ. v. 700.

κολούω, ἐκολούσθη p. 324.

κομίζω adducere v. 530.

κόμποι bullae p. 373.

κότος et χόλος pro τρόπος v. 127.

κρατάβολος v. 902.

κρούω, κέκρουσμαι p. 324.

κρύβω, κρύφω v. 1143.

κῦδος, κυδάσσεσθαι v. 722.

κυδοιδοπᾶν v. 931.

κῆλλος ποῦς v. 130.

κυναγία v. 37.

κίρω, κερῶ v. 314.

κῦω, κεύω p. 182.

κῶψω, κῶπτω, cubo v. 1143.

κῶδων ὁ et ἡ v. 17.

L. A.

λάγων ὁ et ἡ p. 167.

λαῖτμα non de fluvio p. 269.

λαμπτήρες v. 283.

λάμπειν et compos. cum accusat. p. 92.

λάχοι pro λέλαχοι p. 91.

λέγω extra constructionem v. 369.

λειμωνίς non trag. v. 601.

λεῖον πνεῦμα p. 303.

λήθειν factitiv. p. 91.

λεθόλευστος Ἄρης v. 234.

litotes p. 78.

λογγών, λόγγων p. 167.

λόγος, οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων v. 1268.

λούω, ἐλούσθη p. 322.

λοξόν et λοξά βλέπειν v. 386.

λυσεὺς dub. p. 361.

λυσομανία v. 254.

λύχνων ἀφαί v. 283. λύχνος non

trag. v. 177.

M.

μ insertum v. 127.

μαμῆν et διψᾶν v. 59.

μαίνεσθαι pro frequentare v. 143.

μακράν τείνειν v. 1040.

μακρός pro πολὺς v. 130.

μᾶλλον omiss. v. 966.

masculin. pro femin. v. 887.

mastrucarum penicilli v. 847.

μάταιος insanus v. 634.

me atque animum meum v. 1147.

μέγα, μεγάλη φρονεῖν, μεγαλοφρο-
νεῖν v. 1120. μέγα, μεγάλη λέ-
γειν v. 386.

μέγας pro δεινός v. 226.

μεθιέναι cum genit. et dat. v. 372.

absolute v. 250.

μεθύω, μεθίσκω confusa p. 386.

μελαίνω, μελάνω, μελανέω p. 383.

μελάνταιος p. 118. v. Add.

μέλλω, ἀμέλλω p. 403.

Mercurius a moricantibus invocatus v.
832.

mergere pro perdere p. 358.

μεσόκοπος v. 127.

μεταβάλλειν, μεταγνῶναι etc. v. ver-
ba mutandi.

metalepsis v. 708.

metaphorae inconsequentia v. 130.

methypallage v. 196. v. 1182.

μετρέειν pro ἀριθμεῖν v. 130.

μέχρις non trag. v. 570.

μή cum optat. v. 278. μή μοι v. 191.

μήκος pro μέγεθος v. 130.

μηκύνειν neutral. p. 383.

μικρός καὶ φαῦλος v. 1323.

μινύθω, ἔω v. 229.

μνάομαι, μέμνημαι p. 317.

μόγις, μόλις v. 306.

μόνος μόνω v. 467. v. Add.

Μύγδων, Μυγδών p. 169.

μύζω, μυζᾶω p. 179.

μυρτίδαον v. 930.

N.

ν mobile adverbior. in ὅς v. 441.

pronominum τοσοῦτο, ταυτό etc.

v. 441. insertum in verbis v. 398.

νάπος, νάπη v. 892.

ναύμαχον δόρυ de accent. p. 229.

negatio una pro duabus v. 244.

νέμειν αἰτίαν τινί v. 28.

νεμήσω, νεμῶ v. 369.

νέος juvenilis v. 310.

νεύειν transit. p. 89.

νέω, νένησμαι p. 318.

Νέων, Νεών v. 223.

νήθω, νένησμαι p. 318.

νικᾶσθαι φίλων v. 1333.

nomen primum in casu obliquo v.
277.

nomen idem signif. dupl. p. 201.

nomina in δανός, δαπός etc. v. 931.

ἔδων, ἤδων p. 404. in εἰα, εἶα p.

113. in εὖς quomodo declinata v.

188. ἔδης, ἀδης, ἀδους p. 389.

in μα p. 320. μινός v. 931. in

οὐ v. 222. in νομός et πόλος p. 231.

in τῆς passiv. v. 241. in τός et τῆς

verbal. p. 321. in ὦν v. 222. in

ὦν v. 933. in ὦρ et ἦρ v. 232.

— a comparat. et superl. v. 933.

gentilicia v. 831. dicatalecta in ἄς

ῆς, ὅς v. 604. v. dicatalexia. No-

mina actionis pro loco v. 1090.

nomina ejusdem significat. juncta

p. 137. p. 193.

noscere pro habitare v. 884.

numerus plur. et singul. v. 191. plu-

ral. pro singul. v. 231.

νῦν δὴ v. δὴ νῦν.

νῦν ὅτε pro νῦν v. 801.

νωμᾶν neutral. p. 293.

Ξ.

Ξυρός v. 180.

Ξύρω, ἄω, ἔω p. 181.

Ο. et Ω.

ὁ μηδέν v. 1231.

Ὀδυσσεῖα accent. p. 117.

ὄζειν ἡδία p. 247.

ὀθούνα v. 123.

οἶα pro ὥς v. 281.

οἶγω, οἶγνυμι et compos. v. 344.

οἶμαι extra construct. v. 369.

οἶχομαι, ὄχημα v. 896.

ὀλίγος pro μικρός v. 130.

Ὀλίγων accent. p. 170.

ὀλκός, ἐλκτικός v. 813.

ὅλοι pro πάντες v. 1103.

ὅλον κατὰ μέρος p. 223. v. 933.
v. 1063.

Ὀλυμπιάδες, ιάδαι v. 832.

ὀμβρεῖν cum accus. p. 96.

ὁμοιοῦν, ὁμοιάζειν neutr. p. 196.

ὁμοῖος consentaneus v. 1366.

ὄμμα πικρᾶς τόλμης v. 1004.

omnia sanctus v. 1413.

ὅμως transposit. p. 78. ὅμοιος et ὁμῶς
v. 348. ὁμῶς trag. v. 1372.

ὅπως cum infin. v. 376.

optativus fut. pro aor. v. 469. pro
indicativo v. 307. aoristi II. in
οἶην v. 760. in interrog. v. 1130.

ordo verborum inversus v. 1023. v.
1273.

ὄργανα substant. v. 208.

ὄρῳ ἔρποντος v. 281.

ὄς pro οἶος v. 1023. v. 1239.

ὄσον τάχος v. 933.

ὄστις pro ὅστις v. 178.

ὄσφραίνειν p. 333.

ὄτ' ἄλλοις v. 37.

ὄτε pro ὅτε v. 800. ὄτ' ἦν v. 1417.

ὄτι non elisum v. 801. ὄτι τι v. 77.

ὄτι ὅποιον p. 484.

οὐ semel pro dupl. v. 627. iteratum
v. 970. οὐ et κοῦ v. 1136.

οὐδὲ pro οὐ-οὐδὲ v. 244.

οὔλον in singul. v. 231.

οὐ μᾶλλον ἢ οὐ p. 462.

οὐ—μηδὲ vel καὶ μὴ v. 73.

οὐτιδανός p. 403.

οὗτος cum vocat. et accus. v. 39.

ὀφειλέτης εἰμι v. 390.

ὦ ἄνθρωπε et ἄνθρωπε v. 1134.

ὦ cum genit. et accus. v. 1004.

ὠκύαλος v. 708.

ὠμοκρατής v. 203.

ὠραία substant. v. 208.

ὡς ἄλλως, ὡς ἑτέρως v. 316.

ὡς cum particip. genit. v. 281. ὡς
ἐκ τῶνδε v. 337.

ὡς pro ὥς v. 1117.

ὥστε et ὡς v. 98.

ὡς τι v. 77.

P. II. et Q.

π insertum p. 192.

παιπάλη, πασπάλη, παιπάλλω v.
380.

παιφάσω translt. p. 97.

παιών accent. v. 223. παιώνιος p.
117.

πακτοῦν, πηκτός v. 379.

παλεύειν v. 1190.

παλιμπροδότης, παλινδρομή etc. p.
368.

παλιντυπές, παλιμπετές adverb. v.
369.

παμπήδην v. 913.

πανάγαθος, πάντ' ἀγαθός v. 1413

πάννηχα καὶ φαίθοντα v. 930.

πανταχῇ, πανταχοῦ v. 1360.

παντορέκτης v. 443.

paragoga in ἀλωψ, ὦψ p. 403. in

ἀργος p. 403. in ἡρης v. 286. in

δαπες, δανος p. 402. κοτος, χολος

v. 127. in μορος, μωρος p. 404.

bisyllaba graeca et lat. p. 402. sq.

parallelismus v. 171. v. 123. p. 138.

v. 439. v. 317. v. 708. v. 866.

v. 398. ἐκ παραλλήλων v. 737.

paraschematismus nominum ος, ὦν v.

223. v. 604. v. dicatalex.

πάρανλος v. 392.

parectasis ionica v. 208.

παρήκειν v. 741.

paronomasia v. 1093. v. 1304. v.

agnom.

παρρέκτης v. 443.

participia cum genit. v. 360. prae-

sentis pro fut. v. 323. pro substan-

tiv. v. 360.

πασσίληνος, πάσσοφος p. 369.

πατήρ, ὁ φύσας, ὁ γεννήσας etc. v.

1296.

- patronymica pro communibus v. 381.
 pro primitivis v. 190.
 παύω, πέπαυμαι p. 321.
 πέδον non in plur. v. 439.
 πιστικός, πιστικός p. 139.
 Pelops Phryx v. 1292.
 πέρας adverb. v. 301. v. Add.
 περῶν venire v. 606.
 perfecti pass. plur. in ατας v. ἀκη-
 χέδεται.
 Periboea, Phereboea v. 369.
 περικάμπτειν evitare v. 82.
 periphrasis v. 362. v. 388.
 περισκελής v. 649.
 περιπερχής v. 982.
 πέρας ἀνθρώπους v. 1198.
 personarum confusio v. 458. perso-
 nae mutae v. 1115.
 πέτρα et πέτρος v. 727.
 πενιδανον accent. p. 403.
 phrasis pro verbo v. 82. v. 600. p.
 353.
 Phryges et Lydi confusi v. 1292.
 πηκτός θάνατος v. 907. v. παντοῦν.
 πίνω, πινέω p. 182.
 πλάζω, πλήσσω v. 398.
 πλαγγών accent. p. 167.
 pleonasmī v. 171. v. 289. v. 310.
 v. 317. v. 624. v. 741. v. 737.
 v. 898. v. 1054. v. 1147. v. 1296.
 v. 1338. p. 484. adverbior. v. 74.
 articuli 731. in nominib. membror.
 v. 315. sententiarum v. 354. ver-
 borum dicendi v. 737.
 πλέω factit. v. 40. πλεύω v. 366.
 πλευρά in singul. v. 1410.
 πλήθω, πέπλημαι p. 318. πληθίω
 transit. p. 384.
 πλησίος πάρεστιν et πλησίον v. 1168.
 plural. pro singul. v. 226. pluralia
 tantum ib.
 ποιά, πόα v. 601.
 ποιφύσσω transit. p. 97.
 πολύκλαυτος, κλαυτος p. 320.
 πολύνερος φόνος v. 38.
 πολὺς pro μέγας v. 130. πολὺς ἀφ'
 οὗ χρόνος v. 600.
 πονεῖν factit. p. 386.
 πόροι ὀλιγόροδοι v. 412.
 πού βας ἢ πού στάς v. 1233.
 praedicata subjectis suis inconvenien-
 tia v. 130.
 praepositionum assimilatio v. 833.
 praepos. semel pro dupl. v. 397.
 praesens pro fut. 328.
 πρόπον cum genit. v. 334.
 προήθω, πέπρημαι p. 318.
 προών, προών p. 164.
 πρίειν constringere v. 1030.
 πρίων quomodo declinetur v. 222.
 προνωτός v. Addend.
 προελθεῖν πόδα p. 87.
 πρόγονοι πόνων πόνοι v. 1197.
 prolepsis v. 317.
 pronomē relat. additum possess. et
 demonstr. v. 458. personale in
 accus. abund. v. 606. transposi-
 tum p. 74. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ v. 906.
 πρόνους v. 119.
 προσαγωγίδες p. 390.
 προσηβαινεῖν v. 1348.
 πρὸς ἡλίω v. 877.
 προσκαθῆσθαι c. accus. v. 191.
 προστῆναι obsistere v. 803.
 προστρέπω, προτρέπω precor. v. 831.
 (τοῦ) πρόσω δραμεῖν v. 730.
 prosodia verbor. in ζω v. 494.
 prozeugma p. 430.
 πτηνὴ πέλεια v. 139.
 πύργον ῥῦμα v. 159.
 παλοδάμης, δάμνης v. 348.
 quanti pro quot v. 130.
 R. P.
 ῥάβδος non trag. 1077.
 reduplicatio in mediis vocabul. v. 430.
 nominum v. 380.
 ῥεῖν factit. p. 376. ῥεῖσθαι v. 10.
 repetitio ejusdem vocis v. 277. p.
 222. v. 866. v. 1071.

res pro defecta rei v. 227.

ῥήσσειν, ῥάσσειν, ἀράσσειν p. 191.
ῥίπτω, ῥιπτέω v. 227. ῥιπῆναι, ῥιφθ.
v. 1019.

Ὶῤῥων accent. v. 223.

ῥόφω, ῥω p. 181.

ῥώννυμι, ῥέβωσμαι v. 704.

S. Σ.

σ mobile in perfect. et aor. pass. p.

315 sq. geminatum a trag. v. 183.

sagittarii contemti v. 1120.

σακέσπαλος accent. p. 250.

σαόλος, σαλός v. 533.

σαρών p. 169.

schema κατ' ἐξοχήν v. 510. Demo-

sthenicum p. 269. Oropium v. 156.

ἐξ ἀντικειμένου p. 150. v. Ὀλον,
syllepsis, figura, ἐν διαὶ δυοῖν,
pleonasmus.

Scholiastarum lectiones v. 37.

scenae mutatio p. 360.

σημαίνεσθαι pro τεκμαίρεσθαι v. 52.

sigmatismus v. 473.

Sirenes duae v. 800.

Sisyphus Ulixis pater v. 190.

σκληρόνειν transit. p. 383.

σπεύδω, ἔσπευμαι p. 323.

spiritus v. ἀραίος, ἐδώλιον, ἔρδω,
εἶργω, ἔδρις.

spondeus post tertiam syllabam v. 63.
v. 121. v. 441.

σπυριδών p. 168.

στέλλεσθαι de itin. pedestr. v. 328.

στενάχω, ἔω p. 180.

στενυγρός v. 930.

στίλβω factit. p. 92.

στόλος pro vices v. 290.

στρατεύειν factit. p. 303. v. Add.

στρατήγιον v. 721.

στράτιος p. 113.

στρατοπεδεύειν τινά v. 869.

στυγεῖν signif. dupl. p. 97.

substantiva duo juncta v. 1191.

syllipsis p. 152.

σὺν διεῖν, Θεοῖς v. 779.

συμβαίνειν ποδὶ v. 1281.

συμβιβάζειν neutral. p. 384.

συμμάθεῖν docere p. 381.

synaeresis insolens litt. αἶ v. 443.

συνάπτειν μάχην v. 1317.

συναρπάζειν trop. v. 16.

συνελθεῖν λέχος v. 869.

συνηρετμεῖν dub. v. 1529.

synonymorum congeries p. 193.

συνουσιάζειν τινά p. 384.

σύριγγες venae v. 1411.

συστήναι λέχος τινί v. 490.

συσπαστόν p. 360.

σφαγῆς v. 813.

σφί pro αὐτῷ v. 800.

σώζω, σέσωμαι p. 316.

T et Θ.

ττ pro ξ non trag. v. 233.

τὰ δεινά v. 312.

ταλαιπωρεῖν τινά p. 386.

ταυροπόλη v. 173.

ταῦτα πάντα εἰ πάντα ταῦτα v.
1023.

ταφή pro τάφος v. 1090.

τέ pro etiam v. 1312.

τελεῖν venire v. 606.

Τελεύτας v. 210.

τέλος, τελευταῖον adverb. v. 301

τέρμα adverb. v. 301.

terra movet v. 230.

τεῦχος attic. v. 1077.

τήκειν τοὺς ὀφθαλμούς p. 431.

τί μή v. 77.

τίκειν εἰ τίκεσθαι p. 327.

τιμᾶν exhibere v. 687.

τιμᾶν v. 913.

τομός v. 813.

τοσοῦτο scil. μόνον v. 748.

τόσσοι trag. v. 183.

τούνενα v. 123.

τραγοκτόνον αἷμα accent. p. 223.

trajectio nominum v. 392. v. 1029.

pronominum v. 906. epithetorum

v. 7.

τρανής defectiv. v. 23.
τρέφειν crescere p. 90.
τροφοφόρος dub. v. 604.
trochaeus v. spondens.
τροχός v. 813.
τως v. 842.
θάλλειν intransit. v. 269.
θαμβεῖν factit. p. 386.
θάνατος *θηρόβερος* v. 284.
θάνατον ἀποθανεῖν v. 1033.
θαρσύνειν sign. dupl. p. 384.
θεά, ἡ *θεός* v. 401.
θεῖν cum accus. p. 93.
θέλω, *ἐθέλω*, *θέλητός*, *θέλεος* v. 24.
Theodectis Ajax p. 379.
θεός τις, *θεῶν τις* v. 997.
θερεία substant. p. 138.
θεωρός simplex p. 404.
θηρῶν cum infin. p. 71. v. Add.
θηῖρες pecudes v. 366.
θίγμα contagio p. 313.
θοινῶν φίλους p. 383.
θοός pro *θοῶς* v. 249.
θραύω, *τίθραυναι* etc. p. 322.
θυμοί v. 716. v. Add.
θυμὸν ἐφωβρίζειν v. 933.
θύνω, *θυνέω* v. 229.

U et Υ.

Ulixis parentes v. 190.
ut quid v. 77.
Υαμπολῆς p. 367.
υγιαίνω dupl. signif. p. 383.
ὑδρωψ adjunct. et subst. p. 409.
υλῳίς dub. v. 1218.
ὑπαντιᾶζειν cum accus. v. 800.
ὑπαρχος v. 1103.
ὑπέροπος, *ὑπέρομπος* v. 127.
ὑπέρομεγας non trag. v. 693.
ὑπόβλητος pro *ὑποβλημαῖος* v. 431.
ὑπεχωρεῖν τινα v. 82.
ὑπώρεια ὄρους v. 284.
ὑστερεῖσθαι v. 732.
ὕφηγιος v. 1103.

V et Φ.

Verba a comparat. et superl. v. 433.
v. 933.
 — *activa signif. neutrali* v. 250. v. 604.
 — *augendi intransitive* v. 40.
 — *auxiliaria* v. 129.
 — *condemnandi cum accus.* v. 800.
 — *desiderativa* v. 323.
 — *excundi cum accus.* v. 82.
 — *factitiva* v. 40. v. 869.
 — *feriendi absolute* p. 126. p. 191.
 — *finiendi pro venire* v. 606.
 — *frequentativa* v. 229.
 — *gaudendi* v. *χαίρω*.
 — *humectandi pro effundere* v. 376.
 — *incessus cum dat. et accus.* v. 40.
 — *laudandi et vitup. cum accus. dupl.* v. 1107.
 — *mergendi pro perdere* v. 803.
 — *mutandi cum genit.* v. 716.
 — *neutralia cum accus.* v. 376.
 — *periphrastica* v. 129. v. 388.
 — *remittendi sine casu* v. 250.
 — *sensuum cum accus.* v. 136.
 — *synonyma juncta* p. 137. v. Add.
 — *transitiva signif. neutrali* v. 250.
 — *in αζω, ιζω, transit. et neutr. p.* 196. ζω, *ετ.* v. 233. *in ταζω, τανω* v. 40.
 — *et nomina conjugata* v. 234.
verbalia cum casu verbi v. 1333.
verborum liquid. aor. II. v. 313.
 — *videndi constructio anomala* p. 204.
vocabula sensuum commut. v. 1033.
vocativus cum interject. ὦ et sine ea v. 1154.
φαινός non trag. v. 394. *φανός* pro-sod. v. 313.
φαίνω, *ἐφαινον*, *ἐφανα* v. 313.
φέρειν nunciare v. 798.
φιλοικτες, φιλοικτιστος v. 380.
φλαῦρος et φαῦλος v. 1323.
φλεδών ὁ *et ἡ* p. 169.

φοιβάζεσθαι v. 332.
 φορὰν μίαν semel p. 212.
 φορεσιμόρως v. 626.
 φρονεῖν μέγα, μεγάλα etc. v. 1120.
 φροῖδου v. 264.
 φρύττειν intrans. v. 269.
 φυγαδεύειν neutral. p. 385.
 φύρω, ἄω p. 182.
 φύτιος p. 113 v. Add.
 φύω intrans. p. 90.
 φωνεῖν construct. v. 1047.

X. et Ψ.

χάζειν sign. dupl. p. 91.
 χαίρω cum accus. person. v. 136.
 χαρώνεια v. 110.
 χειμή, χειμερία subst. p. 158.
 χεῖρ πατροκτόνος p. 235.
 χεῖρὸς ἔργα, ἐργασίας v. 618.
 χελιδόνειος p. 119.

χηρῶσαι relinquere v. 987.
 χεῖν transit. v. 40.
 χεῖσθαι, κέχεσθαι p. 319.
 χηρσοῦνη, χηρησ. v. 704.
 χηρηστήρια v. 220.
 χρίω, χρεῖω, κέχεσθαι p. 325.
 χρόνος πολὺς ἐξ οὗ pro diu v. 600.
 χροῖννυμι, κέχεσθαι p. 316.
 χρῶ v. ἐγγρῶ.
 χῶσμα, χῶμα p. 316.
 ψάω, ἐψάουθη p. 322.
 ψεύδω, ἔψευμαι p. 325.
 ψευδοῦναι cum tribus casib. v. 177.
 ψιδῶν v. 223.
 ψύγω, ψύχω p. 430. act. et neutr.
 p. 198.

Z.

ζειν et compos. factit. p. 92.
 zeugma v. 1035.
 ζῶμα, ζῶσμα p. 316.

Index II. scriptorum.

Aelianus p. 159. 232.
 Aeschines p. 250. 337.
 Aeschylus p. 73. 80. 103. 139. 151.
 327. 331. 332. 339. 340. 344.
 350. 351. 352. 356. 400. 444.
 Alcaeus p. 463.
 Anthol. Gr. p. 156. 159. 223. 238.
 250. 251. 375. 376.
 Appianus p. 342. 351.
 Arcadius p. 144. 164. 166. 168.
 170. 172. 408. 411.
 Aristacetus p. 448.
 Aristophanes p. 190. 204. 226. 334.
 Artemidorus p. 339.
 Athenaeus p. 87. 164.
 Cornutus p. 191.
 Demosthenes p. 109. 333.
 Dio Chr. p. 110. 432.
 Dio Cass. p. 483.
 Diogenes p. 363.
 Sophocl. *Ajax*. Ed. 2.

Etym. M. p. 101. 362.
 Euripides p. 73. 74. 80. 87. 102.
 107. 151. 171. 197. 202. 232.
 321. 327. 339. 354. 375. 436.
 448. 451. 469. 478.
 Heliodorus p. 181.
 Herodianus p. 143. 170.
 Hesychius p. 110. 159. 169. 224.
 261. 314. 321. 361. 374. 391.
 396. 403. 408. 426. 443. 450.
 Himerius p. 190.
 Homeri hymn. p. 179.
 Jamblichus p. 251. 252.
 Joh. Lydus p. 391.
 Juvenalis p. 380.
 Macrobius p. 179.
 Manetho p. 192. 319.
 Menander hist. p. 331.
 Musaeus p. 340.
 Nonnus p. 86. 139.

Oraculum p. 358.

Orpheus p. 250. 361.

Philostratus p. 456.

Phocylides p. 456.

Photius p. 351.

Plato p. 367.

Plutarchus p. 71. 78. 92. 110. 140.
159.

Pollux p. 110.

Polybius p. 89.

Proculus p. 110.

Quintilianus p. 344.

Quintus Cal. p. 156. 224.

Rhetores graeci p. 159.

Sibylla p. 403.

Schol. Hom. p. 90. 119.

Solon p. 218. 219.

Sophocles p. 101. 103. 108. 124.
186. 310. 352. 353. 358.

Sophro p. 377.

Stephanus p. 119.

Stobaeus p. 250.

Suidas p. 235. 312.

Synesius p. 196.

Themistius p. 250. 269.

Theocritus p. 182.

Theophrastus p. 324.

Vespa p. 380.

Zosimus p. 172.

